

C Ử U T I Ê U

Tiệm
HOÀNH THÁNH
số 444



Tiệm Hoàn Thánh Số 444

Cửu Tiêu

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Huyền Huyền, Linh dị, Khác, Hệ Thống
Tiệm Văn Thánh Số 444 | 444号馄饨铺.

Tác giả: Cửu Tiêu

Thể loại: Hiện đại, hệ thống, huyền huyền, linh dị, HECouple: Cảnh Thù –
Trình Tiểu Hoa

Giới thiệu:

Trình Tiểu Hoa nhận lời mời trở thành nhân viên cửa tiệm hoành thánh trong thành phố, lại còn bị app "Địa phủ" trói buộc.

Tiệm hoành thánh không lớn lắm nhưng chỗ dựa lại rất vững chắc, là "cửa tiệm thuộc sự quản lý của doanh nghiệp vạn năm danh tiếng": Địa phủ.

Nhân viên trong tiệm không nhiều lắm nhưng toàn kẻ dở hơi: Chủ tiệm Diêm Quân ngạo kiêu, Thiếu niên Miêu yêu hung hãn, Quỷ sai yêu nước phản Thanh phục Minh.

Hằng ngày, Trình Tiểu Hoa vừa bán hoành thánh vừa bị app "Địa phủ" ép buộc "đánh quái thăng cấp".

Mục lục

- [Chương 1: App Địa phủ](#)
- [Chương 2: Tiệm văn thần 444-1](#)
- [Chương 3: Vị khách kỳ lạ](#)
- [Chương 4: Địa phủ tư rất biết bắt nạt người!](#)
- [Chương 5: Nhiệm vụ mới](#)
- [Chương 6: Minh Âm Linh](#)
- [Chương 7: Khai trương tiệm hoành thánh Tiêu Hoa](#)
- [Chương 8: Nhắc Nhẹ](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54: Một chiếc áo yếm gây bao sóng gió](#)
- [Chương 55: Quảng Bình xui xẻo](#)
- [Chương 56: Tâm Sự Của Sơn Miêu](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)

- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)
- [Chương 88](#)
- [Chương 89](#)
- [Chương 90](#)
- [Chương 91](#)
- [Chương 92](#)
- [Chương 93](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95](#)
- [Chương 96](#)
- [Chương 97](#)
- [Chương 98](#)
- [Chương 99](#)
- [Chương 100](#)
- [Chương 101](#)
- [Chương 102](#)
- [Chương 103](#)
- [Chương 104](#)
- [Chương 105](#)

- [Chương 106](#)
- [Chương 107](#)
- [Chương 108](#)
- [Chương 109](#)
- [Chương 110](#)
- [Chương 111](#)
- [Chương 112](#)
- [Chương 113](#)
- [Chương 114](#)
- [Chương 115](#)
- [Chương 116](#)
- [Chương 117](#)
- [Chương 118](#)
- [Chương 119](#)
- [Chương 120](#)
- [Chương 121](#)
- [Chương 122](#)
- [Chương 123](#)
- [Chương 124](#)
- [Chương 125](#)
- [Chương 126](#)
- [Chương 127](#)
- [Chương 128](#)
- [Chương 129](#)
- [Chương 130](#)
- [Chương 131](#)
- [Chương 132](#)
- [Chương 133](#)
- [Chương 134](#)
- [Chương 135](#)
- [Chương 136](#)
- [Chương 137](#)
- [Chương 138](#)
- [Chương 139](#)
- [Chương 140](#)
- [Chương 141](#)

- [Chương 142](#)
- [Chương 143](#)
- [Chương 144](#)
- [Chương 145](#)
- [Chương 146](#)
- [Chương 147](#)
- [Chương 148](#)
- [Chương 149](#)
- [Chương 150](#)
- [Chương 151](#)
- [Chương 152](#)
- [Chương 153](#)
- [Chương 154](#)
- [Chương 155](#)
- [Chương 156](#)
- [Chương 157](#)
- [Chương 158](#)
- [Chương 159](#)
- [Chương 160](#)
- [Chương 161](#)
- [Chương 162](#)
- [Chương 163: Hoàn](#)

Chương 1: App Địa phủ

Mặt trời lặn dần về phía Tây, bóng tối bao trùm mọi vật.

Một chiếc xe đường dài đang lăn bánh.

Trong xe, người đang ăn vặt lót dạ, người ôm điện thoại nghịch. Tất cả đều yên tĩnh chỉ trừ đứa trẻ đang khóc toáng lên trong lòng một bà lão. Đứa bé không chịu nổi việc phải ngồi trong xe cả một ngày.

Trình Tiểu Hoa tựa đầu lên cửa kính thiu thiu ngủ bị giật mình bởi tiếng khóc của trẻ con mà tỉnh dậy. Liếc nhìn ra ngoài cửa kính đã thấy trời tối đen, cô nhíu mày nghĩ: Trước đó nói rằng 4 giờ sẽ đến nơi, sao bây giờ vẫn còn chưa tới? Có lẽ hôm nay không kịp phỏng vấn rồi.

Mấy ngày trước, cô nhận được một lá thư mời phỏng vấn. Do đãi ngộ tốt, bao ăn ở, thế là cô quyết định rời xa quê hương, lần đầu tiên ra ngoài tìm việc.

"Tinh tinh" Chuông di động kêu 2 tiếng, cho là có tin tức mới, Trình Tiểu Hoa mở điện thoại lên xem, bên trên có một dòng thông báo: "Ứng dụng 'Địa phủ' đã được tải xuống thành công, chào mừng trở thành thành viên!"

Cái quỷ gì thế này?

Suy nghĩ đầu tiên của cô chính là có phải điện thoại bị dính vi-rút rồi không. Vội mở khóa màn hình nhưng không nhìn thấy gì khác thường cả, chỉ là có nhều thêm một cái app, biểu tượng là đầu lâu màu đen, bên dưới còn có hai chữ "Địa phủ". (*convert là bốn chữ Khải: Địa phủ nhà, mình chịu nên để 2 chữ vậy :3*)

Vào lúc giữa trưa, Trình Tiểu Hoa đứng trước quầy thanh toán trong một cửa hàng nhỏ có nhìn thấy một cái bảng nhỏ đề quét mã giảm 50%, vì ham món lợi nhỏ mà cô đã quét mã. Sau đó, xuất hiện một trang web hoàn toàn, điện thoại tự động tải xuống một tệp. Lúc đó mạng không tốt lắm nên tải xuống không thành công. Sau nữa, cô cũng không thèm để ý, không ngờ lại là một cái ứng dụng kỳ quái như vậy.

Cô chạm vào, quyết định gỡ ứng dụng. Nhưng mấy lần kéo vào thùng rác đều không xóa được, ngược lại còn lở thành ấn mở ứng dụng. -- quả là một cái ứng dụng quái gở!!!

Ứng dụng này thật kỳ quái, giao diện chỉ có hai màu đen trắng, còn có bốn khung xương người làm đường viền, dụng ý để trang trí, đáng tiếc, hoàn toàn không có chút cảm giác đẹp đẽ nào, cô chỉ cảm thấy hơi buồn cười/

Góc bên cạnh nhấp nháy, sau xuất hiện một cái bản đồ. Bản đồ rất chi tiết, trên đường có một chấm nhỏ màu đỏ chần chậm di chuyển về phía trước.

Chấm đỏ này chính là định vị của di động. Chẳng lẽ là hệ thống định vị thôi?

Nhưng mà ngoài chấm đỏ ra, những chấm đen rải rác bên cạnh những phần màu xanh thể hiện khu vực rừng núi là cái gì vậy chứ?

Giữa lúc Trình Tiểu Hoa còn mãi mê suy nghĩ thì nghe thấy "póc" một tiếng, xe lao đảo 2 lần, sau đó tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Tài xế cẩn thận cho xe tấp vào lề đường, đi xuống cuối xe kiểm tra, lúc lên xe mắng một câu: "Mẹ kiếp, dậy hết cả đi, xe thủng xăm r ồi!"

Trên xe ngay lập tức trở nên ồn ào hơn:
"Thủng xăm còn có thể đi tiếp nữa không?"

"Vốn dĩ tối nay đến nơi, giờ lại thủng ! Đến lúc nào mới có thể đến nơi đây!!!"

Tài xế vội trấn an: "Mọi người đừng sốt ruột, đằng trước có một tiệm sửa xe, thay vá xăm xong là đi tiếp được r ồi. Chúng ta đã gần đến địa phận tỉnh Vạn Giang, cũng sắp đến thành phố r ồi!"

Xe lại nổ máy, tốc độ chậm đi không ít, nghiêng ngả đi trên cao tốc, đến một trấn nhỏ ven đường tìm một tiệm sửa xe.

Vốn tưởng rằng chỉ cần vá xăm xong là có thể đi được, nhưng chỉ chốc lát sau tài xế quay lại xe, nói: "Vết thủng quá lớn, vá không được, chỉ có thể đổi xăm. Nhưng đến đũa là, xăm loại này dùng hết r ồi. Chủ tiệm nói đêm nay không kịp nhập hàng, chỉ có thể đợi đến ngày mai. Nơi này cách tỉnh Vọng Giang hơn 30 km nữa, nếu ai muốn đi bộ có thể xuống xe. Còn không thì vào trấn tìm một nhà nghỉ nhỏ, ở tạm một đêm, sáng mai lại đi."

Chuyện này chỉ có thể là xe tư nhân chở khách mới có thể làm, chứ công ty lữ hành làm sao dám nửa đường cho khách xuống xe?

Sau khi oán hận, một nửa số hành khách lấy hành lý đi xuống xe, nửa còn lại lưu lại tìm nhà nghỉ trong trấn.

Trình Tiêu Hoa ở trong số một nửa người xuống đi bộ. Hơn 30 km, đối với người từ nhỏ đã quen đi đường núi như Trình Tiêu Hoa chỉ là chuyện nhỏ, không cần thiết phải lãng phí cả một đêm dừng chân, với lại trong túi cũng không còn nhiều tiền lắm.

Cô đeo cái ba lô bạc màu sau lưng, trên tay xách một túi vải khác, đi theo đoàn người đang bước dọc con đường nhỏ.

Lúc đầu, trong phạm vi thôn còn có thể cách một đoạn có một cái đèn đường chiếu sáng, mà sau khi ra khỏi thôn, bước lên đường quốc lộ lại không có đèn chiếu sáng, thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy qua, sáng đèn được một lúc r ồi lại tối.

May mà đêm nay trăng sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy xa xa có dãy núi, bên đường có đống ruộng.

Một hàng mười mấy người, ai cũng tay xách nách mang, cứ chậm chậm đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ cũng không đến mức quá buồn tẻ.

Đi mãi, không biết là ai mở điện thoại xem giờ, mắng một câu: "Mẹ nó! Vậy mà đã đi suốt hai tiếng rồi, sao vẫn còn hoang vu như vậy chứ?"

"Cái tên tài xế kia lừa chúng ta rồi, chắc phải hơn 30 km nhiều ý!"

"Trước khi xuống xe, tôi có xe bản đồ trên di động rồi, tổng cộng là 35 km. Tài xế không lừa chúng ta đâu. Hơn nữa, lừa chúng ta cũng không ích gì." Người nói là một thanh niên tên Vương Kỳ, vừa mới thi đỗ Đại học Sư phạm Vọng Giang, lần này đi nhập học. Hắn mở điện thoại xem bản đồ "Lạ quá, chúng ta đi lâu vậy mà chỉ mới đi được 8km thôi sao?"

"Hay là chúng ta đi nhầm đường rồi, lại vòng trở lại? Thanh niên các cậu hiểu cách dùng di động, cậu xem chỉ đường đi, chúng tôi đi theo cậu."

Đây là đường thẳng, lẽ ra không cần phải mở chỉ đường cũng không thể đi nhầm được. Vương Kỳ nghĩ thầm, nhưng vẫn mở chỉ đường, nhìn thấy

Trình Tiểu Hoa còn đi ở phía cuối, thuận miệng nói một câu: "Cô gái, đi nhanh lên."

Trình Tiểu Hoa đáp, hai bước gộp làm một theo kịp đoàn người. Cũng không chú ý tới điện thoại trong túi đang nhấp nháy khác thường.

Lại đi thêm một tiếng, cả đoàn người đều có chút mỏi chân.

Có một người hỏi: "Cậu thanh niên, còn bao xa nữa?"

Vương Kỳ nhìn lướt qua di động, cau mày, thoát khỏi ứng dụng bản đồ, rồi vào lại: "Lạ quá, trên bản đồ hiển thị còn hơn 20km nữa. Chẳng lẽ tín hiệu yếu nên không cập nhật được?"

Trong đoàn người có một ông chú trung niên đột nhiên hô lên: "Sao lại trở lại chỗ này rồi?! Tôi nhớ chúng ta vừa mới đi qua cái cột mốc này rồi mà. Mẹ kiếp, chẳng lẽ là gặp quỷ đả tượng rồi?"

Lời này làm đoàn người không nhịn được mà có chút lo sợ, nhất là Trình Tiểu Hoa, rung giọng phản bác: "Sao có thể! Đây là đường quốc lộ, làm sao lại có chuyện ma quái được?"

"Đm! Chúng ta nhiều người như vậy, cho dù có cái thứ tà vật gì cũng không quấn lên người chúng ta được!" Vẫn là ông chú trung niên kia nói,

ông chú này tên Trương Cường, làm nghề đờ đờ, so với người khác tất nhiên là gan dạ hơn một chút, bước lên dẫn đầu đoàn người.

Vương Kỳ nói: "Mọi người thay phiên nhau dùng di động mở đèn pin, có chút ánh sáng vẫn tốt hơn."

Di động của mọi người giờ đầu đã sắp cạn pin. Lúc trước, mọi người đầu mượn ánh trăng soi đường mà đi, không mở đèn pin điện thoại, đầu muốn tiết kiệm chút pin còn lại. Lúc này không dám không mở, nghe Vương Kỳ nói xong đầu thay phiên nhau mở, chiếu sáng cho mọi người, cũng chiếu lên chút gan dạ.

Ánh trăng trong trẻo, nhưng chiếu vào trong vùng hoang dã này lại tăng thêm mấy phần âm khí. Thêm nữa, lúc này trên đường không hề có một chiếc xe nào đi ngang qua.

Lại tiếp tục đi thêm một lúc nữa, mọi người đầu mệt đến mức đi không nổi. Vương Kỳ lại nhìn điện thoại, tín hiệu vẫn không có, chỉ hiển thị đã 12h đêm.

"Đệt! Lại là cái cột mốc này, quý dị quá r ồi!" Trương Cường hô một tiếng. Trong lòng đoàn người vốn đầy bất an, nghe thấy lại càng thêm hoảng sợ. Một vài nữ sinh nhát gan đã rấm rức khóc. Ngay cả Vương Kỳ cũng cảm thấy chân run rẩy.

Bỗng có người chỉ vào đằng trước, kêu lên: "Chỗ kia hình như có nhà!"

Đoàn người nhìn theo hướng đó, thấy ven đường có một chút ánh sáng len lỏi, giống như có nhà dân ở ven đường.

Có nhà dân, cho dù chỉ ngủ dưới mái hiên một đêm chờ đến sáng cũng tốt hơn rẫy.

Vì thế, đoàn người cố sức, dìu dắt nhau đi về phía trước.

Tuy rằng từ nhỏ đã quen đi đường núi, Trình Tiểu Hoa đi suốt mấy tiếng cũng thấm mệt rẫy, đi đến bên cạnh một cô gái, hai người dìu nhau tiến về phía trước.

Đi thêm một đoạn, phía trước quả nhiên xuất hiện một ngôi nhà dân. Đó là một ngôi nhà hai tầng, không giống nhà dân trong thôn trước. Cả 2 tầng lầu đều sáng đèn, mọi người đều cảm thấy thoải mái hơn.

Tựa như nghe được động tĩnh, cửa mở ra, một người phụ nữ hơn 30 tuổi xuất hiện, mỉm cười vẫy tay với mọi người: "Mọi người có muốn nghỉ trọ không? Trong phòng có nước ấm, còn có toilet riêng từng phòng. Một đêm có 50 tệ thôi, rất rẻ!"

Vào lúc này, mọi người cũng không dám tiếc của nữa. Theo đối phương đi vào trong nhà.

"Chúng ta ở lại một đêm thôi. Hai người một phòng, tiết kiệm tiền." Cô gái đi cùng Trình Tiểu Hoa nói, tên Lưu Nhã, cũng là lần đầu tiên vào thành phố tìm việc.

Trình Tiểu Hoa gật đầu, đang muốn trả lời, lại nghe Vương Kỳ nói: "Chúng ta đi lâu như vậy không thấy một cái nhà nghỉ nào, giờ sao lại như từ không khí xuất hiện một nhà trọ vậy?"

Di động của hắn đã hết pin, quay đầu hỏi Tiểu Hoa: "Bạn học, di động các cậu còn pin không? Xem xem có tín hiệu không, tiện thể tra hướng dẫn chỉ đường xem sao."

Ban ngày, Tiểu Hoa có chút say xe, ngủ một mạch đến trưa, không nghịch điện thoại nên vẫn còn 40% pin. Cô móc di động ra nhìn, vẫn không có tín hiệu. Lúc thất vọng lắc đầu lại nhìn thấy phần mềm lưu manh Địa phủ tự mở. Trang chủ vẫn là bản đồ, một cái chấm đỏ đại diện cho vị trí của mình còn có một cái chấm đen không ngừng nhấp nháy ở bên cạnh. Không rõ có ý nghĩa gì.

Trình Tiểu Hoa đang muốn thoát ra, lại vô tình chạm phải điểm đen. một đoạn văn bản xuất hiện:

[Hứa Lai Phượng, người thôn Hoài Sơn, tỉnh Vọng Giang. Do kinh doanh khách sạn bị khách giết chết mà sinh oán hận, vẫn lưu lại nhân gian, chuyên mê hoặc người qua đường.

Độ hung ác: 1 sao.

Nhiệm vụ: phá giải mê trận, mang hai người bên cạnh thoát thân.

Khen thưởng: Một vòng cổ có chuông bạc. Trừng phạt: Bị vạ quỷ cắn nuốt]

Ngoại trừ đoạn văn bản này thì còn có một ảnh chụp Hứa Lai Phương. Gương mặt kia cùng với bà chủ đang đứng cách xa bọn họ 10m giống nhau như đúc!

Yeh, tại tên Trình Tiêu Hoa dài quá nên mình chỉ để Tiêu Hoa thôi :3 Đạo này khả năng gõ word kém đi rất rất nhiều r ồi :((

Chương 2: Tiệm văn thần 444-1

"Aaaaaa" Tay Tiểu Hoa run lên, chiếc điện thoại Oppo dùng hai năm chưa muốn thấy đã "anh dũng" rơi xuống đất.

"Sao lại bất cẩn như vậy" Vương Kỳ khom lưng giúp cô nhặt điện thoại lên "Màn hình vỡ rồi..."

Trình Tiểu Hoa cũng bất chấp hậu quả, run rẩy hô lên: "Ma... có ma! Chạy mau!"

Cũng không thèm xách theo túi hành lý, kéo hai người kia cùng chạy.

Lưu Nhã nói: "Không được, bên trong có đèn điện, sáng trưng. Tôi thấy bên ngoài hoang vu mới thực sự dọa người."

"Người kia là mẹ bạn học của tôi, mới mất năm trước!" Trình Tiểu Hoa vội hạ giọng nói dối. Nói xong ngay lập tức xoay người chạy đi. Những người khác cô cũng không biết nên mở lời thế nào.

Vương Kỳ, Lưu Nhã vừa nghe xong, lại nhớ lại những chuyện vừa rồi cũng sợ xanh mặt, chạy theo Tiểu Hoa.

Chạy một mạch không biết đã đi bao xa, ngoại trừ ba lô trên lưng, còn những hành lý khác đều đã bị bỏ lại. Chống gối, đứng ở ven đường tối đen thở hổn hển.

"Di động của cậu" Vương Kỳ đưa điện thoại cho Trình Tiểu Hoa, còn chưa kịp nói một tiếng cảm ơn thì đã nghe phía xa xa truyền đến giọng nói: "Có muốn ở trọ không?"

Ba người run rẩy quay đầu, nhìn thấy cách họ 10m, bà chủ đang tươi cười đứng bên cạnh cửa sổ tầng 2 vẫy tay với bọn họ: "Trong phòng có nước ấm, toilet riêng. Một đêm chỉ 50 tệ, rất rẻ!"

"Á á á" Ba người liếc nhau, không nói cùng nhấc chân chạy.

Nhưng mặc kệ họ chạy bao lâu, sau lưng luôn có giọng nói đuổi theo họ: "Có muốn ở trọ hay không? Muốn ở trọ không?"

Vương Kỳ hổn hển nói: "Nếu còn tiếp tục chạy, không bị bắt lại cũng mệt chết mất"

Lưu Nhã: "Huhu, tớ sợ quá... không chạy nổi nữa..."

Trình Tiêu Hoa nói: "Trước đây có nghe người lớn tuổi nói, gặp mấy việc này nếu dùng lửa đốt vía là có thể thoát thân. Mấy cậu ai mang theo bật lửa không?"

Vương Kỳ: "Tớ có, tớ có bật lửa!"

Cả ba người đầu đã không chạy nổi cũng không muốn lại tiếp tục chạy nữa, nên đứng lại. Hai cô gái đứng cạnh nhau run rẩy. Vương Kỳ lấy bật lửa ra, bật vài lần đầu không lên lửa, gấp đến dậm chân. Xui xẻo hơn là giọng nói kia càng ngày càng gần "Muốn ở trọ không?"

Trình Tiêu Hoa xoay người nhìn lại, thấy cái thứ kia đang chậm rãi đi đến phía họ, mặt cười quỷ dị.

"A! Tránh ra! Tránh ra!" Bị bức đến bức, Tiêu Hoa cởi một chiếc giày ném mạnh về phía thứ kia, nghe nói như vậy cũng có thể phá được tà khí, cô cũng không xem xem mình có ném trúng hay không, dù sao có lẽ vẫn phải ng ồi chờ chết.

"Phùng" Cùng lúc đó, Vương Kỳ đã bật được lửa, hắn giữ chặt bật lửa, chạy quanh một vòng, không khí xung quanh biến đổi, thứ kia cùng nhà trọ ma đầu không thấy nữa.

Ba người thở phào nhẹ nhõm, cũng không chạy nổi nữa, ngã tựa vào nhau chờ trời sáng.

Yên ổn rồi thì cả ba đều muốn ngủ một chút. Đến lúc mở mắt ra, phía đông đã rực sáng, mặt trời đang mọc. Trời sáng rồi.

Ba người nhìn quanh mấy lần, thấy đều là đường ruộng, đường chính cách đó khoảng trăm mét, có xe chạy qua.

Tiểu Hoa sợ hãi nói: "May mà tôi qua không chạy lên giữa đường quốc lộ, nếu không chắc đã bị đâm chết rồi." Trước kia cô có nghe nói, quỷ đả trường sẽ làm người ta vô thức chạy lên đường, sau đó sẽ bị xe tông. Mà bọn họ, vốn muốn chạy đến quốc lộ, thế nào mà lại chạy đến trong ruộng, kể ra cũng có chút may mắn. Chắc là thứ kia chỉ muốn trêu bọn họ, không có ác ý muốn hại chết bọn họ.

Mặt trời lóe rạng, lá gan cũng lớn hơn, Vương Kỳ nói: "Chúng ta quay lại tìm hành lý đi?"

Hai cô gái gật đầu. Trong hành lý chủ yếu là quần áo, dù không đáng tiền nhưng mất hết thì cũng phải chi một khoản lớn mua mới, không dung lại mất nhiều tiền như vậy, ai cũng không muốn, nhất là Trình Tiểu Hoa.

Đêm qua chạy vội, cũng không rõ đã ném hành lý ở hướng nào, chỉ có thể theo trực giác tìm bừa thôi.

Tìm một lúc, đôi thì chưa thấy nhưng đã thấy đám người Trương Cường bị ma trêu kia. Hơn 10 người nằm lẫn lộn trong khu nghĩa địa. Trong đó có một bia mộ không mấy thu hút đề chữ đỏ thẫm: Mộ của vợ - Hứa Lai Phụng.

Lưu Nhã nhìn thấy, bị dọa vội vàng chạy tới núp sau lưng Vương Kỳ. Vương Kỳ tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn bạo gan hơn hai cô gái "Đừng sợ, trời đã sáng, thứ kia sẽ không gây chuyện nữa đâu. Chúng ta mau đến gọi mọi người dậy thôi."

Đợi đến lúc 10 người kia đều tỉnh lại, phát hiện mình không phải đang nằm trên giường trong nhà trọ mà là trên mộ cũng bị dọa sợ.

Có người bỗng nói: "Tôi nhớ hôm qua tôi còn dùng nước ấm tắm rửa mà."

Những người khác cũng phụ họa: "Tôi cũng vậy"

Không nói tới còn đỡ, nói tới những người này mới phát hiện toàn thân đầy mùi hôi thối, trên người còn có mấy vết bầm màu đen. Nhóm người không hèn mà cùng nhìn về hướng phân cách khu mộ không xa.

"Oe" Mười mấy người nôn thốc nôn tháo.

Sau đó, mọi người tìm quanh một vòng, đều tìm thấy hành lý thất lạc, mang theo bao lớn bao nhỏ đi về phía quốc lộ. Mọi người đều không còn muốn tiếp tục đi bộ nên ở ven đường vẫy xe đi nhờ, hứa sẽ trả một chút tiền, từng tốp từng tốp lên xe rời đi.

Trình Tiểu Hoa cùng Vương Kỳ ngồi trong thùng xe tại, Vương Kỳ chợt nhớ, hỏi: "Đêm qua cậu nói ma nữ kia là mẹ đẻ học của cậu. Lúc đó bị hoảng sợ, giờ nhớ tới, ma nữ kia cũng chỉ hơn 30 tuổi thôi."

Trình Tiểu Hoa cười gượng hai tiếng "Ma nữ không phải thường trẻ lâu à?"

"..."

Dù sao cũng không quá quan trọng, Vương Kỳ không tiếp tục truy hỏi nữa.

Tiểu Hoa nghiêng người, lấy di động từ trong túi ra. Tuy rằng đã bị vỡ nhưng vẫn có thể dùng thêm một thời gian nữa.

Vừa mở ra "Địa phủ" bên trong có một đoạn chữ:

[Bạn có đủ tư cách trở thành thành viên, bình tĩnh, gan dạ xử lý. Chúc mừng bạn đã thông qua kiểm tra, chính thức trở thành thực tập sinh của chúng tôi]

Rốt cuộc là có ý gì!!!

Tiểu Hoa tắt thông báo, trở lại trang chủ. Hiện tại trang chủ so với hôm qua đã nhiều thêm vài nút. Chắc là do đã thông qua kiểm tra đầu vào mà cô có thêm chút quy ền hạn.

Phía dưới bên phải có một cái nút Tin tức, bên trái có một cái nút "Khen thưởng nhiệm vụ". Phía trên có một nút Dấu chấm hỏi, không biết để làm gì. Cô chạm vào, mở Thông tin cá nhân xem thử thì thấy một vài thông tin như sau:

[Tên: Trình Tiểu Hoa.

Giới tính: Nữ

Tuổi: 19

Chức vụ: chưa xác định

Cấp bậc: A1

Linh lực: 0

Nhiệm vụ: +1]

Phần mềm này cũng quá "trâu bò" rồi, không những có thể xác định đầu là ma mà đến cả thông tin cá nhân của cô cũng biết. Cảm thấy có chút thiện cảm. Cô ấn thoát ra, nhấn vào nút khen thưởng. Cô vẫn còn nhớ rõ, ngày hôm qua có thông báo là nếu hoàn thành nhiệm vụ sẽ được nhận thưởng, dù rằng nhiệm vụ kiểu này cô không thèm làm đâu.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh một cái vòng cổ, trên vòng cổ có một cái chuông bạc to cỡ quả táo tàu, nhìn rất dễ thương. Chữ nhỏ bên dưới nhấp nháy: Nhấn vào để lĩnh thưởng.

Trình Tiểu Hoa khẽ chạm, màn hình nhấp nháy hai cái, đã không còn thấy hình ảnh nữa, trên cổ cô chợt lạnh. Đưa tay lên sờ, có thêm một chiếc vòng cổ, chạm vào phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cái này... cũng quá thần kỳ rồi!

Quay đầu ngó quanh, may mà không có ai để ý đến cô, tự nhủ: Mặc kệ là ứng dụng gì, chỉ cần không làm hại mình là tốt rồi.

Đến nơi, Trình Tiểu Hoa tạm biệt mấy người Vương Kỳ rồi tách ra.

Trình Tiểu Hoa mở di động tìm đường, ng ửi xe buýt nửa giờ là đến khu Lâm Giang.

Khu Lâm Giang mới được quy hoạch, còn chưa quá phát triển, dân cư cũng thưa thớt, có nhiều nơi vẫn còn có chút hoang vắng. Đường Lâm Giang một bên là công trường, một bên là một tiểu khu kiểu cũ, dọc đường có một vài cửa hàng nhỏ.

Trình Tiểu Hoa mở di động, vào hộp thư QQ, tìm được thư phỏng vấn nhận được từ 10 ngày trước, địa chỉ ghi: "Số 444 đường Lâm Giang."

Đúng vậy, Trình Tiểu Hoa muốn đi đến chỗ phỏng vấn.

Nửa tháng trước, Trình Tiểu Hoa ở trên mạng gửi vài bản sơ yếu lý lịch. Nghe mọi người nói, thành phố lớn có nhiều cơ hội, đãi ngộ cao, Trình Tiểu Hoa nghèo đến mức gấp gáp trải một loạt sơ yếu lý lịch. Nhưng một người chỉ học hết trung học, không có kinh nghiệm như cô, gửi sơ yếu lý lịch tất nhiên sẽ không có h ửi âm.

Nhưng một ngày nọ, bỗng dưng nhận được thư phỏng vấn, địa chỉ ở tỉnh Vọng Giang, đãi ngộ cao hơn kỳ vọng rất nhiều, lại còn bao ăn bao ở, vị trí tuyển dụng là nhân viên cửa hàng. Trong lòng dù có chút lo lắng, nhưng lúc đó cũng bị trong nhà giục đến sắp điên, cô lên xã khách đường dài đi đến tỉnh Vọng Giang.

Đến lúc đứng trước số 444 đường Lâm Giang, cô cảm thấy có chút thất vọng.

Đây là một cửa hàng rất bình thường, có hai cánh cửa sổ thủy tinh theo phong cách cũ. Nhìn xuyên qua cửa kính thấy bên trong không bật điện, nhưng có thể nhìn thấy nội thất bên trong, diện tích cũng ổn, khoảng hơn năm mươi mét vuông. Bên trong bày bầy, tám cái bàn cùng một vài chiếc ghế gỗ, nhìn như một nhà hàng nhỏ.

Trình Tiểu Hoa lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn tấm biển treo bên trên: Tiệm văn thán 444-1.

Bình thường tên cửa hàng đều mang hàm ý vui vẻ, hoặc là để tên chủ tiệm. "444" rồi còn "-1" là có ý gì đây?

Chuyển mắt nhìn thấy bên cạnh cửa viết mấy hàng chữ nhỏ: "Thời gian bán hàng: buổi tối từ 10 giờ đến 3 giờ sáng."

Ý là chỉ mở cửa vào buổi tối muộn? Nếu như ở chỗ phở hoa tấp nập, hoặc có thể nói là người ta chuyên bán đồ ăn khuya thì lại khác, nhưng mà Trình Tiểu Hoa nhìn quanh, giờ đang là giữa giờ ăn trưa, mà còn vắng người, đến nửa đêm sợ là chỉ có thiên tài mới ra ngoài mua đồ ăn thôi???

Đúng lúc đó một trận gió nổi lên, thổi bay đám lá khô phía sau cô, Trình Tiểu Hoa rùng mình ớn lạnh, xoay người chuẩn bị rời khỏi chỗ này, thì nghe một tiếng "cạch". Cửa tiệm chậm rãi mở ra.

Chương 3: Vị khách kỳ lạ

Cửa mở ra, có tiếng bước chân thong thả từ phía sau truyền tới.

Trình Tiểu Hoa quay đầu nhìn thì thấy có một người đàn ông đang chậm rãi bước tới cửa.

Chưa bao giờ cô thấy một người đàn ông nào có thể đẹp trai như vậy.

Người đó cao khoảng 1m80, tóc ngắn đen thẳng, trên người mặc một bộ quần áo bình thường, nhưng kết hợp với ngũ quan lại khiến người ta chẳng thể rời mắt được. Chỉ có một điểm không hài hòa, đó là ánh mắt người đó khi nhìn người khác, thật sự rất lạnh lùng, giống như không hề có thứ gì tồn tại vậy.

Trình Tiểu Hoa ngây người, nhưng khi chạm vào ánh mắt lạnh lùng kia thì hoàn hồn, lắp ba lắp bắp nói: "Tôi đến phỏng vấn, phỏng vấn, tôi tên..."

"Trình Tiểu Hoa?" Hắn gật gù đầu "Cô đã qua phỏng vấn, hôm nay có thể đi làm. Được chứ?"

Rõ ràng là chưa phỏng vấn sao đã qua rồi? Trình Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn giờ mở cửa cô quái kia, thẫn thờ nghĩ phải làm thế nào để từ chối công việc này, bụng lại "ùng ục" kêu lên.

Ôi! Từ tối qua đến giờ, cô mới chỉ ăn có một cái bánh mì khô lót dạ vào sáng nay, giờ đã gần đến giờ cơm trưa rồi, sao có thể không đói cho được.

Đối phương liếc mắt nhìn Trình Tiểu Hoa, thản nhiên nói: "Vào đi" sau đó xoay người đi đến phòng bếp ở phía sau.

Trình Tiểu Hoa chỉ có thể bước vào tìm một chỗ trống, ngẩn ngơ suy nghĩ miên man. Lý trí nói cho cô biết, công việc này có quá nhiều chỗ không bình thường, chỉ là trong túi chỉ còn sót lại mấy tờ tiền lẻ như muốn nhắc nhở cô nếu không nhận công việc này thì chỉ có thể ăn ngủ ngoài đường thôi.

Trong bếp không có tiếng động nào, thế mà chỉ chốc lát sau người nọ đã bung ra một bát vằn thắn nóng hổi đặt trước mặt Trình Tiểu Hoa.

Vằn thắn này là loại da bánh mỏng, nhân nhiều thịt, mỗi miếng tròn tròn trong bát canh, còn có thể nhìn thấy nhân thịt bên trong.

"Cảm ơn!" Ăn no bụng mới yên trọng, Trình Tiểu Hoa cầm lấy chiếc đũa gấp từng miếng bánh lên ăn.

Văn thẩn này thật ngon, nhất là phần nhân thịt phải nói là rất rất rất ngon.

Cũng không biết có phải do văn thẩn quá ngon khiến cô mù mị đầu óc hay không mà khi nghe đối phương nói về công việc, cô mơ hồ gật đầu, cứ vậy mà nhận công việc này.

"Tiền lương như trong thư đã viết, bao ăn bao ở. Văn thẩn trong tiệm cô muốn ăn bao nhiêu cũng được. Chỗ ở thì trên lầu có một gian phòng ở bên tay phải, cô ở đó đi. Tôi ở phía bên tay trái. Thời gian làm việc từ 10 giờ tối đến 3 giờ sáng, thời gian khác cô tự do sinh hoạt..."

Nói được một nửa, di động của hắn có thông báo, cúi đầu nhìn thoáng qua rồi nói: "Nếu không có việc gì thì đi nghỉ ngơi đi, đêm nay bắt đầu làm việc."

Nói xong vội vàng đi ra ngoài.

"Này" Trình Tiểu Hoa gọi hắn, hắn quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt làm cô quên mất chuyện muốn hỏi, chớp chớp mắt nói: "Anh tên là gì?"

"Cảnh Thù. Còn có chuyện gì không?"

Trình Tiểu Hoa có rất nhiều chuyện muốn hỏi, ví dụ như tại sao cửa hàng này lại là 444-1, tại sao lại mở cửa vào ban đêm. Nhưng khi nhìn vào đôi

mắt kia, trong đầu lại trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì. Đây có phải là bệnh háo sắc trong truyền thuyết không?

Mãi đến khi hắn đi rồi, Trình Tiểu Hoa mới hồi hồn: "Sao mình lại đồng ý nhỉ? Là do ăn đồ của người ta? Hay do hắn ta quá đẹp trai nên ngại từ chối?"

Nghĩ một hồi, thôi thì mình cũng không có chỗ để đi, công việc khác cũng không dễ tìm. Cô xách hành lý lên, đi đến sau bếp.

Phòng bếp so với tưởng tượng của cô rộng hơn một chút, rất sạch sẽ. Nhưng nhìn không giống như đã được sử dụng, mọi thứ nhìn như còn rất mới.

Đồ bên trong cũng rất đơn giản: Hai cái bếp, một tủ lạnh bốn cánh, còn có bàn gói bánh cùng mấy chiếc tủ đựng đồ. Không giống phòng bếp của hàng ăn mà càng giống phòng bếp gia đình hơn.

Cạnh bên chỗ cửa sau có một cầu thang xoắn, hẳn là dẫn lên phòng ở ở tầng hai.

Trình Tiểu Hoa đi cầu thang lên tầng hai.

Tầng hai rất sạch sẽ, trang trí đơn giản nhưng cũng không đơn sơ. Trên đất trải thảm nâu, nhìn không giống đồ thông thường. Giấy dán tường màu quả hạnh có vẻ u ám nhưng sờ vào lại mềm như nhung.

Có tổng cộng 3 cánh cửa, phòng đang mở cửa kia là toilet, phòng bên tay trái là của Cảnh Thù, cô không tiện xem xét nhiều, liền đẩy cửa phòng bên tay phải của mình ra.

Trong phòng trang trí cũng không khác bên ngoài lắm, khoảng tầm hai mươi mét vuông, có giường cùng tủ quần áo, đều làm bằng gỗ, còn được chạm khắc rất tinh tế. Đặc biệt trên giường còn có cả chăn nệm. Chưa nói tới có xa hoa không nhưng chắc chắn tốt hơn phòng của Trình Tiểu Hoa ở nhà rất nhiều.

Trình Tiểu Hoa bỏ quần áo vào trong ngăn tủ, nghĩ dưới tầng cửa vẫn chưa đóng, lại vội chạy xuống đóng cửa. Nhìn đồng hồ thấy mới hơn hai giờ chiều nên quay lại phòng ngủ một chút.

Ngày hôm qua ngồi xe cả một ngày, đêm qua lại còn trải qua chuyện kia, thật mệt muốn chết. Vừa đặt lưng xuống giường là ngủ ngay, đến lúc tỉnh lại thì ngoài trời đã tối đen, chỗ này cách đèn đường khá xa, chỉ có một chút ánh sáng chiếu vào.

Trình Tiểu Hoa ấn công tắc, mở điện thoại lên xem, đã chín rưỡi rồi.

Vội vội vàng vàng đi rửa mặt, sau đó chạy xuống dưới lầu, mò mẫm tìm công tắc, bật lên, cả tầng sáng bừng lên.

Cô lấy chìa khóa, mở một cánh cửa ra, nhìn quanh một lượt nhưng bên ngoài thật vắng vẻ, các cửa hàng khác trên con đường này đều đã đóng cửa, chỉ còn mỗi hàng vắn thẩn này vẫn sáng đèn.

"Meoww" không biết từ đâu xuất hiện một con mèo đen thê thảm kêu một tiếng, Trình Tiểu Hoa bị dọa sợ, vội chạy vào trong cửa hàng.

Cửa hàng rất sạch sẽ, bàn ghế cũng còn mới, trên sàn không có một chút vết dầy mỡ nào.

Trình Tiểu Hoa đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, cả một cái tủ lạnh cao gần hai mét đầy vắn thẩn. Chẳng lẽ cửa hàng này chỉ bán mỗi vắn thẩn thôi? Cô chỉ thấy mỗi nồi nấu vắn thẩn, không thấy nồi niêu xoong chảo nào khác.

Cũng không thấy Cảnh Thù quay lại, nếu không thì có thể hỏi hấn một chút. Chỗ này vốn dĩ đã không nhiều người lui tới lại chỉ bán một món, làm sao có lợi nhuận cho được?

Còn nữa, thân là chủ, hấn ta cũng vô tư quá rồi đấy, cứ vậy mà để cửa hàng cho một người mới đến như cô trông. Không sợ nàng có ý xấu sao. Tuy rằng nơi này không có tiền mặt nhưng đồ dùng bán đi cũng được không ít tiền đâu.

Mười giờ đêm, chính thức buôn bán. Nhưng mà mãi đến hơn hai giờ vẫn không thấy có người đến.

Trình Tiểu Hoa cũng thành thật ng ỡ trông hàng. Mắt thấy sắp đến giờ tan t ầm, lại nghe được tiếng đẩy cửa vào.

Cô quay đ ầu, thấy một cô bé khoảng mười tuổi vui vẻ đi vào. Cô bé mặc một chiếc váy trắng, vớ dài màu trắng, chân đi đôi giày da màu trắng có họa tiết con bướm. Tóc dài buộc thành hai búi nhỏ trên đ ầu. Cô bé tìm một chỗ ng ỡ xuống, giọng nói giòn tan: "Cho hai phần v ằn thắn mang v ề!"

Lúc đ ầu còn tưởng cô bé cùng người lớn đến, nhưng ngoài cửa không có ai khác. Trình Tiểu Hoa liếc mắt nhìn đ ồng hồ, đã hai giờ bốn mươi lăm phút sáng. Lòng th ần nghĩ: "Người lớn nhà này thật to gan, đêm khuya mà dám để trẻ con ra ngoài mua đ ồ ăn, không sợ có nguy hiểm gì sao."

Chỉ là không thể quản nhi ều, Trình Tiểu Hoa chỉ nói: "Được, vui lòng chờ một chút" sau đó chạy đến sau bếp nấu v ằn thắn.

Do mãi không có khách, cô cũng không có nấu nước dùng, sợ lãng phí gas. Chỉ đun hai ấm nước, lúc này liền đổ nước vào n ồi, chờ sôi lại bỏ v ằn thắn vào.

Nhân lúc chờ, cô lôi ra hai cái hộp to, muốn tìm chút đồ ăn kèm cho vào canh. Nhưng cả phòng bếp to như vậy lại không có lấy chút đồ ăn khác, đến cả muối cũng không thấy. Hết cách, đành phải dùng nước luộc vậy.

Sau khi gói cẩn thận hai phần vằn thắn, Trình Tiểu Hoa xách ra, đặt lên bàn chỗ cô bé ngồi. "Xong rồi. Tổng cộng hết 20 tệ."

Một phần bán bao nhiêu tiền ông chủ còn chưa nói, cô chỉ có thể tự mình đưa ra một mức giá thôi.

Cô nhóc lấy ra hai tờ tiền đặt lên bàn, xách vằn thắn định đi, Trình Tiểu Hoa nhìn không được nói: "Em gái nhỏ, lần sau đừng ra ngoài một mình vào ban đêm, rất nguy hiểm. Nếu muốn ăn vằn thắn có thể để người lớn trong nhà đi mua."

"Không sao, tôi quen đi đêm rồi." Cô nhóc nói xong lại thở dài: "Anh trai tôi thật sự rất lười, mình muốn ai mà lại sai tôi đi mua. May mà chỗ này có cửa hàng, tôi cũng đỡ phải đi xa. Trước kia, tôi còn phải sang thành phố bên cạnh mua đồ ăn khuya cơ."

Cô nhóc nói xong thì vui vẻ rời đi.

Thành phố bên cạnh? Mua đồ ăn khuya? Trình Tiểu Hoa nghĩ chắc mình nghe nhầm rồi. Cầm lấy tiền để trên bàn, lúc này không để ý, giờ nhìn thấy liềm bị dọa sợ: Hai tờ mười tệ tiền âm phủ!

Lúc này, cô mới nhớ tới đũa nhóc kia thật sự rất trắng, trắng đến mức quý dị.

"Á" Cô thét chói tai, vốn dĩ nên ngất xỉu như trong phim truyền hình nhưng chắc là do việc của Hứa Lai Phượng kia mà lá gan có vẻ lớn hơn rồi, không hề choáng váng. Sau khi la lên một tiếng còn cảm thấy có chút xấu hổ.

Muốn chạy khỏi nơi này nhưng bên ngoài trời tối đen, chỉ có ở đây có ánh đèn, mới có chút cảm giác an tâm hơn.

Ba giờ rưỡi cửa tiệm lại bị mở ra. Trình Tiểu Hoa giật mình, đánh bạo ngẩng đầu, may mà không phải khách hàng quái dị nào, mà là Cảnh Thù trở về.

Cảnh Thù liếc mắt nhìn cô "Đã hết giờ, sao cô còn không lên trên lầu ngủ đi?"

Trình Tiểu Hoa bước hai bước, tay run run đưa hai tờ mình tề cho hắn "Cửa hàng này của anh rốt cuộc là cái gì? Sao có thể, sao có thể có ma đến mua vải thẩn?"

"Ma?" Hắn nhíu mày, cầm lấy tờ tiền đưa lên mũi ngửi, nói: "Nhóc đó không phải ma, nhưng cũng không khác lắm. Nhóc đó tên Thượng Tiểu

Bạch, là nhân viên của Địa phủ tư, là Quý sai phụ trách khu vực Lâm Giang này."

"Địa phủ tư? Quý sai?"

Chương 4: Địa phủ tư rất biết bắt nạt người!

Cũng tại Cảnh Thù có việc gấp, chưa kịp giới thiệu nhiều, lại thêm chủ quan cho rằng nay là ngày khai trương đầu tiên, chắc sẽ không có khách đến mua nên Trình Tiểu Hoa mới bị dọa như vậy.

Theo sự thay đổi của thời đại, Địa phủ cũng đã không còn là chỗ khủng khiếp như mọi người vẫn nói. Ngược lại giờ thành một công ty lớn, thậm chí đến tên còn sửa, gọi là Địa phủ Tư. Ông chủ là Diêm Vương, phía dưới còn có các phán quan, phán quan lại chia làm Tổng phán quán, Phán quan tỉnh, Phán quan thành phố, cấp bậc rất là rõ ràng.

"Thường Tiểu Bạch kia là Hắc Bạch Vô Thường sao?"

Hồi còn nhỏ, Trình Tiểu Hoa có nghe kể một chút truyện ma quỷ, thường nhắc tới Hắc Bạch Vô Thường. Mà như Thường Tiểu Bạch nói mình còn có anh trai nữa.

"Xem như là một trong số đó đi..."

Thế giới rộng lớn như vậy, mỗi ngày đều có rất nhiều người chết, nếu chỉ có Hắc Bạch Vô Thường hai người làm sao có thể thu hồn nổi? Cho nên,

mỗi vùng, mỗi khu lại có vài Quỷ sai phụ trách câu hồn.

Thường Tiểu Bạch chính là một trong số đó, cũng được tính là lão thành, đã phục vụ Địa phủ Tư mấy trăm năm, năm nay, cùng với anh trai mình còn được bầu chọn là Nhân viên ưu tú của Địa phủ Tư. Hai người họ chủ yếu hoạt động ở khu Lâm Giang, tỉnh Vọng Giang.

Quỷ sai ban ngày ở Địa phủ, ban đêm lên Nhân gian đi làm. Trong lúc làm việc cũng muốn ăn khuya. Đi quán ăn bình thường lại không tiện, chưa nói đến giờ bán hàng không tiện, lúc trả tiền lại lấy ra mấy tờ mệnh tệ, không phải sẽ dọa chết người hay sao? Không may gặp phải người gan lớn, nghĩ là lừa đảo rồi báo cảnh sát bắt người thì lại càng rắc rối hơn.

Đầu năm nay, người kinh doanh đầu rất quan tâm đến công nhân viên chức, để giảm bớt việc bọn họ nhả việc. Về phương diện này, dù Địa phủ Tư có hơi đi chậm thời đại, nhưng gần năm nay cũng đã mở cửa hàng bán văn thần. Ba số đầu tiên "444" chính là đại diện cho Địa phủ, đây cũng là lý do tại sao cửa hàng lại chỉ bán vào ban đêm.

Mà chỗ Trình Tiểu Hoa làm này chính là cửa hàng đầu tiên cũng là cửa hàng duy nhất ở tỉnh Vọng Giang này.

"Vậ -1 kia có nghĩa gì?"

"Đánh số thứ tự thôi"

Ngắn gọn, rõ ràng, đây là phong cách làm việc của Địa phủ Tư sao?

"VẬY anh, anh có phải là người hay không?"

Hỏi xong mới cảm thấy có chút như đang mắNG người khác là thế nào?

Cũng may là Cảnh Thù không để ý đến, nói: "Tôi là viên chức chính thức của Địa phủ Tư, chủ tiệm này, cấp bậc A5. Hiện tại cô chắc là cấp A1 đi. A có nghĩ là nhân viên hậu cần, số là biểu hiện cấp."

Nhắc tới Địa phủ Tư, Trình Tiểu Hoa bỗng nhiên nhớ đến cái ứng dụng kia, lấy điện thoại ra hỏi: "Cái app Địa phủ này là hệ thống của các anh sao?"

Cảnh Thù chăm chú nhìn "Ừ. Cô không phải là đã làm một nhiệm vụ rồi sao? Tôi còn tưởng cô biết rồi đấy."

Cái kia mà gọi là nhiệm vụ cái gì chứ, là kinh sợ mới đúng!

"Tôi, có thể không làm không?" Mỗi ngày cùng mấy thứ này gặp gỡ, Trình Tiểu Hoa sợ mình sớm muộn gì cũng bị bệnh tâm thần mất.

Cảnh Thù hờ hững nói "Không thể"

Trình Tiêu Hoa khóc không ra nước mắt: "Đừng đùa nữa! Tôi mà biết các anh không phải là người, tôi đã không ngàn dặm xa xôi đến nơi này!"

Cảnh Thù nói: "Hối hận sao? Đáng tiếc, không có thuốc hối hận. Tin tức của cô đã bị Địa phủ Tư thu thập, giờ đang là nhân viên thử việc, thời gian thử việc là một tháng."

Mở tư liệu cá nhân trong ứng dụng ra, quả thật thấy ở mục chức vụ viết: Nhân viên thử việc ở cửa hàng.

Cảnh Thù liếc cô, trong giây lát cô cảm thấy như mình đang đứng trong hầm băng, không rét mà run.

"Cảm giác bị vạn quỷ cắn thân, tôi khuyên cô đừng tùy tiện muốn thử."

Trình Tiêu Hoa run rẩy, lòng thẫn mẫn: Điêu khoản bá đạo!

Trong lòng sợ hãi nhưng đã lên nhàn thuy ền giặc thì đành phải nhận mệnh thôi.

Cha mẹ Trình Tiểu Hoa mất sớm, cô được gửi nuôi ở nhà cậu, tính cậu lạnh lùng, không quản việc gì, mẹ là một người khắc nghiệt, chị họ, em họ tính tình ích kỷ. Trong hoàn cảnh như vậy lớn lên, tính tình Trình Tiểu Hoa cũng độc lập, tự cường, khả năng thích ứng cũng rất tốt.

Bỏ đi, cứ coi Địa phủ Tư như một công ty bình thường vậy, có tiền lương là được rồi.

Trở lại phòng ngủ, vừa đặt lưng là ngủ ngay, không hề bị chuyện lúc này ảnh hưởng đến.

Ngủ một mạch đến giữa trưa hơn 12 mới tỉnh, đi tắm rửa thay quần áo, dọn vệ sinh tầng dưới một lần, bụng đã có chút đói.

Mở tủ lạnh ra, ngoài vẫn thẩn vẫn chỉ là vẫn thẩn. Cô là một người dễ nuôi, chỉ cần có thể ăn no bụng là được, cũng không ăn kiêng, với lại vẫn thẩn này ăn cũng ngon.

Lúc đang ăn thấy Cảnh Thù đi xuống lầu, thuận miệng hỏi: "Chủ tiệm, ăn vẫn thẩn không?"

"Không, cô ăn đi."

Trình Tiểu Hoa nghĩ, chủ tiệm tuy nhìn có chút lạnh lùng nhưng làm người cũng không tệ, còn nhường cô để cô được ăn nhiều hơn. Hồi còn ở quê, chỉ cần cô ăn đến bát thứ hai, mợ sẽ hắt mặt. Không thì mỗi lần cũng không dám ăn thật no, nên chỉ có thể cao đến 1m55, đứng cạnh Cảnh Thù cao 1m80 thật sự cảm thấy áp lực vô hình mà.

Trong lòng vừa có một chút cảm động đã bị câu nói tiếp theo của Cảnh Thù dập tắt: "Dù sao cũng phải vớt đi, ăn không hết cũng lãng phí."

"..."

Trình Tiểu Hoa ăn một bát vằn thắn lớn, bụng vừa no vừa ấm, rất thỏa mãn.

Cô thu dọn bàn, rửa sạch bát, chạy lại hỏi: "Anh nói là vằn thắn trong tủ lạnh đều phải vớt đi sao? Đã không bán được sao lại còn gói nhiều như vậy?"

Cảnh Thù vừa lướt điện thoại vừa trả lời: "Người của Địa phủ Tư giao đến đây, mấy hôm trước không có nhân viên, không bán được nên còn tồn nhiều như vậy."

Di động của anh ta là loại iPhone X, màn hình rộng xem thật thích. Nhìn lại máy của mình, màn hình đã rạn vỡ vài chỗ, thật là khác biệt lớn mà.

Trình Tiểu Hoa cố gắng dời mắt khỏi điện thoại của anh ta, nhỏ giọng hỏi: "Vần thần dùng không hết lại đưa tới nữa, quá lãng phí."

Cảnh Thù khinh thường nói: "Lãng phí? Dù sao quý h ần ở Luyện ngục kia chịu hình đã mấy trăm năm mà vẫn chưa trả hết nghiệp, giờ có thể gói vần thần chắc cũng vui vẻ lắm."

"Anh nói..." Trình Tiểu Hoa nhớ đến vần thần mình mới ăn là do ma gói, trong bụng cảm thấy không thoải mái: "Vần thần là do những quý h ần chịu phạt kia gói, vậy nhân thịt kia có phải là...."

Cảnh Thù nói: "Nghĩ đi đâu vậy? Nhân viên Địa phủ Tư không được phép ăn thịt người. Nhân thịt đó là thịt lợn."

Trình Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, may quá!

Mắt thấy Cảnh Thù lại bắt đầu lướt di động, Trình Tiểu Hoa lại hỏi: "Điện thoại này dùng thích lắm nhỉ? Nghe nói giá rất đắt."

Điện thoại năm ngoái cô mua hết một ngàn tệ, cô đã phải nhịn ăn để mua. Dùng cũng không tệ nhưng bị rơi vỡ nên nhìn không được đẹp lắm.

Cảnh Thù: "Không rõ. Nhân gian các cô nhiều thứ không hay ho nhưng mà khoa học kỹ thuật đúng là có chút hữu dụng. Cô cũng muốn mua sao?"

Vậy mà bao nhiêu tiền cũng không nhớ, trong mắt anh ta, tám, chín nghìn tệ không đáng vậy sao? Chắc là tiền lương của chủ tiệm rất cao nhỉ.

"Tôi mua không nổi, rất đắt. Di động cũ vẫn dùng được, chờ có lương rảnh thay màn hình là được rảnh." Với Trình Tiểu Hoa mà nói, di động chỉ cần dùng được là tốt rảnh, không cần phải quá đắt. Cô thuận miệng hỏi: "Chủ tiệm, chúng ta ngày mấy được nhận lương?"

"Mùng 1 hàng tháng"

Trình Tiểu Hoa trộm vui vẻ, nay đã là 15, nửa tháng nữa là được nhận lương rảnh, thật tốt! Những chỗ cô từng làm việc trước kia đều là ngày 15 mới phát lương, đây là lời nửa tháng tiền lương rảnh. Địa phủ Tư không hổ là doanh nghiệp vạn năm mà, tài đại khí thô!

Cảnh Thù lại bổ thêm một câu: "Nhưng đầu là Minh tệ, cô ở nhân gian cũng không dùng được."

"Khụ" Trình Tiểu Hoa đang uống nước, vừa nghe lời này liền bị sặc, mãi mới đỡ, cô kêu lên: "Không thể chèn ép người khác như vậy được không! Đã nói mức lương tốt, sao giờ lại thành Minh tệ? Tôi dùng Minh tệ kiểu gì, chẳng lẽ đợi đến sau khi chết rảnh dùng?"

Cảnh Thù bất đắc dĩ nói: "Địa phủ tư chỉ có quy ền phát hành Minh tộ, không thể in Nhân dân tộ, nếu không chính là phạm luật. Cô cũng thể dùng, Địa phủ Tư có ngân hàng, tôi giúp cô chuyển vào. Đợi lúc nào chết rồi dùng."

"Không được! Điện thoại của tôi còn phải thay màn hình mới!" Trình Tiểu Hoa buồn rầu che mặt, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, hỏi: "Địa phủ Tư có hệ thống đổi Minh tộ thành Nhân dân tộ không? Chắc là có chứ?"

Cảnh Thù suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra cũng có đề nghị với cấp trên, nhưng không tiện"

Đại ý chính là không có.

Trình Tiểu Hoa không cam lòng hỏi: "Sao anh lại có tiền mua I Phone X? Tiền lương của anh cũng là Minh tộ đúng không?"

Cảnh Thù nói: "Cô nói di động này hả, là người khác đưa tôi, tôi thấy dùng cũng được nên nhận."

"Có ai có thể đưa tôi một cái di động mới không?"

Cả ngày này, Trình Tiểu Hoa đều rất buồn bực. Rồi nhà xa quê đi tìm việc, thế mà lại đến làm ở cửa hàng văn thần của Minh giới, lại còn không thể

nghỉ việc. Quan trọng nhất là tiền lương trả bằng Minh tệ. Đây không phải là phải làm không công à?!!

Trời ngày một tối, Cảnh Thù đi ra ngoài, đến lúc mở cửa hàng vẫn chưa thấy anh ta quay về

"Cạch" Tiếng mở cửa vang lên, Trình Tiểu Hoa hoảng hốt, cho rằng lại có vị khách quái dị nào đó đến. Nhìn kỹ thì thấy là một người đàn ông cao lớn, bưng một cái hộp giấy đặt trên mặt đất, hô: "Hàng đến, mau tới ký nhận!"

Trình Tiểu Hoa nhìn cái thùng, hỏi: "Là cái gì vậy?"

Người đàn ông đáp: "Là vắn thẩn! Xưởng Luyện ngục chúng tôi cũng chỉ có vắn thẩn thôi. Có ký nhận hay không? Tôi còn có mấy chỗ phải đi giao hàng nữa."

Trình Tiểu Hoa nhớ trước khi ra ngoài Cảnh Thù có nói sẽ có người giao vắn thẩn đến, chỉ là "Xưởng Luyện ngục" nghe có chút dọa người.

"Chủ tiệm chúng tôi ra ngoài rồi, tôi ký nhận được sao?"

"Được, đâu giống nhau cả."

Trình Tiêu Hoa tìm được một cây bút, sau khi ký nhận nhẹn không được hỏi câu: "Xin hỏi anh tên gì. Anh có phải là người không?"

Chương 5: Nhiệm vụ mới

"Người?" Người đàn ông kia nhếch miệng cười, cái miệng càng lúc càng lớn, thẳng đến thành một cái miệng rộng đỏ lòm, dọa Trình Tiểu Hoa sợ đến mức ngã ngửa dưới đất, lúc này gã mới khép miệng về lại bộ dáng bình thường, cười nói: "Tôi tên Lý Đại Khoan, đã chết được hơn 60 năm rồi, bởi vì lúc còn sống làm chút việc ác mà bị phán vào Luyện Ngục chịu phạt 99 năm. Mẹ nó! Tôi đã gói vắn thần suốt năm năm, vì biểu hiện tốt mà năm nay được giao cho nhiệm vụ giao hàng, cuối cùng cũng có thể ra ngoài một chốc."

Trình Tiểu Hoa: "Chúc mừng!"

Lý Đại Khoan nói: "Cảm ơn cô! Cô gái, cô phải bán đất khách một chút, bán nhiều thì tôi mới có cơ hội được ra ngoài nhiều hơn. Cô không biết đâu, ở Luyện Ngục rất rất khổ cực!"

"Được, được, tôi sẽ cố gắng!"

Lý Đại Khoan leo lên xe, lái chiếc xe tải màu đen đi giao hàng tiếp, trước khi đi còn không quên vẫy tay tạm biệt Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa bỏ vắn thẩn trong hộp vào tủ lạnh, nhớ tới buổi chiều Cảnh Thù nói cô vứt chỗ vắn thẩn từ hôm trước đi mà cảm thấy đau lòng. Cô là đứa trẻ lớn lên ở nông thôn, quen sống giản dị, làm gì có chuyện vứt bỏ như vậy? Cho dù là nhà Triệu Mỹ Mỹ giàu nhất thôn cũng không làm vậy.

Nhưng quả thật đúng là bán không hết. Trước đó cô nghe Cảnh Thù nói, mỗi cửa hàng mới đầu được giao lượng vắn thẩn ít nhất, ước chừng khoảng 20 bát vắn thẩn. Trong đó còn tính cả lượng ăn của nhân viên. Nếu như ở cửa hàng của con người, vắn thẩn không bán được chắc chắn nhân viên phải bồi thường.

Không rõ là do Địa phủ Tư quản không nghiêm Ban Hậu cần ở Nhân gian hay là nguyên nhân khác mà lượng tiêu thụ vắn thẩn ở đây không bị giám sát. Thân là chủ tiệm, Cảnh Thù cũng không thèm để tâm, hai ba ngày không về tiệm.

"Cho một chén vắn thẩn, ăn ở đây, không mang về nữa!" Đêm đến, cô nhóc kia lại hào hứng bước vào, vẫn mặc váy trắng, khuôn mặt bầu bĩnh, mắt to, miệng cười ngọt ngào nhìn như một em gái nhà bên.

Nhưng mà giờ Trình Tiểu Hoa cũng không dám coi cô như một đứa trẻ bình thường.

"Được, cô đợi một chút."

Trông n ữ vắn thắn, Trình Tiểu Hoa liếc trộm cô bé, đánh bạo hỏi: "Muốn ăn chay hay là có cả nước?"

Cô bé nghĩ một chút: "Có cả nước đi, tôi muốn uống canh nóng hơn."

Dù lá gan Trình Tiểu Hoa không lớn lắm, nhưng đã nhận công việc này r ồi (thật ra là không bỏ được) nên muốn làm thật tốt, cho dù khách hàng không phải là người.

Chắc là do thấy cô bé là một Quý sai dễ g ần, Trình Tiểu Hoa lớn gan, hỏi han: "Cô tên Thường Tiểu Bạch đúng không?"

Cô bé vừa nhai vừa gật đ ầu: "Sao cô lại biết tên tôi? Chẳng lẽ cô quen tôi sao? Trước kia cô làm Quý sai ở đâu? Sao lại bị đi ều đến chỗ này bán hàng r ồi? Tôi nói này, làm ở ban Hậu c ần không có tương lai đâu, lên được chủ tiệm đã là tốt lắm r ồi."

Trình Tiểu Hoa xấu hổ cười: "Tôi không quen cô, là nghe chủ tiệm tôi nói về cô thôi. Trước kia tôi cũng không làm Quý sai ở Địa phủ Tư, tôi chỉ là người bình thường, cũng không biết sao lại đến nơi này làm, ha ha.."

"Khụ khụ" Thường Tiểu Bạch giống như bị dọa, sắc nước canh, ho khan mấy cái r ồi nói: "Cô là người? Người sống?"

Khi nói còn đưa tay sờ đầu Trình Tiểu Hoa, sau khi xác định cô là người sống, càng kinh ngạc tròn tròn mắt: "Tôi còn tưởng là cô trêu tôi thôi. Mẹ ơi, cô thật sự là người!"

Cô bé có chút bất ngờ, ngay từ đầu mình lại không hề phát hiện ra Trình Tiểu Hoa là người sống.

Trình Tiểu Hoa nói: "Tôi cũng thấy lạ, rõ ràng tôi là người, không hiểu sao lại bị mấy người nhìn trúng rồi tuyển vào làm nữa."

"Là do lỗi hệ thống sao?" Thường Tiểu Bạch lấy điện thoại ra, trên điện thoại của cô bé cũng có app Địa phủ. Cô bé mở khóa, xem xét rồi nói: "Tôi nói cho cô biết nè, hệ thống này là ý tưởng gần đây mới có thôi, rất nhiều lỗi, tôi đoán chắc cô bị hệ thống vô ý chọn trúng thôi."

Nghe cô bé nói vậy, Trình Tiểu Hoa bưng tỉnh đại ngộ: "Chắc là vậy rồi! Chủ tiệm của tôi còn nói không thể bỏ được, nếu không sẽ bị vạn quỷ cắn thân."

Thường Tiểu Bạch nói: "Tất nhiên rồi, nếu cứ để cô tự ý rời đi, không phải là càng chứng minh cái app này có sai sót sao? Trước kia không có cái app này, Quỷ sai bọn tôi rất tự do, thỉnh thoảng trong giờ làm ở Nhân gian chơi đùa một chút cũng không ai biết. Giờ thì hay rồi, app này có tự động định vị, không thể nào trốn làm được. Ngay cả đi ăn đêm cũng chỉ có thể ăn tại tiệm của Địa phủ Tư thôi. Thật ra, văn thần này, tôi đã chán ngấy rồi. Nếu chuyện app này có lỗi truy vấn ra ngoài, đám Quỷ sai nhất định sẽ kháng nghị, yêu cầu gỡ bỏ đấy."

Trình Tiêu Hoa nghe thấy sự việc có vẻ nguy hiểm, vội che miệng.

Thường Tiêu Bạch cười: "Chị gái nhỏ yên tâm, tôi hứa sẽ không nói, sẽ kín miệng mà. Với lại kháng nghị cũng vô dụng thôi. Ông chủ của chúng ta đã độc tài cả mấy vạn năm, làm gì có chuyện vì vài tên Quý sai mà thay đổi chủ ý chứ?"

"Ông chủ?"

"Là Minh vương đó, đại boss của chúng ta."

Trình Tiêu Hoa lại nhìn di động của Thường Tiêu Bạch, là I Phone 8, cũng là máy mới, giá cũng không hề rẻ.

"Lương của cô trả bằng Minh tệ hay Nhân dân tệ?"

Thường Tiêu Bạch nói: "Minh tệ, Địa phủ không phát hành Nhân dân tệ."

Chủ tiệm không lừa cô mà....

"Vậy di động này của cô mua kiểu di? Chẳng lẽ Địa phủ cũng bán di động sao?"

"Cũng có, nhưng khoa học kỹ thuật ở Địa phủ kém hơn Nhân gian rất nhiều. Có phép thuật ai lại đi nghiên cứu khoa học làm gì."

Thường Tiểu Bạch nhìn quanh rồi hạ giọng nói: "Tiền mua di động của tôi là nguồn thu ngoài. Có một số trường hợp, một người sắp tắt thở nhưng trên sổ sinh tử lại không có tên. Lúc tôi đến câu hồn sẽ ám chỉ, vì có thể sống lại mà họ đưa chút tiền, coi như là tiền trà nước. Tất nhiên là loại chuyện này lâu lâu làm chút thôi. Địa phủ Tư cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Cũng có những tên tham lam, như tên Quỷ sai ở thành phố bên cạnh vì "ăn" nhiều mà bị tố cáo, sau đó bị đánh nhập luân hồi, mười kiếp đầu làm ăn xin. Thật rất thảm!"

Thường Tiểu Bạch tính tình thẳng thắn, nói một tràng dài. Lúc phát hiện ra mới che miệng, nhìn chằm chằm Trình Tiểu Hoa hỏi: "Cô sẽ không tố cáo tôi chứ?"

Trình Tiểu Hoa vội lắc đầu: "Không đâu. Hai ngày nay chúng tôi khai trương, chỉ có mỗi một khách là cô, báo cáo cô rồi vẫn trấn ở tiệm chúng tôi bán cho ai đây?"

Nghe vậy Thường Tiểu Bạch cũng yên lòng, đẩy chén ra, lau miệng nói: "Trước kia, Địa phủ Tư không đặt hàng vẫn trấn ở khu vực này nên Quỷ sai đầu sang hàng vẫn trấn ở thành phố bên cạnh ăn khuya. Cũng có vài tên lớn mật, thường che giấu tung tích đến tiệm cơm của người sống ăn cơm."

Chờ đến mai, tôi giúp cô giới thiệu vài tên, sẽ không còn vắng khách như này nữa."

"Vâng cảm ơn cô"

Trò chuyện một lúc, Trình Tiểu Hoa cũng không còn sợ hãi Quỷ sai nữa. Như Thường Tiểu Bạch này, bên ngoài thật đáng yêu, tính cách vui vẻ, nếu có thể thường xuyên đến rỗi ng ồi lâu một chút, cô cũng đỡ buồn chán.

Nhưng mà bây giờ là giờ làm việc của Thường Tiểu Bạch, nói được một lúc cô bé đã vội vàng rời đi bắt đầu công việc.

Sau khi tiễn Thường Tiểu Bạch, cả một đêm này vẫn như đêm qua không có nổi một vị khách nào. Sắp đến giờ tan t ầm thì điện thoại bỗng "Tinh tinh", dọa Trình Tiểu Hoa đang ch ồng cảm ngủ gật hoảng sợ.

Cô lôi điện thoại từ trong túi ra, trên màn hình đ ầy vết rạn nhìn thấy một hàng chữ: [Ngài có nhiệm vụ mới, xin mở app Địa phủ để biết thêm chi tiết]

Lại có nhiệm vụ?

Vừa mở giao diện app lên thì ngay lập tức có mấy dòng chữ xuất hiện:

[Bạch Triêu Lộ, người quận Phong Hải, huyện Vọng Giang. Do bị lừa trộm mình xuống sông chết, sau chết tâm sinh ra oán hận, hồn phách lưu lại đáy sông Tịch Giang, đã hại nhiều mạng người.

Độ hung ác: 2 sao.

Yêu cầu nhiệm vụ: Phá vỡ ma thuật, buộc ma nữ đền tội.

Khen thưởng: Linh lực +10 điểm.

Trừng phạt: Bị vạ quỷ cắn thân.

Thời gian tiến hành: Trong vòng 10 ngày tính từ hôm nay.]

Trình Tiêu Hoa đọc xong thì há hốc miệng. Quận Phong Hải, huyện Vọng Giang, đây là tên của tỉnh Vọng Giang một trăm năm trước. Giờ lại xuất hiện, vậy là ma nữ kia ít nhất cũng đã tồn tại 100 năm rồi?

Độ hung ác của Hứa Lai Phụng mới chỉ 1 sao, Trình Tiêu Hoa còn không thể làm ả đền tội huống chi loại ma đã tồn tại hơn 100 năm, độ hung ác 2 sao.

Lại còn hình phạt "Vạn quỷ cắn thân" nữa, không thể đổi phương thức trừng phạt à? Ví dụ như đui việc này?

Chương 6: Minh Âm Linh

Mãi đến hừng sáng, Cảnh Thù mới trở về.

Vừa trở về liền nhìn thấy Trình Tiểu Hoa, vốn nên hết giờ làm về phòng nghỉ ngơi, đang ngồi ở ghế trong nhà bếp, mặt ủ rũ chau mày than thở, thuận miệng hỏi một câu: "Cô còn ở đây làm gì?"

Trình Tiểu Hoa không thêm để ý, nói: "Tôi đang chờ bị vạn quỷ cắn thân."

Cảnh Thù vốn đang bước lên cầu thang, nghe vậy liền quay lại: "Sao thế?"

Trình Tiểu Hoa đem nội dung di động cho anh ta xem: "Hệ thống của các anh thật biết đùa, bắt tôi đi thu một con quỷ như vậy. Tôi mà đi thì không phải là đưa dê vào miệng cọp sao? Dù sao cũng đều phải chết, tôi cứ ngồi ở đây chờ chết cho rồi."

"Thế thôi à?" Giọng điệu Cảnh Thù như chuyện cô vừa nói cũng chẳng có gì ghê gớm lắm. Dù sao cũng không phải nhiệm vụ của anh ta.

Trình Tiểu Hoa cầu xin: "Chủ tiệm, dù sao cũng là anh tuyển tôi mà, anh phải nghĩ cách giúp tôi chứ!"

Cảnh Thù nói: "Có cách, cô đi làm nhiệm vụ đi. Bị một con quỷ ăn so ra tốt hơn bị một đám quỷ ăn, nhỉ?"

"..." Trình Tiểu Hoa sắp khóc rồi. Sao chủ tiệm lại lạnh lùng như vậy???

"Chủ tiệm, anh đừng đùa nữa."

"Tôi không đùa." Cảnh Thù nghiêm túc nói: "Tôi nghe nói, Nhân giới các người gọi vậy là "thú vị"."

Thú vị?

Cảnh Thù nói: "Cô yên tâm đi, nhiệm vụ cũng không khó lắm đâu. Huống hồ cô còn có pháp bảo hộ thân, quỷ cũng không làm hại cô được đâu."

"Pháp bảo nào? Sao tôi lại không biết?"

Cảnh Thù chỉ vào cái vòng cô đang đeo trên cổ mà nói: "Vòng đó tên là Minh Âm Linh, đến từ Địa phủ, có thể bảo vệ cho chủ, còn có thể dùng để

thu hồn, trấn hồn."

Trình Tiểu Hoa kinh ngạc, vô thức đưa tay sờ vào vòng cổ. Đây là phần thưởng mà mấy hôm trước cô nhận được sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Vốn tưởng rằng nó chỉ là một món đồ trang sức nhỏ. Cho nên cô cứ đeo thôi, cũng không để tâm nhiều lắm.

Bây giờ nghe Cảnh Thù nói, mới nghĩ tới việc đồ Địa phủ thưởng sao có thể là vật bình thường được.

Hóa ra có tác dụng như vậy, thật thần kỳ. Không biết Quỷ sai như Thường Tiểu Bạch cũng có vật tùy thân như Minh Âm Linh này không, lúc làm nhiệm vụ chỉ cần thả ra là có thể thu quỷ rồi. Thật giống với tình tiết trong phim thần thoại.

Lúc Trình Tiểu Hoa chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm lại nghe thấy Cảnh Thù nói: "Chỉ là Minh Âm Linh cần phải có linh lực mới có thể thu hồn, giờ cô không có linh lực nên không thể dùng được. Đeo trên cổ cũng chỉ có thể dọa mấy con quỷ không làm tổn thương đến cô thôi."

"Gì cơ... Ý anh là nó vô dụng?" Cô còn cho rằng vòng cổ này có thể giúp cô giải quyết mọi chuyện cơ đấy, còn trộm vui vẻ một lúc. Cô còn đang thắc mắc, Địa phủ tư sao lại tốt như vậy, không dung cho cô một cái pháp bảo hữu dụng như vậy. Hóa ra là còn phải dùng linh lực.

"Tôi có thể không làm nhiệm vụ này không?"

"Tất nhiên là không. Trừ khi cô muốn bị mấy vạn con quỷ cắn thân. Hơn nữa, mấy con quỷ kia Địa phủ Tư nuôi đều đã được luyện hóa, Minh Âm Linh không thể bảo vệ cô."

"Tôi không phải là nhân viên hậu cần sao? Sao còn phải đi bắt quỷ? Đây không phải là việc của bọn Thường Tiểu Bạch à?"

"Thường Tiểu Bạch là Quỷ sai cấp T3, trung đẳng. Thường bắt hồn mới chết, ác quỷ như nhiệm vụ của cô cần Tuần Kiểm quan cấp T4 đến bắt. Nhưng Tuần Kiểm quan ba năm mới đi một lần, sẽ có sơ suất. Như Bạch Triêu Lộ luôn ở dưới đáy sông Tịch Giang nên bị bỏ sót. Còn việc sao cô lại phải làm nhiệm vụ này, chắc là cảm thấy cô là người phạm nên muốn kiểm tra cô một chút. Dù sao cũng còn 10 ngày, cô nghĩ cách xem làm sao hoàn thành đi."

Sau khi nghe xong, Trình Tiểu Hoa cũng không quá mức tuyệt vọng. Dầu sao cũng có một cái bùa hộ mệnh, sẽ không chết đâu nhỉ?

Thấy Cảnh Thù sắp đi lên lầu, Trình Tiểu Hoa vui vẻ hỏi: "Chủ tiệm, cửa hàng chúng ta ban ngày không bán hàng, tôi có thể mượn cửa hàng kiếm ít tiền không? Dù sao tôi cũng là người, không thể sống bằng minh tệ được. Tôi hứa sẽ không ảnh hưởng đến buôn bán bình thường."

"Tùy cô." Cảnh Thù nói xong liền đóng cửa.

Trình Tiểu Hoa lại có chút bất ngờ, anh ta dường ý dễ dàng vậy. Sau đó lại cảm thấy rất vui.

Bình thường, cô chỉ bán vắn thẩn 5 tiếng vào ban đêm, ban ngày không bán. Cô đã tính rồi, sau khi kết thúc ca đêm, chỉ cần ngủ 6, 7 tiếng là có thể bán hàng buổi trưa với tối rồi.

Giữa trưa có thể bán vắn thẩn đêm hôm trước bán không hết, nếu như bán tới, lượng dư không đủ, cô cũng có thể tự gói vắn thẩn để tối bán. Chờ đến buổi tối sau khi bán xong có thể tiếp tục bán bữa khuya.

Lúc cô còn đi học còn đi làm thêm nữa, ở nhà hàng gần trường làm thêm rất lâu. Đối với việc làm thế nào để gói vắn thẩn, bán giá bao nhiêu đều có chút kinh nghiệm.

Hôm nay chưa bán được, nên đi ngủ một chút. Tránh cho đến đêm lại không tỉnh táo. Tuy rằng kiếm tiền quan trọng nhưng cũng nên chăm sóc tốt bản thân. Nhỡ đâu mình làm không tốt lại bị vạn quỷ cắn lên người thì sao?

Cô ngủ một mạch đến trưa mới dậy, sau khi rửa mặt, ăn vắn thẩn xong thì đi đến chỗ photo gần đó, in một ít tờ rơi, rồi đi đến tiểu khu quanh đó rải tờ rơi để thu hút khách hàng.

Lúc đi ra cửa, ngẩng đầu nhìn bảng tên: Cửa hàng vắn thẩn số 444-1.

Ôi, chỉ nghe tên thôi là có thể đoán sẽ không có ai đến ăn rồi.

Lúc trở về, Trình Tiểu Hoa không chỉ in xong tờ rơi mà còn làm xong một tấm băng rôn màu đỏ để treo lên, vừa vặn che đi mấy chữ "Cửa hàng văn thần số 444-1". Băng rôn này ghi tên mới của cửa hàng: "Hàng văn thần Tiểu Hoa".

Trình Tiểu Hoa càng nhìn càng hài lòng. Sau đó dùng sào phơi quần áo thu băng rôn lại. Ngày hôm nay không kịp bán, hàng văn thần Tiểu Hoa của cô chính thức khai trương vào ngày mai vậy. Cách giờ mở cửa buổi tối vài giờ nữa, cô khóa cửa, ôm tờ rơi đi dán lên cổng các khu chung cư nhỏ quanh Lâm Giang.

Cô không có nhiều tiền nên không dám tiêu quá nhiều, tờ rơi cũng chỉ in khoảng 20 tờ. Không biết có thể thu hút bao nhiêu người đến cửa hàng đây. Lại thấy, trên tờ rơi viết thời gian mở cửa là giữa trưa mai, nếu có người tối nay đến ăn thì phải làm sao? Nếu có người đến, cô cũng sẽ bán cho.

Chỉ là hiện thực với tưởng tượng cách nhau cũng quá xa, đêm nay không hề có một vị khách nào tới cửa.

Dù sao ngày mai mới chính thức mở cửa, đêm nay không có ai cũng là chuyện bình thường thôi.

Đến 12 giờ đêm, Trình Tiểu Hoa đã đợi được hai vị khách.

Người đầu tiên là Thường Tiểu Bạch, cô nàng nói được làm được, thực sự dẫn đến một vị khách mới.

Là một cô gái, khoảng tầm hơn 20 tuổi, cao ráo, xinh đẹp, trang điểm đậm, mặc một chiếc váy ngắn. Nếu có người thấy chắc sẽ nghĩ cô nàng này vừa rời khỏi bar. Đi cùng với Thường Tiểu Bạch có vẻ ngây thơ đáng yêu, thực sự có chút không hợp.

Vừa vào trong cửa hàng, cô gái ăn mặc mát mẻ kia ngay lập tức đánh giá một lượt: "Đây là cửa hàng mới mở ở Vọng Giang sao? Có vẻ trang trí tốt hơn so với cửa hàng bên Phú Thủy đấy."

Giờ Trình Tiểu Hoa đã không còn sợ hãi với mấy vị nhân viên Địa phủ này nữa, sau khi nói xong câu "Hoan nghênh quý khách" là quay sang cười hỏi Thường Tiểu Bạch "Đây là người cô định kéo đến hả?"

Thường Tiểu Bạch đáp: "A Phòng là bạn tốt nhất của tôi, làm việc bên khu Tân Giới, cách chỗ chúng ta không xa lắm. Cho chúng tôi hai bát vằn thắn, thêm một bát mang về cho anh tôi ăn."

Trình Tiểu Hoa nói: "Buổi chiều tôi nhàn rồi, không có việc gì làm nên đã gói thử hai loại nhân vằn thắn mới, các cô có muốn ăn thử không?"

Thường Tiểu Bạch nghe xong cảm thấy rất hứng thú, liên tục gật đầu: "Được! Được! Luyện ngục chỉ biết gói nhân thịt heo, ăn mấy năm chúng tôi đâu đã ngán rồi!"

A Phòng bật cười: "Quý hân trong xưởng Luyện Ngục kia có thể làm ra được vẫn thần ngon sao? Chỉ có Tiểu Bạch cậu ngốc, ăn suốt bao năm qua mà cũng chịu được."

Thường Tiểu Bạch nói: "Dạo này Địa phủ Tư kiểm tra nghiêm ngặt hơn, cậu nên bớt đến mấy quán cơm cho người sống đi, tránh bị tra ra được."

A Phòng cười: "Địa phủ Tư sợ chúng ta làm rối loạn tiền bạc của Nhân giới, nhưng tôi đi ăn cơm cũng không dùng Minh tệ."

Trình Tiểu Hoa lấy làm lạ, hỏi: "Không dùng tiền sao cô mua đồ ăn được?" Nếu cô có thể học hỏi được thì tốt rồi.

A Phòng nhẹ kéo váy ngắn lên, tinh nghịch nháy mắt đáp: "Thấy không? Đàn ông Nhân giới định lực thật sự rất yếu, tôi chỉ cần cười với họ một cái, lộ đùi một chút là có món gì ngon mà tôi không ăn được? Hôm qua còn có một người tặng tôi iPhone X."

Nói xong lấy ra một chiếc điện thoại mới, cười mắng: "Ngu ngốc, nghĩ rằng cho lão nương một chiếc di động thì lão nương sẽ đi cùng hần sao! Ta thêm vào!"

Trình Tiểu Hoa ngây người, vừa nãy cô còn có ý định muốn học, giờ thì, chắc cả đời này cô đều không học nổi. Chưa nói đến chuyện cô không xinh đẹp như A Phòng.

Trình Tiểu Hoa nói: "Cô không thích người đó sao lại còn nhận đồ họ đưa?"

"Lão nương nhận đồ của hắn, đó là phúc khi hắn tu tám đời mới có được. Cùng lắm thì chờ đến lúc hắn chết, tôi đi câu hồn sẽ chiêu cố hắn nhiều hơn."

Trình Tiểu Hoa không nói nữa, đi vào phòng bếp nấu vằn thắn.

Lúc chiều, cô có gói vằn thắn nhân thịt bò rau thơm và nhân rau hẹ trứng gà. Không nhiều lắm, cả thấy chỉ có 4 phần. Cô tính để đến đêm, Thường Tiểu Bạch tới sẽ để cô ấy ăn thử rồi cho đánh giá. Ngày mai khai trương chính thức là có thể bán rồi. Dù sao chỉ có mỗi nhân thịt thì thật đơn giản quá.

Thường Tiểu Bạch chọn nhân thịt bò rau thơm, còn A Phòng nói dạo này đang giảm cân nên muốn ăn nhân rau hẹ trứng gà.

Thời gian trước màn hình máy tính hỏng, nay mới sửa được nên chậm trễ đăng chương mới. Thật có lỗi

Chương 7: Khai trương tiệm hoành thánh Tiêu Hoa

Khai trương tiệm hoành thánh Tiêu Hoa

Thật ra, Địa phủ Tư ở Nhân gian mở tiệm hoành thánh mới chỉ là chuyện của năm năm gần đây mà thôi. Lãnh đạo cao cấp của Địa phủ Tư đều là những lão thần đã Tịch Cốc* từ lâu nên không hề biết gì về ẩm thực trên Nhân gian. Chủ trương mở tiệm hoành thánh cũng chỉ là để giải quyết vấn đề ăn uống của Quỷ sai. Vậy nên khâu vị hoành thánh mấy năm qua đều không có gì thay đổi. Dù đã có phản hồi, góp ý về việc thực đơn quá đơn điệu nhưng phản hồi đến phản hồi đi, cấp trên cũng không biết phản hồi đã được gửi tới nơi nào. Tóm lại là không hề có một chút hồi âm nào cả.

*Tịch Cốc: ý chỉ những người tu luyện, từ bỏ việc ăn uống. Nói chung là không cần ăn uống vẫn sống

Hơn nữa, nhân viên trong cửa tiệm cũng không dựa vào việc buôn bán này để kiếm cơm, nên cũng sẽ không để tâm suy nghĩ làm sao để nhóm Quỷ sai đến nhiều hơn mà tự bỏ tiền túi làm đa dạng thực đơn. Đặc biệt là còn có sự khác biệt tiền tệ giữa hai nơi.

Còn Trình Tiêu Hoa vì muốn bán hoành thánh kiếm thêm một khoản thu nhập để sống nên mới nhịn đau bỏ chút vốn, thêm vị hoành thánh mới. Coi

như là tìm đường sống từ ngõ cụt vậy.

Thường Tiểu Bạch vừa ăn một miếng đã gật đầu khen: “Ngon thật đó!” Lại thò đũa vào trong bát của A Phòng gắp một miếng nhân rau hẹ trứng gà, cắn một miếng là cảm nhận được mùi thơm của rau hẹ hòa với trứng gà mềm xốp, rất ngon.

A Phòng nhìn tướng ăn của Thường Tiểu Bạch, không nhịn được nói: “Địa phủ Tư thật là không có tình người, cứ nhất nhất bắt chúng ta phải ăn ở tiệm hoành thánh của Ban Hậu c ần, mà ngày nào cũng chỉ có một vị nhân. Nhìn con nhóc này xem, không biết đã bao lâu r ồi chưa được ăn món mới!”

A Phòng cũng không tuân thủ quy định như Thường Tiểu Bạch, những món ngon trên Nhân gian cô đều đã thử qua. Nên dù cảm thấy hoành thánh Trình Tiểu Hoa làm ăn cũng khá ngon nhưng biểu hiện cũng không quá khoa trương như Thường Tiểu Bạch.

Thường Tiểu Bạch nói: “Không phải tuân thủ quy định đâu. Chẳng qua là tôi vừa dùng hết số nhân dân tệ tích cóp được để mua điện thoại mới r ồi. Đúng r ồi, làm cho tôi một phần nhân rau thơm thịt bò và rau hẹ trứng gà để mang về cho anh tôi nhé.”

Đối với Trình Tiểu Hoa mà nói, có thể bán được như này đã là vượt khỏi sự mong đợi r ồi. Cô chạy ra sau bếp, nấu hai bát hoành thánh, gói lại r ồi mang ra đưa cho Thường Tiểu Bạch: “Xong r ồi đây, tôi có bỏ thêm chút

gia vị để trộn. Lúc anh cô ăn, hoành thánh sẽ không bị nở ra quá nhiều, nhưng vẫn nên ăn ngay cho nóng nhé.”

Thường Tiểu Bạch hỏi: “Được, tổng cộng hết bao nhiêu tiền vậy?”

Trình Tiểu Hoa xoa xoa tay, cười nói: “Thịt bò mười hai tệ, rau hẹ mười tệ. Tổng cộng hết 44 tệ. Hôm nay cứ trả bằng minh tệ đi. Lần sau nếu muốn ăn hai loại nhân này thì trả bằng nhân dân tệ nhé. Tôi sẽ giảm giá 50% cho.”

Trình Tiểu Hoa đã tính qua rồi, không mất tiền thuê cửa hàng nên cô cũng có thể tiết kiệm rất nhiều, chỉ tốn tiền nguyên liệu nấu ăn thôi. Thành phố Vọng Giang cũng không quá đắt đỏ như những thành phố khác. Nên là có giảm 50% thì cô vẫn có thể có chút ít lãi.

Nghe đến việc không thể trả bằng Minh tệ, Thường Tiểu Bạch có chút thất vọng. Nhưng ngay sau đó lại thấy có thể được giảm giá 50% thì cảm thấy chấp nhận được. Dù sao thì Quỷ sai bọn họ cũng có thể kiếm chút ít thù lao nhân dân tệ. Đa số bọn họ không dám bén mảng tới cửa tiệm bình thường là do sợ vi phạm quy định.

Sau khi Thường Tiểu Bạch và A Phòng rời đi, thì có một vị khách mới tới, là một người đàn ông khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Anh ta cao, gầy, để tóc dài, tóc còn tết lại theo kiểu thời phong kiến. Trên người mặc một bộ cổ trang màu xanh xám, chân đi giày vải đã cũ, tay cầm một chiếc quạt giấy. Giữa đêm khuya lạnh lẽo, anh ta còn phe phẩy cây quạt, làm người khác có cảm giác không rét mà run.

Trình Tiêu Hoa mở lời: “Hoan nghênh quý khách. Ngài muốn ăn hoành thánh chay hay là ăn có canh?”

Nam cổ nhân khịt khịt mũi người: “Sao ta lại ngửi được mùi rau hẹ, rau thơm, thịt bò nhỉ? Chẳng lẽ, những lão nhân cổ hủ ở Địa phủ Tư kia cuối cùng cũng đã biết đến nỗi khổ của những nhân viên tuyến cơ sở như chúng ta mà thêm vào những loại nhân mới à?”

Nếu anh ta không nhắc tới Địa phủ Tư, Trình Tiêu Hoa đã nghĩ rằng mình xuyên không rồi.

Trình Tiêu Hoa vội nói: “Không đâu, là tôi tự mình gói một chút nhân rau hẹ trứng gà và nhân rau thơm thịt bò. Nếu anh muốn ăn, tôi sẽ đi nấu ngay đây. Nhưng mà, do nguyên liệu nấu ăn do tôi mua trên Nhân gian nên sẽ không thể thanh toán bằng Minh tệ. Tuy nhiên, tôi sẽ giảm giá cho anh. Nhân trứng 5 tệ, nhân thịt bò 6 tệ. Vẫn có nhân thịt lợn đấy, cái này có thể dùng Minh tệ để trả!”

Nam cổ nhân nói: “Ra thế! Tuy hơi buồn vì không thể dùng Minh tệ, nhưng so với những quán khác cũng đã ưu đãi hơn nhiều, ta quyết định hôm nay sẽ xa xỉ một phen. Làm cho ta hai phần nhân rau hẹ trứng gà. Ta ăn khô.”

Trình Tiêu Hoa nghĩ bụng: 5 tệ mua hoành thánh mà cũng xa xỉ sao? Cuộc sống của những nhân viên tuyến cơ sở của Địa phủ Tư thật không dễ dàng

mà!

“Có ngay đây!”

Trình Tiểu Hoa vui mừng chạy đến sau bếp nấu hoành thánh. Cô vốn nghĩ chỉ có thể bán vào ban ngày, giờ nhóm Quý sai cũng muốn mua. Tuy rằng so với các tiệm khác thì lợi nhuận ít hơn nhưng có tiền là tốt rồi.

Cổ nam nhân chắc cũng ít đi tiệm cơm của người thường ăn, nên giống như Thường Tiểu Bạch, cắn một miếng hoành thánh, cao giọng khen ngon: “Ngon quá, thật giống vị mẫu thân làm!”

Đến khi ăn hết một bát hoành thánh, anh ta gạt nước mắt nói: “Những năm ta còn sống, lúc vui vẻ nhất là được gia mẫu làm hoành thánh nhân rau hẹ cho ăn. Nay ăn hoành thánh các hạ làm, lại bất ngờ có mùi vị những năm đó. Thật khiến tại hạ hoài niệm!”

Trình Tiểu Hoa thấp giọng hỏi: “Xin hỏi lúc ngài còn sống là lúc nào vậy?”

Cổ nam nhân thở dài: “Tính kỹ đã hơn 300 năm rồi.” Nói đến đây, sắc mặt anh ta bỗng nhiên thay đổi, bi phẫn nói: “Thật giận Thát Tử chiếm giang sơn ta, giết hại dân chúng ta, hại ta uổng phí mạng này! Mối hận này, **KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG!!!**”

Cảm xúc bị kích động, giọng điệu khảng khái, người không biết chắc sẽ nghĩ anh ta đang diễn kịch cỡ.

Trình Tiểu Hoa xấu hổ, chỉ có thể nói: “Đừng kích động, đừng kích động! Triệu Thanh đã sớm diệt vọng, thù của ngài đã được báo r ã.”

“May mà Địa phủ Tư thấy tấm lòng trung thành của ta, mời ta về làm Quý sai, ta mới có thể nhìn thấy ngày Thất Tử trả lại giang sơn này.” Thần sắc cỡ nam nhân có chút dịu xuống, nói một câu: “Thiên đạo sáng tỏ, ắt có báo ứng!”

Sau đó chấp tay, ngẩng đầu uốn ngực tiêu sái rời đi.

Trình Tiểu Hoa sửng sốt mất vài giây, bỗng h ồi h ần: “Này! Này! Anh chưa trả tiền hoành thánh! 10 tệ!!!!”

Lúc đuổi đến cửa đã thấy bên ngoài chỉ còn lại bóng cây lay động, không một bóng người.

Ta khinh! Quý sai mà cũng ăn quýt! Còn ngang nhiên như vậy!!!

Trình Tiểu Hoa vừa đau lòng 10 tệ bị quýt, vừa bu ần bực dọn bàn.

Lúc này, vừa đúng lúc Cảnh Thù trở về. Vừa bước chân vào trong tiệm đã ngửi được mùi rau thơm, rau họ, đôi lông mày cau lại: “Cô mua hương tẹ quá, càng đốt càng thối.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Hương gì chứ! Không ngửi được ra sao? Đây là mùi hoành thánh rau thơm thịt bò với rau họ trứng gà. Tuy mùi hơi nồng nhưng ăn rất ngon. Anh có muốn ăn thử không? Tôi sẽ lấy rẻ, 5 tẹ thôi.”

Cảnh Thù đáp: “Không cần, tôi đã sớm Tịch Cốc.”

Thảo nào đến giờ Trình Tiểu Hoa chưa từng thấy hắn ăn cái gì, hóa ra là đã Tịch Cốc rồi.

Trình Tiểu Hoa hỏi hắn: “Quý sai ở Địa phủ Tư có phải anh đầu quen hết không?”

Cảnh Thù nói: “Có việc gì sao?”

“Vừa rồi có một vị khách đến ăn, tầm khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặc đồ cổ, há miệng ngáp miệng đầu rất nhỏ nhắn, anh có biết anh ta là ai không?”

Cảnh Thù nghĩ một chút rồi nói: “Quý sai mặc cổ trang ở Vọng Giang cũng chỉ có mình Tôn Danh Dương. Sao vậy?”

“Không sao, anh ta quên không trả ti ền. Tôi phải biết tên chứ, như vậy mới có thể đòi nợ được.”

“...”

Trình Tiêu Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Tính ra có thể coi anh ta là trung th ần, năm đó cũng từng vì nước vì dân góp sức. Tôi đành không so đo với anh ta 10 t ệ kia nữa.”

Cảnh Thù hoài nghi: “Trung th ần? Theo tôi biết, lúc sống, anh ta không hề làm quan.”

Trình Tiêu Hoa đ ơ người: “Anh ta nói vì nước mà mất mạng, không phải là trung th ần, nghĩa sĩ thì là cái gì?”

Cảnh Thù nói: “Theo tôi biết, Tôn Danh Dương sinh vào thời kì suy vi nhà Minh, khi còn niên thiếu có say mê đọc sách, muốn tham gia thi cử. Nhưng sau đó, không trúng thi Hương. Sau khi nhà Thanh mang binh vào, trên đường chạy trốn, vô ý ngã sông chết đuối. Lúc đó chiến loạn, người chết nhi ều, lượng công việc ở Địa phủ Tư tăng đột biến nên đưa hẳn v ề làm Quỷ sai.”

“Vậ...” Sự thật cùng suy nghĩ của Tiêu Hoa khác biệt quá lớn. Hóa ra cái anh ta nói là trung th ần nơi được mời v ề làm việc, chỉ là ảo tưởng thôi à?

Sau khi hết ca, Trình Tiểu Hoa vội vàng đi ngủ, còn đặt một báo thức hàng ngày vào lúc mười giờ sáng.

Tỉnh dậy, cô vội vàng làm vệ sinh cá nhân. Sau đó, treo băng rôn “Tiệm hoành thánh Tiểu Hoa” treo lên, đợi đến trưa bắt đầu mở bán. Lúc mười một giờ, có bốn vị khách bước vào. Sau khi ăn đều khen ngon. Nhất là có ba người ăn hoành thánh nhân thịt lợn đều nói là thịt này ngon quá, vừa mềm, vừa thơm.

Nghe được đánh giá này, Trình Tiểu Hoa cũng không cảm thấy bất ngờ. Cảnh Thù nói, Xưởng Luyện ngục vì muốn mà rộng quy mô tiệm hoành thánh 444 mà đã đến Nhân gian thuê hẳn một trang trại nuôi lợn.

Người Địa phủ Tư không có nhiều mưu toan như người phàm, nuôi lợn đều cho ăn đồ tốt, sạch sẽ, lại còn không có thuốc tăng trọng. Nuôi như vậy sao thịt lại không ngon được?

Chẳng qua nhóm Quỷ sai đã ăn suốt năm năm nên cảm thấy phát chán mà thôi. Chứ nguyên liệu làm nhân đâu có vấn đề gì đâu. Trình Tiểu Hoa lần đầu ăn cũng rất ngạc nhiên.

Hết giờ bán hàng buổi trưa, Trình Tiểu Hoa ngẩng đầu đếm tiền, bốn vị khách mua sáu chén hoành thánh, thu về sáu mươi hai tệ.

Cô cảm thấy thật vui vẻ, cần tiền, khóa cửa lại rồi đi đến chợ gần đó mua nguyên liệu gói hoành thánh, cũng tính toán nên in thêm một số tờ rơi nữa.

Có lẽ do danh tiếng lúc trưa và mới phát thêm tờ rơi nữa nên buổi tối khách đến đông hơn chút. Thu được một trăm hai mươi tệ. Một ngày này, trừ đi tiền vốn, cô thu được một trăm tệ tiền lãi.

Trình Tiểu Hoa vô cùng vô cùng vui vẻ. Cứ như vậy, một tháng cô có thể kiếm được ba nghìn tệ. Cũng may, do không phải trả tiền thuê mặt bằng, nếu không cũng đã không lãi được nhiều như vậy.

Lúc mười giờ tối, Cảnh Thù lại đi ra ngoài. Chỉ cần đến ca đêm là hẳn lại đi.

Lúc đi ra cửa, nhìn thấy biển hiệu từ “Tiệm hoành thánh 444-1” thành “Tiệm hoành thánh Tiêu Hoa”, hẳn có chút ngạc nhiên.

Trình Tiểu Hoa thấy hẳn đứng ở cửa chưa rời đi, mới nhớ ra mình vẫn chưa đổi biển hiệu, vội chạy ra đổi lại.

Cảnh Thù: “...Tên này tục quá”

Trình Tiểu Hoa: “...”

Chương 8: Nhắc Nhẹ

Nhắc nhở nhẹ nhàng

Việc buôn bán của tiệm hoành thánh mấy ngày nay khá tốt, ngoài Thường Tiểu Bạch và A Phòng thường xuyên đến ăn, thỉnh thoảng lại có những Quý sai khác ghé tiệm. Nghe nói là do gần đây Địa phủ Tư ra một thông báo nói rõ rằng, nếu như phát hiện Quý sai đến tiệm cơm ở Nhân gian ăn cơm thì sẽ trừ tiền lương tháng.

Trình Tiểu Hoa sinh sống tại Nhân gian nên với cô, Minh tặc chẳng có tác dụng gì. Nhưng với những Quý sai hơn nửa thời gian sống ở Địa phủ kia thì Minh tặc rất có tác dụng.

Đêm nay lúc hơn mười một giờ, Trình Tiểu Hoa nhận được một cuộc điện thoại. Từ đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “Tiểu Hoa, nghe nói cậu cũng đến Vọng Giang à, sao lại không gọi cho mình?”

Người gọi điện là bạn nhỏ của Trình Tiểu Hoa, tên là Triệu Mỹ Mỹ. Trước lúc Tiểu Hoa mười tuổi, hai người có mối quan hệ rất thân thiết. Sau khi ba mẹ Tiểu Hoa qua đời, người trong thôn dần dần nói Tiểu Hoa mệnh cứng, khắc chết ba mẹ. Người nhà Triệu Mỹ Mỹ nghe vậy, lập tức

ngăn cấm, không cho con gái chơi cùng Tiểu Hoa nữa. Quan hệ giữa hai người cũng dần xa lạ.

Sau này lúc học trung học, hai người được học cùng lớp. Nhưng tính tình Triệu Mỹ Mỹ giờ cũng đã thay đổi, không phải là trở thành xấu xa mà là khi nói chuyện, ngữ điệu khoe khoang, nay mua sách đắt, mai mua váy hàng hiệu mới. Như thế sợ rằng người khác không biết ba cô ở trong thành phố kiếm được bao nhiêu tiền.

Sau đó, Trình Tiểu Hoa không thể tiếp tục đi học, còn Triệu Mỹ Mỹ đỗ vào Đại học Sư Phạm Lâm Giang. Cũng không rõ cô nàng nghe tin từ đâu mà biết Trình Tiểu Hoa cũng đã đến Lâm Giang.

Trình Tiểu Hoa nghĩ bụng, tôi gọi điện cho cậu làm gì? Gọi rồi nói cái gì? Chẳng lẽ nói rằng tôi bị bắt đến Địa phủ Tư làm việc, chỉ có thể nhận tiền lương là Minh tệ à?

Chưa đợi cô nghĩ ra câu trả lời, Triệu Mỹ Mỹ đã tiếp tục: “Tiểu Hoa này, thứ bảy tuần này là sinh nhật mình, mình mời mấy người bạn thân thiết đến tham dự tiệc sinh nhật. Sáu giờ tối gặp nhau ở quảng trường Tịch Giang. Ăn cơm xong thì cùng nhau đi hát karaoke, chơi suốt đêm luôn. Cậu nhất định phải tới nhé!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi có việc mất rồi, không đến được đâu, quà sinh nhật sẽ gửi cho cậu sau nhé.”

“Đừng viện cớ! Ban ngày cậu cũng đi làm, tối lại có việc là sao?! Cứ thế nhé, thứ bảy gặp!”

Trình Tiểu Hoa chưa kịp nói thêm gì, đầu dây bên kia đã truyền đến những tiếng “tút, TUT, TUT”.

Triệu Mỹ Mỹ đã gác máy, màn hình di động lại sáng lên, một hàng thông báo xuất hiện: [Địa phủ Tư nhắc nhẹ ngài: đã hết một nửa thời gian thực hiện nhiệm vụ, nếu như không thể hoàn thành đúng hạn sẽ nhận trừng phạt nghiêm khắc].

Tâm trạng của Trình Tiểu Hoa bỗng chốc tụt dốc không phanh. Nhắc nhẹ! Nhắc nhẹ cái mẹ mày!!!

Thật ra, không phải do Trình Tiểu Hoa không muốn làm nhiệm vụ, mà là do nhiệm vụ lần này vượt quá sức cô. Cô đã từng hỏi nhỏ Thường Tiểu Bạch và A Phòng về cách bắt quỷ.

Thường Tiểu Bạch và A Phòng đều cho rằng đây là lỗi hệ thống. Sao lại có thể bắt một người không có linh lực cũng không phải thực tập sinh như cô đi bắt ma chứ.

Trình Tiểu Hoa cũng hỏi thêm được một chút thông tin về Bạch Triêu Lộ. Bạch Triêu Lộ này cũng được coi như một con ma lâu năm ở Vọng Giang. Đã chết hơn một trăm năm rồi, thời gian trước luôn an phận ở dưới đất

sông, chưa bao giờ có hoạt động bất thường nên Địa phủ Tư cũng không thêm quản ả.

Nhưng năm nay không biết là do nguyên cớ gì mà lại thường xuyên gây chuyện, hại bao người mất mạng. Ắ có nước sông che chở nên những Quỷ sai bình thường cũng không làm gì được nàng. Việc này sớm đã đến tai Địa phủ Tư nhưng lại không thấy lãnh đạo phát Tu ần kiểm quan đến bắt ả. Không ai nghĩ tới nhiệm vụ này sẽ rơi lên đầu Trình Tiểu Hoa.

Nghe thế, Trình Tiểu Hoa bị dọa sợ luôn r ồi, đến cả Quỷ sai cũng không làm gì được thì cô có thể làm cái gì? Địa phủ Tư tạo hệ thống kiêu gì vậy, suốt ngày có lỗi, mà lỗi này còn rơi trúng cô?

A Phòng bày cho Trình Tiểu Hoa một cách, đấy là cố gắng dụ Bạch Tri ều Lộ lên bờ. Đến lúc đó, cô ấy và hai anh em Tiểu Bạch sẽ hợp sức bắt ả giúp Tiểu Hoa. Trình Tiểu Hoa nghe vậy, cảm động không thôi, nắm chặt tay A Phòng với Tiểu Bạch, nói: “Cảm ơn, hai cô thật tốt! Nhưng tôi nhất gan, sợ ma. Hay là các cô cứ xuống nước bắt ả đi, tôi ở trên bờ cổ vũ các cô! Sau khi xong việc, tôi mời cô ăn hoành thánh.”

A Phòng dùng sức rút tay lại, ghét bỏ nói: “Tôi không thích phụ nữ, cô đừng có mà chạm vào tôi.”

Thường Tiểu Bạch nói: “Chị gái nhỏ ơi, không phải tụi em không muốn giúp chị đâu. Chỉ là em cũng sợ nước. Với cả đây là nhiệm vụ của chị mà, nếu chị không tự tay làm chút gì đó thì sẽ tính là nhiệm vụ thất bại đấy. Tụi

em chỉ có thể ở trên bờ giúp chị chút chút thôi. Nhưng mà vẫn nhớ phải mời người ta ăn hoành thánh đấy!”

A Phòng cười khanh khách, chỉ vào Trình Tiểu Hoa nói: “Cô gọi cô ấy là chị? Ôi, tôi không nghe nhầm chứ, cô cũng đã mấy trăm tuổi rồi, không biết ngược à?”

Thường Tiểu Bạch cưỡng lại: “Dù sao lúc chết tôi mới mười tuổi thôi nhé.”

Có một số ít Quỷ sai là yêu quái tu luyện, sau đó bị bắt đi làm Quỷ sai, cũng coi như là có cơ hội cải tà quy chính. Ví dụ như A Phòng, cô ấy là một hồn ly tinh có đạo hạnh năm trăm năm. Một số ít khác là Quỷ hồn người chết, ví dụ như anh em Thường Tiểu Bạch và Tôn Danh Dương. Nhưng cho dù là loại nào thì đều cần phải có duyên. Nói thẳng ra thì là phải vừa đúng lúc Địa phủ Tư ra thông báo tuyển dụng. Hơn nữa, mười kiếp trước đều phải là người tốt thì mới có tư cách ứng tuyển. Như Trình Tiểu Hoa, một người sống sờ sờ, thì chỉ có thể do lỗi hồng hệ thống và vận *út chó ☺ Tất nhiên, Trình Tiểu Hoa không nghĩ như vậy.

Sinh nhật Triệu Mỹ Mỹ vào buổi tối, Trình Tiểu Hoa suy tính, đến sáng hôm thứ bảy thì xin phép Cảnh Thù: “Chủ tiệm, tối nay là sinh nhật bạn tôi, tôi muốn đến dự, anh có thể cho tôi nghỉ được không?”

Cảnh Thù nhân nhật nói: “Cô cứ khóa cửa lại là được.”

Giữa trưa, cô bán được hơn mười chén hoành thánh, thu một chút tiền lãi. Sau khi dọn vệ sinh tiệm, Trình Tiểu Hoa đi tắm, mặc một bộ quần áo sạch sẽ, lúc hơn bốn giờ ra khỏi tiệm.

Quảng trường Tịch Giang cách tiệm hoành thánh hai mươi ki lô mét, phải chuyển ba chuyến xe bus mới đến nơi. Ngồi xe bus hơn một giờ đồng hồ làm đầu óc cô choáng váng, may mà đã đến quảng trường.

Quảng trường Tịch Giang là khu mua bán sầm uất nhất Vọng Giang, có hai trung tâm thương mại lớn và hai con phố đông người mua bán nhất.

Lúc này, đèn hoa vừa sáng, người qua kẻ lại tấp nập. Trước đó có nói là sẽ gặp nhau ở đài phun nước. Lúc Tiểu Hoa đến đài phun nước, nhìn quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Triệu Mỹ Mỹ nhưng lại thấy một cô gái mặc một chiếc váy dài hở vai màu đỏ rượu, chân đi giày cao gót. Cô gái đó cực kỳ thu hút, không chỉ bởi vì ăn mặc mà càng bởi vì cô đang cùng một người con trai ôm hôn thắm thiết.

Trình Tiểu Hoa chỉ nhìn lướt qua một chút rồi vội nhìn đi chỗ khác, lòng thầm than thở: Người thành phố thật không biết xấu hổ mà. Trong thôn tôi mà dám làm như vậy là sẽ bị người ta chỉ chỗ, đặt đi ầu.

Đúng lúc này, vai bỗng nhiên bị vỗ một cái: “Tiểu Hoa!”

Là giọng Triệu Mỹ Mỹ, cô quay đầu lại. Hóa ra cô gái mặc váy dài, trang điểm kỹ lưỡng kia là Triệu Mỹ Mỹ.

Triệu Mỹ Mỹ cười nói: “Tiểu Hoa, lâu rồi không gặp, cậu vẫn giống như trước đây.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Cậu thay đổi nhiều thật đó. Mũi cao hơn, mắt thì...”

“Ây za, cái này là do trang điểm mà. Đẹp không? Còn bộ đồ này là nằm trong bộ sưu tập thu đông năm nay, đại minh tinh Shirley Chu từng mặc nó đi thảm đỏ đấy.”

“Rất đẹp, nhưng mà nhìn có vẻ lạnh.” Trình Tiểu Hoa kéo áo khoác vào sát người một chút. Buổi tối đầu thu đã có chút lạnh rồi.

“Lạnh gì mà lạnh, cậu chẳng hiểu gì cả” Triệu Mỹ Mỹ bĩu môi, đi đến nắm tay người con trai: “Tiểu Hoa, giới thiệu với cậu, đây là bạn trai mình, tên là Hứa Phong, học ở Đại học Anh Hoa. Cậu có biết Đại học Anh Hoa không? Là trường quý tộc hàng đầu ở nước mình ấy. Không những thành tích học tập tốt mà lại còn vừa có tiền vừa có tài năng. Hứa Phong, đây là Tiểu Hoa mà em đã nói với anh, bạn tốt của em lúc nhỏ, còn là bạn học thời trung học.”

Hứa Phong lớn lên tuấn tú lịch sự, mặc cũng toàn đồ hiệu, chẳng qua là nhìn cô với vẻ không hài lòng lắm. Chắc là tại Trình Tiểu Hoa quá quê mùa, áo đã bạc màu còn mặc.

Trong lúc giới thiệu lại có thêm hai nữ một nam nữa đến, chắc là bạn học của Triệu Mỹ Mỹ. Hai cô gái, một người tên Tiệp Lệ, một người tên Lâm Mạn, là bạn thân cùng học đại học với Triệu Mỹ Mỹ. Cậu con trai, Tiểu Hoa nhận ra đó chính là Vương Kỳ - người ngồi cùng xe hôm trước với cô. Cậu ta là bạn trai của Tiệp Lệ.

Mọi người đều đã đến đủ, Triệu Mỹ Mỹ dẫn bọn họ tới một nhà hàng cao cấp, đã đặt trước bàn. Trong phòng bao có cả KTV, có thể vừa ăn vừa chơi. Trình Tiểu Hoa mua tặng Triệu Mỹ Mỹ một chiếc vòng tay 925 tệ, đồ mua trên Taobao. Cô ấy cũng không tỏ vẻ khinh thường, ngược lại còn rất vui vẻ đeo lên cổ tay.

Ăn cơm xong, hát hò một chút, lúc rời khỏi nhà hàng đã sắp mười giờ đêm. Bởi vì mọi người đều ăn no nên có người đưa ra ý kiến đến bờ sông đi bộ một chút cho tiêu bớt. Quảng trường Tịch Giang rất gần sông, ngày thường đoạn sông này rất ồn ào. Hôm nay, chắc vì đã khuya, cửa hàng gần đó đều đóng cửa nên bờ sông cũng không có người. Đi một đoạn, cả bọn thấy một bến tàu, có mấy con thuyền đang neo ở đó.

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Mình chưa ngồi thuyền bao giờ. Tiếc là giờ khuya rồi, không thì có thể ngồi thuyền ngắm cảnh đêm ở Tịch Giang.”

Tiễn Lệ chỉ vào giữa hồ, vui mừng nói: “Có! Có đó! Đằng kia có một chiếc thuyền đang tới gần kia!”

Chương 9

Danh kỹ thời Dân quốc

Hứa Phong tiếp lời: “Có lẽ là chính quyên đã nghĩ thông suốt rồi nên mới cho thuyền chở khách vào ban đêm.”

Triệu Mỹ Mỹ, Tiền Lệ và Lâm Mạn đứng ở bên bờ sông gọi to: “Thuyền ơi! Ở đây!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Đừng gọi nữa, mọi người nhìn xem, thuyền kia đi nhanh như vậy có lẽ là vội vào bến để về nhà. Chúng ta không thể vì bản thân muốn mà bắt người ta phải ở lại làm thêm nữa.”

Vừa mới nói xong đã nghe người trên thuyền nói: “Buổi đêm ngủi thuyền, giảm nửa giá!”

Triệu Mỹ Mỹ cười: “Đây là thuyền đêm. Mau! Mau! Chúng tôi muốn lên thuyền, mau vào bến đi!”

Thuyền vào bến. Mọi người có chút bất ngờ, người chèo thuyền vậy mà lại là một cô gái xinh đẹp, tầm hơn hai mươi tuổi, thân hình yếu điệu. Một bộ sườn xám màu trắng hoa xanh càng làm cô gái trở nên nhỏ bé hơn. Ngay cả người ngắm gái xinh như Hứa Phong cũng không thể nhìn được mà nhìn cô ấy thêm mấy lần. Cô gái cũng nhìn lại hắn làm cho tâm tình Hứa Phong trở nên rạo rức, không hề để ý tới trong ánh nhìn đó có mấy phần oán giận, giễu cợt.

Quay mái chèo vớt là một việc tốn nhiều sức lực, đại đa số đều do người đàn ông thân thể khỏe mạnh làm, thỉnh thoảng cũng có phụ nữ làm nhưng những người đó thường có thể hình lực điền, không như cô gái này.

Sau khi lên thuyền, Hứa Phong còn trêu đùa cô lái thuyền rằng nếu không đi chèo thuyền thì cô có thể đi làm người mẫu, diễn viên, chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Sau một chút chòng chành, con thuyền rời khỏi bến, trời bỗng nhiên có mưa bay, gió cũng thổi mạnh hơn. Những người khác đều cảm thấy bình thường chỉ có Triệu Mỹ Mỹ mặc váy là cảm thấy hơi lạnh. Cô liếc mắt nhìn người yêu, muốn gã đưa áo khoác cho mặc nhưng Hứa Phong còn đang bận tán tỉnh cô lái thuyền, đâu rảnh để ý đến ám hiệu của Triệu Mỹ Mỹ.

Trong lòng tức giận nhưng lại không thể trách gã. Trình Tiểu Hoa thấy vậy liền cởi áo khoác, đưa cho Triệu Mỹ Mỹ: “Cậu mặc vào đi, đừng để bị cảm.”

Triệu Mỹ Mỹ lẳng lặng cặm lấy, vội choàng lên người, sau đó đổi chỗ, đến ngồi cạnh Trình Tiêu Hoa. Cứ như vậy mà Hứa Phong trở thành người ngồi gần cô lái thuyền nhất.

Lúc đứng trên bờ, mọi người không thấy có sóng lắm nhưng sau khi lên thuyền lại rung lắc dữ dội, không khỏi khiến mọi người lo lắng thuyền này có thể bị lật bất cứ lúc nào.

Tiền Lệ có chút bất an nói: “Mưa to gió lớn, những thuyền khác đều không chở. Hay là chúng ta quay lại bến đi?”

Hứa Phong nói: “Trong sông lúc nào cũng có sóng với gió, cho dù có mạnh hơn nữa cũng không cần quá lo lắng. Năm trước tôi đi biển, sóng, gió ở đấy mới thật sự mạnh. So ra ở đây có nhằm nhò gì?”

Vương Kỳ nói: “Trên thuyền nhiều con gái vẫn nên cẩn thận một chút, chúng ta quay về đi.”

Lâm Mạn lại nói: “Vương Kỳ này, anh sợ thì cũng đừng có lôi con gái chúng tôi ra làm cớ. Nhìn đi, tôi đâu có sợ!” Nói xong, cô ta cũng đổi vị trí, ngồi bên cạnh Hứa Phong.

Hứa Phong không thèm để ý đến mấy cô gái này, gã bị cô lái thuyền tảng lờ mấy lần nên có chút khó chịu, quyết định chuyển đề tài: “Các cậu có từng nghe qua truyền thuyết về ma nữ trên sông Tịch Giang này chưa?”

Lâm Mạn nói: “Khuya rồi, đừng có kể chuyện ma quỷ!”

Hứa Phong là cố tình muốn dọa mấy cô gái này, nhất là cô lái đò đang làm về thanh cao kia: “Tôi sẽ kể cho mấy cậu nghe về con ma nước đó.”

Mới đầu mấy cô gái còn phản đối nhưng sau đó cũng chăm chú nghe.

Nghe nói, câu chuyện này xảy ra vào thời Dân quốc. Vào thời ấy, “kỹ nữ” là một nghề không trái pháp luật, rất nhiều người làm. Lúc đó, hai bên bờ sông Tịch Giang không nhiều quán xá như giờ nhưng đêm nào hai dãy kỹ viện cũng treo đầy đèn lồng đỏ, khiến dòng Tịch Giang được điểm tô càng trở nên rực rỡ.

Kỹ viện tuy nhiều, nhưng nổi tiếng nhất là kỹ viện “Yên Vũ”, bởi vì Bạch cô nương, người đã ba năm liên tiếp đoạt giải “Hoa quốc phu nhân” treo biển hành nghề ở đây.

Vị Bạch cô nương này rất nổi tiếng, nói ra cũng không thua kém gì danh kỹ thời Minh Lý Hương Quân*, tinh thông đàn, kỳ, thi, họa. Đàn ông quý dưới váy thạch lựu** của nàng nhiều không kể xiết. Nhưng nàng lại yêu một thư sinh nghèo kiệt xác.

*Lý Hương Quân: là kỹ nữ trong My Hương Lâu bên bờ sông Tân Hoài, được vô số người yêu thích nhưng nàng lại hết lòng yêu một thư sinh

nghèo tên H`ai Phương Vực.

**quỳ dưới váy thạch lựu: xuất phát từ điển tích về Dương quý phi, ý chỉ việc bị chinh phục bởi sắc đẹp của người phụ nữ đó.

“Vãi!” Ti`ên Lệ, Lâm Mạn nghe vậy đều không nhịn được.

“Tôi còn tưởng là chuyện gì mới mẻ, hóa ra là tình tiết cũ rích trong phim truy`ền hình.”

“Đúng thế, làm tôi còn sợ rằng là chuyện gì ghê lắm, dọa tôi sợ đến mức đổ mồ hôi hột.”

Hứa Phong nói: “Đây mới chỉ là mở đầu thôi, sau đó mới ghê.”

Kỹ nữ nổi danh yêu thư sinh nghèo không thiếu, cũng không phải là chuyện mới mẻ gì nhưng hiện thực chính là ngu`ồn cội cho những kịch bản phim ảnh đó.

Bạch cô nương kia qua lại với thư sinh được một năm, hai người tình cảm mặn m`ng, đã nghĩ đến chuyện chuộc thân, hoàn lương. Vất vả lắm mới gom được đủ ti`ền, thế nhưng tú bà lại không cam lòng buông tha cho “cây rưng ti`ền” như nàng, cố tình tăng mức ti`ền chuộc thân, khiến bọn họ gặp khó khăn.

Bạch cô nương là một nữ nhân có khí khách, trong lúc tức giận đã thẳng tay rạch một vết dài trên mặt mình. Kỹ nữ là dựa vào mặt mà kiếm cơm, làm vậy đã hủy mất dung nhan xinh đẹp thì cũng không còn đáng giá nữa. Tú bà bất đắc dĩ chỉ có thể nhận chỗ tiệp chuộc thân kia, thả Bạch cô nương đi. Không ai ngờ, tên thư sinh kia lại thay lòng. Thứ hấn yêu chính là dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Bạch cô nương, nữ nhân hủy dung thành ra xấu xí như vậy khiến hấn mỗi đêm đều gặp ác mộng. Nhưng Bạch cô nương vì hấn mà hủy dung, hấn cũng không thể chê nàng xấu.

Bởi vậy, hấn viện có gia đình không đồng ý cho hấn lấy kỹ nữ làm thê tử, muốn bỏ Bạch cô nương. Bạch cô nương đang u mê nào có thể nghĩ sâu xa được? Nên không những không mất hy vọng mà còn muốn cùng hấn về nhà, muốn cầu xin đến khi nào phụ mẫu hấn đồng ý mới thôi. Tên thư sinh kia thấy khó mà dứt ra liền nảy ra một biện pháp ác độc. Gã lừa Bạch cô nương rằng, sợ dĩ phụ mẫu hấn không đồng ý là vì nàng từng là kỹ nữ. Nếu như Bạch cô nương giả chết làm cho mọi người đều tin nàng đã chết, bao gồm cả phụ mẫu hấn. Chờ mấy tháng sau, Bạch cô nương có thể lấy thân phận nữ nhân nhà đàng hoàng xuất hiện ở nhà hấn, bởi phụ mẫu hấn chưa từng gặp nàng trước đây nên sẽ không phản đối nữa.

Hai người bàn bạc, lúc có người nhìn, Bạch cô nương không biết bơi sẽ giả vờ trượt chân, ngã vào trong sông. Sau đó, tú tài sẽ âm thầm cứu nàng lên. Nhưng người đứng nhìn từ xa sẽ chỉ thấy nàng rơi xuống sông, không thấy nàng trỗi lên, cho rằng nàng đã chết đuối. Bạch cô nương không hề hoài nghi, cứ theo lời tình lang mà làm. Không ngờ rằng thư sinh ác độc kia đã sắp đặt một cái bẫy đoạt mạng của nàng!

Vào một đêm mưa, nàng đứng trên thuyền nhỏ, hát khúc ca nàng thích nhất. Giọng ca như vang tận trời, thu hút người dừng chân lắng nghe.

Chẳng ai ngờ, khúc nhạc hát xong, giai nhân tuyệt sắc lại ngã vào trong lòng sông. Có người muốn xuống cứu nạn nhưng lại cách quá xa. Đến lúc được cứu lên, nàng đã hương tan ngọc nát.

“Thư sinh lừa nàng đi đâu rồi?” Lâm Mạn hiếu kỳ hỏi

“Đừng có cất ngang!” Hứa Phong lườm cô rồi lại tiếp tục kể.

Có lẽ ông trời không có mắt, sau đó một năm, tên thư sinh độc ác kia lấy thiên kim nhà thị trưởng, sinh ra một đứa trẻ trắng trẻo, mập mạp. Gã còn dựa vào mối quan hệ này mà kiếm được một vị trí trong cơ quan nhà nước, cuộc đời thăng hoa, gã đã sớm quên đi chuyện về Bạch cô nương. Nhưng tạo nghiệt ắt sẽ có một ngày nhận quả báo.

Lại sau vài năm, lúc gã mang theo vợ con du ngoạn sông Tịch Giang, con gã khóc nháo muốn ng ồi thuy ền. Một nhà ba người lên một thuy ền gỗ nhỏ, trong lúc thưởng ngoạn phong cảnh, gã vô ý liếc nhìn người lái thuy ền, chỉ cảm thấy bóng lưng nàng rất quen thuộc nhưng không thể nào nhớ ra đã gặp ở đâu. Lúc đó trời cũng đã đêm, khi thuy ền đến giữa sông cũng có mưa. Trong mưa, cô lái thuy ền quay đầu nhìn hấn cười, hỏi: “Sao người lại bội ước? Sao không cứu tôi?” Lúc này gã mới giật mình phát hiện ra, cô lái thuy ền này lớn lên giống Bạch cô nương như đúc, đến cả vết sẹo năm đó cũng giống!!!

Hôm sau, lúc bình minh, mọi người phát hiện trong sông có ba cái xác chết trôi. Một nam một nữ cùng một đứa trẻ. Toàn thân đ ầy bọt nước, trước khi chết giống như đã bị dọa sợ, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Mưa dầm nặng hạt, gió cũng thổi mạnh hơn, thuyền càng lắc lư hơn.

Biểu cảm trên mặt Hứa Phong cứng lại: “Từ đó, mỗi đêm mưa sẽ có một chiếc thuyền nhỏ trôi trên sông, nếu ai ngồi trên chiếc thuyền đó, qua sáng hôm sau, xác sẽ trôi nổi trên sông.”

“Á!!!!” Lâm Mạn sợ đến mức thét lên, nhịn không được ngồi dựa sát vào Hứa Phong. Hứa Phong vừa đẩy nàng vừa quay đầu nhìn xem cô lái thuyền có bị thuyền thuyết của hắn dọa sợ hay không.

Nhưng vừa quay đầu lại thì hắn bị dọa hết hồn, cô lái thuyền vốn dĩ phải đứng ở đầu thuyền chèo mái chèo lại không thấy đâu. Chỉ còn lại một ngọn đèn treo trên đầu thuyền, đèn lay động theo nhịp lay của thuyết, ánh sáng mờ nhạt soi lên mặt mọi người. Tất cả đều bị dọa sợ.

Vương Kỳ nói: “Chẳng lẽ là bị rơi xuống sông rồi?”

Triệu Mỹ Mỹ: “Không thể nào. Nếu rơi xuống nước thì đã có tiếng động, các cậu có ai nghe thấy gì không?”

Mấy cô gái lắc đầu, Hứa Phong ghé vào mạn thuyền muốn nhìn xuống dưới sông, bỗng một con sóng ập tới, suýt cuốn gã đi.

Hứa Phong sợ hãi vội co người lại: “Mẹ kiếp, sóng sao lại lớn như vậy? Chẳng lẽ là có bão?”

“Tôi biết bơi, để tôi tìm cho! Một mạng người, không thể nói biến mất là biến mất được!” Vương Kỳ nói xong muốn nhảy xuống cứu người lại bị Trình Tiểu Hoa tóm lại: “Đừng tìm, ả không phải là người đâu!”

Lúc đầu, Trình Tiểu Hoa thấy vẫn còn sớm, hơn nữa lại lơ đãng theo mọi người lên thuyền. Đợi đến lúc lên thuyền rồi, cô mới cảm thấy cô lái thuyền có chút quen quen, nghĩ một lát mới nhớ cô lái thuyền này chính là Bạch Triêu Lộ - đối tượng trong nhiệm vụ mới được giao đến. Nhưng lúc cô phản ứng lại thì thuyền đã ra đến giữa sông, chỉ có thể trách cô tinh thần cảnh giác không cao, haizzz, dù sao cũng không phải Quỷ sai xịn xò.

Trình Tiểu Hoa không dám vạch trần đối phương, chỉ hy vọng xung quanh có thuyền khác, gọi họ tới cứu. Hoặc chờ thuyền đến gần bờ thì Quỷ sai có thể nhận ra trên thuyền có chuyện khác thường.

Nhưng đáng tiếc, cô đã nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản.

Chương 10

Ma nước Tịch Giang

Đọc theo đường đi không hề có một bóng thuy ền nào, gió lại càng lúc càng lớn, sóng càng lúc càng nhiều, thuy ền trôi trên sông như một phiến lá, lắc lư muốn lật. Căn bản là không có cơ hội chạy thoát hay xin giúp đỡ.

“Sao lại không phải là người?” Hỏi xong Vương Kỳ chờ người ra, vẻ mặt thay đổi: “Cô là nói chuyện này giống với chuyện nhà trọ lần trước?”

Chuyện Hứa Lai Phụng xem như không may mắn, nhưng dù sao lúc đó vẫn còn ở trên cạn, giờ thì hay rồi, ở trên nước thế này muốn trốn cũng không trốn được. Những người khác tuy nghe không hiểu hết ý nghĩa trong lời hai người trao đổi nhưng vẫn có thể cảm nhận được có gì đó quái dị.

Triệu Mỹ Mỹ run rẩy lời điện thoại: “Đừng quản nhiều như vậy, cứ báo cảnh sát đi!”

Nhưng vừa nhìn di động, lại không thể nhìn được kinh ngạc, văng một câu thô tục: “Vãi! Không có tín hiệu!!!”

Sông Tịch Giang này chảy giữa lòng thành phố, sao lại không có tín hiệu di động cho được?

Gió, đã chuyển thành cuồng phong, mưa to như trút nước. Sóng từng cơn từng cơn đập vào mạn thuyền, trong khoang thuyền nước đã ngập đến cổ chân rồi.

Đám người không dám chủ quan, đều cố gắng bấu víu vào thứ gì đó, tránh cho việc bị rung lắc mà ngã khỏi thuyền.

“Mẹ nó, sao sóng gió so với ngoài biển còn to hơn thế này!” Hứa Phong thô tục mắng một câu.

“Thôi rồi, thôi rồi! Thật sự là có ma nước đòi mạng!” Triệu Mỹ Mỹ bị dọa khóc luôn rồi. Lại một cơn sóng to tạt vào đầu làm cô có cảm giác như có một đôi tay vô hình ở bên trong cơn sóng, túm lấy tóc cô, lôi cô ra khỏi khoang thuyền. Cô muốn kêu cứu nhưng nước đã tràn vào miệng vào mũi cô khiến cô không thể phát ra tiếng.

“Leng keng...” Có tiếng chuông vang lên, một tay Trình Tiểu Hoa kéo Triệu Mỹ Mỹ lại, tránh cho cô ấy bị kéo xuống nước, tay kia lắc lắc dây thuyền lục lục.

Lúc tiếng chuông vang lên, Triệu Mỹ Mỹ ngay lập tức cảm thấy bàn tay trên đầu dường như buông ra, thân mình theo quán tính ngã ngửa trên khoang thuyền đầy nước. Bộ váy hàng hiệu kia ngấm nước khiến cô ấy lúc này thoát nhìn rất chật vật nhưng cô ấy cũng không thèm quan tâm nữa, khóc sướt mướt nói: “Trong nước, có, có cái gì kéo tớ... làm sao đây, chẳng lẽ chúng ta phải chết ở đây sao!”

Cô không nói còn đỡ, vừa nhắc tới đã làm mọi người thêm hoảng sợ. Tiễn Lệ chui vào trong lòng Vương Kỳ, người run lên. Lâm Mạn cũng muốn ngã sát lại bên người Hứa Phong, nhưng Hứa Phong đã sớm sợ đến co người lại, đâu còn quan tâm ai nữa?

Trình Tiểu Hoa quan tâm nói: “Mọi người ngã dịch vào giữa thuyền đi, tránh bị rơi xuống. Có ai biết chèo thuyền không, chỉ cần chèo đến bờ thì tốt rồi.”

Vương Kỳ nói: “Tôi biết, ở nhà tôi từng đi đánh cá!”

Tiến Lệ giữ chặt anh không buông: “Anh đừng đến đầu thuyền, sóng to như vậy, nhớ anh ngã xuống thì phải làm sao?!”

Vương Kỳ nói: “Không sao đâu, anh bơi rất giỏi, em cứ ngã yên ở chỗ này, chờ anh chèo thuyền đến gần bờ là chúng ta được cứu rồi!”

Vương Kỳ vừa mới đi đến đuôi thuyền, một cơn sóng nhào đến, tạt mạnh vào người làm anh suýt rơi xuống nước. May mà anh nhanh tay lẹ mắt,

túm được sợi dây thừng mới có thể đứng lên, sau đó buộc dây quanh eo, cột mình vào cột chống trên thuyền.

Anh chống tay lên mạn thuyền lại cảm thấy có gì đó bất thường, nương theo ngọn đèn muốn nhìn cho rõ, liếc thấy trên mặt sông đen xì có một vòng xoáy xuất hiện. Nước xoáy càng lúc càng nhanh, lôi con thuyền gần về phía xoáy nước.

“Ha ha...” Tiếng cười thê lương hòa vào gió to mưa lạnh truyền đến. Tuy cười nhưng so với khóc lại càng khó nghe hơn, dọa Hứa Phong trợn tròn hai mắt ngất đi. Triệu Mỹ Mỹ, Lâm Mạn, Tiễn Lệ ôm nhóc khóc lớn.

Vương Kỳ cố sức điều khiển thuyền, nói với Trình Tiểu Hoa: “Giờ phải làm sao, thuyền không di chuyển được, cứ như vậy chúng ta sẽ bị kéo xuống đáy sông mất!”

Trình Tiểu Hoa lấy di động ra, ấn mở app Địa phủ Tư. Dù sao app này cũng rất trâu bò, cho dù không có tín hiệu thì xung có thể dùng được.

Màn hình chính xuất hiện một tấm bản đồ, trên bản đồ hiển thị vị trí giữa sông. Mà chấm đen biểu thị cho hồn ma kia cũng đang nhấp nháy ở giữa sông. Trình Tiểu Hoa ấn mở điểm đen, một dòng giới thiệu xuất hiện:

[Bạch Triêu Lộ, người huyện Vọng Giang, quận Phong Hải. Do bị lừa mà trẫm mình xuống sông chết đuối. Sau khi chết, sinh ra oán niệm, hồn phách vẫn ở tại đáy sông, đã hại chết nhiều mạng người.

Độ hung ác: 2 sao rươi

Yêu cầu nhiệm vụ: phá vỡ ma thuật, buộc ma nữ đền tội.

Khen thưởng: Linh lực + 10 điểm.

Trừng phạt: bị vạ quỷ cắn thân.

Thời gian nhiệm vụ còn dư: 2 ngày rươi]

Ngoài cái này ra cũng không còn thông tin nào mới. Trình Tiểu Hoa nhanh chóng thoát ra, lại không cẩn thận chạm vào một biểu tượng dấu chấm hỏi, trên màn hình điện thoại xuất hiện một hàng chữ: [Tuần kiểm quan cấp T4 trở lên mới có thể thu phục ma nữ này].

Ngoài ra không có thêm thông tin nào cả.

Trình Tiểu Hoa trong lòng điên lên, mắng: Đmm! Cấp T4 mới được, tôi đây mới cấp A1 làm sao bắt được ả chứ!

Dù rằng trên người cô có Minh Âm Linh bảo vệ, không cần phải lo lắng Bạch Triêu Lộ làm hại nhưng đám người Triệu Mỹ Mỹ phải làm sao đây? Cấn rằng, cô đành đi lên đuôi thuyền đứng cùng một chỗ với Vương Kỳ.

Vương Kỳ muốn nói cô mau quay lại giữa thuyền đi thì lại thấy cô nghiêm giọng, hướng vào khoảng không, lớn tiếng nói: “Bạch Triêu Lộ, cô phá phách đủ chưa? Minh Vương sai ta tới dẫn cô về Địa phủ chịu phạt!”

Vương Kỳ kinh ngạc nhìn Trình Tiểu Hoa, nếu như không phải vào lúc này, ở chỗ này mà nói ra những lời kia thì chắc chắn sẽ bị coi như người mắc bệnh tâm thần.

Trình Tiểu Hoa giả bộ trấn tĩnh, thật ra đang cố hết sức đứng cho vững.

Có tiếng con gái cười vang, theo mưa, theo sóng thuyền vào trong thuyền. Giọng nữ mang theo tiếng cười, hỏi: “Cô là ai? Sao lại muốn xen vào chuyện của người khác?”

Rõ ràng là một giọng nói êm tai lại làm người nghe sợ hãi cùng cực.

Thật ra, Trình Tiểu Hoa cũng rất mu ền cùng bọn Triệu Mỹ Mỹ ôm nhau khóc, nhưng lại chỉ có thể ra vẻ nói: “Ta chính là Tu ần kiểm quan của Địa phủ. Cô đã ở Nhân gian hơn trăm năm rồi, xét thấy cô cũng chưa từng làm hại người khác, ta đây cũng mắt nhắm mắt mở ta cho cô một đường. Nhưng tại sao một năm trở lại đây, cô lại hại chết nhiều người như vậy? Giờ cô vào sổ đen ở Địa phủ rồi, Minh Vương sai ta tới bắt cô về quy án!”

Đây cũng là cách cô mới nghĩ ra được, giả mạo là Tuần kiểm quan ở Địa phủ, mong là có thể dọa Bạch Triêu Lộ biết khó mà lui. Cô có thể nói ra họ tên cùng gốc gác Bạch Triêu Lộ, nghe cũng có vài phần đáng tin.

Trình Tiêu Hoa nói tiếp: “Bạch Triệu Lộ, nếu cô ngoan ngoãn chịu trói, bản quan khỏi phải động thủ, có lẽ bản quan còn có thể nói tốt cho cô vài câu. Dù sao năm đó cô cũng là người bị hại.”

Nhóm người Vương Kỳ, Triệu Mỹ Mỹ nghe vậy có chút sửng sốt, dù trong lòng có thắc mắc cũng nhin không dám hỏi.

Nhưng đúng lúc này lại có một con sóng lớn xô đến, xô đổ mái vòm che mưa, Trình Tiêu Hoa đứng không vững, trượt ngã, may mà có Vương Kỳ nhanh tay kéo cô lại, mới tránh khỏi bị rơi vào trong sông. Nhưng tay cô lại bị xước da, máu chảy ra theo nước chảy vào trong sông, vòng nước xoáy kia thoát khỏi khống chế của Bạch Triêu Lộ, dần dần tản mất.

“Tuần kiểm quan của Địa phủ Tư mà yếu như sên vậy sao? Ha ha ha” Bạch Triêu Lộ cười.

Cùng lúc đó, Triệu Mỹ Mỹ thét lên, tay run rẩy chỉ về phía đầu thuyền, không nói lên lời.

Trên sàn ở đầu thuyền xuất hiện một đôi tay trắng bệch, lộ ra xương trắng sau lớp thịt thối rữa do ngâm nước quá lâu. Cánh tay ma chần chập nâng lên, một cái đầu đen xì cũng dần xuất hiện, mái tóc dài ướt sũng không ngừng nhỏ nước lên sàn thuyền.

“Á” Trong tiếng hét, Triệu Mỹ Mỹ, Lâm Mạn, Tiễn Lộ bỏ về phía đuôi thuyền, chỉ có Hứa Phong đang bất tỉnh nhân sự nằm ở giữa khoang thuyền.

Bạch Triêu Lộ kia vẫn mặc sườn xám màu trắng hoa xanh, toàn thân nhỏ nước, dùng cả tay cả chân bò lên, từ đầu thuyền bò đến bên cạnh Hứa Phong.

Trình Tiểu Hoa cứng miệng nói: “Cô đừng hại người nữa. Nói thật cho cô biết, cô thật sự đã vào sổ đen của Địa phủ Tư rỗi đấy. Đừng hại người nữa, bớt đi một tội.”

Bạch Triêu Lộ dường như không nghe thấy gì, dùng đôi tay thối rữa kia nâng mặt Hứa Phong lên, lầm bầm: “Không phải đã bàn bạc mọi chuyện xong xuôi, chàng sẽ lấy ta sao? Sao lại lừa ta? Chàng có biết ta ở dưới sông này lạnh lẽo đến nhường nào không? Có biết ta đã tuyệt vọng đến mức nào không?”

Hứa Phong tựa hồ cảm thấy trên mặt khác thường, mở mắt ra lại thấy một khuôn mặt thối rữa, dưới mái tóc dài ẩm ướt kia càng thêm dữ tợn. Nhất là đôi mắt kia, rất to, không hề có con ngươi mà chỉ toàn lòng trắng.

“Ma, ma... Cứu, cứu... tôi...” Hứa Phong sợ đến mức toàn thân mất đi sức lực, muốn ngất mà không ngất được.

Bạch Triêu Lộ đưa đôi tay thối rửa vuốt mặt Hứa Phong, giọng điệu lạnh lẽo: “Hạo ca, không phải trước kia chàng thích nhất là khuôn mặt này của ta sao? Chàng còn nói muốn cả đời đều được nhìn nó. Tại sao, tại sao giờ chàng lại không chịu mở mắt nhìn ta? Có phải do trên mặt ta có vết sẹo dọa chàng sợ không? Nhưng ta vì chúng ta mới tự mình hủy dung, sao chàng lại có thể ghét bỏ ta chứ?”

Quả thật có thể thấy bên má trái của nàng có một vết nứt sâu đến tận xương, làm cho khuôn mặt càng thêm xấu xí.

Hứa Phong run rẩy lúc lâu mới khó khăn thốt ra một câu: “Tôi... Tôi không phải... Cô nhận sai rồi...”

“Nhận sai sao?” Bạch Triêu Lộ sững sốt rồi lại cười: “Làm sao ta có thể nhận sai được? Lúc đó chúng ta đồng sàng cộng chẩm hơn nửa năm, cho dù chàng hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra. Dựa vào cái gì mà chàng có thể đầu thai chuyển thế, còn ta lại phải ở dưới đáy sông Tịch Giang này chịu lạnh chịu khô? Tại sao chứ? Tại sao!!!!”

Lúc đầu còn cười, nhưng càng về sau giọng điệu càng lạnh lùng, đột nhiên giương tay chỉ vào Triệu Mỹ Mỹ: “Có phải vì ả ta không? Chàng có người mới, liền quên mất người cũ là ta sao?”

Triệu Mỹ Mỹ trốn đến sau lưng Trình Tiêu Hoa, nức nở: “Tôi không biết hẳn là người yêu kiếp trước của cô! Không liên quan đến tôi! Không liên quan đến tôi!”

Chương 11

Tác dụng của cảnh đào

Khi nói chuyện tay của ma nữ dài ra, bóp chặt cổ Triệu Mỹ Mỹ: “Tại sao các người có thể sống tiêu dao tự tại mà ta lại phải chịu khổ ở đây?”

“Tiểu Hoa, cứu... tớ với” Triệu Mỹ Mỹ cực kỳ sợ hãi, vào lúc này người duy nhất có thể cầu cứu lại không phải người bạn trai phú nhị đại kia mà là Trình Tiểu Hoa, thật sự quá châm chọc.

Trình Tiểu Hoa cuống lên, chuông đồng đang đeo trên cổ đột nhiên kêu “leng keng”, Bạch Triêu Lộ bị tiếng chuông dọa sợ, buông lỏng tay, đám Vương Kỳ thấy thế liền vội kéo Triệu Mỹ Mỹ lại gần hơn.

Trình Tiểu Hoa thấy tiếng chuông có hiệu quả, ngay lập tức nắm lấy sợi dây chuyền lắc qua lắc lại để nó phát ra tiếng.

Mỗi một tiếng vang lục lạc vang lên là tay Bạch Triêu Lộ lại rút ngắn đi một đoạn nhưng cũng chỉ có mỗi tác dụng này thôi.

Trình Tiểu Hoa vừa lắc lưc lưc vừa nói: “Ta thật sự là Quỷ sai, đây chính là pháp bảo của Địa phủ Tư, cô mau chịu trời đi. Đừng để ta dùng Minh Âm Linh bắt cô!”

Lúc đầu Bạch Triêu Lộ còn có chút sợ hãi nhưng sau đó ả hiểu ra được lục lạc này không có nhiều tác dụng, cười nói: “Nếu cô có bản lĩnh đó thì sao phải phí lời với ta? Nhìn ta lấy mạng cô trước đây!”

Ả lại duỗi móng vuốt về phía Tiểu Hoa, nhưng lúc gần chạm vào người Trình Tiểu Hoa thì Minh Âm Linh chợt kêu lên “leng keng”, âm thanh sắc bén như một con dao xuyên vào trong h ần Bạch Triêu Lộ khiến ả không ngừng run rẩy. Bây giờ ả mới hiểu được cái vòng lục lạc kia thật sự có thể khắc chế được ả, nên vội chuyển mục tiêu, bắt Triệu Mỹ Mỹ. Triệu Mỹ Mỹ chưa kịp phải ứng đã bị kéo tới trước mặt Bạch Triêu Lộ.

Bạch Triêu Lộ v ỗ v ỗ khuôn mặt trang điểm kỹ càng của Triệu Mỹ Mỹ, hỏi Hứa Phong: “Là ả đẹp hay ta đẹp?”

Hứa Phong sợ hãi quá độ, không thể mở miệng nói được lời nào, một người đàn ông trưởng thành cứ vậy mà khóc nức nở.

Bạch Triêu Lộ thê lương nói: “Năm đó chàng có thể nhẫn tâm lấy mạng ta, nay, nếu con ả này chết trước mặt chàng, chàng còn có thể lạnh lùng ác độc như vậy không?”

Dứt lời, cô tay dùng lực, bóp chặt cổ Triệu Mỹ Mỹ. Triệu Mỹ Mỹ không thể được, theo bản năng giãy giụa nhưng cũng không thể nói được gì.

“Mỹ Mỹ!” Trình Tiểu Hoa ỷ vào tác dụng của Minh Âm Linh mà bất chấp sợ hãi bỏ nhào qua kéo tay Bạch Triêu Lộ. Nhưng tay Bạch Triêu Lộ đang dùng nhiều lực, làm sao cô có thể kéo ra được?

Dưới tình thế khẩn cấp, cô mới chợt nhớ ra hôm qua có đến công viên ở Lâm Giang bề một cành đào để chuẩn bị làm nhiệm vụ bắt ma. Cô cũng đã hỏi Thường Tiểu Bạch, cành đào thật sự có thể áp chế ma quỷ. Lúc bề xong bỏ vào ba lô, hôm nay cũng mang theo. Cành đào to cỡ ngón tay cái, dài hơn ba mươi xan ti mét. Trình Tiểu Hoa vội vàng lấy ra, đâm về phía tay Bạch Triêu Lộ. Cành đào được vót nhọn, Trình Tiểu Hoa còn cố đâm thật mạnh. Lúc cành đào cắm vào tay của ma nữ, phát ra tiếng “xèo xèo” giống như axit sunfuric ăn mòn da thịt.

Bạch Triêu Lộ đau đớn cực độ, buông Triệu Mỹ Mỹ ra, cành đào bị bề gãy, một nửa vẫn cắm trong tay ả, một nửa vẫn được Trình Tiểu Hoa nắm chặt trong tay.

Nhân lúc này, Vương Kỳ đánh báo, dùng mái chèo đập mạnh vào đầu mà nữ. Ma nữ bị chọc điên lên, gào lên một tiếng, mái tóc dài ướt nước dài ra khoảng năm, sáu mét giống như những con rắn có ý thức bò lên quấn quanh cổ đám người Vương Kỳ, Triệu Mỹ Mỹ, Hứa Phong. ả vốn muốn quấn cả Trình Tiểu Hoa nhưng cô có Minh Âm Linh bảo vệ, ả chẳng thể động đến được.

Năm mạng người đang gặp nguy hiểm. Trình Tiểu Hoa cũng không suy nghĩ gì nhiều, nắm chặt nửa cành đào còn lại, dùng sức đâm thẳng vào mặt Bạch Triêu Lộ. Bạch Triêu Lộ không thể động vào cô, chỉ cần ở hơi gần là tiếng lục lạc đã vang lên, ả chỉ đành lẩn tránh Tiểu Hoa, không thể tiếp tục khống chế mái tóc, nhờ vậy mà đám người Vương Kỳ mới thoát khỏi việc bị bóp chết tươi.

Hai bên bờ sông Tịch Giang không có lấy một bóng người nhưng lại có mấy Quỷ sai đang đứng đó quan sát mọi chuyện trên sông.

A Phòng mặc váy ngắn màu xanh, đứng khoanh tay, cười nói: “Nhìn không ra là Tiểu Hoa cũng có chút bản lĩnh đấy.”

Thường Tiểu Bạch kéo góc áo Thường Thanh, lo lắng hỏi: “Anh, có cách nào giúp chị Tiểu Hoa không? Chị ấy không có linh lực, em lo chị ấy không cưỡng chế được ả ma nữ trăm tuổi kia.”

Đứng cạnh cô bé là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang nhìn chỗ giữa sông – lúc này đang có mưa, trên sông lại còn có sương mù bao phủ, người thường sẽ không thể nhìn thấy trên sông có thuyền nhưng mấy người họ lại có thể thấy rất rõ.

“Không phải em nói cô ấy phải hoàn thành nhiệm vụ Địa phủ Tư giao sao? Nếu chúng ta nhúng tay vào sẽ ảnh hưởng đến việc cô ấy hoàn thành nhiệm vụ. Chờ một lát nữa đi.”

Ở giữa sông, Bạch Triêu Lộ nhận thấy không còn ưu thế, không cam tâm rống giận một tiếng r ã vội chui vào trong lòng sông để chạy trốn.

“Cô không được chạy, nhiệm vụ của tôi còn chưa có xong mà!” Trình Tiểu Hoa nhào lên mạn thuyền, vươn tay túm chặt tóc ả, nhưng hành động này cũng làm cho nửa người cô nhào ra khỏi thuyền, may mà có Vương Kỳ ôm lấy chân cô, quát: “Ả chạy là tốt r ã, cậu còn giữ ả lại làm gì, không muốn sống nữa à!”

Trình Tiểu Hoa có khổ mà không thể nói, có trời mới hiểu lòng cô, cô không muốn có giao thiệp gì với con ma này nhưng cô cũng không muốn bị vạ quỷ cắn người đâu.

Lúc đầu cô còn cố kỵ trên thuyền có người, chỉ muốn dọa Bạch Triêu Lộ bỏ đi là tốt r ã. Nhưng giờ thấy Bạch Triêu Lộ rơi vào thế yếu, cô đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này được. Bỏ qua đêm nay r ã, ai biết về sau Bạch Triêu Lộ có hiện thân nữa hay không. Dưới tình thế cấp bách, Trình Tiểu Hoa lại giơ cành đào lên, dùng toàn bộ sức lực từ thuở cha sinh mẹ đẻ đâm mạnh vào đỉnh đầu Bạch Triêu Lộ.

Lúc đó, ở giữa không trung cách đó không xa, nơi mà cả ma nữ và quỷ sai đầu không nhìn thấy có một bóng dáng hòa vào trong màn đêm, nhìn thấy hết thấy sự việc đang diễn ra ở giữa sông. Vào lúc Trình Tiểu Hoa giơ lên cành đào, hắt bắn ra một chút linh lực, giống như sao băng xẹt qua bóng tối, dừng ở chỗ cành đào cắm vào đỉnh đầu ma nữ.

“Á” Bạch Triêu Lộ thõng khổ không chịu được, gãy giữa vài cái sau đó nằm bất động trên mặt nước, giống như bị ghim lên trên đó.

Trình Tiểu Hoa bất ngờ, cảnh đào này có tác dụng lớn vậy! Hóa ra bắt quỷ, bắt mà cũng không có gì khó, một cảnh đào là đủ dùng rồi!

Triệu Mỹ Mỹ, Lâm Mạn, Tiều Lệ và Hứa Phong đều đã ngất, chỉ còn có Vương Kỳ vẫn còn tỉnh, Trình Tiểu Hoa lại anh lại, giúp kéo ma nữ lên thuyền.

Vương Kỳ nghi ngờ hỏi: “Cậu kéo lên làm gì?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Cậu đừng hỏi nữa, mau chèo thuyền về bờ đi thôi!”

Sông Tịch Giang rộng khoảng năm, sáu trăm mét, lúc trước bị Bạch Triêu Lộ ngăn cản nên thuyền nhỏ không thể ra khỏi giữa sông được. Lúc này, chèo một lúc là đến bờ.

Vừa đến gần bờ, Thường Tiểu Bạch và A Phòng đã chạy đến nhìn.

A Phòng nói: “Không hổ là hồn ma có trên trăm năm oán khí, đã luyện hóa được thực thể rồi này.”

Thường Tiểu Bạch cười hihi nói: “Chị Tiểu Hoa thật giỏi quá đi, ma nữ trăm năm tuổi mà cũng có thể bắt được. Em còn lo lắng chị sẽ bị nó hại chết, lại phải thu hồn chị thì chán lắm.”

Thường Thanh chỉ mãi quan sát ma nữ trên thuyền, không hề nói gì.

Trình Tiểu Hoa cảm thấy mất sức khùng khiếp, chỉ có thể nhờ Vương Kỳ giúp kéo ma nữ kia lên bờ.

Vương Kỳ lau mồ hôi trên trán, nghi ngờ nhìn ba người Thường Tiểu Bạch: “Các người, các người là ai?”

A Phòng nói: “Chúng tôi là ai không quan trọng, bởi vì anh sẽ quên ngay thôi.” Nói xong vươn tay chạm nhẹ một cái, Vương Kỳ vô lực ngã xuống đất.

Trình Tiểu Hoa hoảng hốt: “Cô làm gì cậu ấy rồi? Cậu ấy là người, không phải ma đâu!”

A Phòng nói: “Bình tĩnh, không chết được đâu, chỉ ngủ say hết đêm nay thôi.”

Nói xong cô biến ra một bộ xiềng xích kiểu cũ, khóa lại hai tay Bạch Triêu Lộ, lại chạm nhẹ một cái, một luồng ánh sáng lóe lên, Bạch Triêu Lộ run

rẫy tỉnh lại, thấy bản thân đã bị trói, muốn phản kháng.

A Phòng nói: “Không cần phí sức, bị xích Khóa Hồn của Địa phủ khóa lại thì một chút tu vi cô cũng không dùng được. Ngoan ngoãn chút đi!”

Bạch Triêu Lộ giãy giụa vài cái, cảm thấy không có sức lực mới hoảng sợ hỏi: “Rốt cuộc các, các người là ai?”

Thường Tiểu Bạch nói: “Chúng tôi là Quỷ sai ở Địa phủ Tư. Chẳng lẽ cô ở trong sông lâu như vậy mà không thấy chúng tôi bắt hồn sao?”

A Phòng mất kiên nhẫn nói: “Nói nhiều vậy làm gì, mau mau về báo cáo kết quả. Tôi còn chưa có đi ăn khuya đâu! Tiểu Hoa này, chúng tôi giúp cô nhiều vậy, hoành thánh đêm nay cô mời đi nhé?”

Thường Thanh liếc mắt xem thường: “Khu Tân giới này thuộc địa phận của cô, bắt hồn ma lại càng là việc của cô, còn không biết xấu hổ mà muốn người ta trả ơn à?”

Trình Tiểu Hoa dựa vào trụ đèn, miễn cưỡng đứng vững: “Hôm nay tôi mệt muốn chết rồi, được nghỉ một ngày không cần mở tiệm. Đợi ngày mai mọi người đều đến ăn nhé, tôi mời.” Mấy chén hoành thánh thôi mà, cô vẫn có thể mời được.

Bạch Triêu Lộ vẫn cố gắng giãy dụa làm xiềng xích va vào nhau kêu lách cách, càng giãy dụa, xích lại càng trói chặt cho đến tận khi trói vào xương mới dừng, quả thật vô cùng đau đớn.

Ả chịu đựng cơn đau, vừa giãy dụa vừa bò đến chỗ Hứa Phong, miệng thì thào nói nhỏ: “Tại sao ông trời lại bất công như vậy! Mày hại tao thê thảm như này mà lại có thể đầu thai làm người. Mà tao lại phải ở dưới đáy sông lạnh lẽo chịu khổ hơn một trăm năm, còn bị bắt về Địa phủ chịu phạt?”

A Phòng nói: “Cô nhầm rồi, báo ứng có thể tới trễ nhưng tuyệt đối sẽ có. Cô chỉ biết kiếp trước hần đường đời thuận lợi, có thể lấy vợ sinh con mà không biết đây là phúc báo hần tích góp từng tí một suốt mười kiếp trước. Hần hại cô chết oan chết uổng, đây là nghiệp, đầu đã được ghi lại rõ ràng trên sổ của Phán quan. Kiếp trước, vì nghiệp này mà sau khi hần chết đã bị phán nhập Luyện ngục, ngày ngày chịu hình phạt xối nước sôi suốt bảy mươi năm mới có thể rửa sạch tội nghiệt, lại một lần nữa đầu thai. Kiếp này, hần đầu thai vào một nhà giàu có, trước ba mươi tuổi mọi chuyện đều thuận lợi nhưng sau năm ba mươi tuổi sẽ nhà tan cửa nát, từ đó về sau sống trong khổ cực, chết trong cô độc. Cô còn cảm thấy như vậy là không công bằng sao?”

Chương 12

Khen thưởng hoàn thành nhiệm vụ

Bạch Triêu Lộ đã ở dưới đáy sông Tịch Giang hơn một trăm năm, mãi cho đến một năm trước vô tình thấy được Hứa Phong chuyển kiếp, ả nhận ra đó là kẻ phụ tình năm xưa. Bởi vậy mà dẫn động oán khí suốt một trăm năm, nhiều lần hại người. Đêm nay nhìn thấy Hứa Phong đứng trên bờ vẫy tay, liền biến thành cô lái thuyền muốn kéo hắn cùng chết.

Giờ nghe A Phòng nói vậy, vẻ mặt xấu xí ngưng trọng như là đang phán đoán thật giả trong lời nói của A Phòng, vừa nhớ lại mọi chuyện. Một lúc sau từ trong hốc mắt trống rỗng chảy ra hai hàng nước mắt.

A Phòng giữ xích Khóa Hồn, nói một câu: “Đi thôi” Ánh sáng chợt lóe, A Phòng kéo theo Bạch Triêu Lộ biến mất ở bờ sông.

Thường Tiểu Bạch đi đến bên cạnh Trình Tiểu Hoa, nhìn cô nói: “Chị Tiểu Hoa này, sao sắc mặt chị nhợt nhạt thế?”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu: “Tôi không biết, có lẽ là do bị oán khí của Bạch Triêu Lộ ảnh hưởng đến. Không phải người ta vẫn hay nói người sống

không thể tiếp xúc quá gần với hồn ma sao, nếu không sẽ bị ốm nặng.”

“Á, vậy phải làm sao bây giờ?” Thường Tiểu Bạch lo lắng, lơ đãng nhìn thấy xa xa cuối đường có một chiếc xe tải màu đèn đang chạy lại. Cô nhóc cười ngọt ngào, vẫy vẫy tay, xe tải màu đen liền dừng lại.

Cửa kính hạ xuống, Lý Đại Khoan thò đầu ra nói: “Tiểu Hoa, nghe nói hôm nay cô nghỉ phép, tôi lại thiếu mất một chuyến giao hoành thánh.”

Thường Tiểu Bạch cười hì hì nói: “Nhiều hay ít một chuyến thì cũng đâu quan trọng, anh vẫn không cần phải chịu khổ ở Luyện ngục còn gì?”

Lý Đại Khoan cười khở: “Tôi có thể không trả lời câu này không?” Năm đó Lý Đại Khoan là bị Thường Tiểu Bạch câu hồn, cho nên gã đối với Thường Tiểu Bạch vẫn có chút tâm lý lo sợ, khách khí nói: “Em gái Tiểu Bạch bây giờ còn quản cả chuyện này sao?”

Thường Thanh đốp lại: “Ai là em gái mi, đừng có nhận vợ.”

Lý Đại Khoan vội vàng gật đầu: “Dạ! Dạ! Dạ!” Bộ dạng khúm núm này làm Trình Tiểu Hoa nhớ tới mấy tên Hán gian trong phim.

So với Thường Thanh, Thường Tiểu Bạch vẫn nhẹ nhàng nói: “Thân thể chị Tiểu Hoa có chút không khỏe, anh có thể đưa chị ấy về không?”

Trình Tiêu Hoa có chút lo lắng cho đám người Triệu Mỹ Mỹ vẫn đang bất tỉnh, Thường Tiêu Bạch nhếch môi cười: “Chị cứ yên tâm trở về nghỉ ngơi đi, anh em sẽ giúp chị báo cáo nhiệm vụ.”

Thường Thanh: “Sao lại là anh?”

Thường Tiêu Bạch nhún vai, đáp: “Thế thì em ở lại đây vậy, còn anh về Địa phủ báo cáo đi.”

Thường Thanh suy nghĩ, thấy việc đi đi lại lại hai cõi rất phiền phức, nói: “Anh ở lại.”

Trình Tiêu Hoa ngẩng lên xe, Lý Đại Khoan nói một câu: “Ngồi cho chắc” rồi khởi động xe.

Xe bắt đầu chạy, thân thể cô theo quán tính ngã về sau, cảnh vật và đèn đường bên ngoài đều mờ nhạt, không thể thấy rõ, chỉ có thấy cảm nhận được xe đang di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Lý Đại Khoan cười giải thích: “Đừng thấy xe này không khác gì xe tải ở Nhân gian mà nhàn nhé, sau khi Địa phủ Tư thêm linh lực vào nó có thể có ngắn không – thời gian đó. Nếu không mỗi tiệm một tỉnh làm sao tôi giao hàng xong được.”

Nói xong, xe đã dừng lại, cảnh vật bên ngoài đã hiện rõ, hơn hai mươi ki lô mét mà chỉ mất mấy giây đã tới nơi rồi.

Trình Tiểu Hoa nói cảm ơn rồi xuống xe. Cửa xe vừa đóng, xe khởi động đã ngay lập tức biến mất ở cuối đường. Người bình thường sẽ không nhận ra có gì không ổn.

Tiệm hoành thánh 444-1 vẫn còn đóng cửa. Trời còn chưa sáng, bên trong cửa hàng tối như mực. Vừa đúng lúc Cảnh Thù cũng trở về, nhìn thấy bộ dạng Trình Tiểu Hoa, nhin không được nói: “Một cái nhiệm vụ nho nhỏ mà sao trông cô chật vật thế?”

Nhiệm vụ nho nhỏ á? Cô suýt chút nữa chết trong sông Tịch Giang đấy!
Tức!!!

Cảnh Thù xoay chốt cửa, bật đèn, cửa hàng sáng trưng. Trình Tiểu Hoa kéo cái ghế dựa lại gần, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cảnh Thù nhìn đến tay cô, thấy trong lòng bàn tay máu me nhầy nhụa, mày kiếm nhíu lại: “Sao tay lại bị thương thế?”

Tay hần trắng nõn thon dài, móng tay cắt gọn. Tay hần lạnh như băng, không có một chút sinh khí nào.

Lúc này Trình Tiêu Hoa mới để ý tới, lòng bàn tay bị rách một mảng da. Chắc là bị trong lúc đánh nhau với Bạch Triêu Lộ. Vốn không cảm thấy đau, giờ hẳn nhắc tới vậy mà lại cảm thấy từng đợt đau nhức. May mà trong tiệm có hộp bông băng, cần sát khuẩn.

Cảnh Thù nâng tay, hộp thuốc từ trong ngăn tủ bay đến, nằm trên tay hẳn. Trình Tiêu Hoa nói “Cảm ơn”. Đang muốn nhận lấy hộp thuốc để tự xử lý vết thương, thì cảm thấy trên miệng vết thương có chút lạnh lạnh – Cảnh Thù đang giúp cô bôi thuốc, đầu hơi cúi, nhìn có vẻ rất cẩn thận.

Trình Tiêu Hoa đỏ mặt, cô chưa bao giờ tiếp xúc với người khác giới ở khoảng cách gần như vậy. Trong lòng thầm nghĩ: Bình thường nhìn chủ tiệm cao ngạo lạnh lùng như vậy, hóa ra anh ta cũng rất tốt đấy.

Ngay lúc đó lại nghe thấy Cảnh Thù nhàn nhạt nói: “Tay là khuôn mặt thứ hai của con gái. Cô lớn lên đã khó coi rồi, chẳng may mà tay có sẹo thì coi là hủy dung cũng không sai.”

“...”

Trình Tiêu Hoa vặn lại: “Khó coi cũng là cha mẹ tôi ban cho, tôi cũng đâu có cách nào đâu.”

Cảnh Thù băng bó xong xuôi, lại hỏi: “Còn bị thương ở đâu nữa không?”

Trình Tiêu Hoa lắc đầu.

Cảnh Thù nói: “Vậy cô lên tầng nghỉ ngơi đi.”

Trình Tiêu Hoa mới vừa đặt một chân lên cầu thang thì nghe thấy Cảnh Thù nói thêm: “Xin nghỉ một ngày, trừ ba ngày lương. Về sau đừng có mà tùy tiện xin nghỉ.”

Trình Tiêu Hoa than thở: “Tôi đi làm nhiệm vụ mà, sao lại trừ lương?”

Tuy rằng không thể dùng Minh tặc trên Nhân gian nhưng cô có thể cầm đầu với Thường Tiểu Bạch, A Phòng rồi lấy nhân dân tặc cơ mà. Cảnh Thù không thèm trả lời nữa. Trình Tiêu Hoa ôm đầu lòng vì bị trừ tiền nằm trên giường ngủ. Đêm nay, cô mơ một giấc mộng rất đẹp. Mơ thấy mình trúng xổ số, nhận được năm trăm vạn nhân dân tệ, cô vui sướng nhảy cẫng lên. Cuối cùng đã có tiền thay màn hình điện thoại rồi. À mà không, có nhiều tiền như vậy nên đổi một cái mới chứ. Đổi một cái điện thoại cùng loại với Cảnh Thù đi. Lúc nhận được tiền rồi mới cảm tức chứ - toàn là Minh tặc! Máy xấp tiền xanh xanh đỏ đỏ, chất đầy phòng ngủ. Trình Tiêu Hoa khóc đến tỉnh ngủ. Trình Tiêu Hoa nhớ tới việc cô còn chưa nhận thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng với tay lấy điện thoại, mở app Địa phủ Tư ra.

Trong màn hình chính có thêm một hình đầu lâu nhỏ, chạm vào, thế mà lại tham gia một cái nhóm chat, giống như QQ. Bên trái là khung thoại, vừa

khéo có mấy tin nhắn đến:

A Phòng: Yêu cầu Địa phủ Tư cải thiện thức ăn cho nhân viên tuyến cơ sở!”

Hắc Diện Thần Luyện Ngục T5: Mấy tên đó ở Luyện ngục có thể bỏ ra chút thời gian trong ngục gói vắn thần đã là tốt lắm rồi đấy. Mong các đồng chí tuyến cơ sở đừng đòi hỏi quá mức!

Tôn Danh Dương T2: Tôi thấy chúng ta có thể nào vè biện pháp làm thế nào để phục hưng cơ nghiệp vĩ đại của Đại Minh. Nếu như giang sơn Đại Minh được phục dựng, tôi sẽ khẩn cầu hoàng đế Đại Minh ra chiếu chỉ mở mấy tiệm cơm chuyên bán đồ ăn cho Quỷ sai ở Nhân giới

Tin này vừa gửi đã nhận về một đồng icon khỉnh bỉ.

A Phòng T3: @Hắc Diện Thần Luyện Ngục T5, Sao lúc trước không đem tên kia thu vào ngục của các người?”

Hắc Diện Thần Luyện Ngục T5: Tôi cũng muốn biết lúc trước là tên xấu bụng nào thu cái con hàng này đấy

Thường Tiểu Bạch T3: Người Chu gia không phải đầu đã chuyển kiếp mấy lần rồi sao? Làm gì có ai có thể làm hoàng đế?

Mạnh Bà T5: Canh ta nấu bọn họ đã uống mấy lần rồi đấy.

Tôn Danh Dương:...

Sau đó, chủ đề tám chuyện thay đổi, Tôn Danh Dương cũng không nói gì được nữa. Trình Tiểu Hoa đoán là do mình hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống mở thêm quyên hạn cho cô nên mới có thể nhìn thấy nhóm chat của công nhân, viên chức Địa phủ Tư. Ứ, dấu sao cô cũng được coi như đồng nghiệp với mấy yêu ma quỷ quái kia mà.

Cô rất muốn @Tôn Danh Dương, hỏi gã xem bao giờ trả cô mười tệ hoành thánh kia. Sau đó nghĩ lại thì đây là nhóm chat chung, không thể làm hấn mất mặt quá được.

Bên phải khung tin nhắn là một danh sách thành viên, xếp ở vị trí thứ nhất là ông chủ Diêm Vương. Avatar là màu xám, trên nền màu xám đó có một bông hoa bỉ ngạn đỏ rực. Dưới Diêm Vương là Diêm La điện thứ nhất, Diêm La điện thứ hai, Diêm La điện thứ ba... cho đến đủ mười vị Diêm Quân. Ngoài ra còn có phán quan, quỷ sai các cấp. Avatar đủ mọi hình ảnh, người theo phong cách khủng bố, người thì để hình mấy anh trai trẻ ngon ăn, người lại theo phong cách nữ thần. Nhiều nhất là để ảnh chính mình làm avatar.

Điểm khác biệt là thông tin của các vị quan chức cấp cao kia không hề có tên và cấp bậc, chỉ có chức vụ. Từ Diêm La trở xuống, ngoài chức vụ ra

còn có họ tên, cấp bậc, rất đầy đủ. Chắc là vị mười một vị kia, ghế ngồi rất chắc, khó có sự thay đổi, cho nên có thể dùng chức vụ để xưng hô. Nghe Thường Tiểu Bạch nói, Diêm Vương là ông chủ của Địa phủ Tư, đã quản lý Địa phủ hơn vạn năm. Cảm thấy ông ấy hẳn là một người rất trâu bò, khủng bố. Không biết ông có ở trong này tám chuyện không nhỉ? Dưới Diêm Vương chính là Thập điện Diêm La. Bọn họ là cấp dưới trực tiếp của Diêm Vương. Họ không hề dựa vào quan hệ mà đều dùng thực lực để được phong thần, nắm giữ quyền lực to lớn, do Diêm La điện thứ nhất đứng đầu.

Nghĩ lại chính mình có thể ở trong cùng một nhóm chat với các vị lãnh đạo máu mặt kia, Trình Tiểu Hoa có chút kích động.

Chỉ là lúc này cô cũng không tiện nói chuyện, lảng lảng rời khỏi nhóm chat, trở lại giao diện chính, nhấp vào biểu tượng khen thưởng, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ màu vàng: [Chúc mừng ngài được cộng mười điểm linh lực]

Sau đó là một luồng ánh sáng vàng thoát khỏi màn hình chui vào trong cơ thể cô. Trình Tiểu Hoa cảm thấy toàn thân như đắm chìm trong ánh sáng mặt trời, mọi lo lắng dường như tan biến hết.

Chương 13

Lợi ích của linh lực +10 điểm

Một lát sau, ánh sáng màu vàng biến mất, màn hình điện thoại lại quay về giao diện chính. Trình Tiểu Hoa nhìn khắp nơi, cảm thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên vô cùng rõ ràng, đến mấy hạt bụi đang bay lơ lửng trong không trung cũng có thể thấy rất rõ. Linh lực cộng mười điểm làm cho thị lực tốt hơn sao? Trình Tiểu Hoa bị cận ba độ, cô muốn chờ đến lúc có tiền sẽ mua kính về đeo. Giờ thì tốt rồi, không có kính cũng có thể nhìn mọi thứ rõ ràng. Chỉ là Trình Tiểu Hoa cảm thấy có chút buồn cười, nhiệm vụ lần này khó hơn lần trước rất nhiều nhưng mà phần thưởng cũng không có gì đặc sắc cả.

Cô thấy có chút khát nước, đang muốn xuống giường lấy cốc nước để uống, lúc vừa nghĩ vậy, cốc nước đặt trên tủ đầu giường đã bay tới, Trình Tiểu Hoa bất ngờ không kịp phản ứng, cốc nước đập vào trán một cái “bốp”, sau đó, nước trong cốc đổ ra ướt cả chăn. “Sao lại thế!” Trình Tiểu Hoa vội vàng ôm chăn muốn mang ra ngoài phơi khô. Vừa xuống dưới tầng thì gặp Cảnh Thù, hẩn liếc mắt nhìn Trình Tiểu Hoa, rồi nhìn chằm chằm vào chỗ bị ướt trên chăn, ghét bỏ nói: “Cô lớn vậy rồi mà còn tè dầm!”

“Tôi, tôi, không phải...”

Cảnh Thù không thèm nghe cô giải thích, kéo ghế ngồi xuống rồi lấy điện thoại ra chơi điện tử. Trình Tiểu Hoa chỉ có thể ôm chân đến gần hắn, nghiêm túc nói: “Này, chỗ chúng ta có cái gì đó quái lắm”

“Ừ” Cảnh Thù vẫn cắm đầu chơi điện tử.

“Vừa rồi cốc nước của tôi tự bay đến trước mặt tôi đấy! Còn đụng trúng trán tôi, làm đổ nước xuống chân!” Cô nghi ngờ rằng có phải hắn sai ma quỷ làm trò chọc cô không?

Có vẻ Cảnh Thù chơi thua bởi Trình Tiểu Hoa nghe thấy hắn mắng một câu: “Chết tiệt!” Không hiểu sao cô lại cảm thấy gã này lớn lên dễ nhìn, đến chửi người cũng rất dễ nghe.

Cảnh Thù ngẩng đầu, nhìn cô nói: “Trước khi cái cốc đụng trúng cô, có phải cô muốn uống nước, đúng không?”

Trình Tiểu Hoa gật đầu: “Sao anh biết?”

Cảnh Thù nói: “Bởi vì cô nghĩ tới nên cái cốc mới bay đến chỗ cô. Cô hoàn thành nhiệm vụ, được thêm mười điểm linh lực, cô không cảm thấy gì sao?”

“Có chứ. Lúc tôi nhận thưởng xong, thấy thị lực tốt hơn, sau này không cần phải đeo kính nữa. Chẳng lẽ còn có tác dụng khác à?”

Cảnh Thù nói: “Linh lực cộng mười điểm, có nghĩa là cô có khả năng đi đâu khi cần đồ vật rồi. Nếu cô không tin có thể thử xem.”

Nghe vậy Trình Tiểu Hoa cảm thấy rất vui mừng, đây là khả năng phép thuật trong truyện thuyết sao? Cô có phép thuật rồi sao? Sau đó, cô ôm chần đặt lên mặt bàn, trong lòng thầm nghĩ: “Bay ra ngoài, bay ra ngoài đi.”

Cái chần không hề di chuyển nhưng góc chần có bay lên một chút, không biết là do tác động của linh lực hay là bị gió thổi nữa.

Cảnh Thù vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Cô muốn làm gì?”

“Chần này bị ướt rồi. Nên tôi muốn nó tự bay ra bên ngoài, phơi cho khô đấy.”

“Cô nghĩ là mười điểm linh lực có tác dụng lớn lắm hả? Cùng lắm chỉ có thể di chuyển được đồ vật dưới năm trăm gram, không cách cô quá hai mét thôi.”

Trình Tiểu Hoa chán nản: “Cũng quá yếu rồi? Dẫu sao tôi cũng giúp Địa phủ Tư thu một con ma hơn trăm năm oán khí mà chỉ nhận được một chút

đó thôi, quá keo kiệt!”

“Cô có chừng mực đi. Cô phải biết rằng, người bình thường có tư chất tốt, muốn tu luyện ra được năm điểm linh lực đầu tiên phải mất hơn một trăm năm. Cô chỉ hoàn thành một nhiệm vụ, đã được thưởng mười điểm linh lực, lỗi hệ thống cũng lớn quá rồi đấy.”

Nghe hắn nói vậy, Trình Tiêu Hoa cảm thấy như mình đã nhặt được vật quý vậy. Vui vẻ ôm chần ra ngoài phơi, sau đó chạy vào trong tiệm, dùng nửa niêu chén bát làm thí nghiệm, luyện tập khả năng dịch chuyển độc đặc.

Triệu Mỹ Mỹ là người đầu tiên tỉnh lại. Lúc mở mắt ra, thấy một người con trai đang đứng người sáng, cả người như phát ra ánh sáng thần thánh. Là một người lớn lên rất tuấn tú, mũi thẳng, mắt sâu, làn da ngăm đen, rất nam tính.

“Tỉnh rồi?” Thường Thanh nghĩ thầm trong lòng: Loài người quá mức yếu ớt, chỉ xóa bỏ chút ký ức mà cũng có thể hôn mê lâu như vậy.

Triệu Mỹ Mỹ chớp chớp mắt, dần rõ ràng. Đêm qua có chuyện gì nhỉ? À, đúng rồi. Đêm qua mình tổ chức tiệc mừng sinh nhật, sau đó cùng bạn bè đi dạo ven sông Tịch Giang. Sau đó... sau đó có lên một cái thuyền nhỏ. Nhưng sau nữa thì sao nhỉ? Cô chỉ nhớ đến đoạn gió càng lúc càng mạnh, sóng càng lúc càng nhiều, thuyền nhỏ lắc lư giữa sông như muốn lật.

Nghĩ đến đây, cô bỗng rùng mình. Nhìn xung quanh thấy một đám bạn vẫn đang hôn mê, dáng vẻ chật vật, cả người ướt sũng như vừa được vớt từ trong nước lên. Cô cúi đầu xem xét chính mình, không nhận được mà sợ hãi kêu một tiếng, vội ôm chặt lấy mình. Bộ váy cao cấp của cô đã ướt đẫm, chỗ ngực đã trượt xuống dưới, lộ ra nội y màu đỏ bên trong. Áo khoác Trình Tiểu Hoa đưa cho cô đã rơi vào trong sông.

“Chúng tôi bị lật thuyền sao? Có phải anh đã cứu chúng tôi không?” Tình trạng như này, ngoại trừ do lật thuyền, bị rơi vào trong sông ra thì còn có thể làm sao được nữa.

Thường Thanh chỉ “Ừ” một tiếng. Thôi, để cô gái này nghĩ vậy cũng được, đỡ phải giải thích nhiều.

Triệu Mỹ Mỹ lại hét lên một tiếng, Thường Thanh cảm thấy lỗ tai có chút đau, không hiểu sao cô gái này lại thích hét như vậy nữa.

“Tôi còn có một người bạn, cô ấy đâu rồi? Anh có thấy cô ấy không? Có cứu được cô ấy không? Chết rồi, Tiểu Hoa rơi xuống sông không tìm được sao?” Triệu Mỹ Mỹ sốt ruột, ở trên bờ nhìn quanh. Thường Thanh biết cô đang tìm Trình Tiểu Hoa nên nói: “Cô ấy không khỏe, tôi đã gọi xe đưa cô ấy về trước rồi.” Triệu Mỹ Mỹ nghe vậy mới thấy yên tâm.

Đám người Vương Kỳ lần lượt tỉnh lại. Phản ứng cũng không khác Triệu Mỹ Mỹ lắm, đều nghĩ là thuyền lật, rồi rơi xuống sông.

Chỉ có Hứa Phong gặp ác mộng, trong mộng, gã bị một ma nữ đuổi giết, sợ đến mức giờ là ban ngày vẫn còn run rẩy không ngừng, không đứng lên nổi, gọi Triệu Mỹ Mỹ đến đỡ dậy.

Chương 14

Dùng linh lực để bán hoành thánh.

Ngày hôm qua, Triệu Mỹ Mỹ còn cảm thấy bạn trai mình đẹp trai giàu có, mọi thứ đều tốt. Nhưng không hiểu sao bây giờ, cô lại cảm thấy tên này nhất gan, sợ phiên phức, lại lẳng nhăng, thực sự là một tên tra nam. Còn chuyện tại sao lại cảm thấy gã nhất gan thì Triệu Mỹ Mỹ không tài nào nghĩ ra được, chỉ là trong lòng cảm thấy như vậy.

Vì thế, cô liếc Hứa Phong, lạnh nhạt nói: “Bên cạnh anh có cột điện đấy, tự đứng lên đi.”

Thường Thanh lại hỏi: “Tất cả đều không sao chứ? Có thể tự mình trở về chứ?” Ngụ ý là, các người mau đi đi, tôi cũng có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

“Không được, anh đưa chúng tôi về” Triệu Mỹ Mỹ nhìn anh, gò mò vốn tái nhợt lại có chút ửng hồng.

Thường Thanh “...” Con gái thời nay đều bạo dạn vậy sao?

Trình Tiểu Hoa học cách sử dụng linh lực, lúc đầu có vẫn chưa quen, không phải là cái cốc mới bay được nửa đường đã rơi thì là đồ đạc bay đến nơi khác. Sau vài lần luyện tập, cô đã hiểu rõ cách điểu khiển, sử dụng linh lực cũng thuận lợi hơn.

Ví dụ như việc chuyển hoành thánh vào tủ lạnh, chỉ cần nghĩ đến là từng viên từng viên một lần lượt tự xếp vào trong, lực để mở cánh tủ cũng không lớn, cho nên cô cũng dùng linh lực làm luôn. Lại ví dụ như lúc giữa trưa, có năm vị khách đến, cô chờ khách chọn món xong, trong đầu nghĩ đến là hoành thánh tự bay đến trong nồi, tự nấu chín.

Nhưng có một điều nhất định phải nhớ đấy là phải làm thật cẩn thận, không thể để người khác nhìn thấy. Nếu không cô sẽ bị lôi đến sở nghiên cứu, bị giải phẫu phục vụ nghiên cứu mất.

Chờ mấy vị khách rời đi, cô cũng không cần ra tay thu dọn chén bát, chỉ cần sử dụng linh lực là từng cái chén một tự bay vào trong bồn rửa chén. Tất nhiên là vẫn phải tự mình rửa chén.

Cô nhận ra ưu điểm lớn nhất chính là mình có thể làm nhiều việc hơn, một người mà có thể làm phần việc của hai người. Lúc đầu, Trình Tiểu Hoa còn rất vui mừng nhưng sau đó nghĩ lại, như vậy chẳng khác nào mình phải làm nhiều việc hơn à? Mà thôi, dù sao cũng chỉ có ban ngày mới phải che che

dầu dẫu thôi. Còn đến tối thì tốt rồi, khách đến tiệm đầu là viên chức của Địa phủ Tư, cô cũng không cần thiết phải che giấu năng lực. Tuy cô không thể chuyển bát vắn thần đến cho khách được, vì nó khá nặng nhưng lại có thể lấy tiền từ xa, sau đó sẽ đi đâu khiến tiền thừa từ trong tủ trả lại cho khách. Tính ra cũng tiết kiệm được nhiều thời gian đấy.

Tối nay, Thường Tiểu Bạch, A Phòng và Thường Thanh đầu đến. Lúc thấy có cả Thường Thanh, Trình Tiểu Hoa có chút bất ngờ, trước giờ anh không thích ra ngoài, chỉ sai em gái ra ngoài mua, thế mà hôm nay cũng đến.

Thường Thanh giải thích: “Tiểu Bạch nói là mang về ăn không ngon bằng.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Đúng là hoành thánh mang về sẽ ảnh hưởng đến hương vị. Hôm nay tôi lại có ba loại nhân mới, nhân thịt nạc dưa chua, nhân ba loại rau, nhân thịt tôm với ngô, có muốn ăn thử không? Có thể ăn khô, ăn nước hoặc rán lên.”

Thường Tiểu Bạch nghe thế mắt sáng trưng lên: “Cho tôi một phần nhân thịt tôm với ngô, rán lên đi.”

A Phòng nói: “Đợi Địa phủ Tư thay đổi thực đơn còn không bằng trông mong Tiểu Hoa làm cho. Cho tôi một phần nhân ba loại rau đi, tôi giảm cân nên ăn khô thôi.”

Thường Tiểu Bạch nói: “Giảm cân mà còn đi ăn khuya à? Anh, anh ăn loại nào? Hay là ăn thịt nạc dưa chua ăn khô đi?”

Thường Thanh không phải là người kén ăn, nghe em gái nói vậy thì gật đầu đồng ý.

Vốn dĩ Trình Tiểu Hoa làm đã rất nhanh nhẹn, giờ lại có thêm linh lực giúp đỡ, làm ba phần hoành thánh cùng lúc cũng không thấy khó khăn gì.

Không bao lâu ba chén hoành thánh đã được bưng lên. Nhìn qua hai phần ăn khô không có gì đặc biệt, phần ở trước mặt Thường Tiểu Bạch lại được rán vàng lên. Thường Tiểu Bạch vội vàng gấp một viên, vừa cắn một miếng, nước súp nóng hổi cũng chảy ra, cô nhóc vội nhả ra, phồng má thôi mấy cái mới lại đưa lên miệng ăn.

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Ngon không?” Đây là lúc chiêu cô mới gói, còn chưa bán cho ai đâu, để cho bọn họ ăn thử, nếu ngon thì mới cho vào thực đơn.

“Ngon lắm á!” Thường Tiểu Bạch đánh giá, lại gấp một viên nữa nhét vào miệng.

A Phòng nói muốn giảm béo, bị tướng ăn của Thường Tiểu Bạch làm phát thèm, cần đưa lên gấp một viên trong chén Thường Tiểu Bạch bỏ vào miệng, vừa xuýt xao vừa chậm rãi ăn hết một viên. Cô nàng giờ ngón tay cái về phía Trình Tiểu Hoa.

Thường Tiểu Bạch không vui nói: “A Phòng, sao chị lại ăn của em!”

A Phòng gấp một viên trong chén mình, trả lại cho Thường Tiểu Bạch, nhưng chờ đến khi cô nếm được mùi vị hoành thánh mà mình đã gọi thì cảm thấy có chút hối hận. Mặc dù chỉ là nhân rau nhưng mùi vị không thua kém nhân thịt.

Chỉ có mình Thường Thanh là cầm cúi ăn, gấp trong chén mình, rồi lại gấp trong chén Thường Tiểu Bạch. Dù bị Thường Tiểu Bạch lờm cho cũng giả vờ như không thấy.

Thường Tiểu Bạch cũng muốn gấp hoành thánh trong chén của anh trai, nhưng phải nỡ Thường Thanh ăn quá nhanh, chỉ mới có hai, ba phút mà đã ăn hết mười hai viên trong chén của mình, còn ăn mất của Thường Tiểu Bạch năm viên.

Thường Tiểu Bạch tức giận, vút đũa lên bàn: “Anh có thật là anh ruột em không vậy! Chỉ biết bắt nạt em!!!”

Trình Tiểu Hoa vội nói: “Tôi đi nấu thêm cho mỗi người một phần nữa nhé.”

Thường Tiểu Bạch ngọt ngào nói một câu: “Cảm ơn chị Tiểu Hoa <3”

Tối nay, ngoài ba người Thường Tiểu Bạch ra thì còn có bảy vị khách nữa, có cả Tôn Danh Dương. Tất cả đều là Quỷ sai, đa số làm việc ở khu vực

này, nghe Tiểu Bạch nói mà đến ăn thử, số ít là do theo đuôi A Phòng đến, có thể thấy A Phòng quả thật rất có sức hút.

Từ miệng bọn họ mà Trình Tiểu Hoa biết được, mấy ngày gần đây có lãnh đạo đang ngầm đi điều tra, nếu phát hiện ra có nhân viên nói vi phạm quy định, đến tiệm ăn của người thường thì không những sẽ bị phê bình mà còn bị phạt mười năm tu vi.

Những Quỷ sai này, buổi tối đi bắt hồn, ban ngày tu luyện. Như mấy người Thường Tiểu Bạch có mấy trăm năm tu vi đã tính là không tởm rởm đấy, làm gì có ai muốn vì cái miệng mà mất đi mười năm tu vi? Huống chi lại còn có cả thông báo phê bình, như vậy thật là mất hết mặt mũi.

Cho nên, làm hệ thống tiệm ăn duy nhất dưới trướng Địa phủ Tư, không chỉ có chỗ Trình Tiểu Hoa mà những tiệm khác cũng bán được nhiều hơn so với bình thường. Chỉ có chút khác biệt là, Quỷ sai ở Vọng Giang may mắn hơn một tý. Bởi vì ở chỗ Trình Tiểu Hoa có thể chọn loại nhân hoành thánh, tuy phải trả bằng nhân dân tệ nhưng mà ăn ngon, giá lại còn rẻ hơn bên ngoài, rất lợi nha.

Thậm chí có Quỷ sai ăn xong còn đến kiến nghị với Trình Tiểu Hoa, sau này có phải sẽ có thêm cơm rang, mì xào, đồ nướng các kiểu không, vậy mới phong phú.

Trình Tiểu Hoa cười tủm tủm nói: “Đỡ sau này lại tính, giờ thế này đã nhé.”

Chương 15

Diêm Vương Bệ hạ lên tiếng!

Trình Tiểu Hoa bung chén hoành thánh nhân rau hẹ trứng gà đặt xuống trước mặt Tôn Danh Dương, lúc gã vừa định ăn thì Trình Tiểu Hoa lại dịch bát sang một bên, nói: “Lần trước anh vẫn còn chưa thành toán mười tệ đâu, trả trước đi rồi hẵng ăn.”

Tôn Danh Dương cao giọng nói: “Nực cười, chỉ có mười tệ, bõn sai sao lại quýt của người. Chờ ta ăn xong rồi tính!”

“Không được! Nếu anh không trả tiền, chén hoành thánh này anh cũng không được ăn. Tiệm của chúng tôi làm ăn nhỏ, không kiếm được bao nhiêu tiền, không chịu nổi ghi nợ.”

Lúc này trong tiệm còn có năm Quỷ sai khác, nghe vậy đều đứng loại quay đầu lại nhìn Tôn Danh Dương.

Có người trêu ghẹo gã: “Tiền của cậu quyền hết cho tổ chức phản Thanh phục Minh rồi à? Thế nên mới không có cả tiền để ăn hoành thánh?”

Quả thật, Tôn Danh Dương đã từng làm vậy. Thời Thanh sơ, gã đem toàn bộ số tiền lương vất vả tiết kiệm mấy năm đi quyên tặng. Kết quả là lúc người ta thấy toàn là Minh tệ đã đuổi đánh gã. Gã hoảng hốt, thi triển phép thuật biến mất ngay trước mặt người ta. Những người đó bị dọa sợ, cũng không dám bàn chuyện phản Thanh phục Minh nữa. Sau này, gã phát hiện mình đã vô ý giúp nhà Thanh loại bỏ một vài tên phản loại liền cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Giờ vết thương cũ bị động vào, Tôn Danh Dương tức giận, trừng mắt nhìn đám Quỷ sai: “Các người đừng có đắc chí! Gần đây ta có tham gia một vụ đầu tư, cực kỳ có triển vọng. Chưa đến một năm có thể kiếm được trăm vạn tệ!”

Tiêu Hoa: “Vậy là tất cả tiền anh có đầu mang đi đầu tư nên không có tiền trả hoành thánh?”

“Không phải là không trả mà là trả sau thôi! Chờ ta thu hồi vốn, sẽ trả cô gấp bội.”

Trình Tiêu Hoa mặt mày nhăn lại, bưng chén hoành thánh đi về phía bếp, Tôn Danh Dương vội giữ lại: “Ta còn chưa ăn mà, sao cô lại mang đi?”

Trình Tiêu Hoa không vui nói: “Tiệm của ta không cho ghi nợ!”

Dù sao gã là Quý sai, đói cũng không chết được, cùng lắm chỉ hơi khó chịu chút thôi.

Tôn Danh Dương thật sự đói đến gấp gáp, nói khẽ: “Tiền của tôi đã mang đi đâu rồi, hay tôi lấy cái khác trả cho cô nhé?”

“Anh có cái gì trả được?”

Tôn Danh Dương xắn tay áo, hai tay duỗi ra, biến ra giấy, bút lông và mực nước: “Ta vẽ một bức tranh cho cô, tạm thay cho tiền hoành thánh nhé.”

Trình Tiểu Hoa nghe vậy lại cất bước muốn đi, Tôn Danh Dương dốc sức thuyết phục.

Trình Tiểu Hoa rơi vào thế bí, nghĩ thầm, dù sao chén hoành thánh này cũng không thể bưng cho người khác ăn được, thôi thì đành miễn cưỡng để gã ăn vậy.

Sau khi ăn xong, Tôn Danh Dương hào hứng múa bút vẩy mực, hơn một tiếng sau thì vẽ xong một bức “Tịch Giang Yên Vũ đờ”. Chính lúc gã cho rằng sẽ nhận được tiếng vỗ tay không ngớt thì lại phát hiện ra khách trong tiệm đều đã rời đi hết rồi.

Trình Tiểu Hoa ng ỡ ở phía sau qu ầy thu ngân, ngáp một cái dài: “Vẽ xong r ỡ hả?” Cô cũng không thông hiểu v ề quốc họa, nhìn một lát, chỉ cảm thấy cũng coi như là thuận mắt nên c ần lấy, dù sao cũng là đổi bằng ba bát hoành thánh đấy.

Đợi đến ba giờ sáng, lúc chuẩn bị đóng cửa thì cô nghe thấy tiếng chuông thông báo của di động. Trình Tiểu Hoa mở khóa điện thoại, thấy là thông báo của app Địa phủ Tư, hóa ra là Thường Tiểu Bạch tag cô trong nhóm chat.

Thường Tiểu Bạch T3: “@Trình Tiểu Hoa, vừa mở tư liệu thấy chị đã thành nhân viên chính thức, chúc mừng nha!”

Thành nhân viên chính thức? Quả nhiên, vốn từ cấp A1 đã thành cấp A2.

Tư liệu cá nhân cũng có một chút thay đổi:

[Họ tên: Trình Tiểu Hoa

Giới tính: Nữ

Tuổi: 19

Chức vụ: Nhân viên cửa hàng chính thức

Cấp bậc: A2

Linh vực: 10

Nhiệm vụ: 2]

Chỉ là Thường Tiểu Bạch cũng có thể xem tư liệu của cô à?

Trình Tiểu Hoa A2: “@Thường Tiểu Bạch T3, có thể là do chị hoàn thành nhiệm vụ nên được làm nhân viên chính thức. Mà, em cũng có thể xem tư liệu của chị sao?”

Thường Tiểu Bạch T3: “@Trình Tiểu Hoa A2, chỉ cần ấn vào avatar là có thể thấy nè”

Trình Tiểu Hoa cũng thử ấn vào avatar của Thường Tiểu Bạch, quả nhiên tư liệu của cô bé hiện ra:

[Họ tên: Thường Tiểu Bạch

Giới tính: Nữ

Tuổi: 425

Chức vụ: Quý sai

Cấp bậc: T3

Linh lực: 400]

Không ngờ là cô bé có 400 điểm linh lực, có vẻ rất lợi hại. Mà không biết, Diêm Vương bệ hạ - người đứng đầu Minh giới có bao nhiêu linh lực nhỉ?

Trình Tiêu Hoa hiếu kỳ chạm vào avatar của Diêm Vương:

[Tôn xưng: Bệ Hạ

Giới tính: Nam

Tuổi: 10 020

Chức vụ: Diêm Vương

Cấp bậc: -

Linh lực: -]

Trình Tiểu Hoa vô cùng kinh ngạc, vậy mà đã hơn một vạn tuổi. Văn minh Hoa Hạ chỉ mới có hơn năm ngàn năm thôi, thật quá lợi hại!!!

Lúc Trình Tiểu Hoa đang ngẩn người nhìn avatar hoa bỉ ngạn của Diêm Vương, bỗng đóa hoa bỉ ngạn kia sáng lên, sau đó di động rung một cái. Cô chợt phát hiện Diêm Vương Bộ Hạ cao cao tại thượng vừa tag cô!!!

Diêm Vương: “@Trình Tiểu Hoa A2, chào đón người mới gia nhập”

Sau ba giây im lặng, phía dưới đột nhiên nhảy ra một loạt tin nhắn:

Từ Niên T7: “Chào đón!”

Lý Trung T5: “@Trình Tiểu Hoa, hoan nghênh cô!”

Triệu Trung T3: “Chào mừng đồng nghiệp mới!”

Triệu Nịnh T7: “Chào mừng cô!”

Thâm T2: “Wow, cuối cùng cũng có người mới. @Trình Tiểu Hoa A2, chào mừng!”

Hứa Định T4: “Nhìn tên, đoán đây chắc là một em gái xinh đẹp. @Trình Tiểu Hoa A2 hoan nghênh a!”

...

...

Bỗng chốc xuất hiện hơn một ngàn tin nhắn chào mừng cô, có đến vài trăm tin là tag cô vào. Trình Tiểu Hoa sửng sốt, nghĩ bụng: Đồng nghiệp ở Địa phủ Tư thật nhiệt tình quá đi thôi! Vì thế cũng nhanh chóng nhắn một tin: “Cảm ơn mọi người! Tôi sẽ cố gắng nỗ lực làm việc!”

Khung chat riêng với Thường Tiêu Bạch nhảy ra: “Em còn tưởng mình nhìn nhần cơ chứ, Diêm Vương Bệ Hạ vậy mà lại tag chị!!! Chị Tiêu Hoa thật lợi hại!”

Trình Tiêu Hoa: “Chắc là vì lâu rồi Địa phủ Tư không có nhân viên mới thôi. Haha”

Thường Tiêu Bạch: “Là Diêm Vương Bệ Hạ đây!!! Em nhận chức đã mấy trăm năm rồi mà còn chưa bao giờ được gặp ngài. Từ sau khi có cái app này, cũng chỉ có những nhân viên tám chuyện với nhau thôi. Những vị lãnh đạo cao cấp kia chưa từng xuất hiện một lần nào cả. Hôm nay nhất định là do có Bệ Hạ mở lời trước nên toàn bộ bọn họ mới gửi tin nhắn đây. Chính là mấy cái vị T7 đó!!!”

Nghe cô bé nói vậy, Trình Tiêu Hoa có chút mơ hồ, chẳng lẽ mình có sức hút cao vậy sao?

Chương 16

Thân phận của chủ tiệm

Tiệm hoành thánh của Tiểu Hoa dần có nhiều loại nhân hơn, vừa rẻ vừa ngon nên đã có thêm không ít khách quen ở tiểu khu Lâm Giang này.

Hứa Vĩnh Bình là một trong số những vị khách đến nhiều nhất. Ông tuổi đã cao, vợ vừa mới mất năm trước, con trai con gái không sống gần. Không muốn tự mình nấu cơm nên ôm cả con mèo ông nuôi ra ngoài ăn cơm. Lúc đến đã thấy bảy cái bàn trong tiệm đã có người ngồi, chỉ còn dư một cái bàn không có khách thôi nhưng lại có một tên nhóc đẹp trai ngồi đó. Tên đó tựa lưng vào ghế, gác chân lên bàn, cầm điện thoại bấm bấm. Hứa Vĩnh Bình nhận ra tên nhóc này, chính là chủ tiệm. Lần nào gặp hắn cũng đều thấy hắn nghịch đi động, chặn những không đi tiếp đón khách mà còn chiếm chỗ.

Hứa Vĩnh Bình đi tới, nói: “Chàng trai, ông ngồi đây được không?”

Cảnh Thù chỉ mãi cầm đầu chơi game, không thèm nhìn một cái: “Cứ tự nhiên”. Mặc dù nói vậy, nhưng đôi chân dài gác lên mặt bàn kia không hề có ý định bỏ xuống.

Thấy vậy, Hứa Vĩnh Bình có chút không hài lòng: “Chân cậu gác lên đây tôi làm sao có thể ăn cơm được?”

Lúc này Cảnh Thù mới ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng quét qua một người một mèo: “Ông là muốn tôi nhường chỗ cho ông?”

Mỗi lần con mèo đen ông lão ôm trong lòng đến đây đều không ngoan, lúc này bị ánh mắt Cảnh Thù quét tới thì càng sợ đến run rẩy toàn thân. Nó không biết gốc gác Cảnh Thù nhưng trực giác trời sinh của động vật làm nó cảm thấy có một cảm giác bị áp chế mãnh liệt. Vậy mà Hứa Vĩnh Bình lại tưởng là nó đói bụng, vuốt lông nó, an ủi nói: “Ng ngoan ngoan, đừng vội, sẽ được ăn ngay thôi.”

Ngược lại lại dùng giọng điệu khuyên răn nói với Cảnh Thù: “Chàng trai này, mở tiệm thì tất nhiên phải ưu tiên khách hàng chứ. Làm gì có chuyện chủ tiệm không cho khách ng ỡ? Hơn nữa, ông chỉ muốn cậu dịch chân xuống. Cậu nói xem cậu có vẻ ngoài ưa nhìn như này mà sao lại không hiểu lễ nghĩa thế?”

“Ông nói ta không hiểu lễ nghĩa?” Cảnh Thù chậm rãi đứng lên, chi ều cao một mét tám lán hẳn cao hơn Hứa Vĩnh Bình nửa cái đầu.

Trình Tiêu Hoa mới từ sau bếp bùng hai chén hoành thánh cho khách xong thì thấy hai người đang muốn gây nhau, vội vàng chạy tới, nói: “Chỉ là một

chỗ ngồi thôi mà, chủ tiệm, hay anh ra ghế sau quầy thu ngân ngồi đi, ở đó có cái ghế mềm, ngồi chơi điện tử cũng thoải mái hơn?”

Cảnh Thù quay đầu nhìn cô, vẻ mặt khó chịu: “Cô cũng muốn tôi nhường cho lão? Chỉ là một người phàm, có tài có đức gì...”

Trình Tiểu Hoa vội ngắt lời: “Di động anh sắp hết pin rồi, ở chỗ quầy thu ngân có ổ cắm, anh qua đó vừa sạc pin vừa chơi đi?!”

Cảnh Thù thấy pin chỉ còn mười phần trăm, gần đây hắn đang mê một trò game đối kháng, pin còn ít thì không thể chơi lâu được. Vì thế, nghe Trình Tiểu Hoa khuyên nhủ mới không cam tâm nhường ghế cho một người phàm.

Trình Tiểu Hoa thấy hắn không vui, khuyên một câu: “Ông ấy năm nay đã hơn bảy mươi tuổi rồi, kính lão đắc thọ, cũng không làm mất mặt Địa phủ Tu”

Cảnh Thù hừ lạnh: “Tuổi của tôi còn lớn hơn lão.”

Trình Tiểu Hoa lúc này mới nhớ tới Thường Tiểu Bạch nhìn giống trẻ con mà hơn bốn trăm tuổi, Cảnh Thù ít nhất cũng hơn trăm tuổi rồi nhỉ, liền thuận miệng hỏi một câu: “Chủ tiệm, anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Cảnh Thù duỗi ra tám ngón tay.

Trình Tiểu Hoa hít một hơi lạnh: “Anh đã tám trăm tuổi rồi sao, còn lớn tuổi hơn cả Thường Tiểu Bạch!!!”

Cảnh Thù nhàn nhạt sửa: “Thêm một số không nữa vào.”

Tám ngàn tuổi!!!

Trình Tiểu Hoa vô cùng khiếp sợ, không nhận được nói: “Anh đã tám ngàn tuổi rồi mà mới làm đến chức chủ tiệm, cấp bậc A5 thôi à?”

Cảnh Thù: “...”

Đúng là cho dù ở đâu đi nữa thì làm việc không chăm chỉ cũng chỉ có thể làm một chủ tiệm nho nhỏ mà thôi.

Lúc Trình Tiểu Hoa bưng hoành thánh cho Hứa Vĩnh Bình, ông không nhận được nói: “Cháu gái thật tốt, làm việc nhanh nhẹn lại còn chịu khó. Chỉ có đi đâu quá tốt bụng rồi, mỗi lần ông đến đâu thấy cháu chạy qua chạy lại. Còn cái con người kia chỉ biết ngửi một chỗ nghịch điện thoại, không giúp cháu chút việc nào!”

“Không sao đâu ạ, cháu làm một mình cũng được mà.” Thật ra chủ tiệm có thể cho cô mở tiệm bán vào ban ngày là đã tốt lắm rồi, cô làm sao dám để hẳn động tay động chân vào chứ.

“Cháu à, làm người không thể hiền lành quá mức, nếu không sẽ bị người ta bắt nạt đấy. Cháu đừng sợ, nói ông nghe ông chủ các cháu lúc nào đến, để ông đi nói với hẳn, để hẳn đuổi việc tên nhóc kia! Lớn lên đẹp mắt có ích gì chứ...”

Người lớn tuổi thường nói nhiều, Trình Tiểu Hoa vội ngắt lời: “Ông Hứa, đừng nói nữa ạ, cẩn thận anh ấy nghe thấy. Ông mau ăn đi, không hoành thánh sẽ nở hết đấy ạ.”

Nhưng mà thính lực của Cảnh Thù rất tốt, ngồi xa mà vẫn nghe hết từng từ từng chữ một. Hẳn biết chính mình không thể tùy tiện tức giận, lần trước hẳn phát tiết cơn giận đã làm toàn bộ điện Diêm La sụp đổ, thiếu chút nữa làm Minh giới rối loạn. Cho nên dù hẳn có tức giận hơn nữa cũng chỉ có thể cố nhịn xuống. Tuy vậy vẫn làm cho không khí trong tiệm thay đổi, người thường không thể nhận ra cái gì nhưng có thể cảm giác được bầu không khí áp bức khó chịu. Mà động vật thì lại càng cảm nhận rõ hơn cơn tức giận của hẳn.

Mèo đen trong lòng Hứa Vĩnh Bình như bị người ta giẫm đuôi, điên cuồng chui khỏi vòng ôm của chủ, thê thê thăm thăm chạy ra ngoài.

“Mau quay lại, ngoan nào, còn chưa ăn xong mà!” Hứa Vĩnh Bình sốt ruột, vội vàng đuổi theo.

Cảnh Thù hừ lạnh: “Đã nói ngay từ đầu, chỉ là một phàm nhân nho nhỏ sao có thể chịu nổi bản quân nhường chỗ chứ.”

Trình Tiểu Hoa bện tới bện lui đến tận hai giờ, lúc này đã không còn khách đến nữa. Cô kéo một cái ghế đến ngồi cạnh Cảnh Thù, hỏi hần: “Chủ tiệm, tối nay anh vẫn phải đi ra ngoài à?”

“Ừ”

Trình Tiểu Hoa nói: “Chủ tiệm, anh làm vậy có ổn không đấy? Tôi nghe nói, gần đây Địa phủ Tư pháp lãnh đạo cấp cao đi thanh tra đấy, không chỉ kiểm tra Quý sai mà còn kiểm tra cả người làm ở tiệm hoành thánh nữa. Anh cứ cúp làm như vậy, nhờ bị tra ra được rồi bị đuổi thì phải làm sao đây?”

Cảnh Thù lơ đãng nói: “Muốn tra cứ tra, liên quan gì tới tôi đâu.”

“Anh không sợ bị bắt được sao?”

Cảnh Thù ngó lơ cô, chuyên tâm chơi điện tử. Trình Tiểu Hoa lại cứ ngồi bên cạnh lải nhải khuyên, từ đạo lý bé tý cho đến đại nghĩa, xong lại nói đến người cần cù chăm chỉ mới có thể hạnh phúc. Cảnh Thù lại giống như người điếc, không thềm để ý.

Trình Tiểu Hoa khuyen một lúc thấy không có kết quả gì thì lấy di động ra, mở app Địa phủ Tư vào nhóm chat. Chắc là vì giờ là ban ngày nên trong nhóm không có nhiều người online tám chuyện lắm. Cô nhìn sang bên tay phải, chỗ có danh sách các thành viên trong nhóm chat.

Vừa rồi nghe Cảnh Thù nói mình đã hơn tám nghìn tuổi, cô có chút không tin. Với cái thái độ công tác như thế mà có thể làm việc ở Địa phủ Tư những tám nghìn năm, đúng là chém gió mà! Tư liệu của từng thành viên đều là ghi chép tự động của hệ thống, chắc chắn sẽ không có sai sót. Viên chức của Địa phủ Tư rất nhiều, cô xem mãi mà cũng không thấy tên Cảnh Thù. Nhìn thấy trên cùng có ô tìm kiếm, cô thử nhập hai chữ Cảnh Thù vào, nhưng cũng không tìm được gì cả. Cô lại tìm “A5”, lần này có một loạt các thành viên cấp bậc A5 xuất hiện nhưng cũng vậy không thấy người nào tên Cảnh Thù. Chẳng lẽ hẳn không có tên trong nhóm chat?

Trình Tiểu Hoa vẫn đang chìm trong cảm giác kỳ quái thì nghe thấy có người hỏi: “Cô đang tìm gì thế?”

Cô quá mức nhập tâm suy nghĩ, trả lời theo bản năng: “Tìm chủ tiệm đấy, sao lại không thấy chủ tiệm ở trong nhóm?”

“Đây này” Một ngón tay trắng nõn chỉ chỉ vào màn hình điện thoại của cô, Trình Tiểu Hoa nhìn theo, avatar là bóng lưng một người con trai, nhìn có vẻ hơi cô độc, mà chữ bên cạnh ghi là: Diêm La điện thứ nhất.

Chương 17

Diêm La điện hạ ác danh lan xa

Trình Tiểu Hoa sững sốt, quay đầu nhìn xem người vừa nói là ai thì thấy Cảnh Thù đang ngồi bên cạnh, khoanh tay trước ngực, hỏi: “Muốn tra tư liệu về tôi?”

Trình Tiểu Hoa xấu hổ nói: “Tôi chỉ là tò mò anh có thật sự đã tám nghìn tuổi rồi hay không, cho nên mới muốn xem tư liệu của anh trên hệ thống. Ha ha”

“Hóa ra cô hoài nghi tôi nói dối à. Hừ, trong tư liệu đầu có đấy, cô tự mình xem đi!”

“Đừng có đùa nữa, lúc này anh chỉ cho tôi là avatar của Diêm La, làm gì có quan hệ gì...” Trình Tiểu Hoa nói nửa câu mới hiểu ra: “Ý anh là nói anh chính là Diêm La?”

Cảnh Thù nghiêm mặt, giọng điệu bỗng trở nên vừa lạnh lẽo vừa uy nghiêm: “Bản thân chính là Diêm La đứng đầu thập điện Diêm La của

Minh giới, điện chủ điện thứ nhất, lại phải nói dối một người phạm như người sao?”

Trình Tiểu Hoa ngây người, cười nói: “Đừng đùa nữa! Loại lãnh đạo cao cấp như Diêm La sao có thể đến chỗ này bán hoành thánh với tôi, lại còn suốt ngày trốn việc?”

Cảnh Thù thở dài một tiếng: “Bản quân bị phạt nên mới rơi vào hoàn cảnh này. Bản quân thân phận tôn quý, những Quý sai kia làm gì có tư cách ăn hoành thánh ta bán? Hừ, không sợ bị hạ tu vi à. Bởi vậy, bản quân cần nhắc mãi, vì lo lắng cho đại cục, quyết định đăng tin tuyển người đến bán thay bản quân. Giờ người biết tại sao người phạm như người lại có thể thành viên chức Địa phủ Tư r ồi đấy.”

Nói xong, hắn chỉ chỉ di động Tiểu Hoa: “Xem đi, tránh nghĩ rằng bản quân nói dối người”

Trình Tiểu Hoa gật đầu, chạm vào avatar của Diêm La điện thứ nhất, liền xuất hiện tư liệu:

[Tôn xưng: Điện Hạ

Giới tính: Nam

Tuổi: 8000

Chức vụ: Diêm La điện thứ nhất

Cấp bậc: -

Linh lực: -]

Thật là tám nghìn tuổi này, mà nhìn vẻ mặt Cảnh Thù cũng không giống như đang nói dối.

Phản ứng lại, Trình Tiểu Hoa không cẩn thận mà bụm một cái ngã lăn xuống đất. Cảnh Thù nhàn nhạt nói: “Địa phủ Tư đã đổi mới, viên chức không cần phải quỳ hành lễ với bản quân nữa.” Sau đó kiêu ngạo rời khỏi.

Trình Tiểu Hoa bò dậy, rất muốn hỏi hắn là một người đã thành thần như hắn rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà bị phạt đến Nhân giới bán hoành thánh qua ngày thế.

Buổi tối tiệm hoành thánh vẫn mở cửa như thường. Hôm nay có một cô gái ăn mặc, trang điểm rất sành điệu đến ăn, vừa vào tiệm đã nhìn thấy Cảnh Thù đang ngồi chơi điện tử ở sau quầy thu ngân. Cô gái kia nhìn chằm chằm một lát, bạo gan đi đến quầy thu ngân hỏi: “Anh đẹp trai, có thể thêm wechat không?”

Cảnh Thù ngẩng đầu lờm một cái, không thèm để ý đến cô gái này. Cô gái lại hét lên một tiếng: “Anh thật sự rất đẹp trai nha, ngay cả lờm người ta cũng rất đẹp!”

Thật ra, khoảng thời gian này khách nữ đến tiệm cũng nhiều hơn, ngày nào cũng có người đến trước mặt Cảnh Thù xin wechat của hắn. Nhưng làm gì có chuyện Cảnh Thù sẽ cho chứ, chưa kể hắn cũng không dùng wechat.

Lúc đầu Trình Tiểu Hoa còn nghĩ Cảnh Thù có thể giúp cô chào mời khách cũng rất tốt, vì để hắn xuất hiện trong tiệm nhiều hơn mà còn lén lút làm hỏng ổ điện trong phòng hắn, làm hắn chỉ có thể xuống dưới lầu vừa sạc pin vừa chơi điện tử. Nhưng mà giờ, Trình Tiểu Hoa có cảm giác nếu biết như này đã không thèm làm: Cô sao có thể vì muốn bán nhiều hoành thánh hơn mà biến Cảnh Thù - Diêm La đứng đầu Thập điện Diêm La thành người thu ngân*. May mà Cảnh Thù đắm chìm trong trò chơi cũng không biết mình đã trở thành như vậy.

Đoạn này bản convert dùng từ xô-fa, không hiểu tiếng lóng lắm, cần chỉ dẫn.

Thấy cô gái không biết sống chết kia muốn đến quyến rũ Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa hết hồn, nhanh chóng chạy đến, chắn ánh mắt mê mẩn của cô gái đang dán lên người Cảnh Thù sắp phun lửa giận.

“Cô muốn ăn hoành thánh nhân nào? Ngồi đây, ngồi đây đi!” Trong lòng thẩn nghĩ ngày mai nhất định phải gọi người đến sửa ổ điện trên tầng. Không nhìn thấy khuôn mặt mê hoặc chúng sinh của Cảnh Thủ nữa, cô gái mới hơi bình thường trở lại, gọi một chén hoành thánh thịt heo, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn. Ai ngờ được, cô gái này ngồi xuống là ngồi một mạch từ sáu giờ rưỡi đến chín giờ rưỡi, ăn hai miếng hoành thánh xong là không đụng đến nữa, cứ lấy tay chống cằm, cười tủm tủm nhìn về phía quầy thu ngân.

Trình Tiểu Hoa sốt ruột, cũng sắp đến giờ nhóm Quý sai đến ăn rồi. Không hiểu sao cô gái kia lại quá mức chấp nhất, cô khuyên thế nào cũng không chịu rời đi. Mà Cảnh Thù kia, bình thường là đã trốn việc chạy đi nay lại vẫn chưa đi, vẫn còn ngồi ở sau quầy thu ngân.

Trình Tiểu Hoa chỉ có thể nhỏ giọng nhắc nhở: “Sắp đến mười giờ rồi. Nếu để nhóm Quý sai biết đường đường một Diêm La Điện hạ lại ở đây bán hoành thánh thì quả thực sẽ mất mặt lắm đấy.”

Cảnh Thù bỗng nhiên đứng dậy: “Mẹ nó! Vậy mà đã sắp mười giờ, bốn quân quên nhìn giờ.” Dứt lời nhét di động vào trong túi áo, vội vàng rời đi.

Trình Tiểu Hoa nghĩ: Đây thật sự là người đứng đầu thập điện Diêm La? Rất cuộc sao hẳn ta có thể làm Diêm La được nhỉ?

Vừa thấy Cảnh Thù rời đi, cô gái mê trai kia cũng vội vàng đuổi theo. Chỉ có điều là đi sau hắn mấy bước chân mà ra đến cửa đã không thấy bóng dáng Cảnh Thù đâu nữa, muốn đu bám theo cũng không được. Cô nàng mở đi động ra, nhìn bức ảnh chụp trộm Cảnh Thù lúc nãy. Góc nghiêng bốn lăm độ thần thánh, không có một chút góc chết nào, vô cùng đẹp trai nhưng so ra vẫn không đẹp bằng người thật. Nhất là cái khí chất lạnh lẽo quyết liệt lại có thêm mấy phần uy hiếp của hắn, không chiếc điện thoại nào có thể chụp được.

Cô gái mê trai nhìn bức ảnh đến ngây cả người, sau đó liền đăng tấm ảnh này lên weibo, cùng với dòng chữ: “Anh đẹp trai ở tiệm hoành thánh tối nay, các chị em mau tới rụng trứng!!!”

Cô gái này có chút nổi tiếng trên mạng, có đến mấy vạn người theo dõi, đa số đều là các cô gái trẻ tuổi. Bình thường đăng weibo cũng chỉ có hơn một trăm bình luận, chia sẻ cũng chỉ khoảng hai mươi, ba mươi lượt. Vậy mà hôm nay ảnh chụp anh đẹp trai bán hoành thánh mới đăng được một giờ đã có hơn một trăm lượt chia sẻ, bình luận có đến mấy nghìn, tất cả đều là các cô gái đến ngắm.

“Trời ơi, tôi xỉu đây. Sao lại có thể đẹp trai đến mức này”

“Cầu ảnh gốc. Tôi muốn để làm hình nền điện thoại!!!”

“Chỉ đăng ảnh, không nói tên quán, đây là muốn chọc người đúng không?!!!”

“Nhìn anh bán hoành thánh, lại nhìn ch ờng mình, đột nhiên có chút hối hận vì đã kết hôn sớm ToT huhuhu”

...

...

Đêm nay anh em Thường Tiểu Bạch không tới, nghe nói gần đây khu Lâm Giang có chút việc. Trình Tiểu Hoa nghĩ không biết đã xảy ra sự cố gì, gần đây không có nhiều người chết mà.

A Phòng lướt trên đôi cao gót tiến vào trong tiệm, vẫn ăn mặc hợp thời, trang điểm lộng lẫy như mọi lần. Trình Tiểu Hoa nhìn cách ăn mặc của cô, cảm thấy hơi lạnh.

Bưng hoành thánh tới cho A Phòng, Trình Tiểu Hoa cũng tiện thể ng ỡ xuống đối diện cô ấy, hỏi: “Cô có biết thập điện Diêm La không?”

A Phòng vừa húp một ngụm nước canh hoành thánh vừa nói: “Biết chứ, không phải là mười vị lão đại của Địa phủ Tư chúng ta sao.”

“Vậy cô đã gặp họ bao giờ chưa? Nhất là vị... Diêm La điện thứ nhất ấy.”

A Phòng cười nói: “Cô nghĩ Diêm La Điện hạ là rau là thịt ngoài chợ hả, muốn gặp là gặp được à?”

Trình Tiểu Hoa nghĩ: “tôi mỗi ngày đều gặp Cảnh Thù này, tần suất giống như đi chợ luôn đấy.”

A Phòng nói: “Địa phủ Tư chúng ta ít nhất cũng phải trên cấp T5, mà còn phải là cấp dưới trực tiếp mới có thể gặp Diêm La. Dù tôi đã làm việc mấy trăm năm rồi mà cũng mới chỉ tăng được hai cấp thôi đấy. Nghe đồn, Diêm La đều là những lão đại đã thành thần từ lâu, là mấy ông già uy nghiêm, không gặp cũng tốt.”

Ông già? Uy nghiêm? Trong đầu Trình Tiểu Hoa không khởi hiện lên cảnh Cảnh Thù vắt chân đánh điện tử, thật sự không có một chút nào liên kết với hai từ kia.

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Vậy cô có biết tên vị Diêm La điện thứ nhất là gì không?”

“Cái này làm sao tôi biết được? Cô không thấy trong tư liệu của Diêm Vương và mười vị Diêm La đều không hiện tên sao? Viên chức nho nhỏ

như chúng ta làm sao có thể biết được? Chỉ có thể dùng tôn xưng Bệ Hạ và Điện Hạ thôi.”

A Phòng nghi hoặc nhìn Trình Tiểu Hoa: “Cô hỏi thăm chuyện này để làm gì? Chẳng lẽ cô thấy đã được vào trong nhóm nên muốn tạo quan hệ, đi cửa sau? Tiểu Hoa, đừng trách chị không nhắc cô, những vị kia không phải người hiền lành gì đâu.” Cô thì thầm: “Nghe nói trước kia có một tỷ nữ bên cạnh Mạnh Bà, ý vào việc mình có tí nhan sắc chạy đến làm thân với Diêm La điện thứ mười. Cô biết kết quả ra sao không? Lúc đó lấy tội danh bất kính đánh nhập thập đạo luân hồi, phải làm heo đó. Đây là Thập điện hạ tính tình còn ôn hòa, lấy tính tình của Đại điện hạ, có khi còn bị đánh cho hồn bay phách tán ấy chứ. Cho nên, dù cùng trong một nhóm chat, cũng không có ai dám chọc mấy vị đại lão gia này. Ngay cả tag cũng không ai dám!”

Trình Tiểu Hoa giật mình: “Sao nghe giống vua chúa thời phong kiến quá vậy?”

A Phòng bật cười: “Chế độ phong kiến từ lúc bắt đầu đến giờ được bao nhiêu năm? Địa phủ Tư đã tồn tại hơn vạn năm rồi, mấy vị Diêm La kia tuổi tác sánh ngang trời đất, sao có thể so sánh được?”

Vì thế, đợi đến lúc đóng cửa, Trình Tiểu Hoa cảm Cảnh Thù, vặn hỏi: “Anh thật sự là Diêm La?”

Cảnh Thù hừ lạnh: “Không tin sao”

Trình Tiểu Hoa nói: “Nếu anh thật sự là Diêm La thì vào app trọc tôi đi. Nếu như không phải, tôi mong anh về sau đừng có lấy việc này ra mà nói đùa. Anh ở Địa phủ Tư lâu hơn tôi, chẳng lẽ không nghe nói mười vị Diêm La đầu vô cùng hung tàn. Chẳng may chuyện anh giả mạo bị phát hiện, không cẩn thận sẽ bị đánh nhập súc sinh đạo mất. Nghe nói Thập điện hạ bị chọc tức đã phạt tỳ nữ của Mạnh Bà đi đầu thai làm heo đấy. Đây vẫn còn tính nhẹ, Đại điện hạ mà tức giận, mặc kệ anh là người hay quỷ đầu sẽ đánh anh hồn phi phách tán!”

Lúc đầu cô còn có chút tin tưởng Cảnh Thù, nhưng sau khi nghe A Phòng nói, nghĩ sao cũng thấy chắc là Cảnh Thù mạnh miệng chém gió thôi.

Là đồng nghiệp, Trình Tiểu Hoa không thể thấy chết không cứu, nhất quyết phải ngăn chặn việc giả mạo của Cảnh Thù. Nếu không hẳn xảy ra chuyện bị cách chức, ai biết được chủ tiệm mới có cho phép cô mở tiệm vào ban ngày không? Mặc dù Cảnh Thù vừa lười vừa nhác nhưng cũng không quản cô mở tiệm, sống chung cũng không tệ. Cô cũng không muốn mất đi đồng nghiệp tốt vậy.

---- xì poi chương sau

Trên màn hình điện thoại xuất hiện một bong bóng chat riêng:

Diêm La điện thứ nhất: “Trình Tiểu Hoa, hậu quả của việc đặt đi đầu nói bản thân gạt người là gì người có biết không?”

Editor có lời muốn nói: Hôm nay chương ngắn nên được 3 chương luôn, Mị giỏi hông, khen Mị đi :v Mà đẹp trai có ích gì hả? Có thể mài ra ăn đó, tui mà có b ồ đẹp trai á tui chẳng bao giờ giận nó luôn =]] tuy nhiên vẫn phải sang chảnh, không được chủ động đi bắt chuyện như chị gái nhỏ kia. Phải sang chảnh trai nó mới thích nha :3

Chương 18

Nhiệm vụ mới

Cảnh Thù nghe vậy, hỏi lại: “Thập Điện Diêm La người này so với người kia càng thêm hung tàn? Ai nói với cô như thế? Còn nữa, bản quân nổi giận thì sẽ đánh người hèn phi phách tán?”

“Sao anh vẫn tự xưng là bản quân thế? Thật sự nghĩ mình là Diêm La à!!!” Từ đáy lòng, Trình Tiểu Hoa cảm thấy Cảnh Thù thật không biết đi đâu.

Cảnh Thù giận quá hóa cười: “Người vẫn cho rằng bản quân lừa người? Bản quân có thân phận gì, sao lại phải đi lừa một kẻ vô danh tiểu tốt như người?”

“Anh nghe tôi nói này. Việc này thật sự rất nghiêm trọng, anh có thể mạo xưng là hoàng đế, giả mạo thành phú nhị đại đều không sao cả. Dù sao anh cũng không phải là người sống, phạm sai thì luật pháp của nhân loại cũng không làm gì được anh. Nhưng mà đừng động chạm đến các vị Diêm La, nghe nói Thập Điện Diêm La không ai hèn lành cả, bóp chết chúng ta còn dễ hơn bóp chết một con kiến...”

Cô còn chưa làm nhắm xong thì đã nghe thấy di động rung lên, báo có thông báo mới, là tin nhắn của Địa phủ Tư. Lúc nhìn thấy là ai gửi, cô vô cùng kinh sợ...

Trên màn hình điện thoại có một cái bong bóng chat cá nhân:

Diêm La điện thứ nhất: [Trình Tiểu Hoa, người có biết hậu quả của việc nói xấu bản quân, nói bản quân là kẻ lừa đảo, là gì không?]

Trình Tiểu Hoa ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn thấy Cảnh Thù đang quơ quơ di động trước mặt cô. Trên màn hình đúng là đoạn tin nhắn kia.

Trình Tiểu Hoa: "...” Cho nên tôi vừa nói bậy nói bạ gì thế???

Cảnh Thù lạnh lùng nói: “Vừa rồi là ai nói bản quân nóng giận lên là sẽ đánh người ta hần phi phách tán?”

“Tôi có nói gì đâu?” Trình Tiểu Hoa chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ vô (số) tội, đột nhiên nói: “Haizzz, buồn ngủ quá, tôi đi ngủ trước đây.”

Cô vừa muốn chuồn êm thì lại bị cách thù túm áo xách cổ, giống như túm một con gà về

“Ta với Quảng Bình – Diêm La điện thứ mười quan hệ rất tốt, người vừa nói gì hần?”

“Tôi, tôi có nói cái gì đâu! Tôi không muốn h ền phi phách tán đâu!!!”
Trình Tiểu Hoa sợ đến mức bật khóc.

Cảnh Thù cố ý nhắc nhở: “À, nhớ r ồi, người nói Quảng Bình đem tỳ nữ của Mạnh Bà đánh vào lục đạo luân h ồi, làm heo nhỉ?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi chỉ nghe được tin vệt, sau này không dám nữa.”

Trong lòng nghĩ: mình cũng quá đáng thương r ồi, sao A Phòng lại có thể như vậy, sao lại có thể nói cho mình tin vệt chứ!!!

Hù dọa đủ r ồi nên Cảnh Thù buông tay: “Đừng kêu khóc nữa, bản quân cũng không hung ác như lời người nói.”

“Tinh tinh” di động lại có thông báo, Trình Tiểu Hoa mở ra xem:

[Ngài có nhiệm vụ mới, xin mở app Địa phủ Tư để biết thêm chi tiết!]

Cô vội vào app Địa phủ Tư, thấy có một thông báo mới:

[Nội dung nhiệm vụ: Những năm gần đây, tỉ lệ tử vong ở Vọng Giang vượt quá tỉ lệ thông thường. Yêu cầu giảm thiểu tỉ lệ tử vong, đưa về mức bình thường.

Độ khó: 3 sao

Khen thưởng hoàn thành: Linh lực +15 điểm.

Trừng phạt: Vạn quỹ cắn người.

Thời gian thực hiện nhiệm vụ: Trong vòng 10 ngày tính từ hôm nay]

Trình Tiêu Hoa khỗ sở đưa nhiệm vụ cho Cảnh Thù xem: “Diêm La điện hạ, nhiệm vụ biến thái như này là do ai tuyên bố vậy? Ha ha, giờ không sai tôi đi bắt quỷ nữa. Nhưng tỉ lệ tử vong là cái gì tôi còn không hiểu, làm sao mà ổn định cho được!”

Cảnh Thù nhìn thoáng qua đã hiểu rõ yêu cầu: “Những nhiệm vụ là do hệ thống tự động tuyên bố. Có lúc viên chức Địa phủ Tư tăng cấp hoặc vì kiểm tra khả năng của viên chức một cách ngẫu nhiên mà phát nhiệm vụ. Tỉ lệ tử vong là gì, thật ra cũng rất dễ hiểu, mỗi ngày trong một khu vực nhất định sẽ có một số người và động vật nhất định chết đi, gọi là tỉ lệ thông thường. Nếu như vượt quá tỉ lệ này tức là có việc bất thường xảy ra. Ví dụ như lúc có chiến tranh hoặc xảy ra nạn đói thì tỉ lệ tử vong sẽ tăng cao.

Nhưng đây là ý trời, Địa phủ Tư không cần thiết phải can thiệp. Chỉ khi nào có những trường hợp không phải do ý trời mà tỉ lệ tử vong tăng cao thì Địa phủ Tư mới can thiệp vào.”

Trình Tiểu Hoa đã hiểu: “Nói thẳng ra thì vẫn liên quan đến việc ma quỷ? Lại muốn tôi đi bắt quỷ nữa sao!”

Cảnh Thù nói: “Lần này không đơn giản như vậy, cô phải đi điều tra nguyên nhân trước, sau đó mới có thể tìm cách giải quyết”

Trình Tiểu Hoa thấy Cảnh Thù đã bình thường như mọi ngày, cũng không muốn lúc bắt quỷ tự hại chết chính mình, nên lớn gan lớn mật nói: “Điện hạ, ngài đứng đầu Thập điện Diêm La, đã sớm thành thần, anh tuấn bất phàm, ngài...”

Cảnh Thù lờm: “Đừng mơ ta giúp cô giải quyết nhiệm vụ này. Dù sao cô cũng là người do bản quân tuyển, nếu một cái nhiệm vụ nhỏ nhỏ như này mà còn không làm được thì cũng không xứng làm thuộc hạ của bản quân nữa.”

“Tôi đâu có tự nguyện? Rõ ràng là bị các người vừa lừa vừa gạt nhận công việc này!”

Cảnh Thù không thèm để ý đến cô, xoay người đi lên tầng, trở về phòng mình.

Bởi ngủ muộn nên buổi sáng hơn mười giờ rưỡi Trình Tiểu Hoa mới dậy. Cô vội vàng rời giường, đánh răng rửa mặt rồi chạy xuống tầng, chuẩn bị mở cửa.

Lúc vừa xuống tầng đã sợ ngây người.

Cách cửa kính, cô thấy có mấy chục người đang đứng. Lúc đầu vẫn còn im lặng chờ đợi, đến khi nhìn thấy Trình Tiểu Hoa thì bắt đầu kêu gọi: “Mở cửa, mau mở cửa đi! Chúng tôi muốn ăn hoành thánh!”

Trình Tiểu Hoa vô cùng vui mừng, không thể tưởng tượng được, mới có vài ngày trôi qua mà tiệm hoành thánh của cô đã nổi tiếng đến mức có người xếp hàng chờ được vào ăn! Nhưng lạ nha, sao lại toàn khách nữ thế nhỉ? Chẳng lẽ hoành thánh của cô hợp khẩu vị nữ giới hơn à?

Trình Tiểu Hoa nhiệt tình mời mọi người tiến vào. Nhưng chỗ ngồi trong tiệm hơi ít, nên có một nửa số người không có chỗ ngồi, đứng kín cả tiệm.

Cô an ủi nói: “Mọi người đừng vội, hoành thánh vẫn còn nhiều lắm! Món đặc biệt của tiệm chúng tôi là hoành thánh nhân thịt heo, cực kỳ ngon miệng!”

May mà hôm qua lúc Lý Đại Khoan đưa hàng tới, cô có lấy nhiều hơn một chút, nếu không hôm nay đã không có hàng để bán.

Địa phủ Tư giao hoành thánh đầu dùng Minh tộ trả, mà cô bán lại cho người sống ăn thì lại tính bằng nhân dân tộ. Đây cũng được coi là một hình thức đổi tiền. Bởi vậy, Trình Tiểu Hoa rất nhiệt tình chào mời hoành thánh nhân thiện heo.

Nhưng không thể ngờ được, sự chú ý của những khách hàng này hình như không phải là hoành thánh, người nào người nấy đều như này:

“Anh trai hoành thánh đâu rồi? Máy giờ mới đi làm vậy?”

“Tôi muốn ăn hoành thánh tự tay anh đẹp trai nấu cơ!”

“Ăn hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh đẹp trai xuất hiện là được rồi!”

Ngay lúc Trình Tiểu Hoa còn đang không hiểu gì thì từ trên tầng vọng xuống một tiếng gọi: “Trình Tiểu Hoa! Sao ổ điện trong phòng ta đầu hỏng hết rồi? Cô còn chưa gọi người đến sửa à?”

Sau đó, trong sự chờ đợi của mọi người, trên cầu thang xuất hiện một đôi chân dài, sau đó là một gương mặt đẹp đến mức điên đảo chúng sinh lộ ra. Trên tay hắn cầm sạc pin, mới xuống cầu thang được một nửa đã nhìn thấy mấy chục cặp mắt của người dưới tầng đều đang dán lên người hắn.

Chung quanh rất im ắng, im đến mức có thể nghe thấy cả tiếng người nuốt nước miếng.

Sau vài giây im lặng, đám người như phát điên:

“Thấy rồi! Thấy rồi này! So với ảnh chụp trên weibo còn đẹp hơn rất nhiều!”

“Cậu xem, đôi chân kia, vừa trắng vừa dài! Sao lại có thể đẹp đến nhường này như vậy!”

“Bộ đồ thể thao anh ý mặc trên người, chùng tơi cũng có một bộ. Giờ tớ cảm thấy lão chùng mặc lên nhìn như một kẻ mới từ nông thôn lên, quá mức quê mùa.”

“Á, nam thần hoành thánh đang nhìn tôi! Ánh mắt thật lạnh lùng!!! A, tôi muốn xỉu!!!”

Thật ra, Cảnh Thù chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngờ rằng có thể làm nữ phạm nhân kia ngất xỉu. Sao phạm nhân này lại kém cõi như thế?

Tiếp sau đó, những cô gái trong tiệm vừa kêu vừa gọi vừa chạy về phía hắn, có người hỏi wechat, đa số thì cầm di động điên cuồng chụp ảnh lại.

Cảnh Thù cả kinh, vội lùi lại, đứng ở trên tầng quát: “Kẻ nào dám đi lên, bản quân đánh chết kẻ đó!”

Trình Tiểu Hoa sống chết ngăn ở chân cầu thang, kêu lên: “Anh ta thực sự sẽ đánh chết người đấy, nhanh quay lại! Quay lại đi!” Mắt thấy lời này không có chút tác dụng nào, có chỉ có thể hét lên: “Mấy người còn như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Quả nhiên, vừa nghe đến báo cảnh sát, lý trí của những cô gái này mới quay lại chút ít, không cố gắng chen lên nữa.

Có người nói: “Chúng tôi chỉ muốn nhìn soái ca hoành thánh chút thôi.”

Cũng có người nói: “Tôi ăn một chén hoành thánh, cô đề nam thanh xuống chụp cùng tôi một tấm ảnh, nhé? Tôi hứa sẽ không động chạm linh tinh đâu.”

Còn có người nói: “Tôi là người đại diện của công ty giải trí Thiên Thanh, nhờ cô hỏi giúp nam thanh có muốn gia nhập giới giải trí không. Với diện mạo của anh ấy, có thể ngay lập tức nổi tiếng! Có thể trở thành đại minh tinh đấy!”

Nhóm các em gái còn chưa đi thì Hứa Vĩnh Bình đã đến. Hôm nay ông không ôm mèo theo, vừa vào đến cửa tiệm đã nói: “Chủ tiệm đâu! Mau gọi nó xuống để con trai cho ông!”

Trình Tiểu Hoa ngẩn cổ nhìn xem ai tới, nói: “Ông Hứa, con trai ông làm sao thế?”

Hứa Vĩnh Bình hần hừ nói: “Con trai tôi, con trai ông đi lạc rồi!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Con trai ông đã hơn 30 tuổi rồi, sao còn có thể đi lạc chứ?”

“Là con mèo của ông! Hôm qua nó chạy khỏi tiệm của cháu, ông đuổi theo nhưng không thấy đâu, tìm cả một đêm cũng không thấy. Hôm qua ông thấy rõ, là chủ tiệm mặt lạnh kia của cháu cố tình hù dọa nó nên nó mới chạy mất! Chủ tiệm của cháu đâu? Mau gọi nó ra đây, trả con trai lại cho ông!” Trình Tiểu Hoa nghe vậy cảm thấy rất mệt não. Không thể để cô an ổn buôn bán sao, cứ hết chuyện này lại đến chuyện kia.

“Ông Hứa, ông đừng sốt ruột, để cháu giải quyết xong chuyện ở đây rồi sẽ đi tìm con trai cho ông!” Cô quay lại nhìn những cô gái kia, cao giọng nói: “Chỗ này là nơi tôi làm ăn buôn bán, các cô muốn ăn hoành thánh thì ngồi xuống ăn. Còn không thì đi đi! Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đến đấy!”

Chương 19

Sự kiện mèo mất tích hàng loạt

Thật vất vả ổn định tình hình, Hứa Vĩnh Bình lại ồn ào muốn Cảnh Thù tìm mèo con trả ông. Trình Tiểu Hoa buồn bán đến giữa trưa thì đóng cửa, cùng ông lão đi tìm mèo.

Mèo của ông Hứa cũng không phải giống mèo quý gì, nhưng nó rất thông minh, cho dù thỉnh thoảng có chạy đi chơi thì vẫn có thể tìm thấy đường về. Mất tích suốt một ngày một đêm là chuyện chưa bao giờ xảy ra, nếu không phải không thuộc trách nhiệm của cảnh sát, Hứa Vĩnh Bình đã gọi báo 110 rồi. Trình Tiểu Hoa tìm cả một buổi trưa mà vẫn không thấy, cô đoán chắc là có người bắt đi rồi, xác suất tìm thấy cực kỳ thấp. Nhưng lời này khó mà có thể nói khỏi miệng, chỉ đành an ủi ông lão.

Đến cửa tiệm, cách cửa thủy tinh, Hứa Vĩnh Bình thấy Cảnh Thù đang nhàn nhã ngồi bên trong nghịch điện thoại, lúc đó, ông tức giận không có chỗ phát tác nên đẩy cửa xông vào muốn Cảnh Thù đưa mèo cho ông.

Cảnh Thù không rời mắt khỏi điện thoại, nói: “Mèo của ông chết rồi, có tìm thấy cũng chỉ còn cái xác thôi.”

Những năm gần đây, con cái không ở cạnh, vợ cũng mất rồi, tất cả mối quan tâm của Hứa Vĩnh Bình đều đặt lên con mèo, bình thường đều cùng ăn cùng ngủ, ngay cả đi dạo cũng phải mang mèo theo. Con mèo đó cũng rất quẩn lão, lúc lão ra ngoài cũng chạy ngay theo, giống như một con chó con. Nay đột nhiên lạc mất, trong lòng lão lo lắng không thôi. Giờ lại nghe Cảnh Thù nói vậy, tức đến cả người đều phát run.

“Cậu nói vậy! Mèo của ông phúc lớn mạng lớn, sẽ không chết đâu!” Nếu không phải có Trình Tiểu Hoa giữ lại, chắc Hứa Vĩnh Bình sẽ lao lên đánh người mất.

Trình Tiểu Hoa khuyên mãi ông mới chịu xuống một chỗ, sau đó cô đến trước mặt Cảnh Thù, nói nhỏ: “Điện hạ, có lẽ ngài không biết, giờ có rất nhiều ông lão bà cụ cô đơn, họ nuôi mèo nuôi chó coi như con mình, thật ra để tinh thần có chỗ dựa vào. Giờ ngài nói mèo của ông ấy đã chết, trong lòng ông ấy sẽ rất đau buồn đấy. Tôi thấy ông ấy sắp khóc luôn rồi.”

Cảnh Thù nói: “Bản quân đâu có nói sai. Mèo của lão chết rồi, hồn đã bị câu đi. Cô không tin có thể đi hỏi Thường Tiểu Bạch, đây cũng thuộc trách nhiệm của cô ta.” Thân là Diêm La, hẳn chỉ cần bấm ngón tay là có thể biết rõ sinh tử của vạn vật.

“Vậy...” Trình Tiểu Hoa có chút khó xử, quay đầu nhìn Hứa Vĩnh Bình nghĩ cách đó không xa đang giơ tay lau nước mắt, cảm thấy không biết nói sao với ông ấy nữa. Người đã hơn bảy mươi tuổi rồi, lỡ nghe tin, kích

động không gương dạy được thì làm sao đây. Thôi bỏ đi, cứ để ông ấy nghĩ là chỉ mất tích thôi, như vậy còn có chút hy vọng.

Trình Tiểu Hoa lại đi qua an ủi Hứa Vĩnh Bình vài câu, dỗ ông về nhà nghỉ ngơi trước, mai lại đi tìm tiếp. Dù sao tìm mấy ngày mà không thấy, ông ấy sẽ nghĩ là có người ôm về nuôi rồi, so với biết nó đã chết thì tốt hơn nhiều.

Tiền Hứa Vĩnh Bình, Trình Tiểu Hoa nhìn bên ngoài vắng vẻ không một bóng người, hỏi Cảnh Thù: “Kỳ lạ, sao không thấy mấy người u mê anh tìm đến nữa nhỉ?”

Cảnh Thù cười nhẹ: “Có gì lạ đâu, bản quân thi triển phép thuật, tác động nên sóng não, xóa đi một đoạn ký ức của bọn họ, nên không ai nhớ rõ mục đích là đến gặp ta, nên đành phải rời đi. Nực cười, vài cái phàm nhân mà lại ôm vọng tưởng tiếp cận bản quân!”

Trình Tiểu Hoa: “...”

Cho nên lúc trưa cô dùng hết sức lực chần ở cầu thang vừa đe dọa vừa dụ dỗ là thừa hơi sao?

Lúc sắp mở cửa buổi tối, Trình Tiểu Hoa lấy di động ra, vào app Địa phủ Tư nhắn tin cho Thường Tiểu Bạch.

Trình Tiểu Hoa A2: “Tiểu Bạch, gần đây em có câu h ần mèo nào không?”

Thường Tiểu Bạch T3: “G ần đây em câu nhi ều h ần mèo lắm, chị hỏi con nào nà?”

Trình Tiểu Hoa A2: “Một con mèo đen, trên trán có một cái nhúm lông màu trắng, năm nay bảy tuổi r ồi, tên gọi là Bảo nhi”

Thường Tiểu Bạch T3: “Đêm qua anh trai em có câu một h ần mèo giống như chị tả. Chẳng lẽ là mèo chị nuôi, sao em không thấy nó trong tiệm chị nhỉ?”

Trình Tiểu Hoa A2: “Không phải chị nuôi, là một ông lão trong tiểu khu nuôi. Chị muốn hỏi một chút xem là con mèo đó sao lại chết? Chỗ chị đường ít, còn mèo kia lại thông minh, chắc không phải bị xe đâm chết đâu nhỉ?”

Thường Tiểu Bạch T3: “Chết thảm lắm, mổ bụng lột da, không rõ nguyên nhân tại sao lại làm vậy nữa. Bọn em chỉ phụ trách câu h ần thôi, còn oan khuất của nó đến Địa phủ Tư sẽ có người giải quyết cho nó.”

Trình Tiểu Hoa nhìn chằm chằm tin đó. Mổ bụng, lột da? Quá thảm! Quá đau đớn! Nếu ông Hứa biết, chắc sẽ đau lòng đến chết đi sống lại mất.

Trình Tiểu Hoa A2: “Em vừa nói dạo này câu rất nhiều hần mèo, khu Lâm Giang này sao có thể chết nhiều mèo như vậy được? Tụi nó chết như nào thế?”

Thường Tiểu Bạch T3: “Đầu giống như con mèo kia, lột da, mổ bụng”

Trình Tiểu Hoa A2: “Ngoài mèo ra thì gần đây Lâm Giang có nhiều người chết không?”

Thường Tiểu Bạch T3: “Người không chết nhiều lắm, chủ yếu là chó mèo thôi, cực kỳ nhiều luôn ấy. Mỗi đêm em với anh trai đầu câu được cả trăm hần chó mèo. Mệt chết đi được. Bình thường mỗi đêm chỉ có vài hần thôi. Chị tính xem, đây là gấp mấy chục lần! Nhiều đến mức em không thể đến tiệm chị ăn khuya được đấy!”

Có mấy tin này cộng với nhiệm vụ giao tối qua, Trình Tiểu Hoa nghĩ, chẳng lẽ tỉ lệ tử vong tăng cao bất thường là do có nhiều động vật đột nhiên chết?

Lúc sáu giờ tối, công việc trong tiệm hoành thánh Tiểu Hoa bắt đầu trở nên nhiều hơn. Trình Tiểu Hoa bưng chén hoành thánh đặt ở trước mặt một cô gái nhìn có vẻ rất trí thức, cô gái này đang ngửi lướt weibo. Trình Tiểu Hoa vô ý nhìn màn hình di động của cô ấy, thấy trên đó xuất hiện một bức ảnh chụp một người con trai, diện mạo và khi chắt đầu khá quen mắt. Động não thì nhận ra đây không phải là Diêm La điện hạ sao!

Cô gái kia thấy Trình Tiểu Hoa ngây người nhìn bức ảnh nên hỏi: “Rất đẹp đúng không? Đây là có người may mắn gặp được nam thần bán hoành thánh rồi chụp lại đăng weibo đây. Aaaa, thật sự rất...”

Chưa nói hết đã thấy nam thần trong ảnh đi đến ngõ sau quỳ thu ngân, không vui nói: “Trình Tiểu Hoa, hôm qua cô lại quên không gọi người tới sửa ổ cắm trong phòng ta à?”

“AAA” Một tiếng thét chói tai vang lên. Sau đó cô gái kia lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai chạy đến sau quỳ thu ngân, kích động nói: “Oa, là nam thần hoành thánh này! Không thể tưởng tượng được là có thể gặp anh ở đây, em ở trên mạng thấy rất nhiều người muốn đi tìm gặp anh nhưng mà đều không thấy!”

Cảnh Thù hơi híp híp mắt lại, Trình Tiểu Hoa thấy vẻ mặt cô gái kia vừa rồi còn đầy kích động giờ đã chuyển thành mơ màng, sau đó xoay người rời khỏi tiệm. Không chỉ không nhớ phải ngắm nam thần mà cả hoành thánh cũng quên ăn.

Trình Tiểu Hoa đau khổ nói: “Điện hạ, trước khi anh dùng phép thì có thể để cô ấy trả tiền trước không? Buôn bán không dễ dàng mà.”

Ngoài ý muốn thấy Cảnh Thù cũng thở dài, nói: “Aizzz, không có tiền đúng là mệt mỏi thật.”

Ý là hắn cũng đang thiếu tiền à?

Cảnh Thù lại nói tiếp: “Nhân loại thật tâm cơ, chơi trò chơi mà còn muốn thu tiền. Kỹ thuật của ta tốt lắm nhưng trang bị không xịn chút nào cả.”

Trình Tiêu Hoa: “...”

Cô sợ hãi hỏi: “Điện hạ, anh pháp lực cao cường, chẳng lẽ không thể biến đá thành vàng à? Vàng ở Nhân gian chúng tôi bắt đất lắm đấy.”

Nói tới đây, Cảnh Thù không khỏi tức giận.

Lão Diêm Vương kia quá mức độc ác, ngoài mặt thì nói là sai hấn đến Nhân gian nằm vùng, chẳng qua là để hấn buông lỏng cảnh giác rồi nhân lúc hấn say rượu, phong ấn lại chín thành pháp lực của hấn. Sau đó còn nói cái gì mà: “Người trên Nhân gian quá yếu ớt, Diêm La như cậu đến đó nếu chẳng may không khống chế được sức mạnh hùng hoang thì nhân gian sẽ gặp đại họa, cậu sẽ bị trời phạt. Bốn vương cũng vì muốn tốt cho cậu thôi!”

Cho nên, giờ pháp lực của hấn không yếu nhưng cũng không thể biến đá thành vàng. Đương nhiên chuyện này không thể nói cho Trình Tiêu Hoa biết được, hấn vẫn làm ra vẻ cao ngạo, lạnh lùng nói: “Số lượng vàng bạc trên Nhân gian đều được hạn chế, nếu cứ biến ra như vậy sẽ tạo nên hỗn loạn!”

“Ra vậy!” Trình Tiểu Hoa sùng bái nhìn Cảnh Thù: “Điện hạ, anh thật chính trực, nhưng mà có thể biến một khối vàng nhỏ thôi cũng được? Không ảnh hưởng lớn đâu.” Nói xong còn đưa một viên đá tảng nhỏ ra: “Điện hạ, anh thi phép đi”

Cảnh Thù nói: “Đây là cái gì đấy?”

Trình Tiểu Hoa cười haha: “Đá mài dao đấy. Chắc cũng chỉ nặng có mấy lạng thôi, không ảnh hưởng lớn đâu.”

“Ta bảo không được thì chính là không được!” Nói xong thì cất điện thoại lên tầg, để lại cho Trình Tiểu Hoa một cái bóng lưng mà hẳn tự cho là có cảm giác công chính nghiêm minh, có kỷ luật và đầỵ vĩ đại.

Đêm nay Thường Tiểu Bạch cũng không đến ăn đêm, xem ra công việc vẫn vô cùng bận rộn.

Lúc ba rưởi sáng, Trình Tiểu Hoa dọn dẹp trong tiệm xong xuôi. Sau đó xách hai cái túi rác to, chuẩn bị mang đến thùng rác ở đối diện tiểu khu vứt đi. Túi rác này quá nặng, chỗ vứt lại cách hơi xa, chứ không cô đã dùng linh lực, để chúng tự bay đi vứt r ồi.

Quanh chỗ vứt rác thường có mấy con mèo hoang chó hoang kiếm thức ăn, mấy ngày nay chó hoang mèo hoang cũng ít đi nhi ều, mọi ngày đầu tùm năm tùm ba, nay chỉ còn lại một con mèo tam thể đang tìm đ ờ ăn trong đống rác. Nghe có tiếng người đến g ần, mèo tam thể cảnh giác ngẩng đầỵ,

vừa nhìn chăm chăm Tiểu Hoa vừa lủi đi. Trình Tiểu Hoa không muốn dọa con mèo sợ, nên vứt rác xong thì quay về cửa hàng ngay. Lúc sắp đến cửa lại nghe thấy tiếng mèo thảm thiết kêu “Méoooo”. Giờ này vốn rất yên tĩnh, tiếng thét thảm này nghe càng thấy bất thường. Trình Tiểu Hoa nhanh chóng chạy đến lại, lúc gần đến chỗ mấy cái thùng rác thì thấy một người đàn ông, tay cầm một cái túi cũ đang treo ở yên sau xe điện, bên trong cái túi có con gì đó đang động đậy. Người đàn ông động tác rất nhanh chóng, sải bước lên xe muốn đi khỏi, Trình Tiểu Hoa đứng cách đó không xa, suy nghĩ vừa chuyể, gạch vữa trên đất bay lên đập vào đầu người đàn ông đánh bộp một cái.

Người đàn ông bị đau, tay lái loạng choạng, đầu xe đâm vụng một cái thùng rác gần đó, túi vải treo ở ghế sau cũng rơi xuống, phát ra tiếng kêu đau đớn của loài mèo.

Chương 20

Tiêu Hoa hóa thành mèo

Người đàn ông dựng xe lên, đang muốn nhìn xem là ai hại mình, không ngờ lại bị rác từ trong thùng bay ra, giống như bị trẻ con khống chế, từng túi từng túi đổ xuống đầu gã. Trình Tiêu Hoa linh lực vẫn còn yếu, chỉ có thể khống chế được đồ vật nặng một kí trong phạm vi nhỏ, nếu không cô đã dùng toàn bộ số rác trong thùng chôn chết hẳn. Gần đây chó mèo ở khu Lâm Giang chết nhiều như vậy chắc chắn có liên quan đến gã này. Giờ lại còn bắt gặp gã bắt mèo, cô cảm thấy rất tức giận. Chờ sau “mưa rác”, không đợi gã phản ứng lại, Trình Tiêu Hoa đã cầm một cái chổi lau được vút gần đấy lên, đánh túi bụi lên người gã, vừa đánh vừa nói: “Cho mày bắt trộm mèo này, thiếu đạo đức! Ngoan ngoan bỏ ngay. Làm gì không làm lại đi làm cái việc thất đức này!”

Gã máu chảy đầy đầu và mặt, khóc lóc xin tha, Trình Tiêu Hoa lúc này mới dừng tay, chống nạnh hỏi gã: “Nói, bắt mèo mang đi đâu? Hả?”

Gã đàn ông dáng người nhỏ gầy, xấu xí. Lúc này cả người vừa có vết thương vừa dính đầy rác, rất thảm hại. Tuy không biết cô gái trước mặt này làm cách nào giữ chân mình lại nhưng chắc chắn là có chút bản lĩnh.

Gã ôm đầu ngã bệt trên đất, không dám kháng cự, lắp bắp nói: “Vợ tôi bị bệnh, không có tiền chữa bệnh cho vợ nên tôi mới phải làm vậy?”

Trình Tiểu Hoa hung hăng đá gã một cái: “Anh nghèo thì anh được làm vậy hả? Anh nghèo thì có thể đi bắt trộm chó mèo? Tôi hỏi anh đem mèo đi đâu mà? Nói!!”

Gã nói: “Tôi mang sang đường Ngũ Đấu. Ở đó có một ông chủ thu mua chó mèo. Mỗi con mèo được mười tệ. Đêm nay tôi bắt được ba con, không bằng tôi đưa hết cho cô nhé, cô mang đi mà bán!”

“Tôi nhờ vào!” Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi có nghèo hơn nữa cũng không cần cái số tiền ác độc này!”

Người ta coi mèo như người thân, như bạn bè mà gửi gắm tâm tư tình cảm. Ví dụ như ông Hứa, người không biết sẽ thấy ông thương mèo như thương con thật là hâm hấp. Nhưng Trình Tiểu Hoa hiểu, ông ấy là do cô đơn nên mới vậy. Con trai con gái đều ở nước ngoài, một năm khó được một lần về nước. Trong nhà vắng vẻ, lúc muốn nói chỉ có thể nói chuyện với con mèo. Mèo không nghe hiểu cũng không sao, nó còn có thể kêu hai tiếng meo meo đáp lại ông, như vậy trong nhà cũng bớt quạnh quẽ. Thậm chí ông còn nói đùa với người nhà là: “Mèo nuôi lớn rồi vẫn sẽ ở bên cạnh cha, đánh cũng không bỏ cha. Con cái nuôi lớn rồi, đều đi xa, muốn gặp cũng không gặp được”. Nếu ông Hứa mà biết mèo con mà ông đối đãi như bảo bối chết rồi, bị người ta bắt đi, bị đánh, vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng mà chết đi, chắc ông ấy sẽ đau lòng lắm! Bởi vì thịt của chúng nó có thể bán cho các nhà hàng, trở thành món ăn yêu thích của một vài người. Lông của nó sẽ được bán cho các xưởng gia công làm thành cổ áo lông rồi các loại trang sức. Cũng chỉ có một chút lợi ích đấy thôi.

“Tôi không dám nữa, c ầu xin cô thả tôi đi đi!” Gã vừa xin tha vừa trộm nhìn quanh.

“Đi mà nói với cảnh sát ấy!” Trình Tiểu Hoa lấy điện thoại ra, gọi điện báo cảnh sát. Trình Tiểu Hoa nghèo thật, nhưng không có tiền thì cô có thể hy sinh thời gian ngủ để bán hoành thánh kiếm tiền. Không có tiền, cô có thể xiết chặt chi tiêu, tiết kiệm một chút. Ví dụ như quần áo mặc chưa rách thì có thể mặc nhiều năm mà không cần phải mua mới. Cho nên “nghèo” không thể lấy ra làm lý do để xin sự đồng cảm.

“Alo, chào chú cảnh sát ạ, ở đây...”

Gã trộm miêu canh ngay lúc này, nhảy lên xe điện, vội phóng đi. Linh lực của Trình Tiểu Hoa vẫn còn yếu, thấy hắn đã chạy xa, cũng không thể dùng linh lực đi đâu khiến vật gì đánh hắn nữa. Cô chỉ có thể trình bày tình hình ở đây với cảnh sát thôi.

Cúp điện thoại, cô mở túi vải kia ra. Bên trong có ba con mèo, đều hoảng sợ, co rúm lại, trên người đều có thương tích. Trình Tiểu Hoa thấy con mèo tam thể kia bị thương không nặng lắm nên thả nó đi. Còn hai con mèo khác không thể xác định là mèo nuôi hay mèo hoang, cứ chờ cảnh sát đến, để cảnh sát tìm xem có chủ hay không. Dù sao, gã kia bắt chúng nó ở quanh đây thôi, nếu có chủ chắc cũng sớm tìm được.

Cảnh sát tác phong nhanh nhẹn, không lâu đã nghe thấy còi xe cảnh sát. Cảnh sát nghe Trình Tiểu Hoa trình bày mọi việc lần nữa, cẩn thận ghi chép lại sau đó đồng ý giúp hai con mèo kia tìm chủ.

Trước khi bọn họ rời khỏi, Trình Tiểu Hoa không nhịn được, dặn dò mấy lần: “Đồng chí cảnh sát, nhất định phải nhớ đến khám xét quán thu mua mèo trộm được ở đường Ngũ Đấu. Cứ tra xét là sẽ tìm được thôi ạ!”

Trong số cảnh sát đến có một người còn khá trẻ, tên là Lý Khải, nghe vậy gật đầu nói: “Cô cứ yên tâm, chúng tôi đã ghi lại trong hồ sơ rồi. Cô mau quay về đi. Về sau nếu lại gặp chuyện như vậy thì cũng đừng vội xông lên, một cô gái như cô, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?”

Sau khi dặn dò xong, Lý Khải còn cho Trình Tiểu Hoa số di động của mình, nói là nếu sau này có gặp việc gì có thể gọi thẳng cho anh.

Trình Tiểu Hoa lại nói cảm ơn, nhìn xe cảnh sát rời đi, cũng xoay người trở lại tiệm. Lòng thầm suy tính hoàn thành nhiệm vụ. Theo như Thường Tiểu Bạch nói, cộng với chuyện cô vừa gặp phải, không khó đoán được rằng gần đây tỉ lệ tử vong tăng cao chắc chắn có liên quan đến những người đi bắt chó mèo này. Nhiều mạng chó mèo như vậy, sao lại không đẩy tỉ lệ tử vong lên cao được cơ chứ? Nếu mình đã báo cảnh sát, họ đi triệt phá mấy chỗ đấy thì tỉ lệ tử vong sẽ trở về mức bình thường chứ? Vậy là hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Thôi thì cứ chờ Cảnh Thù trở về rồi hỏi lại xem. Trình Tiểu Hoa không hề để ý, cách đó không xa, sau bụi cây có một đôi mắt đỏ tươi lạnh lùng theo dõi cô.

Giày vò đến giờ nay, Trình Tiểu Hoa cực kỳ mệt mỏi. Cô khóa cửa lại, sau đó tắt đèn rồi đi lên tầng hai. Lấy một bộ áo ngủ từ trong tủ ra, cô đi đến toilet tắm rửa. Cô vẫn luôn mang theo Minh Âm Linh bên người, chỉ có lúc tắm rửa mới tháo ra để ở bên cạnh bồn rửa mặt. Nước ấm xối xuống, đem bụi bẩn cùng mệt mỏi cuốn trôi đi. Tắm xong, lau khô tóc, cô mặc áo ngủ vào, lên giường đi ngủ quên mất mình vẫn còn để Minh Âm Linh ở bồn rửa tay.

Không hề có gió mà Minh Âm Linh lại đột nhiên reo lên “leng keng”. Tiếc là Trình Tiểu Hoa đã ngủ say, không hề nghe thấy tiếng lục lạc kêu.

Rèm cửa sổ được kéo lại, nhưng vẫn có chút ánh sáng leo lắt từ ngọn đèn đường xuyên qua rèm cửa chiếu vào trên người Trình Tiểu Hoa. Cô ngủ rất say, không hề biết rằng sau rèm có một đôi mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm vào trong phòng.

Có tiếng “kèn kẹt” như tiếng dao mài trên chén bát, tiến vào trong giấc mơ của Trình Tiểu Hoa. Cô cau mày, cảm thấy tiếng động phát ra từ phía cửa sổ. Cô muốn mở mắt xem xem là thứ gì nhưng dù có cố gắng như nào cũng không mở mắt ra được. Tiếng “kèn kẹt” bén nhọn kia vẫn vang vọng, ở đêm khuya yên tĩnh làm cho người nghe được nổi hết da gà. Ngay cả Trình Tiểu Hoa ở trong mộng cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn, mồ hôi lạnh chảy ướt người.

Rõ ràng trước mắt là một mảnh tối đen nhưng lại có thể thấy một đôi mắt đỏ rực xuyên qua bóng tối tiến vào trong mơ. Trình Tiểu Hoa chỉ nhìn thoáng qua mà có cảm giác như toàn thân biến thành một cỗ khí bị hút vào trong đôi mắt đó. Mọi thứ xung quanh đều biến thành màu đỏ rực, suy nghĩ của cô càng lúc càng loạn. Không biết qua bao lâu, xung quanh đỏ như máu

dần tan đi, trước mắt xuất hiện một ngõ tắt tốt tắm, vừa hẹp vừa dài. Mặt đất ẩm ướt, mỗi bước đi đều cảm thấy được vừa lạnh vừa ướt, rất khó chịu. Không đúng, cho dù có ướt, cách giày thì làm sao lại cảm thấy rõ như vậy được? Trình Tiểu Hoa nhìn xuống, rõ ràng xung quanh không có đèn nhưng cô lại có thể nhìn rất rõ. Cô thấy trên chân mình không mang giày, một đôi chân đầy lông cứ giẫm thẳng lên mặt đất đầy nước và vết bẩn. Chân của cô sao lại biết thành tay mèo rồi, ngoái lại phía sau nhìn còn thấy một đoạn đuôi màu đen.

À, đúng rồi, cô nhớ ra rồi, cô là mèo mà. Mèo thì đâu cần đi giày đâu, hơn nữa mắt cũng có thể nhìn vào ban đêm. Giờ cô ở trong này làm gì nhỉ? Đúng rồi, đi kiếm ăn. Cô rất đói, đã không ăn mấy ngày nay rồi, toàn thân đều không có sức lực. Đêm nay không may mắn gì, cô đã đi suốt hai ba con đường, lật tìm mấy thùng rác mà vẫn không được ăn no. Từ lúc cai sữa, rời khỏi mèo mẹ đến giờ, vận may thật kém, không hôm nào được ăn no. Cho nên dù đã sáu tháng tuổi rồi mà vẫn gầy ốm như một con mèo con.

Trong không khí có mùi thật thơm, cô ngửi đâu ngửi người, chạy theo mùi hương tìm đến trước cửa một hộ gia đình ở đầu ngõ. Đây chắc hẳn là một nhà giàu có nhỉ. Thùng rác gần cửa đều có đầy mùi thịt. Cái thùng rác này cao hơn cô rất nhiều, cô nhún người, duỗi hai chân trước túm được nắp thùng, chân sau dùng lực, nhưng thùng rác này rất nhẹ, mà cô lại không khống chế được lực nên toàn thân đều rơi vào trong thùng. Trong thùng đầy nước, cô hoảng sợ giãy dụa. Cho dù chớp mũi đầy mùi thơm của thịt cũng không thể xua tan đi nỗi sợ hãi cận kề cái chết.

“meooo” tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong ngõ nhỏ. Đúng lúc này có một bàn tay to đưa ra, từ trong thùng nước mò con mèo ra. Mèo con vẫn chưa hết hoảng sợ, xòe móng vuốt chặt vào bàn tay cứu mạng kia. Bàn tay đó bị nó cào đến chảy máu. Chủ nhân bàn tay không hề tức giận, còn cười

nói: “Mèo nhỏ, vậy mà lại rơi vào trong thùng. Bỏ đi, nếu mày đã có duyên với tao, tao nuôi mày vậy.”

Trong ngõ nhỏ tối tăm lại yên tĩnh, một thiếu niên khuôn mặt thanh tú ôm một con mèo nhỏ toàn thân vấy bẩn rời đi.

Chương 21

Cảnh trong mơ

Lúc trời hửng sáng, Cảnh Thù trở về. Hắn đi chơi bời ở Nhân gian cả một đêm, có khi đứng xem các Quỷ sai bắt hồn, lúc thì lên vào rạp chiếu phim xem suất chiếu đêm. Cũng coi như trải nhiệm cuộc sống.

Mới bước một bước vào trong tiệm hoành thánh 444-1, ánh mắt hắn hơi thay đổi, trong nháy mắt đã xuất hiện trong phòng ngủ của Trình Tiểu Hoa ở tầng hai.

Trình Tiểu Hoa vẫn ngủ rất say, lông mày lúc nhăn lại, lúc lại giãn ra. Người thường thấy vậy sẽ cho rằng cô chỉ đang ngủ nhưng Cảnh Thù lại nhìn thấy ở giữa ấn đường* của cô có một tầng âm khí.

*ấn đường: chỗ giữa hai lông mày, theo tướng số thì từ chỗ này có thể biết được tính cách, tình trạng sức khỏe và tài vận của một người.

“Trình Tiểu Hoa! Trình Tiểu Hoa!” Cảnh Thù gọi hai lần, người trên giường không hề có một chút phản ứng nào đáp lại.

Cảnh Thù chụm hai ngón tay, đẩy lên trán cô, thế là cảnh trong giấc mơ của Trình Tiểu Hoa cũng được tái hiện rõ ràng trong đầu hẳn...

Dưới ánh nắng ấm áp, một con mèo đen đang chạy xoay thành vòng, tự chơi với cái đuôi của chính mình.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc. Mau đến ăn cơm nào!” Thiếu niên đứng cách đó không xa cất tiếng gọi. Hai cái tai nhọn trên đầu Tiểu Hoa khẽ giật, vừa kêu meo meo vừa vui sướng chạy về nhà. Đây cũng không phải một gia đình giàu có, là một gia đình nhà nông bình thường, nằm ở chỗ hẻo lánh trong một trấn nhỏ. Chẳng qua lượng thức ăn dùng để nuôi mèo cũng không hề ít. Chỉ trong vòng non nửa năm, vốn dĩ là một con mèo nhỏ yếu nay đã lớn hơn rất nhiều, vì được ăn đầy đủ mà cũng bộ lông cũng bóng mượt hơn xưa.

Ăn cơm xong, Trình Tiểu Hoa được chủ nhân ôm vào lòng vuốt ve. Đây là lúc nó hưởng thụ nhất, mắt nheo lại, nhẹ giọng kêu meo meo. Chủ nhân rất thương nó, không chỉ cho nó ăn, cho nó một mái nhà mà còn cùng nó nói chuyện. Cô gái hẳn thích vừa vào trong thành phố thì không còn liên lạc với hẳn nữa; hẳn đã nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, đó là trường mà hẳn thích nhất nhưng cha hẳn ở trong thành phố làm công lại ngã bị thương, không thể làm việc nặng được nữa... Mỗi lần hẳn nói, Trình Tiểu Hoa đều lắng lắng nghe, ngoan ngoãn nằm yên trên đầu gối hẳn.

Đêm xuống, mọi người đều chìm vào trong giấc ngủ, còn với loài mèo, đây là lúc một cuộc sống khác bắt đầu. Trình Tiểu Hoa vô thanh vô tức chui khỏi cửa, sau đó đi về phía núi. Không khí trong núi kích thích bản

năng nguyên thủy của nó, nó vui vẻ đuổi thỏ hoang, bắt gà rừng. Trừ bỏ những việc này, còn có một con mèo khác cũng thu hút nó. Nói là mèo nhưng cơ thể nó lớn hơn mèo rất nhiều, từ xa nhìn lại sẽ thấy giống như thân thể một con chó nhà. Sau núi có rất nhiều động vật, nhỏ thì có rắn, có chuột, lớn hơn thì có lợn rừng, sói hoang. Nhưng tất cả những con vật này đều rất sợ con mèo rừng lớn này. Chỉ có Trình Tiểu Hoa là không hề sợ nó. Vừa thấy mèo rừng xuất hiện, Trình Tiểu Hoa dựng thẳng đuôi đi đến, dùng lớp lông mềm mại dụi dụi vào cổ mèo rừng. Mèo rừng nhả con thỏ hoang đang ngậm trong miệng xuống trước mặt Trình Tiểu Hoa, bỗng nhiên miệng nói ngôn ngữ của nhân loại: “Ăn đi, cái này tốt hơn nhiều so với những đờn thừa mà nhân loại kia cho ngươi. Mèo nên ăn nhiều thịt, ăn thịt mới có thể mạnh khỏe!”

Lúc Trình Tiểu Hoa vừa đến nhà chủ nhân thì đã gặp mèo rừng. Đêm hôm đó, “nó” tới sau núi chơi, suýt chút nữa đã bị sói hoang cắn, may mà có con mèo rừng này cứu nó. Từ đó về sau, mỗi đêm, mèo rừng đều tha mồi đến cho nó ăn, cùng nó vui vẻ chơi đùa. Nó không biết rằng mèo rừng này đã sống một mình mấy trăm năm, không có đồng loại, tuy xung quanh có nhiều người nuôi mèo nhưng những con mèo đó đều sợ nó, không hề dám bén mảng đến sau núi. Nó thực sự rất cô độc.

Trình Tiểu Hoa meo meo vui vẻ ăn con mồi, nó cảm thấy ăn thịt rất ngon nhưng cơm thừa mà chủ nhân cho, nó cũng rất yêu thích. Ăn xong, nó cùng mèo rừng lên lên cây trên đỉnh núi, nhìn xuống trấn bên dưới. Nhìn một lát, bỗng mèo rừng nói: “Tiểu Hắc, ngươi đừng về nữa, ở lại trên núi với ta đi. Ta bảo vệ ngươi, ở đây có nhiều con mồi, ăn mãi không hết, so với việc đi theo nhân loại kia ăn cơm thừa, tốt hơn nhiều đấy?”

Trình Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn mèo rừng, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. Mèo rừng đã cứu nó, còn cho nó đờn ngon. Chủ nhân cũng cứu nó, cũng

cho nó ăn cơm. Đối với nó mà nói, bọn họ đều rất quan trọng, nó không muốn mất đi ai cả.

“Ồ ó o o” Gà trong trăn đã gáy, Trình Tiểu Hoa nhảy xuống cây, bốn chân nhỏ chạy về phía chân núi, chủ nhân là người chăm chỉ, trời vừa sáng, hắn đã xuống giường đi làm đống, nó cũng muốn đi theo.

Mèo rừng từ xa dõi theo Trình Tiểu Hoa, nhìn nó linh hoạt nhảy qua hàng rào, sau đó ngoan ngoãn ng ỡ yên trước cửa, đợi thiếu niên lấy nông cụ đi ra, lại dựng thẳng đuôi, đi theo sau hắn hai bước chân. Nó thích chủ nhân loài người kia hơn. Mèo rừng buồn bã nghĩ vậy, quay đầu đi về sau núi.

Hết thời gian nghỉ hè, thiếu niên từ bỏ việc học, vào thành phố làm thuê. Buổi tối trước khi đi, hắn ôm mèo đen lại nhai rất nhiều về lý tưởng, về hiện thực, về tình yêu... nó không hiểu, chỉ thấy trên khuôn mặt ngây ngô của thiếu niên có hai hàng lệ dài. Mèo đen vươn lưỡi liếm mặt thiếu niên, nước mắt thật đắng, nó còn cảm thấy cả vị chua nữa. Tối nay, mèo đen không đi sau núi nữa, cả đêm đầu cuộn mình nằm bên gối thiếu niên. Buổi sáng ngày thứ hai, thiếu niên đeo bọc hành lý lên lưng, tạm biệt cha mẹ, cũng tạm biệt mèo con, không quay đầu lại rời khỏi trăn. Mèo con điên cuồng đuổi theo sau thiếu niên, đi theo hắn khỏi trăn, ra đến bờ ruộng. Thiếu niên nhặt lên một hòn đá nhỏ, ném về phía nó, quát: “Về Tiểu Hắc về đi!” Hòn đá kia không ném vào người nó nhưng mèo con sừng sốt, nó không hiểu sao trước nay thiếu niên tính tình ôn hòa giờ lại nổi nóng với nó. Thiếu niên xoay người bước đi, Tiểu Hắc lại đuổi theo. Thiếu niên chạy mấy lần, cũng ném gạch đá về phía nó nhưng cũng không đuổi nó đi được. Cuối cùng, đến đường lớn, thiếu niên bắt một chiếc xe đường dài, rời khỏi. Mèo con đuổi không kịp, ng ỡ xuống ven đường chờ đợi. Đợi mãi đến buổi tối mới ủ rũ quay về nhà thiếu niên. Nó cảm thấy đây là nhà nó. Nhà nó cũng là nhà thiếu niên, nên hắn sẽ trở về thôi. Mỗi ngày cha mẹ

của thiếu niên đầu cho nó ăn cơm nhưng mèo con ăn càng ngày càng ít. Ngày nào cũng ng ấ ở cửa chờ thiếu niên trở về, từ sớm cho đến khuya.

Không biết nó đã đợi bao lâu, đến một ngày, mèo rừng nói với nó: “Người đừng chờ nữa, loài người thường xuyên vứt bỏ những con mèo họ nuôi. Đối với bọn họ, con mèo con chó cũng giống như quần áo, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào. Cùng ta về núi đi, chỉ có ta mới vĩnh viễn không vứt bỏ người, bởi vì chúng ta là đồng loại.” Mèo đen nhỏ cúi đầu thật lâu, bỗng nhiên ngừng đầu kêu meo meo hai tiếng. Mèo rừng giật mình: “Người muốn đi tìm hắn? Người điên rồi sao? Người có biết hắn đi đâu không?” Mèo đen nhỏ lắc đầu. Bàn chân to của mèo rừng vỗ lên đầu mèo nhỏ, thâm thúy nói: “Đừng ngốc nghếch nữa. Bên ngoài rất nguy hiểm, người bên ngoài người này so với người kia càng ác độc hơn. Người nhát gan, khả năng lại kém, một con sói hoang cũng có thể cắn người.” Mèo đen nhỏ lại kêu mấy tiếng, mèo rừng lắc đầu: “Không, ta không đi. Ta chán ghét thế giới loài người!” Mèo đen nhỏ dụi đầu vào người mèo rừng. Cuối cùng, mèo rừng thở dài “Được rồi, ta đi cùng người vậy!”

Mèo đen nhỏ rất vui vẻ, cái đuôi dài dựng thẳng lên. Dù nó không biết rõ lai lịch của anh mèo rừng, nhưng nó biết anh ấy rất lợi hại, sói hoang trong rừng này đều sợ hãi anh ấy. Có anh ấy bảo vệ bên cạnh, nó sẽ không sợ hãi. Mèo con tìm được chiếc xe mà thiếu niên lên, nó với mèo rừng trốn vào trong thùng xe, sau nhiều lần xóc nảy đã đến được thành phố.

Trong thành phố xe nhiều, người cũng nhiều, hai con mèo ban ngày trú ẩn, ban đêm ra ngoài tìm thức ăn, tìm người. Trong thành ít động vật hoang dã, mèo rừng chỉ có thể bắt mấy con chim sẻ, nhưng cũng không thể lấp đầy bụng. Mèo đen nhỏ muốn chui vào đồng rác tìm chút cơm canh thừa. Nhưng mèo rừng cản nó lại, nói: “Mèo là loại động vật cao quý, sao có thể ăn rác của loài người chứ?” Ngoài việc ăn không đủ no thì phiền toái lớn

nhất là thành phố quá rộng lớn, người lại nhiều, mùi vị hỗn tạp, không thể đánh hơi thấy mùi của thiếu niên.

Tối nay, mèo rừng đi săn vẫn chưa trở về, mèo đen nhỏ run rẩy núp trong lùm cây. Đêm mùa đông lạnh quá đi mất, mèo đen nhỏ rất nhớ ổ nhỏ ấm áp mà thiếu niên làm cho nó. Giờ nó rất đói, rất lạnh.

Vì sao anh mèo rừng còn chưa về? Có phải đã gặp nguy hiểm gì hay không? Mèo đen nhỏ run rẩy chui ra khỏi lùm cây, gió lạnh thổi tới, nó rung mình một cái, sợ hãi kêu meo meo. Ban đêm trên đường vắng vẻ, không một bóng người. Cửa hàng hai bên đường đã tắt đèn, khóa cửa lâu rồi. Mèo đen nhỏ kêu hai tiếng, hy vọng có thể gọi bạn về. Mèo rừng không hề xuất hiện nhưng nó lại ngửi được mùi đồ ăn, hình như là mùi cá. Mùi cá từ trong một cái lồng sắt bay ra. Bên trong có một con cá nhỏ, vẩy cá lóe lên ánh sáng đầy mê hoặc.

Mèo con nhỏ liếm miệng, cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi xác nhận không có người mới rón rén chui vào, sau đó cắn một miếng cá. “Cạch” cơ quan trong lồng bị động vào, cửa lồng đóng lại trong nháy mắt. Mèo con kinh sợ nhảy dựng lên nhưng lại đụng vào thành trên của cái lồng. Nó bắt lực kêu meo meo, hy vọng anh mèo rừng có thể cứu nó. Mèo rừng vẫn không xuất hiện, chỉ có một gã trên tay cầm một túi vải, trong túi có con gì đó đang giãy rất mạnh, có tiếng mèo kêu phát ra từ đó. Mèo con vọt phần hoảng sợ, lông mao toàn thân dựng lên, miệng phát ra tiếng khè khè, hy vọng có thể dọa đối phương rời khỏi.

Có lẽ phản ứng của nó trong mắt nhân loại không hề có chút uy hiếp nào cả. Gã đàn ông béo lùn kia mở lồng sắt ra, duỗi tay tóm cổ, thô lỗ kéo nó ra khỏi lồng. Mèo con giãy dụa. trên tay gã có găng tay dày, móng vuốt mèo

khó lòng đâm xuyên qua được. Cuối cùng mèo con bị nhét vào trong túi, cái túi bị ném vào trong chiếc xe màu bạc, rú ga rời đi.

Chờ khi cái túi mở ra, Tiểu Hắc thấy mình bị nhốt trong một cái lồng sắt to. Bên trong có mấy chục con mèo, trắng, đen, tam thể đủ cả. Quanh chuồng có mùi máu tươi, làm những con mèo càng thêm lo sợ. Mèo con nhỏ run rẩy, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

“Trình Tiểu Hoa! Trình Tiểu Hoa!”

Lỗ tai mèo đen nhỏ giật giật, lạ thật, sao nó lại nghe được có người gọi nó? Nhưng tên nó là Tiểu Hắc mà. Trình Tiểu Hoa là ai vậy?

“Trình Tiểu Hoa! Trình Tiểu Hoa!”

Mặt mèo nghếch ra, không hiểu có chuyện gì.

Chương 22

Cách phá giải mộng cảnh

Trong phòng ngủ, Cảnh Thù bị chọc tức đến mức bật cười. Không tính đến việc bị nhốt trong mộng, đến bây giờ còn không có phản ứng gì, còn muốn ngây ngốc làm mèo. Tinh thần lực sao lại có thể yếu đến mức này?

Đầu ngón tay Cảnh Thù ấn một cái ở ấn đường của Trình Tiêu Hoa, ánh sáng vàng trong chớp mắt xâm nhập vào ý thức của cô.

Trong mộng, mèo đen nhỏ toàn thân run rẩy, ý thức hỗn loạn dần trở nên rõ ràng. Cô kinh ngạc phát hiện xung quanh mình toàn là mèo, chính mình bị nhốt ở trong lồng cùng mấy chục con mèo. Cuối cùng, khiếp sợ nhận ra bản thân mình vậy mà lại biến thành một con mèo!

Giọng nói của Cảnh Thù vang lên trong đầu: “Phục hồi lại tinh thần chưa? Dù sao cô cũng là nhân viên chính thức của Địa phủ Tư, vậy mà lại rơi vào hoàn cảnh như này, việc này mà truyền ra ngoài, bản quân cũng ngại nói là quen biết cô đấy.”

Trình Tiểu Hoa nhìn những con mèo quanh người, rồi lại nhìn cái lồng sắt, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao tôi lại bị biến thành một con mèo?”

Hơn nữa, cô còn nhớ hết mọi chuyện diễn ra lúc làm mèo, thậm chí cái cảm giác sợ hãi và hi vọng mèo rừng tới cứu vẫn còn nguyên vẹn. Sâu bên trong lòng, cô còn có cảm giác thương nhớ, không muốn rời xa thiếu niên.

Cảnh Thù nói: “Con mèo rừng kia chắc hẳn đã thành tinh, có ít nhất ba trăm năm tu vi. Cô bị nó nhốt trong mộng cảnh, những gì cô trải qua đều là những chuyện con mèo tên Tiểu Hắc kia đã trải qua.” Trình Tiểu Hoa chớp đôi mắt mèo, những hình ảnh khi ở cạnh mèo rừng xuất hiện trong đầu: “Hóa ra nó là yêu quái à. Nhưng mà nó cũng không muốn làm hại tôi, còn đối xử với tôi rất tốt...”

Chưa nói hết đã bị Cảnh Thù cười nhạo cắt lời: “Ngu ngốc. Nó đối tốt với con mèo đen kia thôi, không phải đối tốt với cô. Nó nhốt cô trong mộng cảnh, cho cô trải nghiệm hết thấy những việc mà con mèo đen đó đã trải qua. Nhưng mèo đen cuối cùng sẽ chết, nếu cô không thoát ra khỏi giấc mơ này, cô sẽ chết ở trong mơ, giống như kết cục của mèo đen.”

Trình Tiểu Hoa giật mình: “Tôi, không, mèo đen chết như thế nào?”

Cảnh Thù cười lạnh: “Nào cô phẳng à? Sao có thể ngu đến mức này nhỉ? Cô nhìn xem cô đang trong hoàn cảnh nào? Dùng ngón chân nghĩ cũng biết được sẽ chết như thế nào đấy.”

Có lẽ tiếng mèo kêu quá mức ồn ào, một gã đàn ông đen gầy xách một cây gậy sắt đi đến, đập mấy cái lên lòng sắt, mắng: “Kêu cái mẹ gì! Còn kêu nữa, ông đây sẽ đánh chết tươi chúng mày!”

Lại có một gã đàn ông khác đi đến, đưa cho gã này một điều thuốc, nói: “Lão Hắc này, anh chửi mấy con súc sinh này làm gì? Chúng nó có nghe hiểu đâu. Đằng nào tối nay cũng bị làm thịt, có kêu cũng chỉ kêu được nửa ngày nữa thôi.”

Lão Hắc hút điều thuốc, cười nói: “Tôi vừa đếm qua, tổng cộng chúng ta có hơn năm trăm con mèo, chờ đủ một nghìn con sẽ ra tay. Trước tiên cứ đem giết rã đông lạnh lại, cũng dễ vận chuyển. Nhị Bàn, mua dụng cụ rã chứ hả?”

Nhị Bàn nói: “Đã đủ! Có mấy cái gậy kích điện thôi, tôi mua xong lâu rồi. Đến lúc đó, chỉ cần thả một cái vào lòng sắt, không mất vài giây, cả lũ đều chết!”

Mèo bị nhốt trong lồng nghe không hiểu lời hắn nói, nhưng động vật trời sinh mẫn cảm, có thể cảm nhận thấy cái chết đang đến gần.

Trình Tiểu Hoa nghe hiểu bọn họ nói, sợ tới mức chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Điện hạ, cứu mạng!!! Đêm nay bọn họ sẽ ra tay, tôi phải làm sao đây?”
Trình Tiểu Hoa kêu meo meo, chẳng qua là Cảnh Thù vẫn nghe hiểu cô muốn nói gì.

Cảnh Thù thờ dài, nói: “Nếu bản quân có chín phần công lực kia thì giải quyết chuyện này cũng không có gì khó khăn cả.”

“Meo meo meo...” Điện hạ, đầu sao ngài cũng là người đứng đầu của Thập điện Diêm La mà, sao có một thành công lực đã yếu như sên vậy, đến một con mèo tinh cũng không đối phó được vậy.

“Nếu như đánh trực tiếp, mười con mèo tinh bản quân cũng có thể chơi chết nó. Nhưng có đôi khi cứu người còn khó khăn hơn giết người đấy! Đợi đã, người mới nói ai yếu như sên hả?”

Trình Tiểu Hoa sợ hãi không cứu mình, vội nói: “Ta mới yếu như sên!!! Xin điện hạ chỉ giáo, bây giờ tôi phải làm gì đây.”

“Trốn! Trước tiên phải chạy khỏi đây, sau đó tìm đến chỗ có thể phá mộng. Nhớ kỹ, không được chết trong mộng, nếu không bản quân chỉ có thể đăng thông báo tuyển dụng lần nữa thôi. Thật phiền phức! Ngu như heo, yếu như sên!”

Lão Hắc và Nhị Bàn rời đi, trước khi đi còn thuận tay khép cửa lại nhưng không khóa, ở cửa còn một cái khe nhỏ. Trình Tiểu Hoa rơi vào thế bí, trừng đôi mắt mèo nhìn xung quanh, nghĩ cách chạy trốn. Lồng nhốt mèo rất to, trong phòng có hơn mười cái lồng, lồng nào cũng có then cài cẩn thận. Dù không có khóa, nhưng vẫn rất chắc chắn.

Trình Tiểu Hoa muốn kéo then cài ra, nhưng chân mèo ngán, khớp tay lại không linh hoạt, không thể mở được. Cô thử vài lần, chân mèo đều bị chà đến đau đớn mà vẫn không thể với tới then cài. Trình Tiểu Hoa cống cu ồng vờn quanh, đám mèo trong lồng nhìn cô đầy kì quái. Đám mèo này đều nghĩ cô bị dọa ngu luôn rồi, đến lúc này rồi mà vẫn còn tâm trạng chơi đùa với cái lồng sắt hả? Bởi vì cùng loại nên Trình Tiểu Hoa nghe hiểu tiếng mèo, tức điên.

Nếu như không phải đang trong tình huống khẩn cấp, cô nhất định sẽ nói với mỗi con mèo là không phải cô đang chơi đùa. Cô cũng thử tập trung tinh thần, sử dụng linh lực, nhưng trong mộng không thể sử dụng linh lực được. Tìm kiếm khắp nơi, mắt mèo của Trình Tiểu Hoa bỗng sáng ngời, chạy đến một bên lồng, vươn chân mèo quơ quơ, một lúc lâu sau mới có thể chạm tới chiếc đĩa duy nhất. Chắc là do tên trông coi tùy tiện vứt đây sau khi ăn xong. Chân mèo không linh hoạt như tay người, cố gắng mãi mới có thể cố định chiếc đĩa trong rãnh móng.

Trong ánh mắt tò mò của đám mèo, Trình Tiểu Hoa cẩn thận đưa chiếc đĩa ra bên ngoài lồng, đẩy mấy lần mới nghe thấy một tiếng “cách”. Cuối cùng theo cài cũng mở ra rồi! Ánh mắt tò mò của đám mèo đồng loạt biến thành khiếp sợ. Trong phòng có hơn mười cái lồng nhốt đầy mèo. Sau khi ra khỏi lồng, Trình Tiểu Hoa chạy tới mở hết then cài của tất cả các lồng.

“Meo meo!” Mau chạy đi, đám mèo ngốc này!

Nhị Bàn với Lão Hắc đang ng ồi ở phòng bên cạnh, vừa ăn cơm vừa tính xem số mèo này có thể bán được bao nhiêu tiền. Lão hắc vừa mới và một miếng, còn chưa kịp nuốt thì nhìn thấy một đám mèo chạy thoát.

“Mèo...” Hấn mới định mở miệng, một miếng cơm to nghẹn ở trong họng, chặn lại câu hấn muốn nói.

“Lớn vậy rồi mà ăn cơm còn có thể nghẹn!” Nhị Bàn trêu gheo, sau đó cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn, mắg: “Mẹ kiếp! Sao lại chạy hết rồi!”

Đợi đến lúc hai người chạy ra, mèo đầu chạy hết rồi. Tuy rằng cổng viện đã đóng lại nhưng bên trong viện này có cây, đám mèo trèo lên cây bỏ trốn mất dạng. Nhị Bàn cùng Lão Hắc ở trong viện luôn miệng chửi rủa, quay sang mắg mỗ nói người kia không khóa chặt lờg lại.

Làm một con mèo, động tác của Trình Tiểu Hoa rất linh hoạt. Vừa chạy thoát, tứ chi liêu mạng chạy về phía trước. Sau khi chạy được hai dặm đường thì nhảy lên một gốc cây cổ thụ nằm thờ.

“Ha ha, cô càng ngày càng giống mèo. Kiếp sau, bản quân sẽ cho cô đi cửa sau, để cô đầu thai làm mèo nhé.” Giọng nói trêu tức của Cảnh Thù vang lên trong đầu.

“Meo meo meo, meo meo!” Anh mới phải đầu thai làm mèo!

“Chú ý thái độ. Bỏ đi, bản quân đi chơi điện tử, cô tự mình nghĩ cách đi!”

“Meo meo meo! Meo meo meo!” Tôi sai rồi. Tôi sai rồi được chưa? Điện hạ, ngài đừng đi. Ngài còn chưa có nói cho tôi cách thoát ra. Tôi không muốn bị nhốt trong này nữa đâu.

“À, nói sao nhỉ. Thế giới trong mơ đều là giả, kiểu gì cũng có sơ hở, chỗ sơ hở đó chính là chỗ có thể phá giải thuật. Cô tự mình đi tìm xem, có chỗ nào không giống với thế giới hiện thực không.”

“Meo? Meo? Meo, meo meo?” Khác với thế giới thực? Đây, đây là phải tìm như nào chứ? Điện hạ, ngài có thể cho nhiều thông tin hơn không?

“Mỗi mộng cảnh đều không giống nhau, bản quân chưa từng bị nhốt trong mộng cảnh, làm sao biết được chỗ nào khác chứ?”

“Meo meo meo meo...” Lão nhân gia ngài sống tám nghìn năm, đã là thần rồi, chút bản lĩnh này sao làm khó được ngài cơ chứ....

“Đừng nhiều lời nữa, mau tìm đi! Đã một ngày một đêm, nếu lâu hơn, thân thể nằm trên giường của cô sẽ vì đói khát mà chết đấy nhé!”

Chết á? Là chết đói sao?

“Meo! Meo! Meo!!!” Không, tôi không muốn chết đói đâu.

Sau đó Cảnh Thù đi chơi điện tử, nhưng một phần tinh thần lực vẫn ở trong mộng của Trình Tiểu Hoa nên vẫn nhìn thấy được cảnh tượng trong mộng. Cũng coi như còn chút lương tâm.

Nhưng chơi được một lúc, hắn thấy bực mình.

Toàn bộ viên chức của Địa phủ Tư chắc không ai có thể tưởng tượng được, Diêm La điện hạ lạnh lùng, nghiêm cẩn, sát phạt quyết đoán trong suy nghĩ của họ giờ đang nhìn điện thoại, thô tục mắng mỏ: “Đmm! Khinh thường bản quân không có trang bị tốt đúng không! Tên chết tiệt nhà ngươi đừng có xuống Địa phủ, nếu không ông mày sẽ ném mày vào trong trại gà nuôi lấy trứng, cho mày làm một con gà trống con!”

Nghe nói, trong trang trại nuôi gà đẻ trứng, gà trống vì không có giá trị nên lúc nở ra sẽ bị giết chết. Cho nên, lời này của Cảnh Thù rất độc. Chẳng qua không so được với sự hung ác của nhân loại.

Cảnh Thù hung hăng mắng mỏ, không để ý lực tay, chỉ nghe một tiếng “rắc”, màn hình điện thoại nứt vỡ. Hắn muốn mở màn hình mà mở không được. Màn hình điện thoại hỏng luôn rồi.

Trong đầu lên vang lên vài tiếng kêu: “Meo meo” – điện hạ! Điện hạ! Anh còn đó không? Đừng bỏ mặc tôi mà!

Cảnh Thù tức giận nói: “Đừng có ồn ào nữa! Cô đi tìm đi, sẽ phát hiện được sơ hở thôi.”

Một ngày bên ngoài bằng một năm trong mộng. Cảnh Thù mới chỉ chơi một ván nhưng Trình Tiểu Hoa đã ở thế giới trong mộng tìm mấy ngày trời rồi.

Lúc này, cô mới dạo đến một trung tâm thương mại, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng trang sức, quần áo, người qua lại cũng rất tấp nập,

Trình Tiểu Hoa làm mèo, đi đứng phải cẩn thận không thể để bị người trong phố mua sắm giẫm phải. Trình Tiểu Hoa đi đến trước một cửa hàng giày, loa công suất lớn vang ngang cạnh tai cô: “Toàn cửa hàng giảm 50%! Đừng bỏ lỡ!”

Âm thanh vốn đã lớn, vào trong tai mèo của Trình Tiểu Hoa lại càng lớn hơn, giống như tiếng pháo nổ ngày Tết. Con mèo nhảy dựng lên bỏ chạy, lên vào cửa hàng nữ trang.

Trong hàng nữ trang, có rất nhiều người đang thử quần áo. Nhân viên cửa hàng vô cùng bận rộn, không hề để ý có một con mèo vừa lên vào. Trình Tiểu Hoa nhìn trái nhìn phải, cuối cùng bị một tấm gương dài thu hút. Trong gương, cô là một con mèo toàn thân đen nhách, đôi mắt màu hổ phách đẹp như viên đá quý. Nếu như ở trong đời thực gặp được một con

mèo đẹp như này, Trình Tiểu Hoa nhất định sẽ đến vuốt ve, cưng nựng mấy cái.

Nhưng giờ đây, cô chỉ biết cười khở. Mèo sẽ không cười, cô thử h ồi lâu mới phát hiện cùng lắm chỉ có thể nhếch cái miệng nhỏ một chút, lộ ra mấy cái răng mèo nhọn hoắt. Nhìn một lúc, bỗng Trình Tiểu Hoa sửng sốt. Trong gương phản chiếu hình ảnh một cô gái ở phía sau mới thử xong một bộ đ ồ mới. Trình Tiểu Hoa quay đ ầu nhìn cô gái, lại nhìn vào trong gương. Trong lòng cực kỳ vui mừng. Người với vật trong gương được phản chiếu khác hẳn với trong hiện thực.

“Meo meo!” Trình Tiểu Hoa muốn báo cho Cảnh Thù biết, nhưng trong đ ầu lại không có tiếng Cảnh Thù đáp lại.

“Meo meo?”

Cô gái đang soi gương nghe được tiếng mèo kêu, bấy giờ mới chú ý tới phía dưới gương có một con mèo đen đang ng ẩ, hơn nữa, con mèo đen này còn dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn mình chăm chăm. Cô gái kinh ngạc, không nhin được hét lên một tiếng.

Tiếng hét thu hút sự chú ý của nhân viên cửa hàng, Trình Tiểu Hoa thấy một nhân viên cửa hàng dáng người béo mập, tiện tay c ầm lấy cây chổi g ần đó, hung dữ đi v ề phía mình.

“Điện hạ, tôi nên làm gì nữa đây? Mau, mau cứu tôi vớiiiii!!!

Chương 23

Thảm án đường Ngũ Đấu

Trình Tiểu Hoa muốn chạy trốn theo bản năng nhưng mới bước lên một bước đã lùi trở về. Hai ngày nay nó có thấy rất nhiều cái gương nhưng cái nào cái nấy đều rất bình thường, chỉ có cái gương này là khác thường nhất. Vậy nên rất có khả năng đây là chỗ phá mộng. Cô không thể trốn, chẳng may chạy lạc đường không tìm lại được thì phải làm sao? Dù không lạc đường đi nữa mà lỡ như cái gương này sau hôm nay lại bình thường trở lại thì biết tính sao?

“Con mèo chết tiệt kia! Vẫn không chạy đi à! Tao đánh chết mày!!!”

Nhân viên ở cửa hàng giơ chổi lên, Trình Tiểu Hoa không đợi được Cảnh Thù trả lời nữa, cắn răng lao vào trong gương...

“Bộp” Cái chổi trong tay cô nhân viên đánh một cái lên đuôi của Trình Tiểu Hoa, cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền đi toàn cơ thể.

Trình Tiểu Hoa “Ái!” một tiếng đầy thảm thiết, ng ỡ dậy khỏi giường, từ chỗ xương cụt vẫn còn có thể cảm nhận cơn đau sâu sắc như lúc còn là

mèo. Cảnh Thù không nói dối, những thương tổn trong mơ cũng sẽ ảnh hưởng đến hiện thực. Cô xoa xoa cái mông, nhìn thấy gian phòng quen thuộc mà vô cùng cao hứng. Mẹ nó! Cuối cùng cũng tỉnh lại được rồi.

Nhìn khắp phòng cũng không thấy Cảnh Thù đâu cả, trong lòng cô có chút buồn buồn thì lại nghe thấy giọng hấn giận dữ từ ngoài cửa truyền vào: “Có nhàn không, chỉ là thay một cái kính màn hình thôi mà đòi 2888 tệ! Sao cấp người không đi làm cướp đi?”

Cửa không đóng, Trình Tiểu Hoa kéo cánh cửa, nhìn thấy Cảnh Thù đang đứng trên hành lang, tay cầm di động của cô, tức giận mắng: “Đổi cái mới thì sao? Mẹ nó! Chắc sẽ mất 4000 tệ mất!”

Vừa quay đầu lại thì thấy vẻ mặt mơ hồ của Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù vội vàng cúp điện thoại, ho khan một tiếng, khôi phục lại vẻ cao lãnh.

Trình Tiểu Hoa nói: “Di động của anh hỏng rồi à?”

Cô không hỏi còn đỡ, vừa hỏi đã làm Cảnh Thù không nhịn được nóng giận: “Không phải vì cô sao!”

Trình Tiểu Hoa chớp chớp mắt, không hiểu: “Tôi chưa từng động vào điện thoại của anh mà.” Rõ ràng là hấn tự ý dùng điện thoại của cô đấy.

“Nếu không phải vì trông coi cô, bản quân sao lại phải buồn chán như vậy? Nếu không phải quá buồn chán, bản quân sao lại phải chơi điện tử? Nếu không chơi điện tử, sẽ không thua, cũng không cần phải tức giận, không không chế được lực tay, bóp hỏng kính điện thoại?”

“...”

Giờ cô mới biết Diêm La điện hạ nói toàn mấy câu vô lý mà nghe cũng thấy rất thuyết phục đấy.

“Nghe nói iPhone đổi màn hình đắt lắm, chưa kể điện thoại của anh còn là loại mới nhất, chắc chắn không dễ thay đâu. Hay là anh đổi một cái di động khác để thay hơn đi? Xiaomi có dùng rất thuận tiện, rất nhiều người lớn tuổi đều mua....”

“Cô muốn bảo bản quân dùng loại cho người già?”

“Không, không, là tôi định mua. Dù sao thì tôi cũng chỉ cần mấy chức năng cơ bản thôi, dùng loại dành cho người già cũng được. Ha ha...”

“Hừ!” Cảnh Thù hừ lạnh, thuận tay nhét di động vào trong túi, định đi xuống dưới tầng.

“Điện hạ, tôi từ trong mộng tỉnh lại, anh cũng không hỏi tôi dùng cách nào để thoát ra sao?”

Cảnh Thù lạnh giọng: “Chỉ là một mộng cảnh thôi, cô mất mấy ngày mới ra được, không biết xấu hổ sao mà còn hỏi?”

Trình Tiểu Hoa chỉ có thể tức giận ngậm miệng, ai ngờ, sau đó hẳn lại hỏi một câu: “Cô đi ra bằng cách nào?”

“...” Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi phát hiện một mặt gương, ảnh phản chiếu trong cái gương này khác hẳn với trong thế giới thực. Lúc đó còn bị người đuổi đánh, thế là trong tình huống cấp bách đã chạy về phía gương. Sau đó thì thoát ra được.”

“Ừ.” Lòng hiếu kỳ của Cảnh Thù được thỏa mãn, ng ồi sau qu ầy thu ngân ngâm cứu di động của Trình Tiểu Hoa, vừa xem vừa l ầm b ầm: “Cùng là võ màn hình, sao di động của cô vẫn dùng được mà của ta đến cả mở khóa cũng không mở được?”

Đã hơn một ngày không ăn gì r ồi, Trình Tiểu Hoa cảm thấy đói c ần cào ruột gan. Cô đi đến sau bếp, đặt n ồi nấu hoành thánh, nói: “Là bởi vì của tôi rơi võ màn hình bên ngoài, còn lão nhân gia ngài dùng lực lớn như vậy, nhất định là bên trong cũng hỏng luôn r ồi.”

Nấu xong hoành thánh, Trình Tiểu Hoa vừa ăn vừa đến cạnh Cảnh Thù nhìn, thấy hẳn đ ăng lướt Taobao, xem các loại di động.

Cuối cùng mở giỏ hàng, chỉ vào một mục trong đó: “Cái này 2999 tệ. Cô nói xem, ta nên mua cái này hay nên đi thay màn hình?”

“Phụt” Trình Tiểu Hoa phun một miếng hoành thánh ra, không may lại đúng về phía Cảnh Thù. Mắt hắn chợt lóe, ngay lập tức có một quầng sáng xuất hiện, chặn lại miếng hoành thánh kia.

“Cô có phải con gái không thế? Tướng ăn nhìn xấu muốn chết. Lũ ma đói trong Luyện ngục so ra còn kém cô đấy.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Sao lại bắt tôi mua chứ? Di động của tôi còn chưa đổi đây này.”

“Nếu như không có bản quân, cô đã chết ở trong mộng. Còn có lần ở Tịch Giang kia nữa, cô cho là với một cánh đào nho nhỏ mà có thể khống chế được Bạch Triêu Lộ hả? Đây là do bản quân âm thầm giúp đỡ cô đấy. Hai lần cứu mạng, bản quân chỉ cần cô trả một cái điện thoại mà cũng không được hả?”

Lần này ở trong mộng, đúng là hắn có ân chỉ ra máu chốt. Nhưng chuyện Bạch Triêu Lộ, cô vẫn cho rằng đó là nhờ cô cơ trí dũng cảm mới giải quyết được, hóa ra không phải à?

“Điện hạ, không phải nói là nhiệm vụ không thể nhờ người khác làm giúp sao, nếu nhờ sẽ tính là nhiệm vụ thất bại mà?”

“Cành đào kia do chính tay cô đâm vào, cành đào đối với ma quỷ cũng có hiệu quả khắc chế nhất định, mặc dù hiệu quả không lớn lắm. Bản quân chỉ tiện tay tăng sức mạnh cho cành đào đấy thôi. Vậy nên không tính là nhờ người khác làm giúp.”

“...” Quả nhiên, hệ thống kia có một lỗi siêu to khổng lồ này.

“Không thì đổi cái mới nhé? 4000 tệ. Dù sao bản quân cũng quen dùng iPhone rồi.”

Trình Tiểu Hoa nghe vậy mà run rẩy, đến giờ cô còn không có kiếm được bốn nghìn tệ đâu nhé!

“Ngài dù sao cũng là Diêm La điện hạ, đứng đầu Thập điện. Sao lại nghèo đến mức này?”

Cảnh Thù thở dài: “Mặc dù tiền lương của Diêm La không ít nhưng đều là Minh tệ. Huống hồ, bản quân ở dưới đó, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, không gì không có được, còn cần phải dùng đến tiền à?”

Tóm lại là cô vẫn phải chi tiền, Trình Tiểu Hoa lướt lướt di động, mở ra một đoạn giới thiệu của một chiếc di động khác: “Hay là mua cái này đi. Ngài nhìn xem, vẻ ngoài chói mắt, cũng rất to, rất hợp với thân phận của ngài!”

Quan trọng nhất là chỉ cần 799 tệ, giá quá hợp lý luôn.

Cảnh Thù xem xét cẩn thận, mặt biến sắc: “Bản quân không muốn dùng máy cho người già!”

Lúc này Trình Tiểu Hoa mới để ý, trong phần giới thiệu của cái điện thoại kia có một dòng “máy cho người già”.

“Không phải đâu, điện hạ không biết đấy thôi, rất nhiều doanh nghiệp vì tăng lượng tiêu thụ mà sẽ cho rất nhiều chữ vào phần giới thiệu. Ngài nhìn xem, bên trên cũng viết là “máy dành cho học sinh” nữa đấy thôi...”

Cảnh Thù lạnh lùng nhìn cô: “Cô để ta dùng máy cho học sinh?”

“Không phải, đây chỉ là...” Không đợi Trình Tiểu Hoa giải thích cho xong, Cảnh Thù nhanh tay ấn vài cái, đặc ý tuyên bố: “Mua xong rồi. Ta chọn một cái di động chuyên dùng để chơi game!”

Trình Tiểu Hoa đau đớn nhìn thông tin đã đặt hàng thành công trên điện thoại. Mẹ nó! 3999 tệ!

Cô hối hận lắm! Sao không quản lý kỹ tài khoản ngân hàng chứ??? Rõ ràng cô rất nghèo, rõ ràng tài khoản không có 3999 tệ mà? Trình Tiểu Hoa tính toán, hay là ngấm ngầm hủy đơn hàng kia đi nhỉ?

Nhưng mà... cả một ngày này, Cảnh Thù điện hạ đã quên mất phải trả điện thoại cho chính chủ. Tuy rằng cái điện thoại này không thể chơi game chiến thuật nhưng ít ra còn có thể chơi bài được.

Mất thấy không thể lấy lại tiền được, Trình Tiểu Hoa đành từ bỏ, thôi, coi như lấy lòng Diêm La. Về sau, không! Giờ có một số việc vẫn cần hắn giúp.

Trình Tiểu Hoa lặng lẽ đi đến bên người Cảnh Thù, hỏi: “Điện hạ, nhiệm vụ của tôi vẫn chưa tính là hoàn thành đâu nhỉ? Sau đó phải làm gì nữa, cần xin chỉ bảo!!!”

Cảnh Thù chơi bài rất giỏi, bởi hắn có tính toán lại còn có khả năng thay đổi linh hoạt. Liên tiếp thắng mấy ván, tâm tình rất tốt nên vẻ mặt cũng dễ gần hơn rất nhiều.

“Tất nhiên là chưa xong rồi. Tỷ lệ tử vong vẫn liên tục tăng.”

“Điện hạ, chuyện này có liên quan gì đến con mèo tinh kia không?”

Cảnh Thù lại chơi ván mới, vui vẻ nhìn bài, không yên lòng nói: “Chắc có. Hay là cô bắt nó tới hỏi xem sao, nhớ là không được giết.”

Trình Tiểu Hoa: “Tôi cảm thấy mèo tinh đối với tôi không có ác ý, ở trong mộng nó đối xử với tôi tốt lắm, cho tôi đồ ăn ngon. Mặc dù đều là thịt sống...”

“Mẹ mày. Chờ ta thắng rồi lại chạy à? Thua thì bỏ chạy, không biết quay lại trả thù à?” Cảnh Thù thấy mấy ván liên tiếp, những người chơi khác không vui. Trong đó có một người chơi xấu, chưa đánh xong một ván đã bỏ trốn, hại Cảnh Thù không thắng được.

Trong lòng Trình Tiểu Hoa thầm nghĩ: Anh có cái thân phận gì, người nào không muốn sống nữa hay sao mà muốn tìm anh báo thù chứ?

Tâm tình khó chịu, giọng điệu Cảnh Thù cũng không tốt: “Đã nói với cô rồi mà, nó đối xử tốt với mèo đen chứ không phải với cô. Con gái loài người đều thích tự mình đa tình hả?”

Có lẽ là do cảnh trong mơ có ảnh hưởng đến cô, Trình Tiểu Hoa vẫn luôn cảm thấy mèo rừng tinh không xấu, trong lòng cũng không hy vọng nhiệm vụ lần này có liên quan gì với nó cả. Nghĩ vậy, Trình Tiểu Hoa lại nhớ đến chuyện hôm đó báo cảnh sát. Không biết cảnh sát đã bắt cái ổ trộm mèo kia

đi chưa. Vì thế, cô năn nỉ Cảnh Thù trả lại di động, gọi cho cảnh sát Lý Khải kia.

“Cảnh sát Lý, tôi là Trình Tiểu Hoa – người hôm trước báo bắt được kẻ trộm mèo. Đúng đúng, chính là ở bên tiểu khu Lâm Giang. Tôi muốn hỏi xem các anh đã bắt đội trộm mèo kia chưa?”

Đầu dây bên kia rất ồn, hình như có rất nhiều người đang bận rộn làm gì đấy. Cảnh sát Lý nói: “Trình Tiểu Hoa? À, tôi nhớ rồi! Cô chưa xem tin tức sao? Số 18 đường Ngũ Lộ xảy ra án mạng, cũng chính vào đêm cô báo án, chết mười hai mạng người. Trong số những người chết, có một tên đáng người nhỏ gầy, xấu xí, giống kẻ trộm mèo ở khu Lâm Giang mà cô miêu tả trước đó.”

Kết thúc cuộc gọi, Trình Tiểu Hoa vội mở di động xem tin tức, thấy ở báo Vọng Giang có đăng bài giống như những gì cảnh sát Lý nói. Trong bài báo ngoài nói về vụ thảm án còn có thêm mấy bức ảnh chụp hiện trường vụ án. Hiện trường là một nhà dân cũ nát, bên trong có mấy cái lều sắt trống không. Trên tường, trong lều, trên đất, khắp nơi đều có vết máu, cả cũ cả mới, không có một góc nhỏ nào còn sạch sẽ. Tiêu đề bài báo còn có một dòng chữ “Thảm không nở nhìn”. Có lẽ là lo lắng cảm giác của độc giả, nên không có ảnh chụp người chết, chỉ đăng mấy tấm ảnh chụp chó mèo chết. Một nửa chúng nó bị lột da, bụng bị mổ ra, xếp thành đống. Trình Tiểu Hoa không đành lòng xem nữa.

Chắc chắn mười hai người chết kia chính là những kẻ mua bán chó mèo. Nhưng tại sao bọn chúng lại đột nhiên chết hết? Trình Tiểu Hoa nghĩ đến con mèo tinh kia.

Cô mở app Địa phủ Tư, nhắn tin cho Thường Tiểu Bạch:

Trình Tiểu Hoa A2: “Tiểu Bạch, có phải đêm hôm kia em câu rất nhiều h ần đúng không?”

Thường Tiểu Bạch T3: “Đúng r ồi, sao thế ạ?”

Trình Tiểu Hoa: “Có thể hỏi giúp chị xem mười hai h ần ma bên đường Ngũ Đấu kia chết như thế nào không?”

Thường Tiểu Bạch T3: “Đường Ngũ Đấu hả, đêm đó em chỉ câu hơn một trăm h ần chó với hơn tám mươi h ần mèo, không câu được h ần người nào cả.”

Trình Tiểu Hoa A2: “Không đúng, đêm đó ở đấy có mười hai người chết. Đã lên cả bảng tin Vọng Giang r ồi đấy.”

Thường Tiểu Bạch T3: “Ôi, đêm đó lượng công việc quá lớn, mèo với chó rất khó câu, không để ý một cái là chạy mất. Không sao đâu, chờ hôm nào đó em ở xung quanh tìm một l ần là thấy hết cả thôi.”

Nếu như nhóm người tàn sát chó mèo kia chết r ồi thì nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành r ồi nhỉ? Trình Tiểu Hoa chạm vào chỗ thông báo nhiệm vụ, thấy: [Nhắc nhở nhẹ nhàng, ám áp từ Địa phủ Tư: Đã hết một nửa thời gian hoàn thành nhiệm vụ!]

Những người này đều đã chết r ồi, g ần đây cảnh sát chắc chắn sẽ tra xét toàn thành phố. Trong khoảng thời gian ngắn chắc sẽ không có một vụ tương tự xảy ra, cũng sẽ không có nhiều chó mèo chết như vậy, sao nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành nhỉ? Dù chính mình không trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ thì cũng nên thông báo là nhiệm vụ thất bại chứ.

Cảnh Thù bên cạnh không chịu được việc ng ồi không, giục: “Không phải nói gọi một cuộc điện thoại r ồi đưa lại cho tôi sao? Sao vẫn chưa xong thế?”

Ơ, thế rốt cuộc là di động của ai thế hả?

Trình Tiểu Hoa đưa tin tức trên di động cho Cảnh Thù xem: “Mấy tên trộm chó mèo này đều đã chết, tỉ lệ tử vong cũng sẽ giảm xuống sao nhiệm vụ của tôi vẫn chưa hoàn thành nữa?”

Cảnh Thù cười nhạo: “Không lẽ cô nghĩ rằng tỉ lệ tử vong này là do con người tạo ra?”

“Chẳng lẽ không phải à? Bất giết nhiều chó mèo như vậy, công việc của bọn Thường Tiểu Bạch cũng tăng lên rất nhiều, không phải là do những

người đó thì là do ai chứ?”

Cảnh Thù nói: “Nếu như do con người tạo nghiệt thì sẽ được ghi vào sổ sinh tử của người đó, chết đi sẽ phải đền tội. Địa phủ Tư cũng không cần thiết phải nhúng tay vào can thiệp.”

“Ý anh là có một thế lực khác làm loạn?” Bồng chốc Tiêu Hao nghĩ tới con mèo tinh kia, lại hỏi Cảnh Thù: “Án mạng này có lẽ là do mèo tinh làm? Mười hai mạng người chết thảm, trên tin tức nói là bọn họ cần dao đâm chém lẫn nhau. Nhưng mà động tĩnh lớn như vậy, mấy hộ gia đình xung quanh lại không nghe thấy gì, nhất định không phải là một vụ án mạng bình thường.”

“Ta không đến hiện trường, ta làm sao mà biết được?” Cảnh Thù nhận lấy di động, lục chú ý đều dành cho trò chơi kia. Trình Tiểu Hoa nắm lấy trọng tâm trong lời hắn: “Ý anh là chỉ cần anh đến hiện trường sẽ biết được là ai làm, đúng không?”

“Bản quân ra tay, không gì không làm được!” Trình Tiểu Hoa chưa kịp vui vẻ đã nghe thấy Cảnh Thù nói tiếp: “Nhưng tại sao bản quân lại phải giúp người chứ?”

Trình Tiểu Hoa haha cười nói: “Đừng như vậy mà, mọi người đều là đồng nghiệp. Đã là đồng nghiệp thì phải giúp đỡ nhau chứ. Anh chỉ cần chỉ điểm cho tôi thôi, không cần anh ra tay đâu.”

Cảnh Thù không thèm nhìn cô lấy một cái, chuyên tâm chơi bài.

Trình Tiểu Hao mặt dày mày dạn năn nỉ cả buổi vẫn không thấy hắn trả lời, chỉ có thể đe dọa: “Anh không đi, tôi sẽ không mua di động cho anh nữa. Cùng lắm thì, cùng lắm thì tôi đến quán net hủy đơn hàng!”

Cảnh Thù ngẩng đầu, nheo mắt nhìn nàng: “Người đang uy hiếp bản quân đây phỏng?”

Bị hắn trừng mắt, Trình Tiểu Hoa không nhịn được mà phát run nhưng vẫn cứng miệng nói: “Dù sao nếu nhiệm vụ thất bại tôi cũng bị vạn quỷ cắn thân, đảng nào cũng phải chết, tôi cứ uy hiếp đây?”

Cảnh Thù sắc mặt âm trầm đến đáng sợ: “Người có biết bản quân có thân phận gì không? Tám nghìn năm qua, đến cả Diêm Vương cũng chưa từng uy hiếp bản quân!”

Đường Ngũ Đấu cách tiểu khu Lâm Giang không xa, ban ngày chỉ cần ngồi xe bus mấy phút là đến. Nhưng đêm hôm khuya khoắt làm gì có xe nào còn hoạt động.

Trình Tiểu Hoa cưỡi xe đạp cũ mà cô mới mua, giữa đêm khuya không một chiếc xe, cố sức đạp. Cố tình người ng ửi phía sau còn vô cùng bất mãn, oán giận: “Cô đạp xe còn chậm hơn cả ốc sên. Không đạp nhanh hơn được à? Cơm tối cô ăn nhiều lắm mà!!!”

Trình Tiểu Hoa thở h ồng hộc: “Ngài, ngài có biết lão nhân gia ngài nặng lắm không? Không thì ngài cứ bay đến luôn đi, sao lại phải ng ửi xe tôi làm gì?”

Cảnh Thù nói: “Không cần, bản quân chưa bao giờ ng ửi xe đạp. Nhân gian không phải đều như vậy sao?”

“Ngài có biết là ai chở ai không?”

“Không”

“Đều là người nữ chở người nam. Nếu ngài thấy một người nữ chở một

Chương 24

Oán hận của Mèo tinh

Vào cổng chính là sân, trên sân đầy vết máu đã khô, phải rất cẩn thận mới có thể tránh khỏi. Đi vào vài bước chân là phòng khách, rất rộng, khoảng sáu mươi, bảy mươi mét vuông. Trên nền phòng khách cũng đầy vết máu, mùi máu nồng nặc đến mức làm người ta buồn nôn. Trình Tiểu Hoa chỉ có thể kéo cao khăn quàng cổ lên che mũi, vậy mới đỡ một chút. Cô thấy Cảnh Thù mặt không đổi sắc, không hề bị ảnh hưởng, trong lòng có chút bội phục định lực của hắn. Nhưng lại nghe thấy Cảnh Thù nói: “Nếu cô đã từng thấy cảnh lột da rút gân trong Luyện ngục, cảnh tượng núi đao biển lửa, thì mấy cái này chỉ là muối.” Trình Tiểu Hoa cũng mừng rỡ theo lời hắn nói, cảm thấy dạ dày càng khó chịu hơn.

Cô dùng khăn quàng cổ che miệng, nói: “Anh có thấy linh hồn của những người đã chết kia không? Gọi họ ra hỏi chút đi, xem rốt cuộc là ai giết họ.”

Cảnh Thù lắc đầu: “Người vừa mới chết nếu như không bị Quỷ sai câu hồn đi thì cũng sẽ lớn vờn xung quanh chỗ họ chết. Nhưng quanh đây lại không có linh hồn nào, không hề có một cái nào cả.”

“Chẳng lẽ bị Quỷ sai câu hồn đi rồi?”

“Có khả năng là đã bị ăn r ồi.”

Trình Tiểu Hoa có hiểu một chút về chuyện này. Linh hồn là phần tinh hoa nhất của con người, chứa một ngu ần năng lượng rất lớn. Khi con người còn sống, linh hồn sẽ luôn gắn chặt vào thân thể, thân thể vừa là vật bám vừa là nơi che chở cho linh hồn. Sau khi rời khỏi thân xác, nhất là lúc mới thì năng lượng rất yếu. Đây cũng chính là lúc dễ bị những hồn ma lâu năm mạnh mẽ khác hoặc yêu quái ăn mất. Chuyện này chủ yếu xảy ra những ở vùng núi hoang vu, ở nơi đó thường có nhiều yêu ma quỷ quái. Trong thành phố, dân cư nhiều, dương khí mạnh, khả năng quản lý của Quỷ sai cũng lớn nên rất ít khi xảy ra những chuyện như vậy. Phút chốc Trình Tiểu Hoa nghĩ đến con mèo tinh đã nhốt cô vào trong mộng cảnh kia.

Cảnh Thù cũng gật đầu: “Có lẽ chính là nó làm. Bởi vì nó đã ăn mười hai hồn kia cho nên bọn Thường Tiểu Bạch mới không câu hồn được. Hơn nữa, con mèo tinh kia có linh lực vượt xa những con mèo tinh bình thường, chắc là nó đã ăn rất nhiều linh hồn, có lẽ không dưới một nghìn hồn đâu.”

Trình Tiểu Hoa giật mình. Như vậy là hơn một nghìn mạng người! Khó trách trong nhiệm vụ nói là tỉ lệ tử vong tăng vượt mức bình thường, hóa ra là chỉ việc này. Nghĩ đến việc tất cả đều do mèo tinh gây ra, trong lòng Trình Tiểu Hoa có chút khó chịu. Những gì trong mộng thật sự quá chân thật, chân thật đến mức đến giờ cô vẫn nhớ rõ cảm giác của mình khi được mèo tinh đối xử tốt. Nếu mèo tinh bị bắt, nhất định sẽ chịu trừng phạt nghiêm khắc. Không! Không được, nhất định không để mèo tinh bị bắt.

Ánh mắt Trình Tiểu Hoa bỗng trở nên lạnh lẽo, chậm rãi giơ càn đào trong tay lên, hung ác đâm vào sau gáy Cảnh Thù...

Cảnh Thù đột nhiên quay lại, nhanh chóng giữ chặt cổ tay cô, quát: “Người điên rồ, dám ám sát bản quân!”

Trình Tiểu Hoa muốn nói, nhưng lại phát ra mấy tiếng “grừ grừ” giống hệt lúc loài mèo tức giận.

Cảnh Thù cười lạnh một tiếng, quát: “Mèo tinh lớn mật, mau hiện thân đi!”

Dứt lời nâng tay vỗ mạnh vào trán Trình Tiểu Hoa, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết, một bóng đen từ trong thân thể Trình Tiểu Hoa bị đánh bay ra, ngã xuống nền nhà toàn máu.

Trình Tiểu Hoa giật mình một cái, tỉnh táo lại thấy Cảnh Thù đang giữ nắm chặt cổ tay mình nên hỏi: “Làm cái gì thế?”

Cảnh Thù tức giận nói: “Cô có thể có bản lĩnh chút được không? Hết bị nhốt rồ lại bị nhập xác! Nếu hôm nay không phải là bản quân mà là một Quỷ sai khác thì đã chết ở đây rồ đấy!”

Lúc này Trình Tiểu Hoa mới nhìn đến góc phòng, có một con mèo đang chậm rãi đứng lên, đôi tai so với những con mèo nhà nhon hơn rất nhiều,

to cỡ một con chó săn, lớp lông màu vàng dính một ít máu trên đất mà nhìn có vẻ xấu xí. Một đôi mắt đỏ rực nhìn họ chăm chăm, phát ra tiếng grừ grừ đầy dọa dẫm, thân thể cũng thay đổi thành tư thế dễ dàng tấn công.

Là mèo rừng!

Cho dù thân hình có to lớn hơn trong giấc mộng một chút nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn nhận ra nó ngay lập tức.

Mãi đến lúc này Minh Âm Linh mới cảm nhận được có chuyện không ổn, kêu “leng keng”.

Cảnh Thù giải thích: “Minh Âm Linh là pháp khí chủ yếu có hiệu quả với linh hồn người chết, hơn nữa, giờ linh lực của cô còn yếu nên không có hiệu quả rõ ràng với yêu tinh. Làm nhiệm vụ nhiều vào, nâng cao linh lực mới là chuyện quan trọng nhất!”

Làm nhiều nhiệm vụ vào á? Đây mới là nhiệm vụ thứ ba thôi đấy, càng lúc càng khó giải quyết!

Cũng may mà giờ cô đang có Cảnh Thù ở cạnh nên cũng không cần thiết phải lo lắng quá mức. Nhưng lúc cô quay đầu nhìn Cảnh Thù, tên này lại lấy ra điện thoại di động, đi đến ngã ở một góc tương đối sạch sẽ, mở loa ngoài, đúng lúc có một giọng nói từ trong điện thoại vang lên: “Đánh đi. Lâu quá!”

“..” Trình Tiểu Hoa: “Lão đại, anh có thể nghiêm túc một chút được không hả?”

Cảnh Thù đầu cũng không ngẩng lên, đáp: “Trong phòng này ta đã đặt một kết giới, nó không chạy được đâu. Còn có thể thu phục được nó không thì phải xem bản lĩnh của cô rồi. Nếu bản quân nhúng tay vào, nhiệm vụ của cô sẽ bị tính là thất bại đấy.”

Trình Tiểu Hoa còn chưa kịp phản ứng đã có một lực lượng đánh về phía cô. Trình Tiểu Hoa “oạch” một tiếng ngã xuống đất, móng vuốt sắc nhọn của mèo tinh ghim vào người cô, miệng đỏ như máu mở rộng, lộ ra răng nanh sắc bén. Con mèo tinh này nghe hiểu lời Cảnh Thù nói, nên quyết định giết con gà bệnh là Trình Tiểu Hoa trước.

Hay tay Trình Tiểu Hoa cố gắng giữ chặt hàm mèo tinh kéo về hai phía, mong kéo dài thời gian nó cắn mình, quay đầu la lớn: “Điện hạ, cứu... Cứu tôi với!!!”

Cảnh Thù đang đến lúc quan trọng, vút qua một câu: “Không sao đâu, nếu nó giết cô, ta sẽ giết nó.”

Đm! Đm! Đmm!!!!

Lúc ngón tay sắp bị cắn trúng, đột nhiên Trình Tiểu Hoa hô to: “Tôi là Tiểu Hắc, đừng ăn tôi!”

Năm đó ở sau núi, Tiểu Hắc bị sói hoang đuổi cắn, chỉ thiếu một chút nữa chết trong miệng sói, mèo rừng lại từ đâu nhảy bổ ra, một phát cắn đứt cổ sói hoang. Lúc đó, mèo rừng đứng trên xác sói hoang, ánh mắt hung ác nhìn Tiểu Hắc. Tiểu Hắc sợ hãi run rẩy kêu meo meo, trong ngôn ngữ của loài người chính là câu: “Tôi là Tiểu Hắc, xin đừng ăn tôi!” kia.

Ánh mắt đỏ rực của mèo tinh bu ồm bả, lực cắn cũng giảm bớt. Trình Tiểu Hoa nhân cơ hội này banh miệng nó rộng hơn một chút.

“Lão đại Sơn Miêu à, tôi biết anh nhất tôi trong mộng cảnh kia nhất định là muốn nói với tôi một đi ều gì đó. Tôi không hề có ác ý, chúng ta đừng đánh nữa được không?” Trong lúc nguy khốn, cô chỉ có thể m ền m ỏng, lựa lời mà nói.

Mèo tinh nheo mắt, nói tiếng người: “Cô nh ằm r ồi, ta chỉ muốn cho con người như cô cũng trải nghiệm sự đau đớn tuyệt vọng khi bị lột da rút gân thôi.”

“..” Động vật đ ầu thẳng thẩn như vậy sao?

Trình Tiểu Hoa mau m ồm mau miệng nói: “Nhưng cho tới giờ tôi vẫn chưa làm hại con chó con mèo nào cả. Tối hôm đó tôi còn cứu ba con mèo mà. Sao anh lại chọn tôi chứ?”

“Bởi vì linh hồn cô có mùi đặc biệt, ta muốn ăn. Nhưng không ngờ được cô lại có thể thoát khỏi móng vuốt của ta tạo ra.” Càng không ngờ được là bên cạnh cô còn có một kẻ năng lực mạnh mẽ không rõ thân phận.

Trình Tiểu Hoa cảm thấy không còn lời nào để nói nữa. Cô còn ngây thơ tin rằng mình bị bắt oan. Mắt thấy mèo tinh lại một lần nữa mở rộng miệng muốn cắn, Trình Tiểu Hoa vội nói: “Nếu tôi chết, anh cũng phải chết theo tôi? Cái vị ngửi bên kia rất lợi hại. Vừa rồi anh ấy nói nếu anh giết tôi, anh ấy sẽ giết chết anh đấy!!!” Có lẽ đại ở bên cạnh, tất nhiên là Trình Tiểu Hoa phải tận dụng hết mức có thể rồi.

Quả nhiên, động tác cắn xuống của mèo tinh dừng lại một chút, liếc mắt nhìn cái vị đang chơi trò chơi của loài người kia, xong lại nhìn Trình Tiểu Hoa, tựa như đang cân nhắc đi đâu gì đó. Đối với thực lực của Cảnh Thù, mèo tinh vẫn có vài phần e ngại. Có thể chỉ với một cái mà đánh được nó ra khỏi thân xác của Trình Tiểu Hoa thì cũng có thể một phát đánh chết nó. Ngay vào lúc một yêu một người đang mặt đối mặt đầy cam go, Cảnh Thù bỗng nhiên rống giận: “Ta đm! Lại thoát! Điềm tích lũy của ta!!!” Sau khi rống xong, thấy một người một mèo đều đang nhìn hắn, Cảnh Thù bình thản vút một câu: “Các người cứ tiếp tục, không cần để ý đến ta đâu!”

Trình Tiểu Hoa: “...”

Mèo tinh: “...”

Nhân lúc mèo tinh có chút do dự, Trình Tiểu Hoa lại nói tiếp: “Đại ca Sơn Miêu, anh xem, anh đã tiến hóa đến mức có trí thông minh, cũng coi như là đồng loại rồi. Nên chúng ta đừng đánh nữa, mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng lời nói mà. Đừng đánh nữa nhé.” So đánh đấm, đương nhiên Trình Tiểu Hoa không có khả năng thắng, thôi thì đành theo chân Gia Cát Lượng, dùng lời nói làm vũ khí vậy!

“Đồng loại? Cô nói chúng ta là cùng một loại sao?” Không biết có phải từ đồng loại này chọc trúng điểm yếu của mèo tinh hay không mà nó thu lại móng vuốt, ngó cách vài bước, nhưng vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa vội nói: “Đúng thế! Đúng thế! Tuy rằng anh là động vật họ mèo, tôi là loài người. Nhưng anh đã có trí tuệ, chúng ta có thể hiểu được nhau, nên chúng ta là đồng loại, chúng ta bình đẳng với nhau.”

Bởi vì từng “sống” như Tiểu Hắc nên Trình Tiểu Hoa có chút hiểu mèo tinh. Từ nhỏ đã sống trong thâm sơn cùng cốc, lúc còn chưa có tu vi và thực lực mạnh mẽ, hắn đã bị thợ săn đuổi bắt, cùng từng bị thương. Sau này chỗ hắn sống bị loài người chiếm mất, vốn là một khu rừng rộng lớn, lại bị loài người chiếm chỗ xây thôn trấn mà chỉ còn lại một mảnh rừng nho nhỏ phía sau núi. Ở trong mắt những người này, động vật không đáng được yêu thương, có thể tùy ý săn bắt, tự tiện xâm phạm lãnh địa của chúng cũng không sao. Họ không cảm thấy mình đã làm sai gì cả. Bởi vậy, Sơn Miêu cực kỳ oán giận loài người. Thậm chí lúc tu vi đã cao cũng không muốn biến thành hình người. Bây giờ nghe được Trình Tiểu Hoa nói bọn họ là cùng loại, bình đẳng thì không tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nhưng sau khi kinh ngạc qua đi, hắn cười lạnh: “Giữa loài người với nhau còn không có cái gọi là bình đẳng thì với dị tộc chúng ta làm sao mà có được? Cô có muốn biết kết cục của Tiểu Hắc không?”

Trình Tiểu Hoa sững sốt, sau một hồi choáng váng, cảnh tượng xung quanh đều thay đổi. Cô lại trở về căn nhà trong mộng cảnh, lúc vẫn còn những kẻ trộm chó mèo. Khắp nơi đều ngập mùi máu tươi, tiếng kêu ré lên đầy thảm thiết nối nhau vang lên. Mà lúc này Trình Tiểu Hoa giống như một cơn gió nhẹ, lơ lửng giữa không trung, như một người ngoài cuộc nhìn hết mọi chuyện xảy ra. Cũng là một buổi tối, trong căn nhà đèn đuốc sáng trưng. Nhị Bàn, Lão Hắc và năm, sáu tên đàn ông nữa, vừa lột da róc thịt một con mèo bị điện giật chết vừa hút thuốc, tán gẫu. Mèo chết mềm oặt nằm trong vũng máu loãng, mà những con mèo chưa chết ở trong lồng, cảm nhận được hơi thở chết chóc, không ngừng giãy dụa, thảm thiết kêu rên.

“Kêu to nữa lên! Chờ lát nữa, ông đây đập một gậy xuống, sẽ yên tĩnh hết thôi!” Nhị Bàn cười to, mỡ trên mặt cũng rung rung theo tiếng gã cười. Hắn tiện tay túm lấy một con mèo chết trên nền đất, lưu loát bóc da mèo. Trình Tiểu Hoa nhận ra, con mèo trong tay gã chính là Tiểu Hắc. Trong mộng cảnh kia, Trình Tiểu Hoa có thể chạy thoát. Nhưng trong hiện thực, Tiểu Hắc tâm tâm niệm niệm muốn đi tìm chủ nhân kia lại chết thảm ở đây, chết trong tay những kẻ này. Giọng của mèo tinh mang theo đau khổ truyền vào tai Trình Tiểu Hoa: “Tối hôm đó đi tìm đồ ăn, ta bị lạc đường. Đến lúc ta trở về, đã không thấy tăm hơi Tiểu Hắc đâu nữa. Ta tìm thật lâu cũng không tìm thấy nó. Mùi trong thành phố rất hỗn độn, ta không thể ngửi thấy mùi của Tiểu Hắc. Đường trong thành phố này cũng rất nhiều, rất dài, ta đi hết đường này ngõ kia, cuối cùng khi tìm được đến căn nhà này, đã không thấy Tiểu Hắc đâu nữa. Những tên đáng chết trăm lần kia cũng không có ở đây. Ở chỗ đầy mùi máu tươi này, ta ngửi thấy mùi của Tiểu Hắc...”

Cảnh trước mắt lại thay đổi, xuất hiện trước mắt Trình Tiểu Hoa là một cửa hàng quần áo trong thành phố. Một cô gái trẻ tuổi, chọn trong giá treo một cái áo khoác màu đen, ngắm nghía một chút rồi đưa cho chàng trai đứng

ạnh: “Cái này đẹp, anh mặc thử đi.” Chàng trai cười ngượng ngùng, cầ
cái áo đi mặc thử. Trình Tiểu Hoa nhận ra, chàng trai này chính là chủ nhân
của Tiểu Hắc, thiếu niên ôn hòa hướng nội mà Tiểu Hắc vất vả tìm kiếm
khắp nơi. Thiếu niên thử đ
mới, cười rất vui vẻ. Cô gái kia chắc là bạn
gái mới của anh, đang gậ
đầu vẻ hài lòng, vươn tay sờ lớp lông màu đen ở
cổ áo: “Cổ áo này sờ thật thích, rất giống lông thú thật.” Sau đó, Tiểu Hoa
nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Hắc mờ ảo hiện ra trên cổ áo khoác dài của thiếu
niên, nó nhẹ nhàng cọ qua cọ lại gáy chàng thiếu niên. Chỉ là thiếu niên
không hề hay biết.

Trình Tiểu Hoa kinh ngạc gọi: “Tiểu Hắc!” Sau đó không gian tối s
lại, Trình Tiểu Hoa mở mắt thấy mình đã trở lại phòng khách kia. Sơn Miêu
đang đứng đối diện cô, đôi mắt màu đỏ kia đã biến mất, chỉ còn lại một đôi
mắt màu hổ phách. Trong đôi mắt hổ phách ấy đọng đ
hơi nước. Nó nói:
“Rất châm chọc, đúng không? Chủ nhân mà Tiểu Hắc nhớ thương lại mua
một cái áo khoác dùng da lông nó làm thành, còn rất vui vẻ mặc lên người.
Ở trong mắt bọn họ, Tiểu Hắc có lẽ chỉ là một công cụ mua vui, sao lại thật
sự có tình cảm được? Nhưng ở trong lòng Tiểu Hắc, chủ nhân là cả thế
giới của nó. Lúc ta tìm được hắn, hắn đang mặc áo khoác kia trên người, ta
vô cùng tức giận, xông lên muốn cắn chết hắn. Nhưng h
phách của Tiểu
Hắc chặn trước mặt ta, cầ
xin ta đừng làm hại hắn. Lúc đó h
phách Tiểu
Hắc đã rất yếu, nó rõ ràng có thể đi đ
đầu thai chuyển kiếp, nhưng nó lại cứ
muốn bám vào cổ áo, muốn ở cùng chủ nhân của nó. Mà ta chỉ có thể tr
mắt đứng nhìn nó h
phi phách tán.”

Trình Tiểu Hoa lau nước mắt, nói: “Cho nên, anh mới oán hận loài người,
thậm chí ăn h
phách của họ?”

“Đúng. Lúc đó, nếu như tu vi của ta cao hơn một chút thì đã có thể sớm tìm
được Tiểu Hắc, nó sẽ không chết thảm như vậy. Cách duy nhất để trở nên
mạnh mẽ trong thời gian ngắn là ăn linh h
. Những năm gầ
đây, người ta

giết đầu là những kẻ có chết cũng không hết tội, tất cả hoặc đã từng ngược đãi hoặc đã từng giết hại chó mèo. Ngoại trừ cô, linh hồn của cô rất thơm, nên ta không nhịn được mà ra tay với cô.”

Trình Tiểu Hoa nghe vậy liền ngửi ngửi người mình, nhưng mùi máu tươi trong phòng quá nồng, cô không ngửi được mùi gì khác nữa.

Mèo tinh thờ dài: “Bỏ đi, hai người đi đi. Tuy không biết các người có lai lịch gì nhưng mong là từ đây trở đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Sau này, anh còn tiếp tục giết người rồi ăn linh hồn họ sao?”

Mèo tinh hừ lạnh: “Chuyện này không liên quan đến cô.”

“Anh nhầm, chuyện này có liên quan đến tôi. Bởi vì anh giết quá nhiều mạng người, đã bị Địa phủ Tư liệt vào danh sách đen. Cho nên, thật ngại quá, tôi đến bắt.. khuyên anh cải tà quy chính.”

“Địa phủ Tư?” Trong mắt Miêu yêu hiện ra sát khí: “Chỉ dựa vào cô?”

“Tôi biết anh oán hận loài người. Nhưng nhân loại cũng có người tốt kẻ xấu. Như tôi đây, là một người hiền lành, lương thiện.” Mèo yêu lại hừ

lạnh, tỏ vẻ khinh thường. Cảnh Thù cũng từ trong bện rộn ngẩng đầu, cười nhạo một cái.

“Anh oán hận những kẻ trộm mèo, giết mèo kia nhưng anh lại không biết trong xã hội này có rất nhiều người yêu thương động vật. Vì giải cứu chúng mà không tiếc tán gia bại sản. Nếu anh không tin, chờ lát nữa tôi cho anh xem, hai ngày trước tôi vừa đọc mấy tin như vậy.”

Trình Tiểu Hoa dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Còn những kẻ xấu xa kia, cho dù bọn chúng có thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật loài người thì những điếu bọn chúng làm đều được ghi vào sổ ở Địa phủ Tư, Phán quan sẽ dựa vào đó mà xử phạt tương ứng. Không tin, anh hỏi anh ấy xem...”
Trình Tiểu Hoa chỉ Cảnh Thù: “Anh ấy là Diêm La điện hạ ở Địa phủ.”

Cảnh Thù bật dậy, quát Trình Tiểu Hoa: “Thân phận của bản quân ở Nhân gian là bí mật, bí mật đấy, cô hiểu không? Ai cho cô tùy tiện tiết lộ vậy hả!”

“Anh có bảo phải giữ bí mật đâu? Hơn nữa, cũng đâu có người đến ám sát anh đâu, anh sợ gì chứ?”

Ám sát? Haha, hấn không sợ. Chỉ là cảm thấy việc bán hoành thánh làm ảnh hưởng đến thể diện của hấn, cho nên không nói với bên ngoài. Thậm chí, lúc những Quỷ sai đến tiệm cũng không lộ mặt, chỉ sợ có tên nào đấy biết mặt hấn, nhận ra hấn thôi.

Mà thôi, đối phương dù sao cũng chỉ là một con mèo tinh, cũng không sao cả, dù sao lại nữa cũng đánh chết nó. Vì thế, còn đặc biệt nhìn mèo tinh một cái, muốn nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ trên mặt nó. Yêu tinh trên đời này có rất nhiều, nhưng có may mắn thấy mặt bản quân không có mấy tên đâu đấy. Ai ngờ Sơn Miêu chỉ nhìn lướt qua hắn, sau đó quay đầu hỏi Trình Tiểu Hoa: “Diêm La là gì? Quỷ sai mới tới của Địa phủ à?” Làm yêu tinh, thỉnh thoảng hắn cũng gặp vài tên Quỷ sai. Cảm giác người này rất giống nhưng mạnh hơn chút.

Cảnh Thù nghe vậy, suýt chút nữa hít thở không thông, cũng không thèm chơi điện tử nữa, tức giận gào lên: “Người thế nhưng không biết Diêm La! Bản quân chính là Diêm La đứng đầu Thập điện

Chương 25

Ba kẻ dở hơi trong tiệm hoành thánh

Kể ra thì cũng có một thời gian Trình Tiểu Hoa không gặp Tôn Danh Dương nữa. Từ sau lần gã dùng tranh đổi hoành thánh thì không đến tiệm nữa. Lúc đó chỉ nghe gã nói đã dùng tiền đầu tư một vụ làm ăn lớn nhưng không biết tại sao bây giờ cảnh sát lại muốn bắt gã.

Lý Khải còng tay gã lại rồi mới nói: “Mấy hôm trước chúng tôi tập kích một ổ bán hàng đa cấp, hẳn chính là thành viên nòng cốt trong tổ chức bán hàng đa cấp, lúc đó hẳn thừa dịp hỗn loạn mà chạy mất. Không ngờ giờ vẫn rơi vào tay tôi.”

Bán hàng đa cấp? Lại còn là thành viên nòng cốt?

“Cảnh sát Lý, chắc có nhầm lẫn gì rồi.”

Lý Khải nói: “Không nhầm đâu, cách ăn mặc của hẳn rất đặc biệt, gặp một lần cũng không quên được. Hơn nữa, chúng tôi đã kiểm tra khẩu cung của các thành viên khác, họ đều nói hẳn ta là thành viên nòng cốt, cần phải đi với tôi về quy án.”

Tôn Danh Dương kêu lên: “Nòng cốt cái gì chứ? Tôi cũng là người bị hại mà! Bọn họ lừa tôi nói đầu tư càng nhiều thì thu lợi về cũng càng nhiều. Thế nên tôi mới đem hết tiền của đầu tư vào. Tiểu Hoa, cô biết mà, tiền lương của tôi không dùng được, ta phải ở công trường khuôn vác gạch nửa tháng trời mới có chút tiền này... Thế mà những tên chết tiệt kia còn đem tội danh đẩy lên đầu tôi. So với thất tử còn đáng giận hơn trăm lần!!!”

Trình Tiểu Hoa hạn lời. Chỉ số IQ như vậy mà cũng có thể làm cho Địa phủ Tư à?

Lý Khải nói: “Là người bị hại thì càng phải về cục, phối hợp đi điều tra vụ án.”

Cuối cùng, Tôn Danh Dương vẫn bị Lý Khải về cục, chỉ là gã còn kéo Tiểu Hoa đi theo, nói là đồng nghiệp với nhau thì không thể thấy chết không cứu.

Lúc đó Lý Khải hoài nghi nhìn Trình Tiểu Hoa, nói: “Không bằng cô cũng đi cùng xem sao?” Không biết có phải đang nghi ngờ cô cũng tham gia bán hàng đa cấp không nữa.

Trình Tiểu Hoa bất đắc dĩ đi theo, trước khi đi còn không quên dặn dò Sơn Miêu trông coi cửa tiệm.

Sau khi đi điều tra đã chứng minh Tôn Danh Dương đúng là một trong số những người bị hại. Nhưng vì gã cũng có lỗi kéo vài người nên vẫn bị phạt tì ền r ấ mới được thả. Trình Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy Tôn Danh Dương đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô. “Anh nhìn tôi làm gì? Tôi với anh cũng không thân thiết mà!”

“Tiểu Hoa, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp, cô không thể thấy chết mà không cứu!” Tôn Danh Dương nói xong còn chảy vài giọt nước mắt cá sấu.

Trình Tiểu Hoa chưa kịp từ chối đã thấy Tôn Danh Dương lau nước mắt, thì th ần: “Vậy cứ để bọn họ bắt tôi lại, dù sao nhà giam cũng không giữ được tôi.” Ngụ ý là hẳn sẽ vượt ngục. Vượt ngục không quan trọng, nhưng cảnh sát biết gã có quen biết với Trình Tiểu Hoa, chắc sẽ nghĩ...

Trình Tiểu Hoa cắn răng, nuốt nước mắt vào trong nói: “Tôi nộp, tôi nộp...” Rõ ràng người làm sai không phải là cô mà!

Tôn Danh Dương coi như còn có chút lương tâm, vừa ra khỏi cục, đã vái Trình Tiểu Hoa một cái: “Đại ân đại đức của cô, tôi ghi nhớ trong lòng. Sau này nếu có gì cần giúp, cho dù vượt lửa qua sông tôi cũng sẽ không chối từ!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Khỏi cần sau này, giờ trả luôn đi!”

Tôn Danh Dương: “?”

“Dù sao tiệm hoành thánh Tiểu Hoa của tôi cũng đang thiếu người làm, anh đến làm trả nợ đi.”

Đưa Tôn Danh Dương về đến tiệm, đã chín giờ kém.

Cảnh Thù thấy cô trở lại thì nói: “Trình Tiểu Hoa, ta đã nghĩ ra việc ta có thể làm rồi.”

“Việc gì?”

Cảnh Thù chỉ chỉ quầy thu ngân: “Sau này ta phụ trách giúp cô thu tiền, cô trả lương cho ta. Ta đã xem thử mức tiền lương ở Vọng Giang, trên dưới bốn nghìn tệ. Ừ, là nhân dân tệ ấy.” Đúng là Diêm La có khác, lời nói hết sức đúng lý hợp tình.

Trình Tiểu Hoa cười: “Chuyện thu tiền, tôi có thể tự mình làm cũng được. Điện hạ ngài thân phận cao quý, loại công việc thấp kém này thật sự không xứng với ngài. Chi bằng, ngài ra khỏi cửa, rẽ trái, bên đó có mấy cửa tiệm đó, ngài hỏi xem họ có tuyển nhân viên hay không.” Đùa à, bán hoành thánh cũng không lãi được nhiều lắm, còn muốn cô tuyển nhân viên, trả lương?

Nhưng mà, có đã xem nhẹ độ mặt dày của Cảnh Thù. Chỉ thấy hắn đi đến sau quầy thu ngân, ngẩng xuống, nói: “Đi đi lại lại rất mệt, cứ ở đây đi. Dù

sao tôi cũng quen ng ồi đây r ồi.” Là nhìn trúng ổ điện nơi này chứ gì, rất tiện cho việc cắm sạc di động.

Trình Tiểu Hoa nhẫn nhịn khuyên nhủ: “Điện hạ, lẽ ra ngài mới là chủ tiệm, sao lại phải đi làm nhân viên làm cái gì chứ? Hơn nữa, phát lương thì cũng nên là ngài phát cho tôi chứ. Chưa kể, một người tr ần mắt thịt như tôi lấy tài đức gì mà có thể tuyển ngài làm công chức, nếu truyện này truy ền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến uy danh của ngài mất thôi.”

Cảnh Thù vắt đôi chân dài lên bàn, nói: “Dù sao Quỷ sai ở đây cũng không biết thân phận của ta. Cho dù biết, ai dám mở miệng đặt đi ều, bản quân bóp nát h ần phách h ần!”

“Sao ngài lại như vậy chứ?”

“Vốn dĩ cửa tiệm này là của Địa phủ Tư. Ban ngày người chiếm cửa tiệm này mở bán thu lời, là ai dung túng cho người? Là ai che chở cho người?”

Uy hiếp! Tráng trợn uy hiếp!

Nhưng Trình Tiểu Hoa lại không thể phản bác lại được. Ai bảo cô quả thật có chiếm của cô dùng cho mục đích tư cơ chứ?

“Haizzz, vậy ngài cứ làm thu ngân đi. Nhưng điện hạ, tiền lương một tháng bốn nghìn tệ, tôi thật sự không trả nổi đâu. Nhiều nhất là một nghìn tệ. Dù sao bình thường anh cũng không cần tiêu cái gì cả, từng đó tiền để nạp game cũng đủ rồi. Nếu anh lột hết tiền của tôi rồi thì tôi còn buôn bán làm gì? Cứ đi ngủ cho rồi.”

Cảnh Thù ngẫm nghĩ, giống như có chút động lòng, nói: “Bản quân có thân phận như vậy, một tháng trả một nghìn tệ có chút ít.”

“Nếu chê ít thì ngài giúp tôi nghĩ cách làm cho buôn bán tốt hơn đi. Chỉ cần kiếm được tiền, tôi sẽ trả lương cho mấy người bằng nhân dân tệ hết!”

Cuối cùng, Cảnh Thù vẫn gật đầu, không tình nguyện đồng ý.

Trình Tiểu Hoa thầm thở phào trong lòng, cảm thấy công phu miệng lưỡi của mình ngày càng lợi hại.

Tôn Danh Dương lặng lẽ hỏi Sơn Miêu đang đứng cạnh: “Kia là ai?”

Sơn Miêu nhà nhạt nói: “Chị Tiểu Hoa gọi anh ta là chủ tiệm, có lẽ là tên của hắn. Mà cái tên này thật lạ quá.”

Tôn Danh Dương tự nhận mình có chút học vấn, ra vẻ đạo mạo nói: “Đấy là cậu không biết đấy thôi. Với dân chúng thì củi, gạo, dầu, muối, tương,

dấm dùi có thể dùng làm họ. Họ như vậy cũng không có gì kì lạ cả.”

“Thì ra là vậy.” Sơn Miêu bưng tỉnh đại ngộ: “Nhưng sao cùng là Quỷ sai mà linh khí trên người anh yếu hơn anh ta nhiều thế?”

“Người nói tên kia cũng là quỷ sai? Tất cả các Quỷ sai ta đều biết, sao lại không nhận ra hẳn nhỉ?”

Sơn Miêu nói: “Không biết. Chị Tiểu Hoa nói hẳn cũng làm ở Địa phủ Tư, là cái gì mà Diêm La ấy. Diêm La là cái chức vụ gì trong Quỷ sai thế?”

“Diêm La chính là...” Tôn Danh Dương trợn trừng hai mắt nhìn Cảnh Thù.

Thành viên trong tiệm hoành thánh giờ là bốn người. Trong đó Tôn Danh Dương làm hai công việc, ban ngày đến làm việc, ban đêm đi làm Quỷ sai. Bởi vì người làm nhiều hơn, Trình Tiểu Hoa đã thêm vào thực đơn mấy món ăn, trong đó có cơm. Nếu ăn chán mì, phở thì có thể ăn cơm.

Ở phương diện phân công công việc, khả năng nấu nướng của Trình Tiểu Hoa tốt nhất nên làm đầu bếp. Tính tình Sơn Miêu chân chất, làm nhân viên phục vụ là hợp nhất. Chạy bàn, dọn dẹp, hay làm những việc vặt khác cũng rất tốt. Quan trọng nhất là cậu ta không biết mệt, một người làm phần việc hai người cũng không sao. Còn Tôn Danh Dương, để hẳn làm nhân viên giao hàng đi. Linh lực của hẳn trong đám Quỷ sai cũng không tính là cao nhưng dịch chuyển tức thì cũng không phải chuyển khó khăn. Bởi vậy, có thể đi giao hàng đến khu công sở cách mười dặm nơi tập trung nhiều

người làm công ăn lương. Từ đó có thể tăng lợi nhuận. Đương nhiên, mỗi lần ra ngoài giao hàng, Trình Tiểu Hoa đều phải dặn đi dặn lại hẳn là lúc hiện thân phải quan sát cẩn thận, không được để người thường nhìn thấy. Cảnh Thù là người nhàn rỗi nhất. Hiện giờ Nhân gian đều thanh toán bằng quét mã, khách hàng tự mình quét mã trả tiền, rủi ro, nhàn lãn đều rất thấp. Tuy nhiên, thu ngân vào ban đêm không tiện lợi như ban ngày, Bởi vì việc thanh toán qua điện thoại chưa phổ biến trong đám viên chức Địa phủ Tư – nguyên nhân chủ yếu là do hệ thống tài chính không giống nhau nên không thể dùng hệ thống như Nhân gian được. Mà app Địa phủ Tư cũng chỉ mới được ra mắt mấy năm gần đây thôi, lỗi cũng còn nhiều. Chắc là trong thời gian ngắn cũng không thể tạo ra hệ thống thanh toán được. Bởi vậy, lượng công việc của Cảnh Thù tăng lên. Ban ngày thì có thể vừa làm vừa chơi điện tử, buổi tối thì đến chạm tay vào điện thoại còn không được. Thế nên Diêm La điện hạ rất tức giận. Cả buổi mặt mũi đều hầm hầm, thái độ phục vụ vô cùng kém. Có một số Quỷ sai thấy khó chịu, phản ánh lại với Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa cười cười: “Anh ta là chủ tiệm, tôi chỉ là nhân viên thôi, không quản được anh ta. Nếu không mọi người cứ nghĩ là anh ta đang thất tình, tâm tình không tốt. Thông cảm cho anh ta một chút vậy.”

Trừ chuyện này ra, còn có một chút chuyện vặt vãnh khác. Ví dụ như sức ăn của Sơn Miêu quá lớn, một bữa có thể ăn mười chén hoành thánh mà vẫn chưa no thật. Nếu không phải là không mất tiền lương, nhân viên như vậy thật sự có thể ăn đến mức Trình Tiểu Hoa phá sản luôn – dù cô cũng không có tài sản gì. Lại ví dụ như Tôn Danh Dương sau khi biết được thân phận của Cảnh Thù thì cứ rảnh là lại chạy đến lấy lòng hẳn. Cảnh Thù bị gã làm phiền, đã ném bay gã mấy lần. Kết quả là gã đứng lên phải đi bụi bám trên quần áo lại tiếp tục chạy đến nịnh nọt, còn thề thốt đảm bảo rằng sau khi trả hết số tiền nợ Trình Tiểu Hoa thì vẫn đến đây làm việc, tiền lương đều cho Cảnh Thù hưởng. Lúc này Cảnh Thù mới cho gã sắc mặt tốt hơn chút.

Tôn Danh Dương này, đôi lúc đầu óc hơi chậm chạp nhưng không ngu. Tự mình vất vả làm việc suốt ba trăm năm mới lên được đến cấp T2, nay ở trước mặt có một cái “ô dù” to như vậy, không ôm sao được? Hơn nữa, gã giữ bí mật rất tốt, thậm chí nhiều lần nhắc nhở Sơn Miêu không được tiết lộ thân phận thật của Cảnh Thù trước mặt các Quỷ sai khác. Mục đích rất đơn giản, gã không muốn Quỷ sai khác đến tranh giành cái “ô” này.

Trong tiệm này, vào lúc vắng khách thì người thường, quỷ và yêu ngồi cùng một bàn, gói hoành thánh, còn có một vị đại thần ngồi gần đó chơi điện tử. Trình Tiểu Hoa mất không ít công sức mới dạy được Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cách gói hoành thánh. Chủ yếu là gói hoành thánh nhân cô làm thôi. Còn nhân thịt heo, chỉ cần báo trước với Lý Đại Khoan thì muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Giá thành rất rẻ lại còn có thể trả bằng Minh tệ. Lúc gói gần xong hoành thánh thì có người đến. Trình Tiểu Hoa ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Triệu Mỹ Mỹ đã lâu không gặp.

Sau chuyện Bạch Triêu Lộ, Trình Tiểu Hoa cũng có gọi cho Triệu Mỹ Mỹ mấy lần. Biết được sau khi bọn họ trở về thì đều bị ốm một trận. Chẳng qua là những người khác chỉ sốt hai ngày thì khỏi, còn Hứa Phong thì thậm chí hơn, sốt cao ba ngày, sau đó chuyển nặng thành viêm phổi, ở trong bệnh viện mấy ngày mới khỏi. Đây cũng là do thân thể người phàm của bọn họ không chịu nổi sự tiếp xúc với oán khí của ma quỷ. Chỉ bị ốm một trận đã rất tốt rồi. Tuy rằng Trình Tiểu Hoa cũng có tiếp xúc với oán khí, nhưng cô có Minh Âm Linh bảo vệ, sau đó còn được hệ thống thưởng linh lực nên không bị ảnh hưởng.

Gặp lại Triệu Mỹ Mỹ, Trình Tiểu Hoa có chút bất ngờ. Tuy rằng vẫn trang điểm, ăn mặc thời thượng nhưng cô ấy gần đây đi nhiều. Trình Tiểu Hoa để

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương mang hoành thánh cất đi, kéo Triệu Mỹ Mỹ xuống: “Sao bỗng dừng cậu lại đến chỗ mình thế?”

Triệu Mỹ Mỹ cười: “Muốn cậu đến chỗ mình nhưng lần nào cậu cũng nói cậu bận nên mình tự đến vậy. Đúng rồi, cậu có gọi điện cho cậu vợ của cậu lần nào chưa?”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu, cười tự giễu: “Gọi làm gì? Gọi cho họ bảo bọn họ mau tìm được mình rồi đem mình đi bán à?”

Từ lúc đến Vọng Giang, Trình Tiểu Hoa đã đổi số điện thoại. Ngoại trừ Triệu Mỹ Mỹ cô coi là bạn bè, những người khác cô đều cắt đứt liên lạc.

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Chuyện của cậu tớ cũng có nghe kể, không tính vợ cậu nhưng cậu của cậu sao lại có thể đối xử với cháu ruột như vậy, nhẫn tâm đẩy cậu vào chỗ nước sôi lửa bỏng chứ? Tên họ Phương kia đã sắp bốn mươi tuổi, con trai đã học cấp ba rồi, không phải ỷ vào vợ hán chết, để lại mấy chục vạn tiền bảo hiểm nên mới muốn trâu già gặm cỏ non sao. Mình khinh!”

Trình Tiểu Hoa xua xua tay: “Đều đã qua rồi, đừng nhắc tới nữa.”

“Tớ cũng không muốn nhắc đến chuyện này. Nhưng hai ngày trước vợ cậu gọi cho tớ. Chắc nghĩ rằng tớ với cậu là bạn bè, nên tớ sẽ biết cậu đi đâu. Không biết lấy ở đâu ra số của tớ nữa.”

Trình Tiêu Hoa ngạc nhiên: “Bà ta gọi cho cậu để làm gì?”

“Nghe mợ cậu nói thì là phía sau thôn chuẩn bị làm đường quốc lộ, vừa vặn đi qua nơi đặt mộ bố mẹ cậu, họ muốn gọi cậu về chuyển mộ cho bố mẹ” Triệu Mỹ Mỹ dừng một chút, cảm thấy có chút khó mở miệng: “Bà ta còn nói, nếu cậu không quay về sẽ mắc kẹ, để mộ bố mẹ cậu thành mộ hoang, mắc kẹ người ta san bằng.”

Trình Tiêu Hoa giận đến mức cả người phát run, Tuy rằng cha mẹ cô mất đã lâu nhưng lúc họ còn sống đã đối xử với cậu mợ rất tốt. Năm cậu kết hôn, nhà mợ rất ghê gớm, tiền thách cưới không được thiếu một đồng. Là cha của Tiêu Hoa lấy tiền tích góp ra cho cậu bố sung vào. Lúc đó, cậu mợ cũng rất thân thiết với gia đình họ. Nhưng sau khi cha mẹ chết, mợ ngay lập tức thay đổi thái độ. Tuy rằng còn kiêng dè bà ngoại, không dám đuổi cô đi. Sau đó bà ngoại cũng qua đời, lúc đó cô học trung học, phải ở nội trú, ngày nghỉ phải đi làm thêm kiến tiền trang trải sinh hoạt, cũng chặm rãi sống qua ngày. Cho dù không nể mặt cô, thì cũng phải xem lại bố mẹ cô lúc còn sống đã đối xử với họ tốt như nào, sao có thể nói những lời tuyệt tình như vậy cơ chứ.

Chương 26

Đường về quê

Triệu Mỹ Mỹ nắm tay Trình Tiêu Hoa khuyên nhủ: “Mợ cậu vốn là người như vậy. Bà ta cũng muốn ép cậu quay về. Tớ cũng không cho bà ta số di động của cậu, nhưng chuyện đời mợ bố mẹ cậu thì vẫn nên về xem sao.”

Trình Tiêu Hoa gật đầu: “Mình nhất định sẽ về mà.”

Triệu Mỹ Mỹ còn nói: “Chẳng may họ nhốt cậu lại, không cho cậu đi nữa thì cậu nhớ gọi điện cho mình, mình đến giúp cậu.”

Trình Tiêu Hoa cười, nói: “Không sao đâu, mình không sợ.”

Giờ cô là nhân viên chính thức của Địa phủ Tư, đừng nói đến những yêu ma quỷ quái cạnh cô, chỉ dựa vào linh lực của mình, nếu mợ có nhốt cô không thả, cô cũng có thể phóng hỏa đốt nhà. Ừ, thật ra nhiệm chức ở Địa phủ Tư cũng không tệ.

Báo tin cho Trình Tiểu Hoa xong, Triệu Mỹ Mỹ xoa tay, nói: “Tiểu Hoa này, hỏi cậu chút chuyện nhé. Anh chàng đẹp trai hôm đó là người quen của cậu à?”

“Anh chàng đẹp trai nào cơ?”

Triệu Mỹ Mỹ đỏ mặt: “Là cái người cao lớn, da đen, ít nói, lạnh lùng ấy.”

Trình Tiểu Hoa nhận ra, ý của cô ấy là Thường Thanh, anh trai của Thường Tiểu Bạch.

“Tớ với anh ấy cũng không thân lắm, sao vậy?”

“Không thân mà cậu dám nhờ anh ấy chiếu cố bọn mình à?”

Trình Tiểu Hoa nói tiếp: “Tớ cùng với em gái anh ấy có nói chuyện mấy lần, biết anh ấy không phải người xấu. Bằng không tớ sao lại yên tâm giao một đại mỹ nữ như cậu cho anh ấy lo.”

Ánh mắt Triệu Mỹ Mỹ sáng ngời: “Không sao, thân thiết với em gái anh ấy cũng tốt lắm. Cậu giúp tớ xin số điện thoại của anh ấy được không? ID Wechat cũng được!”

“Cậu muốn làm gì?”

Triệu Mỹ Mỹ thẹn thùng: “Người ta lần này muốn yêu đương thật sự.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Vậy những lần trước đều là giả vờ yêu à?” Vị mỹ nữ này từ lúc học cấp ba đến giờ đã trải qua ít nhất mười mối tình.

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Lần này không giống với những lần đó. Từ sau hôm đó, trong đầu tớ đều là anh ấy, ăn không ngon, ngủ cũng không yên, giống như bệnh tương tư mà người ta vẫn hay nói ý. Trước kia tớ cố gắng mãi mà không giảm được cân nào, thế mà lần này mới hơn một tháng, tớ đã giảm hẳn năm cân. Tiểu Hoa, cậu nhất định phải giúp tớ. Cậu không thể trở mặt nhìn chị em tốt của cậu gây yếu rồi chết, đúng không nào?”

“Nhưng mà...” anh ấy cũng không phải là người mà. Cho dù quay lại bốn trăm năm trước thì Thường Thanh cũng đã chết rồi. Hiện tại tuy rằng là nhân viên của Địa phủ Tư nhưng vẫn là quý mà, vẫn là người quý cách biệt với Triệu Mỹ Mỹ. Cuối cùng, Trình Tiểu Hoa không chịu được Triệu Mỹ Mỹ năn nỉ ỉ ôi mà phải tìm Thường Tiểu Bạch xin số điện thoại của Thường Thanh cho Triệu Mỹ Mỹ.

Thường Tiểu Bạch cũng rất tinh quái, vừa nghe Trình Tiểu Hoa xin số điện thoại của anh mình đã trêu ghẹo Trình Tiểu Hoa có phải đã để ý anh cô rồi đúng không. Sau khi Triệu Mỹ Mỹ rời khỏi, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương cùng lúc từ trong bếp đi ra thăm dò.

Tôn Danh Dương nói: “Tiểu Hoa, tôi vừa mới nghe thấy, cô bị người khác bắt nạt à?”

Sơn Miêu nói: “Đề em cần bọn họ, giúp chị hết buồn nhé!”

“...” Trình Tiểu Hoa xấu hổ cười cười: “Không, không cần đâu, tự tôi có thể lo liệu được. Sơn Miêu này, cha mẹ chị phải dòi mộ, chắc sẽ cần dùng đến tiền, vốn đã hứa sẽ mua di động cho em, giờ đề tháng sau mua có được không?”

Sơn Miêu gái đầu nói: “Cũng được.”

Trình Tiểu Hoa đi ra sau quầy thu ngân, nói với Cảnh Thù đang mãi chơi điện tử: “Điện hạ, tôi muốn thương lượng với anh một chuyện, tiền lương tháng này của anh đề tháng sau tôi trả nhé...”

“Không được!” Cảnh Thù dứt khoát từ chối.

“Mộ của cha mẹ tôi phải chuyển chỗ, tuy rằng sẽ có đền bù nhưng tôi sợ không đủ. Cho nên...”

Cảnh Thù nói: “Thế đạo cụ của ta thì sao? Lấy gì mua giờ? Bản quân làm thu ngân cho người một tháng, làm Diêm La cũng không vất vả như vậy. Người còn muốn ăn bớt tiền lương à? Người là Chu Bái Bì à?”

Chu Bái Bì*? Hẳn nghe được từ đâu vậy?

*Chu Bái Bì: một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Bảo Ngọc. Vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. “Bái bì” ở đây còn có nghĩa là lột da. Chú thích này tìm được trong wordpress của bạn Lelinh2909.

Sáng sớm hôm sau, Trình Tiểu Hoa treo một cái bảng trước cửa “Có việc bận, thông báo tạm nghỉ bán hàng” sau đó lên xe khách đường dài về quê. Mới vừa ng ửi vào chỗ, chỗ bên cạnh đã có người ng ửi xuống theo. Trình Tiểu Hoa liếc nhìn, cả kinh: “Điện hạ, ngài cũng đi cùng sao?”

Cảnh Thù mặc một b ộ quần áo thể thao màu xám, trên cổ có một cái headphone, rất đẹp trai. Nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng liếc Trình Tiểu Hoa: “Ta phải giám sát ngươi, tránh cho ngươi dùng hết tiền lương của ta. Nhắc ngươi một câu, năm ngày nữa là đến mừng một, nhớ phải trả lương cho ta!”

Này... cảm giác bị Diêm La giục lương, Trình Tiểu Hoa chỉ biết cười ngượng.

Đúng lúc này, hàng ghế trước có một cái đầu tết tóc quay lại nói: “Tiểu Hoa, theo tôi thấy, điện hạ là sợ cô bị người khác bắt nạt, cho nên...”

“Bốp” một chiếc giày đập thẳng vào đầu gã. Cảnh Thù lạnh lùng nói: “Còn dám nói linh tinh, có tin bản quân cách chức ngươi, cho ngươi đi đầu thai làm gà trống không hả?”

Hàng ghế trước lại có một cái đầu quay lại nhìn, là gương mặt ngây ngô của thiếu niên mười lăm tuổi.

“Sơn Miêu, sao em cũng ở đây?”

Sơn Miêu cười ngốc: “Em đi theo xem rốt cuộc là ai bắt nạt chị, để em ăn kẻ đó luôn cho.”

“..” Trình Tiểu Hoa nhớ đến một chuyện, nói: “Vé xe đường dài rất đắt, các anh lấy đâu ra tiền?”

Cảnh Thù cười lạnh, vẻ mặt khinh khỉnh.

Tôn Danh Dương xoa cái đầu bị ném trứng, nịnh nọt nói: “Đầu là nhờ điện hạ anh minh thần võ của chúng ta, chỉ liếc mắt một cái là những người đó đầu mơ mơ hồ hồ cho chúng ta lên xe.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Không được đâu. Xe này có rất nhiều người đi, một lát nữa họ lên đủ, sẽ ngồi theo vé đấy. Cho dù các anh lừa được để lên xe nhưng nếu có người ngồi mấy ghế này ngồi đến thì sao?”

Đang nói thì thấy một ông chú cầm vé xe đến, nhìn một lát rồi nói: “Đây rồi, là ghế này, ghế số 5. Chàng trai, cậu ngồi nhầm chỗ rồi, đây là...”

Ông còn chưa nói hết, Cảnh Thù đã liếc mắt một cái. Ông chú không nói tiếp nữa, ánh mắt ngây ngốc, lúng ta lúng túng nói: “Tôi nhìn nhầm rồi, toa số 5. Toa số 5 ở...” Ông chú ngơ ngác đi đến cuối xe, ngồi xuống lối đi, miệng còn lẩm bẩm lâu lâu: “Toa số 5 ở đây, cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Sau khi hết khiếp sợ, Trình Tiểu Hoa cực kỳ sùng bái nhìn Cảnh Thù. Bỗng nhiên nghĩ đến: “Có thể trốn vé sao không nói trước với tôi? Biết vậy tôi đã không mua vé làm gì cả, mất một trăm tám tám đồng, tôi phải bán bao nhiêu chén hoành thánh mới kiếm lại được đây!”

Cảnh Thù đeo headphone lên, tiện tay chỉnh âm lượng lên mức cao nhất. Sơn Miêu giả vờ không nghe thấy cô oán thán, yên lặng ngồi một chỗ. Tôn Danh Dương chỉ ra ngoài cửa kính, nói với Sơn Miêu: “Cậu xem, thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Thôn Trình Tiểu Hoa lớn lên tên là thôn Thanh Thủy, thuộc huyện Linh Thủy. Dù tên mang chữ nước nhưng lại là một thôn ở trên núi. Xe phải

chạy qua năm ngọn núi mới tới huyện Linh Thủy.

Trên đường, Trình Tiểu Hoa bị say xe, buổi sáng còn đỡ, đến chiều, cô nhắm mắt ngủ, mới đỡ hơn một chút. Khoảng thời gian qua, chỉ ngủ được bốn tiếng đồng hồ, lúc này xung quanh yên tĩnh nên ngủ rất say. Lần trước ngồi xe, cô dựa vào cửa sổ xe lạnh như băng, mỗi lần xe xóc nảy, đầu sẽ đập vào cửa kính. Nhưng lần này tốt hơn rất nhiều, suốt buổi chiều cô ngủ rất ngon, không hề bị đập đầu. Trong lòng cô đang khen ngợi kỹ thuật lái xe của tài xế thật tốt, để cô ngủ được một giấc thật ngon. Vừa mở mắt ra lại thấy đối diện là mặt Cảnh Thù, khuôn mặt đang vô cùng khó chịu.

Trình Tiểu Hoa vô tội chớp mắt, sau đó kịp phản ứng lại, không biết vào lúc nào mình đã dựa vào vai Cảnh Thù điện hạ ngủ cả một giấc. Vội vàng ngẩng đầu, nhích sang phía bên kia, Trình Tiểu Hoa ra vẻ không có chuyện gì nói: “Thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Cảnh Thù nghiêng răng nói: “Bên ngoài trời đang mưa.”

“..” Trình Tiểu Hoa tiếp tục cười giả lả: “Không ai quy định là trời mưa thì không phải là thời tiết đẹp.”

Cảnh Thù hằm hừ chỉ vai mình: “Trình Tiểu Hoa, người ngấm ngấm dựa vào vai bản quân ngủ tạm không tính, người vậy mà còn dám chảy nước miếng?”

Trên áo Cảnh Thù thật sự có một mảng bị ướt, còn có chút dính dính, cô nhìn thôi mà còn cảm thấy kinh tởm.

“Hay, hay là lát tôi giặt cho ngài nhé?”

Cảnh Thù nói: “Không cần, người đừng cho ta một bộ khác đi!”

“Giặt sạch là được rồi mà..”

Cảnh Thù quát: “Bản quân chỉ mặc một bộ này, người mang đi giặt thì ta mặc cái gì?!”

“..”

Lúc chạng vạng, xe đến bến xe huyện Linh Thủy, Cảnh Thù một mực đòi đi mua quần áo. Còn uy hiếp Trình Tiểu Hoa, nói nếu có dám không mua, kiếp sau sẽ cho cô đái thai làm con gà trống trong trại gà đẻ trứng. Cùng đường, Trình Tiểu Hoa chỉ có thể đưa họ đến đường Mậu Lâm.

Đường Mậu Lâm không dài lắm nhưng bởi vì hai bên đường có rất nhiều cửa tiệm nên coi như là chỗ phồn hoa nhất huyện nhỏ này đi. Ngoài dân ở huyện thì dân những thôn trấn quanh đó cũng thường đến đây mua quần áo hợp mốt.

Đến đường Mậu lâm, Trình Tiểu Hoa chọn một tiệm bán quần áo nam. Chọn mãi, lấy một cái áo sơ mi nói với Cảnh Thù: “Cái này không tồi, ngài có thích không?” Quan trọng là rất rẻ, có bốn chín tệ. Còn có thể mặc cả với bà chủ nữa.

Cảnh Thù vẻ mặt ghét bỏ: “Lòe loẹt. Nếu bản quân mặc vào sẽ rất mất thể diện.”

Không đợi cô nói thêm gì nữa, Cảnh Thù rời khỏi tiệm này, đi vào một cửa tiệm thời trang ở đối diện. Tên tiệm bằng tiếng Anh, Trình Tiểu Hoa không hiểu. Nhưng nhìn cách bài trí thì có thể đoán đồ trong này nhất định bán đắt lắm.

Chương 27

Đêm khuya gặp ác ma

Chờ đến lúc Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng bước vào tiệm thì Cảnh Thù đã thay một bộ com lê, bước ra từ phòng thử đồ trong sự trăn trờ, khen ngợi của nhân viên bán hàng. Cũng không thể trách được, com lê màu đen càng làm nổi bật vẻ đẹp của Cảnh Thù. Những cô gái trong tiệm đều bị vẻ đẹp đó làm cho nổi lên sắc tâm, có người còn lớn mật cần điện thoại ra muốn chụp ảnh chung với Cảnh Thù.

Trình Tiểu Hoa chăm chú nhìn bảng giá, hít một hơi lạnh: 4999 tệ! Giá này thật sự không tương xứng với mức thu nhập của người dân trong huyện này. Trình Tiểu Hoa không nghĩ nhiều, vội chạy đến cởi bộ đồ Cảnh Thù đang mặc: “Quá đắt! Có bán tôi đi cũng không mua nổi bộ đồ này!”

Cảnh Thù nói nhỏ: “Không sao, bản quân dùng chút phép thuật để bọn họ tự nguyện giao cho ta là được.” Thật ra cũng không cần phải dùng phép thuật làm gì, chỉ cần nhìn họ lâu hơn một chút là có được rồi.

Trình Tiểu Hoa nói: “Đừng làm thế. Tiền lương của mấy cô gái này cũng không cao, để anh lấy không bộ đồ này thì họ lại phải bù tiền túi ra để

thôi? Quan trọng nhất là, Điện hạ, tôi cảm thấy ngài mặc đồ thể thao vẫn đẹp trai hơn.”

“Thật thế hả?” Cảnh Thù quay đầu, dùng ánh mắt hỏi Sơn Miêu và Tôn Danh Dương. Trình Tiểu Hoa điên cuồng nháy mắt ra hiệu, cũng may hai tên kia hiểu ý gật đầu.

Ra khỏi cửa tiệm đồ Âu, Trình Tiểu Hoa vội vàng kéo Cảnh Thù vào tiệm bán quần áo thể thao sản xuất trong nước ở ngay bên cạnh. May mắn gặp được đồ đúng mùa đang giảm 50%, lại còn mua một tặng một. Quần áo thể thao thường rộng rãi, Cảnh Thù cũng quen mặc hơn. Tùy ý chọn một bộ, miễn cưỡng hài lòng. Trình Tiểu Hoa cũng chọn cho Sơn Miêu một bộ. Dù sao cũng là mua một tặng một mà. Nhóc con này cũng đáng thương, lúc biến thành hình người, ngoài bộ quần áo da lông biến thành thì cũng không có bộ quần áo nào khác. Giờ được mua quần áo cho, cậu cảm động suýt thì khóc. Trình Tiểu Hoa thàn thở, đáng ra nên mua quần áo cho nhóc con này sớm hơn, cũng tại mình sơ sót.

Vốn cũng muốn chọn cho Tôn Danh Dương một bộ, nhưng hắn lại lớn tiếng nói: “Tôi sinh là người Đại Minh, chết cũng làm quỷ Đại Minh, tuyệt đối không thay đổi trang phục hay cắt tóc!”

Cảnh Thù đá một cái: “Nói tiếng người!”

Tôn Danh Dương tức giận nói: “Mặc quen rồi, không muốn đổi.”

Hai bộ quần áo, sau khi giảm giá hết 389 tệ, rất rẻ. Trình Tiểu Hoa đứng ở quầy thu ngân, đang muốn trả tiền, thì cánh tay bị chạm vào sau đó lại bị người lôi kéo. Một giọng nữ cao vang lên bên tai: “Tiểu Hoa, đúng là con rỗi! Đã quay về sao không về nhà luôn, ở đây làm cái gì?” Giọng nói này, dù không cần nhìn Trình Tiểu Hoa cũng đoán ra được là ai. Người kia là mẹ của cô.

Thỉnh thoảng mẹ cũng sẽ đưa chị họ với em họ đi mua đồ, nhưng chưa từng dắt Tiểu Hoa đi cùng. Dù sao cũng không phải mẹ ruột mình, đối với mình không tốt cũng chịu thôi.

Hôm nay chắc cũng như vậy, đi ngắm nghĩa thì gặp được Trình Tiểu Hoa nên dẫn cả chị em họ vào đây. Không đợi Tiểu Hoa trả lời, mẹ đã liếc mắt nhìn ba người kia, thấy Cảnh Thù và Sơn Miêu đều đang cầm một túi đồ thì trợn trừng mắt, không để ý hoàn cảnh xung quanh mà lớn tiếng mắng: “Hay cho con nhóc chết tiệt mày, kiếm được tiền cũng không biết hiếu kính cậu mẹ, lại học đòi nuôi trai bao!”

Cảnh Thù chỉ mình rỗi lại chỉ Sơn Miêu: “Bà ta nói ai là trai bao?” Sơn Miêu lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không hiểu.

Tôn Danh Dương nói: “Dù sao cũng không phải nói tôi, Tiểu Hoa cũng không mua đồ cho tôi!”

Trình Tiểu Hoa không vui nói: “Bọn họ đều là bạn của cháu, mẹ nói chuyện có ý một chút.”

Mợ lại càng cao giọng: “Con nhóc chết tiệt, mày trưởng thành rồi thì học được cách cãi lại tao luôn hả? Tao nuôi mày ăn nuôi mày mặc từ nhỏ đến lớn, vất vả cực khổ nuôi lớn mày, thế mà lại nuôi ra một đứa ăn cháo đá bát!”

Cô nhân viên thu ngân nhin không được hỏi: “Chị ơi, quần áo này chị còn lấy nữa không ạ?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Lấy chứ. Chúng tôi mua đồ đâu có liên quan gì đến người lạ đâu?”

Mợ cô tức giận muốn mắng tiếp nhưng Trình Tiểu Hoa không cãi lại nữa, không để ý đến bà ta, trả tiền xong thì dẫn bọn Cảnh Thù rời khỏi.

Mợ cô nói: “Mày được lắm, có giỏi thì đừng có bước chân về nhà tao!”

“Vốn dĩ cháu cũng không muốn về nhà mợ. Nếu mợ là bậc trưởng bối, cháu khuyên mợ một câu, nên bớt tạo nghiệt đi, tránh cho sau này phải chịu khổ ở Bạt Thiệt Địa Ngục*!” Nếu như trước kia, Trình Tiểu Hoa nhất định sẽ nhin không được mà khích bác mấy câu. Nhưng sau khi làm việc cho Địa phủ Tư, cô biết rằng mọi việc làm lúc còn sống đều ghi thành ưu khuyết điểm trong sổ Sinh Tử cá nhân, tạo nghiệt thì sẽ bị quả báo. Nên cô cần gì phải so đo với người nhất định sẽ vào Bạt Thiệt Địa Ngục cơ chứ?

*Bạt Thiệt Địa Ngục là tầng đầu tiên của 18 tầng địa ngục, là nơi dành cho những kẻ khi còn sống hay làm tổn thương người khác bằng lời nói. Tại đây, tội nhân sẽ bị tiêu quỷ banh mồm rồi dùng kềm thép rút lưỡi ra từ từ trong đầu đón khôn cùng. Sau đó, tội nhân sẽ bị chuyển vào Tiễn Dao Địa Ngục, Thiệt Thụ Địa Ngục. [Đọc xong nghĩ tằm 50 tuổi mình nên đi tu trả nghiệt quá ToT]

“Con nhóc mất dạy, chẳng lẽ tao còn không dạy được mày!” Mẹ cô nâng tay muốn nhéo tai Trình Tiểu Hoa. Lúc Trình Tiểu Hoa còn nhỏ, cũng bị bà ta đánh nhiều lần, nhéo tai cũng chỉ là chuyện bình thường. Nhưng mà giờ bà ta còn chưa chạm vào Trình Tiểu Hoa thì đã bị một bàn tay nắm lại, vặn ngược ra sau, đau đến mức bà ta la oai oái. Đối với Cảnh Thù, bóp chết một người phạm cũng chỉ giống như giết một con kiến: “Trai bao? Người máng ta sao?”

Sơn Miêu cũng lại gần, khịt mũi ngửi: “Mùi vị của người này thật thối, nhưng vẫn có thể có chịu đựng. Chị Tiểu Hoa, em ăn bà ta được không?”

“...”

Không để ý tới mẹ cô còn đang máng chửi khó nghe, cô kéo Cảnh Thù, Sơn Miêu và Tôn Danh Dương rời khỏi.

Tay mẹ cô bị vặn suýt chút nữa thì gãy, vừa tức vừa đau nhưng lại không thể làm gì Trình Tiểu Hoa, quay đầu trút giận lên hai đứa con đứng cạnh: “Mẹ mày bị bắt nạt mà cũng không biết đến giúp, sinh chúng mày ra để làm gì không biết!” con gái bà ta chỉ lớn hơn Trình Tiểu Hoa có một tháng,

lúc này vẫn bần thần nhìn theo hướng Trình Tiểu Hoa rời đi, thì thào:
“Người đàn ông kia thật đẹp trai! Tiểu Hoa sao lại có thể quen người đẹp
trai như vậy cơ chứ?” Con trai vừa đủ mười lăm tuổi của bà ta thì nói:
“Tiểu Hoa thật nhiều tiền, con vừa mới thấy trong ví nó đầy tờ một trăm
tê, một xấp dày lắm!” Mẹ: “...”

Ở Thanh Thủy thôn, Trình gia có một căn nhà cũ có ba gian nhà, một mặt
quay ra đường, mặt sau là sân. Mấy năm nay, người trong thôn đều ra
ngoài làm việc, các hộ gia đình trong thôn cũng đã xây dựng nhà tầng. Ba
gian nhà càng thêm không bắt mắt.

Phòng ở đã cũ, nhưng đất lại rất có giá. Sau khi cha mẹ Trình Tiểu Hoa qua
đời, mẹ nhìn trúng ba gian phòng này, nên mới tận tâm tận lực tranh giành
quyền nuôi nấng cô. Cậu của Trình Tiểu Hoa là người chất phác, nhưng bà
ngoại cô lại là người vừa khôn khéo vừa hiền hậu. Bà thương Trình Tiểu
Hoa không cha không mẹ, cố gắng cưng chiều cô hơn, mấy gian phòng kia
cũng thay cô quản lý không để mẹ sang tay thành công. Sau khi bà ngoại tạ
thế, Trình Tiểu Hoa học trung học đã biết đấu trí đấu dũng với mẹ.

Đẩy ra cổng lớn, mùi ẩm mốc xộc vào mũi, cánh cổng cũng tạch một tiếng
rõ rơi xuống nền đất. Trình Tiểu Hoa cười ngượng: “Lâu rồi không có
người ở, nên hơi cũ nát. Chờ dọn dẹp xong thì có thể ở lại.”

Cảnh Thù nhướn mày, nói: “Ngại gì, dù sao trừ cô ra, chúng ta cũng không
phải người. Nhưng mùi trong này quá khó chịu, ta lên mái nhà ngửi một lát
đây.” Dứt lời, dậm chân một cái, nhảy lên nóc nhà. Ngay sau đó là một
tiếng “rầm” hòa với tiếng quát giận dữ của Cảnh Thù: “Cái nhà rách nát
này, đến mái nhà mà cũng sụp đổ!”

Trình Tiểu Hoa: “..”

Cảnh Thù gọi Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đi lên sửa mái nhà, Trình Tiểu Hoa ở dưới quét quét, dọn dọn, lau chỗ này, dọn chỗ kia. Sau một lúc thì cũng miễn cưỡng có thể ở được.

Tôn Danh Dương là Quỷ sai, chỉ cần có chỗ sạch sẽ nuôi linh hồn là được. Cảnh Thù vẫn ở trên mái nhà, không biết là sửa chữa gì hay là ngồi chơi điện tử. Còn Sơn Miêu, lúc ở tiệm hoành thánh thì cứ đêm đến là biến thành mèo, cho cậu một cái ổ nhỏ là được rồi. Sau khi sắp xếp xong đã là mười hai giờ đêm. Trình Tiểu Hoa mệt lả đi, đầu vừa đặt xuống gối là ngủ ngay lập tức.

Trong lúc ngủ mơ màng, bỗng nhiên cảm giác được có một cơn gió lạnh đập đến, cô lạnh đến mức răng va lập cập. Có lẽ Minh Âm Linh cũng bị gió thổi, nên rung lên mấy tiếng leng keng.

Trình Tiểu Hoa giật mình một cái, tỉnh ngủ, sau đó chỉ nghe một tiếng: “Meo”. Sơn Miêu đang ở hình mèo phá cửa sổ mà vồ lấy một cái bóng đen, há mồm muốn ăn. Trình Tiểu Hoa vội kêu: “Sơn Miêu, ngậm miệng, không được ăn bậy!”

Sơn Miêu sừng sốt, móng vuốt không giữ chặt, bóng đen kia lẩn mất. Sơn Miêu muốn đuổi theo nhưng lại bị Trình Tiểu Hoa túm cái đuôi lại, dạy dỗ: “Chị chưa cho em ăn no à? Sao cứ thấy cái gì cũng muốn ăn vậy?”

Sơn Miêu rùng mình, biến thành dáng vẻ thiếu niên mười lăm tuổi, ủy khuất nói: “Chị Tiểu Hoa, đó là ác ma, em sợ nó hại chị nên mới bắt nó lại, nhất thời không nhịn được mới há miệng thôi.” Tên nhóc này, trước kia đã quen ăn h ồ n, tuy rằng hiện tại Trình Tiểu Hoa giám sát nó nên không thể ăn nhưng vẫn còn hơi nghiện, giờ kiêng chế cũng hơi khó khăn.

“Em xem đây là nhà của ai? Nếu thật sự có ma thì đó nhất định là cha mẹ chị quay về thăm chị. Nếu em muốn ăn bọn họ, chị li ều mạng với em!” Trình Tiểu Hoa nói xong, nói: “Cha, mẹ, hai người trở về thăm Tiểu Hoa sao ạ? Đừng sợ, đây là bạn của con, sẽ không làm hai người bị thương, hai người mau xuất hiện đi ạ.”

Sơn Miêu tự thấy mình đuối lý, lui về góc tường ng ồi x ồm xuống, đôi mắt to trong veo vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh. Cảnh Thù cười xòa nói: “Linh hồn ba mẹ cô sao lại biến thành ác ma đến hại cô? Cô rốt cuộc đã làm gì mới khiến họ oán hận như thế!”

Trình Tiểu Hoa ngăn người: “Anh có ý gì? Chẳng lẽ đó không phải là cha mẹ tôi à?”

“Cha mẹ cô sớm đã đầu thai chuyển thế, cô có gọi rát họ cũng không về.” Cảnh Thù xô hai người ra, bước vào, thuận tay biến ra lửa chiếu sáng xung quanh – nhà đã lâu không có người ở nên không có điện.

Nói vậy thì lúc này là cô hồn dã quỷ vào nhầm hay vẫn là ác ma?

Chẳng qua nhắc tới cha mẹ, Trình Tiểu Hoa cũng không đề ý chuyện khác nữa, cố hỏi Cảnh Thù: “Điện hạ, ngài tính xem cha mẹ tôi đâu thai thành gì rồi. Cha mẹ tôi đâu là người tốt, nhất định có thể lại đâu thai làm người nhĩ?”

Tác giả có lời muốn nói: Đọc được trong cmt, có rất nhiều người không thích tính tình Cảnh Thù. Cảnh Thù muốn nhờ tôi nói giúp mấy câu, coi như vãn hồi hình tượng.

Nên tôi nói mấy câu thôi nhé: “Người ta đã làm lưu manh suốt 8000 năm, mấy người còn trông mong hắn tốt tính hả? Mong hắn thay đổi bớt lưu manh? Thôi, đừng đùa nữa mà. Không vui đâu!!!

Cảnh Thù: “Tác giả, cô ra đây, chúng ta cùng nhau đàm đạo “nhân sinh”!!!

Chương 28

Tiêu Hoa bị sàm sỡ!

“Thế gian này có hàng trăm tỷ sinh linh, số lượng được đầu thai làm người rất ít. Có thể làm người thì phải có ba kiếp đầu làm việc thiện. Nếu như có nhiều người chết thì phải có mười thế tích đức. Cha mẹ cô cũng có chút đức hạnh, một đời trước làm người rất có quy củ, nguyên tắc. Ừ, nhiều nhất là được làm mèo làm chó...” Cảnh Thù đang bắm ngón tay bỗng nhiên dừng lại, sừng sốt.

Trình Tiêu Hoa thấy vẻ mặt này của hắn mà trong lòng lo sợ: “Rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ đầu thai thành cái gì đấy không tốt sao?”

Cảnh Thù lại bắm ngón tay một lần nữa, chần chẫn mình không tính sai mới nói: “Vậy mà lại đầu thai làm người, một người là phú nhị đại, một người là công chúa của một công quốc ở châu Âu!” Nói xong lại nhíu mày: “Cái này thật không hợp logic!”

Cha mẹ được đầu thai đến chỗ tốt, Trình Tiêu Hoa vô cùng vui vẻ: “Chuyển thế theo cách cũ mà còn muốn logic sao? Lão nhân gia ngài vừa mới có biểu cảm kinh ngạc, dọa tôi sợ mất mật. Tôi còn tưởng cha mẹ tôi chuyển thế thành gia súc cơ chứ.”

Cảnh Thù nói: “Đa số sinh linh chuyển thế làm con vật, chuyển thế làm người đã ít, vào gia đình giàu có lại càng ít hơn. Dựa trên ưu khuyết điểm mấy đời gần đây của cha mẹ cô thì không thể đầu thai làm người. Thế mà bọn họ không những đầu thai làm người mà còn có số mệnh giàu có nữa.”

“Chẳng lẽ là do lỗi hệ thống?”

Cảnh Thù nói: “Không phải lỗi hệ thống, nhất định là có ẩn tình gì đó. Ôi, thật không bớt việc mà, bản quân mới rời khỏi Địa phủ Tư được bao lâu chứ, sao lại nhiều chuyện không hay thế nhỉ!”

Trình Tiểu Hoa cảm thấy thật may mắn, ai quan tâm có phải là do lỗi hay không, dù sao cha mẹ tôi được hưởng một đời phú quý là tốt rồi.”

Đúng lúc này, di động lại rung, Trình Tiểu Hoa rút ra, thấy có một hàng thông báo: [Ngài có nhiệm vụ mới, hãy mở app Địa phủ Tư để biết thêm chi tiết]

Mỗi lần tuyên bố nhiệm vụ đầu là vào lúc đêm hôm khuya khoắt, đây là muốn chứng minh mình là hệ thống đến từ Địa phủ hay gì?

Trình Tiểu Hoa mở app Địa phủ Tư ra, ngay lập tức một đoạn thông báo xuất hiện trên màn hình:

[Yêu cầu của nhiệm vụ: Vì hệ thống cảm nhận được xung quanh có oan hồn đang dao động, ảnh hưởng đến an nguy của cư dân. Yêu cầu hóa giải oán khí của oan hồn.

Độ khó: 2 sao rưỡi

Khen thưởng: linh lực + 10 điểm

Trừng phạt: Vạn quỹ cắn thân.

Thời gian hoàn thành nhiệm vụ: trong vòng 5 ngày kể từ hôm nay.]

Sau khi đọc xong, Trình Tiểu Hoa không nhịn được cười, nói: “Hệ thống này thật mất cảm, có thể cảm nhận được những việc xảy ra quanh tôi, còn tùy lúc công bố nhiệm vụ nữa.”

Cảnh Thù cũng nhìn điện thoại, sau đó nói với Trình Tiểu Hoa: “Ồ, ba lần trước, lúc nhận thông báo nhiệm vụ trên mặt cô ngay lập tức viết lên hai chữ “tuyệt vọng”. Sao giờ bình tĩnh thế?”

Trình Tiểu Hoa cười: “Có lão đại ngài trấn ở đây, sao tôi còn phải lo lắng nữa? Huống chi, độ khó mới có hai sao. Lần trước vụ Sơn Miêu, độ khó

khăn ba sao, tôi còn giải quyết được đây thôi?” Không chỉ vậy, cô còn có chút mong chờ nhận linh lực sau khi hoàn thành nhiệm vụ này. Không biết nó sẽ là kỹ năng lợi hại nào nhỉ?

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Trình Tiểu Hoa tìm Tôn Danh Dương. Do đêm qua không thấy gã hiện thân, Trình Tiểu Hoa hỏi: “Đêm qua anh đi ra ngoài à?”

Tôn Danh Dương: “Không có, đêm qua tôi ở nhà chính ng ỡ thi ền, ng ỡ một lúc thì ngủ mất luôn.”

“..” Trình Tiểu Hoa: “Cho nên, đêm qua xảy ra chuyện gì anh cũng không biết?”

“Không biết!” Tôn Danh Dương gãi đầu: “Đêm qua có chuyện gì thế?”

Trong khoảnh khắc đó, Trình Tiểu Hoa đột nhiên hiểu rõ tại sao Tôn Danh Dương đã làm Quỷ sai hơn ba trăm năm r ỡ mà vẫn chỉ ở cấp T2 thôi. Trình Tiểu Hoa nhờ Tôn Danh Dương đi tìm Quỷ sai của vùng này, hỏi xem ở quanh đây có oan h ỡn nào đang rục rịch không. Còn cô thì đi đến ủy ban hỏi về việc di rời. Tuy đã biết cha mẹ đi đầu thai vào nơi tốt hơn r ỡ nhưng hậu sự đời này vẫn cần làm cho tốt. Cảnh Thù với Sơn Miêu nhàn rỗi không có việc gì làm nên cũng đi cùng với cô luôn. Vì thế, dọc đường đi, có không ít những đoạn tám nhảm.

Vương Thẩm bán đồ ăn vặt ven đường vừa trò chuyện với Trình Tiểu Hoa xong, thấy Cảnh Thù và Sơn Miêu đi cùng cô thì hỏi: “Tiểu Hoa, một lớn một nhỏ này, ai là bạn trai cháu thế?”

“Đều không phải, cô đừng hiểu lầm nhé.” Trình Tiểu Hoa xấu hổ cười, nhanh chóng dẫn Cảnh Thù với Sơn Miêu rời khỏi. Sơn Miêu quay đầu hỏi Cảnh Thù: “Bạn trai nghĩa là gì?” “...” Cảnh Thù nói: “Hơn hai trăm năm qua người sống thế nào vậy?” Sơn Miêu cẩn thận suy nghĩ: “Trước đó đều ở trong núi, gần mười năm nay mới tiếp xúc với xã hội loài người, nhưng tôi đều vội vã đi kiếm ăn, không rảnh để lo chuyện khác.” Nghe vậy, Cảnh Thù tốt bụng giải thích vài câu cho Sơn Miêu.

Sơn Miêu bưng tỉnh đại ngộ, sau đó nghiêm nghị nói: “Loài mèo chúng tôi mùa xuân mới tiến hành giao phối, giờ sắp đến mùa đông rồi.”

Trình Tiểu Hoa: “...”

Cảnh Thù: “...”

Ở nông thôn, mộ phần đều được đặt ở ruộng đồng, hoặc trên đỉnh núi, cũng có thể chọn một nơi có phong thủy tốt hơn, không hề có nghĩa trang. Lần này vì Chính phủ muốn tu bổ đường cao tốc, mà vừa lúc đi ngang qua mộ phần của cha mẹ Trình Tiểu Hoa. Chỗ an táng mới do ủy ban sắp xếp, Trình Tiểu Hoa có đến nhìn, vị trí cũng không tệ nên cũng không nói gì nhiều. Việc cô cần làm là di dời mộ, sau đó lập một cái bia nữa, cúng bái hành lễ là đã xong việc. Trình Tiểu Hoa tiện đường nên đi xem bia luôn, chất lượng trung bình có giá khoảng gần một nghìn tệ. Lại thuê người điều

khắc, thì chi phí cũng rơi vào khoảng hơn một nghìn tệ. Tiền cô mang theo cũng coi như đủ dùng. Bởi vì khắc bia đá tốn một chút thời gian nên phải ứng tiền trước. Trình Tiểu Hoa đồng ý. Đến lúc trả tiền mới nhớ để quên ví ở nhà. Cô dặn Cảnh Thù và Sơn Miêu chờ ở đầu đường, còn mình thì về lấy ví, dù sao cũng chỉ cách có mấy bước chân.

Lúc sắp đến nhà thì từ xa đã thấy mẹ và một người đàn ông trung niên khác đang đứng chờ ở cửa. Nhìn thấy Trình Tiểu Hoa, bà ta khó có được nở nụ cười: “A, Tiểu Hoa, con đã quay lại rồi? Mẹ đã ở đây chờ con hơn nửa ngày rồi đấy.”

Trình Tiểu Hoa nhú mày: “Bà tìm tôi có việc gì?”

Mẹ nói: “Có việc chứ, còn là việc đáng mừng! Con mau mở cửa, chúng ta vào nhà rồi nói!”

Việc đáng mừng? Trình Tiểu Hoa cười lạnh trong lòng, quét mắt nhìn người đàn ông trung niên đang đứng cạnh mẹ, hắn ta mặc một cái áo dạ, trên cổ đeo một dây xích bằng vàng, mang theo một cặp đũa giấy tờ, nhìn khà khà. Lúc hắn ta cười, nếp nhăn ở đuôi mắt kéo lên, cũng lộ ra một cái răng vàng.

Trình Tiểu Hoa lạnh nhạt nói: “Tôi về vì việc tang ma, có cái gì vui vẻ đâu? Nếu mẹ muốn đến gặp tôi, giờ cũng gặp được rồi. Nếu không có việc gì, mời mẹ về giúp cho.”

Bị cô đuổi về như vậy, nếu là trước kia mợ đã sớm mở miệng mắng mỏ. Nhưng không nay lại không vậy, kéo tay Trình Tiểu Hoa, thấp giọng nói: “Tiểu Hoa à, con đừng có hốt. Hôm nay mợ đến là vì chuyện chung thân đại sự của con đấy. Mợ còn dẫn người ta đến gặp con nữa này. Anh ta tên là Phương Quốc Lương. Lúc trước con chưa từng gặp anh ta nên không thích cũng không sao. Giờ, con nhìn xem, người ta mặc trên người, quần áo, trang sức đều rất đắt tiền! Con đừng quan tâm chuyện anh ta tái hôn, sau khi vợ trước chết, anh ta được công ty bảo hiểm bồi thường mười vạn tệ đấy! Sau khi con gả qua đó, quần áo, trang sức đẹp để dành là của con hết còn gì? Con cũng không cần vất vả đi làm, ngày ngày ở nhà cắn hạt dưa, không phải thích hơn sao?”

Trình Tiểu Hoa bực mình: “Tôi không như mợ, không thích suốt ngày ngồi nhà cắn hạt dưa! Nếu mợ đã nhìn trúng lão thì mợ gả cho hắn đi, để lão mua dây chuyền vàng cho mợ đeo!”

Dứt lời, hất tay mợ ra, mở khóa cổng vào trong nhà lấy tiền, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì bị Phương Quốc Lương cản lại, cười khà khà, nói: “Tiểu Hoa, anh cố tình đến gặp em, sao em lại không quan tâm anh thế?”

Khóe mắt Trình Tiểu Hoa liếc thấy mợ cười một tiếng rồi rời khỏi. Cô tức điên lên được. Tuy nói rằng xã hội hiện đại đã cởi mở hơn nhiều, nam nữ thân mật cũng thoải mái hơn. Nhưng chưa được cô đồng ý đã dẫn người đến nhà cô, còn để một cô gái chưa kết hôn như cô ở đây một mình, không sợ sẽ xảy ra chuyện gì sao? Hay là còn mong cô gặp chuyện không hay?

Trình Tiểu Hoa không khách khí nói với Phương Quốc Lương: “Mặc kệ mợ tôi đã nói gì với ông, nhưng bà ta không có quyền quyết định thay tôi.

Tôi cũng không thích ông, mong ông có thể tự hiểu. Tôi đã nói rõ ràng rồi đấy. Ông đừng đứng chắn cửa nữa, tôi có việc phải ra ngoài.”

Phương Quốc Lương nói: “Không được, mẹ em đã nhận sính lễ của anh, đừng ý gả em cho anh nữa. Giờ em là vợ hôn thê của anh. Giờ em không thích anh cũng không sao. Sau này chúng ta ngày nào cũng bên nhau, em sẽ dần thích anh thôi.”

Mặc dù Trình Tiểu Hoa cùng thôn với Phương Quốc Lương nhưng không quen biết. Chỉ nghe nói là gã này thích ăn ngon, thích đánh bạc, đàn ông trong thôn người thì ra ngoài làm công, người làm việc đàng áng, chỉ có mình hắn suốt ngày chơi bời lêu lổng. Vì vậy mà càng lúc càng nghèo. Nếu năm đó không cưới được vợ trước là đã may mắn lắm rồi. Bởi vì vợ gã trượt chân ngã sông chết đuối, công ty bảo hiểm bồi thường phí tổn lớn, hắn mới có thể ngừng đầu mà sống. Cho dù như vậy, con gái nhà lành cũng không để mắt đến hắn. Hắn tính đi tính lại, cảm thấy Trình Tiểu Hoa có chút nhan sắc, thêm nữa mẹ cô có tính tham lam nên mới có ý định trâu già gặm cỏ non.

Sau đó, Trình Tiểu Hoa bỏ trốn, Phương Quốc Lương còn đến nhà mẹ cãi vã. Giờ Trình Tiểu Hoa trở về, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, ngay lập tức đến bắt mẹ phải dẫn hắn tới đây.

Mới có một thời gian không gặp, khí sắc của Trình Tiểu Hoa tốt hơn nhiều, hai mắt cũng sáng hơn, người càng có vẻ tươi ngon mọng nước. Tâm tư xấu xa nổi lên, hắn ta giữ chặt cánh tay Trình Tiểu Hoa, không biết xấu hổ nói: “Hoa à, anh thương em mà, anh sẽ đối xử tốt với em!”

Trình Tiểu Hoa bị hắn ta bất ngờ giữ chặt, vô cùng kinh sợ, còn chưa kịp phản ứng lại thì gã đàn ông vô sỉ này còn muốn tiến lên, ôm cô vào lòng. Trình Tiểu Hoa triệu tập linh lực, lòng bàn tay ngưng tụ một ngọn lửa, còn chưa kịp phóng qua thì đã thấy một tia sáng vụt xuất hiện, chớp mắt hóa thành một người. Là Cảnh Thù. Hắn giơ chân, một phát đá ngã gã họ Phương, giậm lên lưng hắn ta, tức giận mắng Trình Tiểu Hoa: “Cô bị ngốc à, thanh thiên bạch nhật như này mà còn bị người xàm sỉ! Mất hết mặt mũi Địa phủ Tư r ồi!”

“Không, còn chưa có” Trong lúc nhất thời, Trình Tiểu Hoa không biết nói sao, trong lòng bàn tay vẫn còn một quả cầu lửa.

Một người phàm như Phương Quốc Lương làm sao có thể chịu được một cú đá của Cảnh Thù, miệng phun máu không ngừng, thề thào nói: “Cứu, cứu mạng...”

Dăm ba sợi dây chuy ền vàng làm sao ng ầu bằng làm vợ Diêm La Điện hạ chứ :v

Chương 29

Gọi h ần

Nghe thấy tiếng kêu cứu của Phương Quốc Lương, Cảnh Thù nhấc chân, bên môi treo nụ cười lạnh. Trong lòng Trình tiểu Hoa cảm thấy không ổn, đang muốn mở miệng ngăn cản, Cảnh Thù đã thẳng chân đá Phương Quốc Lương xuyên tường, bay ra ngoài.

Sau đó, Trình Tiểu Hoa trơ mắt nhìn trên tường cũ nhà mình xuất hiện một vết thủng to đùng hình người. Bên ngoài nhà vang lên tiếng thét chói tai: “Á, giết người! Giết người!”

Khóe miệng Trình Tiểu Hoa giật giật: “Anh thật thô bạo...”

Cảnh Thù vỗ tay, bất mãn nói: “Đi lấy ví mà cũng đi lâu như vậy, không muốn đi mua bia nữa à? Đi hay không?”

Trình Tiểu Hoa dò hỏi: “Điện hạ, ngài đá như vậy, liệu gã có còn sống không vậy?”

Cảnh Thù cười lạnh: “Cô đoán xem?”

“Bia tạm thời chưa mua vậy. Tôi cảm thấy cảnh sát sắp đến rồi, chúng ta có phải nên tính cách trốn trước không?”

Lúc này Cảnh Thù mới sực nhớ ra: “Đúng rồi, bản quân quên mất, trên này không được giết người bừa bãi.”

“...”

Phương Quốc Lương bị đá chết. Lúc bị Cảnh Thù đá ra ngoài, đầu va đập mạnh vào mặt đường, vỡ hộp sọ, chảy máu quá nhiều mà chết. Bởi vì giờ đang là ban ngày ban mặt, nên có rất nhiều người đi đường nhìn thấy, họ đã báo cảnh sát.

Cảnh sát đến tìm Trình Tiểu Hoa. Trình Tiểu Hoa khai là, Phương Quốc Lương vì muốn hỏi cưới, nên chủ động tìm đến cửa, còn nói rất nhiều câu. Nghe nói nóc nhà cô thủng, chủ động chuyển một chiếc thang đến leo lên nóc nhà, muốn sửa giúp cô. Không ai ngờ, trong giây phút thất thần ngã trượt chân, ngã chết. Tất nhiên là cảnh sát không tin lời khai từ một phía nên đã khám xét từ trong ra ngoài nhà Trình Tiểu Hoa. Chẳng qua là Cảnh Thù đã ngụy tạo chứng cứ đầy đủ rồi. Từ việc sửa lại bức tường thủng kia, đến việc tạo ra vết trượt chân trên nóc nhà. Hơn nữa, lúc cảnh sát kiểm tra, hấn ản thân, dùng linh lực ảnh hưởng đến sóng điện não của cảnh sát làm cho bọn họ tin tưởng đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Đợi đến lúc canh sát thu quân, trời cũng đã tối. Trình Tiểu Hoa làm xong cơm tối rồi chờ mãi vẫn không thấy Sơn Miêu về. Chỉ thấy Tôn Danh Dương về thôi.

Trình Tiểu Hoa hỏi hần: “Sao anh đi hỏi thăm mất cả một ngày vậy, sao rồi?”

Tôn Danh Dương nặng nề thở dài một tiếng: “Quý sai quản lý khu vực này rất khó hỏi thăm, ban ngày nói muốn tu luyện, không cho tôi làm phiền hần. Tôi cũng bình tĩnh đợi, mãi đến lúc mặt trời lặn hần mới nói chuyện với tôi. Ấy, sao không thấy Sơn Miêu đâu nhỉ?”

Cảnh Thù ở bên cạnh, chậm rãi nói một câu: “Có khả năng là vẫn ở ven đường chờ chúng ta rồi cũng đi mua bia đấy.”

Trình Tiểu Hoa chợt dạ, tên nhóc này cũng quá thành thật. Đợi hơn nửa ngày không thấy bọn họ quay lại mà cũng không quay về tìm, vẫn cứ đứng đó chờ. Trình Tiểu Hoa nói: “Xem ra là vẫn phải mua cho nó một cái điện thoại di động thôi. Tôi đi gọi nó về đã.”

Cảnh Thù kéo cô lại: “Chân cô ngắn như vậy, chờ cô ra đến nơi cũng lâu lắm.” Dứt lời, thân thể hóa thành một tia sáng, phút chốc biến mất. Có thể gọi người về nhanh như vậy, sao không làm từ trước đi? -__-

Trình Tiểu Hoa lại quay đầu hỏi Tôn Danh Dương: “Rốt cuộc anh có nghe ngóng được gì không? Quanh đây có oan hồn nào không?”

Tôn Danh Dương nói: “Có hỏi được! Nghe gã kia nói, ở đây có một ma nữ, tên là Lý Xuân Tú, chết gần một năm. Cô ấy bị ch ong cùng với tình nhân của ch ong bàn mưu tính kế giết hại, còn nhờ việc cô ấy chết mà lấy được một khoản tiền bảo hiểm rất lớn. Ma nữ tất nhiên chết không nhắm mắt, oán hận rất lớn, hơn nữa, ở trong sông hấp thu oán khí của những con ma chết đuối khác mà trong khoảng thời gian ngắn đã trở thành một ma nữ rất lợi hại. Trước hết là ám ả tình nhân kia nửa năm, dọa chết ả ta. Sau đó lại ám ch ong cô ấy. Quý sai ở đây là một gã kém cỏi, làm việc đã hơn trăm năm mà vẫn đang trong kỳ thực tập. Tháng trước giao chiến với ác ma kia, không những không bắt được mà còn làm chính mình bị tổn thương nguyên khí.”

Trình Tiêu Hoa nghe nói vậy thì cảm thấy có chỗ không đúng: “Tiền bảo hiểm? Thôn chúng tôi chỉ có mỗi Phương Quốc Lương là vợ chết gần một năm, có được nhận tiền bảo hiểm thôi.” Ở thôn này, số người mua bảo hiểm nhân thọ rất ít.

Vậy là, oán hận của ma nữ kia chủ yếu là do Phương Quốc Lương. Ngẫm lại cũng đúng, bị ch ong mình cùng tình nhân lập mưu hại chết, tiền bán mạng của mình cuối cùng lại vào trong túi gã ch ong bội bạc, làm sao có thể không oán hận cho được?

“Đợi đã, muốn gỡ dây thì phải tìm người buộc dây. Nhưng Phương Quốc Lương bị điện hạ đá chết rồi, làm sao tôi có thể hóa giải oán hận của Lý Xuân Tú được? Cũng không thể nói với cô ấy là ch ong cô bị chúng tôi giết rồi, cô có thể an tâm đi đầu thai đi...”

Tôn Danh Dương nói: “Có phải điện hạ đã sớm tính ra việc này có liên quan đến Phương Quốc Lương không? Cho nên đá chết gã ta trước? Chắc, chắc, không hở là điện hạ, làm việc thật quyết đoán!”

Trình Tiểu Hoa đau khổ nói: “Anh nghĩ nhiều rồi. Điện hạ không không chế tốt lực chân thì có...”

Tôn Danh Dương suy nghĩ một lúc, nói: “Không sao. Người đã chết thì còn có hồn, bắt hồn hắn đưa đến cho Lý Xuân Tú là được, để cô ấy có oán báo oán. Giải trừ oán hận xong, cô lại lấy tình lấy lý khuyên nhủ, để cô ấy cam tâm tình nguyện đi đầu thai, không phải là xong chuyện rồi à?”

Trình Tiểu Hoa ngẫm nghĩ, cũng chỉ còn mỗi cách này: “Trước tiên là phải tìm được hồn Phương Quốc Lương, anh có biết hồn gã ở đâu không?”

“Người chết ở đâu thì hồn sẽ vẫn ở lại chỗ đó, nhất là hồn mới thoát xác thì sẽ không đi đâu xa cả.”

Phương Quốc Lương bị đá bay vào tường rồi đập đầu chết, có phải là hồn gã vẫn ở trong nhà không? Nghĩ vậy, Trình Tiểu Hoa cảm thấy lạnh cả người. Cô đánh bạo nhìn quanh phòng một phen, quả nhiên phát hiện ở góc tường có một bóng đen. Bóng đen này người thường không thể nhìn thấy, nhưng Trình Tiểu Hoa có linh lực, hơn nữa còn là nhân viên chính thức của Địa phủ Tư, có mắt âm dương nên có thể nhìn thấy hồn Phương Quốc Lương. Nhưng cô còn chưa kịp làm gì thì đã có một bóng đen phá cửa sổ nhảy vào, đè linh hồn kia lại, há miệng nuốt xuống. Trình Tiểu Hoa miệng biến thành hình chữ “O”, một lúc sau vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Sơn Miêu lau miệng, oán giận: “Thật khó nuốt, làm em đau hết cả răng.”

Trình Tiêu Hoa nén xúc động muốn đánh cậu, tức giận nói: “Chị đã nói bao lần rồi! Không được ăn h ền! Không được ăn h ền! Sao lại còn ăn hả?”

Sơn Miêu đứng đó gãi gãi đầu: “Aizz, em nhất thời không khống chế được. Dù sao cũng không phải em giết mà, cũng không ảnh hưởng đến nhiệm vụ của chị nữa.”

Cảnh Thù đứng đỉnh bước vào: “Sao lại thế này? Sơn Miêu này, người lại tham ăn à?”

“Ting ting” Di động vang lên chuông báo có tin mới, Trình Tiêu Hoa lấy ra xem, sắc mặt càng khó coi hơn:

[Địa phủ Tư dụ dàng nhắc nhở: Nhiệm vụ của ngài sắp thất bại, hãy mau mau nghĩ cách, tránh phải chịu hình phạt.]

Trình Tiêu Hoa oa một tiếng bật khóc, hai mắt đầm lệ còn không quên trừng mắt nhìn mấy kẻ dở hơi kia, bi phẫn nói: “Không sợ đối thủ mạnh như hổ, chỉ sợ đ ồng đội ngu như heo mà! Tôi đã tạo nghiệt gì thế này!”

Trong bi phần, Trình Tiểu Hoa suy nghĩ cả một đêm nhưng vẫn không nghĩ ra cách làm thế nào để hóa giải oán hận của Lý Xuân Tú.

Ngày thứ hai, mang theo cặp mắt gấu trúc, cô lại bắt đầu vội vàng lo chuyện đời mộ phần của cha mẹ. Nhiệm vụ sắp thất bại đi nữa thì cũng phải lo liệu hậu sự cho cha mẹ thỏa đáng mới được.

Vì để bù đắp sai lầm ngày hôm qua, hôm nay Sơn Miêu ôm đồm hết tất cả các việc nặng nhọc, thế là tiết kiệm được một khoản tiền thuê người giúp.

Lúc bốc mộ, vốn Trình Tiểu Hoa muốn mời vài vị sư đến siêu độ nhưng nghe Cảnh Thù nói: “Cha mẹ cô đã sớm đầu thai, cô cũng không cần phải phí tiền làm vậy.” nên thôi.

Cứ như vậy, chuyện đời mộ được tiến hành đơn giản, hơn nửa ngày đã xong.

Cuộc sống về đêm ở thôn quê không giống như trong thành phố, lúc mười hai giờ đêm đã không còn nhà nào sáng đèn. Cách Thanh Thủy thôn không xa có một ngọn núi thấp, bởi vì phong thủy khá tốt nên mấy năm gần đây có rất nhiều mộ. Mộ phần của Lý Xuân Tú cũng được đặt tại đó. Phần mộ rất đơn sơ, bia mộ cũng là loại rẻ nhất, nhìn không khác gì những mộ mà tổ tiên đã lâu không tu sửa. Ảnh trên bia bị mưa gió bào mòn, đã không nhìn rõ, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang mỉm cười. Trình Tiểu Hoa cung kính cắm mấy nén hương. Sau đó lại đặt thêm hai ngọn nến trước bia. Ngọn nến là nến trắng, ánh nến leo lắt trong đêm, chiếu vào trên mặt cô. Cô nín thở, ngưng thần, đợi đến lúc nến đã

cháy được một lửa, tay cầm Minh Âm Linh, vừa nhẹ nhàng lắc lắc vừa chậm rãi đem linh lực rót vào Minh Âm Linh. Muốn hóa giải oán hận của Lý Xuân Tú, cách nhanh nhất là gọi hồn của cô ấy tới.

Theo như Cảnh Thù nói, linh lực của cô càng nhiều thì khả năng của Minh Âm Linh càng được mở rộng. Mà chiêu hồn, chính là một trong số những khả năng đó. Bởi vậy, cô muốn thử xem sao, dựa vào chính khả năng của bản thân gọi hồn Lý Xuân Tú tới.

Cảnh Thù còn nói, muốn dùng Minh Âm Linh chiêu hồn, ít nhất phải có một trăm điểm linh lực, mà giờ Trình Tiểu Hoa mới chỉ có hai trăm điểm linh lực. Mà mộ phần là nơi linh hồn dừng chân, ở đây bọn họ sẽ có cảm ứng mạnh mẽ hơn, với linh lực ít ỏi của Trình Tiểu Hoa cộng thêm sự giúp đỡ của Minh Âm Linh, có lẽ có thể có hiệu quả.

Tiếng kêu leng keng của Minh Âm Linh lúc giữa đêm càng vang vọng hơn, tiếng kêu cũng không thanh thúy như ngày thường mà có thêm mấy phần âm u. Trình Tiểu Hoa nghe mà thấy da đầu run lên. Nếu như không phải đã làm mấy nhiệm vụ, gan có chút lớn hơn thì chỉ sợ đã bị bầu không khí này dọa ngất đi rồi. Lắc Minh Âm Linh một lúc lâu, tay cô có chút tê mỏi mà xung quanh vẫn không có động tĩnh gì cả. Trình Tiểu Hoa có chút nản lòng, chẳng lẽ linh lực của mình quá ít nên không gọi hồn được? Đáng tiếc, hiện tại thời gian cấp bách lại sắp thất bại, cô không dám mạo hiểm nhờ bọn Cảnh Thù hỗ trợ. Thậm chí còn không cho bọn họ theo tới, lo sợ khí tức trên thân bọn họ quá mạnh mẽ làm hồn ma kia không dám hiện thân.

“Ôi!” Cô cúi đầu thở dài, trong lòng âm thầm tính xem còn bao lâu nữa thì hết thời gian nhiệm vụ.

Đúng lúc này, Minh Âm Linh kịch liệt kêu vang. Một cơn gió lạnh thổi qua, ngọn nến đặt trước mộ bị thổi tắt, chỉ còn lưu lại hai làn khói nhẹ. Sau lưng Trình Tiểu Hoa lạnh lạnh, nhận ra có cái gì đó đang tới gần, da đầu run lên. Cô chậm rãi quay đầu, mượn ánh trăng mà nhìn, thấy một đôi chân phụ nữ. Trên chân không đi giày mà có mấy cọng bèo màu xanh đậm. Làn váy ẩm ướt dán lên cẳng chân, nước theo cẳng chân chảy xuống lưng bàn chân. Trình Tiểu Hoa chần chịt ngẩng đầu lên, cũng vừa lúc, “thứ” kia cúi đầu nhìn cô, lọn tóc ẩm ướt lạnh như băng dán lên má Trình Tiểu Hoa.

“Á!” Trình Tiểu Hoa kêu lên một tiếng, thân thể ngã về phía sau, vừa vịn dựa vào bia mộ. Người phụ nữ trong bức ảnh trên bia đang cười, nụ cười giống hệt nụ cười của “thứ” kia.

“Hí hí hí...” Lý Xuân Tú cười lạnh, toàn bộ khuôn mặt trắng bệch, tròng mắt rất lớn, không hề có lòng đen, chỉ có lòng trắng trắng bọt, rất dọa người. Lý Xuân Tú vừa cười, vừa ngoác miệng ra muốn ăn Trình Tiểu Hoa.

Tuy rằng trong lòng có sợ hãi nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn kịp phản ứng, ngón tay xoa nhẹ, một ngọn lửa bùng lên trong tay, ném nó vào miệng Lý Xuân Tú. Miệng Lý Xuân Tú càng há to, trên mặt lộ vẻ thống khổ. Tay không ngừng lay chỗ yết hầu, giống như muốn đem đám lửa kia lấy ra.

Trình Tiểu Hoa có chút hối lỗi nói: “Thật xin lỗi, dưới tình thế cấp bách nên tôi mới ra tay. Hay là vậy đi, cô bình tĩnh lại, chúng ta cùng nói chuyện. Có thể đồng khẫu thì đừng động thủ nhé.”

Vừa dứt lời đã thấy Lý Tú Xuân g ãm lên giận dữ, sau đó c ãng há to miệng lao v ề phía cô. Cái dáng vẻ kia là muốn một miếng nuốt cô vào bụng. So với Sơn Miêu còn thô bạo hơn nhiều lần!

“Mịa! Tôi nói động khẩu không phải là kiểu này mà!”

Trong nhà cũ Trình gia, Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương ng ồi quanh một cái bàn đánh bài. Nơi này không có wifi, lưu lượng của di động Cảnh Thù cũng không đủ dùng, nếu không đã chẳng thềm chơi bài với một yêu một quý sai giết thời gian r ồi.

Vì để lấy lòng Cảnh Thù, Tôn Danh Dương chơi kém hơn, Sơn Miêu lại không giỏi mấy trò này, tất nhiên Cảnh Thù thắng rất nhẹ nhàng, đơn giản, nhưng như vậy làm hắn cảm thấy không thú vị gì cả.

Cảnh Thù ném bài, không vui nói: “Không chơi nữa! Chơi bài với các người thật nhàm chán.”

Sơn Miêu đã không muốn chơi từ lâu, nói: “Chị Tiểu Hoa một mình đi gọi h ần liệu có gặp nguy hiểm gì không?”

Cảnh Thù hừ một tiếng: “Nếu cô ta gọi h ần mà còn có chuyện gì thì quả thực làm mất hết mặt mũi của bản quân r ồi.”

“Ma nữ kia tuy có oán hận nặng nề, nhưng không hung dữ như Bạch Triêu Lộ, Tiêu Hoa chắc sẽ giải quyết được thôi.” Tôn Danh Dương suy nghĩ, rồi nói thêm: “Chỉ là Tiêu Hoa rất ngây thơ, nếu bị ma nữ lừa gạt chắc cũng có khả năng chịu thiệt thòi. Chúng ta thật sự không đi sao?”

Sơn Miêu đứng dậy muốn xông ra ngoài, bị Cảnh Thù dùng một tay túm cổ lại, ném cho một câu: “Tính tình người hấp ta hấp tấp, chẳng may không nhận được lại ăn ma nữ kia thì Trình Tiêu Hoa chỉ còn nước chờ bị vạn quỷ ăn thành xương trắng thôi.”

Sơn Miêu nói: “Ta khẳng định sẽ khống chế được chính mình, không dùng miệng chỉ dùng tay!”

“Quay về nghe!” Cảnh Thù động tay, giống như ném một con gà ném cậu vào góc tường. “Bản quân phải đi kiểm tra, tránh cô ta làm mất mặt bản quân!”

Đến trên núi, từ xa đã thấy hai ngọn nến đốt trước mộ. Ánh lửa lay động, một người một ma ng ồi đối diện. Ma nữ kia úp mặt vào trong tay khóc nức nở, Trình Tiêu Hoa đưa cho một tờ khăn giấy, nhẹ giọng an ủi: “Khóc đi, trong lòng có gì ảm ức thì cứ khóc đi. Không cần ngại ngùng, đều là phụ nữ với nhau.”

Cảnh Thù: “...”

Nếu không phải cảnh tượng xung quanh không đúng, Cảnh Thù đã nghĩ rằng mình đang xem chuyện mục tâm sự mười hai giờ khuya của hội chị em bạn dì. Thấy tình huống thỏa đáng, Cảnh Thù ẩn thân, trốn ở một bên xem trộm.

Lý Xuân Tú nức nở một hồi, chậm rãi mở miệng: “Tất cả đều là nghiệt duyên!”

Người chết thành hồn ma, hồn sẽ bị Quỷ sai câu về Địa phủ, sau đó dựa theo ưu khuyết điểm đã được ghi lại mà phán xử, hoặc đầu thai làm người hoặc trở thành gia súc. Mà chết oan như Lý Xuân Tú, lúc đầu vẫn còn nhân tính nhưng dần dần oán niệm trong linh hồn chậm rãi khuếch đại, nhân tính phai mờ chỉ còn bản năng hút nhân khí. Cho nên, cho dù vừa rồi Trình Tiểu Hoa muốn cùng cô giải quyết vấn đề một cách văn minh, cô cũng không nghe hiểu, theo bản năng muốn hút lấy nhân khí của người sống.

Vừa rồi lúc cô muốn cản cố Trình Tiểu Hoa, Minh Âm Linh cảm nhận được đã nổ một tiếng. Lý Xuân Tú bị một cỗ lực đánh bay. Đây cũng là do hiện tại Trình Tiểu Hoa có chút linh lực mới phát huy được thêm công dụng của Minh Âm Linh. Nếu như lúc trước ở sông Tịch Giang, lúc đối mặt với Bạch Triêu Lộ, cùng lắm chỉ có thể cản ả không đụng tới Trình Tiểu Hoa chứ không thể đánh văng ả ra.

Lý Xuân Tú theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng tất nhiên Trình Tiểu Hoa sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội, đem toàn bộ linh lực rót vào trong Minh Âm Linh. Trong nháy mắt, quả chuông rung động mãnh liệt, mỗi một tiếng kêu lên giống như đâm vào trong hồn phách Lý Xuân Tú. Cô thống khổ khàn giọng gào thét, giãy dụa. Tiếng chuông mang đến thống khổ

nhưng cũng như một cơn gió mát, thổi bay mơ hồ, làm cô dần dần khôi phục nhân tính. Tiếng chuông dừng lại, thống khổ cũng giảm bớt.

Lý Xuân Tú ngây ngốc nhìn vào hai tay hư thối của mình, cùng thân thể ướt nhẹp. A, cô nhớ ra rồi, cô đã chết, trở thành cô hồn dã quỷ. Mỗi đêm đều phải chịu giá lạnh, đói khát, du dương trong hoang sơn cùng cốc. Mà lúc nghĩ đến cái người hại chết mình kia, oán khí lại chậm rãi bốc lên. Không đợi oán khí một lần nữa chiếm lấy linh hồn cô, một đôi tay gầy duỗi đến trước mặt cô. Cái tay đó cầm một bức ảnh chụp, trong ảnh là một cậu nhóc mười mấy tuổi, rúc vào người mẹ, cười rất hạnh phúc. Người mẹ trong ảnh đã thành ma, mà cậu nhóc...

“Tiểu Kiện, con tôi...” Nước mắt chảy ra từ hai tròng trắng của ma nữ. Ma nước thối rữa run rẩy cầm lấy bức ảnh ôm vào trong lòng. Bức ảnh là do Trình Tiểu Hoa lén lút chạy vào nhà Phương Quốc Lương trộm được.

Nếu như nói, trên đời có thứ gì có thể vượt lên sự sống, cái chết thì với Lý Xuân Tú mà nói, đó là tình mẫu tử. Bất kể cô có hận Phương Quốc Lương đến mức nào đi nữa thì đối với con trai cũng chỉ có áy náy và yêu thương. Sự thật chứng minh, Trình Tiểu Hoa nghĩ chuẩn rồi. Lý Xuân Tú vừa thấy ảnh chụp, oán khí đã vơi đi bảy tám phần, lúc này, nhìn cô chỉ giống như tất cả những bà mẹ bình thường khác trên đời này.

Lý Xuân Tú vẫn còn nhớ rõ, lúc bức ảnh này được chụp, là lúc con trai Tiểu Kiện vừa mới tốt nghiệp

Chương 30

Oan h ãn tức giận!

Trình Tiểu Hoa đưa ảnh chụp cho Lý Xuân Tú, nhẹ giọng nói: “Thật ra, Tiểu Kiện cũng rất nhớ chị. Hôm đó em đứng nhìn trộm thằng bé, thấy nó chui vào trong chăn khóc th ãn, luôn miệng gọi: “mẹ ơi, mẹ ơi!”

“Tiểu Kiện, đứa con đáng thương của tôi...” Lý Xuân Tú ôm bức ảnh, khóc nức nở.

Trình Tiểu Hoa ch ãm lại hai cây nến trên mộ, vừa an ủi vừa khuyên giải: “Khóc đi, trong lòng có ãm ức gì thì cứ khóc đi. Không sao đâu, ãu là phụ nữ, không cần phải ngại ãu.” Có lẽ là bởi vì xúc ãng, hoặc là bởi cảm nhận ãng thiện ý của Trình Tiểu Hoa mà Lý Xuân Tú ã khóc rống lên.

Sau khi khóc một trận, tích tụ trong lòng cũng vơi bớt, lúc này mới sực nhớ ra: “Rốt cuộc cô là ai? Sao lại tới tìm tôi?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Chị Xuân, em là Tiểu Hoa. Nhà chị ở ãu thôn, nhà em ở chỗ cuối thôn ý. Bình thường tuy không có liên hệ nhưng cũng có biết nhau chứ.”

Lý Xuân Tú gật đầu: “Chị biết, em là người nhà họ Trình. Người trong thôn đều nói em mệnh cứng, khắc lục thân*.”

*Lục thân: là 6 thành tố có mối liên hệ gắn kết mật thiết với chủ mệnh, bao gồm: ông bà, cha mẹ, anh em, vợ chồng, con cái, cháu chắt. Vàng, lời đồn đại này quá ác luôn. Khác méo nào nói Tiểu Hoa mệnh cô độc.

“Cũng là chuyện cũ rỗi, hiện tại em sống rất tốt. Vui vẻ cũng được, bi thương cũng tốt, không phải đâu phải hướng về tương lai sao? Cứ sống mãi trong quá khứ đau khổ, đến cùng người đau khổ cũng vẫn là bản thân mình.”

“Hướng về tương lai?” Lý Xuân Tú cười lạnh, gương mặt cũng trở nên dữ tợn hơn: “Chị đã thành ma rỗi, còn có tương lai à? Tương lai của chị, trừ bóng tối ra còn có gì nữa đâu.”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu: “Chị còn có Tiểu Kiện mà. Không phải Tiểu Kiện chính là hy vọng của chị sao? Chị...” Lý Xuân Tú nghe vậy, oán hận tăng lên, rít lên: “Đầu là do tên đáng chết kia! Hắn hại Tiểu Kiện, phá hết tương lai của thằng bé! Tôi hận hắn, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn!”

Trình Tiểu Hoa thấy cô sắp bị oán khí chiếm mất lý trí, vội vàng hỏi: “Tiểu Kiện làm sao?”

Quả nhiên, nhắc tới con trai, Lý Xuân Tú cũng mềm lòng hơn: “Tiểu Kiện của tôi là một đứa trẻ vui vẻ, thành tích cũng tốt. Sau này, tên đáng chết nghìn vạn lần kia, vậy mà dám mang phụ nữ về nhà làm việc xằng bậy, bị con tôi nhìn thấy...” Với trẻ con mà nói, nhìn thấy cha cùng nhân tình hoan ái sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý. Lúc đó Tiểu Kiện vừa sợ lại vừa giận.

Sợ mẹ biết chuyện, gia đình tan tác. Tuy rằng cha đối xử với mẹ không tốt, tuy rằng gia đình rất nghèo nhưng đây là nhà, không thể cứ vậy mà tan tác được. Trong lớp của cậu có một bạn học có bố mẹ ly hôn, sau đó mẹ tái giá, gả đi xa, bao năm không gặp được một lần. Giận cha không biết suy nghĩ, mẹ tốt như vậy, luôn lo nghĩ cho gia đình. Cha thường ngày ham ăn còn lười làm, giờ còn làm chuyện có lỗi với mẹ. Trẻ con mười mấy tuổi cũng đã không còn nhỏ nữa, có thể hiểu rất nhiều chuyện. Cậu vừa không dám để mẹ biết, vừa cảm thấy nếu không nói là phản bội lại mẹ. Vì thế, vốn từ một đứa trẻ vui vẻ, tinh thần dần sa sút, thành tích học tập cũng xuống dốc không phanh. Tốt nghiệp tiểu học chỉ thi được vào một trường trung học hạng ba.

Lý Xuân Tú thở dài, nói: “Vốn dĩ con trai tôi thành tích học tập rất tốt. Giáo viên sơ trung đều nói với khả năng của mình, thằng bé hoàn toàn có thể thi vào trung học trọng điểm, sau đó thi vào một trường đại học tốt cũng được. Tôi vất vả chèo chống gia đình này, duy trì hôn nhân với tên đàn ông kia, hoàn toàn là vì thằng bé! Kết quả, vì sự hoang đường của hắn mà hủy hoại tương lai thằng bé! Lúc đầu tôi không biết gì, thấy thành tích của thằng bé đi xuống, tôi đã đánh nó, mắng nó. Thằng bé nhịn đau, nhất định không nói với tôi. Sau này, là tên chết tiệt kia say rượu, nói cho tôi biết.”

Trình Tiểu Hoa vốn cho rằng oán khí của Lý Xuân Tú nặng là do chưa đến số mà đã bị hại chết nên không cam lòng. Đến giờ mới biết, tất cả là vì

con. Đối với một người mẹ mà nói, làm gì có đi đâu gì so được với con mình?

“Sau đó, hắn đánh bạc, nợ một khoản tiền lớn không trả được, tình nhân của hắn còn đến xé rách mặt nạ với tôi. Vợ tôi nghĩ sẽ ly hôn với hắn, nhưng tôi còn chưa kịp làm gì, đã bị tên khốn đó hại chết. Hóa ra, hắn đi mua bảo hiểm nhân thọ cho tôi, sau đó cố ý đẩy tôi xuống sông cho tôi chết đuối. Sau khi nhận được khoản tiền bảo hiểm kia để chu cấp cho tình nhân của hắn hết. Tôi ở trong sông bị cá tôm rửa thịt, bị nước sông bào mòn. Còn bọn chúng lại cần tiền bán mệnh của tôi sống vui vẻ, không thèm quan tâm đến con tôi? Làm sao mà tôi có thể không oán, làm sao có thể không hận cho được!!!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Cho nên cô mới ám tuết đây kia nửa năm, hù chết ả? Tuy rằng cô ta tự làm tự chịu nhưng cô thì sao? Bởi vì oán khí mạnh mẽ, đánh mất nhân tính, biến thành một ác ma. Nếu con cô biết cô như vậy, thằng bé sẽ nghĩ sao?”

“Con tôi, con tôi” Cô nhìn kỹ dáng vẻ mình bây giờ, là một ma nữ đáng sợ, cũng vô cùng sợ hãi. Trước kia tuy tinh thần mờ mịt, thiếu nhân tính, nhưng cô vẫn nhớ mình đã từng kéo một người lớn xuống sông. Cũng ở trong sông nhỏ kia, lén lút dìm hai đứa trẻ đi bơi xuống đáy sông, chết đuối.

Người lớn kia, hai đứa trẻ kia đều cùng thôn với cô, lúc cô còn sống cũng từng nói chuyện với họ, từng cho kẹo hai đứa nhóc đó.

“Đáng sợ! Sao tôi lại trở thành người đáng sợ như vậy?” Cô ôm đầu, thì thào tự hỏi. Nếu như không phải trong trí nhớ vẫn còn lưu lại, cô cũng không muốn tin mình có thể làm những chuyện như vậy.

“Tôi phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?”

“Chị Xuân, chị mau đi đi. Đi đến nơi mà chị nên đến.”

“Nơi nên đến? Ở đâu?”

“Địa phủ, tất cả các vong hồn đều phải đến Địa phủ báo danh.”

“Tất cả các vong hồn đều phải đến Địa phủ báo danh...” Cô lặp lại, bỗng nhiên oán khí khuếch đại, hét lên: “Tôi không thể tha cho cô, tôi phải kéo cô chôn cùng!” Sau đó gương nanh múa vuốt về phía Trình Tiểu Hoa, lại một lần nữa bị oán khí ăn mất lý trí. Trình Tiểu Hoa muốn dùng linh lực điểu khiển Minh Âm Linh, nhưng nó chỉ phát ra mấy tiếng kêu rất nhỏ, không hề có sức uy hiếp nữa. Cô cũng cảm nhận trong đan điền không hề còn một chút linh lực nào nữa.

“Không cần thử” Cảnh Thù bỗng nhiên xuất hiện sau cô: “Chút linh lực đó của cô, dùng một chút là hao hết, ít nhất cũng phải mất một ngày một đêm mới quay lại. Còn thất thần ở đây làm gì? Mau đuổi theo ma nữ kia đi!”

Trình Tiểu Hoa vừa thấy Lý Xuân Tú chạy về thôn dưới chân núi, vội nhấc chân đuổi theo, vừa đuổi vừa gọi: “Chị Xuân, quay lại! Tên khốn kia chết rồi, chị có xuống thôn cũng không tìm được gã đâu!” Nhưng Lý Xuân Tú đã mất đi nhân tính, đâu còn nghe được gì nữa. Giống như một cơn gió đã đến thôn Thanh Thủy. Lúc này đã hơn hai giờ đêm, người trong thôn đều đã ngủ say. Nhưng những con chó trong thôn đều đánh hơi được gì đó, sủa vang, phá vỡ sự yên tĩnh trong thôn. Có người nghe thấy, khoác vội áo ra ngoài cổng xem sao, chợt thấy một bóng đen lướt qua cổng, lúc sắp biến mất còn quay đầu nhìn lại, lộ ra một khuôn mặt ma quỷ dữ tợn.

“Aaa” Người đó hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Trình Tiểu Hoa đuổi theo đến trong thôn, bởi vì nghe thấy có tiếng chó sủa, người dân trong thôn thấy có chuyện không ổn, cũng thức dậy hết, túm năm tụm ba đứng xem. Từng nhà từng nhà đều sáng đèn.

Tôn Danh Dương và Sơn Miêu cũng chạy ra, vừa thấy Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù, Tôn Danh Dương hỏi: “Sao lại thế này? Sao người trong thôn đều biết hết thế?”

Cảnh Thù cười lạnh: “Không thể trở thành chị gái tri kỷ, mà còn kích thích oán khí của ma nữ, ma nữ kia đến trả thù.”

Sơn Miêu nheo mắt: “Chị Tiểu Hoa, nếu chuyện không ổn thì cứ để em một miếng nuốt cô ta vào bụng là được rồi!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Muốn chị bị vạn quỷ cắn nuốt thì cứ ăn đi!”

Đường thôn cắt ngang cắt dọc không thể nhìn thấy hướng đi của ma nữ. Chẳng qua Trình Tiểu Hoa nghĩ cô ấy muốn báo thù nên nhất định sẽ đi tìm Phương Quốc Lương. Cho dù không còn nhân tính nhưng vẫn nhớ kỹ kẻ thù.

Đám tang Phương Quốc Lương đang được tổ chức. Bởi vì cảnh sát loại trừ khả năng gã bị giết chết, xác định là chết ngoài ý muốn. Người nhà họ Phương cũng không còn cách nào, chỉ có thể đi chuẩn bị tang lễ.

Tiểu Kiện cũng là một đứa trẻ đáng thương, trước mất mẹ, sau mất cha, thành một cô nhi. Đêm nay, hai người chú nói trẻ con đang tuổi lớn không được thức khuya, giục cậu đi ngủ trước, để hai người họ trông giữ là được rồi. Nhưng Tiểu Kiện làm sao ngủ được? Nằm ở trên giường lau nước mắt một lát lại đứng dậy mặc quần áo vào. Đến gần linh đường thì nghe thấy hai người chú đang nói chuyện:

“Anh cả chết, để lại hơn bảy mươi vạn tệ bài bạc kia, Tiểu Kiện vẫn đang là học sinh, sao có thể dùng hết được”

“Đúng thế. Em đã sớm tính xây căn nhà mới. Đúng lúc có thể lấy một khoản xây nhà trước.”

“Chú út, xây nhà có thể để sau, con trai anh đang chuẩn bị kết hôn, nhà gái là người trong thành phố, muốn bọn anh phải mua nhà trong thành phố thì

mới đ ồng ý gả con gái cho. Hay là chú đ ợi bên anh xong xuôi r ồi chú lấy tiền xây nhà sau?”

“Nhà trong thành phố rất đắt, chờ anh mua xong, làm gì còn dư tiền cho tôi xây nhà chứ? Anh hai, anh đừng mơ đ ộc chiếm tiền anh cả để lại!”

“Chẳng lẽ xây nhà không tốn tiền à? Anh nghĩ mày mới là thằng muốn đ ộc chiếm tiền thì có!”

“Mẹ kiếp! Chúng ta đừng cãi nữa, mỗi người một nửa, công bằng r ồi chứ?”

Tiểu Kiện tức đến phát run, lao đến chỗ hai người chú, gào thét: “Tiền đó là mẹ tôi đổi mạng mà có đ ược, các người đừng có mơ lấy đ ược! Cho dù có đ ốt tôi cũng không để hai người lấy đ ược một đ ồng!”

Chú hai nghiêm mặt nói: “Tiểu Kiện, cháu tên nhóc này, sao lại hỗn với người lớn thế hả? Cháu vẫn là học sinh, sao có thể quản lý đ ược số tiền lớn như vậy? Chú với chú út không phải cũng vì muốn tốt cho cháu sao?”

Chú út nói: “Đúng thế! Có việc gì chúng ta cứ bình tĩnh bàn bạc, dù sao cũng là người một nhà, các chú cũng vì muốn tốt cho cháu!”

“Cút, các người đầu cút hết đi! Không cần các người trông linh cứu cha tôi, tiền đổi mạng của mẹ tôi các người cũng đừng hòng chạm vào!” Tiêu Kiện thuận tay vớ lấy đòn gánh, khua khoắng.

Hai người chú không hề đề phòng bị đánh mấy cái, vội đi lùi về phía cửa, bỗng cảm thấy một cơn gió lạnh thổi đến, da gà da vịt nổi hết lên. Lại thấy biểu cảm của Tiêu Kiện, mặt mày biến sắc, đòn gạch “bộp” một tiếng rơi xuống đất.

Hai tên này cảm thấy không ổn, chậm rãi quay đầu nhìn, đối mặt với bọn chúng là một khuôn mặt trắng bệch, trên má có dấu vết cắn xé, máu thịt lẫn lộn. Tóc dài không ngừng nhỏ nước, còn có thể nghe thấy tiếng “tí tách tí tách”.

“Ma, có ma?” Chú hai sợ đến phát run, muốn chạy nhưng lực bất tòng tâm.

“Là, chị dâu?” Chú út mơ hồ nhận ra, càng sợ hãi hơn, chân vẫn có thể cử động nhưng chưa kịp chạy đã bị bóp cổ.

Phân đoạn nhỏ của Sơn Miêu:

Mùa xuân đến, Sơn Miêu có chút không an phận.

Bỗng một ngày, cậu chạy đến trước mặt Trình Tiêu Hoa, nói: “Chị, em đang yêu.”

Trình Tiêu Hoa nói: “Mèo em cuối cùng cũng đã lớn rồi! Là con gái nhà ai? Mau dẫn về cho chúng ta gặp nào.”

Vì thế, ngày thứ hai, Sơn Miêu ôm một con mèo trắng về “Chị, đây là người yêu của em.”

Trình Tiêu Hoa chưa kịp hồi thần từ trong khiếp sợ, thì nghe thấy bên ngoài có người kêu lên: “Mèo nhà tôi không thấy nữa! Có trộm!!!!”

Lời editor:

Hỏi: Yêu cầu khi chọn bạn trai của cô là gì?

Mị: Là trai là được

Hỏi: Hình như yêu cầu này cao quá rồi.

Mị: Vậy nhìn giống trai cũng được. Tui vã quá nè trời ơi ToT

Chương 31

Nhược điểm của oan hồn

Bàn tay của ma nữ tuy gầy gò nhưng lại có sức mạnh kinh người, mỗi tay giữ chặt lấy cổ một người. Tính cách hiên lạnh ngày xưa nay đâu còn nữa. "Cô là ai? Sao lại biến thành dáng vẻ mẹ tôi!" Tuy trong lòng sợ hãi nhưng Tiểu Kiện vẫn cố trấn định, giữ chặt đòn gánh, cảnh giác nhìn Lý Xuân Tú. Lý Xuân Tú mắt điếc tai ngơ, rống một tiếng: "Đáng chết! Tất cả đều đáng chết!" Bàn tay siết chặt lại, một tiếng "rắc" vang lên, đầu chú hai và chú út lệch sang một bên, không còn cựa quậy gì nữa.

Ma nữ buông tay, hai người kia như hai con gà con, mềm oặt ngã xuống đất, rốt cuộc cũng không thể đứng lên nữa.

"Cô, cô giết người! Đừng, đừng có qua đây!" Tuy rằng vừa rồi Tiểu Kiện muốn đánh hai người chú kia một trận no đòn nhưng cũng không muốn bọn họ chết. Cậu cực kỳ sợ hãi, xoay người muốn bỏ chạy nhưng lại bị vấp ngã ở cửa.

Cậu chưa kịp đứng lên thì bàn tay của ma nữ đã túm gáy cậu lại, bên tai vang lên giọng nói khàn khàn, trầm thấp: "Đáng chết! Đầu đáng chết!" Trong giọng nói mang theo đầy oán hận.

Tiểu Kiện cố sức đẩy bàn tay ấy ra: "Cô, là ai.." Lý Xuân Tú cúi đầu nhìn cậu, khàn giọng gào thét, lộ ra răng nanh sắc nhọn. Bên cạnh răng nanh có một cái răng bị bể.

Tiểu Kiện thấy được, hốt mắt đỏ lên: "Mẹ, thật sự là mẹ sao? Con là Tiểu Kiện đây mà, sao mẹ lại muốn chết chết con?" Năm đó Lý Xuân Tú đi xe bị ngã nên một cái răng bị bể một nửa, cô tiếc tiền không muốn làm răng giả nên cứ để như vậy. Lúc đầu Tiểu Kiện cũng nhận ra đây chính là mẹ mình, nhưng mẹ cậu là một người ôn hòa, thiện lương, chắc chắn không thể hung tàn như vậy. Chỉ là người giống người mà thôi. Nhưng người giống người thì cũng đâu có thể giống đến cả răng chứ?

Con trai đã nhận ra mẹ, nhưng người mẹ lại bị oán hận không chết, luôn

miệng gào thét "Đáng chết! Tất cả đều đáng chết!" Trên tay cùng từ từ tăng lực, siết chặt.

Vào lúc chỉ mảnh treo chuông này, một cành đào được vót nhọn từ đâu bay đến, đâm thẳng vào tay ma nữ. Cành đào có tác dụng trừ tà, nhất là khi đã tận mắt kiểm chứng trong vụ Bạch Triêu Lộ thì đi đâu Trình Tiểu Hoa cũng mang theo một cành, là vật bất ly thân. Ma nữ bị đau, buông Tiểu Kiện ra, thét lên một tiếng, lao về phía Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa không thể rút linh lực vào Minh Âm Linh, chỉ đành cầm nó trên tay lắc lắc. May mà tiếng chuông còn có khả năng khống chế vong hồn. Tiếng chuông vừa vang lên, ma nữ ôm đầu kêu rên không ngừng, vô cùng thống khổ.

Nhưng cũng chỉ có chút tác dụng đó thôi, Trình Tiểu Hoa lắc chuông một lúc đã cảm thấy hai tay mỏi nhừ, vừa quay đầu tìm trợ giúp thì thấy ba người Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đang ngó xỏm ở một bên, đầy vẻ thành thối.

Tôn Danh Dương ngáp một cái, nói: "Hay là ba người chúng ta chơi bài tiếp đi? Chắc còn lâu mới giải quyết xong á."

Trình Tiểu Hoa bất lực: "Các người không có chút tình đồng chí nào à? Tình huống khẩn cấp như vậy mà các người còn muốn ngó xỏm chơi bài?"

Tôn Danh Dương nói: "Đánh bài là để tránh ngủ giữa chừng đấy. Ngủ rồi thì làm gì còn ai cố vũ cho cô nữa." Nói như kiêu anh ở một bên đánh bài có thể cố vũ tinh thần cho tôi ấy – Trình Tiểu Hoa nghĩ thầm.

Sơn Miêu chân thành nói: "Chị Tiểu Hoa, thật ra em cũng muốn giúp chị lắm á!"

"Sơn Miêu, em ngoan ngoãn ngó đi, đừng có mà động tay động chân vào đấy!" Cô sợ nhóc này xúc động, một miếng ăn luôn Lý Xuân Tú.

Cuối cùng cũng chỉ có thể trông cậy vào Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa vừa lắc chuông vừa nói với Cảnh Thù: "Điện hạ, giờ phải làm sao đây? Cầu xin ngài chỉ điểm được không? Nếu còn tiếp tục lắc chuông, tay tôi sẽ rụng mất!"

Cảnh Thù nói: "Ấn đường là nơi khí của vong hồn tụ lại, cô nghĩ cách đâm cành đào vào ấn đường của cô ta, chỉ cần đâm trúng thì độ hung hăng cũng giảm bớt tám, chín phần đấy. Còn việc làm sao để cho cô ta khôi phục nhân tính thì bản quân cũng chịu. Vấn đề cho linh lực vào Minh Âm Linh là cách hữu hiệu nhất. Nhưng mà cô thì hay rồi, lại còn muốn ngó xỏm tâm sự đêm khuya. Giờ cô có khôi phục pháp lực đi chẳng nữa, Minh Âm Linh

cũng khó mà gọi được nhân tính của cô ta lên. Cô ta hoàn toàn bị oán niệm không chế r ấi."

"R ấi, r ấi, tôi biết lỗi r ấi. Trước tiên điện hạ ngài cứ chỉ cho tôi biết ấn đường ở đâu được không?"

"Đến ấn đường mà cô còn không biết, vậy mà hệ thống Địa phủ Tư cũng tuyển cô được, đúng là buồn cười!" Cảnh Thù xỉ vả chán r ấi mới nói: "Ấn đường là vị trí chính giữa giữa lông mày. Lúc còn sống, tinh khí, nguyên thần đều tụ lại ở ấn đường. Sau khi con người chết đi, ấn đường là chỗ tụ lại khí thể hung ác, oán khí. Đâm vào ấn đường có thể tạm thời giảm bớt oán khí. Oán khí giảm bớt thì khả năng do oán khí tạo ra cũng biến mất."

"Thì ra là vậy. Vậy sao ngài không nói luôn là ở giữa lông mày đi?"

Trình Tiểu Hoa đợi thời cơ, dùng sức đâm mạnh cành đào vào ấn đường của ma nữ.

"Aaaaa!" Ma nữ ngửa mặt lên trời hét thảm, muốn đưa tay nhổ cành đào ra nhưng chỉ vừa mới chạm tới đã đau đớn như bị điện giật.

"Mẹ!" Tiểu Kiện thấy ma nữ đã không còn ngang ngược điên cuồng nữa mà còn có vẻ vô cùng đau đớn, không nhin được muốn chạy lại gần.

Trình Tiểu Hoa vội vàng cản lại: "Đừng lại gần, cẩn thận mẹ sẽ làm em bị thương đấy!"

Hai mắt Tiểu Kiện ướt đẫm: "Thật là mẹ em sao? Không phải mẹ em đã chết r ấi sao, sao lại thành như này?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Đã chết nhưng thành ác ma. Giờ mẹ em đang bị oán khí khống chế, mất đi nhân tính, cũng không thể nhận ra em!"

Tiểu Kiện nghe vậy khóc càng to hơn: "Mẹ em, mẹ em biến thành ác ma sao?"

Nếu như yêu cầu nhiệm vụ của Trình Tiểu Hoa là thu phục ác ma thì giờ cũng đã hoàn thành r ấi. Đáng tiếc, nhiệm vụ yêu cầu là hóa giải oán khí. Nhưng mà làm thế nào hóa giải được nhỉ?

Trình Tiểu Hoa thử đi đến cạnh Lý Xuân Tú: "Chị Xuân, em là Tiểu Hoa, chị tỉnh lại đi..." Lý Xuân Tú vươn tay v ồ lại, may mà cô né kịp nếu không đã bị v ồ trúng r ấi.

Trình Tiểu Hoa muốn hỏi Cảnh Thù, thế mà lại thấy cảnh ba vị kia thật sự lấy bài ra chơi. Vào lúc này r ấi còn có thể mang bài theo, thật đáng khâm phục.

Biết không thể trông cậy gì vào ba tên này, Trình Tiểu Hoa chỉ có thể lấy di động. Cô nhớ được lần trước Địa phủ Tư có cho thêm chút thông tin, mong

là lần này cũng có.

Chạm vào dấu chấm hỏi trong app, quả thật có một dòng chữ xuất hiện:

[Nhược điểm: đưa con]

Ơ, mẹ nó, có thể cho nhiều thông tin hơn được không hả? Hơn nữa, ai chẳng biết nhược điểm của ma nữ này là đưa con chứ! Nhưng đây là lúc còn sống, lúc còn nhân tính thôi. Giờ đã thành ác ma rồi, oán khí lớn đến mức suýt nữa giết luôn con mình đấy!

Cảnh Thù đem lá bài cuối cùng đánh ra: "Thắng! Từ ván này bắt đầu chơi tiền, một ván năm tệ. Mau đưa tiền đây!!!!"

Sơn Miêu nói: "Sao trước khi chơi anh không nói phải mất tiền! Mà tôi không có tiền đâu."

Cảnh Thù nhướn mày: "Không chơi tiền thì làm gì vui nữa?"

Tôn Danh Dương cười haha: "Điện hạ thật giỏi! Nhưng mà giờ tôi cũng không có tiền đâu, hay là tôi lấy thân gán nợ nhé?"

"Cút! Cút! Cút!" Cảnh Thù phi thân, đá bay Tôn Danh Dương.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Nhân tính không thể gọi lại được nữa, có cách nào phá vỡ sự khống chế của oán khí không điện hạ?" Chỉ cần có thể phá vỡ sự khống chế của oán khí thì đường hoàn thành nhiệm vụ của cô cũng dễ hơn rồi.

"Dễ thôi. Cứ bắt cô ta lại, dùng càn đào khống chế, đợi đến khi nào linh lực của cô phục hồi thì dùng lửa đốt cô ta. Lửa mà cô được hệ thống khen thưởng kia đến từ Địa ngục, mặc dù hơi yếu nhưng nếu bị đốt lâu thì cũng có thể đốt ba hồn bảy vía của vong hồn thành tro bụi. Trong quá trình thiêu đốt thì oán khí cũng bị thiêu hết luôn."

"Đốt ba hồn bảy vía thành tro bụi sao? Hồn vía không còn nữa thì không thể đi đâu thai được nữa, đúng không?"

Cảnh Thù lờm cô cháy mặt: "Hỏi thừa."

Trình Tiểu Hoa liếc nhìn Lý Xuân Tú, tuy rằng cảm thấy lúc còn sống cô ấy thật đáng thương nhưng giờ cũng không còn biện pháp nào khác nữa. Cô thử kiểm tra linh lực, cảm thấy mới chỉ khôi phục được ba phần, nếu muốn khôi phục toàn bộ chắc phải đến tối mai mất. Cô hỏi mượn Tôn Danh Dương xích Khóa Hồn, đang muốn trói Lý Xuân Tú lại, bỗng nhiên Tiểu Kiên vọt tới, chắn trước mặt ác ma lớn tiếng nói: "Không được làm hại mẹ em!"

Cậu nghe bọn Trình Tiểu Hoa nói chuyện, biết họ muốn phá hủy hồn phách của mẹ, làm mẹ không thể chuyển thế được nữa. Vì thế cũng bất chấp sợ

hãi, nhất định phải bảo vệ được mẹ.

Sắc mặt Trình Tiểu Hoa thay đổi: "Mau tránh ra, cẩn thận..." Còn chưa kia nói hết thì ác ma đã vươn tay bóp chặt yết hầu Tiểu Kiện, vì động tác này mà cành đào cũng rơi xuống, không thể khống chế ác ma nữa. Cô há miệng, cắn một phát lên vai Tiểu Kiện, trong phút chốc máu tươi chảy thành từng dòng.

"Lý Xuân Tú, mau dừng tay lại!" Trình Tiểu Hoa huy động ba phần linh khí mới hồi phục, muốn đi cứu Minh m Linh nhưng có thể do linh lực quá yếu nên không làm được gì. Lý Xuân Tú càng thêm thống khổ, càng khàn giọng gào thét, lại muốn cắn thêm một lần nữa.

"Mẹ ơi, mẹ đừng ăn con. Mẹ ơi, con là Tiểu Kiện đây mà..." Tiểu Kiện khóc to, nước mắt rơi xuống tay ác ma, hòa vào trong da thịt hư thối. Ánh mắt xám trắng của Lý Xuân Tú chậm rãi xuất hiện chút thanh tỉnh, ngây ngốc sau đó miệng đỏ như máu khép lại. Ngay sau đó lại nghe thấy tiếng con khóc, như sự nhớ ra cái gì, nhìn đứa con trước mặt: "Tiểu Kiện? Con tôi!!"

Tiểu Kiện khóc càng đau lòng hơn: "Mẹ ơi, mẹ nhận ra con rồi sao? Con là Tiểu Kiện đây, mẹ ơi, con đau quá... huhu..."

Bàn tay Lý Xuân Tú run rẩy chạm vào vết cắn trên vai con, đứa bé đau đớn co rúm lại. "Đây là... mẹ cắn sao?" Lý Xuân Tú cảm thấy trong miệng vẫn còn vị máu thịt, là máu thịt con trai mình sao!

Nhìn quanh lại thấy hai cỗ thi thể trên mặt đất: "Chú hai, chú ba cũng là tôi giết?"

"Xin lỗi, xin lỗi con Tiểu Kiện. Mẹ không muốn làm tổn thương con, cũng không muốn giết hại người vô tội. Nhưng mẹ không khống chế được chính mình." Cô đẩy Tiểu Kiện ra ngoài: "Con đi đi. Mau đi đi!"

Tiểu Kiện vừa khóc vừa nói: "Không, con không đi. Mẹ không cần con nữa sao"

Lý Xuân Tú lòng đau như cắt: "Mẹ sợ lại làm tổn thương con, mẹ sao lại không cần con cơ chứ... Mau đi, đi đi!"

Trình Tiểu Hoa vội nói: "Chị không khống chế được chính mình là do bị oán hận che mờ nhân tính. Chị oán hận tất cả những người còn sống, sẽ cắn xé, giết hại tất cả những người sống, bao gồm cả con chị."

Chương 32

Hoàn thành nhiệm vụ

Miệng vết thương trên người con trai vẫn còn đang chảy máu, Lý Xuân Tú nghĩ lại mà cảm thấy may mắn. Nếu như vừa rồi cứ ở chỗ... Cô không dám nghĩ nữa, quỳ bò đến bên người Trình Tiểu Hoa, ôm chân cô cầu xin: “Mau giết tôi đi! Tôi không muốn tiếp tục làm một con ác ma nữa! Cô nhất định có cách mà, phải không?”

Tiểu Kiện kéo mẹ lại: “Mẹ, đừng cầu xin chị ta! Vừa rồi chị ta muốn thiêu mẹ, để mẹ hồn tan phách tán không thể đầu thai chuyển kiếp được nữa!”

Lý Xuân Tú cười thê lương: “Hồn phi phách tán cũng không sao, làm người rất khổ, còn đi đầu thai làm gì nữa?”

Trình Tiểu Hoa nghe giọng điệu nhàn nhạt của cô, giống như đã tan hết oán khí, hỏi dò: “Vậy chị còn muốn trả thù ai nữa không?” Cô cũng không dám nhắc đến Phương Quốc Lương, sợ lại kích thích ma nữ phát rồ phát đại lên.

Lý Xuân Tú lắc đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn Tiểu Kiện: “Chỉ cần con chị có thể sống tốt thì chị cũng không oán hận người kia nữa. Dầu sao gã cũng là cha của con chị, nếu như chị giết chết gã, chắc chắn con chị cũng không chịu nổi.”

“Ting ting” Di động kêu vang, Trình Tiểu Hoa vội vàng mở ra, vui mừng nói: “Nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi!!”

Cảnh Thù cười khẩy: “Chỉ có một chút việc nhỏ mà gần hết đêm mới làm xong, vui cái gì chứ!”

Nhiệm vụ hoàn thành, tâm tình Trình Tiểu Hoa cũng tốt lên rất nhiều, nói với hai mẹ con còn đang khóc nức nở kia: “Không bị hôn phi phách tán nữa đâu, chị Xuân, chị có đồng ý đi đầu thai không?”

Đôi mắt đăm lẹ của Lý Xuân Tú ngược nhìn Trình Tiểu Hoa: “Thật sao? Chị tạo nhiều nghiệt như vậy còn có thể được đầu thai sao?”

Tôn Danh Dương xen miệng: “Được chứ, được chứ. Chẳng qua là trước khi đầu thai sẽ phải chịu một ít hình phạt, để gột rửa tội nghiệt cô gây ra.”

Trình Tiểu Hoa cũng không muốn lừa người, nói với Lý Xuân Tú: “Thật ra hình phạt ở Địa phủ Tư cực kì khắc nghiệt, nhưng lại vô cùng công bằng. Mỗi một công mỗi một tội đều được ghi rõ trong sổ sách. Không hề có chuyện bỏ sót. Nếu chịu phạt xong thì cũng sẽ cho vong hồn đi đầu thai,

chẳng qua đầu thai làm gì thì cũng phải dựa vào ưu khuyết điểm mà quyết định. Chị Xuân, chị có muốn xuống Địa phủ không?”

Lý Xuân Tú vuốt ve đầu con trai, trong mắt đầy vẻ không nỡ: “Chị, chị có thể ở cùng con trai thêm chút nữa được không?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Trời sắp sáng rồi, thời gian của chị cũng không còn nhiều đâu. Nếu cứ dây dưa, em cũng không dám cam đoan oán khí của chị có một lên nữa dâng lên không.”

Lý Xuân Tú nghe vậy, sợ mình lại một lần nữa thành quái vật ăn tươi nuốt sống cốt nhục của mình, vội gật đầu: “Chị đi! Chị đi!!!”

Cuối cùng, Tôn Danh Dương dùng di động gọi báo cho Quỷ sai quản lý khu vực này để tên đó qua cầu hồn Lý Xuân Tú đi. Lúc đó, Tiểu Kiện còn vừa khóc vừa gào không cho phép Quỷ sai đưa mẹ đi. Cảnh Thù không chịu được âm ỉ, thi pháp làm thẳng bé ngủ say. Đỡ hồn hẳn.

Lý Xuân Tú thì an tâm đi đầu thai rồi nhưng hậu quả vẫn còn cần người dọn dẹp. Trước tiên là trong thôn có rất nhiều người nhìn thấy bóng ma, suýt nữa gây ra hỗn loạn lớn. Sau đó lúc Lý Xuân Tú xộc vào nhà họ Phương làm ấm ỉ, tuy bọn Cảnh Thù đã giăng kết giới, người thường không thể nghe hay thấy bất cứ chuyện gì. Nhưng mà con trai thứ hai và con trai thứ ba nhà họ Phương bị Lý Xuân Tú giết chết thì lại có chút khó giải quyết.

Để tránh phải xơi trà với cảnh sát, cuối cùng Trình Tiểu Hoa nghĩ ra một cách, đây là để Sơn Miêu biến về nguyên hình, nhân lúc trời tờ mờ sáng, ở trong thôn đi qua đi lại cho người trong thôn nhìn thấy. Bản thể của Sơn Miêu vốn dĩ lớn hơn rất nhiều so với những con mèo rừng khác, nếu nhìn từ xa thì sẽ dễ tưởng lầm là con báo hoặc sói hoang. Mà con trai thứ hai, thứ ba nhà họ Phương là bị bàn tay ma bóp đứt động mạch mà chết, miệng vết thương máu me lẫn lộn, người thường không thể phân biệt được là do bị ác ma bóp chết hay là bị dã thú cắn chết. Chờ đến lúc pháp y khám nghiệm tử thi, Cảnh Thù lại dùng chút mê thuật để họ ghi vào báo cáo khám nghiệm tử thi nguyên nhân tử vong là do bị sói hoang cắn chết. Như vậy là mọi chuyện đều ổn rồi. Cùng lắm thì người trong thôn cũng chỉ rỉ tai nhau mấy câu kiểu: nhà họ Phương thật xui xẻo, ba người con trai đều chết hết.

Mà tất nhiên Tiểu Kiện cũng đã bị xóa bớt đi một phần trí nhớ. Một đứa trẻ không cha không mẹ không người thân cũng rất đáng thương. May mà cậu đã học đến trung học, cũng sắp thành niên rồi. Hơn nữa, tài khoản ngân hàng của Phương Quốc Lương vẫn còn mấy chục vạn tệ tiền bảo hiểm, hẳn là ngày tháng trôi qua cũng không quá khổ cực.

Sau khi xử lý mọi việc, Trình Tiểu Hoa về nhà, mau chóng kiểm tra di động và nhận thưởng hoàn thành nhiệm vụ. Lúc mười điểm linh lực tiến vào trong cơ thể, Trình Tiểu Hoa cảm nhận được linh lực trong đan điên cũng đã dồi dào hơn. Tinh thần cũng vô cùng tốt, không hề có cảm giác mệt mỏi vì cả đêm không ngủ.

Lại thấy trên app Địa phủ Tư mới xuất hiện thêm một cái icon cửa tiệm, chạm vào thì thấy được chuyển sang một trang thương mại điện tử. Chỉ là đồ bán ở đó rất kỳ quái. Chủ yếu là đan dược dùng cho việc tu luyện của yêu quái và quỷ sai, có loại tăng hiệu quả gấp năm lần, có loại tăng gấp mười lần, giá cũng khác nhau. Ngoài ra còn có đan làm đẹp, phù định thân,

nước sông Quên, cùng với đủ loại pháp bảo. Tất nhiên là đều được trả bằng Minh tệ.

Trình Tiểu Hoa vẫn còn nguyên hai tháng tiền lương Địa phủ Tư trả nên thử mua một đan làm đẹp. Trong phần giới thiệu có nói, chỉ cần dùng một viên đan làm đẹp là sẽ có làn da đẹp như da em bé suốt cuộc đời. Giá cũng hơn đắt, gần ba nghìn Minh tệ. Nhưng trên Nhân gian, một số loại mỹ phẩm cũng phải tốn hơn một nghìn tệ mới mua được. Đan làm đẹp bán trên trang thương mại của Địa phủ Tư chắc là đáng tin tưởng hơn mấy đồ trang điểm kia nhỉ?

Lòng yêu cái đẹp ai cũng có, Trình Tiểu Hoa cũng không phải ngoại lệ. Nên nhìn đâu, thêm vào giỏ hàng, sau đó có thông báo xác nhận mua hàng. Trình Tiểu Hoa chọn xác nhận mua hàng. Ngay sau đó, xuất hiện một đoạn thông báo: [Xác nhận đơn hàng thành công. Đã khấu trừ ba nghìn Minh tệ vào tài khoản của quý khách ở ngân hàng Địa phủ. Số dư tài khoản: hai nghìn năm trăm Minh tệ.]

“Không cần liên hệ với khách hàng mà trực tiếp thanh toán ở ngân hàng Địa phủ. Thật tiện quá đi thôi!” Tiền lương của Trình Tiểu Hoa đều là nhờ Thương Tiểu Bạch gửi vào ngân hàng Địa phủ hộ. Tuy bình thường cũng cần trả tiền mua hoành thánh nhân thịt heo nhưng chỉ cần lấy một chút thôi, rồi dùng Minh tệ kiếm được hàng ngày để trả nữa.

Thanh toán xong, chạm vào dòng chữ “đã mua hàng” thì thấy một viên thuốc màu đen xuất hiện ở chính giữa màn hình điện thoại, chớp chớp nháy nháy. Chạm vào, điện thoại lóe sáng, sau đó đan làm đẹp xuất hiện trên tay Trình Tiểu Hoa.

Viên thuốc to cỡ đầu đũa*, đưa lên mũi người thì có mùi rất thối. Cô cần thận người kĩ nhưng vẫn không nghĩ ra là mùi của vị thuốc nào. Bỏ đi, cứ ăn thử xem tác dụng như nào. Dù sao cũng mất ba nghìn tệ, cho dù là Minh tệ thì cũng là tiền cả thôi. Cô cần viên thuốc ném vào trong miệng, nuốt xuống. May mà viên thuốc cũng nhỏ nên không bị nghẹn.

Sau khi uống xong, Trình Tiểu Hoa cảm thấy cả khuôn mặt đầu nóng lên. Cần lấy một cái gương nhỏ, nhìn thử thì thấy cả mặt đầu đỏ như ớt, cũng may mà chỉ đỏ một lúc thì hết, sau đó làn da quả thật đẹp hơn rất nhiều.

*trong nguyên tác đề là to như cục cục chuột á =]] mà iem thấy hơi dị nên đề như vậy

Thật ra ngũ quan của Trình Tiểu Hoa vốn đẹp. Chẳng qua hồi học trung học bị thủy đậu, mặc dù thời gian ngắn nhưng vẫn lưu lại mấy vết rỗ, làn da thô ráp, lỗ chân lông to, kéo giá trị nhan sắc của cô xuống thấp hơn bao nhiêu. Mà dưới tác dụng của đan làm đẹp, không những làn da đẹp hơn, môi đỏ hơn mà cả khuôn mặt cũng đẹp hơn. Trình Tiểu Hoa cảm thấy ba nghìn tệ cũng đáng.

Bởi vì có kinh nghiệm những lần trước mà Trình Tiểu Hoa không dám dùng linh lực mới nhận bừa bãi nữa.

Tim Cảnh Thù hỏi thử: “Điện hạ, tôi vừa được thưởng thêm mười điểm linh lực. Sau khi nhận khen thưởng lần trước, tôi có thể đi đầu khiễn lửa, giờ có phải sẽ đi đầu khiễn được nước đúng không? Nếu thật là thế thì sau này tiệm hoành thánh của chúng ta cũng không mất tiền nước nữa rồi.”

Cảnh Thù nói: “Mười điểm linh lực lần này chắc chỉ dùng để củng cố linh lực những lần trước. Không có kỹ năng mới đâu.” Nghe vậy, Trình Tiểu Hoa vô cùng thất vọng.

Cảnh Thù nói thêm: “Tuy rằng không có thêm kỹ năng mới nhưng củng cố tốt nền móng thì cũng có lợi cho cô. Ví dụ như cô cũng không cần giống người thường nhờ giấc ngủ mà khôi phục tinh thần.”

“Tức là không cần phải ngủ nữa? Thảo nào hiện giờ tôi không thấy mệt mỏi, hóa ra là còn có thể có tác dụng như vậy.”

Cảnh Thù gật đầu: “Linh lực của cô còn yếu, tất nhiên giờ có chút nền móng vững chắc thì thời gian dùng để ngủ có thể dùng để tu luyện. Đúng rồi, với cấp bậc hiện giờ của cô, chắc là hệ thống đã mở trang mua đồ cho cô rồi nhỉ? Đi mua mấy viên đan dược bổ trợ tu luyện cho yêu quái đi, cô là người tu luyện, nhưng cũng có thể dùng đan dược giống như yêu quái tu luyện. Sau khi ăn xong sẽ cực kỳ có lợi cho việc tu luyện.”

Trình Tiểu Hoa vội cầm di động vào trang bán hàng của Địa phủ Tư, vừa thấy giá, sắc mặt vô cùng tệ: “Rẻ nhất cũng hơn năm nghìn tệ, giờ tôi không có nhiều tiền như vậy.”

“Không phải tiền của cô không dùng đến sao? Sao lại không có tiền chứ?”

“Tôi mua đan làm đẹp. Điện hạ, chẳng lẽ ngài không cảm thấy tôi đẹp hơn rồi sao?”

Cảnh Thù dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn cô: “Làn da là từ trong biểu hiện ra ngoài. Sau khi tu vi của cô cao lên thì da dẻ sẽ đẹp thôi. Thế mà cô còn phí tiền mua mấy cái thể loại này.”

Là sao? Là ba nghìn tệ không đáng hả?

“Đã không có tác dụng, sao trên đó còn bán?”

“Đấy là nhằm vào mấy Quý sai mới nhậm chức. Có mấy tên lúc mới chết bị hủy dung, sợ lúc đi làm việc sẽ dọa những vong hồn kia. Sau khi dùng đan làm đẹp thì có thể khôi phục khuôn mặt lúc đầu. Tựa như lúc Thường Tiểu Bạch chết là bị thiêu sống, hồn phách cũng xấu không chịu được. Chờ sau khi con nhóc đó tu luyện xong thì dung mạo cũng thay đổi nhưng cũng mất mấy chục năm mới được. Nên đan làm đẹp sẽ tiện lợi hơn. Mấy năm gần đây, trừ cô ra cũng không tuyển thêm nhân viên mới nên đan làm đẹp này thành hàng ế, hàng tèn kho. Có khi cũng giờ cũng có mùi thối rồi đấy.”

“Có mùi?” Trình Tiểu Hoa nhớ lại mùi thối lúc uống thuốc, dạ dày có chút khó chịu.

“Không sao. Thối cũng vẫn có tác dụng như thường.”

Đây là an ủi hả?

Việc công hay việc tư thì cũng làm xong hết rồi, cũng nên quay về Vọng Giang thôi. Nhưng đêm trước ngày trở về, bốn người nhà cậu lại tìm đến cửa.

1. Lòng yêu cái đẹp ai cũng có, editor là một con nhan khổng, theo lời crush cũ thì ở đâu có giai đẹp là ở đó có dấu răng của Mị :3 Mê trai never sai, ủa, chứ không ta mê gái nhớ -__- mà thỉnh thoảng Mị không chỉ mê trai đẹp mà còn mê mấy chị gái nhỏ nhìn đẹp trai cơ :3

2. Sau một thời gian suy nghĩ, mod tổng tài bá đạo được bắt lên, iem quyết định sẽ ôm bộ này một mình. Sau bộ này iem còn nhắm được mấy bộ cũng thể loại linh dị này rồi, có cả SE, HE lẫn OE, mọi người thích loại nào :v

3. Chương này dành tặng cho tất cả các trai xinh gái đẹp đã luôn ủng hộ, thông cảm cho iem, nhất là em gái đánh đá Lâm Ngân đã bảo bọc, uy hiếp

em từ Wattpad đến facebook và các chị bé, em gái nhỏ luôn bên em <3 moa moa, chụt chụt <3 mà iêm còn 2 môn nữa là xong r ồi. Mọi người ráng xíu nhé. Sau đó lại ngày 2 chương đăng lúc 11h nà

4. Iêm cũng muốn một viên đan làm đẹp :3 phải đẹp r ồi mới làm tra nữ bá đạo được chứ

Chương 33

Quá khứ của Tiêu Hoa

Trình Tiêu Hoa hỏi: “Cậu, cậu tìm cháu có việc gì không?”

“Sao? Không có việc không được đến gặp mà à?”

Bình thường cậu rất ít nói, cũng ít quan tâm đến người nhà. Ngay cả hai người con của mình, bình thường cậu cũng mặc kệ, lúc quan tâm thì cần gây đánh, nên ở nhà rất có uy.

Trình Tiêu Hoa cười cười: “Không phải bình thường không có việc sẽ không quan tâm cháu sao?”

“Hừ!” Cậu hừ lạnh, ngay lập tức đi đến nhà chính, nhìn thấy ba người Cảnh Thù đang ngồi một chỗ, cậu nhíu mày, chỉ vào bọn họ: “Bọn nó đều là mày đưa về?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Bọn họ là đ ồng nghiệp của cháu, sợ cháu bên này gặp khó khăn nên đi cùng cho tiện giúp đỡ.”

Cậu còn chưa kịp nói gì thì mợ đã cướp lời: “Tiểu Hoa này, nghe mợ nói này. Đưa ba người đàn ông về ở cùng một nhà, nếu truy ền đi, thanh danh của cháu còn đâu? Làm sao mà lấy ch ồng được?”

Cảnh Thù rời mắt từ di động lên quét mắt nhìn một vòng, chú ý thấy chị họ Trình Tiểu Hoa đang nhìn h ắn chăm chăm. Bị phát hiện, không hiểu sao lại đỏ mặt, sau đó còn cười với Cảnh Thù một cái. Cảnh Thù nhăn mày, có chút mất hứng.

Tôn Danh Dương nhìn Sơn Miêu, nói nhỏ: “Cậu nghe thấy không? Bà ta nói “ba người đàn ông”, nhưng mà trong phòng này chỉ có hai người đàn ông thôi, cậu chỉ là đứa nhóc thôi ấy!” Sơn Miêu cũng không quan tâm lời trêu chọc của h ắn, chỉ chăm chăm nhìn vào em họ của Trình Tiểu Hoa. Từ lúc vào cửa, mắt thẳng nhóc có vẻ t ần tuối Sơn Miêu này cứ đảo như rang lạc, không biết đang mưu tính chuyện gì.

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, cười lạnh: “Mấy ngày hôm trước là ai đưa một người đàn ông lạ mặt đến nhà tôi? Là ai dù biết rõ tên họ Phương kia không có ý tốt, còn đi về trước, để tôi ở lại với h ắn? Hiện tại lại nói thanh danh, mợ không biết ngượng à?”

Cậu nghe vậy quay lại nhìn mợ: “Thật không?”

Mợ cao giọng: “Cái con nhóc chết tiệt nhà mày, sao lại không biết đi ầu như thế! Mợ có lòng giới thiệu đối tượng tốt cho mày, giờ mày còn kể lể đổ lỗi cho mợ! Lúc đó mợ chỉ muốn đi vệ sinh thôi, sao lại nói mợ bỏ mày lại một mình? Lúc trước nói mày mệnh cứng, khắc người thân, mày còn không vui. Lúc Phương Quốc Lương đến nhà mày vẫn khỏe mạnh, sau đấy lại ngã chết, còn không phải bị mày khắc chết à?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Nếu họ Phương kia tốt như vậy, sao mợ không giới thiệu cho chị họ đi? Nếu mợ giới thiệu cho chị họ thì làm sao mà bị khắc chết được.”

Mợ nói với cậu: “Ông nhìn cháu gái ngoan của ông đi, nói chuyện chanh chua, bất kính như vậy là giống ai thế.”

“Được rồi, bà bớt nói mấy câu đi.” Nghe cậu nói vậy, mợ cũng không dám nói nhiều nữa.

“Tiểu Hoa, nếu chuyện lấy chồng mày không muốn mợ quan tâm thì cậu sẽ nói bà ấy cứ để mày quyết định. Mày xem, nhà này cũng lâu rồi không được sửa sang, sau này mày cũng phải đi lấy chồng, chắc chắn không ở đây nữa. Hay giờ cứ bán đi nhé?”

“Bán đi?”

Trình Tiểu Hoa biết ngay mà, không có việc gì thì làm gì có chuyện cậu đến tìm mình. Quả nhiên là có tính toán.

Cô không tỏ thái độ gì cả, nhẵn nhụi nói: “Bán như nào?”

Mợ không nhịn được, nói: “Bán cho người lạ cũng không tốt lắm, mày cứ bán cho cậu mợ là được rồi. Cậu mợ tính cả rồi, trước tiên bán nhà đang ở đi, sau đó dùng tiền đó xây nhà mới ở đây. Đến lúc đó cũng để cho mày một căn phòng, mày có vè thì cũng có chỗ nghỉ ngơi đàng hoàng.”

Trình Tiêu Hoa cũng không quá để ý mấy chuyện này, nhất là sau khi biết cha mẹ đã chuyển kiếp, giữ lại nhà cũ cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Nhưng dù cô có không để ý thì người khác cũng đừng có mà nhòm ngó.

Trình Tiêu Hoa cười nói: “Cậu mợ tính mua với giá bao nhiêu thế?”

Mợ vội giơ hai ngón tay: “Hai vạn tệ, trước ứng tiền cho mày, chờ sau khi dư dả sẽ trả hết cho mày.”

Trình Tiêu Hoa rất muốn chửi người. Đất trong thôn Thanh Thủy không đắt nhưng không thấp đến mức này. Huống chi còn có đầy đủ giấy tờ nhà đất. Thế này sao không đi làm cướp luôn đi?

“Cha mẹ cháu chỉ để lại cho cháu mỗi ngôi nhà này, cháu không muốn bán.”

Cậu mở miệng nói: “Tiền mua hơi ít. Nhưng hoàn cảnh nhà cậu mà cũng biết, không có nhiều tiền. Cậu thương lượng với vợ mày rồi, sau khi bán nhà đang ở sẽ xây nhà mới ở đây. Xây xong thì cậu vợ ở tầng dưới, mày với chị họ, em họ mày mỗi người một phòng.”

Trình Tiểu Hoa đã ở nhà cậu nhiều năm, tất nhiên cũng biết như nào. Tuy rằng là nhà hai tầng nhưng đã xây được hơn hai mươi năm rồi, giờ cũng có chút xuống cấp. Vị trí cũng không thuận lợi, đường đi không đỡ xi măng, chỉ cần trời mưa xuống mà đi ra ngoài là hai chân đầy bùn, đi xe đạp cũng rất bất tiện. Mà nhà Trình Tiểu Hoa thì lại ở rất gần trung tâm thôn, đường xá đi lại cũng tiện. Vợ đã sớm nhòm nhó, nếu năm đó không phải bị bà ngoại Trình Tiểu Hoa ngăn cản thì đã bị vợ cướp mất rồi.

“Dù cậu nói như nào thì cháu cũng không bán nhà này đâu. Cháu muốn giữ làm kỷ niệm. Nếu cậu vợ muốn mua đất xây nhà mới thì tìm nhà khác mà mua đi.”

Nghe bọn họ nói chuyện một hồi, Cảnh Thù cảm thấy phiền, ngoáy lỗ tai, cầm di động ra bên ngoài chơi. Lúc đi qua vợ, ngón tay hơi động, chỉ nghe “bộp” một tiếng, ghế dựa mà vợ đang ngồi bỗng nhiên gãy, vợ bị ngã, miệng không ngừng chửi rủa.

Chị họ thấy Cảnh Thù ra ngoài vội đứng dậy đi theo. Đi ra ngoài cũng không thấy Cảnh Thù đâu cả. Nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên thấy hắn đang ở trên nóc nhà. Chị họ thấy có một cái thang đang dựa vào tường, cũng đánh bạo leo thang lên. Chị ta cẩn thận đi từng bước đến cạnh Cảnh Thù rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn trời, thấy cả một bầu trời sao vô cùng đẹp mắt.

Mặt thiếu nữ đỏ bừng, cúi đầu nói: “Cảnh đẹp quá, anh thật biết chọn chỗ!”

Cảnh đẹp hả? Hắn cũng không quan tâm lắm, chỉ cảm thấy chỗ này thanh tĩnh, thích hợp chơi điện tử thôi. Một cái liếc mắt cũng không cho chị ta, lạnh nhạt nói: “Nóc nhà không chắc chắn, cẩn thận không ngã.” Giọng nói cực kỳ lạnh lùng nhưng nghe vào trong lòng thiếu nữ đang tư xuân thì như có mị lực, tim cũng đập mạnh hơn.

“Cảm ơn anh đã lo lắng nhưng ở cùng anh em không sợ đâu.”

“Cô nhầm rồi, ta không lo lắng cho cô. Ta chỉ cảm thấy nóc nhà hỏng sửa lại rất phiền phức.”

“...”

Cảnh Thù chuyên tâm chơi điện tử, chị họ lại cứ muốn gọi chuyện:

“Anh là đồng nghiệp của Tiểu Hoa à?”

“...”

“Sao anh lại cùng Tiểu Hoa về thôn vậy? Đờng nghiệp bình thường chắc sẽ không nhiệt tình như vậy nhỉ?”

“...”

“Có phải anh thích Tiểu Hoa không?”

“...”

“Thật ra, Tiểu Hoa giỏi nhất là giả vờ đáng thương. Trước đây, lúc còn học trung học, nó chẳng làm gì mà cũng được các các bạn nam để tâm. Sau đó, nó còn có quan hệ mờ ám với mấy bạn nam nữa...”

Cảnh Thù rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn chị ta: “Cô nói cô ấy sẽ giả vờ đáng thương?” Trong ấn tượng của hấn, cô rất keo kiệt, chỉ tốn một chút tiền cũng làm vẻ mặt nhăn nhó, đau khổ. Lúc gặp chuyện thì sẽ lôi hấn ra làm trợ thủ. Nhưng chưa bao giờ tỏ vẻ đáng thương, giả vờ thê thảm cả. Nếu thật thế, hấn cũng muốn nhìn thấy xem thế nào. Sau này lúc nào cô định quyết định thì có thể lấy việc này ra uy hiếp. Nghĩ vậy, Cảnh Thù không chời nữa, nói với chị họ: “Cho mượn trí nhớ, ta xem một chút.”

Chị họ chỉ thấy hấn cười với mình, sau đó chạm một ngón tay vào trán mình. Chị họ cảm thấy trong óc mơ mơ hồ hồ, sau đó không biết gì nữa. Trí nhớ của chị ta như đèn kéo quân lần lượt hiện lên trong đầu Cảnh Thù.

Lúc mười tuổi, Trình Tiểu Hoa ở trước mộ cha mẹ khóc đến chết đi sống lại. Bà ngoại đau lòng ôm cô, an ủi: “Hoa à, đừng khóc nữa. Con còn bà ngoại mà, bà ngoại chăm sóc con.” Sau đó dưới yêu cầu mãnh liệt của bà ngoại, Trình Tiểu Hoa đến ở nhờ nhà cậu. Mấy ngày đầu vẫn tốt, nhưng ở càng lâu, mợ càng ngứa mắt cô.

Cô gắp thêm một miếng thịt, mợ mặt nặng mày nhẹ nói: “Giờ thịt đắt lắm, hôm nay đi mua mất hơn mười tệ mới được chỗ này, trong nhà cũng không còn. Thế mà có kẻ ham ăn lười làm!” Trình Tiểu Hoa nghe vậy, lặng lẽ gắp miếng thịt về lại trong tô thịt.

Bà ngoại tức giận đặt chén xuống, nói: “Ai ham ăn lười làm? Nói tôi với Tiểu Hoa à?”

Mợ bĩu môi: “Con cũng không nói điều. Con gái ăn nhiều thịt làm gì? Ăn nhiều nhanh béo, sau này lập gia đình cũng khó khăn.”

Bà ngoại tính tình cứng rắn, cầm tô thịt lên san một nửa vào chén của Tiểu Hoa: “Ăn đi! Chỉ cần bà ngoại còn sống trong cái nhà này thì vẫn còn thịt cho con ăn!”

Trình Tiểu Hoa sắp khóc, vẫn cố gắp thịt vào lại tô, nói: “Bà ngoại, con không thích ăn thịt đâu ạ!”

Cảnh Thù bật cười: Không thích ăn thịt hả? Hừ, thế người ngày đầu tiên đến tiệm hoành thánh 444-1 đã chọn nhân thịt là ai hả? Dọa chết bản quân

r ồi đấy!

Dòng ký ức trong đầu lại di chuyển đến năm năm sau.

Trình Tiểu Hoa mười lăm tuổi, ở trong linh đường bà ngoại, không ngừng cúi đầu cảm tạ những người đến viếng. Trong mắt rưng rưng nhưng vẫn cố nhịn không khóc. Đến đêm, mấy người nhà mợ ngại vất vả nên về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại một mình Tiểu Hoa trông coi, cô mới dám khóc. Nước mắt nở nở nói: “Cha mẹ đầu mất r ồi, bà ngoại cũng không cần Tiểu Hoa nữa sao... Sau này sẽ không có ai yêu thương con nữa r ồi...”

Chị họ xuất hiện, chỉ vào cô, mắng: “Mày khóc to như vậy làm gì? Ồn đến mức tao không ngủ được. Mẹ tao nói mày mệnh cứng, khắc chết người thân. Mày khắc chết ba mẹ mày, giờ khắc chết bà nội, mày còn dám khóc à?”

Tiếng khóc của Trình Tiểu Hoa dần nhỏ đi, muốn không khóc nữa nhưng nước mắt càng chảy càng nhiều.

“Sao lại giống nữ chính trong mấy phim ngược luyện thể? Yếu đuối như vậy, thực làm mất mặt bản quân mà!” Cảnh Thù rất muốn cười nhạo một tiếng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đó của cô lại không cười nổi.

1. Về cách xưng hô :3 ở bên Trung, theo Mị được biết thì cứ sinh trước là anh, chị, không cần biết là con chú hay con bác.

2. Chương này bản convert hơi khó hiểu nên đăng hơi muộn, sorry mọi người ạ :3

Chương 34

Chương 34:

Ngón tay chỉ hơi động, dòng ký ức trong đầu lại thay đổi.

Trình Tiểu Hoa mười sáu tuổi, thành tích cực kỳ tốt, có một vài môn có thành tích đứng đầu toàn khối, nhận được lời khen ngợi của thầy cô. Tan học, Triệu Mỹ Mỹ vỗ vai cô, cười nói: “Thi tốt quá, nếu tốt mà có thành tích như vậy, muốn gì cha mẹ tốt cũng cho hết.”

Trình Tiểu Hoa chỉ cười, không nói gì cả. Cha mẹ cô đã qua đời từ lâu, bà ngoại cũng mất rồi.

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Tiểu Hoa, mai là cuối tuần, hai đứa mình vào trong huyện mua quần áo đi.”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu: “Không được đâu, cuối tuần tốt còn phải đi làm thêm.”

Hình ảnh lại thay đổi, là hình ảnh Trình Tiểu Hoa đang bận rộn làm việc ở McDonalds. Trình Tiểu Hoa làm liên tục từ chín giờ sáng đến mười giờ đêm. McDonalds tính lương theo thời gian làm, thời gian làm trong ngày càng dài thì tiền lương càng nhiều. Nếu như không phải quản lý sợ cô mệt, sẽ xảy ra chuyện thì nhất định Trình Tiểu Hoa đã làm đến mười hai giờ mới về. Tuy rằng rất vất vả, nhưng lúc nhận lương, cô vô cùng vui vẻ. Mới hơn mười giờ, trên đường vẫn còn có người đi lại. Lúc cô đi đến một cái hẻm nhỏ, bỗng nhiên có một gã đàn ông say rượu, cười với cô: “Em gái, đi chơi với anh đi.” Trình Tiểu Hoa mặc kệ gã nhưng gã ý vào việc say rượu nên cứ cố dây dưa. Trong lúc lôi kéo, tiền lương của Trình Tiểu Hoa rơi xuống. Gã nhìn thấy tiền, liềm khom lưng nhặt lên, cười: “Hôm nay ông đây thật may mắn, vừa lấy tiền vừa lấy sắc.”

“Lấy mẹ mày!” Lúc trước, Trình Tiểu Hoa còn có chút sợ hãi, giờ lại bạo gan, sút mạnh một phát vào hạ bộ gã đàn ông. Nhân lúc hấn kêu đau, vội giành lại tiền chạy đi. Chạy một mạch suốt hai còn đường, đến chỗ một cửa hàng còn sáng đèn, Trình Tiểu Hoa không chạy nữa, ngã xồm bên cạnh đèn đường mà khóc. Vừa khóc vừa đếm tiền trong tay. Đếm đi đếm lại vẫn thấy thiếu một nửa, cô lại càng khóc to hơn.

Cảnh thù khinh thường hừ một tiếng: “Một chút tiền lẻ thôi mà, thế mà cũng có thể khóc thành như vậy được.” Sau đó, hấn nhìn thấy trong một tháng tiếp theo, mỗi ngày Trình Tiểu Hoa chỉ ăn một cái bánh bao hoặc cơm không. Vì sợ bạn bè nhìn thấy, mỗi lần đều đợi đến lúc căn tin không có người mới đi ăn. Cứ ăn như vậy suốt một tháng, cuối cùng cũng tích đủ tiền để đăng ký một lớp học phụ đạo tiếng Anh. Thành tích các môn khác của cô đều rất tốt, chỉ có tiếng Anh là hơi kém. Tuy rằng lớp phụ đạo kia do thầy cô giới thiệu, học phí rất ổn nhưng vẫn cần phải có tiền, rồi còn phải mua rất nhiều tài liệu học tập nữa.

Nhìn đến hết thầy, từ khinh thường, giờ Cảnh Thù lại thở dài: “Dù sao Địa phủ Tư cũng không coi trọng bằng cấp, nỗ lực như vậy làm gì không biết? Bản quân còn chưa có học qua tiểu học này, không phải vẫn rất tốt đấy à?”

Trình Tiểu Hoa mười bảy tuổi, tay bóp chặt giấy báo trúng tuyển đại học, như phát điên mà quát em họ: “Có phải mày trộm tiền của tao không? Đó là tiền tao dành dụm đóng học phí đại học, mày trả lại cho tao! Trả đây!”

Em họ mạnh miệng nói: “Không phải tao. Con mắt nào của mày nhìn thấy tao trộm? Sao lại đổ cho tao?”

Trình Tiểu Hoa cực kỳ tức giận, giơ tay tát nó một cái. Vừa vặn bị mợ và chị họ nhìn thấy. Mợ điên lên, túm tóc Trình Tiểu Hoa, đánh cô: “Cho mày bắt nạt em! Ai cho mày đánh nó!!!” Em họ đứng bên cười, chuồn ra ngoài. Trình Tiểu Hoa muốn đuổi theo, lại bị mợ ngăn lại, mắng: “Mày còn dám đánh nó nữa! Cho mày ăn cho mày ở mà mày lại dám vong ân phụ nghĩa hả!”

Trình Tiểu Hoa bị đánh cũng không khóc, trừng mắt nhìn mợ: “Con trai bà trộm tiền của tôi! Đó là tiền học phí của tôi, là tiền đi mượn bạn học, mượn thầy cô. Tất cả bị nó trộm hết. Tôi đánh nó thì làm sao!”

Chị họ vừa nghe vậy, xoay người đuổi theo em trai: “Mày trộm tiền của nó thật hả? Phải chia cho tao một nửa đấy!”

Trong nhà, mẹ chỉ tay vào mặt Trình Tiểu Hoa mắng: “Đừng có nói khó nghe như vậy! Mày lấy gì chứng minh nó lấy tiền của mày? Học phí? Hừ, con gái học nhiều như vậy để làm gì? Có kiếm được tiền không? Còn không bằng sớm lấy chồng đi!”

...

Tiếng mắng mờ dần biến mất trong đầu Cảnh Thù. Cảnh Thù lặng lẽ thu tay, chị họ sửng sốt một chút sau đó tỉnh lại, đã thấy Cảnh Thù đang nhìn mình. Mặt chị họ càng đỏ hơn, nghĩ: Anh ấy đang nhìn mình! Hôm nay mình mặc quần áo mới, tóc cũng rất đẹp, không biết anh ấy có thích mình không?

Lúc chị ta còn đang suy nghĩ miên man, Cảnh Thù mở miệng: “Người có muốn biết cuộc sống sau này của người như thế nào không?”

“Ồ?” Chị họ sửng sốt, sau đó cười nói: “Anh biết xem tướng à?”

“Coi như vậy đi” Cảnh Thù cười lạnh một tiếng: “23 tuổi người tốt nghiệp đại học, 25 tuổi kết hôn. Hai năm sau khi kết hôn, chồng người sẽ bất ngờ được thừa kế một khối tài sản đủ để cho các người sống giàu có hết đời.”

Chị họ nghe thấy thế, vô cùng vui vẻ: “Thật sao? Từ nhỏ em đã muốn gả cho người trong thành phố. Em đã sớm chán cảnh sống ở thôn nghèo này rồi!”

Người ch ồng kia có phải là anh đẹp trai trước mặt này không nhỉ?

Tươi cười trên mặt chị họ vẫn còn, Cảnh Thù đã nói tiếp: “Nhưng đó chỉ là vận mệnh trước đây của người, giờ thì nó thay đổi r ồi.”

“Là sao vậy?”

“Năm 20 tuổi người sẽ bị đuổi học, không thể tốt nghiệp đại học. Cả đời, người sẽ kết hôn năm lần, nhiều lần bị người ta phụ tình. Con trai con gái không thân thiết với người, đều bất hiếu. Không thể giữ tiền quá lâu, có thời cơ cũng không nắm bắt được. Chưa già đã nhiều bệnh tật, cuối cùng không chịu nổi thống khổ mà tự sát, chết. Sau khi chết,... Thôi, cái này không nói nữa. Khởi dọa người sợ.”

Sắc mặt chị họ thay đổi, gượng cười: “Anh đang đùa sao? Làm gì có chuyện lúc đầu mệnh tốt đẹp, sau lại thay đổi được chứ?”

Cảnh Thù nói: “Ta có quen biết với Ti Mệnh, sửa mệnh chỉ là việc nhỏ.”

“Anh, rốt cuộc anh là ai...” Lúc này chị họ mới cảm thấy người đàn ông trước mặt này, toàn thân mang sát khí, biểu cảm lạnh lẽo kia làm chị ta không rét mà run. Giống như hẳn không phải người bình thường... Mãi cho đến rất nhiều năm sau, hết thấy mọi việc đều ứng nghiệm, chị họ mới

biết đêm nay mình đã chọc phải tai họa gì. Sau này chị ta cũng từng đi tìm Trình Tiểu Hoa nhưng lại tìm không được.

Còn lúc này, rõ ràng cảm thấy những lời này thật hoang đường nhưng trong lòng chị họ lại vô cùng sợ hãi. Đứng lên muốn rời khỏi, không ngờ mới bước một bước đã nghe một tiếng rắc, trên nóc nhà xuất hiện một lỗ hổng lớn. Cảnh Thù lắc đầu thở dài: “Ngay từ đầu đã nói với người, nóc nhà không vững, cẩn thận ngã xuống r ấ.”

Trong nhà, Trình Tiểu Hoa từ chối cậu mợ, đang chuẩn bị tiễn khách thì lại nghe thấy tiếng rắc rắc kia. Nhìn vào thì thấy chị họ không hiểu sao đã ngã từ trên nóc nhà xuống, đang nằm rên ở kia. Không ảnh hưởng gì đến tính mạng nhưng lại bị gãy chân.

Cậu mợ cũng không tiếp tục dây dưa nữa, dìu con gái muốn đi bệnh viện khám. Lúc này, Sơn Miêu túm chặt tay em họ, lôi hẳn từ trong phòng Trình Tiểu Hoa ra ngoài. Em họ hô to: “Mẹ, cứu con! Tay con sắp gãy r ấ!!!”

Con gái khóc, con trai hô, cậu mợ cuống quýt lên. Trình Tiểu Hoa biết Sơn Miêu sẽ không tùy ý làm bậy, nhìn kỹ thì thấy trong túi quần em họ lộ ra một nửa cái ví màu đỏ. Trình Tiểu Hoa lấy ví ra, tát: “Mày lại trộm tiền của tao! Đã bao năm r ấ vẫn không đổi tính hả?”

Em họ cưỡng lại: “Ai trộm, tao chỉ muốn xem mày kiếm được nhiều tiền không thôi! Mẹ ơi, nó đánh con này!” Mợ còn muốn bao che con trai, Trình Tiểu Hoa nói luôn: “Đi đến chỗ cảnh sát thôi. Năm nay Tiểu Long cũng đủ mười bốn r ấ nhỉ? Chắc cũng phải chịu phạt r ấ.”

Mợ nghe thế thì nóng nảy: “Mày muốn làm gì? Đây là em mày, còn đang học trung học, mày không thể hủy tương lai nó được!”

“Tương lai?” Trình Tiểu Hoa cười lạnh: “Con bà cần tương lai, còn tương lai trước đây của tôi thì sao? Nó trộm hết học phí của tôi! Bà làm mẹ cũng không thêm quan tâm, giờ còn mở miệng nói tương lai?”

Cậu nói: “Thôi, Tiểu Hoa, cậu bắt nó xin lỗi mày là được rồi. Chị mày còn đang bị thương, cần đi bệnh viện trước.”

“Xin lỗi? Đơn giản như vậy thôi sao? Lúc trước học phí của tôi bị trộm mất, cậu cũng chỉ nói vậy. Cậu cho là một câu xin lỗi của nhà các cậu rất to sao? Sơn Miêu đi, đưa hắn đến đồn cảnh sát thôi.”

Cuối cùng, Trình Tiểu Hoa vẫn giao em họ cho cảnh sát. Hơn nữa Sơn Miêu thi phép, để cho nó tự khai hết những chuyện xấu mà nó đã làm ra. Ngoài trừ trộm tiền, còn có năm lần cùng bạn học chặn đường cướp của. Cũng không phải chuyện nhỏ nữa. Hơn nữa, nó còn khai, tiền trộm được thì tiêu hết, thịt, gà các thứ thì mang về nhà, mẹ nó không những không mắng mà còn khen nó giỏi.

Theo quy định của pháp luật, tội cướp của tính chất nghiêm trọng hơn so với trộm gà trộm chó. Đủ mười bốn tuổi, có thể cân nhắc phạt tù rồi. Mợ mắng Tiểu Hoa không có lương tâm, hại cả em họ mình. Cậu tức giận đến mức muốn đánh cô nhưng không đánh được. Trình Tiểu Hoa cảm thấy cho

em họ đi lao động cải tạo mấy năm cũng rất tốt. Tỳ tuổi đã có tính trộm cắp, cứ để thế mà lớn lên thì cũng thành cận bã, tai họa cho xã hội. Về phần cậu mợ, hừ, có cặp con trai con gái như thế, sau này làm sao sống tốt được? Cha không biết dạy con, rơi vào kết cục như vậy cũng là tự làm tự chịu mà thôi.

Xử lý xong chuyện này, Trình Tiểu Hoa phải mông ng ẫ xe về Vọng Giang. Lúc còn mấy dặm nữa thì đến nơi, cô lại nhớ đến Hứa Lai Phượng. Bởi vì chết thảm mà lòng mang oán hận, cứ quanh quẩn ven đường trêu ghẹo người, không biết giờ sao r ẫ. Tôn Danh Dương nói thôn Hoài Sơn này vẫn còn hoang vắng nên Quỷ sai quản lý có chút sơ sót, sẽ sớm bắt ma nữ kia thôi. Cảnh Thù nhàn nhạt nói thêm một câu: “Hai hôm trước bị câu hồn đi r ẫ. Nhưng trước khi đi, cũng gặp được người hại mình, trả được thù r ẫ.”

Trình Tiểu Hoa chân thành khen hấn: “Điện hạ thật lợi hại, chuyện gì cũng biết hết.”

Cảnh Thù hừ một tiếng.

Trình Tiểu Hoa thấy hấn lại chơi điện tử, nói: “Ngài thích chơi điện tử như vậy thì có thể làm streamer được đó. Hơn nữa, tôi nghe nói là làm nghề đó kiếm được nhiều tiền lắm đấy.”

Cảnh Thù có chút hứng thú: “Sao? Chơi điện tử cũng kiếm được tiền à?”

“Đương nhiên! Đúng rồi, trình độ của ngài như thế nào vậy?”

“Đương nhiên... cũng được!”

“Cũng được là sao?”

“Là bình thường đấy.”

“Cụ thể là như nào?”

“Thỉnh thoảng cũng có thể thắng. Bản quân chơi bài đánh đầu thắng đó đấy!”

“Đánh bài? Ha ha, đánh bài chỉ là chơi cho vui thôi. Đúng rồi, tôi còn nghe nói chỉ cần cần đẹp là được, chơi dở cũng vẫn có rất nhiều người hâm mộ. Điện hạ, lấy nhan sắc của ngài, chỉ cần ngồi một chỗ cũng sẽ có rất nhiều người hâm mộ đấy. Nếu không...”

“Trình Tiểu Hoa! Người lại muốn bản quân đi bán sắc hả? Nói cho người biết, bản quân là người sống có nguyên tắc đấy!”

Hehe, tên chương này không biết dịch sao nên đành bỏ :v cái câu Tiểu Hoa khen Cảnh Thù kia iem cũng hay dùng để nịnh đ`âm crush cũ lắm á =]]

Chương 35

Điện hạ thích Tiêu Hoa?

Lúc trở lại tiệm hoành thánh, trời đã tối rồi.

Ngồi xe cả một ngày, mọi người đều mệt, không muốn chuẩn bị đồ để bán nên tiệm vẫn chưa mở cửa. Sau khi dọn dẹp trong tiệm, ăn cơm tối, Trình Tiêu Hoa triệu tập mọi người đến tham dự một cuộc họp nhỏ.

Cô húng hắng giọng, ngược ngùng nói: “Tôi mới vừa tra sổ sách, gần đây trong tiệm chi tiêu hơi nhiều. Đổi di động cho điện hạ hết bốn nghìn tệ, nộp phí bảo lãnh cho lão Tôn hết hai nghìn tệ, còn có lần ra ngoài này cũng chi dăm ba khoản nữa. Hiện giờ, thẻ tín dụng của tôi còn thiếu nợ khá nhiều. Hôm nay là ngày mừng một, vốn muốn phát tiền lương cho điện hạ, mua di động cho Sơn Miêu... giờ chắc qua tháng sau mới làm được.”

Sơn Miêu cười khanh khách: “Không sao đâu chị. Dù sao em cũng chưa từng dùng di động suốt mấy trăm năm qua, giờ muốn một chút cũng được.”

Nhưng mấy trăm năm trước cũng không có di động đâu mà :3

“Điện hạ, có thể để tháng sau được không?”

Tính tình Cảnh Thù vốn khó chiều, Trình Tiểu Hoa rất lo lắng hẳn tức giận, rồi bóp chết mình luôn. Không ngờ là, Cảnh Thù không hề tức giận, lạnh mặt nói: “Vậy mừng một tháng sau, không được lừa bản quân đâu đấy.”

Trình Tiểu Hoa không khỏi mừng rỡ, Cảnh Thù điện hạ lại dễ thương lượng vậy sao? Đang muốn học giọng điệu của Tôn Danh Dương mà nịnh nọt mấy câu đã nghe thấy Cảnh Thù nói: “Trình Tiểu Hoa, không phải bản quân chê trách gì cô đâu nhưng nếu chỉ dựa vào tiệm hoành thánh này thì đến bao giờ cô mới trả hết được nợ tín dụng hả?”

“Cửa tiệm doanh thu thấp, không có cách nào khác mà” Trình Tiểu Hoa rất muốn nói: Nợ tín dụng kia cũng không phải tôi nợ. Mà phải nhịn xuống, không dám nói ra miệng.

“Cô cứ tiếp tục bán hoành thánh của cô đi” Cảnh Thù chỉ Sơn Miêu và Tôn Danh Dương: “Hai người theo bản quân nghĩ cách kiếm thêm thu nhập.”

Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đồng thanh hỏi: “Kiếm thêm thu nhập?”

Cảnh Thù nói: “Dựa vào thân phận cùng bản lĩnh của ba người chúng ta, kiếm tiền có khó khăn gì đâu chứ?”

Sơn Miêu, Tôn Danh Dương cùng lắc đầu, mắt thấy ánh mắt Cảnh Thù càng lúc càng lạnh, một yêu một quỷ lại cùng gật đầu.

Cảnh Thù nói: “Hôm nay là mừng một, chúng ta lập một mục tiêu, trước mừng một tháng sau, mỗi người kiếm được ba nghìn tệ, trả xong món nợ kia của Trình Tiểu Hoa. À, nhưng cũng không được chệnh mảng công việc chính.”

Tuy rằng Sơn Miêu cảm thấy rất khó nhưng tính tình thật thà nên cũng không hỏi lại. Tôn Danh Dương nói: “Điện hạ, ban ngày tôi còn phải kiêm đi giao hàng. Buổi tối còn làm Quý sai, nhất là mấy ngày vừa rồi đi xa, nhất định là lượng công việc bị dồn lại nhiều hơn. Thật sự không thể kiêm thêm việc nữa đâu.”

Cảnh Thù nói: “Công việc của Quý sai trước bình minh là xong. Người còn vài giờ, dù sao người cũng không cần tu luyện, rất rảnh rồi đấy thôi.”
Trình Tiểu Hoa nhin không được mà ngắt lời: “Điện hạ, ngài nói cũng bao gồm cả chính ngài nữa sao? Ngài đã nghĩ được cách gì rồi à?”

“Này, còn chưa nghĩ ra. Bản quân có thân phận như nào chứ, ba nghìn tệ thì nhằm nhờ gì? Cứ quyết như vậy đi. Tan họp!” Cảnh Thù tiêu sái rời khỏi.

Trình Tiểu Hoa cảm thán: “Sao điện hạ lại thay đổi thành bất thường như này nhỉ? Ngài ấy vẫn nên là thiếu niên chơi điện tử dở kia thì hơn”

Tôn Danh Dương nói: “Có phải điện hạ bị cái gì đó kích thích rồi không?”
Sơn Miêu nói: “Lúc đi đường, em thấy điện hạ nhìn trộm chị Tiểu Hoa mấy lần đấy.” Trình Tiểu Hoa giật mình: “Sao, sao thế? Ngài ấy lại muốn tôi mua cho cái gì à?”

Tôn Danh Dương nói: “Không phải đâu. Nếu như thế, với tính cách của Điện hạ chắc chắn sẽ nói luôn rồi, không nhịn được lâu đâu. Với kinh nghiệm của lão Tôn ta, một người con trai bỗng dừng chú ý một người còn gái, rất có thể là thích người ta rồi. Đúng thế! Nhất định là điện hạ thích Tiểu Hoa!”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi cũng không phải mỹ nữ tuyệt sắc gì, không lọt vào mắt xanh của điện hạ được đâu... Không thể nào! Chắc chắn không phải vậy đâu!!!”

Tôn Danh Dương nói: “Điện hạ của chúng ta cũng không phải người nông cạn, chỉ trọng hình thức. Tuy rằng Tiểu Hoa cô, ngực nhỏ, hơi thấp, người hơi gầy nhưng cũng không xấu. Quan trọng là tính cách của cô rất tốt, dễ làm cho một người đàn ông lâu ngày sinh tình.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Lúc anh khen người khác thì có thể đừng nói khuyết điểm của người ta ra trước được không?”

Tôn Danh Dương nói: “Quan trọng là điện hạ của chúng ta đã độc thân suốt tám nghìn năm, rất dễ đói quá mà ăn bữa đấy!!!”

Trình Tiêu Hoa: “...”

Tôn Danh Dương vỗ đùi: “Nhất định là như vậy rồi! Hoa này, về sau cô đi theo Điện hạ phát đạt rồi thì cũng không được quên tôi đâu đấy!”

Trình Tiêu Hoa: “...”

Sơn Miêu ngẩng nghe, nhin không được hỏi: “Chuyện này mà còn cần đoán à? Thích chị Tiêu Hoa là chuyện bình thường mà, tôi cũng thích này.”

Trình Tiêu Hoa nghiêm túc nói: “Sơn Miêu, em vẫn là con nít, không được nghĩ linh tinh.” Yêu tinh phải đến ba trăm tuổi mới trưởng thành. Sơn Miêu mới chỉ hai trăm năm mươi tuổi. Cho nên lúc hóa thành hình người, cũng chỉ thành hình dạng thiếu niên mười năm tuổi thôi. Sơn Miêu gái đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Từ lúc Cảnh Thù ra nhiệm vụ một tháng phải kiếm được ba nghìn tệ, Tôn Danh Dương vô cùng buồn bực. Lúc còn sống gã chỉ lo đọc sách, chưa từng kiếm tiền bao giờ. Sau khi làm Quỷ sai chỉ một lòng muốn phản Thanh phục Minh, trong khi những Quỷ sai khác đều dùng thời gian rảnh rỗi để tu luyện thì gã lại đến tổ chức phản Thanh phục Minh. Sau này triều Thanh sụp đổ, gã làm việc này một chút, việc kia một chút, thời gian trôi qua nhanh. Nhóm Quỷ sai được nhận vào cùng gã đã lên tới cấp T3 nhưng gã vẫn chỉ ở cấp T2.

Việc kiếm tiền càng không phải là sở trường của gã. Càng nghĩ càng không thông, hay là đến một công trường nào đó làm khuôn vác nhỉ? Dù sao gã có sức lực. Gần đây, nhà ở đang được giá, Vọng Giang cũng có không ít công trường đẩy nhanh tiến độ mà làm việc cả ngày lẫn đêm, cho nên việc này cũng không khó tìm.

Hôm nay, Tôn Danh Dương vừa làm xong năm tiếng ở công trường, thấy trời cũng sắp trưa, phải quay về tiệm hoành thánh để giao hàng. Nên thu dọn đồ đạc, vội rời khỏi công trường.

Ra đến cổng, gã nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một chỗ không người đã xuyên không gian thì nghe thấy một giọng nam trầm đến: “Ông chủ Vương, chuyện của ông rất khó giải quyết, không ai dám nhận đâu. Đến đạo quán? Mấy sư phụ trong đạo quán cũng sợ rỗi, tuy không biết là cái gì tác oai tác quái nhưng thật sự cái đó có thể giết người!”

Người đàn ông vừa gác máy thì bị người vỗ vai từ phía sau. Xoay người thì thấy một người thanh niên ăn mặc quái dị.

“Muốn tìm thầy pháp sao? Thực trùng hợp, tôi rất am hiểu mấy cái chuyện trừ tà này nọ. Giá cả như thế nào vậy?”

Tạm không nói đến chuyện Tôn Danh Dương làm thầy pháp, hai ngày nay Trình Tiểu Hoa rất phiền não. Lúc Tôn Danh Dương nói Cảnh Thù điện hạ thích cô, cô không tin đâu. Nhưng mà mấy ngày nay, Trình Tiểu Hoa càng lúc càng cảm thấy biểu hiện của điện hạ rất lạ. Thứ nhất, ít chơi điện tử hơn xưa. Trừ những lúc rảnh rỗi vào ban ngày, cầm di động chơi mấy ván ra, còn những lúc khác thì không thấy chơi. Buổi tối, thái độ đối với Tiểu Hoa cũng tốt hơn rất nhiều. Thậm chí còn chủ động chỉ dạy Tiểu Hoa nên tu luyện như nào.

Ví dụ như sáng nay, hẳn ra ngoài một lúc, đến khi về mua một chồng sách học tiếng Anh cho học sinh trung học, nói với Trình Tiểu Hoa: “Học tiếng Anh cũng tốt, có khi sau này còn phải giao tiếp với ma nước ngoài đấy.”

Trình Tiểu Hoa ngây ngốc: Cô còn phải giao tiếp với ma nước ngoài hả?

Càng nghĩ, Trình Tiểu Hoa càng cảm thấy điện hạ đang có ẩn ý gì đấy.

Từ lúc trở về đã gần nửa tháng, Cảnh Thù gần như chưa ra khỏi cửa. Trừ bỏ lúc làm nhiệm vụ của chủ tiệm và thu ngân ra thì thời gian rảnh rỗi đều ở trong phòng mình, đóng cửa, không rõ là ở trong đó chơi điện tử hay làm gì nữa.

Hôm nay, vừa hơn ba giờ sáng, Cảnh Thù liền trở về phòng. Trình Tiểu Hoa sai Sơn Miêu đi đóng cửa, để tan làm đi ngủ. Còn cô đi đến trước cửa phòng Cảnh Thù, chần chừ mãi, nghĩ xem có nên đi vào hỏi chuyện không.

Thu đủ dũng khí để gõ cửa thì phát hiện ra cửa chỉ khép hờ, vừa chạm vào thì mở ra một khe nhỏ. Với tính cảnh giác của Cảnh Thù, lúc khe cửa vừa mở ra, hắn đã xuất hiện ngay tại cửa, trừng mắt nhìn Trình Tiểu Hoa: “Cô muốn làm gì?”

“Tôi..” Trình Tiểu Hoa vừa định nói thì phát hiện Cảnh Thù đang cầm trên tay một cái khăn quàng cổ màu đỏ. Ý? Đây không phải khăn quàng cổ của cô à? Cô nhớ mấy hôm trước có phơi cái khăn này ở ngoài cửa, ngày hôm sau muốn rút vào thì lại không thấy đâu. Lúc đó, cô còn tưởng bị trộm mất, tức giận mắng chửi một lúc. Hóa ra người trộm khăn quàng là Cảnh Thù!

Cảnh Thù không sợ lạnh, bình thường cũng không dùng khăn quàng cổ. Vậy tại sao lại làm như này? Chỉ có một lý do duy nhất.

“Cô nhìn chăm chăm bản quân làm gì? Cô muốn nói gì?”

“Điện hạ... Ngài, có phải ngài thích tôi rồi, đúng không?”

“Khụ, khụ..” Bỗng nhiên Cảnh Thù ho không ngừng.

Đều đã đến mức này, Trình Tiểu Hoa nói rõ luôn: “Điện hạ, thật ra ngài rất tốt. Đẹp trai, pháp lực tốt. Tuy rằng có chút độc miệng nhưng lòng dạ không xấu. Nếu như ngài đừng làm giá nữa thì tin rằng có rất nhiều nữ quý ở Địa phủ Tư sẽ đồng ý. Về phần tôi... A, tôi tuyệt đối không phải không

thích ngài, ngài đừng có đau lòng. Chỉ là chúng ta người ma khác biệt, ý, nh ần, là người th ần khác biệt. Hiện tại ngài chỉ ở trên Nhân gian một thời gian thôi, nói không chừng Diêm Vương cũng sắp gọi ngài về ồi. Mà tôi là con người, nếu như đáp lại, đến lúc ngài rời khỏi thì tôi phải làm sao đây? Tôi đuổi theo ngài xuống Địa phủ à? Hay là tôi nên tự sát, biến thành ma, đi theo ngài? Ngài xem, không hợp đúng không? Cho nên, tôi...”

Tiểu Hoa còn chưa nói xong, sắc mặt Cảnh Thù đã thay đổi, quát một câu: “Cô điên à!” Sau đó, đóng cửa cái r ần. Một tiếng quát kia tác dụng quá lớn, làm cho Sơn Miêu cũng đi lên xem.

“Chị Tiểu Hoa, sao thế?”

Trình Tiểu Hoa khôi phục tinh th ần: “Sơn Miêu, nếu sau này em có thích một con mèo nào, chưa kịp thờ l ộ mà đã bị từ chối thì em sẽ thấy sao?”

Sơn Miêu gãi đầu, suy nghĩ một chút: “Em không biết nữa. Nhưng chắc là sẽ rất đau lòng đấy.”

Ừ, vậy cho nên Cảnh Thù như vậy là biểu hiện của đau lòng quá mức à? Haizzz, làm sao đây! Làm tổn thương Diêm La điện hạ, liệu có bị hấn bóp chết, sau đó cùng hấn làm một đôi người yêu ma và th ần không nhỉ?

Ôi, mong có anh đẹp zai nào bụng đói ăn bữa quá :v mà mấy em trai dưới 18 tuổi với em vẫn là m ần non, đẹp mấy cũng không dám có ý định u mê :3

Chương 36

Cách kiếm tiền của mỗi người

Trình Tiểu Hoa bất an trở về phòng, nhập định tu luyện cũng không được nên đành ôm gối đi ngủ. Trong mộng vậy mà còn xuất hiện hình ảnh Diêm La điện hạ tay cầm một bó hoa hồng lớn, quỳ một gối: “Hoa Hoa, gả cho ta nhé!”

Từ nhỏ đến lớn Trình Tiểu Hoa không hề có một đối tượng yêu đương nào, giờ thấy hoa hồng đỏ rực nên có chút ngây ngốc.

“Suốt tám nghìn năm qua, đây là lần đầu tiên bản quân tặng hoa cho người khác. Nếu em từ chối, bản quân làm gì còn mặt mũi nữa?” Cảnh Thù nói xong, đem hoa nhét vào lòng cô: “Em nhận rồi thì tức là cũng đồng ý rồi. Trước tiên để bản quân bóp chết em, sau đó chúng ta gặp lại dưới Suối Vàng nhé!”

“Á! Tôi không muốn chết!!!” Trình Tiểu Hoa giật mình tỉnh giấc, cả người đầy mồ hôi lạnh. Nhìn đồng hồ thấy đã hơn chín giờ sáng nên cô không ngủ tiếp nữa, tắm rửa rồi xuống tầng chuẩn bị buôn bán.

Mấy hôm trước, Tôn Danh Dương nhắn tin nói muốn xin nghỉ vài ngày. Trình Tiểu Hoa sợ gã sẽ bị nhiệm vụ kia của Cảnh thù dọa chạy mất, nên cũng đồng ý cho gã nghỉ mấy ngày, coi như an ủi. Cô để Sơn Miêu làm người giao hàng tạm thời, tự mình nấu hoành thánh, rồi làm luôn cả phần việc nhân viên phục vụ nữa.

Cảnh Thù đến quỳ thu ngân ngổ xuống, cũng đã không còn bất thường nữa. Nhưng Trình Tiểu Hoa lại cảm thấy có chút xấu hổ, cộng thêm lo lắng bị Cảnh Thù bóp chết nên luôn cách hẳn một khoảng nhất định.

Đêm đến, Thường Tiểu Bạch và A Phòng theo thói quen đến ăn khuya. Gần đây không thấy Thường Tiểu Bạch mua đồ về cho anh trai ăn khuya nữa nên Trình Tiểu Hoa mới hỏi chuyện cô bé.

Thường Tiểu Bạch cười ngọt: “Bữa khuya của anh em giờ có người lo rồi, sau này em không cần phải mua về nữa.”

“Ai lo thế?”

“Là bạn học của chị Tiểu Hoa đấy, không phải chị mai mối sao? Đáng tiếc thật ý, em còn muốn chị Tiểu Hoa làm chị dâu của em cơ mà.”

Trình Tiểu Hoa nghĩ ngay đến Triệu Mỹ Mỹ. Lúc đó cô cũng không còn cách nào mới phải cho cô ấy số điện thoại của Thường Thanh. Nhưng sau đó cô cũng không biết là bọn họ đã ở bên nhau nhanh như vậy.

“Người với ma cũng có thể yêu nhau được sao?” Tuy rằng Thường Thanh, Thường Tiểu Bạch đã thành Quỷ sai từ lâu nhưng trong mắt Trình Tiểu Hoa, họ vẫn chỉ là ma. Nghĩ đến việc Triệu Mỹ Mỹ trang điểm tinh tế cùng một con ma đi dạo phố, thật sự cảm thấy có chút kỳ lạ.

A Phòng chen miệng: “Tiểu Hoa, giờ đã là thời đại nào rồi mà cô còn cổ hủ như vậy chứ? Chỉ cần Thường Thanh không làm gì ảnh hưởng đến công việc, thời gian rảnh rỗi anh ta thích tu luyện thì tu luyện, muốn yêu đương thì cứ yêu đương thôi. Địa phủ Tư cũng không thèm quản mấy chuyện đó. Chờ sau khi cô gái kia già rồi, chết đi, nếu hai người còn muốn ở bên nhau, thì lấy thân phận người nhà cũng xin Địa phủ Tư cho làm Quỷ sai là được rồi.”

Thường Tiểu Bạch nói: “Đúng thế. Trước kia chị A Phòng cũng có tìm đối tượng, sau này...”

A Phòng cắt lời: “Tiểu Bạch, đang nói chuyện anh em, đừng có lôi chị vào như thế.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Nhưng ma với người không thể có kết quả tốt đẹp mà? Phim truyền hình đều diễn như thế.”

A Phòng cười: “Đấy là con người các cô tự mình tưởng tượng ra thôi.”

Như vậy tức là Trình Tiểu Hoa cũng không cần lo lắng bị Cảnh Thù bóp chết, xuống Địa phủ cùng hắn yêu đương? Trộm nhìn Cảnh Thù đang giúp khách tính tiền, trong lòng Trình Tiểu Hoa trộm vui mừng. “Khoan đã, sao lại vui nhỉ? Mình cũng đâu có thích hắn!”

Sau quỳ thu ngân, bỗng nhiên Cảnh Thù cảm thấy trong lòng dâng lên một chút sợ hãi: “Người phụ nữ kia sao lại nhìn trộm bản quân? Còn cười kiểu quái dị gì thế kia? Có phải cô ta phát hiện ra cái gì rồi không?”

Sau khi hết ca đêm, Trình Tiểu Hoa về phòng, nhịn không được mà nhắn tin cho Triệu Mỹ Mỹ, hỏi chuyện của cô ấy với Thường Thanh. Dù sao Thường Tiểu Bạch nói, mỗi ngày Triệu Mỹ Mỹ đều đưa đồ ăn khuya cho Thường Thanh nên có lẽ giờ này cô ấy vẫn còn thức.

Quả nhiên, Triệu Mỹ Mỹ nhanh chóng trả lời. Nhắc tới một cái là mặt mày hớn hở nói về quá trình yêu đương. Trên màn hình những tin nhắn thoại liên tiếp được gửi tới.

Phụ nữ lúc yêu đương thật đáng sợ!

Trình Tiểu Hoa không nhịn được mà hỏi: [Cậu không để ý chuyện anh ta là ma thật à?]

Triệu Mỹ Mỹ: [Ma cái gì mà ma? Người ta là Quỷ sai đấy nhé? Đẹp trai, lại còn không bao giờ già đi, tương lai còn có thể đưa tớ vào làm Quỷ sai, thoát khỏi nỗi khổ luân hồi. Cái này thực sự là chuyện vô cùng tốt có được

không? Sao tớ phải để ý chứ? Tớ quá may mắn luôn ý. Cậu có thấy tớ nhìn người chuẩn không cơ chứ.]

Nghe cô ấy nói vậy, Trình Tiểu Hoa cũng cảm thấy hình như vô cùng thuyết phục. Xem ra đúng là mình bảo thủ quá rồi. Nghĩ thông rồi, cô cũng cảm thấy vui mừng thay cho bạn tốt, nên gửi mấy cái tin chúc phúc cho cô ấy.

Có lẽ Triệu Mỹ Mỹ đã bị đảo lộn ngày đêm mất rồi, cứ tám chuyện mãi thôi. Từ chuyện yêu đương đến chuyện thú vị trên mạng.

Triệu Mỹ Mỹ: [Tiểu Hoa, cậu có xem phát trực tiếp không? Tớ bảo này, gần đây trong trò đánh bài có một người rất hot, cậu mau xem thử đi.]

Sau đó gửi qua một đường link, dù sao Trình Tiểu Hoa cũng đang nhàn rỗi, thế là ấn vào xem. Vừa xem, hai mắt nhất thời trợn tròn.

Người xuất hiện trên bài phát trực tiếp không phải là ai khác mà chính là Diêm La Điện hạ luôn miệng nói mình không bán sắc, mình là người sống có nguyên tắc!

Có lẽ hẳn vẫn nghĩ đây là hoạt động bán sắc nên trên hẳn có quàng một cái khăn cổ màu đỏ, kéo cao lên che hết nửa khuôn mặt, chỉ lộ một nửa khuôn mặt còn lại. Nhưng đôi mắt xéch cực kỳ xinh đẹp kia, tìm khắp thế gian không có người thứ hai để so sánh nên Trình Tiểu Hoa vẫn nhận ra ngay.

Cảnh Thù mặc bộ quần áo thể thao mà lần trước Trình Tiểu Hoa mua cho hắn ở huyện Thanh Thủy, cũng không biết hắn lấy đâu ra laptop, mở máy chơi đánh bài, còn di động thì dùng để phát trực tiếp.

Trình Tiểu Hoa lướt lướt đọc bình luận, rồi xem quà tặng:

[Trời ơi, đất ơi! Kỹ thuật chơi bài quá tốt, xem mãi mà vẫn không thấy idol thua một ván nào cả!]

[Xem đánh bài làm cái gì? Nhìn người là chính thôi! Trời ơi, tôi muốn liếm màn hình...]

[Idol, từ sau khi em xem anh phát trực tiếp thì giống như bị bỏ ngải, làm gì cũng nghĩ đến anh hết. Cầu xin số điện thoại!]

[Cầu số! Cầu số!]

[Anh ơi, em đứng đây từ chiều qua. Cầu số!!!]

...

Cảnh Thù không đọc bình luận trên di động, chỉ chăm chú đánh bài. Nhưng hẳn càng như thế, người xem lại càng phát cuồng vì sự lạnh lùng của hắn.

[Khăn quàng cổ rất đặc sắc, mua ở đâu vậy, tôi cũng muốn mua một cái!]

[Màu sắc rất đẹp, chắc là đắt lắm!]

[Idol, idol, cần bỏ khăn quàng cổ xuống! Anh bỏ xuống rồi, mỗi ngày em đều tặng anh du thuyền xa hoa!]

Trình Tiểu Hoa cảm thấy khô héo lời. Khăn quàng cô kia không phải là của cô sao? Lúc trước mua có mười lăm tệ ở một tiệm ven đường.

“Chờ chút, hắn trộm khăn quàng cổ của mình là để che mặt à? Không phải là có ý khác à? A, a, mẹ nó, đêm qua mình còn ở trước mặt điện hạ nói linh tinh cái gì thế không biết! Thật mất mặt quá đi!”

Sáng hôm sau, Trình Tiểu Hoa gặp Cảnh Thù trên hành lang, sau một vài giây sửng sốt đã xoay người bỏ chạy.

Thôi rồi, thôi rồi, giờ chỉ cần nhìn thấy điện hạ là nhớ đến cái khăn quàng cổ kia, nhớ đến cái khăn kia là lại nhớ đến những lời nhảm nhí mà mình nói đêm đó. Nhưng cô còn chưa kịp chạy xuống tầng thì đã bị Cảnh Thù tóm gáy giữ lại.

“Sao thấy ta lại chạy? Có phải cô làm chuyện gì có lỗi với bản quân r ồi, đúng không?”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu như trống bỏi.

Cảnh Thù biến ra một xấp tiền, nhét vào tay Trình Tiểu Hoa nói: “C ầm!”

Trình Tiểu Hoa đếm đếm, năm nghìn tệ, vô cùng kinh ngạc: “Điện hạ, ngài mới phát trực tiếp có mấy ngày mà đã kiếm được nhiều tiền vậy r ồi sao? Cũng quá nhiều r ồi đấy!”

Sắc mặt Cảnh Thù thay đổi: “Sao, sao cô lại biết r ồi?”

Trình Tiểu Hoa vội che miệng: Nguy r ồi, lỡ miệng nói ra r ồi!!

Cảnh Thù thở dài, giọng điệu bi phẫn nói: “Dù sao bản quân cũng được coi là vị thần nổi tiếng sáu cõi, vậy mà cũng có ngày cúi mình trước sức mạnh đ ồng tiền. Thật đáng buồn thay! Trình Tiểu Hoa, bản quân cảnh cáo cô, nếu cô dám nói chuyện này cho người khác biết, bản quân nhất định không tha cho cô!”

Trình Tiểu Hoa gật đầu như già tởi, trong lòng còn có chút cảm động. Còn chưa hết cảm động, lúc tạm biệt Cảnh Thù xuống tầng thì bị dọa một trận.

Cửa tiệm năm mươi thước vuông chỗ nào cũng đầy chuột – chuột chết!

Sơn Miêu đứng ở giữa đám chuột chết, cười như một tên ngốc.

“Sao có nhiều chuột thế? Trước đây cũng đâu thấy trong tiệm chúng ta có chuột chứ?”

“Chị Tiểu Hoa, đây là sau khi tan làm em bắt ở mấy chỗ quanh đây đấy. Chị xem xem có đủ để làm nhân hoành thánh không? Em nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra được cách nào để kiếm tiền. Sau đó em nghĩ đến, tiệm chúng ta mỗi ngày đều phải mua thịt, tốn không ít tiền. Nếu có thể dùng thịt chuột thay thế thì có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn, cũng coi như là một cách kiếm tiền.”

Đây cũng là do Sơn Miêu từng ăn hơn một nghìn hũn, linh lực mạnh mẽ nên mới có thể bắt được nhìn chuột như thế. Nếu là trước đây thì cậu cũng không thể làm được.

Khóe môi Trình Tiểu Hoa khẽ giật giật mấy cái: “Chị chỉ nghe nói có bánh bao thịt người, còn chưa từng nghe nói có hoành thánh nhân thịt chuột.”

Sơn Miêu nghiêm túc nói: “Thật thế sao? Thịt người cũng có thể dùng được? Vậy thì tốt rồi, giờ, mỗi ngày em sẽ mang về cho chị năm mươi cân thịt người nhé!”

“Đừng! Đừng! Đừng! Ăn thịt người là phạm pháp!!! Ăn thịt chuột,... mặc dù không phạm pháp nhưng cũng rất thiếu đạo đức.”

“Thiếu đạo đức?”

Trình Tiểu Hoa chán nản nhưng đối với ánh mắt thành thực của trẻ con nên phải nhẫn nại giải thích: “Con người không ăn thịt chuột, đa số là như vậy. Chỉ có một số thương nhân gian xảo, mới dùng thịt chuột hoặc một số ít thịt kém chất lượng, không rõ lai lịch làm đồ ăn đem bán. Chúng ta là cửa tiệm hàng hoàng, phải dùng cách thức hàng hoàng mới có thể buôn bán lâu dài được.”

Sơn Miêu có chỗ hiểu chỗ không nhưng vẫn thành thật gật đầu.

“Sơn Miêu, em còn nhỏ, không biết kiếm tiền cũng không sau. Lát chị nói giúp em mấy câu, tuy rằng điện hạ độc miệng nhưng tâm địa vẫn khá tốt. Chắc chắn sẽ không làm khó em đâu! Cứ yên tâm đi nhé.”

Sơn Miêu gật đầu, vẫn có chút ủ rũ.

Hồi, Triệu Mỹ Mỹ uy vũ :v cứ vậy mà có thể tán đở Thường Thanh. Tại hạ
bái phục nhà

Chương 37

Biết cách làm giàu

Đúng lúc này, Tôn Danh Dương hùng hùng hổ hổ xông vào tiệm hoành thánh. Vừa sải bước vào đã la thất thanh: “Á, đâu ra nhiều chuột chết thế này? Thật kinh tởm!”

Sơn Miêu nói: “Ngại quá, tôi xử lý ngay đây.”

Vừa dứt lời đã há miệng ra, miệng càng lúc càng to, chiếm hết cả nửa khuôn mặt, chen hai mắt thành một cái khe nhỏ. Sau đó có một lực hút mạnh mẽ, giống như máy hút bụi, hút hết đám chuột chết trên sàn vào trong miệng. Tốc độ cực nhanh, chỉ một vài giây, động tác vô cùng thuần thực. Trình Tiểu Hoa với Tôn Danh Dương nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Sơn Miêu ăn hết cả một đồng chuột, ợ một tiếng, vỗ vỗ bụng: “Cuối cùng cũng được ăn no rồi, quá thoải mái!” Nói như bình thường mình cậu ăn mồi chén hoành thánh vẫn không no vậy!

Trình Tiểu Hoa vội chạy đi nôn.

Tôn Danh Dương vô vai Sơn Miêu, vẻ mặt đờng tình, nói: “Sơn Miêu này, tôi nghe nói sau khi mèo ăn chuột xong sẽ nôn ra lông hả, chờ lát nữa cậu muốn nôn ra thì nhớ kiểm chỗ nào xa xa chút nhé!”

Vẻ mặt Sơn Miêu đầy kiêu ngạo, nói: “Không sao, tôi có thể tiêu hóa hết được, không cần nôn lông ra.”

Tôn Danh Dương: “...”

Trình Tiêu Hoa nôn xong, đi ra mắng Sơn Miêu: “Sơn Miêu, về sau không được ăn chuột nữa! Đói thì ăn cơm, ăn hoành thánh, không được ăn chuột!!!”

Sơn Miêu vô cùng buồn bã, lầm bầm: “Không cho ăn thịt người, rồi còn cấm ăn thịt chuột, cuộc sống thật nhàm chán...”

Trình Tiêu Hoa: “Lão Tôn, mấy ngày nay anh đi đâu thế? Vô có bỏ bê công việc, tôi muốn trừ lương!”

Lúc này Tôn Danh Dương mới nhớ tới chuyện quan trọng, đến cạnh Tiêu Hoa nói: “Tiêu Hoa, tôi phát hiện ra một mối làm ăn lớn, có thể kiếm rất nhiều tiền đấy!”

Trình Tiểu Hoa cười khẩy: “Đừng nói là lại tham gia tổ chức bán hàng đa cấp nhé? Tôi nói anh này, nếu lần này mà còn bị bắt đến cục cảnh sát, tôi nhất định không trả tiền bảo lãnh cho anh đâu.”

Tôn Danh Dương nói: “Không phải là bán hàng đa cấp đâu! Lần này thật sự có thể kiếm rất nhiều tiền đấy! Mấy hôm trước, tôi ở công trường gặp một người, ông chủ của ông ta gặp chút chuyện tà ma, muốn tìm thầy pháp đến nhà trừ tà. Nhưng không có người chịu nhận việc này. Sau đó tôi giữ liên lạc với họ, mấy ngày vừa qua là đến nhà ông chủ kia...”

“Như vậy là anh kiếm được tiền rồi hả? Quý sai đi bắt ma trừ tà, cũng là chuyện đúng chuyên môn rồi còn gì.”

Tôn Danh Dương thở dài: “Vốn dĩ tôi muốn kiếm một khoản tiền lớn rồi mang về cho mọi người một bất ngờ, lúc xin phép đã nhịn không nói rồi. Nhưng mà đến lúc đến đó, tôi mới phát hiện ra mọi chuyện không đơn giản như tôi tưởng tượng.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Làm sao? Anh không bắt được nó hả?”

“Cái thứ kia rất dữ, may mà tôi chạy nhanh nếu không hẳn đầu bị bắt mất rồi. nên tôi trở về tìm viện binh đây này.”

Trình Tiểu Hoa cười khở: “Anh là Quý sai chuyên bắt ma mà còn không bắt được thì tôi làm thế nào được chứ? Linh lực của tôi còn không nhiều bằng anh.”

“Chúng ta không được nhưng có người làm được mà!” Tôn Danh Dương chỉ chỉ trên t^ầng: “Nếu điện hạ ra tay thì có thứ tà ma nào mà không trị được cơ chứ?”

Trình Tiêu Hoa nghĩ bụng: Với tính cách kiêu ngạo của Cảnh Thù, đã bán sắc r^ồĩ thì chớ giờ còn bắt đi bắt ma kiếm ti^{ền}, chắc Diêm La điện hạ tức điên lên mất? Nếu không ki^{ên} chế được có khi còn đánh tan h^{ồn} phách Tôn Danh Dương ý chớ.

“Hay là anh đưa Sơn Miêu đi cùng đi.”

“Không thể được! Chẳng may l^{ần} này không bắt được, ông chủ Vương sẽ không tin nữa đâu. Đây thật sự là một cơ hội tốt để kiếm ti^{ền} đấy, chỉ c^{ần} điện hạ chịu ra tay...”

Còn chưa nói hết câu, một tia sáng hiện ra, lúc chạm đất thì hiện lên một hình người.

Cảnh Thù nhét hai tay vào túi qu^{ần}, liếc Tôn Danh Dương: “Người nói gì sau lưng bản quân thế? Đừng tưởng rằng bản quân không nghe thấy gì nhé.”

Tôn Danh Dương cười ha ha, kể lại toàn bộ câu chuyện. Quả nhiên, sắc mặt Cảnh Thù lạnh h^ẫn đi: “Người nghĩ bản quân có thân phận như nào? Sẽ

đi làm mấy việc mà đám đạo sĩ làm à?”

Trình Tiểu Hoa sợ hãi tức giận, vội xoa dịu: “Lão Tôn cũng chỉ muốn kiếm tiền, diện hạ không muốn thì không cần đi đâu. Dù sau kiếm tiền cũng không thể nóng vội được.” Cảnh Thù hừ một tiếng, xoay người muốn đi khỏi.

Tôn Danh Dương nóng nảy: “Thôi r ấ, thôi r ấ! Năm mươi vạn tệ cứ thế mà bay mất r ấ! Lão Tôn ta lại quay lại công trường khuân gạch thôi...”

Đột nhiên Cảnh Thù quay đầu: “Người vừa nói bao nhiêu tiền cơ?”

“Năm mươi vạn.”

Đối phương để Tôn Danh Dương tự mình ra giá. Từ lúc còn là người đến khi làm Quỷ sai, Tôn Danh Dương chưa từng kiếm được nhiều tiền. Tính toán một lúc, giờ năm ngón tay. Nghĩ thầm nếu đối phương thấy năm nghìn tệ quá nhiều thì một nghìn, hai nghìn tệ cũng được, tóm lại vẫn nhiều tiền hơn so với đi khuân gạch. Ai ngờ đối phương tưởng là năm mươi vạn tệ, ngay lập tức sáng khoái đồng ý. Tôn Danh Dương âm thầm tiếc nuối đã không ra giá cao hơn.

Cảnh Thù lại hỏi: “Lúc nào đi? Đến đâu?”

Tôn Danh Dương thấy có cửa, vui mừng khôn tả: “Ở thành phố Yến Vân, ngày mai sẽ có người đặc biệt đến đón.”

Cảnh Thù nhàn nhạt đáp “Ừ” một tiếng, xoay người lên tầng.

Đây là đồng ý rồi? Đơn giản thế?

“Không phải còn ra vẻ cao lãnh sao?” Quả thật Trình Tiêu Hoa có chút không thể tin được. Nhớ ngày đó, xảy ra thảm án ở đường Ngũ Đấu, vì nghĩ cách kéo Cảnh Thù đi cùng mà Trình Tiêu Hoa phải vừa dấm vừa xoa, năn nỉ ôi mãi, hẳn mới đồng ý đi. Một vị thần như hắn, sao đổi tính nhanh thế?

Trên tầng hai.

Cảnh Thù mừng thầm. Cuối cùng cũng không cần phải đối mặt với mấy đứa con gái cứ nhìn hắn chăm chăm đến chảy cả nước miếng kia nữa rồi. Nhớ lại mấy ngày qua, Cảnh Thù cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Sáng ngày hôm sau, có một chiếc Mercedes-Benz dừng lại trước cửa tiệm hoành thánh 444-1, tài xế mặc comple bước xuống khỏi xe. Vừa thấy Tôn

Danh Dương thì vô cùng khách khí hỏi: “Thầy Tôn, bên ngài đã chuẩn bị xong chưa? Lúc nào thì có thể xuất phát được?”

Trình Tiểu Hoa chưa bao giờ ngồi xe tốt như vậy, ghế ngồi thoải mái, cả một chặng đường dài đâu không cảm thấy xót nẫu, có say xe cũng không buồn ngủ. Vốn Trình Tiểu Hoa muốn ở lại trông tiệm nhưng Cảnh Thù lại nói: “Nếu cô không đi, năm mươi vạn cũng không chia cho cô chút nào đâu.” Vì thế, nể mặt tiền, Trình Tiểu Hoa vui tươi hơn hờ đóng cửa tiệm rồi đi theo, Sơn Miêu cũng đi cùng, dù sao cũng nhàn rỗi không có việc gì làm.

Đêm qua, Tôn Danh Dương tỉ mỉ kể lại mọi chuyện cho bọn Trình Tiểu Hoa nghe.

Người mời bọn họ là ông chủ Vương, bốn mươi tám tuổi, là một doanh nhân lớn. Ông ấy vốn là người Vạn Giang, năm ngoái có đến thành phố Yên Vân xây dựng một chỗ tên là “Yến Ngữ Lâm Phong” chuyên chở hòn giả sơn ở một thôn trên núi. Trong trang viên trên núi này, không khí, cảnh vật đều rất tốt, nên ông chủ Vương quyết định xây riêng cho mình một biệt thự.* Trang viên được xây xong, trang trí lộng lẫy, đến mùa hè năm nay mới chính thức đi vào hoạt động. Lúc đầu, kinh doanh rất tốt, nhưng không được bao lâu thì khách càng lúc càng ít. Lý do chỉ có hai chữ: “Có ma!”

*chỗ này đọc convert không hiểu lắm nên dịch đại ạ =]]

Nghe nói, lúc đầu chỉ có vài người khách ngủ đến nửa đêm thì thấy ở phòng bên cạnh có tiếng “sàn sạt” cào vào tường, rất dọa người. Trang

viên này có rất nhiều biệt thự nhỏ độc lập với nhau, cách vách hoặc là khách khác chưa ngủ, hoặc nhà ăn, hoặc đình viện. Không thể có chuyện có người đùa dai tạo ra âm thanh như vậy được. Huống hồ có rất nhiều người nghe thấy.

Sau này, có vị khách nửa đêm đi toilet, thấy bóng ma ở trong gương, bị dọa ngất đi. Quản lý sơn trang cũng đã để ý đến chuyện này, cho người tìm thầy pháp đến trừ tà, nói là chỉ cần thay hết đèn lồng trong biệt thự là sẽ ổn thỏa. Sau đó, tuy rằng kinh doanh không tốt như trước nhưng vẫn có một vài vị khách ưa mạo hiểm tìm kiếm kích thích nên đến ở.

Hay ho là lần này không phải âm thanh kinh dị hay bóng ma mà là có khách chết luôn. Tình trạng rất thảm, đỉnh đầu bị đục một lỗ rất to, không hề thấy não đâu cả. Tất nhiên cảnh sát sẽ tới. Khám nghiệm tử thi, theo dõi, tóm lại là làm hết những việc cần làm nhưng vẫn không có manh mối gì cả. Việc này kinh động đến các lãnh đạo cao cấp trong bộ công an, nên được phong tỏa tin tức.

Trang viên không thể tiếp tục kinh doanh, khách cũng không được đến cửa. Ông chủ Vương không còn cách nào, chỉ có thể để lại mười mấy người ở lại trông coi. Nào ngờ mấy người bảo vệ này cũng gặp chuyện không may. Một đêm chết ba mạng người, tình trạng giống y hệt người đầu tiên, vết thương chí mạng ở trên đầu, óc bị lấy mất. Những bảo vệ còn lại đầu bị dọa chạy, không ai dám ở lại nữa.

Ngay cả ông chủ Vương cũng bị dọa, chi một khoản tiền lớn, tìm kiếm thầy pháp ở khắp nơi đến trừ tà. Tốn không ít tiền nhưng lại không có hiệu quả gì. Thậm chí có những kẻ tự nhận cao tay đầu táng mạng ở nơi đó.

Lúc Tôn Danh Dương đến đó, hai đêm đầu tiên vẫn còn yên ổn, gã ngủ một mạch đến lúc trời sáng mới tỉnh. Đến đêm ngày thứ ba thì có chuyện. Tôn Danh Dương mới ngủ được một lúc thì bị một cơn gió lạnh làm tỉnh giấc. Sau đó thì bị một bóng đen hung ác tấn công. Sau khi giao thủ, Tôn Danh Dương lại bại trận, nếu không phải gã nhanh nhẹn thoát được thì chắc là hồn phách đầu phải bỏ lại ở đó rồi.

Sau khi trời sáng, Tôn Danh Dương ngại ngùng nói mình đã bại trận. Gã nói với ông chủ Vương, ác ma kia rất hung ác, gã đánh với nó mấy trận mới làm cho nó lui bước. Nhưng muốn thu phục nó thì rất khó khăn. Gã muốn mời đại ca đến trợ giúp, sau đó thì tăng bốc năng lực của Cảnh Thù.

Ông chủ Vương thấy hấn một mình ở bên trong ba ngày mà còn bình yên vô sự, so với những người trước lợi hại hơn nhiều, nên ngay lập tức nói sẽ phái xe đưa đón đến, biểu thị sự tôn trọng.

Thành phố Yến Vân cách thành phố Vọng Giang không xa, có hơn một trăm kilomet, ngồi xe hai giờ đồng hồ là đến. Đi khỏi nội thành náo nhiệt, xuôi theo phía nam đến một chỗ phong cảnh u nhã, sau đó xa rẽ phải thì thấy có một bia đá màu xanh có khắc mấy chữ vàng ở trên: “Yên Ngữ Lâm Phong sơn trang”.

Lại đi thêm một lát thì đến một cánh cổng lớn. Cách cổng có thể nhìn thấy vài tòa biệt thự ẩn trong một mảnh xanh ngắt.

Trước cổng có một chiếc xe đang đậu, nhìn thấy xe của bọn Trình Tiêu Hoa dừng lại thì người ng ấ bên trong bước ra. Là một người đàn ông mặc comple chừng hơn bốn mươi tuổi.

Tôn Danh Dương giới thiệu: “Đây là ông chủ Vương.”

Ông chủ Vương không làm ra vẻ, tiến lên chủ động nói: “Th ầy Tôn vất vả rồi. Đây là mấy cao nhân mà ngài mời đến sao?” Mấy người trước mặt này tuy không xấu nhưng cũng có vẻ còn rất trẻ. Một nam một nữ nhìn như sinh viên, còn có một người là trẻ vị thành niên mà. So ra thì nhìn Tôn Danh Dương mặc cỗ trang, tuổi có vẻ lớn hơn lại càng giống cao nhân hơn.

Cảnh Thù cười lạnh: “Có phải cao nhân hay không, đêm nay ông sẽ biết thôi.”

Ông chủ Vương liên tục xua tay: “Không, không, buổi tối tôi không thể đi theo các vị đây được. Tôi tin các vị có thể đối phó được.”

Đúng là có tiền có thể sai khiến cả quỷ thần mà =]] Cảnh Thù ơi, ngài đánh rơi nguyên tác ở chỗ Mị r ấ nạ

Chương 38

Ma đói

Trải qua những lần làm nhiệm vụ trước, Trình Tiểu Hoa cảm thấy nên hỏi kỹ một vài câu: “Ông chủ Vương, trước giờ ông có đắc tội người nào không? Hay là đã từ làm chuyện gì thất đức không?”

Ông chủ Vương xấu hổ, nào có ai lại đi hỏi thẳng người ta đã làm chuyện gì thất đức bao giờ không cơ chứ?

“Không có, tuyệt đối không có chuyện đó! Việc làm ăn của tôi rất phát triển nhưng đều do tôi tự mình từng bước cố gắng. Lúc hơi dư dả một chút, tôi cũng thường xuyên làm từ thiện. Tiền làm từ thiện hàng năm cũng phải đến vài triệu tệ.”

Trình Tiểu Hoa còn cố hỏi: “Vậy người nhà ông thì sao?”

Ông chủ Vương nói: “Cha mẹ tôi đều là người cùn cù lại phúc hậu, vợ tôi tính tình cũng rất lương thiện, những mối quan hệ giao tiếp rất ít, còn con gái tôi mới chỉ có mười tuổi. Chắc chắn không thể gây thù chuốc oán với ai cả.”

Cuộc sống của các thành viên trong gia đình này có vẻ rất đơn, xem ra không thể đi đâu tra được gì, đành phải đợi đêm đến rồi tính.

Ông chủ Vương nói: “Tôi không thể cùng các vị vào bên trong được. Tôi để Tiểu Lý dẫn các vị đi xem xét xung quang, chỗ nghỉ ngơi cũng đã sắp xếp xong xuôi. Sơn trang này là hạng mục đầu tư lớn nhất của tôi bây giờ, đã vay không ít tiền, nếu như phải bỏ, có lẽ tôi sẽ phá sản mất. Trăm sự nhờ các vị giúp cho!!!”

Nhờ vậy xong, ông chủ Vương lái xe đi luôn, ông ấy chắc cũng bị dọa sợ rồi.

Tiểu Lý chính là người tài xế đã đến đón bọn họ, ba mươi tuổi, nghe nói là trợ lý của ông chủ Vương. Đầu tiên, Tiểu Lý đưa bọn họ đi dạo sơn trang một vòng cho hiểu rõ cảnh quan. So với bên ngoài, trong sơn trang càng đẹp hơn. Mỗi biệt thự riêng lẻ đều rất rộng, có đủ cả vườn hoa rồi bể bơi. Sơn trang này có cả trường đua ngựa, sân bóng, rồi khu vui chơi cho trẻ con, hồ cá rồi sân tập thể dục cho người cao tuổi. Nếu như không có chuyện ma quỷ, nơi này sẽ là chỗ tiêu tiền của rất nhiều người giàu có. Cuối cùng Tiểu Lý đưa bọn họ đến một biệt thự phong cách châu Âu, sau đó đưa chìa khóa cho bọn họ, nói: “Trước tiên mọi người cứ nghỉ ngơi đi, đừng trong biệt thự cứ dùng thoải mái. Nếu có việc gì thì cứ gọi điện cho tôi, tốt nhất là mỗi ngày đều gọi một cuộc để tôi biết mọi người vẫn an toàn.” Sau đó, trước lúc hoàng hôn, Tiểu Lý cũng vội vàng rời khỏi đây.

Trình Tiểu Hoa chưa bao giờ ở một ngôi nhà nào xa hoa như này. Biệt thự có hai tầng, tầng hai là phòng ngủ, tầng một là phòng khách và phòng ăn.

Phòng khách rất lớn, tường bao quanh là kính. Bởi vì được xây ở sườn núi nên dù ở tầng một cũng có thể nhìn thấy mặt trời đang dần khuất núi. Đỉnh núi kia vô cùng hoang vu, cây cối rậm rạp che kín mặt đất. Nghe Tiểu Lý nói, núi kia tên là Nam Sơn, cũng là sản nghiệp của ông chủ Vương, chuẩn bị xây một sơn trang ở đó. Cũng đã sắp khởi công xây dựng nhưng vì chuyện ở sơn trang này mà phải tạm dừng.

Xoay người, Trình Tiểu Hoa nhìn bàn phòng khách đầy đồ ăn vặt, đồ uống. Sơn Miêu, Tôn Danh Dương vui vẻ ngồi ăn thử, thấy Trình Tiểu Hoa xuống thì đưa cho cô một miếng. Ngay cả Cảnh Thù đã tịch cốc, không cần ăn uống cũng nhịn không được mà mở mấy gói đồ ăn vặt, thử cái này một chút, cái kia một chút, lúc thì nhăn mày, lúc lại gật đầu, không biết có hợp khẩu vị gã hay không. Ở sơn trang vốn có người phục vụ việc cơm nước, nhưng giờ tất cả đều nghỉ việc. Nếu gọi ship cũng không dám để người ta mang vào, sợ gặp chuyện không may. Nên trước đó Tiểu Lý đã chuẩn bị rất nhiều mì ăn liền, bánh mì, đồ ăn vặt thơm ngon để bọn họ ăn tạm.

Tôn Danh Dương nói: “Đúng rồi, mau bật ti vi! Đã lâu không được xem, còn có DVD nữa.”

Trình Tiểu Hoa vừa ăn mì vừa nói: “Điện hạ, ngài có phải hiện ra có chỗ nào quái dị không?”

“Ma khí quá dày, chắc chắn có ác ma, ít cũng phải mạnh hơn ba sao.”

“Hơn ba sao? Độ khó của nhiệm vụ thu phục Sơn Miêu chỉ mới ba sao thôi. Nói vậy là con ma này mạnh hơn Sơn Miêu r ấ.” Không nghe thấy câu trả lời, Trình Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn thì thấy ba người Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đều chăm chú xem ti vi.

Trên màn hình ti vi đang chiếu cảnh bum ba là bum, cô gái trên ti vi đang rên rĩ đ ầy hưởng thụ. Trình Tiểu Hoa hoảng hốt: “Tôn Danh Dương, anh xem bậy bạ gì thế, nhanh tắt đi!!!” Cho dù giờ Tôn Danh Dương có tắt ti vi thì cái gì nên xem bọn họ cũng xem hết r ấ. “khụ khụ...” Trình Tiểu Hoa háng giọng: “Mọi người mau ăn cơm đi! Sơn Miêu, em còn nhỏ, không được xem linh tinh!”

Sơn Miêu à một tiếng, cầm đ ầu ăn bánh mì, nhin không được vừa nhai vừa nói một câu: “Hóa ra nhân loại các người còn thích xem tiết mục giao phối.”

Cảnh Thù thở dài nói: “Một nghìn năm trước bản quân đến Nhân gian, nơi này còn chưa cởi mở như vậy. Mới có mấy năm qua đi, loại hình ảnh như thế này cũng được chiếu trên ti vi r ấ. Đúng là thời thế thay đổi, lòng người cũng thay đổi.”

Trình Tiểu Hoa rất muốn nói là bình thường trên ti vi sẽ không chiếu mấy cái này. Nhưng chỉ sợ càng nói càng sai nên dứt khoát im lặng, cúi đ ầu ăn mỳ.

Để thuận tiện cho việc hành động, bọn Trình Tiểu Hoa không v ề phòng ngủ nghỉ ngơi mà đ ầu ng ồi ở phòng khách chờ đợi. Lúc đ ầu mọi người cùng

nhau nói chuyện phiếm, xem ti vi. Tất nhiên đầu là xem những chương trình lành mạnh, trong sáng =]] Đến gần mười hai giờ thì tắt hết điện trong phòng đi, tránh cho việc đèn đuốc sáng trưng thứ kia không dám xuất hiện.

Sơn Miêu hóa nguyên hình nằm trên thảm lông cừu, cái đuôi dài vì thoải mái mà đưa qua đưa lại. Lúc đầu Tôn Danh Dương ngỡ khoang chân tu luyện, luyện được một lát thì nghe thấy tiếng gáy, nhìn sang đã thấy thân thể gã nghiêng sang phải, dựa vào trên thân Sơn Miêu ngủ luôn.

Trình Tiểu Hoa chiếm một cái ghế sofa, mềm mại rất thoải mái. Khoanh chân định nhập định, khước mắt thấy Cảnh Thù đã ngỡ yên, rất nhanh sẽ nhập định. Rèm cửa không kéo lại, ánh trăng chiếu lên trên sườn mặt hắn. Trình Tiểu Hoa nhìn hắn, cười: Thật ra, lúc này nhìn điện hạ cũng rất đẹp trai.

“Trình Tiểu Hoa, không được nhìn trộm bản quân!”

Rõ ràng đang nhắm mắt mà sao lại biết cô đang nhìn hắn chứ? Quá đáng sợ! Trình Tiểu Hoa vội nhắm hai mắt, bắt đầu tu luyện.

Tu luyện khác với ngủ, khí tức bên trong cơ thể đều bình ổn nhưng ý thức vẫn rất thanh tỉnh. Nhưng tu luyện cũng cực kỳ buồn chán, nếu không cẩn thận sẽ giống như Tôn Danh Dương, ngủ luôn trong lúc tu luyện. Bởi vì tập tính của loài mèo là thích ngủ nên mặc dù Sơn Miêu đã không cần ngủ nữa nhưng vẫn vô cùng vui vẻ duy trì tập tính của giống loài.

Hơn nữa mỗi người có tư chất khác nhau nên có người tiến triển nhanh có người tiến triển chậm. Ví dụ như Tôn Danh Dương là loại tư chất không cao lại còn lười, lên được đến T2 cũng coi như cố gắng hết sức rồi. So ra, tư chất của Sơn Miêu vô cùng tốt, cho dù cậu mười ngày chỉ tu luyện một ngày thì tiến bộ cũng lớn hơn Tôn Danh Dương rất nhiều. Còn Trình Tiểu Hoa, như Cảnh Thù nói thì chỉ cần là người nếu có thể tu luyện được đã rất may mắn rồi. Có lẽ tu luyện vài chục năm cũng không tránh khỏi vận mệnh già đi rồi chết. Nhưng cũng không sao, dù sao làm viên chức của Địa phủ Tư là loại ràng buộc vĩnh kiếp, cho dù chết rồi thì cũng vẫn có thể tiếp tục làm việc. Có thể cố sống thì cứ cố chứ Trình Tiểu Hoa cũng không muốn chết đâu. Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì mỗi ngày Trình Tiểu Hoa đều dành ra năm, sáu tiếng để tu luyện. Tuy rằng trong lúc tu luyện cũng có đôi lần ngủ quên mất.

Ví dụ như bây giờ, từ nhập định chuyển thành ngủ, sau đó đang trong giấc ngủ thì cô cảm thấy vô cùng lạnh. Tuy rằng giờ là mùa đông, nhưng trong phòng có máy sưởi, sao lại có cảm giác như đang ở trong hầm chứa băng thế này? Không đơn giản là lạnh, mà là ớn lạnh! Lúc nhận ra được, Trình Tiểu Hoa ngay lập tức mở mắt, đúng lúc nhìn thấy trên tường kính gần kề có một cái đầu. Cái đầu kia xoay chiêng, quan sát vài giây, sau đó chậm rãi đưa tay ra, giống như một con thằn lằn mà bò xuống. Theo động tác duy chuyển của nó mà phát ra từng tiếng “sàn sạt” như móng tay mài vào thủy tinh, vô cùng khó nghe.

Trình Tiểu Hoa quặn ruột, muốn gọi bọn Cảnh Thù thì đã thấy Cảnh Thù đang ngửa xếp bằng ở bên kia đã mở mắt, lạnh lùng nhìn thứ kia đang bò ra từ khe hở cửa kính, giống như chất lỏng tràn ra.

Sơn Miêu cũng đã tức, lông trên người xù hết lên, phát ra tiếng kêu “grừ grừ”. Cái thứ kia nghe thấy tiếng mèo kêu, ngẩn ra rồi thân thể vốn đã chui vào phòng lại lần trở về.

“Mẹ, kêu cái gì mà kêu!” Cảnh Thù mắng xong, thân hình đã hóa thành một tia sáng đuổi theo cái bóng kia. Bóng đen cảm giác có nguy hiểm cận kề, càng chạy nhanh hơn nhưng có nhanh hơn thì cũng đâu thể thoát khỏi Cảnh Thù chứ?

Cảnh Thù tóm lấy đầu nó, lôi lại, sau đó lật tay ném thứ kia đến trước mặt Sơn Miêu. Sơn Miêu vội lấy muỗng ăn, Trình Tiểu Hoa vội nói: “Không được ăn!”

Sơn Miêu lúng ta lúng túng quay đầu, đôi mắt to tội nghiệp nhìn Trình Tiểu Hoa: “Chị, cho em ăn một miếng cho đỡ thèm đi mà!”

“Hôm nay em ăn nhiều rồi mà! Cứ hỏi xong đã rồi tính!” Nói xong, Trình Tiểu Hoa đi bật điện trong phòng khách. Đèn sáng, chiếu rõ cái thứ kia.

Là một người đàn ông trên dưới bốn mươi tuổi, cả người gầy quắt lại như một cái sào trúc, hơn nữa làn da xanh tím, hốc mắt nhô ra, rất xúc phạm người nhìn.

Cảnh Thù cười lạnh: “Bản quân còn tưởng là cái gì chứ, hóa ra là một con ma đói mà thôi.”

Ma đói bị móng vuốt của Sơn Miêu giữ chặt, chỉ có thể di động cái đầu, kéo dài đến trước mặt Cảnh Thù, nói: “Tha, tha mạng!”

“Mặt mũi xấu hoắc mà cũng dám mặt đối mặt với bản quân hả?” Cảnh Thù đá một phát, cái đầu tách khỏi thân thể, như một quả bóng lăn đến trước mặt Trình Tiểu Hoa, trong miệng thảm thiết kêu: “Tha, tha mạng!!!”

Trình Tiểu Hoa hoảng sợ, nhảy lên sô pha, nhịn ghê mà hỏi: “Án mạng nơi này đâu do mày gây ra?”

Ma đối gật đầu, đầu lại dính về thân thể. Trình Tiểu Hoa thật hạn lời, làm vậy cũng được luôn đó hả?

“Thấy mày cũng không phải đã mất hết nhân tính, sao lại làm chuyện ác độc như vậy hả?”

Ma đối khóc thút thít: “Tôi đối...”

Cho ai không hiểu phim mà có hình ảnh bum ba là bum là gì thì nói là phim XXX á =]] ngại ghê

Chương 39

Cảm giác có tiền thật sướng!!!

Ma đói là những vong hồn lúc còn sống bị chết đói, không muốn đến Âm Phủ mà lưu lại ở Nhân gian. Bởi vì cảm giác đói khát quá mãnh liệt nên sau khi chết cũng luôn có cảm giác đó, luôn nghĩ đến việc ăn ăn và ăn, cho dù có ăn bao nhiêu đi nữa thì cũng không cảm thấy no bụng.

Trình Tiểu Hoa nói: “Anh vẫn ăn đấy thôi, lại còn chuyên ăn não người.”

Ma đói cười khô: “Tôi cũng không muốn hại người ta đâu nhưng não người rất thơm, tôi ăn một lần thì luôn muốn ăn lần nữa. Sau khi ăn não người xong thì không muốn ăn gì nữa. Tôi sai rồi, các người tha cho tôi đi, tôi cầu xin các người đấy.”

Trình Tiểu Hoa lắc đầu: “Không được, anh nên đến chỗ anh cần phải đến đi.”

Ma đói giãy dụa càng hăng: “Không, tôi không muốn xuống địa ngục! Tôi tà hồn phí phách tán cũng không xuống đó!”

Ăn linh hồn của con người có thể nhanh chóng tăng tu vi. Nhưng đối với một con ma mới chết vì đói thì việc bắt hồn cũng không phải chuyện dễ dàng. So ra thì não người là nơi ngưng tụ trí tuệ, cũng tràn đầy năng lượng. Tên ma đói này do tham ăn nên đã ăn rất nhiều não người, sức mạnh cũng tăng nhiều. Ngay cả quỷ sai cấp T2 như Tôn Danh Dương cũng không phải đối thủ của nó.

Phạm vào tội này, hình phạt sẽ phải chịu nơi địa ngục rất nặng nề. Tuy rằng, ma đói không biết sẽ phải đối mặt với hình phạt gì nhưng nó vẫn vô cùng sợ hãi.

Cảnh Thù nói: “Đã sợ sao còn tạo nghiệt?”

“Nghiệt?” Ma đói òa khóc: “Thật ra, lúc còn sống tôi cũng được tính là một người tốt. Chăm chỉ cúng bái Phật pháp, thường xuyên quyên góp tiền bạc. Nhưng sao ông trời lại bất công như vậy, tôi mới bốn mươi tuổi đã mắc ung thư vòm họng, cứ vậy mà chết vì đói. Tôi rất đói! Sau khi chết, tôi vốn chỉ muốn ăn đồ cúng nhưng nó ít như vậy, sao ăn no được? Sau này, tôi mới phát hiện ra não người rất thơm, ăn xong thì sức mạnh cũng tăng lên... Sau này tôi sẽ không ăn nữa, được không? Tha tôi đi!!!”

Cảnh Thù phì cười: “Người, mẹ nó, cũng được coi là người tốt? Người có biết tại sao người lại chết không? Lúc sống người vô cùng tham ăn, não khỉ, thịt rắn, thịt tê tê, càng là món lạ thì người càng thích ăn. Rất nhiều động vật hoang dã có mang mầm bệnh trong người, ở trên người chúng nó thì không biểu hiện gì nhưng con người lại không có miễn dịch. Dần dần, độc tố tích tụ trong người người, gây ra biến dị, gián tiếp hoặc trực tiếp

gây ung thư. Trừ chuyện này, chẳng lẽ người không làm chuyện cường nam bá nữ* à?”

*ăn hiếp người khác, trêu ghẹo con gái nhà lành. Kiểu vậy nà

Ma đỏi kinh ngạc: “Cái gì? Không phải những thứ kia đều là đòc cực bở sao? Sao có thể làm hại đến tính mạng tôi được chứ? Hơn nữa, cho dù có nhân quả báo ứng, những việc thiện mà tôi làm kia chẳng lẽ không thể giảm bớt tội nghiệt sao?”

Cảnh Thù nói: “Sau lưng sát sinh làm việc ác, trước mặt thì cầu xin Phật tổ phù hộ, người coi Phật là kẻ ngu à?”

Trình Tiểu Hoa kết luận: “Anh là đang lừa mình dối người thôi.”

Cô vốn cho rằng ma đỏi này với ông chủ Vương là có thù cũ hận mới gì cơ, xem ra cũng chỉ là đi lạc đến đây. Chắc cũng do nơi này cách xa nội thành, thiếu nhân khí nên ít có quỷ sai.

“Chị Tiểu Hoa, giờ em có thể ăn chưa?” Sơn Miêu chờ sốt cả ruột.

Ma đỏi lại càng khóc to hơn.

“Rõ ràng thứ này là do bản quân bắt được, người phải hỏi bản quân mới đúng chứ?” Và thế là Sơn Miêu dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Cảnh Thù, cái đuôi còn dựng thẳng lên xin xỏ hẳn.

Trình Tiểu Hoa: “Sơn Miêu, em làm rớt tiết tháo* r ỡ này!!!!”

*tiết tháo: chí khí cương trực, trong sạch, không chịu khuất phục trước sức mạnh hoặc trở ngại. Vốn định dùng từ liêm sỉ nhưng nghĩa có vẻ hơi không giống.

“Nhân lúc sống, quả khi chết đều có Phán quan của Địa phủ Tư định tội. Sơn Miêu, người ăn đồ ăn vặt trên bàn đi” Cảnh Thù đá Tôn Danh Dương đang ngủ cạnh đó: “Dậy làm việc!”

Tôn Danh Dương mơ mơ màng màng tỉnh giấc, nhìn thấy ma đói đang quỳ rạp trên mặt đất, cả kinh nói: “Không phải chứ? Nhanh vậy đã giải quyết xong xuôi r ỡ? Không phải nó rất hung sao? Tôi còn tính nghỉ ngơi dưỡng sức sau đó tái chiến năm trăm hiệp với nó mà!”

Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu: “...”

Lúc đó có phải Địa phủ Tư thiếu nhân viên đến điên r ỡ không, mới tuyển con hàng này vào?!

Tôn Danh Dương lấy xích Khóa Hồn trời ma đổi lại, sau đó gọi ông chủ Vương đến nghiệm thu rồi trả thù lao luôn. Vì không được ăn hồn nên Sơn Miêu có chút rầu rĩ.

Trình Tiểu Hoa an ủi: “Đừng buồn nữa. Chờ lấy được tiền, chị mua cho em mấy thứ hay ho nhé.”

Nghe vậy, Sơn Miêu mới vui vẻ hơn, một lần nữa biến thành hình người, sau đó cầm một miếng snack khoai tây cho vào miệng, vừa ăn vừa nhìn ma đói đang bị trời bên cạnh với ánh mắt thèm thuồng. Dọa cho ma đói lo lo lắng lắng bị tên nhóc này nhào đến ăn luôn. Lúc còn sống tham ăn, giờ phút này lại sợ bị ăn. Thật châm chọc!

Ông chủ Vương vừa nhận được tin đã giải quyết xong chuyện thì ngay khi trời vừa sáng đã lập tức cùng trợ lý Tiểu Lý đến đây. Lúc nhìn thấy ma đói bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, đứng đờ người.

Lúc đưa bọn Trình Tiểu Hoa về cũng giống như lúc đón, có xe riêng nên không mất một chút tiền nào cho việc đi lại cả.

Trong tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa cầm di động, nhìn số dư tài khoản năm mươi vạn tệ trên alipay mà cười ngây ngô. Năm mươi vạn tệ đấy, cô đã nghèo suốt mười chín năm, cuối cùng cũng đợi được đến ngày giàu có. Nếu không phải ngại có bọn Cảnh Thù đang ngỗ nghịch cạnh, chắc cô đã sướng đến khóc luôn rồi.

Nhịn kích động muốn khóc, Trình Tiểu Hoa hỏi Cảnh Thù: “Năm mươi vạn tệ chia thế nào đây?” Dù sao cũng là do Cảnh Thù ra tay, tất nhiên phải hỏi ý kiến hẳn trước r ấ.

Cảnh Thù khinh thường nói: “Chỉ là một chút tiền thôi mà? Cô nhìn cô bây giờ xem, có khác nào kẻ nghèo suốt tám kiếp r ấ không. Nếu đã vui như vậy, bản quân cho cô hết đây.”

“Mấy kiếp trước có nghèo hay không thì tôi không biết, nhưng kiếp này tôi nghèo lắm luôn đây.” Trình Tiểu Hoa nói: “L ần này là mọi người cùng đi, tiền này vẫn nên chia đều đi. Tôi cũng không nên chiếm lợi của mọi người, đúng không nào?”

Tôn Danh Dương nói: “Không cần chia cho tôi. Tôi chỉ cần được đi theo bước chân anh minh của điện hạ là thấy vui r ấ.” Dù sao gã làm ở tiệm hoành thánh được bao ăn, lại còn đã từ bỏ suy nghĩ phản Thanh phục Minh r ấ nên cũng không cần phải tiêu tiền. Nhân cơ hội này gây thiện cảm với Cảnh Thù mới là việc làm sáng suốt nhé.

Sơn Miêu nói: “Em cũng không cần đâu. Chờ đến lúc em muốn mua gì sẽ nói với chị để chị mua cho.”

Trình Tiểu Hoa ngại ngùng, ngẫm nghĩ r ấ nói: “Giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi dạo phố đi. Thích cái nào thì mua cái đấy, sang chảnh một lần xem sao nhé!”

Tôn Danh Dương với Sơn Miêu đồng thanh trả lời: “Được!”

Cảnh Thù: “Có chút tiền là bắt đầu lên mặt hả? Y như nhà quê lên tỉnh, thật mất mặt bản quân!”

Trình Tiểu Hoa hỏi dò: “Điện hạ, ngài không đi cùng à?”

Cảnh Thù hừ lạnh.

“VẬY NGÀI Ở NHÀ CHƠI ĐIỆN TỬ ĐI, BA NGƯỜI CHÚNG TÔI ĐI ĐÂY!”

Xe buýt đi qua một cái ổ gà, Cảnh Thù khó chịu nói: “Tài xế có biết lái xe không thế? Cái hố lớn vậy mà không thấy à, bị mù à?”

Vì thế tất cả những khách trên xe đều quay đầu nhìn hán – tuy rằng rất đẹp trai nhưng tu dưỡng thật kém.

Trình Tiểu Hoa xấu hổ, kéo tay áo Cảnh Thù: “Điện hạ, ngài nói nhỏ chút được không!!! Xe buýt ở Nhân gian đều như vậy!”

Cảnh Thù lườm cô: “Cô cũng không phải không có tiền, sao không gọi xe đi?”

Trình Tiểu Hoa tức giận cười: “Tôi có thói quen ngồi xe buýt nên quên mất chuyện gọi xe.”

Ngồi ở hàng ghế trước, Tôn Danh Dương thì thầm với Sơn Miêu: “Cậu nhìn xem, tính tình điện hạ bây giờ rất giống với đàn ông đang yêu, đúng không? Khẩu thị tâm phi, chỉ được cái mạnh miệng.” Sơn Miêu nghiêm túc suy nghĩ nhưng vẫn cảm thấy đây là chuyện rất phức tạp.

Lần này bọn họ đi đến quảng trường Tịch Giang. Nơi này nhiều cửa tiệm, ăn uống, vui chơi, giải trí, mua sắm cái gì cũng có hết. Trình Tiểu Hoa dẫn mọi người vào một khu mua sắm sầm uất nhất. Chưa nói đến việc bọn Cảnh Thù, Sơn Miêu thiếu quần áo để mặc thì bản thân cô cũng có rất nhiều bộ đã cũ lắm rồi, nên mua mới.

Sơn Miêu vẫn đang là thiếu niên, Trình Tiểu Hoa chọn cho cậu ba bộ quần áo thoải mái, tổng cộng hết hơn năm nghìn tệ. Sau đó lại vào cửa hàng đọc quyển “Thái Bình Kê”.

Cảnh Thù nhìn logo hình con gà ngoài cửa tiệm, hỏi: “Sao lại vào tiệm này? Tên thật kỳ quái.”

“Chỗ này rất xứng với anh đấy!” Trình Tiểu Hoa cầm một bộ comple ướm lên người Cảnh Thù: “Thử đi. Anh mặc mấy đờn này rất đẹp. Lần trước tôi không có tiền nên mới không mua cho anh được.”

Cảnh Thù hừ một tiếng, rốt cuộc vẫn cần bộ đồ đi thay. Với khí chất của Cảnh Thù, cho dù chỉ đi dép lê, mặc quần đùi cũng thấy rất sang chảnh. Mặc đồ Tây thì càng không phải nói.

Trình Tiểu Hoa ngấm nghĩa, cảm thấy bộ quần áo này quá nghiêm túc, nhưng nhìn vẻ mặt đặc ý khi soi gương của Cảnh Thù lại ngại không dám nói hẳn đổi bộ khác. Dứt khoát mạnh tay lấy thêm một bộ có áo khoác màu xanh đậm phối hợp với quần tây đen, rồi còn lấy thêm mấy một cái áo sơ mi trắng, một áo sơ mi đen. Giá cũng không rẻ hết hơn tám nghìn tệ, nhưng so với đồ Tây thì cũng coi như rẻ rồi.

Trả tiền xong, Cảnh Thù cũng không đổi lại bộ đồ cũ mà cứ mặc nguyên bộ đồ kia ra khỏi cửa. Nhân viên vội đến ngăn hẳn lại, cẩn thận cắt mác trên quần áo cho hẳn.

Ra khỏi tiệm đồ Tây, Trình Tiểu Hoa nhìn Tôn Danh Dương một vòng. Người này mặc một bộ đồ cũng hơn trăm năm, không biết hẳn có khó chịu không. Thấy Trình Tiểu Hoa nhìn mình, Tôn Danh Dương vô cùng khấn trương: “Nhìn, nhìn gì thế? Tôi tuyệt đối không thay đồ, không cắt tóc đâu nhé!”

Sau này, Trình Tiểu Hoa tìm nhà chuyên may Hán phục làm cho gã hai bộ quần áo. Tuy rằng Tôn Danh Dương luôn miệng lẩm bẫm nhìn không chuẩn như bộ gã đang mặc nhưng cũng miễn cưỡng nhận lấy.

Mua đồ cho bọn họ xong, Trình Tiểu Hoa đi mua đồ cho chính mình. Tuy rằng giờ đã có tiền, nhưng cô vẫn có thói quen đi đến những cửa tiệm bình

thường mua đồ. Một bộ quần áo cũng không cần thiết phải tốn mấy nghìn tệ. Huống chi đồ tốt còn phải để tâm giặt giũ, bảo quản, không hợp với cô. Cuối cùng vẫn vào một tiệm đồ nữ không biết tên. Tuy rằng không nổi tiếng nhưng kiểu dáng, chất lượng trang phục khá tốt, có giá mấy trăm tệ. So với quần áo trước kia cô mặc thì tốt hơn nhiều.

Suy tính đến việc mình vừa phải nấu hoành thánh lại còn có thể phải ra ngoài làm nhiệm vụ, nên cô chọn mấy cái quần jeans, với cái áo phông, áo khoác rộng rãi. Đang muốn đi tính tiền thì bỗng nhiên Cảnh Thù đưa cho cô một bộ nói: “Thử đi.”

Chương 40

Việc tốt của Sơn Miêu

Trình Tiểu Hoa nhận lấy, là một bộ váy màu đen, chỗ tay áo cũng với bả vai là dùng ren màu đen may thành. Nhìn vừa cao quý vừa có chút đáng yêu.

Trình Tiểu Hoa vừa nhìn liền cảm thấy rất thích nhưng lại cảm thấy không phù hợp: “Tôi đã quen mặc quần, hơn nữa giờ đang là mùa đông...”

Cảnh Thù nói: “Bình thường cô ăn mặc rất xấu. Vốn đã không phải mỹ nhân tuyệt sắc gì, trang phục còn xấu xí, rất khó coi.”

Trình Tiểu Hoa: “Sao lại nói khó nghe như vậy chứ?”

“Rốt cuộc cô thử hay không thử? Không thử thì để ta vứt đi.”

Trình Tiểu Hoa chỉ đành mang bộ váy vào phòng thử đồ. Sau khi mặc vào, vừa bước ra khỏi phòng thay đồ đã nghe thấy nhân viên trong tiệm không

ngừng khen ngợi: “Chị mặc đẹp quá ạ! Mùa thu thì mặc mỗi váy thôi cũng được, mùa đông thì khoác thêm một cái áo khoác dài là được, vừa đẹp vừa ấm. Khiếu thẩm mỹ của bạn trai chị rất tốt đấy ạ.”

“Đừng nói linh tinh, chúng tôi chỉ là đờng nghiệp.”

Nhân viên cười nói: “Chẳng lẽ đờng nghiệp không thể phát triển thành người yêu được sao? Em cũng muốn có đờng nghiệp tốt như vậy, biết chọn đờ cho em.”

Nghe vậy Trình Tiểu Hoa cảm thấy rất xấu hổ, quay lại nhìn Cảnh Thù. Kỳ lạ là Cảnh Thù không hề phản bác, nhàn nhạt nói một câu: “Rất hợp.” Sau đó xoay người rời khỏi trước.

Tôn Danh Dương nói nhỏ với Trình Tiểu Hoa: “Tôi vừa thấy điện hạ đỏ mặt đấy. Ha ha, Tiểu Hoa cô rất có sức hấp dẫn đấy.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Lần trước vì anh nói linh tinh hại tôi mất hết mặt mũi với điện hạ, anh có biết không hả? Sau này không được nói luyên thuyên, cẩn thận điện hạ cách chức anh, cho anh đi làm gà trống đấy nhé!”

Quay sang nhìn Sơn Miêu thì thấy mắt cậu đo đỏ, nhìn cô chăm chăm, Trình Tiểu Hoa cả kinh: “Em lại sao thế?”

Sơn Miêu nói: “Chị mặc bộ váy này nhìn rất giống Tiểu Hắc.”

“...” Trình Tiểu Hoa ghen lời, an ủi nói: “Có lẽ là dùng nhung tơ làm nên mới có chút bóng mượt, chắc chắn là không có liên quan gì đến Tiểu Hắc đâu, em đừng nghĩ nhiều nhé.”

Sơn Miêu gật đầu: “Em biết, Tiểu Hắc đã chết rồi. Em chỉ là tức cảnh sinh tình thôi, không sao đâu.”

Trình Tiểu Hoa cũng rất ngưỡng ngùng, rốt cuộc chiếc váy này mua hay không mua? Nếu không mua điện hạ có tức giận hay không? Nếu mua, mỗi lần Sơn Miêu nhìn thấy đều tức cảnh sinh tình thì cũng không tốt lắm.

May mà trong tiệm có một bộ kiểu dáng giống vậy nhưng màu đỏ, tuy không có sự cao quý như bộ màu đen nhưng cũng vẫn rất đẹp. Sau khi mua quần áo xong thì họ cùng đi mua giày. Đi vào một cửa tiệm nhìn có vẻ thu hút, bên trong có bán cả giày nam lẫn giày nữ, mẫu mã đa dạng. Mỗi người chọn hai đôi, tổng cộng là tám đôi giày. Một lần mua nhiều như vậy làm cho nhân viên tư vấn vô cùng vui mừng.

Nhưng đợi đến lúc bọn rời khỏi tiệm thì nghe thấy giọng nói của nhân viên tư vấn truyền đến tai: “Thấy không, cô gái kia nhất định là một nữ đại gia, một lần bao ba gã trai bao, mua đồ cũng rất chịu chi!”

Trình Tiểu Hoa: “...” Đã từng thấy nữ đại gia nào ăn mặc giản dị như cô chưa? Còn trai bao? Sao không nói luôn ba người họ là con nuôi của cô

luôn đi!

Trang phục và phụ kiện đầu đã mua xong, giờ nên đi mua điện thoại di động. Chọn một cửa tiệm bán điện thoại trong nước, mua ba chiếc, mỗi chiếc khoảng trên dưới ba nghìn tệ. Sơn Miêu, Tôn Danh Dương, Trình Tiểu Hoa mỗi người một cái. Cảnh Thù mới đổi máy nên không mua nữa. Sau đó đưa cho Sơn Miêu một quyển hướng dẫn, chỉ cho cậu cách gọi điện thoại còn những tính năng khác thì để cho cậu tự nghiên ngẫm. Trên tay mọi người đều xách túi lớn túi nhỏ, mặc dù không nặng nhưng rất phiêu nên quyết định để Sơn Miêu mang đ ều về trước.

Tuy trong số các yêu tinh, Sơn Miêu chỉ được tính là vị thành niên nhưng pháp lực có thể so sánh với nhưng con mèo tinh trưởng thành khác. Sử dụng pháp thuật thực hiện thuật dịch chuyển cũng chỉ mất khoảng mười phút. Lúc cậu quay lại thì đã không thấy bóng dáng bọn Trình Tiểu Hoa. Nhưng trong di động có thêm một tin nhắn: [Miêu, tui chị ở phòng trên tầng 5 Tầng Sĩ chờ em].

Sơn Miêu nhìn mãi cũng không hiểu được, lúc này mới nghĩ ra có lẽ mấy người kia đã quên mất chuyện cậu không biết chữ r ồi. Cũng may cậu còn có khứu giác, cố hít một hơi thật mạnh. Aiz, tuy rằng người ở đây nhiều, mùi vị hơi hỗn tạp nhưng cậu vẫn hơi ngửi thấy, đang ở trên tầng, cách vị trí bây giờ của cậu ba tòa nhà. Đi thang máy có chút khó chịu, Sơn Miêu nghĩ đi tìm một chỗ không người, trực tiếp xuyên không lên đó cho nhanh gọn. Trong khu mua sắm này, chỗ nào cũng nhiều người, chỗ duy nhất có vẻ ổn là khu vực nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh cách đó không xa, bố trí cũng khá ổn, mỗi buồng nhỏ đều có tường xây cao lên tận trần nhà, vô cùng riêng tư, còn có thể cách âm nữa.

Sơn Miêu đi vào một buồng nhỏ, đang muốn thi pháp thì nghe thấy có tiếng bé gái kêu lên: “Chú, buồng ra,...huhu...” Chỉ mơ hồ không rõ kêu một tiếng, sau đó giống như bị bịt miệng lại không còn có âm thanh nào nữa.

Nơi này là nhà vệ sinh nam, sao lại có thể có giọng của bé gái chứ? Sơn Miêu nghĩ vậy, đèn xuyên tường mà xuất hiện ở buồng nhỏ bên cạnh. Buồng bên cạnh, một gã đàn ông khuôn mặt đang khinh đang ôm một bé gái động tay động chân thì bất ngờ nhìn thấy một cái đèn trên tường, sợ đến mức kêu ra tiếng: “Có yêu quái!”

Bỏ bé gái xuống rồi tông cửa chạy đi. Lúc đây còn thấy cái đèn trên tường kia đã xuất hiện trên cánh cửa, rõ ràng là vẻ mặt thiếu niên nhưng trông mắt lại đỏ rực, đờ đờ sát khí.

Ba người Trình Tiểu Hoa ở Tước Sĩ chờ mãi mà không thấy Sơn Miêu đâu, gọi điện thoại thì không nghe, còn tưởng cậu bị lạc đường nên cùng đi tìm cậu. Lúc đến tòa nhà thứ hai cạnh tiệm di động thì thấy có rất nhiều người tụ tập ở đó, còn có một vài người cảnh sát. Lách qua đám người, nhìn thấy Sơn Miêu vẻ mặt mờ mịt đang đứng trong góc, hai viên cảnh sát hỏi cậu mấy câu.

Trình Tiểu Hoa bị dọa: “Sơn Miêu này, mới chỉ không để ý em một chút thôi sao đã gây rắc rối rồi, sao còn cả cảnh sát thế này?” Chắc không phải là không nhìn được mà ăn thịt người đấy chứ?

Sơn Miêu nghe thấy giọng cô, ánh mắt sáng lên: “Chị, cuối cùng chị cũng tìm được em rồi.”

Một viên cảnh sát quay đầu nói: “Mấy người này là người nhà của cậu ấy? Tên nhóc này rất tốt, đã cứu một bé gái đấy...”

Sau khi nghe viên cảnh sát thuật lại, bọn Trình Tiểu Hoa đã hiểu rõ mọi chuyện. Vốn là Sơn Miêu ở trong nhà vệ sinh bắt gặp một tên biến thái ấu dâm, ngay lập tức đánh tên kia một trận. May mà Sơn Miêu phát hiện kịp thời nên bé gái chưa bị xâm hại, chỉ bị dọa sợ một chút thôi. Nhưng tên biến thái kia thì bị đánh siêu thảm, chảy rất nhiều máu, hai hàng răng đều rụng hết. Đến cả viên cảnh sát cũng nhịn không được mà nói một câu: “Mục đích tốt nhưng mà xuống tay quá nặng, nếu không phải có người cản lại thì tên kia chắc đã bị đánh chết rồi.”

Trong lòng Trình Tiểu Hoa nghĩ: Với tính tình của Sơn Miêu, không một miếng nhai tên kia đã là rất nể mặt rồi đấy. Cũng nhờ cô ngày ngày nhắc nhở cậu, không cho phép cậu tùy tiện làm hại tính mạng con người.

Sau khi kết thúc tra hỏi, tên biến thái ôm chân cảnh sát mà khóc: “Gặpmur, gặp quý...”

Tên biến thái không còn răng nên nói chuyện rất khó để hiểu. Nhưng Trình Tiểu Hoa nghe hiểu, chắc là lúc Sơn Miêu ra tay có làm chút việc dọa người rồi.

Cơ mà nếu như tên biến thái này biết trước kia Sơn Miêu đã ăn hơn một nghìn hồn người, thậm chí, án treo “vụ giết người đường Ngũ Đấu” làm cảnh sát đầu đầu kia cũng là bút tích của Sơn Miêu chắc y sẽ cảm thấy mình còn sống đã là may mắn cực độ rồi.

Sau khi biết chuyện, những người đứng xem đầu không ngừng chửi mắng tên biến thái. Nhà ai cũng có trẻ con nên đầu rất phần nộ. Nếu không có cảnh sát ngăn lại chắc tên biến thái sẽ bị những người xem đang tức giận này đánh chết.

Mẹ của bé gái bị hại cũng vô cùng sợ hãi, đối với Sơn Miêu càng thêm cảm kích. Cô bé kia chắc hẳn bị dọa sợ nên cứ trốn ở trong lòng mẹ không nói câu nào. Mãi đến lúc rời khỏi, cô bé mới chạy đến chỗ Sơn Miêu: “Cảm ơn anh ạ”

Sơn Miêu sửng sốt, sau đó gãi đầu cười ngốc nghếch.

Tất nhiên Trình Tiểu Hoa cũng rất căm ghét chuyện như vậy, vừa đi về nhà hàng vừa nói: “Đáng tiếc, loại hành vi này cũng không phải chịu phạt nặng, chắc cũng chỉ bị giam giữ mấy năm rồi được thả. Thật lợi cho tên đó!”

Cảnh Thù nói: “Luật pháp của Nhân gian rất nhẹ. Dựa theo luật pháp của Minh giới, phạm phạm tội gian dâm đầu sẽ bị đày vào Luyện ngục, chịu hình phạt bị chiên trong dầu đang sôi.”

“Sau khi chết là chuyện của sau khi chết, chỉ sợ sau khi ra tù lại đi gây họa cho người khác. Tôi nghe nói có một nước nào đấy thực hiện hình phạt thiến, cũng là một cách tốt đấy.” Sơn Miêu nghe vậy, hai mắt sáng trưng. Sau đó vài ngày, Trình Tiểu Hoa nghe nói đêm đầu tiên tên biến thái kia ở trong trại tạm giam giống như phát điên, tự hoạn chính mình.

Bốn người sau đó vẫn quay lại Tước Sĩ ăn đồ Tây. Đồ Trung đã ăn mãi rồi nên Trình Tiểu Hoa dẫn họ đi ăn cơm Tây.

Ăn đồ Tây thì không thể thiếu món bít tết được. Trình Tiểu Hoa là lần đầu tiên ăn đồ Tây, vốn muốn gọi một phần bò bít tết chín hết nhưng được nhân viên báo cho ở đây chỉ phục vụ bò bít tết chín 10%, chín 25%, chín 50% và chín 75% thôi. Vì thế nên cũng đành nhập gia tùy tục gọi một phần chín 75%. Tôn Danh Dương cũng gọi một phần giống Trình Tiểu Hoa. Cảnh Thù đã tích cực nên tùy tiện chọn một món salad. Đến lượt mình, Sơn Miêu nói: “Sống hết đi.” Nhân viên phục vụ không hiểu. Trình Tiểu Hoa vội nói: “Em ấy nói đùa thôi! Cho em ấy mười phần chín 10%, em ấy ăn khỏe lắm.”

Tôn Danh Dương nói nhỏ với Sơn Miêu: “Nếu cùng một lúc ăn hết một trăm phần thì sẽ gây chú ý đấy. Dù sao cũng chỉ ăn thử thôi, nếu vẫn đói thì trở về cậu nấu thêm hoành thánh để ăn là được rồi. Hơn nữa, người ở Nhân gian, nhất là thiên triêu chúng ta không có thói quen ăn sống đâu nhé.” Sơn Miêu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Bít tết nhanh chóng được bưng lên, của Trình Tiểu Hoa là chín 75% nhưng sau khi cắt ra vẫn thấy có nhiều chỗ còn đỏ, nhìn mà không nuốt nổi. Cảnh Thù không nói không rằng, bưng đĩa của cô sang, đầu ngón tay hơi đỏ, một ngọn lửa xuất hiện, nướng chín hết chỗ bít tết. Trình Tiểu Hoa kinh

sợ. U Minh Hỏa vô cùng lợi hại trong truyền thuyết, ở trong ngục chịu luyện hóa nghìn năm mới thành giò bị dùng để nướng bít tết.

Cảnh Thù nhanh chóng nướng xong, đặt đĩa xuống trước mặt Trình Tiêu Hoa: “Ăn đi!”

Tôn Danh Dương ngồi cạnh cũng lặng lẽ đẩy đĩa bít tết đến trước mặt Cảnh Thù: “Điện hạ, tôi cũng không quen ăn nửa sống nửa chín, có thể mượn chút lửa được không?”

Bị Cảnh Thù lạnh mặt trừng mắt nhìn, Tôn Danh Dương đành chuyển đĩa về lại: “Nửa sống nửa chín cũng được, tôi thích ăn vậy.”

Chương 41

Điện hạ là con lừa

Có tiền, chất lượng cuộc sống được cải thiện rất nhiều. Trong cửa tiệm mới mua một chiếc TV 42 inch, có rất nhiều chương trình, cũng là một thú vui. Chỉ là hai kẻ dở hơi Sơn Miêu và Tôn Danh Dương, một kẻ thích xem thể giới động vật, một kẻ thích xem tin tức, thường xuyên vì tranh đi đầu khiến ti vi mà mặt đỏ tai hồng.

Tôn Danh Dương nói: “Cậu còn vị thành niên, không được xem động vật giao phối đâu, cẩn thận học thói hư tật xấu.”

Mặt Sơn Miêu đỏ lên: “Tôi mới không muốn xem mấy cái đấy! Còn anh ấy, đã chết nhiều năm như vậy rồi, chuyện quốc gia đại sự đã không liên quan gì đến anh nữa.”

Cuối cùng, Trình Tiêu Hoa đề nghị bọn họ chơi oẳn tù tì xem ai thắng ai thua, người thắng được xem ti vi, người thua thì xem di động, như vậy vụ tranh giành này mới lắng xuống.

Cảnh Thù cũng thoải mái hơn, có máy tính chơi điện tử càng thích hơn. Đương nhiên, đi đâu kiện tiên quyết là không được chảnh mảng công việc.

Tiệm hoành thánh vẫn buôn bán giống như trước đây, ban ngày bán cho người sống, ban đêm bán cho quỷ sai. Lúc rảnh rỗi, Trình Tiểu Hoa cũng sẽ dạy Sơn Miêu học chữ. Mua điện thoại di động nếu không biết chữ thì làm sao dùng được?

Không an ổn được vài ngày thì lại có chuyện xảy ra.

Sáng nay, ông chủ Vương từ thành phố Yên Vân đích thân tới tìm.

Trình Tiểu Hoa còn tưởng ông ấy tâm huyết dâng trào muốn đến ăn hoành thánh, đang muốn hỏi ông ấy muốn ăn loại nhân nào thì đã nghe ông chủ Vương nói: “Lần này, mọi người nhất định phải cứu con gái tôi với,…”
Đường đường một người đàn ông trưởng thành mà chưa nói hết một câu đã nước mắt ngấn nước mắt dài.

Trình Tiểu Hoa kéo ghế dựa đến gần, nói: “Xảy ra chuyện gì, ông cứ nói xuống rồi bình tĩnh kể.”

Trước đó, bọn Cảnh Thù bắt được ma đói, ông chủ Vương cũng đã nghiệm thu nên vô cùng an tâm. Sau khi tiễn bọn họ đi thì bắt đầu tính toán khai trương. Vợ với con cũng được đón về thành phố Yên Vân, cùng vào ở trong một tòa biệt thự ở sơn trang. Lúc đầu vẫn còn rất tốt nhưng không được vài ngày thì có chuyện. Lúc nửa đêm thường có tiếng vang kỳ quái.

Khi đi tiêu đêm còn có người thấy ngoài cửa sổ có cái bóng kỳ lạ chợt lóe lên. Tuy không gây tai nạn chết người nhưng ông chủ Vương cũng không dám mở cửa nữa. Đúng lúc này lại xảy ra chuyện của con gái ông chủ Vương. Buổi tối bốn ngày trước, ngủ một giấc mãi vẫn không thấy thức dậy.

Ông chủ Vương thấy sai sai nên nghĩ có phải con mình đã bị bệnh gì hay không, vội đưa đến bệnh viện. Sau khi kiểm tra thì không phát hiện ra có bệnh gì cả. Vì thế ông chủ Vương mới liên tưởng đến mấy chuyện phát sinh gần đây nên mới tìm đến tận chỗ bọn họ.

Ông chủ Vương từ hai bàn tay trắng mà lập nghiệp, vì để tập trung cho sự nghiệp mà nhiều năm không sinh con. Đợi đến lúc có sự nghiệp thành công thì sinh con lại là một chuyện khó khăn. Sau đó, vợ chồng hai người chi rất nhiều tiền, thông qua thụ tinh trong ống nghiệm mới có một đứa con gái nên coi như là viên minh châu trên tay, cưng chiều, yêu thương. Con gái vừa xảy ra chuyện, ông chủ Vương đã mất bình tĩnh.

Trình Tiểu Hoa an ủi nói: “Nếu không chúng tôi sẽ đi xem thử là thứ gì đang tác oai tác quái?”

Cảnh Thù nói: “Không thể có chuyện đó, lần trước bản quân đã tra xét rồi trong sơn trang không hề có âm hồn.”

Ông chủ Vương cẩn thận nói: “Có lẽ nào đã nhầm lẫn, hay là cứ đi kiểm tra lại một lần nữa?”

Cảnh Thù hạ giọng: “Người đang hoài nghi năng lực của ta?”

Ông chủ Vương: “Không, không! Tôi tuyệt đối không có ý đó! Tôi tin tưởng các vị đều là cao nhân, cho nên lúc gặp chuyện đã nghĩ đến việc nhờ các vị giúp đỡ. Con gái của tôi còn nhỏ, sẽ không chịu nổi kinh sợ. Bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần các người giúp cho!”

Trình Tiêu Hoa tiến đến trước mặt Cảnh Thù nhỏ giọng nói: “Lần trước người ta trả chúng ta rất nhiều tiền, về tình về lý chúng ta đều không thể không quan tâm đâu.”

Cảnh Thù nói: “Chứ không phải nghe thấy lại kiếm được tiền nên cô kích động à?”

Trình Tiêu Hoa trợn mắt nói: “Tiền lần trước cũng còn dư rất nhiều, chúng ta cũng chưa tiêu hết. Tôi mặc dù mê tiền nhưng còn chưa đến mức bị đồng tiền che mờ mắt đây nhé.”

Cảnh Thù hừ một tiếng, vẫn thuận theo: “Được thôi, chúng ta sẽ đi một lần nữa, dù sao cũng đang nhàn rỗi. Coi như là khuyến mãi thêm nhé.”

Ông chủ Vương không ngớt lời cảm ơn, nhanh chóng đưa bọn họ đến thành phố Yên Vân.

Ở phòng bệnh cao cấp, bọn họ gặp con gái ông chủ Vương, Vương Mạnh Mạnh. Tương đối bất ngờ là Vương Mạnh Mạnh chính là cô bé lần trước suýt nữa bị xâm hại ở quảng trường Tịch Giang, sau đó được Sơn Miêu cứu kia. Mẹ cô bé cũng ở đây, liếc mắt một cái liền nhận ra Sơn Miêu, sau đó nói với ông chủ Vương, ông ấy càng thêm cảm kích.

“Bà nhà tôi lúc đó cũng bị dọa sợ nên quên mất hỏi xin cách thức liên lạc với ân nhân. Sau đó tôi có đến đồn cảnh sát hỏi thăm nhưng phát hiện số điện thoại đăng ký ở đồn cảnh sát không gọi được. Thật không ngờ lại là mọi người! Có thể thấy mọi người cùng con gái tôi rất có duyên, lần này nhất định cũng có thể cứu được con bé!!”

Bọn Sơn Miêu là ai? Đầu không phải là người! Có thể tránh thì sẽ tận lực tránh nên tất nhiên sẽ không thể thật sự lưu lại số điện thoại. Vậy nên lời ông chủ Vương nói đầu là thật.

Có đi đâu mới chỉ qua một tháng, một cô bé xinh xắn giờ lại tiều tụy đi nhiều, nằm ở trên giường bệnh màu trắng, mặt mày xanh xao. Bởi vì bác sĩ không kiểm tra ra được nguyên nhân gây bệnh nên không có cách trị bệnh, chỉ có thể duy trì dinh dưỡng, bảo toàn mạng sống.

Sơn Miêu xem xét cũng không nhìn ra được dị tượng. Tất nhiên Trình Tiêu Hoa càng không. Vì thế ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Cảnh Thù.

Cảnh Thù đi qua, nói: “Không có dấu hiệu bị âm hồn quấy phá, nhưng quả thật không giống bị bệnh bình thường. Nhìn qua thì thấy có chút giống Trình Tiểu Hoa bị Sơn Miêu nhất trong mộng cảnh.”

Trình Tiểu Hoa nhìn Sơn Miêu, hỏi nhỏ: “Chẳng lẽ là có yêu tinh?”

Mắt phượng của Cảnh Thù khẽ híp, đầu ngón tay ngưng tụ một đoàn linh lực, nói một tiếng: “Phá!” Một đạo linh quang bắn vào giữa ấn đường cô bé.

Cô bé hừ nhẹ một tiếng, trong miệng cũng thở ra một hơi khí độc. Một lát sau thì từ từ mở mắt, nhẹ nhàng gọi: “Mẹ..” Bà Vương ôm con gái vào lòng, bật khóc vì vui mừng.

Ông chủ Vương cũng nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Con gái của tôi rốt cuộc là bị thứ tà ma gì quấy phá?”

Cảnh Thù nói: “Là yêu tinh.”

Trình Tiểu Hoa: “Quả nhiên là yêu tinh! Vì sao lần này anh có thể dễ dàng cứu Vương Mạnh Mạnh mà lần trước lại để tôi tự sinh tự diệt trong mơ hả?”

Cảnh Thù nhìn Sơn Miêu: “Hoàn cảnh không giống nhau. Lần trước yêu tinh muốn dìm cô vào chỗ chết, lần này, tuy rằng yêu tinh cực kỳ mạnh nhưng đối phương không có ác ý, thi pháp cũng không phải loại mạnh nhất. Nếu không thì đứa nhóc này đã chết lâu rồi. Ông chủ Vương vẫn nên nghĩ kỹ xem có đắc tội với ai không đi.”

Bà Vương khóc lóc, trừng mắt nhìn ông chủ Vương: “Ông nói xem ông đã chọc phải cái thứ gì, lại liên lụy đến con gái cơ chứ? Vốn ở thành phố Vọng Giang đang sống rất tốt, giờ ông lại đón mẹ con tôi đến đây, nếu không đến Yên Vân, con gái cũng sẽ không phải chịu khổ như vậy!”

Ông chủ Vương nói: “Tôi chỉ muốn người một nhà được ở gần nhau mà thôi. Ai, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện cơ chứ! Người khác không hiểu, bà còn không hiểu con người tôi sao? Tôi thực sự chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý* cả!”

*thương thiên hại lý: tàn nhẫn, nhẫn tâm, không có tính người.

Cảnh Thù không thèm quản mấy chuyện này, dẫn đầu rời khỏi. Ông chủ Vương thấy hẳn muốn đi, vội vàng chạy đến trước cửa ngăn lại: “Thầy Cảnh, ngài giúp đỡ tôi với, con gái tôi...”

Cảnh Thù nói: “Ta đến chỉ để xác định xem có phải tàn dư của chuyện lần trước hay không. Giờ ta xác định là không có liên quan, ta cũng cứu con ông tỉnh lại rồi, coi như là nể tình năm mươi vạn kia của ông.”

Ông chủ Vương nói: “Thầy Cảnh, thầy đã nói là có yêu tinh, vậy nhất định nó sẽ còn đến tìm tôi gây chuyện. Cậu ngài giúp tôi với, ngài muốn bao nhiêu tiền cũng được!”

Cảnh Thù ánh mắt lạnh lùng, Tôn Danh Dương lớn tiếng nói: “Ông có biết lão đại của chúng tôi có thân phận gì không hả? Há có thể bị một chút tiền mua chuộc? Nực cười!”

Cảnh Thù vừa cảm thấy lời này của Tôn Danh Dương vô cùng thể hiện được khí tiết của mình, đang muốn cho gã một ánh mắt tán dương thì thấy con hàng kia giơ hai ngón tay: “Ít nhất cũng phải từng này, hiểu chưa?”*

*hai ngón tay: đại ý Tôn Danh Dương đòi ít nhất 80 vạn tệ :3

“Cút mẹ ngươi đi!” Cảnh Thù nhấc chân đá Tôn Danh Dương qua một bên. Đứng thấy lần trước Cảnh Thù vì tiền mà khom lưng uốn gối, đó là vì lúc đó tiệm hoành thánh thật sự quá nghèo. Giờ đã tốt hơn rồi, tất nhiên ngạo khí lại cao trở lại. Chỉ là phàm nhân mà còn muốn mời hắn à? Đừng đùa!

Tôn Danh Dương nhanh chóng bò lại: “Điện hạ, ngài thực không muốn kiếm nhiều tiền như vậy sao? Thực ra ở Nhân giới, năm mươi vạn cũng nhanh chóng bị tiêu hết lắm. Hơn nữa, tôi nghe nói hiện tại muốn nói chuyện yêu đương là phải tốn nhiều tiền lắm nhé. Đặc biệt là việc tặng nhà, nếu mua không được nhà thì người đàn ông khó mà kiếm được người yêu lắm đấy. Ở thành phố Vọng Giang phòng đất lắm, ngài phải cẩn thận cân nhắc nha.”

Cảnh Thù: “Là sao? Khoan đã, bản quân đâu có nói muốn yêu đương.”

Ông chủ Vương sợ Cảnh Thù mặc kệ chuyện này, gấp gáp nói: “Giá như nào cũng được! Hoặc là cũng có thể nhận tiền thù lao trước. Chỉ cần có thể dẹp yên chuyện này để người một nhà chúng tôi bình an sống cùng nhau thì sao cũng được! Thầy Cảnh, cầu xin ông, tôi quỳ xuống cầu xin anh nhé.”

Ông ấy nói xong thì thật sự muốn quỳ xuống, Trình Tiểu Hoa thấy chướng mắt vội chạy đến ngăn ông chủ Vương lại, lườm Tôn Danh Dương: “Lão Tôn, anh thích làm tên vô lại như vậy hả? Ngồi yên một chỗ, đừng có mà nói hòngôn loạn ngữ trước mặt điện hạ nữa! Điện hạ, ngài xem, ngài vất vả mới làm cho đứa bé này tỉnh lại, chẳng may lúc ngài vừa đi, yêu vật kia lại đến hại đứa bé thì làm sao. Yêu vật hung tàn. Không biết còn tưởng rằng là năng lực điện hạ yếu kém nên không cứu được đứa bé này đây. Đây còn không phải là vả mặt ngài sao? Một trăm vạn thì tính là gì cơ chứ? Làm sao có thể so với mặt mũi của ngài, đúng không nào?”

Trình Tiểu Hoa biết, Cảnh Thù là một con lừa, chỉ cần vượt đúng chiêu lông thì mọi việc đều dễ dàng hơn. Quả nhiên, Cảnh Thù gật đầu, một bộ dáng cô nói rất có lý.

Trình Tiểu Hoa rên sất khi còn nóng, nói với ông chủ Vương: “Được rồi, thầy Cảnh của chúng tôi đồng ý rồi. Hai người không cần lo lắng, chỉ cần thầy Cảnh của chúng tôi ra tay, chuyện lớn cũng hóa chuyện nhỏ!”

Tục ngữ nói, g ãn mực thì đen, g ãn đèn thì rạng. Ở cùng với Tôn Danh Dương càng lâu, khả năng nịnh nọt của Trình Tiêu Hoa cũng lên bậc.

Hí hí, có Cảnh Thù điện hạ ra tay thì gạo cũng có thể xay ra tì ãn nhé :v

Chương 42

Trò mà loài mèo thích nhất

Trẻ con lên mười tuổi đã có thể hiểu rất nhiều chuyện. Vương Manh Manh nghe thấy người lớn nhắc tới yêu quái, trên mặt lộ ra biểu cảm hoảng sợ, rụt vào trong lòng mẹ: “Có yêu quái muốn ăn thịt Manh Manh ạ? Manh Manh rất sợ, rất sợ...” Cảm nhận được sự run rẩy của con gái trong lòng mình, bà Vương vô cùng đau lòng.

“Em gái không cần sợ, yêu quái không đáng sợ đâu, nếu nó dám đến anh sẽ cắn chết nó!”

Vương Manh Manh thò đầu khỏi lòng mẹ thì nhìn thấy một anh đẹp trai đang nhìn mình cười ấm áp. Lúc cười còn có hai cái răng khểnh lộ ra. Vốn dĩ trong lòng rất sợ hãi nhưng nhìn thấy nụ cười ấm áp kia thì nỗi sợ đã tan biến hơn một nửa.

Nhớ ra đây là người hôm trước đã cứu mình, hai mắt Vương Manh Manh sáng lên: “Anh, anh lại đến cứu em ạ?”

Sơn Miêu muốn nói không phải mình, nhưng khi nhìn tín nhiệm tràn đầy trong mắt cô bé thì vỡ ngực nói: “Có Sơn Miêu anh ở đây thì nhất định sẽ không để yêu quái hại em!”

Sau khi Vương Mạnh Mạnh tỉnh lại, ngoại trừ việc có chút đói bụng thì đầu ổn nên cũng không cần tiếp tục nằm viện nữa. Vốn dĩ, giám đốc Vương muốn đưa vợ con về lại thành phố Vạn Giang. Nhưng Cảnh Thù không đồng ý, yêu cầu ba người nhà họ quay về ở tại biệt thự trong sơn trang. Đùa à, chẳng may người đi về, trên đường gặp chút chuyện gì, lại có người tưởng rằng hẳn không có khả năng bảo vệ đưa bé kia thì sao. Lúc đầu ông chủ Vương rất lo lắng nhưng sau đó có Cảnh Thù đảm bảo, còn thêm Sơn Miêu nữa nên ông chủ Vương mới đồng ý, ông ấy cũng sợ trên đường trở về gặp chuyện không hay.

Biệt thự trong sơn trang của ông chủ Vương gần nước, phong cảnh rất đẹp. Bởi vì là chỗ ở của mình nên bên trong đầu trang bị đầy đủ. Ngoài ba người nhà họ Vương ra thì bọn Trình Tiểu Hoa cũng được an bài ở tại khu biệt thự đó. Dù sao nơi này cũng rất rộng, tầng trên tầng dưới có tám phòng ngủ lận.

Sau khi về đến nhà, bà Vương chạy vào bếp, rửa tay nấu cơm để đãi khách. Cũng không còn cách nào, giúp việc đầu bị dọa sợ, xin nghỉ hết rồi, chỉ có thể tự mình động tay. Trình Tiểu Hoa không chịu ngỗ yên, cũng theo vào trong bếp giúp bà Vương.

Bà Vương lấy ra một nồi cơm điện mới, cười nói: “May mà trước đó có mua một cái nồi cơm điện năm lít, để phòng khi có khách thì có thể dùng. Bình thường chúng tôi hay dùng nồi ba lít thôi.”

Trình Tiểu Hoa hỏi: “N ấ nhỏ ba lít kia có ở đây không?”

“Có, sao vậy?”

“Có thể nấu thêm một n ấ cơm được không? Cháu thấy cô còn mua một túi bánh bao, có thể hấp luôn không ạ? Ngại quá, em trai cháu ăn rất khỏe, cháu sợ không đủ cho em ấy ăn.”

“...”

Đến lúc ăn cơm trưa, bà Vương mới thật sự hiểu ăn rất khỏe là như thế nào. Sơn Miêu ăn một mạch hết cơm trong một cái n ấ, thêm một tô cơm, và mười cái bánh bao nữa. Đến cả người từ trước đến nay rất kén ăn như Vương Mạnh Mạnh cũng bị anh Miêu này ảnh hưởng mà ăn thêm hai bát cơm.

Ngay lúc bà Vương lo lắng không đủ cơm, định đi nấu thêm thì Cảnh Thù buông bát xuống. Bà Thái lo lắng, lén lút hỏi Trình Tiểu Hoa: “Sao th ầy Cảnh lại không ăn vậy? Cô thấy cậu ấy chỉ ăn hai miếng cơm r ấ thôi, có phải không hợp khẩu vị không?”

Tất nhiên Trình Tiểu Hoa không thể kể cho người khác biết là hấn đã tịch cốc từ lâu, ăn hai miếng cơm đã rất nể mặt r ấ, nên chỉ có thể cười cười: “Không sao đâu, cô cứ coi như anh ấy đang ăn kiêng để giảm cân đi ạ.”

Vương Thái Thái: “...”

Ăn cơm xong, Cảnh Thù bày kết giới trước, dặn dò mọi người không được tự ý ra khỏi cửa, sau đó tự mình đi xem xét bên ngoài.

Trình Tiêu Hoa muốn đi cùng nhưng Cảnh Thù lại nói: “Yêu quái này không rõ lai lịch, Minh Âm Linh không có cách không chế yêu quái. Cô không cần đi theo, nếu như bị ăn, bản quân lại phải mò bụng yêu quái tìm cô, rất phiền.” Dứt lời thì hóa thành một đạo ánh sáng, bay xuyên qua cửa sổ.

Trình Tiêu Hoa đứng bên cạnh cửa sổ ngắm cảnh, lại nhớ đến chuyện yêu quái. Như Cảnh Thù nói thì đây là một con yêu quái rất mạnh, rốt cuộc là mạnh đến mức nào vậy? Đến Nhân gian này, điện hạ chỉ còn một thành công lực liệu có thể đối phó với yêu quái kia không? Càng nghĩ càng lo lắng, Trình Tiêu Hoa tìm Sơn Miêu đến bàn bạc. Cùng là yêu quái, chắc có thể hỏi được chút thông tin gì đấy.

Hỏi Tôn Danh Dương mới biết được, giờ Sơn Miêu đang chơi với Vương Mạnh Mạnh ở trong phòng cô bé.

Cửa phòng Vương Mạnh Mạnh đã đóng lại, chưa đến gần đã nghe thấy tiếng trẻ con cười khanh khách, xem ra rất vui vẻ. “Không ngờ bình thường Sơn Miêu nhìn ngốc nghếch như vậy lại rất biết cách trông trẻ con.

Chờ v ề sao mình có con sẽ đ ể em ấy trông giúp. Mà khoan, sao mình lại nghĩ đến chuyện có con nhỉ? Giờ còn không cả có bạn trai cơ mà!”

Đợi đến lúc Trình Tiểu Hoa đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh trong phòng thì vô cùng kinh ngạc. Không biết Sơn Miêu bắt được ở đâu một con chuột vẫn còn sống. Cậu túm đuôi con chuột, thả nó xuống đất, con chuột vội chạy đi. Nhưng không chạy được một mét thì lại bị Sơn Miêu nhào đến, túm lại.

Vương Manh Manh vui vẻ vỗ tay: “Anh Miêu thật tuyệt, giỏi quá đi mất!”

Sau đó Sơn Miêu lại thả, lại bắt, r ồi lại thả, lại bắt lại,... thành một vòng tuần hoàn. Rõ ràng rất nhàm chán nhưng lại hợp với Vương Manh Manh, thấy con chuột chạy đi thì rất lo lắng đến lúc con chuột bị bắt lại thì vui vẻ vỗ tay hoan hô. Con chuột thật đáng thương, bị chơi đến mức không còn sức để chạy nữa.

Dưới tầng tr ần đến giọng nói của bà Vương: “Th ầy Tôn, cậu ăn đĩa hoa quả tráng miệng đi này. Tôi mang một đĩa khác lên trên tầng.”

Trình Tiểu Hoa vội chạy vào phòng: “Sơn Miêu, em đang làm gì ở đây!”

Sơn Miêu cầm cái đuôi dài của con chuột, quay lại nói: “Em đang chơi với Manh Manh. Chị Tiểu Hoa, làm sao thế?”

“Em chơi cái gì không chơi, sao lại đi dùng chuột để chơi hả? Nếu để bà Vương thấy, chắc bị dọa sợ đấy!”

Trình Tiểu Hoa trừng mắt nhìn Sơn Miêu, sau đó lại vỗ nhẹ lên lưng Vương Mạnh Mạnh: “Mạnh Mạnh này, h ỏi nhỏ anh Miêu không được chơi đồ chơi, hay là em dẫn anh ấy đi xem phòng đồ chơi của em đi?”

Vương Mạnh Mạnh đồng cảm nhìn Sơn Miêu: “Hóa ra h ỏi nhỏ anh Miêu không được chơi đồ chơi, thật đáng thương. Anh Miêu, anh mau đến đây, đồ chơi của em anh cứ chọn mà chơi này.” Nói xong thì đi đến đẩy cửa phòng đồ chơi, bên trong đâu là đồ chơi bằng bông, con vật nào cũng có.

“Ừ, đến đây!” Sơn Miêu trả lời, không tiện vứt con chuột đi đâu cả nên tiện tay ném thẳng vào miệng. Trình Tiểu Hoa lắc lắc đầu, vừa lúc nhìn thấy trên miệng hắn còn có một đoạn đuôi chuột vẫn còn dư ra bên ngoài, sau đó hút một cái, cái đuôi cũng bị nuốt xuống. Ngay lập tức Trình Tiểu Hoa cảm thấy dạ dày khó chịu, buồn nôn. Trình Tiểu Hoa cố nhịn, lắc đầu đi ra ngoài.

Đầu óc cô nhất định là có vấn đề rồi nên mới nghĩ về sau có con sẽ để Sơn Miêu trông giúp. Nếu thực sự để cậu trông, nhờ thành một con mèo nhỏ thì làm sao? Đến lúc nào đó sẽ ngậm một con chuột đi dọa người ấy chứ?

Cảnh Thù dạo một vòng quanh sơn trang, nhưng không phát hiện ra có chỗ nào không ổn. Chẳng lẽ đối phương đã cảm thấy có chuyện gì đấy nên trốn đi rồi? Nghĩ vậy, Cảnh Thù động thân, trong chớp mắt đã đứng ở ngọn cây cao trên đỉnh núi. Sườn núi không cao lắm, trên núi có rất nhiều cây là

do con người trồng. Có thể là vì tính toán đến độ đẹp mắt mà đầu trồng cây xanh quanh năm. Cho dù đang là mùa đông thì cây cối ở nơi này vẫn rất xanh tốt. Phóng tầm mắt cũng chỉ thấy những ngôi biệt thự nhỏ lẩn trong tán cây, không thấy có yêu quái nào cả.

Nhìn xa hơn chút nữa, thì ở phía nam cũng có một sườn núi. Nghe nói ở nơi đó chuẩn bị xây dựng một sơn trang thứ hai, sau đó vì có chuyện ma quái mà phải tạm dừng việc xây dựng.

So với khu sơn trang đã xây xong này, khu sơn trang bên kia, có từng mảng đất đá bị đào xới lên, nhìn từ xa giống như một vết sẹo, rất xấu xí. Mà cây cối ở nơi đó cũng chưa được cải tạo xong nên đang vào mùa rụng lá, khác một trời một vực so với cảnh vật nơi này. Ở giữa những bụi cây bên đó, có thể thấp thoáng thấy giữa sườn núi có một gốc đại thụ sừng sững đứng vững.

Gốc đại thụ kia sao? Cảnh Thù hơi nghi ngờ, thân hình đã hóa thành một đạo ánh sáng bay về phía đó. Chỉ mất mấy giây, đạo ánh sáng đã dừng ở sườn núi bên kia. Cảnh Thù khoanh tay nhìn cây đại thụ to lớn, tán cây che mất một khoảng trời.

Cổ thụ này rất lớn. Là một cây bách, thân cây phải mười người ôm mới hết, cao khoảng hơn chục mét. Thân cây mọc trên sườn núi, còn tán cây thì cao gần đến đỉnh núi. Cây cối xung quanh đang đến mùa rụng lá, chỉ có cây bách này là cành lá vẫn xanh tốt.

Cảnh Thù xoa thân cây, thì thào nói nhỏ: “Không thể tưởng tượng được là trong thành phố mà còn có một gốc cây lâu năm như vậy.” Gió thổi qua, lá cây xào xạc như giọng nói đáp lại lời hắn.

“Cây đó thật to! Cách xa như vậy mà vẫn nhìn thấy.” Trình Tiểu Hoa đứng trên ban công ở tầng ba, cũng nhìn thấy cổ thụ kia, bởi vì biệt thự này cách núi Nam Sơn gần hơn với nơi lần trước họ ở, nên có thể nhìn rõ hơn nhiều.

Ông chủ Vương nói: “Gốc cây kia, nghe nói là cây bách đã hơn một nghìn năm tuổi. Bên trên không cho phép động vào, chúng tôi cũng hứa nhất định sẽ giữ lại cổ thụ đó, biến chỗ đó thành hoa viên. Lúc giới thiệu cũng có lợi hơn. Chỉ tiếc là bên sơn trang này có chuyện nên bên đó còn chưa có tiền để xây dựng. Nếu thật sự không làm gì được thì tôi đành sang nhượng vậy.”

Trình Tiểu Hoa cảm thán: “Đã sống hơn một nghìn năm. Ở thành phố mà còn có thể bảo tồn được đến bây giờ, cũng là hiếm có.”

Ông chủ Vương nói: “Nghe nói, thời cổ đại, thành phố Yến Vân của chúng ta là một khu rừng rậm, thảm thực vật rất phong phú. Đến hơn hai nghìn năm trước, nơi này mới có một thôn trang. Sau đó, thôn trang thành trấn, rồi thành một châu. Cây cổ thụ kia đã chứng kiến nhiều biến đổi thời đại. Người dân ở những vùng xung quanh đời đời hiến tế cho cây này, mỗi năm mới đến, già trẻ lớn bé sẽ cầu nguyện dưới tán cây. Lúc muốn phá dỡ, có rất nhiều người dân lớn tuổi tiếc nuối nên đã gửi thư muốn chính phủ đồng ý giữ lại cây này thì họ mới đồng ý cho xây dựng.”

Chương 43

Thụ yêu

Tôn Danh Dương nghe vậy liền cắt lời: “Không phải chỉ là một cái cây sống nhiều hơn mấy năm sao, có gì đặc biệt đâu chứ! Tôi đi cày nó khôi phục nhà Minh, chẳng lẽ nó còn có thể giúp tôi đạt được tâm nguyện đó hả?”

Trình Tiêu Hoa cười: “Lão Tôn này, không phải anh đã nhận thức rõ hiện thực, không mơ tưởng chuyện đó nữa rồi à? Sao, còn chưa từ bỏ ý định hả?”

Tôn Danh Dương lầm bầm: “Người đã chết mấy trăm năm, còn không chết tâm thì cũng đâu thể làm gì được?”

Ông chủ Vương nghe thấy, không rõ hỏi: “Cậu nói gì vậy?”

Nhìn sắc trời dần tối, bà Vương có chút lo lắng: “Chúng ta phải ở lại thật sao? Nhớ... Tôi sợ...”

Tôn Danh Dương nói: “Đừng sợ. Lão đại của chúng tôi đã bày kết giới ở đây, nó chắc chắn không thể vào được. So ra còn an toàn hơn ở bên ngoài rất nhiều đấy.”

Ngược lại, Trình Tiểu Hoa không lo lắng về chỗ này có an toàn không mà cô lại có chút lo lắng cho Cảnh Thù. Hắn đã đi suốt một buổi chiều, vừa này nhận tin cho hắn cũng chỉ thấy nhắn lại: [Tôi đến Nam Sơn xem sao, xong việc sẽ trở lại.] Đến tận khi trời tối mịt vẫn không thấy hắn quay về

Bà Vương gọi xuống ăn cơm, không thấy Cảnh Thù đâu nên hỏi Trình Tiểu Hoa: “Chúng ta ăn trước hay đợi thầy Cảnh trở về rồi mới ăn?”

Trình Tiểu Hoa gọi điện cho Cảnh Thù nhưng gọi mấy cuộc đầu không kết nối được.

Tôn Danh Dương đã đợi từ lâu rồi: “Chắc là điện hạ ngửi ở khe rạch nào đấy chơi điện tử đến quên mất thời gian luôn rồi. Mấy chỗ đó không có tín hiệu nên không kết nối được cũng là chuyện bình thường.”

Sơn Miêu cũng nói: “Dù sao anh ta ăn hay không ăn thì cũng giống nhau thôi, chúng ta cứ ăn trước đi. Em với Mạnh Mạnh đầu đợi rồi.”

Mới ở cùng một ngày mà Sơn Miêu và Mạnh Mạnh đã rất hợp. Từ nhỏ đến giờ, Vương Mạnh Mạnh không có bạn chơi cùng, giờ có một người chơi cùng suốt nên bé vô cùng vui vẻ. Đến cả chuyện có yêu quái muốn ăn thịt mình cô bé cũng quên mất tiêu luôn. Lúc ăn cơm còn liên tục gấp thịch

vào bát cho Sơn Miêu. Sơn Miêu cũng một thân một mình suốt trăm năm, khó khăn lắm mới có Tiêu Hắc làm bạn, vậy mà Tiêu Hắc cũng bị hại chết. Tuy rằng sau này gặp được bọn Trình Tiểu Hoa, nhưng bọn họ lại giống người nhà hơn là bạn bè.

Trình Tiểu Hoa rầu rĩ ăn cơm, được một nửa thì bỗng nhiên hỏi: “Lão Tôn, anh nói trong khe suối sẽ không có tín hiệu thế thì làm sao điện hạ chơi điện tử được? Không chơi điện tử thì làm sao anh ấy có thể quên trời quên đất được? Huống chi giờ trời đã tối rồi, cho dù anh ấy có không yên tâm thì cũng không thể tối rồi mà không về chứ?”

Tôn Danh Dương cẩn thận ngẫm nghĩ: “Hay là điện hạ lại thích mấy trò offline rồi, không cần mạng vẫn chơi được?”

Trình Tiểu Hoa đặt bát xuống: “Tôi ra ngoài tìm anh ấy.”

Sơn Miêu vội cản: “Chị, chị không được ra ngoài. Chị quên điện hạ đã nói là không được ra khỏi đây sao. Huống chi giờ còn chưa rõ, nhớ điện hạ chỉ là về muộn một chút, chị lại ra ngoài tìm thì không phải là càng thêm chuyện sao?”

Trình Tiểu Hoa nghĩ lại, cũng cảm thấy liêu lĩnh, lỗ mãng không phải là chuyện tốt nên không nhắc tới chuyện ra ngoài tìm người nữa.

Suốt buổi tối, Trình Tiểu Hoa đều cảm thấy không yên tâm, cô không ngừng gọi điện cho Cảnh Thù, không có một lần nào gọi được cả.

Không gọi được thì cô gửi tin nhắn vậy:

[Điện hạ, ngài chơi game quên giờ sao hay là lại ngủ quên trong lúc tu luyện giống lão Tôn?]

[Đọc được tin thì mau trở về nhé, nếu không thì gọi điện cũng được]

[Rốt cuộc chỗ anh như nào? Tại sao không thể liên lạc được?]

[Có thể cho chút động tĩnh nào không? Anh cứ như thế sẽ làm người khác lo lắng đấy!!!]

[Nếu còn không quay về, tôi sẽ ra ngoài tìm anh. Tôi mà bị yêu quái ăn thịt thì đâu là lỗi của anh cả.]

[Điện hạ, ngài xảy ra chuyện rồi sao? Tôi tới cứu ngài đây, ngài cố đợi một lát nhé!]

...

Cả đêm Trình Tiểu Hoa đã gửi mấy chục tin nhắn nhưng đến một tin trả lời cũng không nhận được. Thấy đã sắp mười hai giờ đêm, rốt cuộc cô không nhin được nữa, gọi Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cùng nhau ra ngoài.

Trong sơn trang không có người làm, bên ngoài trời tối đen, không hề có một cái đèn đường nào.

Tôn Danh Dương nói: “Hoa này, chúng ta đi đâu tìm đây?”

Trình Tiểu Hoa cũng không biết: “Nếu không chúng ta chia nhau ra tìm đi?”

Sơn Miêu phản đối: “Chị Tiểu Hoa có linh lực yếu nhất, nếu gặp phải chuyện gì thì chị không đối phó được đâu.”

Tôn Danh Dương gật đầu: “Đúng thế, linh lực của tôi cũng không cao, gặp chuyện cũng không giải quyết được đâu.”

Trình Tiểu Hoa hỏi Sơn Miêu: “Yêu quái tụi em thích ở nơi nào nhất?”

Sơn Miêu nói: “Yêu quái khác thì em không biết, nhưng em thích ở trên núi nhất. Ít khi có con người đến gần, việc tu luyện của em sẽ không bị ai quấy rầy cả.”

“Vậy chúng ta đến ngọn núi kia tìm xem.”

Đúng lúc đó, di động kêu “tinh tinh” hai tiếng.

Chẳng lẽ là tin nhắn của Cảnh Thù? Trình Tiểu Hoa vội mở di động lên xem, không phải Cảnh Thù mà là app Địa phủ Tư thông báo nhiệm vụ mới:

[Cảnh Thù Diêm La gặp nạn, không giải được kiếp nạn này thì nguyên thần sẽ bị hủy.

Độ khó nhiệm vụ: 4 sao

Yêu cầu: Trợ giúp Diêm La thoát khỏi nguy hiểm

Khen thưởng: Linh lực +30 điểm

Trừng phạt: Bị vạ quỷ cắn người.]

Chỉ có mấy chữ mà làm Tiểu Hoa mất hồn. Hắn không phải là thần sao? Sao có thể gặp nạn dễ như vậy, còn rơi vào cảnh có thể bị hủy nguyên

thần? Chuyện vô cùng khẩn cấp, không thể nghĩ chuyện khác, Trình Tiểu Hoa ấn mở trợ giúp nhiệm vụ, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ:
[Nam Sơn có yêu quái rất hùng mạnh]

Nam Sơn? Là ngọn núi bên kia!

Từ xa nhìn thì Nam Sơn cũng không quá cao, chỉ khoảng một, hai trăm mét. Nhưng trên núi cây cối rậm rạp, đất đá lởm chởm, lại không có đường mòn, leo núi vô cùng vất vả. Sơn Miêu thấy Trình Tiểu Hoa đi lại khó khăn, hóa ra nguyên hình: “Chị Tiểu Hoa, để em cõng chị cho!”

Sơn Miêu to cỡ một con chó săn nhưng sức lực lớn lại thông thạo leo núi, cõng Trình Tiểu Hoa nhảy vài cái đã đến giữa sườn núi. Tôn Danh Dương cũng theo ngay sát.

Đến chõ giữa sườn núi, Sơn Miêu dừng lại, một đôi mắt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm cây bách to lớn kia.

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Sao thế, có phải có vấn đề gì không?”

Sơn Miêu lắc đầu: “Gốc cây này thật lớn, em ngồi được bốn phía đầu đầu linh lực nhưng lạ một chỗ là không có yêu khí. Nếu như vậy này không thành tinh thì sao có thể có linh lực chứ? Mà có linh lực sao lại không có yêu khí được cơ chứ?”

Đến Sơn Miêu còn phát hiện ra được cây này có chỗ bất thường thì với năng lực của Cảnh Thù tất nhiên là phải biết chứ? Trình Tiểu Hoa xuống khỏi lưng Sơn Miêu, đi quanh gốc cây xem xét.

Lúc này, mặc dù có trăng sáng, nhưng do tán cây bách quá lớn, cành lá dày đặc mà một chút ánh trăng cũng không xuyên qua được, chung quanh tối đến mức không thể nhìn rõ năm ngón tay.

Cũng may Trình Tiểu Hoa dựa vào chút linh lực, mặc dù khả năng nhìn đêm không tốt như Sơn Miêu nhưng cũng miễn cưỡng thấy rõ xung quanh. Đi đến phía sau cây này thì thấy trong bụi cỏ khô có chút ánh sáng chớp nháy, chớp nháy. Đến gần thì thấy là đèn báo trên di động. Di động này là của Cảnh Thù. Ấn mở thì thấy hiển thị mấy chục cuộc gọi nhớ và tin nhắn chưa đọc.

Trình Tiểu Hoa càng lo lắng. Cảnh Thù bị phạt đến Nhân gian, trong lòng rất ngọt ngào. Bên ngoài hẳn trầm mê di động nhưng thực ra là một loại phát tiết im lặng. Đối với điện thoại, trước giờ hẳn đều vô cùng cẩn thận. Rốt cuộc là có chuyện gì mà đến cả di động Cảnh Thù cũng không quản?

Là đại thụ!

Trình Tiểu Hoa vừa định nhắc nhở Sơn Miêu và Tôn Danh Dương phải chú ý, cẩn thận thì nghe thấy tiếng kêu của bọn họ truyền đến.

Ngay sau đó, đất dưới chân rung động dữ dội. Rễ cây thô to từ dưới đất lao lên như xúc tua, giương nanh múa vuốt lao đến.

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đều bị cuốn vào trong lòng đất.

Trình Tiểu Hoa muốn phản kháng nhưng cả người đều không cử động được, linh lực cũng không đi đâu khiến được. Thế là bị rễ cây trói chặt kéo xuống dưới đất. Đây là muốn đem bọn họ đi làm phân bón hả?!

Lúc đầu Trình Tiểu Hoa còn vừa lo lắng vừa sợ hãi, nhưng ở vào khoảnh khắc sinh tử lại vô cùng tỉnh táo, trong lòng bàn tay ngưng tụ một ngọn lửa, phóng về phía rễ cây đang quấn quanh hông cô. Lửa khắc mộc, rễ cây gặp lửa vội thu lại, Trình Tiểu Hoa tạm thời thoát khỏi nguy khốn, cô lại phóng hai quả cầu lửa về phía nhánh rễ đang cuốn chặt Tôn Danh Dương và Sơn Miêu.

Thoát khỏi nguy hiểm, Sơn Miêu giận dữ hét lên, móng vuốt vươn ra, chặt đứt mấy nhánh rễ đang muốn bò lên người Trình Tiểu Hoa. Chỗ Tôn Danh Dương có thảm hơn một chút, lúc Trình Tiểu Hoa ném cầu lửa đến thì không chỉ đốt cháy rễ cây đang cuốn người gã mà còn đốt một nửa mái tóc dài của gã. Gã nâng tay áo muốn dập lửa, nhưng khước mắt lại thấy có rễ cây đang vươn về phía gã, sao còn có thể quan tâm chuyện dập lửa nữa? Vội ngưng tụ linh lực tạo lửa đánh lại mấy nhánh rễ cây đó. Thế là một nửa còn lại cũng bị đốt gần hết.

“Mẹ mày, ông đây liều mạng với mày!!!” Suốt mấy trăm năm đầu luyện tiết cốt tủy, coi như dấu hiệu duy nhất chứng minh gã là người Đại Minh,

vậy mà tối nay lại bị hủy trong chốc lát. Tôn Danh Dương vô cùng tức giận! Thả người nhảy lên không trung, triệu tập tất cả linh lực toàn thân, một nhóm lửa nối tiếp một nhóm lửa bay ra, thiêu hủy không ít cành lá.

“Xào xạc” Đại thụ giống như bị chọc giận, tán cây lay động mãnh liệt, vô số chạc cây như roi vụt ra.

“Bịch” một tiếng, Tôn Danh Dương bị quật xuống đất, kêu la không ngừng.

Bên Trình Tiêu Hoa, Sơn Miêu cũng không ổn. Mới đầu còn có có đường sống nhưng không được bao lâu cũng bị chạc cây quật vài cái, tay chân bị cuốn lấy, trói chặt.

Đúng lúc này, trên thân cây thô ráp mờ hồ xuất hiện một gương mặt người, bởi vì vỏ cây thô ráp mà gương mặt kia cũng giống như một người già đã trăm tuổi, đầy vẻ già nua.

Giọng nói trầm thấp mà khàn khàn của thụ yêu vang lên: “Còn muốn đánh nữa sao, điện hạ?”

Chương 44

Chờ đợi ngàn năm

Tán cây vĩ đại tách ra một khe hở, một đạo ánh sáng từ tán cây phóng ra, dừng ở trên mặt đất hóa thành một bóng người. Bóng người đó phải lùi lại vài bước mới ổn định được cơ thể.

Cảnh Thù lau vết máu trên khóe môi, tức giận trừng mắt nhìn Trình Tiểu Hoa đang bị cành cây cuốn lấy: “Ai mượn các ngươi đến đây? Thành sự thì ít, bại sự thì nhiều!”

Trình Tiểu Hoa nhìn thấy Cảnh Thù, vừa vui mừng vừa sợ hãi: “Tốt quá rồi, điện hạ, ngài không sao chứ? Dọa chết bọn tôi rồi, còn tưởng ngài cũng bị trói rồi.”

Toàn thân Tôn Danh Dương bị trói chặt như cái bánh chưng, chỉ còn lộ mỗi đầu, hét lên: “Điện hạ, ngài đừng sợ, chúng tôi đến hộ giá!!!”

Hộ giá? Đúng là không biết xấu hổ!

Cảnh Thù tức giận: “Rốt cuộc là ta bị trói hay các người mới bị trói hả? A!!!”

Vừa rồi hắn đang đấu pháp với thụ yêu đến đoạn máu chốt. Bọn họ thì hay rồi, đột nhiên nhảy ra, hại Cảnh Thù tâm thần không yên, suýt nữa bị yêu nghiệt này làm tổn thương nguyên thần.

Trình Tiểu Hoa nhìn mình, cùng Sơn Miêu, Tôn Danh Dương rồi lại nhìn Cảnh Thù dưới đất. So ra thì bọn họ càng chặt vật hơn.

Vì thế, Trình Tiểu Hoa tội nghiệp kêu: “Cầu xin điện hạ mau cứu mạng! Tôi không muốn trở thành phân bón cho yêu quái đâu! ToT!”

Cảnh Thù âm thầm đi đều hòa nội tức, cao giọng nói: “Thụ yêu, thả bọn họ ra. Bản quân còn có thể tha tội chết cho người!”

“Ha ha ha” thụ yêu cười to, cây cối xung quanh cũng rung động theo, giống như đang cười cùng nó.

“Tha tội chết cho ta? Thật sự là lớn giọng! Nếu như người có chín thành linh lực kia thì có lẽ ta còn có thể sợ người. Nhưng hiện giờ, dù ta bóp chết bọn họ, người có thể làm gì được ta chứ?”

Vừa nói, cành cây vừa siết lại, Trình Tiểu Hoa bị siết chặt, không thể hô hấp, mặt đầu nghẹn đến đỏ bừng. Tình trạng của Tôn Danh Dương với Sơn Miêu cũng không khác lắm.

“Dừng tay!” Cảnh Thù hoàn toàn bị chọc giận, U Minh Hỏa như mưa to gió lớn đánh về phía đại thụ. Chạc cây đùng loạt lao đến, cho dù bị lửa đốt vẫn như thiêu thân mà lao đến gần chặn.

Cuối cùng, có hai chạc cây xuyên qua được biển lửa đánh đến trước mặt Cảnh Thù, Cảnh Thù vung một chưởng, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, đại thụ bị chấn động, run rẩy vài cái, lá cây dày đặc trong nháy mắt rụng hơn phân nửa.

Cảnh Thù cũng không ổn, bị đánh bay ra, toàn bộ thân thể đập mạnh vào gốc một cây trăm năm tuổi. Thân cây to lớn bị lực đập vào mà gãy làm đôi. Cảnh Thù thuận thế lăn vài vòng, phun ra một ngụm máu.

Từ trong khe hở chạc cây nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trình Tiểu Hoa vô cùng khó chịu. Cô vốn dĩ rất sợ chết, nhưng lúc này lại không sợ hãi mà thừa dịp chạc cây trói bọn họ buông lỏng một chút mà kêu lên: “Điện hạ, ngài mặc kệ bọn tôi đi, mau đi tìm viện binh! Dù sao tôi có chết thì vẫn còn hồn lưu lại, cùng lắm thì tôi đi làm Quỷ sai cũng được!”

Tôn Danh Dương kêu lên: “Còn tôi thì phải làm sao? Hồn diệt thì tôi đâu thể được làm Quỷ sai nữa!!!”

Thụ yêu cười phá lên: “Chết còn hồn lưu lại? Con nhóc người nghĩ thật hay. Chắc người không biết, không chỉ có thân thể có thể làm phân bón cho ta mà còn có cả linh hồn.”

Trình Tiểu Hoa: “Người có ý gì?”

Thụ yêu nói: “Là cả hồn của người cũng sẽ bị ta ăn luôn. A, linh hồn của người thật thơm, hẳn sẽ rất ngon, có thể giúp ta tăng cường thực lực lắm đây.”

Cảnh Thù gào thét: “Thụ yêu, nếu người dám đụng vào cô ấy, bản quân sẽ tự bạo nguyên thần, có chết cũng kéo người chôn cùng!” Một câu này không chỉ là uy hiếp. Tuy rằng Cảnh Thù chỉ còn lại một thành pháp lực nhưng dù sao hẳn cũng là thần, uy lực của nguyên thần tất nhiên là vô cùng mạnh mẽ. Đừng nói là một gốc thụ yêu cho dù có mười gốc thì cũng không thể chịu nổi sự giận dữ của thần. Nhưng cái giá phải trả là cả hai cùng bị hủy diệt.

Thụ yêu đã sống hơn ba nghìn năm, kiến thức cũng sâu hơn người thường. Nghe vậy, cả kinh: “Đường đường Diêm La, lại vì một nữ tử phạm nhân mà không tiếc tự bạo nguyên thần sao?”

Cảnh Thù cười lạnh: “Không tin người có thể thử xem.”

Tôn Danh Dương cảm động đến mức nước mắt doanh tròng: “Tôi đã nói là độn hạ đối với Tiểu Hoa khác thường mà. Thấy chưa, tôi không có nói sai

mà. Hu hu. Tôi cảm động quá, giờ tôi cũng không sợ hồn phi phách tán nữa, sao giờ...”

Sơn Miêu mắng hấn: “Lão Tôn ngậm miệng! Khóc sụt mướt y như đò đàn bà!”

Trong lòng Trình Tiểu Hoa cũng rất cảm động, khịt mũi, vô cùng hối hận: “Chỉ tại mình, tự dưng chạy tới thêm chuyện cho điện hạ. Nếu như hại điện hạ thì phải làm sao đây?”

Đúng lúc này, cô chợt nhớ tới đoạn tám chuyện cùng ông chủ Vương. Trong khoảnh khắc, cô có một trực giác. Dù hơi hoang đường nhưng vẫn phải thử một chút.

“Ông đại thụ, đấu qua đấu lại cũng chẳng được gì. Hay là chúng ta ng ồi xuống uống trà, tâm sự một chút đi?”

Cảnh Thù nghe thế mà tức muốn ộc máu: “Sao? Nghiện làm chị gái tri kỷ rồi hả? Người phụ nữ này có não không thế hả!”

Trình Tiểu Hoa nói tiếp: “Mọi người xem, đêm nay trăng rất sáng, cảnh cũng rất đẹp. Chúng ta li ều chết li ều sống, cả một đám người cùng chết cũng không đáng. Thật ra chúng ta cũng không có thù hận gì lớn, đúng không? Ai da, ông đại thụ, ngài nhẹ tay chút, cứ siết chặt cháu thế này, cháu nói chuyện khó khăn lắm đây.”

“Ông đại thụ? Hừ, ai cho cô gọi như thế!” Ngũ khí thụ yêu không tốt nhưng chạc cây đang siết Trình Tiểu Hoa cũng buông lỏng. Trình Tiểu Hoa mừng thầm, có lẽ cô đoán đúng rồi.

“Cháu nghe nói, trước kia ở gần chỗ này có mấy thôn trang nhỏ, người trong thôn sẽ đến chỗ ngài cầu phúc vào ngày lễ ngày tốt. Mấy đứa trẻ đều thích vây quanh ngài gọi ông. Nên cháu mới mạo muội gọi ngài như vậy.”

“Hừ, vậy mà người còn biết việc này.”

“Tất nhiên phải biết ạ. Ông ngẩn ngơ ở đây đã hơn một nghìn năm, bảo vệ nơi này cũng hơn nghìn năm. Người dân ở đây đều cảm kích ngài, thích ngài.”

Thụ yêu thành yêu đã lâu, pháp lực cao cường. Nếu như thật sự có ác ý, sao lại có nhiều thế hệ cư dân có thể lưu lại chứ? Còn coi cỗ thụ này thành cây may mắn? Cho nên, Trình Tiểu Hoa phỏng đoán, bản chất của thụ yêu không ác như bọn họ đoán.

“Cảm kích ta? Thích ta?” Ngũ khí thụ yêu thay đổi, giọng nói có chút bi thương: “Có lẽ thế, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn rời bỏ ta, rời bỏ gia viên này. Chỉ vì một chút lợi ích mà đem nơi ở của nhiều thế hệ bán cho người khác. Người xem, ngọn núi đối diện kia, trước đó có rất nhiều cây lâu năm. Sau này đều bị chặt đi, xây một biệt thự, trông nhưng loại cây mà họ thấy đẹp. Ta che chở bọn họ, trăm nghìn năm qua chưa có một yêu ma nào

dám bén mảng đến, vậy mà kết quả là gì? Bọn họ vứt bỏ ta. Cái gì mà cảm kích, cái gì mà yêu thích, thật nực cười!”

“Cho nên ông đi hại con gái của ông chủ Vương? Muốn làm cho việc xây sơn trang của chú ấy không diễn ra được?”

“Ta từng đồng ý với một người, sẽ bảo hộ nơi này, bảo hộ đời sau của người đó. Chỉ cần có người muốn phá hủy nơi này, ta sẽ không để bọn họ đạt được ý nguyện.”

Trong tâm tưởng thụ yêu lại hiện ra bóng hình người nọ. Cho dù đã hơn hai nghìn năm nhưng những ngày tháng làm bạn kia, những năm tháng ấm áp đó vẫn như mới hôm qua.

“Người đó là ai?” Trình Tiêu Hoa bị khơi gợi tính tò mò.

Chạc cây đại thụ nhẹ lay động. Ông kể vừa chậm chạp vừa mang theo thương nhớ vô cùng.

Lúc mới gặp, nàng vẫn là một đứa bé ba tuổi, mặt phúng phính, hai búi tóc nhỏ xinh, phụ mẫu đang hái thuốc còn nàng chạy quan thân cây ông mà bắt bướm, vô ý vấp phải hòn đá dưới tàng cây mà bị ngã, khóc nức nở.

Phụ mẫu bảo nàng tự đứng lên. Nhưng có lẽ là ngã đau quá, nàng chỉ xoa đầu gối khóc mà không đứng lên.

Thụ yêu rất muốn đỡ nàng dậy nhưng lúc đó ông chỉ mới mở linh trí, yêu lực vẫn còn yếu, không thể làm gì được. Tiểu cô nương khóc một lát, sau đó tự đứng dậy, lau nước mắt rồi tiếp tục chơi. Chơi mệt thì dựa vào thân cây mà ngủ. Thụ yêu dùng một chút yêu lực, nhân lúc nàng ngủ mà đi vào trong giấc mộng, cùng nàng chơi đùa.

Làm một gốc cây, ông rất nhàm chán. Trăm nghìn năm qua, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có người đi qua, nhưng không có người dừng lại nhìn ông, cũng không thể nói thêm gì cả.

Trong mộng của nàng, ông không còn cảm thấy cô độc nữa. Ở đó, cùng nhau chơi đùa, như những bằng hữu lâu năm.

Tiểu cô nương bị mẫu thân gọi dậy.

Phải đi sao? Đại thụ bỗng nhiên buồn bã. Ông rất sợ hãi, sau này sẽ không còn có người làm bằng hữu với ông, cùng ông chơi đùa.

Rõ ràng chỉ là một giấc mộng, nhưng sau khi tỉnh lại, tiểu cô nương cứ nhìn chăm chăm vào đại thụ.

Mẫu thân hỏi nàng: “Con nhìn gì thế?”

Nàng rất muốn nói cho mẫu thân nghe, trong mộng, gốc cây này cùng nàng chơi đùa, còn kéo tay nàng, dùng lá cây biến thành mũ đội đầu cho nàng, còn biến ra mặt người, cười với nàng.

Nhưng khả năng diễn đạt của một đứa bé ba tuổi còn hạn chế, a a y y mãi mà vẫn không nói được trọn vẹn.

Mẫu thân cười, ôm lấy nàng: “Sau này chúng ta sẽ sống ở dưới chân núi, sẽ thường xuyên đến đây hái thuốc, hái rau dại, con cũng có thể đến đây chơi.”

Bọn họ muốn sống ở đây sao? Đại thụ âm thầm vui vẻ, một khắc kia, ông cảm thấy mình không còn cô đơn nữa.

Sau đó, tiểu cô nương thường xuyên đến đây chơi, đôi khi sẽ ngủ dưới tán cây, bọn họ sẽ cùng nhau chơi đùa trong giấc mộng. Có đôi khi, nàng không ngủ nhưng vẫn sẽ chơi quanh đại thụ.

Nữ hài dần trưởng thành, có tâm sự cũng có nam hài mà nàng thích. Nàng coi đại thụ là bằng hữu tốt nhất, thổ lộ tâm tình thiếu nữ cùng ông.

Một ngày nọ, đại thụ bị một tràng tiếng sáo và tiếng trống hủ làm tỉnh giấc. Ông duỗi dài chạc cây nhìn xuống chân núi, nữ hài mặc áo lụa đỏ, tiến hành hôn sự.

Nữ hài thành phụ nhân, phụ nhân lại trở thành lão bà bà nhưng vẫn không cách Nam Sơn quá xa. Cuộc sống của nàng rất tốt, trượng phu sủng ái, tử tôn đầy nhà.

Năm nàng bảy mươi tuổi, nàng chống拐杖 trượng, run rẩy đi tới cạnh đại thụ.

“Lão bằng hữu, lâu rồi không đến thăm người, thật xin lỗi. Ta già đi rồi, không leo nổi núi nữa.”

Cành lá đại thụ lắc lư, giống như lời nỉ non ôn nhu.

“Lão bằng hữu, ta chỉ biết người có linh khí, nghe hiểu lời ta nói. Người cùng ta cả đời, đáng tiếc ta không thể cùng người được nữa. Chi bằng để tử tôn của ta ở cùng người, người cũng giúp ta trông nom chúng...”

Vào buổi trưa nắng ấm đó, lão bà bà tóc bạc trắng, dựa vào thân đại thụ nói rất nhiều lời, lúc thái dương sắp xuống núi, nàng nặng nề ngủ thiếp đi, tiến vào một giấc mộng vĩnh hằng. Trong giấc mộng kia, có nàng, có đại thụ, bọn họ cùng nhau chơi đùa, giống như mấy chục năm trước lúc nàng còn là một đứa trẻ.

Xì po chương sau:

Nghĩ đến đây, Trình Tiêu Hoa vô cùng cảm kích nhìn Cảnh Thù, đang muốn nói những lời cảm động rơi nước mắt thì nghe thấy Cảnh Thù cười nhạo một tiếng: “Bản quân là thuận miệng nói vậy thôi, chủ yếu muốn uy hiếp thụ yếu. Tự bạo nguyên thần? Đừng có đùa, bản quân trải qua bao nhiêu lần thiên kiếp mới có thể thành thần, làm sao có thể vì một người trăn mắt thịt như ngươi mà phá hủy nguyên thần. Ta đâu có ngu!”

Ahihi, Cảnh ngạo kìêu online :v

Chương 45

Cảnh Thù hẹp hòi

Thụ yêu thở dài: “Một gốc cây mở linh trí tu yêu, ngoại trừ tu luyện ra thì chỉ có khoảng thời gian cô độc dài đằng đẵng. Nàng nói ta bên cùng nàng cả đời. Nhưng nàng không biết rằng bởi vì có nàng mà ta không còn quá cô độc. Cho dù sinh mệnh của nàng quá ngắn ngủi nhưng thế hệ sau của nàng càng ngày càng nhiều. Ta rất thích bọn nó, nhất là mấy đứa trẻ con, đứa nào đứa nấy rất giống nàng. Mà giờ, tụi nhỏ đều rời khỏi rồi. Con cái của nàng, cũng là con cái của ta. Hiện tại, con cái của ta đều không cần ta nữa, bọn nó chán ghét nơi hẻo lánh này, đã chuyển vào những căn chung cư trong thành phố. Còn ta, ta sẽ tiếp tục bảo vệ nơi này, bảo vệ nàng!”

“Bảo vệ nàng?”

Bên cạnh thụ yêu, cỏ dại tách ra, lộ ra một bia mộ đã bị mưa gió bào mòn. Ông duỗi những chạc cây phủ lên bia mộ, dịu dàng như vuốt ve gò má của người yêu.

“Bạn già ơi, tụi nhỏ đi hết rồi cũng không sao cả, ta sẽ luôn luôn ở cạnh nàng. Ai dám đến chiếm nhà của chúng ta, ta nhất định sẽ bắt họ phải trả giá!”

Trình Tiêu Hoa nói: “Thật ra, con cháu của ông không hề vứt bỏ ông đâu! Tuy rằng bọn họ bán đất đi nhưng cũng là bất đắc dĩ phải làm vậy. Trước khi rời đi, họ viết thư, yêu cầu chính phủ phải bảo vệ ông thật tốt. Lúc ông chủ Vương mua khu đất này, chính phủ cũng đã yêu cầu rõ ràng phải bảo vệ cố thụ, không được di chuyển, không được phá hoại.”

“Cô nói thật sao?”

“Việc này có thể kiểm tra mà, sao cháu có thể nói dối được. Ông chủ Vương cũng từng nói với cháu, trong kế hoạch của bọn họ, sườn núi này sẽ xây dựng một công viên. Nếu những thôn dân đó nhớ ông, nhớ ngọn núi này thì vẫn có thể trở về thăm ông.”

Tôn Danh Dương cũng vội vàng phụ họa: “Thật đấy. Lúc ông chủ Vương nói chuyện, bọn cháu đều nghe được.”

“Tội nhỏ, thật, thật sự không vứt bỏ ta...” Giọng nói của thụ yêu có chút nghẹn ngào. Đối với cây cối mà nói, sinh mệnh càng lâu càng cô đơn, tịch mịch. Chờ đợi suốt ngàn năm đã trở thành chấp niệm duy trì sự sống của ông từ lâu rồi.

Trình Tiêu Hoa nói: “Ông đại thụ, cháu hiểu vì bảo vệ nơi này mà ông làm rất nhiều việc. Nhưng dọa ông chủ Vương bỏ đi thì chỗ này cũng sẽ có người khác tiếp quản thôi. Các công ty không dám tiếp quản thì cũng không có chuyện chính phủ để nơi này hoang vắng mãi. Dù sao thì nơi này

cũng cách nội thành không xa. Đến lúc đó ai biết được sẽ xây dựng thành cái gì. So ra thì xây một sơn trang nghĩ dưỡng sẽ ít thay đổi diện mạo nơi này hơn, đúng không? Bên kia đã xây xong rồi, chỗ này cháu sẽ nói với ông chủ Vương, không chặt cây nữa, cố gắng giữ nguyên dạng. Vậy có được không?”

Thụ yêu trăn mặc, tựa hồ đang suy xét. Sau một lát, chạc cây buông lỏng, Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu từ trên cây rơi xuống. Tôn Danh Dương cũng được cởi trói, ùa té chạy đến trốn sau lưng Cảnh Thù.

Trình Tiểu Hoa không ngờ địch ý của thụ yêu với bọn họ lại có thể dễ dàng xóa bỏ như vậy: “Ông đại thụ, cảm ơn ông chịu tin tưởng cháu!”

Cảnh Thù trào phúng một câu: “Xem ra cô rất thích hợp làm “chị gái tri kỷ” đấy.”

Thụ yêu nói: “Ta cũng không biết có nên tin tưởng các người hay không. Nhưng nếu đem ba người các người làm phân bón, bạn già của ta mà biết nhất định sẽ không vui. Bỏ đi, các người mau đi đi, việc này vốn không có quan hệ gì với các người cả.”

Cảnh Thù cao cao tại thượng nói: “Tuy rằng vạn vật đều có quyên tự do sinh trưởng, nhưng người có thể sống suốt ba nghìn năm chắc cũng không dễ dàng. Hi vọng người có thể trân trọng sinh mệnh cho tốt, đừng tùy tiện hại người, tránh bị trời phạt.”

“Trời sinh bản tính của cây cối chúng ta là thích yên tĩnh, không thích gây chuyện. Chỉ cần người không động đến ta, ta cũng sẽ tuyệt đối không làm hại người.”

Bình minh lên, ánh mặt trời chiếu rọi Nam Sơn, khiến cho toàn thân thụ yêu chìm trong ánh nắng vàng ấm áp. Chạc cây vỗ nhẹ bìa mộ bên cạnh: “Bạn già, nàng nói xem, tụi nhỏ sẽ đến thăm chúng ta chứ?” Bìa mộ không đáp lời, chỉ có tiếng gió thổi đáp lại ông. Cỗ thụ cao như vậy, rộng như vậy, mà bìa mộ lại nhỏ bé như vậy.

Trên đường về, Tôn Danh Dương vừa đi vừa khóc, đau lòng vì mái tóc bị cháy kia.

Trình Tiểu Hoa an ủi nói: “Đừng khóc nữa, sau này sẽ lại dài ra thôi mà.”

Tôn Danh Dương bi phẫn nói: “Không dài ra được đâu. Tôi là ma, lúc chết như nào thì sau khi chết sẽ là dáng vẻ đấy. Hu hu, cắt tóc như cắt chân, với con dân Đại Minh như tôi mà nói, đây là tổn thương tinh thần vô cùng to lớn đấy!”

Cảnh Thù bị làm phiền, bực mình nói: “Đủ rồi, đừng gào lên nữa! Có bản lĩnh thì người đi tìm thụ yêu báo thù đi, đốt hết sạch lá cây của lão là được rồi.”

Tôn Danh Dương im lặng khóc thút thít. Tìm thụ yêu báo thù á? Gã còn chưa muốn làm phân bón cây đâu nhé.

Nhắc tới thụ yêu, Trình Tiểu Hoa không nhịn được mà hỏi Cảnh Thù: “Vì sao thụ yêu lại chưa hóa hình vậy? Đã mấy nghìn năm, cứ đứng mãi ở một chỗ rất đáng thương.”

“Tuy mạng sống dài lâu nhưng cũng sống cô độc. Loại cô độc này vốn dĩ sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng nếu mở ra linh trí rồi thì sẽ rất khó chịu. Giống như người thực vật vậy, có thể nghe thấy, có thể suy nghĩ nhưng lại không thể cử động hay nói chuyện. Đặc biệt, quá trình tu luyện của thực vật lại càng lâu hơn động vật. Thường thì động vật tu luyện hai, ba trăm năm là có thể hóa hình nhưng thụ yêu phải mất hai nghìn năm mới có thể hóa hình.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Nhưng thụ yêu kia đã ba nghìn tuổi, sớm đã hóa hình rồi mới đúng chứ?”

Cảnh Thù nói tiếp: “Trước kia không hóa hình là do tu vi còn bị hạn chế, giờ không hóa hình là do bia mộ kia.” Rõ ràng là đã qua đời rất lâu rồi, đã trải qua không biết bao nhiêu kiếp luân hồi. Nhưng thụ yêu lại vẫn coi giữ một mảnh ký ức kia, coi sóc bia mộ kia nghìn năm, thậm chí coi đời sau của nàng như con mình mà bảo vệ. Chấp niệm này đến cùng sâu bao nhiêu? Tình cảm đó nặng bao nhiêu?

Trình Tiểu Hoa chưa kịp thương cảm thì đã thấy Cảnh Thù chìa tay ra trước mặt mình.

Cô sửng sốt: Ý gì đây? Là tại đường núi khó đi, nên đưa tay qua cho cô bám sao? Điện hạ quá gần gũi rồi...

Trình Tiểu Hoa đang suy nghĩ xem có nên đưa tay ra không, Cảnh Thù đã nói: “Ngăn người gì thế, mau trả điện thoại cho ta. Lúc này ta có thấy người nhạt rồi.”

Hóa ra,... biết ngay mà, thân thiết, gần gũi không thể là điện hạ được!

Trình Tiểu Hoa vội đưa di động cho hắn: “Nguyên vẹn, không hỏng hóc gì. Trước khi tôi đến, app Địa phủ ra nhiệm vụ cho tôi, muốn tôi giúp ngài thoát khỏi nguy hiểm. Lúc này ngài cũng đâu có bị thụ yêu làm khó đâu, sao lại còn có thể có nguy hiểm chứ? Hệ thống này bị lỗi rồi à?”

Trình Tiểu Hoa cũng lấy luôn di động của mình ra, trên màn hình có thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ. Cảnh Thù cũng cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù thụ yêu có tu vi ba nghìn năm, cũng rất lợi hại, Cảnh Thù không thể đánh nhanh thắng nhanh được, nhưng cũng không đến mức chịu thiệt. Nếu không phải do bọn Trình Tiểu Hoa đột nhiên xuất hiện, làm hắn phân tâm thì làm sao thụ yêu có thể chiếm được ưu thế cơ chứ. Làm gì mà có nguy hiểm cơ chứ?

Tôn Danh Dương từ trong bi thương ngẩng đầu lên: “Ai bảo điện hạ không gặp nguy hiểm cơ chứ? Lúc thụ yêu trói chúng ta lại làm con tin, có khác gì gây khó dễ cho điện hạ đâu?”

Trình Tiểu Hoa cũng thấy có chút hợp lý. Không phải lúc nãy Cảnh Thù nói muốn tự bạo nguyên thần cùng thụ yêu đống quy vu tận à? Nếu thật sự làm như vậy thì thần hồn sẽ bị hủy diệt rồi còn gì.

Nghĩ đến đây, Trình Tiểu Hoa vô cùng cảm kích nhìn Cảnh Thù, đang muốn nói những lời cảm động rơi nước mắt thì nghe thấy Cảnh Thù cười nhạo một tiếng: “Bản quân là thuận miệng nói vậy thôi, chủ yếu muốn uy hiếp thụ yêu thôi. Tự bạo nguyên thần? Đừng có đùa, bản quân trải qua bao nhiêu lần thiên kiếp mới có thể thành thần, làm sao có thể vì một người trăn mắt thịt như ngươi mà phá hủy nguyên thần. Ta đâu có ngu!”

Vì thế những lời cảm kích sắp nói kia đã bị Trình Tiểu Hoa nhin xuống.

Cảnh Thù kiểm tra di động, xem có bị rơi vỡ không. Sau đó, ấn mở màn hình thì thấy thông báo có mấy chục tin nhắn chưa đọc, cuộc gọi lỡ. Mở khóa thì thấy đầu là của Trình Tiểu Hoa. Lại đọc từng tin nhắn một:

[Điện hạ, ngài chơi game quên giờ sao hay là lại ngủ quên trong lúc tu luyện giống lão Tôn?]

Cảnh Thù cười khinh bỉ: Nực cười, bản quân có thân phận gì, sao có thể ngủ quên được chứ!

[Rốt cuộc chỗ anh xảy ra chuyện gì? Tại sao không thể liên lạc được?]

Hừ, dựa vào pháp lực của bản quân, sao lại có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?

[Có thể cho chút động tĩnh nào không? Anh cứ như thế sẽ làm người khác lo lắng đấy!!!]

Lo lắng? Cô lo lắng à? Còn nhấn nhiều dấu chấm than như vậy à, cho dù có miễn phí cũng đừng tùy tiện như thế.

[Nếu còn không quay về, tôi sẽ ra ngoài tìm anh. Tôi mà bị yêu quái ăn thịt thì đâu là lỗi của anh cả.]

Này,...người phụ nữ này... Thật là...

[Điện hạ, ngài xảy ra chuyện gì rồi sao? Tôi tới cứu ngài đây, ngài cố đợi một lát nhé!]

Cứu bản quân? Rốt cuộc là ai cứu ai thế hả?

Cảnh Thù oán thâm nhưng biểu cảm trên mặt lại dần có chút vi diệu. Đọc xong tin nhắn, lúc ngẩng đầu nhìn Trình Tiểu Hoa, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, hơi mỉm cười.

Đúng lúc này, Trình Tiểu Hoa đi ở trước bị trượt chân, chút nữa thì té ngã. Cảnh Thù muốn tiến lên giúp thì lại thấy Sơn Miêu hóa vờ nguyên hình, ng ỡ xồm trước mặt Trình Tiểu Hoa: “Chị Tiểu Hoa, chị vẫn nên để em công chị xuống núi thôi.”

Cảnh Thù vội nói: “Sơn Miêu không lên như ngựa, cưới sẽ không thoải mái. Chi bằng...”

“Không sao đâu, lúc đến cũng là Sơn Miêu công tôi.” Vừa nói Trình Tiểu Hoa vừa cưới lên lưng Sơn Miêu.

Cảnh Thù không nói gì nữa, chỉ hừ một tiếng, vẻ mặt mất hứng đi lên trước.

Trình Tiểu Hoa khó hiểu hỏi: “Sao điện hạ lại tức giận r ỡ? Haizzz, sao lại thất thường như vậy chứ?”

Tôn Danh Dương thương tâm nhưng cũng không quên bà tám: “Hoa này, tôi cảm thấy có lẽ điện hạ muốn công cô đấy. Sơn Miêu, cậu thật không tinh ý gì hết, cẩn thận điện hạ ghim cậu nhé!”

Sơn Miêu: “...” Gì? Ai biết gì đâu?

“Lần trước bị ma ám nên mới tin lời anh nói nhé!” Trình Tiêu Hoa quắc mắt nhìn Tôn Danh Dương: “Anh nói xem, một con ma lưỡi dài nhiều chuyện như anh mà không vào Bạt Thiệt địa ngục thì thật là quá phí phạm nhỉ.”

Tôn Danh Dương lẩm bẩm: “Tiêu Hoa càng ngày càng độc mồm độc miệng mà. Bị ma ám? Hừ, ngày nào cô cũng gặp ma còn gì!!!”

Chương 46

Ước định

Hai vợ chồng ông chủ Vương cũng một đêm mất ngủ, nhưng một đêm này cũng trôi qua êm đẹp, không xảy ra chuyện gì cả.

Lúc hừng đông, đám người Cảnh Thù đã trở về. Trên đường về, bọn họ đã nghĩ ra nên nói những câu gì. Dù sao cũng không thể nói chuyện thụ yêu được, một yêu quái lâu năm như vậy ở Nam Sơn, nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ có chuyện không hay.

Bọn họ đã nói với ông chủ Vương là khu đất đó không hề có yêu quái gì cả. Sở dĩ lúc trước Vương Mạnh Mạnh xảy ra chuyện là lúc ông chủ Vương xây dựng công trình phá hủy thảm thực vật, làm cho Sơn Thần tức giận nên mới cảnh cáo nhẹ.

Đúng vậy, đẩy hết mọi chuyện lên Sơn Thần. Cái gọi là trên đầu ba thước cho thần linh. Rất nhiều lúc người ta không tin nhưng vẫn vô cùng kính sợ.

Nhất là ông chủ Vương lúc đầu tận mắt thấy ma đói, sau đó thì con gái yêu gặp chuyện mê man không tỉnh. Đối với mấy lời của bọn họ nhất định sẽ

tin tưởng, vội hỏi làm như thế nào mới có thể xoa dịu Sơn Thần.

Trình Tiểu Hoa nói cho ông ấy biết, cách làm rất dễ, chỉ cần giữ lại thảm thực vật vốn có của Sơn Nam, xây dựng thành một công viên sinh thái. Nếu có thể làm vậy, chẳng những sơn trang không xuất hiện chuyện ma quái mà Sơn Thần còn có thể bảo vệ cho cả một vùng này.

Ông chủ Vương liên tục gật đầu, thề sẽ không phá hỏng tình trạng của Nam Sơn, còn có thể trồng thêm cây ở những chỗ đã đào đất.

Vốn nghĩ rằng sơn trang Yến Ngữ Lâm Phong này sẽ phải đóng cửa, toàn bộ số tiền đầu tư sẽ phải đổ sông đổ biển. Giờ có thể giải quyết ổn thỏa mọi việc lại còn được Sơn Thần một phương che chở, sau này ở đây cũng sẽ không xuất hiện chuyện ma quái gì nữa, thì hy sinh một phần lợi nhuận của Nam Sơn đối với ông chủ Vương cũng giống như mất bò mới lo làm chuồng vậy.

Để chứng minh đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, bọn Trình Tiểu Hoa còn ở lại thêm hai ngày. Quả nhiên hết thấy đầu sóng yên biển lặng.

Đương nhiên, khen thưởng nhiệm vụ Trình Tiểu Hoa cũng không quên lĩnh. Giờ có thêm ba mươi điểm khen thưởng, quả thật rất trâu bò nhé.

Thứ nhất, cô có thêm kỹ năng mới là độn thổ, sau này cô muốn ra ngoài sẽ không cần ngồi xe buýt nữa. Lúc trở về, cô muốn thử sử dụng kỹ năng

mới này. Ngoại trừ cái kỹ năng này ra, Cảnh Thù còn nói, linh lực của cô bây giờ đã tương đương với Quỷ sai cấp T1.

Lúc đầu nghe thấy chỉ là cấp T1, Trình Tiểu Hoa có chút thất vọng.

Tôn Danh Dương khóc kè: “Lão Tôn tôi mất năm mươi năm mới có thể từ quỷ sai dự bị trở thành quỷ sai thực tập cấp T1, lại phải mất hơn một trăm năm mươi năm mới có tám mươi điểm linh lực, bước vào hàng ngũ quỷ sai chính thức cấp T2. Cho tới tận bây giờ, linh lực mới được có một trăm tám mươi điểm, cách yêu cầu hai trăm tám mươi điểm thành T3 rất xa. Cô chỉ làm mấy nhiệm vụ thôi mà linh lực đã đến sáu lăm điểm. Công lý ở đâu? Tại sao lại như thế được chứ?”

Cảnh Thù nói: “Không bằng người đi bắt thụ yêu đi, bản quân đặc biệt cất nhắc cho người lên cấp T3 nhé?”

Tôn Danh Dương nghe vậy càng quẫn: “Thụ yêu đâu có dễ bắt. Tôi không đi cửa sau nữa. T2 thì cứ T2 vậy thôi.”

Ngoại trừ độn thổ ra, như Cảnh Thù nói thì linh lực của Trình Tiểu Hoa bây giờ giống với quỷ sai thực tập T1, có thể dựa vào năng lực của chính mình bắt những con ma độ khó một sao như Hứa Lai Phượng. Nếu như phối hợp với Minh Âm Linh, thì độ hung ác hai sao như Bạch Triêu Lộ cũng có thể dễ dàng thu phục. Nghĩ lại, bản thân trở nên lợi hại như vậy, tâm tình của Trình Tiểu Hoa cũng tốt hơn.

Đến ngày thứ ba nên cáo từ, ông chủ Vương muốn đưa bọn họ về nhưng Trình Tiểu Hoa từ chối. Hai ngày nay cô đã trộm luyện tập thuật độn thổ, tất nhiên là muốn thử tự đi về Ngõ xe á? Tốn thời gian lắm.

Trước khi đi, Vương Mạnh Mạnh cứ giữ tay Sơn Miêu không buông. Cô bé là con gái một, từ nhỏ không có bạn chơi cùng, ở trường còn tốt nhưng về nhà thì cũng chỉ có thể chơi với những đồ chơi vô tri. Chưa từng có anh trai nào như Sơn Miêu, đẹp trai lại còn tốt tính, thảnh thơi cô bé giận lẫy cũng đều nhường nhịn bé. Quan trọng nhất là ở cạnh rất có cảm giác an toàn, năm lần bảy lượt cứu bé. Trong chuyện cổ tích ý, đến cuối cùng, công chúa đâu có hoàng tử bảo vệ mà? Trong lòng Vương Mạnh Mạnh, anh Miêu rất giống hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Lúc hoàng tử của bé phải rời khỏi, Vương Mạnh Mạnh vô cùng đau lòng, khóc nói: “Anh Miêu, anh còn quay lại chơi với Mạnh Mạnh không?”

Sơn Miêu gật đầu: “Mỗi tuần anh sẽ đến chơi với em một ngày nhé.”

Vợ chồng ông chủ Vương cho rằng Sơn Miêu chỉ đang dỗ dành trẻ con mà thôi, không cho là thật. Dù sao thành phố Yến Vân cũng cách thành phố Vọng Gianh hơn một trăm cây số, mỗi tuần đều đến thật sự rất vất vả.

Nhưng Vương Mạnh Mạnh nghĩ là thật, cô bé đưa ngón tay út ra: “Anh Miêu không được lừa em đâu nhé, chúng ta ngoéo tay nhé!”

Sơn Miêu cũng cùng bé ngoéo tay, hai ngón tay cái một lớn một nhỏ, trịnh trọng đóng dấu.

Vương Mạnh Mạnh lấy từ trong túi áo một con thú nhũ bông, đưa cho Sơn Miêu: “Tặng cho anh nè!”

Trình Tiểu Hoa ngắm nghía, là một con chuột béo, lưng xám bụng trắng, hai chân trước nhỏ nhỏ xinh xinh ôm một củ lạc. Rất đáng yêu, nhưng Trình Tiểu Hoa rất lo lắng Sơn Miêu sẽ ăn luôn mất.

Sơn Miêu cũng ngắm con chuột bông đang được đặt trên tay mình, cười ngốc: “Thật dễ thương!”

Trình Tiểu Hoa vô cùng hoài nghi mình nghe nhầm rồi. Thật dễ thương? Không phải là nên nói “Ăn rất ngon” à?

Vương Mạnh Mạnh cũng cười: “Anh phải giúp em chăm sóc cục cưng chuột thật tốt nhé, lần sau em sẽ kiểm tra đấy.”

Sơn Miêu trịnh trọng gật đầu: “Được.”

“Anh Sơn Miêu...”

“Hả?”

Vương Mạnh Mạnh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nghiêm túc nói: “Đợi đến khi em tóc dài đến eo, anh lấy em được không?”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Giờ trên TV đâu chiếu cái thể loại phim quý quái gì thế? Một cô bé đáng yêu mà cũng bị ảnh hưởng đến mức này!

Ông chủ Vương, bà Vương xấu hổ, sau đó lại cảm thấy buồn cười.

“Trẻ con nói linh tinh thôi, đâu là do ti vi dạy hư.” Bà Vương ôm con gái, nhỏ giọng răn dạy: “Sau này không được xem mấy cái phim truyền hình kia nữa, con xem con học cái gì rỗi này!”

Ngay lúc Vương Mạnh Mạnh buồn bã sắp khóc, Sơn Miêu xoa đầu cô bé, trịnh trọng nói: “Được, anh chờ em lớn lên.”

Trình Tiêu Hoa vô cùng kinh ngạc, đây là cái tình tiết gì vậy!! Rõ ràng chỉ hai đứa còn là trẻ con đấy!!!

Vợ chồng ông chủ Vương: “Chúng tôi không muốn gả con gái đi sớm vậy đâu nhé!

Lúc trở về tiệm hoành thánh, Sơn Miêu nói với Trình Tiểu Hoa: “Chị, sau này mỗi tuần chị cho em nghỉ một ngày được không? Em hứa với Mạnh Mạnh rồi, mỗi tuần sẽ đến thăm em ấy một ngày.”

Tên nhóc này quả nhiên tưởng thật. Trình Tiểu Hoa chỉ có thể gật đầu đồng ý. Đối với người thường, đi hơn một trăm cây số thật sự rất vất vả, nhưng với Sơn Miêu, cũng chỉ giống như bước chân ra khỏi cửa, ngay lập tức đến nơi.

Tôn Danh Dương cũng xen miệng: “Tiểu Hoa, tôi cũng muốn một tuần nghỉ một ngày. Đột nhiên tôi cũng muốn yêu đương á.”

“Nhưng anh làm gì có đối tượng?”

“Thì không có nên tôi mới muốn đi tìm á. Tôi ở Nhân giới với Minh giới lăn lộn suốt ba trăm năm, không hề gặp ai vừa mắt cả. Sơn Miêu mới đến vài ngày mà đã có đối tượng, hơn nữa còn là một thiên kim tiểu thư nhà giàu nhà. Lão Tôn ta không phục!!”

Vì thế Trình Tiểu Hoa chỉ có thể nói: “Cũng được, nhưng anh với Sơn Miêu không thể cùng nghỉ một ngày được, nếu không trong tiệm sẽ rất vất vả.”

“Không thành vấn đề”

Trình Tiểu Hoa quay đầu nhìn bầu trời tối tăm bên ngoài, rõ ràng còn đang mùa đông dài mà sao tất cả đều ấm như tấm gió xuân thế này?

Nhìn Cảnh Thù đang vui đầu chơi game sau quỳ thu ngân, Trình Tiểu Hoa hỏi: “Điện hạ, Sơn Miêu và Lão Tôn đều xin nghỉ một ngày mỗi tuần. Ngài có muốn nghỉ một ngày không?”

Người khác đều có một ngày nghỉ, cũng không nên để điện hạ làm việc suốt tuần nhỉ?

Cảnh Thù mí mắt cũng không động: “Bản quân muốn nghỉ thì nghỉ, muốn làm thì làm, cần gì cô đề nghị?”

Được rồi, ngài là chủ tiệm, ngài thích sao cũng được.

Trình Tiểu Hoa đang muốn đi ra ngoài, lại nghe thấy Cảnh Thù bổ sung thêm một câu: “Ta đây cũng nghỉ một ngày vậy.”

Gi? Không phải nói tự tung tự tác à?

Trường trung học phổ thông số một thành phố Vọng Giang, Nhất trung. Đây là một trường trung học công lập nội trú, do thành tích tốt, giáo viên giỏi, ở thành phố Vọng Giang cũng có tiếng tăm lừng lẫy. Có thể học ở

trường này, hoặc là thành tích vô cùng tốt, hoặc là vừa có tiền vừa có quan hệ.

Một trường trung học tốt như vậy nhưng cơ sở vật chất lại cũ kỹ, nhất là ký túc xá, dựa theo lời trường học nói, vẫn còn rất tốt cho học sinh nghỉ ngơi, học tập.

Nửa đêm, trăng lên cao, ánh trăng chiếu xuống, kiến trúc trong trường càng thêm cũ kỹ. Ký túc xá tắt đèn lúc mười giờ, ngoại trừ một số học sinh chăm chỉ, hiếu học thì tất cả đều đã chìm vào mộng đẹp.

Hừm, editor đứng đây chờ bạch mã quàng tử suốt 23 năm mà vẫn chưa gặp, toàn gặp phù thủy với cả mẹ kế :3 r ầu thế không biết.

Sao trẻ con bây giờ nó mạnh động thế nhỉ :3 mấy bé mới tí tuổi đầu đã đòi làm phi công á =]]

Chương 47

Chương 46 (tiếp)

Cạch!

Cửa một phòng ngủ ở khu ký túc xá phía Tây từ từ mở ra, một nam sinh còn đang ngái ngủ kéo lê từng bước đi vào nhà vệ sinh.

Toàn bộ hành lang chỉ nghe thấy tiếng bước chân. Ngọn đèn hành lang bởi vì được đi đều khiến bởi âm thanh mà khi sáng khi tắt, ngọn đèn mờ nhạt làm cho con người ta cảm thấy một sự kinh sợ khó hiểu.

Khi đi đến cửa toilet, cậu ấn mở công tắc, có mấy cái bóng đèn nhưng không hề sáng. Có lẽ đèn đã hỏng rồi. Cậu cũng không để ý lắm, bởi vì đèn toilet thường hay hỏng, nhiều khi là do những tên nghịch ngợm phá hỏng, thỉnh thoảng là do tự hỏng.

Cũng may mà hôm nay ánh trăng rất sáng, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, có thể mơ hồ nhìn thấy rõ bên ngoài.

“Xoẹt”

Cậu vừa kéo quần ngủ, có một cơn gió nhẹ thổi từ cửa sổ vào, giống như có một đôi tay lạnh lẽo vuốt ve cổ cậu. Vốn dĩ đang nửa tỉnh nửa mơ mà cũng tỉnh táo lại. Theo bản năng nhìn hai phía cạnh mình, phát hiện không có chuyện gì, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình thảnh thơi nết thảnh thính. Sau khi xong chuyện, xoay người muốn trở về phòng, lơ đãng liếc nhìn gương trên bồn rửa tay, nhất thời cậu bị dọa sợ đến trợn mắt ngạc nhiên.

Ánh trăng chiếu xuống, mơ hồ có thể thấy được trong gương có một khuôn mặt trẻ: Làn da xanh xao, mắt trợn trắng đã nhìn cậu chằm chằm, lưỡi dài đỏ tươi lè ra, dài đến tận cằm, đầu lưỡi còn có máu nhỏ.

Cậu nam sinh muốn hét lên nhưng lưỡi của bóng ma trong gương bỗng dài ra, cuốn chặt lấy cổ cậu, khiến cậu nam sinh không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Nửa giờ sau, lại một nam sinh vội vàng chạy vào nhà xí nhưng vừa tới cửa đã đứng ngây người. Nương theo ánh trăng, cậu thấy được một đôi chân đang lơ lửng giữa không trung, đôi chân lay động, cái bóng cũng không ngừng lay động.

“Lâm... Lâm Hải! Á! Treo cổ, có người treo cổ!!!”

Không giống tỏ tình

Sáng sớm hôm nay, Trình Tiểu Hoa vừa hoàn thành tu luyện năm tiếng xong, chuẩn bị đi ngủ một chút. Tuy rằng giờ cô không cần ngủ cũng không sao, nhưng dù sao cũng đã có thói quen nhiều năm, nên nhất thời rất khó sửa.

Vừa muốn chìm vào giấc ngủ thì lại cảm giác có một ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chằm chằm. Chẳng lẽ lại có sự kiện ma quái gì xuất hiện sao? Trình Tiểu Hoa giật mình, mở to mắt nhìn, thì thấy một đôi mắt đẹp nhưng vô cùng lạnh lùng đang nhìn mình.

“Á!” Trình Tiểu Hoa sợ đến mức xém nhảy từ trên giường xuống.

Cảnh Thù mất hứng: “Sao thấy bản quân lại như thấy giống quỷ thế? Có phải đã làm gì có lỗi với bản quân không?”

Trình Tiểu Hoa thấy cửa phòng vẫn đang được khóa cẩn thận, chắc là vị đại thần này xuyên tường mà vào rồi.

“Điện hạ, lần tới ngài có thể gõ cửa trước khi vào không? Chưa kể ngài đột nhiên xuất hiện như thế có thể dọa chết tôi hay không, nhưng không được người con gái đờng ý mà đã tự tiện vào phòng người ta là rất bất lịch sử

đấy ạ. Nhỡ lúc tôi ngủ không mặc quần áo thì sao? Hoặc là lúc đó tôi đang thay đồ thì sao? Thế không phải là sẽ bị ngài nhìn thấy hết à?”

Cảnh Thù nói: “Ta biết khi ngủ cô không có thói quen không mặc đồ, huống hồ, với khả năng của ta, còn không biết lúc nào cô đang ngủ, lúc nào cô đang thay đồ?”

“Cho nên, rốt cuộc tại sao ngài lại muốn rình trộm tôi?”

Cảnh Thù bị vạch trần nhưng mặt vẫn tĩnh bơ: “Bản quân có thân phận gì cơ chứ, sao phải rình trộm? Ta...”

“Ngài rốt cuộc muốn nói gì?”

“Hôm nay ta muốn nghỉ.”

“Ta muốn đi mua đồ.”

“Rồi sao nữa?”

“Tiền ở chỗ người mà, không phải vụ sau được ông chủ Vương trả một trăm vạn à?”

Lúc này Trình Tiểu Hoa mới hiểu được, hóa ra là đến đòi tiền.

Sau khi giải quyết xong chuyện thụ yêu, ông chủ Vương ngay lập tức đưa cho họ một trăm vạn. Cảnh Thù ngại phiền nên để cho Trình Tiểu Hoa quản lý luôn. Tôn Danh Dương và Sơn Miêu cũng không có ý kiến gì. Dù sao sau khi có tiền, Trình Tiểu Hoa cũng trở nên hào phóng hơn, muốn mua cái gì chỉ cần nói với cô là sẽ mua cho ngay.

Tuy rằng bọn họ không cần nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn ngần ngại chia số tiền ra làm bốn phần, để đến lúc bọn họ cần thì đưa cho. Chính mình thì vui vẻ làm một nhân viên kế toán.

Hiện tại, Cảnh Thù mở miệng đòi tiền, đương nhiên Trình Tiểu Hoa sẽ đưa.

“Anh cần bao nhiêu tiền, tôi đưa cho anh luôn. Giờ tôi có hơn ba nghìn tiền mặt, nếu như không đủ cho anh dùng thì anh tự đi rút nhé.”

“Không cần phiền phức như vậy, cô cần tiền với thẻ theo rỗi đi cùng ta.”

“Đề?”

“Cần tiền rất nhiều, còn không bằng dắt cô theo, vậy tiện hơn. Thất thì gì nữa, mau rời giường thay quần áo đi. Đúng rồi, mặc cái váy hôm trước ta chọn cho cô ấy.”

Hóa ra là coi cô là ATM à. Dù sao cũng có tiền của ngài, làm ATM cũng được. Nhưng mà sao lại muốn cô mặc cái váy kia?

Đợi đến lúc cô mặc váy xong, đi ra ngoài thì thấy Cảnh Thù đã mặc bộ com lê kia, nhìn vô cùng đẹp trai.

Hắn nhìn cô, nhướn mày: “Lần trước ta chọn là váy màu đen mà? Sao giờ thành màu đỏ rượu rồi?”

“Năm nay màu đỏ rượu hot hơn, ha ha.”

Trước khi ra ngoài, Trình Tiểu Hoa dặn dò Sơn Miêu, Tôn Danh Dương trông tiệm, nếu nhiều việc quá thì không cần phải nhận đơn hàng bên ngoài, chỉ bán trong tiệm thôi cũng được.

Bọn họ vừa đi, Tôn Danh Dương đã kéo Sơn Miêu qua: “Thấy chưa? Đi hẹn hò rồi kìa!”

Sơn Miêu nói: “Chị Tiểu Hoa nói là đi ra ngoài mua chút đồ, không phải hẹn hò đâu.”

“Cậu ngọc à. Muốn mua đ ồsao không đưa cả hai chúng ta đi cùng? Tiêu Hoa ngại nên mới không nói thẳng là đi hẹn hò đấy.”

Sơn Miêu à một tiếng, dáng vẻ kiêu thì ra là như vậy.

May mà Trình Tiêu Hoa đã đi xa, không nghe thấy, chứ không chắc tức ói máu mất.

Trên đường đi, Cảnh Thù chưa nói muốn mua gì. Trình Tiêu Hoa hỏi mấy câu, hấn đ ầu giả vờ như không nghe thấy. Cuối cùng, Trình Tiêu Hoa đi theo Cảnh Thù đến chỗ mua bán nhà đất.

Trình Tiêu Hoa hơi bất ngờ: “Điện hạ, ngài muốn mua nhà?”

Cảnh Thù nướn mày: “Không được à?”

“Được chứ, nhưng ngài không biết khi nào sẽ về lại Địa phủ, mua phòng ở Nhân gian quá lãng phí.”

Chị gái bán nhà tươi cười chào hỏi: “Hai vị muốn mua phòng sao? Mấy người ở vậy?”

Cảnh Thù duỗi hai ngón tay, chị gái lập tức hiểu rõ: “Hai người ở, chắc hẳn là mua phòng tân hôn rồi. Chỗ chúng tôi có bán phòng hai phòng ngủ, cũng có bán loại phòng ba phòng ngủ. Trước tiên ngài xem xem thích kiểu thiết kế nào, sau đó tôi sẽ đưa anh chị đi xem phòng mẫu.”

Cảnh Thù nhận lấy tập thiết kế, dáng vẻ giống như không phải nói đùa.

Trình Tiểu Hoa dò hỏi: “Các chị bán bao nhiêu một mét vuông vậy?”

“Tùy theo loại thiết kế, hướng phòng rồi ở tầng nào mà sẽ có mức giá khác nhau. Đầu trong khoảng trên dưới bốn mươi vạn tệ.”

“Bao nhiêu cơ?” Trình Tiểu Hoa biết giá phòng ở Vọng Giang cao nhưng không nghĩ sẽ đắt đến mức đó.

“Thành phố Vọng Giang là đô thị loại hai, sao lại đắt như vậy?”

“Thành phố Vọng Giang chúng ta sắp lên đô thị loại một. Em xem Thượng Hải bên cạnh chúng ta đi? Đợi đến lúc lên đô thị loại một, giá phòng chắc hẳn sẽ tăng thêm. Huống chi, phòng chỗ chúng tôi còn có cảnh sông. Khu này cách quảng trường Tịch Giang không đến tám km, khu vực vàng đấy. Nếu không em có thể xem căn hai phòng này, bảy mươi mét vuông, giá rẻ hơn. Thích hợp làm phòng tân hôn, sau này có thêm con cũng không cần lo lắng gì cả.”

Chị gái bán nhà rất có khả năng ăn nói, khen phòng thì khen người: “Hai người đẹp như thế này, sau này con của hai người chắc chắn cũng sẽ rất xinh đẹp!”

Trình Tiêu Hoa vô cùng xấu hổ: “Chị nghĩ sai rồi, em với anh ấy không phải là...”

Cô còn chưa nói hết thì đã nghe Cảnh Thù nói: “Tôi thích phòng có hai phòng ngủ này, mang bản mẫu cho tôi xem.”

Chị gái nghe thế, cảm thấy việc mua bán này chắc sẽ thành rồi, nên nhanh chóng, ân cần mà dẫn hai người họ đi xem phòng mẫu. Trên đường đi vẫn không ngừng giới thiệu. Trình Tiêu Hoa vài lần muốn nói mà không được. Là người không kiên nhẫn như Cảnh Thù lại có thể nghe chị gái này nói lời nhảm nhí suốt đường đi.

Sau khi trở về, Trình Tiêu Hoa kéo Cảnh Thù đi về, nhưng hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Điện hạ, ngài thật sự muốn mua phòng à? Nếu không, tôi đốt cho ngài mấy cái biệt thự bằng giấy nhé, nghe nói ở trên đây đốt dưới đó sẽ nhận được đấy.”

Cảnh Thù: “Không mua thì tốn nhiều thời gian như vậy làm gì? Cô nghĩ thời gian của bản quân không phải là vàng là bạc đấy à?”

Trình Tiểu Hoa nghĩ thầm: “Lương tháng của ngài chỉ có hơn một nghìn tệ, thời gian cũng chẳng đáng giá lắm đâu.”

“Cô thấy phòng đó sao nào?”

“Tất cả đều tốt nhưng rất đắt. Rẻ nhất cũng tám mươi. Đúng rồi, sao ngài lại muốn mua phòng?”

Cô càng muốn hỏi rằng có phải ngài bị chặn mạch rồi không.

Cảnh Thù nói: “Tôn Danh Dương nói thời nay con gái đều thích nhận phòng ở còn gì?”

Trình Tiểu Hoa chớp mắt: “Sau đó?”

Khuôn mặt tuấn tú của Cảnh Thù hơi đỏ: “Dù sau bản quân nhất định sẽ mua phòng, cô có thu hay không hả!”

Là có ý gì? Muốn tặng cô phòng này?

Chị gái bán nhà hâm mộ nói: “Em gái, vị hôn phu của em thật tốt.”

“Vị hôn phu? Chị hiểu lầm rồi. Bọn em không phải là quan hệ đó. Chỉ là đồng nghiệp bình thường thôi.”

“Đồng nghiệp bình thường mà lại tặng phòng à? Sao chị không có đồng nghiệp tốt như vậy nhỉ.”

Thấy không thể giải thích được hiểu lầm, Trình Tiểu Hoa chỉ đành nói với Cảnh Thù: “Người ta hiểu lầm rồi kìa? Anh mau giải thích đi chứ!”

Cảnh Thù: “Cô mau trả tiền đi.”

“Hay là ngài tặng tôi cái khác đi nhé. Phòng này rất đắt.”

“Ta xem trên tivi có nói, giờ người ta hay mua phòng. Dù sao sớm muộn gì cũng phải mua, cứ mua trước đi vẫn tốt hơn.”

Trình Tiểu Hoa dở khóc dở cười: “Tất nhiên là phải mua phòng rồi, nhưng phải đợi đến lúc tôi có đối tượng kết hôn mới suy tính. Hiện giờ tôi vẫn còn độc thân, mua cũng đâu có ở ngay cơ chứ.”

Cảnh Thù trề̃m mặt: “Cô còn muốn kết hôn cùng người khác?”

“Có vấn đề gì à?”

Cảnh Thù lạnh mặt trề̃ng cô, trề̃ng đến Trình Tiêu Hoa cả người lạnh toát, r ễ̃ hấn hừ lạnh một cái, phất tay áo rời đi.

Trình Tiêu Hoa: “...”

Chị gái bán phòng cũng ngốc luôn: “Em có mua phòng này nữa không...”

Đợi đến lúc Trình Tiêu Hoa tìm thấy Cảnh Thù, hấn đang ng ễ̃ bên ngoài tiệm trà sữa uống trà sữa.

Trình Tiêu Hoa cũng mua một phần, dề̃ dặt, cẩn thận ng ễ̃ xuống cạnh hấn: “Điện hạ, ngài muốn mua thì chúng ta đi mua thôi. Dù sao một hơn một trăm vạn kia cũng không có tác dụng lắm, mua phòng có khi còn có thể tăng giá trị tài sản.”

“Cô chịu nhận r ễ̃?”

“Tôi đâu có ngốc, chuyện có lợi như vậy tất nhiên phải nhận r ồi.” Cùng lắm thì phòng đó cho thuê, hơn nữa còn có tiền từ tiệm hoành thánh, chắc cũng miễn cưỡng trả khoản vay. Không nên cự tuyệt ý tốt của điện hạ. Huống h ồ, việc này rõ ràng là cô có lợi mà.

“Ừ.” Sắc mặt Cảnh Thù hơi dụ: “Hôm nay là thứ tư, sau này ta nghỉ thứ tư, cô cũng nghỉ thứ tư nhé.”

“Hả, sao lại phải như thế?”

“Không như thế sao HEN HỒ được?”

Trình Tiểu Hoa sặc: “Trời ơi, tôi nghe thấy cái gì thế này? Đây là tỏ tình à? Không, là trực tiếp hẹn hò luôn r ồi!”

Lại nhìn Cảnh Thù, khuôn mặt tuấn tử đỏ hết cả lên, nụ cười còn mang theo chút e lệ - đây vẫn là vị Diêm La điện hạ lạnh lùng kia sao? Rõ ràng là một thiếu niên đang yêu mà.

Cảnh Thù hắng giọng, ẩn dưới biểu cảm e lệ: “Đi ăn cơm thôi. Mấy bài viết hẹn hò trên mạng đều nói g ần đây có một tiệm cơm Tây, không khí rất tốt, thích hợp cho việc hẹn hò.”

Vậy mà còn đọc mấy bài đấy nữa, chắc rảnh rỗi quá r ồi?

Eo, cái tốc độ của điện hạ là tốc độ bàn thờ trong truyền thuyết à? ToT

Chương 48

nbsp;

Trình Tiêu Hoa mất một lúc mới phục hồi được tinh thần từ trong khiếp sợ: “Tôi không hiểu sai đâu nhỉ, ngài muốn hẹn hò với tôi?”

Khó trách hôm nay đi ra ngoài Cảnh Thù mặc như vậy, quá mức nghiêm chỉnh. Lúc đầu Trình Tiêu Hoa cũng không quá để tâm giờ mới phát hiện ra biểu hiện khác lạ.

“Nhưng mà.... Tôi chưa có ý định làm bạn gái ngài mà.”

Theo trình tự bình thường thì người con trai sẽ tỏ tình, sau đó người con gái sẽ suy nghĩ thật kỹ, nếu như cũng thích đối phương thì mới ngại ngần nhận lời, sau đó mới hẹn hò. Sao đến lượt Cảnh Thù lại thành đi hẹn hò luôn vậy?

Nghe vậy sắc mặt Cảnh Thù trầm xuống: “Em không ý? Tám nghìn năm qua, đây là lần đầu tiên bản quân hẹn hò, em vậy mà không ý?”

Trình Tiêu Hoa nhin không được run sợ: “Không phải, tôi không nói là không đồng ý, tôi chỉ là muốn suy nghĩ trước...”

“Suy nghĩ? Tám nghìn năm qua, lần đầu tiên bản quân thích một người, còn cần phải suy nghĩ gì nữa?”

Trình Tiêu Hoa lại nhin không được run sợ, sâu trong đáy lòng có hai “cô” đang tranh đấu: Làm bạn gái hẳn hay là bị một phát đánh chết luôn?

Cảnh Thù đợi mãi mà không thấy Trình Tiêu Hoa trả lời, trong lòng bắt đầu lo lắng: Bức bách cô ấy như vậy hình như không hay lắm? Trên mạng nói con gái đầu thích con trai dịu dàng mà.

Vì thế, Cảnh Thù hạ giọng, dùng giọng điệu tự cho là ôn nhu nhưng vẫn đầy bá đạo nói: “Vậy em cứ suy nghĩ trước đi. Nhưng vẫn phải hẹn hò, lần đầu tiên trong suốt tám nghìn năm qua của ta không thể bị bỏ dở như vậy được.”

Vẫn phải hẹn hò... Được rồi, nhượng bộ chút vậy. Nếu như còn cự tuyệt thì sẽ giống như làm kiêu vậy. Cuối cùng cô gật đầu đồng ý.

Khuôn mặt lạnh lẽo như băng tuyết vĩnh cửu kia của Cảnh Thù bỗng nhiên băng tiêu tuyết tan, cười vô cùng rạng rỡ. Trong phút chốc, vạn vật trong đất trời đều bị nụ cười này làm cho ảm đảm thất sắc.

Trình Tiểu Hoa ngây người, chỉ cảm thấy trái tim đã rơi vào nụ cười kia, không thoát ra được.

Cảnh Thù huơ tay trước mặt cô, thấy cô vẫn chưa có định thần lại nên âm thầm nắm lấy tay cô.

Đến khi Trình Tiểu Hoa bị nắm lấy tay mới từ trong tình trạng háo sắc tỉnh lại. Mặt cô đỏ lên, muốn rút tay lại nhưng không những không rút được mà còn bị nắm chặt hơn, không khỏi tức giật nói: “Anh đã đừng ý cho tôi thời gian suy nghĩ mà. Bây giờ chúng ta vẫn là đồng nghiệp, đồng nghiệp thì không được nắm tay nhau.”

Cảnh Thù chỉ đành lưu luyến buông tay: “Hoa Hoa, em muốn suy nghĩ bao lâu? Một giờ? Quá lâu, hay mười phút... Không, một phút thôi!”

“Hoa Hoa?”

“Trên mạng nói phải có biệt danh mới thể hiện sự thân thiết. Quá nhiều người gọi em là Tiểu Hoa rồi, nếu bản thân cũng gọi như vậy, sao có thể thể hiện mối quan hệ thân mật của chúng ta chứ? Hoa Hoa nghe rất hay, bản thân nghĩ hết một buổi tối mới ra, không cho phép em từ chối!”

Trình Tiểu Hoa rất muốn nói: “Biệt danh anh suy nghĩ suốt cả đêm sao lại giống tên con chó cưng của tiệm bên cạnh thế hả?” Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn lại không nỡ phũ phàng.

“Yêu đương là chuyện quan trọng, đặc biệt là hai chúng ta đều chưa từng trải qua nên nhất định phải suy nghĩ kỹ một chút. Vậy một tuần nhé, tôi cần suy nghĩ thật cẩn thận, anh cũng nên suy nghĩ kỹ lại đi. Nhất là thân phận của anh lại đặc biệt, cùng một người phàm như tôi ở bên nhau, nếu truyền xuống Địa phủ sẽ có rất nhiều vấn đề đấy.”

Trình Tiêu Hoa là một cô gái rất truyền thống, cô đồng ý với quan điểm: Yêu đương mà không có mục đích cuối cùng là kết hôn thì chỉ là đùa giỡn lưu manh mà thôi. Nói cách khác, nếu xác lập mối quan hệ yêu đương thì sẽ là yêu lâu dài.

Cảnh Thù: “Ta suy nghĩ cái gì nữa chứ? Ta đã nghĩ rất lâu rồi! Người phàm thì làm sao? Cô gái bản quân để ý, ai dám đặt điếu sau lưng, bản quân sẽ đập hấn xuống Bạt Thiệt địa ngục! Em muốn suy nghĩ thì cứ suy nghĩ đi, dù sao cũng chỉ có một kết quả!”

Trong lòng Trình Tiêu Hoa trầm xuống: Nói cái gì mà đồng ý cho suy nghĩ, sao lại giống như mình đồng ý rồi?

Dưới sự lầy lội của Cảnh Thù, hai người đi đến cái cửa tiệm kia ăn cơm. Sau khi ăn xong, Cảnh Thù lại đề nghị đi ăn cơm.

Trình Tiêu Hoa đoán là trong cái nhóm kia dạy rồi, chứ không lão nhân gia tám nghìn tuổi sao lại biết mấy việc này?

Kể ra thì ngoại trừ lúc học trung học, Trình Tiểu Hoa có tham gia một hoạt động xem phim của trường ra thì không có đi xem nữa. Ngoại trừ tiệc tiê thì còn cảm thấy xem một mình không vui.

Cảnh Thù chưa từng xem phim điện ảnh, lúc đeo kính 3D vào nhìn thấy hình ảnh 3D cũng vô cùng ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh sau đó, lực chú ý của hắn không còn ở phim ảnh nữa, thường nghiêng đầu nhìn Trình Tiểu Hoa.

Lúc cô mỉm cười, khóe miệng sẽ nhếch lên, phảng phất như có một loại mà lực, làm hắn nhìn không được mà muốn hôn một cái. Đáng giận là bộ phim này rất hot, người xem rất nhiều, xung quanh toàn người là người. Muốn có động tác nhỏ nào cũng không tiện. Vậy mà trong cái nhóm kia còn nói rạp chiếu phim là nơi hẹn hò lý tưởng cho các cặp đôi. Ta khinh! Chỉ xem phim, nói còn không được hai câu thì có gì lý tưởng chứ?

Bỗng nhiên, trong phim chiếu đến cảnh đêm, ánh sáng trong rạp chiếu phim cũng tối đi nhiều. Cảnh Thù canh mãi, cảm thấy thời cơ đã đến, bĩu môi, quay sang hôn một cái. Đáng tiếc, hai đôi môi còn chưa chạm vào nhau thì hai cặp kính đã chạm trước, “Tạch” một cái, cặp kính 3D cùng rơi xuống đất, hỏng mất.

Trình Tiểu Hoa cả kinh: “Điện hạ, ngài muốn làm cái gì?”

Lúc này, trong phim mặt trời bắt đầu mọc, rạp phim cũng sáng hơn, Những người xung quanh nghe thấy tiếng động, đồng loạt quay lại nhìn hai người họ.

Cảnh Thù húng háng: “Loại kính này không tốt, đeo lâu sẽ hại mắt”

Trình Tiểu Hoa bất lực: “Vậy nên ngài làm nó hỏng luôn à? Ngài có biết là làm hỏng rồi sẽ phải đền không?”

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai người lại đi dạo ven sông một lúc, sau đó đi ăn tối. Lúc ăn xong cũng không còn sớm nữa.

Cảnh Thù muốn đi xem phim lần nữa nhưng Trình Tiểu Hoa nhất quyết không đồng ý.

Trên đường trở về, Cảnh Thù lại có chút không yên phận, mắt nhìn đông ngó tây, cuối cùng tìm được một hẻm nhỏ vắng người, vội kéo Trình Tiểu Hoa vào.

“Úi, làm gì vậy!”

“Trên đường lớn không nên dùng pháp thuật, nơi này không có người tiện hơn nhiều.”

“Nhưng ngài lôi tôi vào cái góc này để làm gì?”

“Việt Nam có bọn Sơn Miêu nữa, không tiện, chỉ bằng hôn chúc ngủ ngon tại đây luôn đi.”

Trình Tiểu Hoa hoảng hốt, vội ngăn cản: “Không thể được! Chúng ta còn chưa phải loại quan hệ đó, không thể hôn môi!”

“Chỉ là hôn chúc ngủ ngon cũng không được sao? Ta xem phim thấy có mà.”

“Đó là phim nước ngoài, Trung Quốc chúng ta không như vậy.”

Cảnh Thù hơi buồn, nhưng vẫn tôn trọng ý kiến của Trình Tiểu Hoa: “Đành vậy. Về sau bổ sung là được rồi.”

Ý gì thế? Hẳn chắc chắn cô sẽ đồng ý đấy à?

Đúng lúc này, có tiếng người truyền đến, cách chỗ họ không xa lắm:

“Tiền đâu! Mau lấy ra!”

“Không, tôi không có tiền. Các người tha cho tôi đi...”

“Bớt nói nhảm, đưa túi sách đây cho tao kiểm tra!”

Trình Tiểu Hoa huých Cảnh Thù: “Hình như có cướp bóc.”

Cảnh Thù không nhận được nụ hôn chúc ngủ ngon, tâm trạng đang không tốt. Ai cả gan ở kia tranh cãi, phá vỡ bầu không khí tốt đẹp giữa hai người họ?

Chỗ ngõ góc, ba nam sinh mặc đồng phục trung học đang đấm đá một nam sinh khác. Cảnh đó có một tên đang cầm ví tiền, hình như là thủ lĩnh. Biểu cảm ác độc trên mặt không hợp với độ tuổi của hắn: “Mẹ mày! Còn dám nói không có tiền? Đây là cái gì?”

“Đây là tiền sinh hoạt tháng này của tôi, các cậu không được cướp, a, đừng đánh, đừng đánh nữa!” Nam sinh bị đánh đã ộc máu, khóc lóc xin tha.

“Cướp gì mà cướp? Bạn học mà, giúp đỡ nhau...” Giọng nói của tên thủ lĩnh bỗng trở nên vô cùng hoảng sợ: “Người, người là ai? Mau thả ta xuống, cứu mạng!!”

Ba nam sinh đang đánh người kia, cảm thấy không ổn, quay đầu lại thì thấy đại ca của bọn chúng bị tóm chân, dốc ngược xuống.

“Đại ca!”

“Anh là ai? Mau thả đại ca của chúng tôi ra! Đừng có xem vào việc của người khác!”

Cảnh Thù khinh miệt mắng: “Phá tâm trạng của ông đây, cút!”

Cùng với lời nói, trên tay dùng sức, tên học sinh kia như một hòn đá nhỏ bị hất nhẹ nhàng ném ra xa.

Đá rơi xuống đất thì không thấy đau nhưng lúc người rơi xuống đất thì liên tục kêu đau. Cư dân hai bên ngõ bị kinh động, có tiếng mở cửa.

Trình Tiểu Hoa muốn ngăn cản nhưng không còn kịp, chỉ có thể thê dãi: “Điện hạ, ngài đừng bạo lực như vậy có được không?”

Cảnh Thù bật cười: “Sao nào, em còn muốn làm chị gái tri kỷ cho mấy tên ranh này à?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Không phải, tôi chỉ cảm thấy là trước khi dạy cho chúng nó một bài học thì anh nên bịt miệng chúng lại. Anh xem, có người lớn ra r ồi kia.”

Vì thế Cảnh Thù tạo một cái kết giới. Tên học sinh bị giáo huấn vẫn đang kêu rên, nhưng người dân đang đứng cách xa tên đó mấy bước chân, xem xét một hồi, mắng: “Thằng nhóc nào ồn ào xong thì chạy luôn?!” Sau đó, “rầm” một tiếng, cửa đóng lại.

Lúc này, vừa đúng có một cơn gió lạnh thổi qua, mấy tên học sinh rùng mình một cái. Ngay cả tên bị ném kia cũng không dám kêu rên nữa, chỉ run giọng hỏi: “Anh, anh là ai?”

Trình Tiêu Hoa nói: “Cậu hỏi tôi hay anh ấy? Tôi là người, không giống anh ấy.” Cô chỉ vào Cảnh Thù, cười: “Anh ấy không phải là người.”

Cảnh Thù không kiên nhẫn nói: “Nói với mấy thằng ranh này làm gì? Nói, muốn đứt tay hay đứt chân, không bằng thiêu chết cho nhanh nhé.”

Nói xong, trên tay xuất hiện một đốm U Minh Hỏa, lửa kia giống như một con rồng lửa, từ từ khuếch trương đến chỗ mấy nam sinh hư hỏng kia, nguồn nhiệt khổng lồ làm bọn nó không thở được.

Trình Tiêu Hoa nói: “Dạy dỗ chút là được rồi, thiêu chết sẽ có cảnh sát tới, rất phiền phức.”

Cảnh Thù suy nghĩ một lát, cảm thấy thời gian yêu đương còn chưa được bao lâu, không muốn dây dưa cùng cảnh sát. Nâng tay lên, U Minh Hỏa

biến mất. Mấy tên học sinh kia, quần áo toàn thân đều cháy hết, cả người đen thui. Đây là Cảnh Thù còn hạ thủ lưu tình, không làm tổn thương da thịt. Nhưng vẫn dọa mấy tên đó sợ phát khiếp.

“Giữa bạn bè với nhau cần phải tương thân tương ái, nếu còn bắt nạt người khác, tội này sẽ còn đến gặp cậu.” Trình Tiểu Hoa cười thân thiện, cùng Cảnh Thù kề vai rời khỏi.

Mấy tên này nhìn rõ, hai người họ chỉ bước có một bước mà người đã đi đến cuối ngõ, nhìn lại đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mấy tên liếc nhìn nhau, đồng thanh hét lên: “Có ma!!!”

Chương 49

Án treo trong trường học

Trương Tiểu Long chính là học sinh bị bắt nạt hôm đó. Cậu ta có dáng người gầy yếu, tóc húi cua, đeo kính gọng đen. Ở trong trường là một người bình thường đến không thể bình thường hơn. Ưu điểm duy nhất là thành tích học tập rất tốt. Nhờ thành tích tốt nên mới có thể vào được trường trung học tốt nhất thành phố Vọng Giang này. Tính tình nhát gan, ngại va chạm nên có bị bắt nạt cũng không dám nói, ngay cả cúp học để không bị bắt nạt cũng không dám làm.

May mà mấy hôm nay, cậu ta sống có chút tốt hơn rồi, những tên hay bắt nạt cậu ta một người thì bị thương, bốn người khác đều đã chết. Còn mấy tên anh chị khác, sau hôm bị dạy dỗ đó đã sợ hãi đến mức không dám đến trường nữa.

Nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, Trương Tiểu Long cũng có chút sợ hãi. Tuy rằng đối phương đã giúp cậu ta nhưng lại không rõ đối phương là người hay là quỷ nên cũng rất đáng sợ.

Bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai Trương Tiểu Long: “Này bạn ơi, cho hỏi lớp 11.3 ở đâu vậy?”

“Ồ, tôi cũng học lớp 11.3 này, để tôi dẫn cậu đến...” Trương Tiểu Long quay đầu, nhìn thấy một cô gái có một gương mặt thanh tú, bên môi nở nụ cười ngọt ngào. Bình thường mà nói, cho dù là học sinh nam nào nhìn thấy một gương mặt như vậy cũng sẽ rất có thiện cảm.

Nhưng sắc mặt Trương Tiểu Long đột biến, nói chuyện cũng thành nói lắp: “Cậu, cậu... Là cậu...”

“Tớ là học sinh mới chuyển trường đến, tên là Trình Tiểu Hoa. Cậu cũng học lớp 11.3 à? Vậy sau này chúng ta là bạn cùng lớp rồi!”

Trình Tiểu Hoa cảm thấy mình cười rất thân thiện mà, sao sắc mặt đối phương lại thay đổi như vậy, còn nói lắp nữa? Chẳng lẽ là do lần trước dùng mỹ dung đan làm cho làn da, khí chất thay đổi quá nhiều, nam sinh thấy sẽ ngay lập tức rung động à?

Con gái mà, tất nhiên đều thích mình đẹp hơn, càng thích con trai có cảm tình với mình. Trình Tiểu Hoa cũng không phải ngoại lệ. Nghĩ vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, còn nghĩ thêm, mình đến trong trường học nằm vùng, không cẩn thận mà được chọn làm hoa khôi thì lại hơi phức tạp. Hoa khôi đấy, nghĩ thôi đã thấy vui rồi!

“Cậu còn ngần ngại làm gì thế? Không phải nói chúng ta cùng lớp à? Cùng nhau đi thôi nào, mau lên lớp thôi.”

Trình Tiểu Hoa xuất hiện ở đây tất nhiên là bởi vì làm nhiệm vụ.

Ngày hôm đó, lúc cô và Cảnh Thù nghĩ sắp về đến tiệm hoành thánh rồi thì trên điện thoại lại có thông báo nhiệm vụ của Địa phủ Tư.

[Trường trung học Nhất trung của thành phố Vọng Giang có xuất hiện ác linh. Ác linh này đã giết nhiều người, gây ra ảnh hưởng nhất định ở Nhân gian.

Độ khó của nhiệm vụ: ba sao rưỡi

Yêu cầu của nhiệm vụ: Xóa bỏ ảnh hưởng của ác linh

Khen thưởng: +15 điểm linh lực

Trừng phạt: Vạn quỷ cắn thân

Thời gian thực hiện nhiệm vụ: 10 ngày.]

Sau khi nhận được nhiệm vụ, Trình Tiểu Hoa vào mạng đọc báo. Ở trên trang báo của thành phố Vọng Giang quả thực có bài viết về Nhất Trung.

Tiêu đề bài báo làm người đọc vô cùng kinh sợ: Chỉ trong vòng một tháng, năm học sinh treo cổ tự tử, rốt cuộc là do có ma quỷ hay là do áp lực quá lớn?

Nói ra cũng lạ, năm học sinh treo cổ đều học lớp 11.3. Hơn nữa, đều là vào lúc sau mười hai giờ đêm, treo cổ ở nhà vệ sinh công cộng trong ký túc xá.

Năm học sinh treo cổ, bốn học sinh chết, một học sinh khác may mà được bạn cùng phòng phát hiện kịp thời nên mới được cứu kịp thời.

Trong lúc nhất thời làm mọi người hoảng sợ, đều cho rằng là do ma đưa lối quỷ đưa đường.

Các học sinh khác không dám tiếp tục ở trong ký túc xá nữa, òạt chuyển về ở nhà mình. Ngay cả những học sinh nhà ở xa cũng vội chuyển ra ngoài thuê trọ.

Đương nhiên, bài báo vẫn hướng đến việc nhà trường tạo áp lực quá lớn cho học sinh, khiến cho các em tự tử.

Dưới bài báo còn có một đoạn trả lời phỏng vấn từ đại diện nhà trường. Đại ý là muốn mọi người tin tưởng vào khoa học, đừng quá mê tín dị đoan.

Trên Weibo có đăng hai đoạn video giám sát.

Đoạn video thứ nhất:

Trong clip, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, hiển nhiên là đèn cảm ứng có vấn đề, tạo nên một bầu không khí giống như bị ma ám. Một học sinh mặc áo ngủ từ xa đi đến, quẹo vào trong nhà vệ sinh. Có vào mà không có ra. Mãi đến một lúc sau, trên màn hình mới xuất hiện một học sinh khác, cũng đi vệ sinh, đi vào không bao lâu thì thất kinh chạy ra. Sau đó, tất cả cửa phòng trong ký túc xá đều mở ra, học sinh, giáo viên đều chạy ra xem...

Đoạn video thứ hai càng quỷ dị hơn, trên màn hình, một học sinh đang chạy chậm vào nhà vệ sinh, chắc là đã nhịn quá lâu. Nhưng cũng đi vào mà không hề đi ra.

Bình luận bên dưới vô cùng nhiều:

[Mẹ nó, chỉ xem thôi mà đã thấy quỷ quái, vậy mà còn nói là tự tử bình thường?]

[Chưa từng thấy ai đi tiểu xong rồi tiện tay tự tử luôn cả!]

[Tôi sắp chuyển trường vào Nhất Trung, còn thấy cái này! Huhu, không muốn sống nữa mà!]

[Ha ha, khó khăn lắm mới chuyển vào Nhất Trung được, cho dù có ma cũng phải cố mà học!]

Chỉ xem video thôi nhưng Trình Tiểu Hoa cũng có thể nhìn ra đây là chuyện ma quỷ. Nhất là khi hệ thống còn ra thông báo nhiệm vụ nên càng không thể nghi ngờ gì.

Nhưng kỳ quái là, sau ba đêm đến Nhất Trung, cô không hề phát hiện ra có hồn ma nào cả. Lúc học sinh thứ năm gặp chuyện không may xong thì mọi việc dường như đã lắng xuống. Trình Tiểu Hoa nghĩ không ra nguyên nhân, nên quyết định chạy đến Nhất Trung giả làm học sinh để do thám.

Ai cũng nói vào được Nhất Trung rất khó, nhưng với Trình Tiểu Hoa đây lại là chuyện rất dễ. Kéo Cảnh Thù theo, dùng mê thuật ảnh hưởng đến sóng điện não của mấy giáo viên làm cho họ nghĩ cô là học sinh chuyển trường là xong rồi.

Vốn Cảnh Thù cũng muốn giả làm học sinh, nhưng Trình Tiểu Hoa kiên quyết không đồng ý. Đùa á, với diện mạo gây chú ý như hần, rồi còn tác phong cổ quái làm sao mà giống học sinh được. Không cần thận còn làm hỏng nhiệm vụ của cô ấy chứ.

Làm học sinh mới đến, Trình Tiểu Hoa hòa nhập rất tốt, nhanh chóng làm quen được với bạn cùng bàn. Chỉ là Trương Tiểu Long ngồi bên trái bạn cùng bàn thường hay nhìn trộm cô, biểu cảm có chút hoảng sợ.

Chờ mãi mới đến lúc tan học, Trương Tiểu Long ôm cặp sách chạy như bay ra khỏi phòng học. Mới vừa ra khỏi cửa đã bị người chặn lại, Trương Tiểu Long sợ hãi, vừa rồi cô ấy còn ngồi ở trong phòng học cơ mà, sao giờ đã chắn trước mặt mình rồi?

Trình Tiểu Hoa bày ra vẻ mặt tự cho là vô cùng ôn hòa: “Cậu tên Lý Tiểu Long à?”

“Là, là Trương Tiểu Long.”

“Thực xin lỗi, mình nhớ nhầm. Chúng ta cùng nhau tán gẫu có được không?”

“Tán gẫu, tán gẫu chuyện gì...”

“Chuyện mấy bạn học treo cổ tự tử ý. Mình nghe nói cậu rất thân quen với họ.”

“Tôi, tôi với bọn họ không quen, thật sự không thân quen...”

“Không thân quen thật à?”

“Thật thế. Bọn họ cảm thấy tôi nhát gan, dễ bắt nạt nên luôn ở trong toilet đánh tôi.”

“Ồ? Kế kỹ hơn đi.”

“Trong trường chúng ta, Lâm Hải có thể coi như một ác bá, chính là cái cậu treo cổ không thành, được người cứu ấy. Nhà cậu ta rất giàu có, nghe nói có quan hệ với cả giới chính khách lẫn xã hội đen. Lâm Hải ở trường lập bang phái, cùng với bốn người treo cổ chết kia được gọi là Ngũ đại thiên vương. Người bắt nạt tôi vào mấy hôm trước kia là tay chân của Ngũ đại thiên vương. Lâm Hải là đại ca, hoành hành ngang ngược trong trường, rất thích bắt nạt những người giống như tôi, học tốt hơn nó, nhưng gia cảnh không bằng nó.”

Nói đến đây, Trương Tiểu Long nhin không được lau nước mắt, cậu ta kéo tay áo lên, lộ ra hai vết sẹo dài trên cánh tay, hình thù ghê người.

Trình Tiểu Hoa lấp bắp kinh hãi: “Đây là do bọn họ làm?”

Trương Tiểu Long gật đầu: “Dùng đầu thuốc lá ấn vào, bọn họ thích dùng cách này nhất.”

“Sao cậu không nói cho thầy cô biết?” Nói xong, Trình Tiểu Hoa cảm thấy câu hỏi của mình thật ngu ngốc. Loại học sinh có tiền có thế như này, giáo

viên nào quản được?

“Có nói cũng vô dùng. Bọn nó biết được sẽ bắt nạt càng ghê hơn. Dù sao chỉ còn một năm rưỡi nữa là tôi tốt nghiệp rồi. Nhịn thêm chút nữa là tốt rồi. Có lần, có một người mới chuyển trường tới, nhịn không được mà đánh nhau với bọn nó. Hai đánh một, không chột cũng què, cho dù có lợi hại đến đâu cũng không đánh thắng một đám người được. Nghe nói, sau đó cậu ta bị thương ở đầu, giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, chưa tỉnh lại, có nguy cơ thành người thực vật.”

“Bị thương nặng như vậy thì là vi phạm pháp luật rồi mà?”

“Hừ!” Trương Tiểu Long nhỏ giọng, nhìn bốn phía thấy không có người mới dám nói tiếp: “Gia thế của Lâm Hải vô cùng hùng hậu, hơn nữa trong toilet nam không gắn camera nên kết luận là cậu học sinh kia tự làm bị thương đầu mình. Người nhà cậu ta cũng từng làm rùm beng lên nhưng chỉ là lấy trứng chọi đá. Nhất Trung chúng ta chỉ có mỗi việc này là không hay, nghe nói hai mươi mấy năm trước, có một học sinh vì không chịu nổi được sự xúc phạm trong một tháng mà đã treo cổ tự sát. Đúng rồi, nam sinh đó treo cổ ở toilet nam trong ký túc xá. Cho nên chuyện lần này, nhiều người rỉ tai nhau là do oan hồn đến đòi mạng. Nếu không thì tại sao người chết lại là mấy cậu thích bắt nạt người khác?”

“Oan hồn hai mươi năm trước lấy mạng?” Hóa ra còn có chuyện như vậy. Nhưng nếu như thật sự là oan hồn, sao cô lại không cảm nhận được gì nhỉ?

“Cảm ơn cậu đã kể cho mình nghe chuyện này. Nếu sau này có người bắt nạt cậu thì cứ đến nói với mình nhé. Mình ở tại số 444 đường Lâm Giang.”

Trình Tiểu Hoa rất hiểu suy nghĩ của Trương Tiểu Long. Ở trong hoàn cảnh như thế, hoặc là yên lặng chịu đựng, hoặc là chuyển trường. Lấy cứng đối cứng, không có chỗ dựa thì chính là lấy trứng chọi đá.

“Cảm ơn cậu. Chỉ là Ngũ đại thiên vương bốn người chết một người bị thương, ngày đó còn bị các cậu dạy dỗ như vậy, nên bọn nó không dám đến trường nữa. Có lẽ ngày tháng sau này của tôi sẽ tốt hơn nhiều đấy.”

Lúc đầu Trương Tiểu Long rất sợ Trình Tiểu Hoa nhưng sau khi nói chuyện, cảm thấy cô không những không có ác ý mà còn quan tâm đến hắn, sợ hãi lúc trước cũng vơi đi bảy tám phần. Lúc này còn đánh bạo hỏi: “Cậu rốt cuộc là loại người gì?”

Trình Tiểu Hoa cười đáp: “Người tốt!!!”

Mười phút sau, Trình Tiểu Hoa đứng trước cổng nhà Lâm Hải.

Ngũ đại thiên vương, chỉ còn thừa một người chưa chết. Nếu như ác linh kia có chủ đích mà đến, lần trước không giết được, nhất định sẽ còn ra tay lần nữa.

Nhà họ Lâm quả thật rất xa hoa, là biệt thự ba tầng, còn có một hoa viên rất rộng. Nhà xây trong khu vực vàng của nội thành đây. Ấn theo giá nhà đất ở thành phố Vạn Giang thì căn nhà này, ít cũng phải mười triệu tệ đấy.

Trình Tiểu Hoa đứng ở cổng lớn nghiên cứu một lúc mới tìm có thể dùng điện thoại để hỏi người giúp việc:

“Xin chào, cháu tìm ai vậy?”

“Cháu là bạn học của Lâm Hải, muốn đến thăm cậu ấy.”

“Thiếu gia không có nhà. Cháu tên là gì, tôi gọi hỏi thiếu gia xem khi nào cậu ấy về hộ cháu.”

“Ấy, không cần đâu. Cháu ở bên ngoài chờ cậu ấy cũng được.”

Nhà có tiền đúng là không dễ vào. Đến người giúp việc cũng cẩn thận như vậy. Dù sao trời cũng sắp tối, người mới gặp ma chắc chắn sẽ không dám ở bên ngoài quá lâu.

Thực tế là, Trình Tiểu Hoa đứng chờ ở cổng nhà họ Lâm đến tận mười một giờ đêm, mới gặp một người con trai mặc quần áo thể thao đứng trước

công nhà họ Lâm. Không chờ cậu ta ấn chuông cửa, Trình Tiểu Hoa đã hỏi:
“Cậu là Lâm Hải đúng không?”

Chương 50

Bí mật của Lâm Hải

“Cô là ai?” Có lẽ do là đại ca ở trường nên trên người Lâm Hải có một loại khí chất lạnh lùng làm người ta run sợ.

Dựa vào ánh đèn trước cổng, Trình Tiểu Hoa có thể lờ mờ nhìn thấy vết xanh tím còn lưu lại trên cổ Lâm Hải. Vết thối có vẻ rất chặt, đã mấy ngày trôi qua rồi mà vẫn chưa tan hết.

“Mình tên Trình Tiểu Hoa, cũng học Nhất Trung. Bởi vì mấy ngày nay cậu không đi học nên cô Lý cử mình đến thăm cậu.”

Trình Tiểu Hoa không có khả năng dùng mê thuật tác động đến sóng não của người khác như Cảnh Thù nên chỉ đành nói dối vài câu. Dù sao, học sinh của Nhất Trung rất nhiều, khối 11 có tám lớp luôn, Lâm Hải không thể nào biết hết được.

Lâm Hải dù không hoài nghi nhưng cũng không thân thiện nói: “Cô thăm rồi đấy, về đi.”

Ngay lúc cậu ta muốn xoay người đi vào trong, Trình Tiểu Hoa nói: “Này, cậu thật sự muốn treo cổ tự tử à?”

Lâm Hải quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô: “Đừng có lo chuyện bao đồng.”

Chỉ trong nháy mắt đó, Trình Tiểu Hoa cảm nhận được một luồng oán khí trên người Lâm Hải.

Chẳng lẽ...

Đúng lúc này, có ánh đèn xe chói mắt chiếu vào người bọn họ. Xe dừng lại, một quý phu nhân bước xuống. Bất kể là vẻ ngoài, ăn mặc hay khí chất, quý phu nhân này đều không thua kém gì các minh tinh dạo bước trên thảm đỏ. Chỉ có ánh mắt kia, lúc nhìn Trình Tiểu Hoa lộ ra vẻ cao ngạo, thậm chí còn có chút khinh khỉnh.

Mà khi người phụ nữ nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lại vô cùng nhu hòa: “Tiểu Hải, đây là ai?”

Lâm Hải không hề trả lời, sải bước bước tới cổng lớn.

Bà Lâm theo sát: “Tiểu Hải, mẹ đang nói chuyện với con mà, sao không trả lời thế hả? Mẹ nói cho con biết, bây giờ có rất nhiều cô gái da mặt dày, thấy gia cảnh nhà chúng ta tốt nên muốn đến nịnh bợ. Con cần phải sáng suốt vào, đừng để bị lừa đấy.”

Trình Tiểu Hoa thấy thật buồn cười: Cái quái gì thế, nhà mấy người cho dù có làm công to việc lớn gì thì có thể cao hơn Diêm La điện không?

Thấy mẹ con họ chuẩn bị đi vào cửa, Trình Tiểu Hoa rút di động, vừa đi về vừa nhắn tin cho A Phòng, Nhất Trung thuộc khu Tân giới – là địa phận quản lý của A Phòng.

[Chị A Phòng, chị có đang bận gì không?]

[Đang ở trong tiệm hoành thánh này. Em đi đâu thế, sao lại để con mèo kia nấu hoành thánh chứ?]

[Chị đang nói tới Sơn Miêu hả? Em đã dạy em ấy, giờ ngoại trừ nấu hoành thánh, em ấy còn có thể làm mì xào, cơm rang đấy. Rất giỏi luôn.]

[Giỏi cái mịa gì? Một bát hoành thánh thơm ngon là thế, để cậu ta nấu xong, chị đây còn ngửi thấy mùi chuột chết đấy. Hic, kinh chết đi được!]

Mùi chuột chết? Chẳng lẽ Sơn Miêu lại ăn vụng chuột à? Việc này để lát về r ồi tính, giờ nói chuyện quan trọng trước đã.

[Chị A Phòng này, gần đây chị có câu hồn ở Nhất Trung không?]

[Em đang nói năm học sinh kia hả, bắt lâu r ồi này.]

Đúng như cô nghĩ! Khó trách ở Nhất Trung cô không cảm thấy có ác linh, hóa ra là nó đã sớm mượn xác hoàn hồn. Ngay lúc Trình Tiểu Hoa suy xét nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ thì A Phòng lại gửi tin nữa:

[Đúng r ồi, em phải quản cái tên họ Tôn kia cho tốt đấy. Nếu không phải nể mặt em, chị đã đánh cho hắn một trận r ồi đấy.]

Tôn Danh Dương hả?

Trình Tiểu Hoa cũng hiểu ý của A Phòng r ồi.

Tôn Danh Dương đã độc thân suốt mấy trăm năm. Gần đây không biết bị chập mạch nào mà lại muốn yêu đương. Ừ thì cũng là việc bình thường, nhưng gã lại nhìn trúng A Phòng.

Trong đám Quý sai, A Phòng nổi tiếng xinh đẹp đấy, rất nhiều Quý sai tài giỏi đều coi A Phòng là nữ thần, A Phòng còn không thèm ban cho họ một cái liếc mắt, làm sao lại có thể để ý một Quý sai lười biếng, kém cỏi như Tôn Danh Dương được?

Chẳng qua là da mặt của Tôn Danh Dương dày như tường thành, bám chặt A Phòng như keo dính chó.

[Được rồi. Em sẽ khuyên nhủ anh ấy. Chị A Phòng đừng tức giận. Cái này cũng coi như là minh chứng cho sức quyến rũ của chị thôi mà.]

[Sức quyến rũ của chị chị tự biết, không mượn hẳn chứng minh. Tiểu Hoa này, em không biết hẳn đến mức nào đâu. Hôm kia tặng chị một nhúm tóc, nói là tóc đen biểu thị tình thâm. Chưa kể đấy còn là nhúm tóc bị đốt cháy đấy, có kinh không cơ chứ?]

Trình Tiểu Hoa xấu hổ: [Mái tóc là thứ anh ấy trân trọng nhất đấy, có thể dẫn lòng cắt mang đi tặng chị, chứng tỏ chị rất quan trọng với anh ấy. Bị cháy... Đó là do lúc đánh nhau với Thụ yêu bị em đốt nhần đó...]

[Còn hôm qua, tặng quà cho chị, chị không cần, hẳn cứ nhét quà vào tay chị, xong đó chạy biến đi. Chị mở ra xem, mẹ nó! Là bộ đồ hẳn mặc hơn trăm năm mà không giặt lấy một lần kia đấy. Mùi kinh khủng đến mức suýt chút nữa làm chị ngất đó.]

[Em mua quần áo mới cho anh ấy rồi nhưng anh ấy vẫn không vất bỏ đồ đó đi, nói là do mẹ làm cho lúc anh còn sống. Tặng cho chị cũng coi như là đã suy đi tính lại nhiều lần rồi đấy, tuy rằng đúng là có chút kinh kinh thật...]

[Đẹp đi, chị nghĩ là hẳn muốn chị giặt hộ đấy! Còn có mới rồi, chị chọn hoành thánh nhân rau, em cũng biết chị đang giảm béo mà, thế mà hẳn dám bung cho chị một chén nhân thịt, ừ, còn cho nhiều thêm mấy viên, đây hết một chén. Em nói xem có phải hẳn cố tình muốn làm cho chị béo chết không?]

Tôn Danh Dương thật là, cách theo đuổi như thế này thì bảo sao suốt mấy trăm năm qua vẫn cô đơn lẻ bóng một mình. Đáng đời =]]

[Đó là... do anh ấy sợ chỉ giảm béo quá mức, sẽ bị đói. Lát về em sẽ nhắc nhở anh ấy, không được tặng đồ linh tinh nữa.]

[Ừ, tiện nói luôn với hẳn, nếu hẳn còn dám đeo bám chị thì đừng trách chị A Phòng đây ra tay không biết nặng nhẹ nhé.]

A Phòng là hồly tinh có tu vi bốn trăm năm, nếu thật sự ra tay, nhất định Tôn Danh Dương sẽ không chịu được.

Trình Tiểu Hoa khoanh tay, cúi đầu đi về phía trước, không cẩn thận va phải một người. Lúc muốn nói xin lỗi thì nghe được tiếng cười khẽ quen

thuộc. Ngẩng đầu lên thì thấy người bị cô va phải là Cảnh Thù, hắn đang cười xấu xa.

“Anh cố ý đấy à?” Trình Tiểu Hoa muốn lùi lại, không ngờ lại bị hắn ôm vào lòng, cảm giác lên đỉnh đầu cô: “Hoa Hoa”

Lòng Trình Tiểu Hoa dịu lại, để kệ hắn ôm. Nhưng ôm được một lát, cô cảm thấy tay hắn không nghiêm chỉnh. Trình Tiểu Hoa đẩy hắn ra: “Anh không trông tiệm hoành thánh mà đi ra đây làm gì?”

Cảnh Thù nói: “Ở trong tiệm rất buồn, ta đi tản bộ một chút cho đỡ,”

Tản bộ mà đi đến tận đây? Chỗ này cách xa tiệm lắm đấy. Có ma mới tin!

“Hoa Hoa, em nghĩ xong chưa?” Cảnh Thù nghiêm cẩn xòe bốn ngón tay: “Đêm nay là ngày thứ ba rằm đấy, chỉ còn bốn ngày nữa là đủ một tuần rằm!”

Trình Tiểu Hoa: “Biết rằm. Anh không cần phải ngày nào cũng nhắc tôi nhớ đâu.”

Thật ra, trong lòng Trình Tiểu Hoa đã đồng ý rằm, lúc bị hắn ôm không lần trốn là một loại ám hiệu đấy. Nhưng rõ ràng là Cảnh Thù không hiểu được

mà. Bỏ đi, bốn ngày nữa r ấ nói cho h ấ biết. Dù sao cũng phải haofn thành nhiệm vụ đã.

Còn Cảnh Thù thì sao, h ấ đang ng ấ ng ầm mưu tính: “Bốn ngày nữa, chỉ còn bốn ngày nữa thôi Hoa Hoa sẽ trở thành bạn gái của ta. Bạn gái là có thể hôn, có thể ôm, có thể làm những chuyện ngại ngùng.”

Trình Tiêu Hoa thấy Cảnh Thù cười ng ấ ng ố, đ ấ lòng kinh ngạc: “H ấ chưa uống thuốc à?”

Cảnh Thù lại hỏi: “Nhiệm vụ của em đã có tí manh mối nào chưa? Chi bằng để ta giúp em một tay nhé?”

Nhớ ngày xưa đó, Trình Tiêu Hoa muốn Cảnh Thù giúp còn phải n ấ n ấ ỉ ôi hết nước hết cái. Giờ thì bản thân còn chưa nhắc tới, h ấ đã chủ động muốn giúp. Trong giây lát, Trình Tiêu Hoa cảm thấy mình đã kiếm được một ô dù siêu to khổng lồ, nhưng mà hệ thống này rất thông minh, Cảnh Thù không thể giúp trực tiếp được. Nhưng tư v ấn một chút thì không sao.

“Tôi đã tra được, h ầ của Lâm Hải đã sớm bị câu xuống Địa phủ, thân xác bị ác linh chiếm. Điện hạ, nếu ác linh cứ chiếm lấy, thì thân thể của Lâm Hải cứ để mặc nó sử dụng à?”

“Tất nhiên là không có chuyện đó r ấ. Mỗi thân thể chỉ phù hợp với một linh h ầ duy nhất. Linh h ầ mất đi, thân xác sẽ dần thối r ấ. Cho dù có bị

ác linh chiếm mất thì vẫn sẽ có phản ứng đào thải. Nói đơn giản thì cơ thể vẫn sẽ dần hư thối, trừ phi nó có thể liên tục đổi thân thể.”

Trong biệt thự nhà họ Lâm.

Bà Lâm bưng một bát mì hải sản, đẩy cửa phòng con trai ra.

Cửa mở ra, một luồng khí lạnh ập đến. Trong phòng tối đen như mực, cửa sổ mở to, gió lạnh gào thét thổi tung rèm cửa.

“Hôm nay lạnh như vậy, sao con không mở máy sưởi mà lại mở cửa sổ ra làm gì?” Bà Lâm thuận tay mở công tắc đèn. Lúc đèn sáng lên, mặt Lâm Hải đột nhiên xuất hiện trước mặt bà Lâm.

Sắc mặt của cậu ta rất xấu, có chút xanh xám. Đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào bà Lâm: “Ai cho phép bà vào?”

Bà Lâm đặt bát lên mặt bàn, từ ái nói: “Tối nay con về muộn, mẹ sợ con đói nên đã nấu cho con một bát mì hải sản. Mau ăn đi cho nóng, có cá muối và hải sâm mà con thích nhất đấy.”

Bà Lâm nói xong, muốn đi đóng cửa sổ, Lâm Hải chặn lại, quát: “Cút!”

“Tiểu Hải, mấy ngày nay sao con lại như vậy, luôn hung dữ với mẹ như thế?” Đứng gần nên bà Lâm ngửi thấy một mùi hôi thối khó ngửi, nhướng mày: “Tiểu Hải, con chưa tắm mấy ngày rồi hả? Sao lại bốc mùi thế này?”

Lâm Hải lùi về sau mấy bước: “Lúc trở về giảm phải một con cho chết.”

“Vậy con mau đi tắm đi. Hay là cứ ăn trước đi, không sẽ nguội mất. Mẹ đi đây, con nhớ đóng cửa sổ lại, không sẽ bị lạnh đấy.” Tuy bà Lâm cảm thấy hơi lạ, nhưng rốt cuộc vẫn là con trai mình, không nghĩ nhiều, xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng.

Bỗng nhiên Lâm Hải hô lên: “Đợi đã.”

Bà Lâm quay đầu, thấy Lâm Hải cười cứng ngắc: “Ngày mai con muốn đến ký túc xá lấy chút đồ, mẹ có thể đi cùng con không? Không phải mẹ vẫn muốn con đi du học sao? Con đi.”

“Ừ?” Trong lòng bà Lâm cảm thấy ấm áp. Mặc dù con trai lớn lên không còn thân thiết với mình nữa, nhưng vẫn là con mình, vẫn cần có mẹ bầu bạn. Nghĩ đến chuyện ngày đó con trai gặp phải, bà Lâm càng đau lòng. Học giỏi thì có ích gì, áp lực lớn như vậy, hại con trai mình thành thế này!

Cho tới tận bây giờ, bà Lâm vẫn cho rằng lý do con trai mình tự tử là do áp lực học hành quá lớn.

Sau khi bà Lâm rời khỏi, Lâm Hải khóa trái cửa phòng lại, cậu ta đứng trước gương dài, cởi bỏ quần áo, vết hoen tử thi màu hồng càng ngày càng nhiều, có mấy cái đã xuất hiện trên cổ.

Khối thân thể này không thể gắng gượng được mấy ngày nữa nhưng việc cậu ta muốn làm còn rất nhiều.

Xì poi: Cái gì càng đẹp thì càng có độc nha :3

Mạnh dặn ship Sơn Miêu với A Phòng :v mối tình phi công – máy bay nhỉ :3

Chị A Phòng à, BB Trần có bảo là mặp không chết, đỏi mới chết noaaaa

Mà mn nghĩ Hoa Hoa nên xưng hô với Cảnh Cảnh dư nào nhỉ :3 anh – em hay là ngài - em

Chương 51

Thù cũ

Trong tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa tận tình khuyên nhủ Tôn Danh Dương: "Dưa chín ép không ngọt, chị A Phòng đã không thích anh, anh phí công sức làm gì cơ chứ?"

Tôn Danh Dương khó chịu: "Giờ không thích cũng không sao, về sau thích là được rồi. Không sao, lão Tôn đây chờ được!"

Gã đã kiên định như vậy, Trình Tiểu Hoa ngại không muốn làm hấn hết hy vọng, đành nói: "Anh muốn tặng quà thì tặng đồ bình thường chút được không? Bây giờ người ta không hay tặng tóc đầu, hướng hời cở đại, người tặng tóc là phụ nữ, một người đàn ông như anh lại đưa mấy lọn tóc chấy, ai mà thích nhận chứ?"

Tôn Danh Dương: "Lạ thật. Sơn Miêu tặng Vương Mạnh Mạnh nhúm lông mè, Vương Mạnh Mạnh vô cùng cao hứng. Tại sao tôi tặng lọn tóc cho A Phòng thì cô ấy lại muốn đánh tôi?"

Sơn Miêu: "Lông mèo tôi tặng cho Mạnh Mạnh là để phòng thân. Giờ có nhiều người xấu như vậy, em ấy lại còn nhỏ, nếu chẳng may gặp chuyện gì, chỉ cần cầnlông mèo là tôi có thể cảm nhận được rồi chạy đến."

"Thấy chưa, thấy chưa! Sơn Miêu người ta suy nghĩ thỏa đáng như vậy, ai như anh chứ?" Trình Tiểu Hoa nói với Sơn Miêu: "Vương Mạnh Mạnh còn là trẻ vị thành niên, em không được phép làm gì xằng bậy đâu đấy."

Sơn Miêu ngoác miệng cười: "Chị, chị nghĩ nhiều rồi. Em với Mạnh Mạnh chỉ là bạn thân thôi."

Nghe vậy Trình Tiểu Hoa cũng thấy yên tâm, đưa nhóc Sơn Miêu này rất thành thực, những năm qua lại sống cô đơn một mình, nếu có bạn thân thì tốt rồi.

Ai ngờ Sơn Miêu b ảithêm một câu: "Chờ Mạnh Mạnh trưởng thành, tụi em sẽ kết hôn, thành vợ chồng."

Trình Tiểu Hoa: "..."

Hóa ra vẫn có cái ý định kia à? Là ai nói Sơn Miêu thành thực thế hả???

Bởi vì chuyện ma quái gây xôn xao quá lớn, ký túc xá của Nhất Trung cũng trở nên vắng vẻ hơn.

Giờ mới là tám giờ tối, ký túc xá nam không một ánh đèn, bà Lâm mới bước một bước lên cầu thang mà lưng đã lạnh toát. Cô ta cãi nhảm với Lâm Hải: "Mẹ nói đi đến lúc sáng, con lại không chịu đi. Giờ muộn thế này, chỗ nào cũng tối đen, lấy đèn cũng không tiện đâu."

Lâm Hải không nói gì, chỉ yên lặng đi về phía trước. Dáng đi của cậu ta vô cùng cứng nhắc, mỗi khi bước lên một bậc cầu thang đều sẽ phát ra tiếng bước chân vô cùng nặng nề.

Bà Lâm vừa đi vừa oán hận lãnh đạo Nhất Trung keo kiệt, ký túc xá đã cũ vậy mà còn không xây mới. Đi mãi mới phát hiện ra không thấy con trai đâu. Lúc này cô ta đã lên đến tầng ba, hành lang tối om, phải giẫm mấy cái, đèn cảm ứng mới sáng lên.

"Tiểu Hải!" Giọng nói của cô ta vang vọng trong hành lang rộng rãi, nhưng không hề có tiếng trả lời.

"Đứa trẻ này thật là, vậy mà không đợi mẹ đi cùng!" Bà Lâm thì thầm một câu, mới tiến được hai bước, đèn cảm ứng vụt tắt, trước mắt tối đen như mực. Bà Lâm lại giẫm hai chân, đèn vẫn không sáng.

"Cái đèn chết tiệt!" Cô ta mắng một tiếng, lấy di động ra để mở đèn pin. Lúc màn hình di động sáng lên, cô ta cảm thấy như có cái gì đang lay động trên đầu mình. Ngẩng đầu, mượn ánh sáng từ di động, thế là nhìn thấy một người đang treo lơ lửng ở cách đó không xa, hai chân buông thõng, đung đưa đung đưa.

"Á!" Cô ta hét lên, di động rơi trên mặt đất, chút ánh sáng còn lại cũng biến mất.

"Tiêu, Tiêu,... Tiêu Hải!" Cô ta xoay người bỏ chạy, rõ ràng cầu thang ở ngay gần đó mà sao giờ chạy mãi cũng không thấy cầu thang đâu. Hành lang tối đen như kéo dài vô cùng tận. Cô ta chạy đến mức thở hồng hộc, áo khoác da đắt đỏ mà cô ta mặc cũng rơi mất, cuối cùng nhìn thấy ở phía trước có ánh sáng, từ đèn ký túc xá phát ra.

Bà Lâm chạy nhanh hơn. Cửa phòng ký túc xá hơi khép lại, ánh đèn kia là xuyên qua khe cửa mà rọi ra

"Tiêu Hải, là con à?" Lúc bà Lâm bước vào phòng mới để ý đến số phòng ghi trên cửa: "Nhầm rồi, Tiêu Hải, mẹ nhớ là con ở phòng 322 mà. Sao lại đổi sang đây rồi?"

Lâm Hải đứng trong ký túc xá không một bóng người, quay lại cười với cô ta. Nụ cười cứng ngắc, cổ quái không hề giống người bình thường.

"Phòng 318, sao mà có thể quên được chỗ này? Đây không phải chỗ mà vẫn còn nhớ như in à?" Nụ cười của Lâm Hải biến mất, đờ đẫn chỉ vào một chỗ: "Chính là ở trong này, năm đó mà ép tao uống nước rửa chân của chúng mày. Tao không uống, chúng mày giữ chặt tao lại, rót vào họng tao."

Bà Lâm lão đảo lùì về sau, giọng nói cũng run run: "Mày, mày là ai?"

Lâm Hải chỉ vào một cái giường: "Âm 5 độ, lạnh như vậy, chúng mày dội nước ướt hết chăn của tao. Tao không còn cách nào khác, chỉ đành co ro trên giường một đêm"

"Mày, mày là Lý Ân!" Bà Lâm xoay người muốn trốn, cửa cạch một tiếng liền đóng lại.

"Tại sao, tại sao chúng mày lại bắt nạt tao cơ chứ? Là do nhà tao nghèo, tao không mua nổi cơm trong căn tin, chỉ có thể ăn dưa muối nên tụi mày nói là thức ăn cho heo? Bắt tao quỳ xuống, ăn như cách chó ăn cơm."

Bà Lâm bị dọa đến mức ngã xuống đất, run rẩy nói không lên câu: "Tao, chúng tao,... chỉ đùa... không ngờ... mày sẽ chết"

Lý Ân tức giận gào lên, biểu cảm trên mặt càng vặn vẹo, dữ tợn: "Chỉ đùa? Hành hạ người khác như hành hạ một con súc sinh mà nói là đùa thôi?"

Bà Lâm càng khóc to hơn, lớp trang điểm tinh tế giờ đã biến dạng, trở nên vô cùng xấu xí.

"Tôi cũng không muốn chết đâu, nhưng chúng mày hành hạ tôi như thế, làm sao có thể sống được?" Cậu ta nói xong thì bắt đầu khóc nức nở. Rõ ràng là khuôn mặt của Lâm Hải nhưng biểu cảm khi khóc lại giống nam sinh nhỏ yếu hai năm trước như đúc.

"Đêm hôm đó, lúc tôi treo cổ trên ống dẫn nước, mày có biết cần bao nhiêu dưỡng khí? Trong lòng có bao nhiêu oan hận không? Lúc tuyệt vọng nhất, tôi đã nghĩ cho dù có thành ma tôi cũng không tha cho chúng mày. Nhưng sau đó, có một nhóm người xuất hiện, chặn lại oán hận của tôi, nhất tôi ở trong toilet nam. Tôi treo cổ ở trên đường ống lạnh như băng kia suốt hai năm. Hai năm đó, Ngô Mẫn Nhi mày sống rất thoải mái nhỉ? Chắc đã sớm quên người bị chúng mày bức tử là tôi rồi?"

"Nhóm pháp sư kia là đến để siêu độ cho mày mà, sao có thể, sao lại như vậy..." Không biết nước mắt đầy trên mặt Ngô Mẫn Nhi là do sợ hãi, hay lại là hối hận nữa.

Năm đó, Ngô Mẫn Nhi có gia cảnh tốt, xinh đẹp, sinh ra ở vạch đích cũng chỉ đến mức đó thôi. Nhưng tính tình của cô ta lại không tương xứng với vẻ ngoài. Tự lập bang phái, hoành hành ngang ngược trong trường. Người mà cô ta chán ghét nhất là Lý Ân, không có lý do, chỉ cảm thấy cậu ta thích ra vẻ thanh cao, nhìn kiểu gì cũng thấy ngứa mắt.

Vì thế nên lấy việc bắt nạt cậu ta làm niềm vui. Mới đầu chỉ là ngáng chân, hay dùng lời lẽ khích bác. Sau này, mức độ càng lúc càng tăng, thủ đoạn cũng càng ngày càng độc ác. Giờ nghĩ lại, cô ta cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, rõ ràng là không có hận thù gì.

Khi biết tin Lý Bân tự tử, mấy ngày liền cô ta đầu ngủ không ngon, chỉ cần nhắm mắt là sẽ mơ thấy Lý Bân đến đòi mạng.

Người nhà vì tiền đồ của cô ta mà chuyển trường cho cô ta. Còn chi rất nhiều tiền tìm pháp sư siêu độ cho Lý Bân. Nhưng cô ta làm sao mà biết được, những tên pháp sư kia lại làm như vậy?

Cô ta khóc lóc quỳ xuống, giống như cậu ta đã từng quỳ xuống cầu xin cô ta buông tha cho cậu ta vào hai năm trước.

"Người sai là tôi, cầu xin cậu tha cho con trai tôi. Nó vô tội, cầu xin cậu! Tha cho nó đi."

Lý Bân chỉ vào thân thể mình đang dùng: "Đây là con mày? Ha ha, con mày thật giống mày, tâm hồn độc ác, lấy việc bắt nạt bạn học làm niềm vui! Tao treo cổ trong toilet này, thường xuyên thấy bọn nó đánh đồng học ở đây, người ta khóc lóc, còn bọn nó thì vui cười. Thật giống mày năm đó bắt nạt tao. Sau đó, tao giết hết một đám này, cho bọn nó thử cảm giác bị treo cổ là như nào. Bao gồm cả con của mày, lúc hấn chết vẫn còn gọi mẹ đấy. Đối xử với người khác hung tàn như vậy, hóa ra lúc gần cái chết lại có thể sợ hãi như vậy."

Ngô Mẫn Nhi ngừng khóc: "Cậu nói cái gì? Con trai tôi, đã chết? Cậu giết nó?"

Lý Bân cười ha ha: "Nếu nó không chết, sao tao có thể chiếm được thân thể nó như bây giờ? Nếu như không chiếm thân thể nó, sao tao có thể rời khỏi toilet nam? Chỉ là tao không ngờ, mày lại là mẹ nó. Tao chết thảm như vậy, nhưng mày lại vẫn tốt nghiệp như thường, lập gia đình rồi sinh con? Dựa vào cái gì mà mày có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật? Tại sao hả?"

"Cậu trả mạng lại cho con tôi, trả con lại cho tôi!" Ngô Mẫn Nhi bất chấp sợ hãi, nhào qua bóp cổ Lý Bân.

Lý Bân đứng đó, mặc kệ cô ta bóp, bên môi là nụ cười quỷ dị.

Ngô Mẫn Nhi phát hiện ra có chuyện không ổn, trên mặt Lâm Hải hiện ra vẻ thống khổ, nói: "Mẹ,.. mẹ... đừng giết con mà..."

Ngô Mẫn Nhi vội buông lỏng tay: "Tiểu Hải, con còn sống phải không? Con không chết, con của mẹ không chết mà!"

Vẻ mặt thống khổ biến mất, khóe môi Lâm Hải lại xuất hiện nụ cười quỷ dị kia: "Nó chết rồi, là mày bóp chết nó, ha ha..."

Đôi tay đầy vết hoen tử thi kia, chậm rãi siết cổ Ngô Mẫn Nhi – hơi thở của người phụ nữ kiêu ngạo, tự phụ này, người phụ nữ từng là cơn ác mộng trong đời cậu ta đang dần mỏng manh đi.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng 318 bị đá văng. Một ngọn lửa lao đến, đập vào tay Lý Bản. Cậu ta hét lên một tiếng, tay rơi lỏng, cảm tức nhìn nữ sinh đứng ở cửa: "Mày là ai, sao lại muốn xen vào chuyện của tao?"

Trình Tiểu Hoa nhìn bà Lâm, tuy cô ta đang hôn mê bất tỉnh nhưng nhìn phách vẫn chưa rời khỏi thân thể, không nhịn được thở phào một cái: "May mà không tới muộn, nếu không cô ta chết rồi thì nhiệm vụ của mình sẽ thất bại mất!"

Lâm thái thái iem chuyển thành bà Lâm, kiểu giống như Lâm phu nhân đó á, chứ thật ra mẹ này vẫn còn trẻ :3

Chương 52

Chương 52:

Lý Bân thấy có người đến, định cầm ghế ném Trình Tiểu Hoa.

"Ồ, vãi, chưa nói gì đã muốn ra tay đánh người à!" Trình Tiểu Hoa vội vàng nghiêng người tránh. Sau đó, cầm một là bùa định thân dán lên trán Lý Bân.

Lý Bân đứng yên tại chỗ, tay vẫn còn đang cầm ghế lên. Lá bùa định thân này được Trình Tiểu Hoa mua trên trang bán hàng của Địa phủ Tư, một lá có giá một nghìn Minh tệ, mặc dù có chút đắt nhưng hiệu quả rất tốt, chuyên dùng để đối phó với mấy con ma thích động tay động chân hơn là nói chuyện.

Mặc dù thân thể không thể cử động nhưng Lý Bân vẫn có thể nói chuyện: "Mày là ai? Có phải thầy pháp do Ngõ Mẫn Nhi mời đến không? Mày biết gì rồi?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Tôi không phải thầy pháp, cũng không phải ai có tiền là có thể mời được tôi đâu. Tôi tới để khuyên chú buông bỏ chấp niệm,

đến nơi mà chú nên đến."

Lý Bân cười lạnh: "Nơi nên đến? Giờ tao còn có chỗ để đi à?"

Nếu như Lý Bân là ở trạng thái vong hồn, Trình Tiểu Hoa có thể không chế trước sau đó giao cho quý sai quản lý nơi này là A Phòng được. Nhưng hiện giờ, hồn anh ta còn đang trú trong thân xác của Lâm Hải, phải tách linh hồn ra trước đã.

"Thật ngại quá." Trình Tiểu Hoa nói xong thì dùng linh lực truyền vào Minh Âm Linh, tiếng chuông thanh thúy vang lên. Nhưng tiếng chuông này lại đem đến cho Lý Bân sự đau khổ khôn cùng. Mỗi một tiếng vang lên, giống như có một cây roi quất mạnh vào linh hồn, đau đớn quần quại. Đáng tiếc là thân thể này lại bị đóng đinh ở một chỗ, không thể động đậy được.

"Đừng rung nữa! Đừng rung nữa!" Anh ta thống khổ gào thét, vào lúc linh hồn đang đau đớn giãy dụa vô cùng thì cảm thấy nhẹ bẫng, anh ta từ trong cơ thể Lâm Hải bị lôi ra.

Trình Tiểu Hoa thấy anh ta đau khổ như vậy thì có chút thương xót, không đành lòng mà ngừng rung chuông: "Thấy chú lúc còn sống cũng rất đáng thương, nên nếu chú chịu phối hợp, tôi sẽ không dùng chuông ép chú nữa, đi với tôi..." Còn chưa nói xong, Lý Bân đã bay ra khỏi vào từ ô cửa sổ đang mở.

Lúc hồi thần lại, Trình Tiểu Hoa chửi thề một câu: "ĐM!"

Quả nhiên, lòng tốt của bạn cần thêm đôi phần sắc sảo mà :3 Nếu biết sẽ thành như này, thì đã dùng biện pháp mạnh ngay từ đầu rồi, khóa hần lại, mặc kệ anh ta có đau đớn hay không. Hối hận cũng không kịp nữa, Trình Tiểu Hoa chỉ có thể vội vàng đuổi theo. Vạn nhất anh ta ở trên đường lại giết người đoạt xác, chắc chắn hệ thống sẽ tính là nhiệm vụ thất bại.

Nghĩ đến việc bị vạn quỷ cắn thân, Trình Tiểu Hoa thật muốn khóc. Nếu như thật bị như vậy thì không biết Cảnh Thù có thể làm chỗ dựa cho cô không?!

Mới nghĩ vậy, Cảnh Thù đã gọi điện đến:

"Hoa Hoa, nhiệm vụ của em đã hoàn thành chưa? Ta có mua hai vé xem phim này, em có muốn đi xem không?"

"Điện hạ, nếu tôi bị vạn quỷ cắn thân, ngài có cứu được linh hồn tôi không?"

"Con quỷ nào dám cắn em, bản quân đánh nó hần phi phách tán luôn! Sao thế, nhiệm vụ thất bại à?"

"Tạm thời thì chưa, nó chạy thoát rồi, tôi đang đuổi theo. Chỉ là bên ngoài trường là một cái ngã ba, không biết nó chạy hướng nào thôi."

"Chờ ta."

Nói xong thì ngay lập tức cúp máy, chỉ còn lại một chuỗi tiếng "Tút tut"

Trình Tiểu Hoa cảm thấy vô cùng xấu hổ. Trước nhiệm vụ này, cô còn vỗ ngực cam đoan với Cảnh Thù là không cần chi viện, cho dù Cảnh Thù mặt dày mày dạn đề nghị cho hẳn đứng xem thôi, cô cũng gạt phăng đi. Vốn là cô nghĩ với linh lực của mình bây giờ, cộng thêm Minh Âm Linh rồi các loại pháp bảo mua trên trang web của Địa phủ Tư thì bắt một con ác ma chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Giờ thì hỏng chuyện rồi, chắc chắn sẽ bị Cảnh Thù cười thối mũi cho mà xem.

Một luồng ánh sáng hiện ra, chạm xuống đất hóa thành hình người. Trình Tiểu Hoa vừa nhìn, oa, trâu thối, đờ Tây được là thẳng thối, giày da cũng được đánh sáng bóng luôn.

"Điện hạ, ngài mặc như này để thu tiền ở trong tiệm à?"

Trước khi gọi điện, Cảnh Thù đã thay xong đờ, vốn định đi xem phim cùng nhau nên mới ăn mặc chỉnh chu một chút. Vừa nghe nói chuyện của Tiểu Hoa không ổn, cũng không kịp thay đờ mà bay đến luôn.

"Sao thế này? Con ma kia ta đã xem qua, đánh không thắng được em cơ mà?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Do nhất thời sơ sẩy thôi!"

"Sơ sẩy cái gì chứ, ta đoán em lại mền lòng, làm chị gái tri kỷ đúng không?" Cảnh Thù nhắm hai mắt lại, nhanh chóng xác định được hướng mà vong hồn đi, sau đó nắm tay Trình Tiểu Hoa: "Theo ta!"

Dọc theo đường đi, Trình Tiểu Hoa chỉ lo lắng con ác ma này sẽ làm bị thương người khác, nhất là khi hướng nó đảo đầu lại có đông người.

Nhưng lạ là nó không có ý muốn làm hại người, đi qua nơi đông người, sau đó biến mất ở khu nội trú của bệnh viện nhân dân thành phố Vọng Giang.

Giờ đã là mười một giờ đêm, toàn bộ khu nội trú đều im ắng, mấy điểu dưỡng đầu đã ngủ gật.

Trình Tiểu Hoa khom lưng, dè dặt, cẩn trọng đi qua chỗ đi cầu dưỡng ng ồi trực ban. So ra, Cảnh Thù chỉ cần dùng thuật ẩn thân là có thể nghênh ngang đi qua. Có pháp thuật thật tiện lợi mà.

Khoảng cách với ác ma ngày càng được rút ngắn, không cần Cảnh Thù giúp nữa, Trình Tiểu Hoa cũng có thể tự cảm ứng được trong phòng bệnh 1705 có âm khí bao phủ.

Tầng này đều là những người bệnh nặng, chẳng lẽ nó muốn nhân lúc bệnh nhân suy yếu mà chiếm đoạt một thân thể mới?

Không nghĩ nhiều, Trình Tiểu Hoa đẩy cửa phòng bệnh 1705. Người phụ nữ đang dựa vào bên giường ngủ gật bưng tỉnh, đứng dậy nhìn về phía cửa: "Hai người tìm ai?"

"Bíp bíp..." tiếng máy đo nhịp tim nghe có vẻ chói tai hơn.

Một thiếu niên mười mấy tuổi yên tĩnh nằm trên giường bệnh, giống như đang chìm trong một giấc mộng đẹp. Nhưng Trình Tiểu Hoa có thể thấy được hồn phách của cậu cực kỳ yếu ớt, có thể rời khỏi thân thể bất cứ lúc nào.

Còn Lý Bân thì đang đứng cạnh người phụ nữ kia, khuôn mặt vắn vẹo còn lưu lại mấy vệt nước mắt, bởi vì thấy Trình Tiểu Hoa đã đuổi đến mà vô cùng tức giận.

"Hai người là ai?" Người phụ nữ ước chừng đã sáu mươi tuổi, tóc đã bạc một nửa, sắc mặt vô cùng tiều tụy. Cảnh Thù vung tay, người phụ nữ mềm yếu ngã xuống.

Vốn Lý Bân còn đang tìm cơ hội chạy trốn, vừa thấy người phụ nữ ngã xuống, giận điên lên, che trước người phụ nữ: "Chúng mày đã làm gì bà? Không được phép làm hại họ!"

Trình Tiêu Hoa bừng tỉnh đại ngộ, đóng lại cửa phòng, hỏi: "Họ là người thân của chú?"

Lý Bân quát: "Không liên quan đến chúng mày! Cút! Cút đi!"

"Chú đã chết rồi, không thể tiếp tục ở lại Nhân gian được đâu. Tôi đưa chú về Địa phủ nhé, đợi đến lúc chú rửa sạch mọi tội nghiệt là có thể đi đầu thai rồi!"

"Tao không đi! Tao không đi đâu cả!" Lý Bân lại muốn trốn, nhưng Trình Tiêu Hoa đã sớm có chuẩn bị, vội trụyền linh lực vào Minh Âm Linh, nó hóa thành một sợi dây ánh sáng trói chặt cổ anh ta lại.

Minh Âm Linh là bảo vật của Minh giới. Linh lực của Trình Tiêu Hoa càng cao thì Minh Âm Linh càng có nhiều uy lực hơn. Giờ đã có thể hóa thành

dây trói, trói chặt ác ma, công dụng cũng không khác gì Xích Khóa Hồn mà đám quỷ sai hay dùng.

Lý Bân bị trói lại, giãy dụa mấy cái nhưng không thoát được mà chỉ càng chịu thêm nhiều đau khổ. Ngay lúc này, chỉ nghe một tiếng "Bípppp" dài, máy đo nhịp tim hiển thị một đường thẳng kéo dài.

"Em ơi!" Lý Bân muốn nhào đến trên giường, nhưng dây trói vì thế mà càng siết chặt, đau đớn khôn cùng.

Trình Tiểu Hoa thở dài một tiếng: "Hồn phách của cậu ấy đã rời khỏi thể xác rồi, không cứu được."

Lý Bân sửng sốt, nước mắt chảy dài: "Không..." chỉ nỉ non một chữ mà khiến người nghe vô cùng khó chịu.

Bỗng nhiên, Lý Bân giãy dụa, quỳ xuống dập đầu với Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù: "Cần xin hai người cứu nó, chỉ cần có thể cứu sống em trai tôi thì hai người muốn đưa tôi đi đâu cũng được, chịu khổ cũng không sao. Chỉ xin hai người cứu em ấy, cần xin hai người...."

Tuy rằng anh ta không biết thân phận của Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù nhưng có thể cảm giác được hai người họ không tầm thường. Nhất là luồng khí toát ra từ người Cảnh Thù vô cùng đè ép, bức bách các vong hồn.

Trình Tiêu Hoa có chút mềm lòng, nhịn không được nhìn Cảnh Thù. Cảnh Thù không mẫn không nhạt nói: "Thân thể cậu ta bị thương nặng, hần phách cũng bị hao tổn theo, cho nên không có cách nào có thể tiếp tục ở trong thân thể nữa. Hơn nữa, chuyện sống chết của con người sớm được trời định, nếu nhất quyết sửa đổi sẽ bị phản phệ."

Mới đầu Lý Bân còn có chút tuyệt vọng, nhưng nghe câu cuối thì trong lòng dấy lên một tia hy vọng: "Anh nói có thể sửa được phải không? Chỉ cần có thể cứu được em ấy thì bị phản phệ thế nào tôi cũng cam chịu."

Cảnh Thù sớm đã quen cảnh sinh ly tử biệt, cũng không quá bận tâm, chỉ thúc giục trình Tiêu Hoa: "Mau kết thúc đi."

Trình Tiêu Hoa không đành lòng nhưng cũng không có cách nào khác, dúi anh ta đứng lên: "Dù sao chú cũng đã chết, đừng quản nhiều nữa. Theo chúng tôi đi đi thôi."

Lý Bân ghen ngào nói: "Chúng tôi đều chết rồi, ba mẹ tôi phải làm sau đây? Họ đã sáu mươi tuổi rồi, làm sao có thể sinh thêm một đứa con nữa cơ chứ..."

Năm đó, Lý Bân chịu không được bị hành hạ, nhất thời nghĩ không thông mà treo cổ tự tử. Cha mẹ hắn ta mất sáu, bảy năm trời mới thoát được khỏi tang thương, đau lòng. Dưới sự khuyên bảo của họ hàng, hai người họ có

đứa con thứ hai. Để tưởng nhớ đứa con lớn, đứa thứ hai cũng tên là Lý Bân, giống như đứa con lớn về lại bên họ.

Đáng tiếc, vận mệnh trêu ngươi. Ai ngờ được, con trai út sau khi học Nhất Trung cũng trải qua bất hạnh giống như con trai lớn. Khác biệt là tính cách con út mạnh mẽ hơn, đánh lại mấy tên kia. Nếu như là một chọi một, mấy tên kia cũng không phải đối thủ của cậu. Nhưng đối phương ý đồ hiếp yếu, đánh hội đồng cậu trong toilet. Cuối cùng, trong một lần đánh nhau làm cậu bị chấn thương não....

Lý Bân vẫn an phận ở trong toilet nam suốt hai năm trời, không hề gây chuyện gì. Mãi đến lúc nhìn thấy em trai cũng bị bắt nạt như mình, oán khí phá bỏ áp chế, hại chết Ngũ Đại Thiên Vương.

Lúc nhập vào người Lâm Hải, anh ta cũng quay về thăm cha mẹ. Đầu hai người đã đầy tóc bạc, vẻ mặt tiều tụy, em trai nằm trên giường bệnh đang hấp hối, đã kích phát ý định trả thù của anh ta.

Mà giờ, Ngô Mẫn Nhi sống hay chết, anh ta cũng không muốn quan tâm nữa. Chịu đựng sự đau đớn trên cổ, anh ta bò đến trước mặt Cảnh Thù, cầu xin: "Em trai tôi không thể chết được, van cầu ngài, cứu em ấy... Nếu không ba mẹ tôi sẽ sống thế nào đây? Tôi không thể để họ lại chịu cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thêm lần nữa... Cầu xin hai người.... Chỉ cần em trai tôi có thể sống, thì dù đau khổ đến mấy tôi cũng chịu được..."

Trình Tiểu Hoa lau khóe mắt ẩm ướt, kéo góc áo Cảnh Thù: "Anh có cách gì không? Hay là anh cứ nói cho tôi nghe thử xem sao?"

Chương 53

Kết quả cuối cùng

Cảnh Thù bấm ngón tay tính toán, nói với Lý Bân: "Em trai người dương thọ đã hết, có đi đầu kiếp trước tích được nhiều công đức, kiếp sau có thể đầu thai vào chỗ tốt. Muốn để cậu ta sống lại, gọi hồn phách trở về thì phải dùng một pháp thuật hùng mạnh đưa linh hồn phù hợp trở về cơ thể. Tuy rằng có thể sống lại nhưng phương pháp này có thể làm linh hồn bị chấn thương. Với kiếp này thì không có ảnh hưởng gì, nhưng sau khi chết, hồn phách rời khỏi cơ thể sẽ tự tan thành mây khói, không còn cơ hội đầu thai chuyển kiếp nữa. Khoan nói đến việc người không có quyền quyết định thay hấn, cho dù hấn có đồng ý đi chăng nữa, người cũng hẳn tâm để hấn đổi vài chục năm lấy kết quả hồn phi phách tán sao?"

Lý Bân trầm mặc. Cậu ta nhìn khuôn mặt tái nhợt của em trai, lại nhìn mẹ già đang ở bên giường. Từ lúc cậu ta vô tri vô giác trở thành vong hồn, thời gian trôi cũng nhanh hơn. Cậu ta không đủ can đảm đi gặp mẹ mình. Khuôn mặt dị dạng trong trí nhớ giờ đã đầy nếp nhăn, mái tóc dài đen bóng đã thành tóc muối tiêu. Mẹ còn ra hơn cả những người bằng tuổi! Trong lòng Lý Bân cực kỳ khổ sở, thậm chí cậu ta bắt đầu hối hận năm đó mình đã nhất thời xúc động tự sát. Rõ ràng là vẫn có rất nhiều cách khác. Vậy mà cậu ta lại chọn cách độc ác nhất đối với chính mình và cả người thân mình!

Một lát sau, cậu ta đã có quyết định: "Nếu như cưỡng chế linh hồn về lại cơ thể thì có thể sống thêm bao lâu?"

"Chỉ cần cơ thể này không gặp tai nạn gì thì có thể sống đến già."

"Vậy được rồi. Xin hãy đem linh hồn của tôi nhập vào cơ thể của em tôi đi, để tôi sống lại. Để nhập hồn được thì hồn phách cũng cần có mối liên hệ với nhau đúng không?" Lý Bân không đành lòng, cũng không có quyền quyết định số phận của em trai. Đây là cách tốt nhất rồi. Có thể sống lại lần nữa, không phải là chuyện rất tốt sao?

Trình Tiểu Hoa không nhịn được mà xen lời: "Cho dù chú sống lại cũng chỉ được mấy chục năm ít ỏi, về phần cha mẹ chú, hai người họ đã già, chú còn có thể bầu bạn với họ bao nhiêu năm nữa chứ? Hồn phách tiến vào luân hồi, chỉ cần rửa sạch tội nghiệt thì chú vẫn có thể đi đầu thai lần nữa mà."

Lý Bân cười nhẹ: "Có thể sống một đời không tiếc nuối, so ra còn tốt hơn ngậm ngậm ngốc ngốc trong vòng luân hồi."

Hôm sau, mãi đến khi ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng bên, mẹ Lý Bân mới chậm rãi mở mắt. Thấy trời đã sáng hẳn, bà sửng sốt: Sao lại có thể ngủ say vậy nhỉ? Người già đi rồi nên thể lực cũng càng ngày càng kém. Bà thuận tay đắp chăn cho con trai, vậy mà thấy con trai đã hôn mê suốt một tháng trời đã tỉnh lại, còn mỉm cười với mình.

"Con ơi, con tỉnh rồi, cuối cùng con tỉnh rồi! Mẹ biết con sẽ không nỡ bỏ lại cha mẹ mà!" Người phụ nữ vuốt ve khuôn mặt con trai, rồi mới nhớ đến việc phải gọi bác sĩ đến kiểm tra nên vội vàng ấn chuông. Thiếu niên nằm trên giường bệnh vẫn còn suy yếu, nước mắt từ từ chảy ra...

Nhân gian, có rất nhiều nỗi khổ khi ly biệt nhưng cũng có rất nhiều những thứ quyến luyến, không thể buông bỏ. Dù là tình yêu hay tình thân thì khi có được nhất định phải quý trọng, đừng để đến lúc mất đi rồi mới hoài niệm trong đau khổ.

Còn vụ Lâm Hải, cậu ta đã chết từ lâu rồi, thân thể cũng bắt đầu có dấu hiệu phân hủy. Không còn cách nào khác, Trình Tiểu Hoa chỉ đành ngụy trang thành cậu ta ngã từ trên tầng xuống mà chết, có dùng một chút thuật che mắt. Nếu không, với cái mức độ phân hủy đó thì làm sao có thể giống một người vừa mới chết được. Về phía Ngô Mẫn Nhi, sau khi tỉnh lại thì hóa điên, gặp ai cũng gọi con trai, lúc khóc lúc cười. Người ta tưởng rằng cô ta không chịu nổi nỗi đau mất con mà hóa điên.

Nhiệm vụ của Trình Tiểu Hoa coi như đã được hoàn thành một cách tốt đẹp.

Sau khi nhận khen thưởng hoàn thành nhiệm vụ, Trình Tiểu Hoa đặc ý hỏi Cảnh Thù: "Điện hạ, ngài nói xem có phải tôi là người hoàn thành nhiều nhiệm vụ nhất không?"

Cảnh Thù nói: "Ta không rõ. Theo lẽ thường thì những nhân viên cấp A sẽ chỉ làm việc trong tiệm hoành thánh, là nhân viên cấp thấp nhất của Địa

phủ Tư, không cần làm nhiệm vụ gì cả. Chỉ có những viên chức cấp T mới được phép nhận nhiệm vụ nhưng cũng chỉ khi nào có thi thăng cấp thì mới được nhận thôi. Loại như Tôn Danh Dương có khi cả trăm năm không nhận được một cái nhiệm vụ nào ấy chứ."

"Lạ thật đấy, cho dù là lỗi hệ thống thì cũng không thể liên tiếp có nhiệm vụ như vậy chứ nhỉ?"

Cảnh Thù nói: "Đợi ta trở về rồi kiểm tra một chút là rõ ngay thôi."

Trình Tiểu Hoa nói: "Khi nào thì ngài phải trở về?"

"Lúc ta bị phạt rời khỏi Minh giới, do quá tức giận nên đã quên hỏi Diêm Vương rồi." "

Trình Tiểu Hoa hạn lời, chuyện này mà cũng quên được hả?

"Nếu bản quân muốn trở về thì chỉ cần hỏi một tiếng là được. Chỉ là..."
Cảnh Thù tạm dừng, chỉ là đây là muốn hắn chủ động nhận sai chứ gì? Nếu như lúc đó nhận sai thì chắc sẽ không bị phạt như này.

"Giờ ta cảm thấy ở Nhân Gian cũng rất tốt, công việc của Diêm La rất vất vả, sao được thoải mái như này? Còn chuyện của em thì để ta nhắn tin nhờ Quảng Bình kiểm tra chút là được."

Quảng Bình là Diêm La điện thứ mười, trong mười vị Diêm La, là người có tính tình tốt nhất, quen biết cũng rất rộng. Vừa mới gửi tin đi thì đã nhận được tin nhắn trả lời:

[Trình Tiêu Hoa à? Nghe giống tên một cô gái nhỉ... Mau khai thật đi, cậu với cô ấy có quan hệ gì?]

Lần đầu tiên Cảnh Thù cảm thấy Quảng Bình thật nhiều chuyện:

[Nói cậu đi đâu tra hộ thì đi đi đâu tra đi, hỏi linh tinh làm gì!]

[Ấy, sai sai rồi đấy, không phải là cậu yêu thầm Mạnh Bà à? Vì cô ấy nên mới bị phạt. Sao, mới có một chút thời gian mà đã thay lòng đổi dạ hả?]

Trình Tiêu Hoa thấy sắc mặt Cảnh Thù thay đổi, nhin không được mà liếc qua xem tin nhắn, đến lúc thấy tin cuối cùng của Quảng Bình Diêm La thì thấy trong lòng có một chút mất mát.

"Không phải ngài độc thân tám nghìn năm à? Sao lại có quan hệ với Mạnh Bà thế?"

Cảnh Thù vội đáp: "Em đừng nghe Quảng Bình nói bậy, cậu ta thì biết cái gì. Ta cùng bà già Mạnh Bà kia vô cùng xa lạ luôn đấy."

Tôn Danh Dương vừa mới bước vào tiệm hoành thánh, chỉ nghe được một nửa sau, thuận miệng nói: "Không phải vậy đâu, Mạnh Bà là đóa hoa xinh đẹp nhất ở cầ Nại Hà đấy, đâu có già đâu."

Cảnh Thù trề mặt: "Không biết gì thì đừng có nói linh tinh!"

Đúng lúc có tin nhắn mới từ Quảng Bình: [Hôm qua Mạnh Bà còn hỏi tôi là cậu đang ở đâu đấy, chắc hẳn là người ta nhớ cậu rồi.]

Trình Tiểu Hoa đọc được tin nhắn này, giọng chua loét: "Tôi đã nói rồi, điện hạ ngài quyên cao chức trọng, sao có thể độc thân suốt tám nghìn năm cơ chứ. Hóa ra là ngài thích đóa hoa xinh đẹp nhất ở cầ Nại Hà à."

Dứt lời quay đầu bước đi, Cảnh Thù mặt dày mày dạn đuổi theo: "Hoa Hoa, em nghe ta giải thích đi. Ta và Mạnh Bà không hề có quan hệ gì cả. Ngoài em ra, ta chưa từng thích người con gái nào cả, ta..."

"Không được gọi tôi là Hoa Hoa nữa! Ai biết được là ngài đang gọi con chó ở tiệm bên cạnh hay là đang gọi đóa hoa xinh đẹp nào đấy!" Trình Tiểu Hoa vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, chặn Cảnh Thù bên ngoài.

Ai ngờ cửa vừa mới đóng lại, một nửa thân thể của hắn đã chui vào, dọa Trình Tiểu Hoa phát sợ, cố đẩy hắn ra ngoài, đẩy mãi hắn không ra ngoài mà còn chui cả người vào.

"Em giận à? Em đang ghen sao?"

Trình Tiểu Hoa cười: "Ghen? Chỉ có lúc ăn hoành thánh tôi mới cho dấm chua thôi. Tức giận cái gì chứ."*

*hừm, trong tiếng Trung, giải thích sao nhỉ, hay nói ăn dấm = ghen ấy ạ
=]]

Cảnh Thù nói: "Em không tức giận thật à?"

"Sao phải tức giận? Chúng ta chỉ là đờng nghiệp bình thường, anh thích ai là việc của anh. Không tức, tôi thực sự không hề tức giận!"

"Đờng nghiệp? Mai chính là ngày em cho ta câu trả lời thuyết phục nhất, làm sao còn có thể là đờng nghiệp bình thường được nữa?"

"Vậy ngài sẽ nói với tôi lý do ngài bị phạt đến Nhân gian chứ? Quảng Bình Diêm La nói là có liên quan đến đóa hóa xinh đẹp kia đấy, thật thế hả?"

Cảnh Thù gật đầu, bỗng nhiên lại lắc đầu nguầy nguậy, thở dài: "Nguyên nhân cụ thể có chút khó nói. Nhưng ta thật sự không hề có quan hệ tình cảm gì với Mạnh Bà! Tuyệt đối không có!"

Đây là lần đầu tiên Trình Tiểu Hoa yêu đương, cũng giống như những thiếu nữ bình thường khác, cô ôm tình cảm đơn thuần nhất muốn cùng Cảnh Thù vui vẻ sống cùng nhau. Chợt nghe thấy những chuyện kia, mộng tưởng trong lòng Trình Tiểu Hoa chớp mắt sụp đổ.

Thấy bộ dáng nghiêm túc của Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa mềm lòng, hỏi dò: "Cái anh gọi là nguyên nhân khó nói, có liên quan đến cân bằng của hai giới, an nguy của tam giới sao?"

Cảnh Thù sửng sốt, sau đó cảm thấy cứ để Trình Tiểu Hoa hiểu lầm cũng tốt: "Đúng vậy, nó liên quan đến sự cân bằng của hai giới, sự an nguy của tam giới. Cho nên, Hoa Hoa, em phải tin ta!"

Trình Tiểu Hoa vẫn còn hơi ngây thơ, thấy hắn nghiêm túc như vậy nên cũng bán tín bán nghi. Suy nghĩ một hồi, cô lại hỏi: "Điện hạ, tại sao ngài lại thích tôi? Tôi cũng không phải người đẹp xuất chúng gì, cũng không làm chuyện gì khiến ngài cảm động đến mức muốn lấy thân báo đáp mà."

Cảnh Thù nói: "Rõ ràng là em hỏi ta trước, hỏi ta thích em đúng không mà. Ừ thì lúc đó em nói chúng ta không xứng, còn nói rất nhiều lý do. Nhưng sau đó Tôn Danh Dương nói với ta, phụ nữ đầu là miệng nói một đằng, tim muốn một nẻo. Em nói như vậy nhất định là vì muốn thu hút sự chú ý của ta. Lúc đầu ta có chút lo lắng. Sau đó thì ta phát hiện ra em cũng rất tốt."

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, cảm thấy tức giận: "Sao lại có chân chó của Tôn Danh Dương nữa? Cho nên, thật ra ngài không thích tôi, chỉ là cảm thấy ở Nhân gian quá buồn chán nên mới chọn yêu đương cùng tôi, cho bớt nhàm chán hả?"

"Không phải như vậy. Nhân gian làm sao có thể nhàm chán bằng Minh giới chứ? Lúc ở Minh giới, ta cũng đâu có thích ai, ta..." Hấn muốn giải thích nhưng lại cảm thấy càng giải thích càng thêm sai. Đành nói: "Thích một người đâu cần lý do cơ chứ? Nếu có thể nói được rõ lý do tại sao thích một người thì đó không phải là thích nữa rồi."

Trình Tiểu Hoa cúi đầu im lặng, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Cảnh Thù vừa ra khỏi phòng Trình Tiểu Hoa thì sắc mặt đại biến, vô cùng tức giận, lấy điện thoại gửi một tin nhắn.

Ở Minh giới, trong điện của Diêm La thứ mười.

Quảng Bình Diêm La đang ngồi nghe cấp dưới báo cáo công tác, di động chợt rung, mở ra thì thấy là tin nhắn của Cảnh Thù:

[Họ Quảng kia, tuyệt giao!!!]

Cách màn hình di động mà Quảng Bình vẫn cảm nhận được cơn tức giận của hắn, anh muốn gửi một tin nhắn hỏi lý do mà không ngờ được, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ:

[Bạn và người này không phải là bạn bè. Xin hãy kết bạn trước!]

Quảng Bình sửng sốt: Đây là cho mình vào danh sách đen rồi à? Mình đã làm sai gì cơ chứ? ToT

Hình như đoạn đầu edit hơi lủng củng =]]

Thấy thương Quảng Bình cưa cưa quá đi :v thứ mê gái bỏ bạn!!!!

Chương 54: Một chiếc áo yếm gây bao sóng gió

Một chiếc áo yếm gây bao sóng gió

Mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng Trình Tiểu Hoa cũng không để ảnh hưởng đến công việc.

Hơn tám giờ tối, Trình Tiểu Hoa thay đồ, sau đó xuống tầng chuẩn bị mở bán buổi tối. Vừa mới xuống tầng, cánh cửa tiệm bị một người từ ngoài đẩy ra, một cô gái trang điểm, ăn mặc hợp một bước vào. Chân dài, eo nhỏ, ngực lớn, dáng người thật quyến rũ. Quan trọng là khuôn mặt còn vô cùng xinh đẹp, không một góc hết. Nếu không phải thấy lạ mặt thì Trình Tiểu Hoa còn nghĩ rằng đây là một minh tinh nổi tiếng đấy.

Trình Tiểu Hoa còn chưa kịp tiếp đón, Tôn Danh Dương vèo một cái chạy ra nghênh đón vị mỹ nữ kia, giọng điệu vô cùng ân cần chu đáo: "Hello, đã lâu không gặp! Lão nhân gia ngài sao lại rảnh rỗi đến Nhân gian thế này?"

Trình Tiểu Hoa cười thầm, lão Tôn thật là, vừa mới gặp mỹ nữ là đã tuôn luôn tiếng Anh, không phải nói bản thân là người không sành ngoại à.

Mỹ nữ liếc gã một cái, có chút bất ngờ: "Sao người cũng ở đây? Mới có bao lâu không gặp mà kiểu tóc, quần áo đều đã thay đổi? Không phải Thanh phục Minh nữa à?"

Trình Tiểu Hoa đang muốn nhờ Tôn Danh Dương giới thiệu thì đúng lúc Cảnh Thù cũng từ trên tầng đi xuống, mới hơi liếc thấy vị mỹ nữ kia, sắc mặt hẳn thay đổi, vội xoay người đi lên tầng. Đáng buồn là mỹ nữ đã thấy hẳn, gọi theo: "Ôi, điện hạ của ta, người ta tìm ngài thật lâu, khó khăn lắm mới gặp, sao ngài lại không để ý đến người ta thế?"

Nghe vậy, Trình Tiểu Hoa cho dù có ngạc nhiên nữa thì cũng đoán được mỹ nữ này là ai. Dù vậy, vẫn dần lòng tươi cười hỏi: "Xin hỏi người tên gì?"

Mỹ nữ cười: "Ta họ Mạnh, do là viên chức lâu năm ở Địa phủ Tư nên mọi người tôn trọng gọi ta là Mạnh Bà."

Quả nhiên!

Trình Tiểu Hoa ngoài cười trong không cười, gọi: "Điện hạ, có mỹ nữ tới tìm ngài, đừng chỉnh sửa nhan sắc nữa, mau xuống gặp người ta đi."

Cảnh Thù thấy không thể trốn được nữa, chỉ có thể hiện thân ra, lạnh giọng nói với Mạnh Bà: "Hiện giờ bản quân đang nghỉ ngơi, không xử lý công việc. Bên cầu Nại Hà còn rất nhiều linh hồn chờ uống canh của người đi đầu thai, không có việc quan trọng thì đừng có ở lại Nhân gian lâu."

Mạnh Bà nói: "Không ảnh hưởng đến chính sự đâu, canh Mạnh Bà đã có trợ lý của ta phát cho những linh hồn đó rồi. Khó khăn lắm ta mới hỏi được nơi ngài đến từ chỗ Quảng Bình điện hạ, nên cố tình đến thăm ngài."

Lại là Quảng Bình! Cảnh Thù yên lặng gạch đỏ tên Quảng Bình lần nữa.

Cảnh Thù vội nói: "Giờ đã thấy rồi đấy, bản quân rất ổn, đi thông thả, không tiến!"

Mạnh Bà cười, sáng giọng: "Điện hạ, ngài còn giận ta đấy à? Lúc đó, ta không biết đó là ngài nên mới báo cho Diêm Vương để đi điều tra. Sớm biết ngài thích, ta đã đưa cho ngài rồi..."

Cảnh Thù vội ngắt lời: "Đừng có nói linh tinh, ta không thích! Đã nói là hiểu lầm, sao còn không tin? Được rồi, mau đi đi."

Tôn Danh Dương hỏi: "Rốt cuộc là hiểu lầm cái gì vậy? Hay là nói rõ ra đi, lão Tôn tôi giúp hai người phán xử?"

Cảnh Thù lờm một cái, Tôn Danh Dương thức thời ngậm miệng.

Trình Tiểu Hoa nói: "Hay là để tôi đi pha trà cho hai vị ngài xuống tán gẫu nhé?"

Mạnh Bà đang muốn nói có thì Cảnh Thù đã chặn lại: "Không cần đâu" Giọng điệu của hắn trầm xuống, tỏa ra khí thế của một Diêm La: "Mạnh Bà, bản quân lấy danh nghĩa Diêm La điện thứ nhất ra lệnh cho người mau trở về cầu Nại Hà, không được tự ý rời khỏi nơi công tác!"

Tuy rằng giờ đang ở Nhân gian, nhưng uy quyền của Diêm La vẫn rất lớn. Ngay lập tức vẻ mặt của Mạnh Bà trở nên cung kính, khom người nói: "Mạnh Bà xin tuân lệnh."

Tiến xong Mạnh Bà, Cảnh Thù lập tức đi đến trước mặt Trình Tiểu Hoa bán manh: "Hoa Hoa, ta đuổi cô ta đi rồi."

Trình Tiểu Hoa liếc xéo Cảnh Thù: "Ngài thực sự không có quan hệ gì với cô ấy?"

Cảnh Thù nói: "Tất nhiên là không rồi! Về công, ta với cô ta không cùng ngành, ngày thường ít khi gặp mặt. Về tư, suốt mấy nghìn năm qua, ta với cô ta còn không nói với nhau đến mười câu, làm sao mà có quan hệ gì cho được."

Nghe vậy trong lòng Trình Tiểu Hoa mới có chút dễ chịu, bỗng nhìn hộp gấm mà Tôn Danh Dương đang cầm trên tay xem xét.

"Lão Tôn, hộp trong tay anh là cái gì thế? Sao trông giống cái hộp mà Mạnh Bà cầm thế hả?"

Tôn Danh Dương đưa hộp gấm đó cho Cảnh Thù: "Lúc Mạnh Bà đi có nói ta thay người đưa cái này cho điện hạ á."

Bỗng nhiên Cảnh Thù có một loại dự cảm không lành, đang muốn dùng lửa đốt hộp gấm kia, nhưng không kịp, nó đã bị Trình Tiêu Hoa đoạt đi. Mở hộp gấm ra thì thấy bên trong có một cái yếm màu đỏ thẫm thêu hai đóa sen tịnh đế.

Trình Tiêu Hoa cầm cái yếm, quơ quơ trước mặt Cảnh Thù: "Nghìn năm qua không nói với nhau đến mười câu hả? Thế mà vừa gặp đã tặng yếm cho anh? Còn thêu sen tịnh đế? Không thể tưởng tượng nổi là điện hạ ngài có sở thích như này đấy. Ha ha."

Cảnh Thù cũng sửng sốt, hẳn không ngờ Mạnh Bà sẽ biến thái đến vậy, mới đến đã đưa cái thứ này cho hắn?!!!

Trình Tiêu Hoa đem hộp gấm và cái yếm nhét vào trong tay hắn, cười lạnh: "Đây là tâm ý của mỹ nữ người ta, điện hạ ngài nên nhận đi, rồi trân trọng nó vào nhé."

Cảnh Thù vừa chạm vào cái yếm kia thì giống như gặp ôn thần, ném sang một bên, đuổi theo Trình Tiểu Hoa. Trình Tiểu Hoa đã vào phòng bếp, lấy một miếng thịt bò to mới mua lúc chiêu, đặt lên thớt gỗ, cầm hai con dao bắt đầu băm nhỏ. Thấy Cảnh Thù muốn nói, vừa cầm dao vừa oán hận nhìn hắn, giống như muốn coi Cảnh Thù là thịt bò mà băm vằm một phen.

Cái yếm bị Cảnh Thù ném đi kia vừa văng rơi xuống đầu Tôn Danh Dương. Tôn Danh Dương kéo xuống, nhưng vút cũng không được mà giữ lại cũng không ổn.

Còn chưa kịp giải quyết thì A Phòng và Thường Tiểu Bạch đã đến. A Phòng thấy thế thì cười nhạo: "Ồ, lão Tôn, mỹ nữ nào đưa cho anh vậy. Chắc chắc, không ngờ được anh có sở thích này đây. Hôm nay tôi cũng được mở rộng tầm mắt rồi."

Tôn Danh Dương cũng vội vội vàng vàng ném củ khoai lang phồng tay này đi, cười hì hì, đi đến trước mặt A Phòng: A Phòng, em đừng hiểu lầm, nó không phải của tôi đâu. Ưu điểm lớn nhất của tôi là chung tình, cho dù có muốn nhận yếm thì cũng chỉ nhận của em thôi."

A Phòng xì một tiếng khinh miệt: "Mơ tiếp đi! Mau ngậm miệng lại, không được nói linh tinh!"

Thường Tiểu Bạch cười nói: "Chị A Phòng không mặc yếm đâu, chị ấy mặc..."

Còn chưa nói hết đã bị A Phòng bịt miệng lại: "Tiểu Bạch, em không được nói lung tung như tên họ Tôn này."

Ba giờ sáng, trong tiệm hết khách. Sau khi Sơn Miêu rửa xong chén bát, lau dọn thì đã sắp bốn giờ. Bình thường Trình Tiểu Hoa cũng sẽ giúp, hai người cùng nhau làm. Nhưng hôm nay rất lạ, cậu vừa ra ngoài một lát, lúc về thì thấy chị Tiểu Hoa hình như không vui, bầm nhân thọt cả đêm. Sau đó thấy không đông khách thì đi lên tầng, không xuống nữa. Điện hạ thì dường như rất bất an, cả đêm đều lẳng lặng nhìn sắc mặt chị Tiểu Hoa. Sơn Miêu cũng không nghĩ nhiều, thành thật làm xong mọi việc, mang rác đi đổ nữa là có thể đi nghỉ ngơi rồi. Đến lúc dọn thùng rác cuối thì phát hiện bên trong có một món đồ màu đỏ, cầm lên xem xét, không biết là làm bằng chất liệu gì mà sờ lên thấy rất trơn nhẵn. Nhìn giống như khăn tay nhưng không tròn cũng không vuông lại còn có mấy sợi dây mảnh, mặt trước thêu hai đóa hoa sen, rất đẹp.

Sơn Miêu bỗng nhiên nhớ tới, Mạnh Mạnh luôn tặng đồ chơi cho cậu, cậu cũng nên tặng quà đáp lễ. Nghĩ vậy, Sơn Miêu cầm món đồ đó bỏ vào túi, nghĩ: Cái này đưa cho Mạnh Mạnh làm khăn tay, em ấy thích màu đỏ nhất.

Bởi vì chuyện Mạnh Bà mà mấy ngày nay Trình Tiểu Hoa đều không thèm để ý đến Cảnh Thù. Cảnh Thù rất buồn bực, muốn giải thích nhưng chuyện trước kia thật sự rất khó mở miệng.

Cho đến buổi trưa một ngày, Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đến chợ gần đó mua nguyên liệu nấu ăn. Lúc đi ra khỏi cổng chợ, Sơn Miêu nhỏ giọng nói: "Chị Tiểu Hoa, có người theo dõi chúng ta."

Trình Tiểu Hoa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lối vào người đến người đi, có một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng đứng ở trong đám đông, mỉm cười.

Xung quanh toàn là các bác các gì, anh ta mặc một bộ quần áo trắng, diện mạo tuấn dật xuất trần đứng đó nhìn có chút giống công tử con nhà giàu. Thấy Trình Tiểu Hoa quay đầu nhìn mình, anh ta không những không tránh né mà còn giơ tay lên vẫy vẫy.

Nhưng lúc giơ tay anh ta cũng không chú ý đến một người đàn ông đang khiêng một cái thùng lớn đi qua, bị anh ta vung tay chạm vào, thùng trên tay người đàn ông lay động, chỉ nghe "rào rào", một thùng nước bắn cứ như vậy dội ướt hết cả người anh ta, áo sơ mi trắng noãn chuyển màu, còn tản ra mùi thối, người xung quanh bịt mũi, né anh ta ra.

Người đàn ông mặc áo sơ mi vừa tức vừa vội: "Đi đứng kiêu gì thế hả? Đây là nước gì thế, thối quá!"

Người đàn ông kia nói: "Xin lỗi, không ngờ cậu đột nhiên làm vậy. Đang yên đang lành cậu đứng ở giữa đường làm gì?"

Mũi Sơn Miêu rất thính, ngay lập tức đoán được, vội bịt mũi: "Chị Tiểu Hoa, đây là nước ngâm đậu hũ thối. Lần trước em lỡ đựng phải mà mùi lưu hai ngày không hết. Anh ta bị dội như thế, chắc cả tháng cũng không hết mùi quá."

Tôn Danh Dương cười nhạo: "Đáng đời, ai bảo hấn dám theo dõi chúng ta chứ."

Trình Tiểu Hoa nói: "Có lẽ là đầu óc không bình thường thôi."

Đang là mùa đông, người ta đều mặc áo khoác dày, người bình thường không ai mặc mỏng manh như vậy, còn đứng giữa đường cười như vậy, nghĩ đây là sàn catwalk à?

Lúc về lại tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa quét mắt nhìn tầng trên tầng dưới vài lần cũng không thấy bóng dáng Cảnh Thù đâu. Trong lòng thầm nghĩ: Hay là chạy đi tìm đóa hoa kia rồi?

Trong lòng có một cảm giác khó gọi tên, nhưng vẫn giả bộ như không có chuyện gì. Đúng lúc cửa mở ra, trong tiệm tràn ngập mùi đậu hũ thối.

Người đàn ông mặc sơ mi trắng đã thay một bộ đồ khác, tóc tai cũng đã gội, nhưng do mùi đậu hũ thối thật sự rất nặng nên có làm vậy cũng không hết.

Theo nguyên tắc người đến là khách, Trình Tiểu Hoa cố nhịn: "Muốn ăn gì vậy? Giờ không phải là giờ cơm, nên cơm rang, mì xào không có, chỉ có hoành thánh nhân trứng gà rau hẹ, nhân thịt bò rau thơm, nhân thịt lợn thôi."

"Một chén hoành thánh nhân rau hẹ đi." Người đàn ông mặc sơ mi nói, lúc nói vẫn dùng ánh mắt đánh giá Trình Tiểu Hoa khiến cô không vui, càng khẳng định đầu óc anh ta có vấn đề. Trên người đã có mùi như vậy mà còn dám ăn rau hẹ. Chỉ mong anh ta ăn xong thì mau chóng rời đi, nếu không cô sẽ không khách khí đâu đấy.

Đỡ biết anh sơ mi trắng là ai nào???

.

.

.

.

.

.

.

Xin chào các bạn, Quảng Bình Diêm La giá lâm!!! :v

Chương 55: Quảng Bình xui xẻo

Quảng Bình xui xẻo

Trình Tiểu Hao định đi nấu hoành thánh thì người đàn ông mặc sơ mi hỏi:
"Cô là Trình Tiểu Hoa?"

"Ồ, anh quen tôi à?"

Người đàn ông mặc sơ mi cười nói: "Giờ không phải là đã quen rồi à?"

Khách quen của quán đều biết tên cô, chắc là anh ta do họ giới thiệu nên đến ăn thử rồi. Trình Tiểu Hoa nhú mày, đi đến phòng bếp.

Tôn Danh Dương, Sơn Miêu đứng gần đó, vẻ mặt cảnh giác nhìn người mới tới kia.

"Miêu này, cậu xem, sao thằng nhóc kia cứ nhìn chăm chăm Tiểu Hoa nhà chúng ta thế nhỉ?"

Sơn Miêu: "Tôi thấy anh ta không phải người bình thường đâu, nhưng lại không nhìn được lai lịch."

"Ừ, nhất định là thấy Tiểu Hoa nhà chúng ta xinh đẹp nên có ý đồ xấu xa rồi. Mặc kệ hắn có thân phận gì, nếu dám đoạt người của điện hạ, lão Tôn ta sẽ không để yên."

Sơn Miêu: "Anh định làm cái gì?"

"Làm gì á hả?" Tôn Danh Dương hừ một tiếng: "Điện hạ không có ở đây, chúng ta đành phải làm vệ sĩ thôi. Nhìn ánh mắt gian tà của hắn kia, như hận không thể dấn lên người Tiểu Hoa ấy."

Lúc này Trình Tiểu Hoa đã nấu xong hoành thánh, gọi Sơn Miêu: "Sơn Miêu, mau mang cho khách đi này."

Tôn Danh Dương ấn Sơn Miêu: "Ngồi im đấy, nhìn lão Tôn ta xử lý hắn."

Sơn Miêu ngẩng nhìn Tôn Danh Dương bưng hoành thánh ra, còn bỏ thêm một chút đồ vào trong chén.

Người đàn ông mặc sơ mi thấy hoành thánh đã được bung lên còn rất lịch sự nói cười, nói cảm ơn Tôn Danh Dương. Hình như anh ta cũng không đói, chỉ ăn một hai miếng, uống chút canh, rồi dừng đũa. Ăn xong cũng không định tính tiền rồi rời đi, còn đi lại trong tiệm thăm thú một hồi.

"Mẹ nó, con hàng này không định đi à!" Tôn Danh Dương thấp giọng mắng, cầm lấy chổi đang định đuổi người thì thấy Cảnh Thù đã về, vừa vào cửa đã nói: "Cái mùi gì thế này, thối thế! Sơn Miêu, có phải người lại ăn chuột chết không hả?"

Tôn Danh Dương nịnh nọt chạy đến trước mặt Cảnh Thù cáo trạng: "Điện hạ, trong tiệm chúng ta có một gã người thối hoắc, ăn xong cũng không chịu đi, hình như là có ý đồ bất chính với Tiểu Hoa đấy."

Quả nhiên, vừa nghe gã nói vậy, sắc mặt Cảnh Thù thay đổi, lạnh lùng nói: "Sao cậu lại ở đây?"

Người đàn ông mặc sơ mi cười: "Cảnh Thù, lâu rồi không gặp."

Tôn Danh Dương sửng sốt: Vậy mà dám gọi thẳng tên của điện hạ, hẳn ta có thân phận gì đây?

Cảnh Thù hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta có quen nhau à?"

Người đàn ông nói: "Quảng Bình ta rốt cuộc đã đắc tội với cậu cái gì cơ chứ, cậu kéo ta vào danh sách đen, gọi điện không thèm nghe. Một đồng công việc ta bỏ lại trong điện Diêm La, vội vã chạy đến Nhân gian gặp cậu vậy mà cậu lạnh lùng với ta như vậy?"

Cảnh Thù nói: "Có việc gì thì nói mau đi. Nói xong thì về điện thứ mười của cậu đi."

Quảng Bình nói: "Đã lâu rồi không gặp mà tính tình vẫn khó ưa như thế. Chậc, chuyện cậu nhờ ta đi điều tra có kết quả rồi, muốn đến nói cậu biết, hóa ra cậu lại không cần. Được thôi, ta về đây."

Cảnh Thù vội giữ anh ta lại: "Có kết quả rồi hả? Nói đi!"

Quảng Bình chỉ Trình Tiểu Hoa đang lấp ló ở cửa phòng bếp: "Cậu phải nói cho ta biết, cậu với cô ấy có quan hệ gì trước đã? Đáng yêu đấy, không ngờ cậu lại thích kiểu con gái như vậy. Ta nói cho cậu..."

Quảng Bình mới nói được một nửa thì cảm thấy trong bụng khó chịu, vội hỏi: "Nhà vệ sinh ở đâu?"

Cảnh Thù chỉ lên tầng, Quảng Bình nháy mắt bay lên đó.

Điện thứ mười? Diêm La điện? Mặc dù Tôn Danh Dương không thông minh, nhưng dẫu sao cũng đã lăn lộn ở Địa phủ Tư mấy trăm năm, chưa từng gặp các lão đại thì vẫn biết về họ.

"Điện hạ, cứu mạng vớiiiii!" Tôn Danh Dương ôm đùi Cảnh Thù không buông tay.

Cảnh Thù nheo mắt: "Quảng Bình bị tiêu chảy là do ngươi làm hử?"

Trình Tiểu Hoa cũng đi ra: "Sao anh lại làm như vậy?"

Tôn Danh Dương khóc lóc: "Tôi nghĩ ngài ấy là tên háo sắc, không ngờ ngài cũng là Diêm La. Nếu sớm biết thì cho dù cho tôi thêm mấy lá gan nữa cũng không dám dùng "Thần tiên tử".

Thần Tiên Tử là một loại thuốc xỏ có công dụng mạnh mẽ, trên web bán hàng của Địa phủ Tư có bán. Cho dù là yêu, thần, ma, chỉ cần dính một chút thì sẽ bị Tào Tháo rượt ba ngày ba đêm mới hết. Lúc thấy trên web, Trình Tiểu Hoa còn nghĩ món đồ này thật nhảm nhí.

Cảnh Thù bật cười: "Thần tiên tử! Ha ha ha! Tốt, tốt, tốt! Vậy mà giúp bản quân xả giận!"

Hắn túm Tôn Danh Dương dậy, vỗ vai khen ngợi: "Không ngờ người còn có thể làm một chuyện tốt như vậy, không tặc, không tặc!"

Tôn Danh Dương ngạc nhiên: Đây là khen gã hay đang mỉa mai gã thế? Sao lại có cảm giác cận kề cái chết nhỉ?

Cảnh Thù không quan tâm Tôn Danh Dương nữa, vui vẻ hớn hở đi đến cạnh Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa cười cười: "Chuyện của anh với Mạnh Bà, đã muốn kể cho tôi nghe chưa?"

Cảnh Thù nói: "Nhất định phải kể sao?"

"Thích thì nói, không thì thôi, tùy anh."

Vốn dĩ Trình Tiểu Hoa muốn cho hắn một chút riêng tư, thông cảm. Nhưng mà người ta còn tặng cho hắn một món đồ riêng tư như cái yếm, cô cũng không rộng lượng được nữa.

Nội tâm Cảnh Thù đang diễn ra một cuộc đấu tranh kịch liệt, nói hay không nói?

Đúng lúc này, Quảng Bình ôm bụng đi xuống, oán giận nói: "Hoành thánh của mấy người bị thiu r ấ à? Ui ui, đau chết ta r ấ." Giò thì hay r ấ, trên người anh ta không chỉ có mùi đậu phụ thối mà còn có mùi toilet, rất khủng khiếp.

Đến cả Cảnh Thù cũng tránh xa: "Trên người cậu có cái mùi gì thế? Đừng có qua đây, thối chết!"

Quảng Bình thấy ngại, rõ ràng ở Địa phủ có bao nhiêu nữ quỷ sai thích anh ta. Thế mà giờ giống như một con chuột cống, người gặp người ghét?

"Hay là các người cho cái gì vào chén hoành thánh của ta?" Quảng Bình không ngốc, mau chóng nhận ra điếm khả nghi, ánh mắt ôn hòa nhanh chóng thay đổi, lạnh lùng nhìn Tôn Danh Dương.

Toàn thân Tôn Danh Dương run lên, đang nghĩ xem có nên nhận tội hay không.

Cảnh Thù lại nói dối: "Quảng Bình này, ta đoán chắc do cậu tích cốc đã lâu, giờ ăn đ ồ ăn của Nhân gian không quen thôi."

"Thật không? Ui ui, lại nữa!" Quảng Bình lại vội chạy lên t ầng.

"Điện hạ, ngài giống như cha mẹ tái thế của lão Tôn mà. Sau này mạng của lão Tôn tôi chính là của ngài." Tôn Danh Dương vô cùng cảm kích, thiếu chút nữa là liếm giày cho Cảnh Thù luôn =]]

"Cút, cút, cút! Mau đi làm việc đi!" Cảnh Thù đẩy Tôn Danh Dương ra, đuổi theo Trình Tiểu Hoa vào trong bếp.

Trình Tiểu Hoa thấy hắn phiên, cầm dao trừng hắn: "Mau ra! Đi ra ngay!"

Cảnh Thù đành nói: "Được rồi, ta nói cho em nghe, nhưng em không được phép tức giận đâu đấy!"

Trình Tiểu Hoa vội gật đầu. Thật ra cô cũng rất tò mò muốn biết xem Cảnh Thù đã mắc lỗi gì mà bị phạt đến làm trong tiệm hoành thánh, rồi còn quan hệ của hắn với Mạnh Bà nữa.

Cảnh Thù tạo một cái kết giới trong phòng bếp. Thế là Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đang chuẩn bị nghe trộm không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nhắc đến chuyện cũ, vẻ mặt Cảnh Thù lại trở nên tức giận: "Thật ra ta bị oan, phải nói là oan ức hiểm thấy trên đời luôn ấy!"

Ngày đó là sinh thần của Diêm Vương bệ hạ, yến tiệc rất đông người. Ngoài các vị lão đại ở Minh giới thì còn có một vài vị thần có uy danh khác cũng đến tham dự. Cảnh Thù là người đứng đầu Thập điện Diêm La nên cũng là một trong số đó. Trong yến tiệc, Diêm Vương bệ hạ dùng trăm vò rượu quý để tiếp đãi khách quý. Tuy rằng Cảnh Thù đã tích cốc từ lâu, nhưng rượu mừng thọ của Diêm Vương không thể không uống. Uống một ngụm thì thấy vẫn ổn nhưng đến lúc uống hết một vò thì đã thấy ngà ngà. Với thân phận của Cảnh Thù, bên cạnh sẽ có rất nhiều người hầu nên dù có say cũng không sao, sẽ có người dìu về đại điện của mình.

Chuyện tưởng đến đây là hết. Ai ngờ lúc Cảnh Thù ngủ dậy thì thấy Diêm Vương đang cau mày nhìn hẩn thờ dài, còn dùng giọng điệu vô cùng thất vọng nói với hẩn: "Cảnh Thù, bình thường nhìn người cũng trăn trở, sao lại có thể làm ra chuyện hờ hững như vậy?"

Cảnh Thù ngơ ngác: "Ta làm chuyện gì hờ hững? Ta chỉ ngủ một giấc thôi mà?"

Diêm Vương chỉ gãi đầu của hẩn, quay mặt đi không đành lòng nhìn.

Nhìn theo ngón tay Diêm Vương, Cảnh Thù thấy dưới gối ngọc của hẩn lộ ra một đồ vật màu đỏ. Hẩn rút ra, là một cái yếm nữ màu đỏ, trên đó còn thêu hai đóa sen liền gốc.

Cảnh Thù vội ném món đồ đi: "Đùa cái gì vậy? Là ai ném lên giường của bản quân?"

Diêm Vương cả giận nói: "Chứng cứ đầy đủ, ngươi còn muốn chối sao?"

"Chứng cứ gì chứ? Đây mà cũng là chứng cứ à?"

Diêm Vương nói: "Hôm qua Mạnh Bà báo án, nói là mất một món đồ riêng tư. Ngươi cũng biết đấy, nghìn năm qua, Minh giới chúng ta không hề có chuyện trộm cắp, huống hồ là đồ của Mạnh Bà..."

Tuy rằng địa vị của Mạnh Bà không thể so với Diêm La nhưng cũng không thể thay thế được. Từ lúc mới có Minh giới đã có cô ấy, chính là nhân viên lâu năm.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, tính cách của Mạnh Bà thật sự rất chướng. Chỉ có chút việc nhỏ cũng có thể gây xôn xao dư luận.

Theo lý thuyết, cho dù có làm ấm chuyện này lên thì cũng không ai dám hoài nghi Cảnh Thù. Chẳng qua là đúng lúc Diêm Vương có việc nên tới tìm Cảnh Thù thì thấy hắn đang ôm cái yếm đỏ, ngủ say. Người hầu muốn mang đi, hắn hay r ã, nhất quyết không buông tay. Trong cơn mơ còn đem giấu xuống dưới gối đầu.

Diêm Vương răn dạy: "Ta nói này, nếu ngươi để ý Mạnh Bà thì cứ nói, sao lại trộm đồ của người ta làm cái gì? Chuyện này truyền ra thì mặt mũi của

Minh giới sẽ bị người làm mất hết!"

"Ta trộm... trộm yếm?" Cảnh Thù rất kinh ngạc, rất tức giận, đập một cái lên bàn: "Đây là vu oan giáng họa!"

Một cái vỗ tay này không những đập vỡ cái bàn mà còn phá sập một nửa điện Diêm La của hắn. Yêu ma trong điện bị áp lực từ phế tích kia đè suốt mấy ngày, liên tục kêu gào thảm thiết.

Ngay cả Diêm Vương nếu không kịp thời tạo kết giới thì cũng bị ảnh hưởng. Sắc mặt ngài thay đổi, giận dữ quát: "Làm càn!"

Cảnh Thù cũng là thứ bạn t ỡ, quý zị ạ =]]

Chương 56: Tâm Sự Của Sơn Miêu

Tâm sự của Sơn Miêu

Diêm Vương và Cảnh Thù đều tức giận, hai vị đại thần nhìn nhau chăm chăm.

Diêm Vương vô cùng giận dữ: “Ăn thừa cơm dựng chuyện hãm hại người hả? Hơn nữa, hại người có ích gì? Nếu người thực sự bị oan, sao không giải thích đi? Động tay động chân một cái là phá hủy luôn một nửa điện, tính tình này không thay đổi được hử?”

Cảnh Thù nghẹn họng. Với địa vị của hắn ở Minh giới, đúng là không thể nghĩ ra có ai dám lớn gan hãm hại hắn. Cho dù có gan thì làm chuyện khác cũng hợp lý hơn việc trộm yếm của Mạnh Bà chứ nhỉ?

Diêm Vương thấy hắn ngậm miệng nên hỏi: “Biết sai chưa?”

“Không biết.”

Vì thế Cảnh Thù bị phạt lên Nhân gian. Tất nhiên việc trộm yếm chỉ là cái cơ thôi, nguyên nhân chủ yếu là do Diêm Vương thấy hắn không tôn trọng ông chủ là mình nên mới trừng phạt hắn chút.

Về chuyện trộm cái yếm, về công về tư đâu không tiện công bố. Diêm Vương hạ lệnh phong tỏa tin tức, Mạnh Bà cũng bị gọi đến, dặn dò không được làm lộ chuyện.

Tuy rằng mọi chuyện đã qua, nhưng giờ nhắc lại, Cảnh Thù vẫn vô cùng tức giận: “Nhất định là lão Diêm Vương kia muốn đọi ta nhận sai thì mới cho ta trở về Minh giới. Sao ta phải nhận? Giờ ta nhận sai có khác gì chuyện kia là do ta làm không chứ? Hừ, mơ cũng đừng mơ sớm thế! Không gọi ta về càng tốt, ta ở Nhân giới vô cùng thanh nhàn, tự do tự tại. Hoa Hoa, em có tin ta trong sạch không?”

Trong lòng Trình Tiểu Hoa có bao nhiêu cảm xúc đan xen lẫn lộn. Còn tưởng rằng bí mật Cảnh Thù chôn giấu liên quan đến an nguy của hai giới, nào ngờ là loại chuyện này... Thật đúng là rắc rối.

Cô gật đầu: “Tôi tin.”

Vẻ uất nghẹn trên mặt Cảnh Thù lập tức tan thành mây khói: “Hoa Hoa, em tốt nhất! Diêm Vương già cả rồi, uống phí đã sống hơn vạn năm.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi thấy theo cách làm việc của ngài, nếu muốn đã không trộm, cướp luôn ấy chứ.”

“...” Cảnh Thù: “Hừ! Ai thềm đ̣ của cô ta cơ chứ!”

Quảng Bình vịn tay vịn, bước ba bước một xuống ṭng. Giờ anh ta không còn ôm bụng nữa, há miệng mắng: “Mẹ nó chứ, chắc chắn là tên mất dạy nào đấy cho ông đây uống “Thần tiên tử” ṛ. Ông đây mất một lúc lâu mới bức được đ̣ ra ngoài đấy.”

Tôn Danh Dương chui xuống dưới gầm bàn, nhất quyết không ra ngoài, còn lôi Sơn Miêu ng̣ xuống che cho gã.

Cảnh Thù tiếp tục giả ngu: “Thần tiên tử? Cho chúng ta lấy đâu ra “thần tiên tử” chứ? Dù sao cậu cũng không sao, tính toán nhiều làm gì. À, lúc này cậu nói tra được cái gì ṛ nhỉ?”

Trình Tiểu Hoa không muốn bán đứng Tôn Danh Dương, nhưng vẫn có chút áy náy với Quảng Bình, vội mang một cái ghế dựa ra cho anh ta ng̣, còn pha trà bưng tới nữa.

Quảng Bình rất khách khí với Trình Tiểu Hoa, nhận trà ṛ nói: “Cảm ơn nhé, em Tiểu Hoa.”

Cảnh Thù đã một phát vào ghế Quảng Bình: “Gọi thân thiết như vậy làm gì? Cô ấy với cậu cũng không quen biết!”

Quảng Bình cười trộm: “Gọi thân thiết như vậy mới giống người một nhà chứ!”

Cảnh Thù tức giận: “Nói đi, cậu tra được gì rồi.”

“Cậu nhờ ta tra chuyện của em Tiểu Hoa, sau đó ta đi tra xét thử” Quảng Bình dừng một chút, hai tay đan vào nhau: “nhưng không thu được gì cả.”

Cảnh Thù sửng sốt: “Là sao?”

“Là không tra xét được gì cả đấy. Cậu cũng biết, người trên thế gian sinh lúc nào, chết lúc nào đều được ghi lại cả. Ưu khuyết điểm cũng thế. Nhưng em Tiểu Hoa lại rất đặc biệt, không hề có chút thông tin nào trong sổ cả. Căn bản là tìm không ra.”

“Tóm lại là sao?” Trình Tiểu Hoa càng nghe càng không hiểu, thấy Cảnh Thù nhíu mày, trầm tư không nói. lát sau, Cảnh Thù nói: “Cái này có thể chứng minh một chuyện, có lẽ Hoa Hoa em đã sớm thoát khỏi vòng luân hồi, không nằm trong phạm vi quản lý của sổ sách cho con người.”

“Thoát khỏi luân hồi? Vậy tôi có lai lịch như nào?”

Quảng Bình nói: “Năm đó, Tôn đại thánh đại náo Minh giới, đã gạch hết tên của con cháu ngài ấy. Tuy rằng sau này có sửa chữa nhưng vẫn có chút thiếu sót.”

Trình Tiểu Hoa càng sùng sốt: “Nói cách khác thì kiếp trước tôi là một con khỉ. Được Tôn Ngộ Không xóa tên khỏi sổ sinh tử?” Cái này cũng quá đặc sắc rồi đấy!

Quảng Bình còn nói: “Về phần lỗi của app Địa phủ Tur, ta cũng đã kiểm tra. Nhưng nó liên quan đến vấn đề kỹ thuật, quá phức tạp, trong thời gian ngắn chắc sẽ không kiểm tra ra được gì đâu.”

Cảnh Thù nói: “Nên là chuyến đi này của cậu chỉ để nói với bản quân là cậu không đi đâu tra được gì, còn khiến cho bản thân thối hoắc như này?”

Quảng Bình: “...” Ta ngu cũng không nghĩ vậy!

Hai ngày nay Sơn Miêu có chút ỉu rũ, vì đã một tháng rồi cậu không gặp được Mạnh Mạnh.

Cậu không hiểu được, lúc mới đầu, cậu thường xuyên đến nhà họ Vương, bà Vương còn rất vui vẻ chào đón cậu. Sau đó, cậu tặng cho Mạnh Mạnh

một cái khăn tay, chính là cái khăn màu đỏ thêu hoa sen liền gốc kia. Lúc xem món đồ, sắc mặt bà Vương vô cùng kỳ dị. Tuy rằng không đuổi cậu đi ngay, nhưng lúc hắn về, bà Vương nói với hắn, hiện tại nhiệm vụ quan trọng của Manh Manh là học tập, sau này không thể chơi với hắn được nữa, hy vọng sau này hắn đừng đến tìm Manh Manh nữa.

Sơn Miêu nghĩ nếu như bà Vương không thích thì cùng lắm cậu vào bằng đường cửa sổ, chỉ là không được ăn cơm bà Vương nấu nữa thôi. Cũng được, dù sao Manh Manh cũng chuẩn bị cho cậu rất nhiều đồ ăn vặt, nên sẽ không bị đói đâu.

Ai ngờ, đợi đến lúc cậu lại đến nhà họ Vương thì Manh Manh không có ở nhà. Nghe trộm hai bảo mẫu nói chuyện với nhau thì mới biết là bà Vương đưa Manh Manh đi ra đảo nghỉ đông một tháng. Cả một tháng này, Sơn Miêu giống như một con mèo bệnh, tinh thần vô cùng sa sút.

Tôn Danh Dương nhịn không được mà vỗ vai Sơn Miêu khuyên nhủ: “Khắp trời đất này, đâu đâu cũng có hoa thơm cỏ đẹp, sao phải lưu luyến một cành hoa chứ? Tôi cảm thấy mấy con mèo trong tiệm thú cưng bên cạnh càng hợp với cậu, cậu thích con nào thì nói Tiểu Hoa mua cho. Ba vợ bốn nàng hầu cũng được ấy.”

Sắc mặt Sơn Miêu càng khó coi, duỗi móng vuốt muốn cào Tôn Danh Dương.

Trình Tiểu Hoa kéo Tôn Danh Dương ra: “Lão Tôn, không khuyên được thì đừng có mở miệng nói linh tinh nữa. Sơn Miêu, giờ là tháng mười hai

r ồi, em có tu vi nên không sợ lạnh. Nhưng con người rất sợ lạnh, những nhà có điều kiện tốt như nhà Mạnh Mạnh thì đi nghỉ đông cũng là chuyện bình thường thôi. Mà cũng sắp đến tết r ồi, lúc đó em ấy sẽ về nhà thôi. Đừng lo lắng quá.”

Sơn Miêu nói: “Mạnh Mạnh là thiên kim tiểu thư, em xuất thân sơn dã, không môn đăng hộ đối, em chỉ sợ người nhà em ấy khinh thường em.”

Tuy rằng Sơn Miêu thuộc họ mèo, nhưng không phải con mèo nào cậu cũng thích đâu, nếu không thì tại sao suốt mấy trăm năm chỉ có một Tiểu Hắc làm bạn chứ? Hơn nữa cậu cũng rất trọng chữ tín, nếu đã chọn Mạnh Mạnh thì sẽ coi em ấy như vợ nuôi từ bé. Giờ bị người chia uyên rẽ thúy, tất nhiên là vô cùng khó chịu.

Trình Tiểu Hoa nói: “Hai em vẫn còn nhỏ, đừng sốt ruột, còn nhiều thời gian mà.”

Sau khi đóng cửa, Trình Tiểu Hoa lên tầng tr ần tư, một năm lại sắp qua đi, có nên đưa mọi người đi nghỉ dưỡng không nhỉ. Ngay lập tức muốn tìm Cảnh Thù thương lượng, dù sao có đi cũng mất mấy ngày, việc kinh doanh của tiệm cũng phải tạm dừng, không biết có ổn hay không.

Lúc đến trước cửa phòng Cảnh Thù, thấy cửa khép hờ, cô không nghĩ nhiều, cứ thế đẩy cửa vào. Ai ngờ đúng lúc Cảnh Thù đang thay đồ. Áo đã

cởi ra, thân người đầy cơ bắp lộ ra. Cơ bắp của đàn ông muốn tập cho đẹp cũng khá khó khăn, nếu nhỏ thì nhìn có vẻ gầy trơ cả xương. Nhưng nhiều quá lại cho người ta cảm giác hơi thô.

Không biết Cảnh Thù tập luyện như nào, mỗi một khối cơ đều vô cùng đạt chuẩn, dưới ngọn đèn cam mà vẫn sáng bóng. Phối hợp với vẻ ngoài vô cùng xuất sắc của hắn, Trình Tiểu Hoa nhìn một lúc thì cảm thấy mũi mình nóng nóng – máu mũi chảy ra!

Cô phản ứng lại, bịt mũi muốn rời khỏi, Cảnh Thù đã đóng cửa lại, chắn trước người cô: “Mũi bị sao thế, để ta xem nào.” Nói xong còn tách hai tay cô ra, cẩn thận kiểm tra.

Trình Tiểu Hoa vô cùng xấu hổ... Không cần soi gương cô cũng biết về mặt mình bây giờ cực kỳ nhếch nhác. Làm sao có thể không như vậy cơ chứ? Giống như tám kiếp chưa từng thấy đàn ông vậy? Mới chỉ nhìn thoáng qua mà đã chảy máu, đây không phải là tình tiết chỉ có trong ngôn tình ba xu à?

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Cảnh Thù rất đẹp, dáng người cũng đẹp nữa. Nhất là lúc này, khoảng cách gần như vậy, hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy hai điểm hồng hồng trên ngực hắn, vừa đẹp vừa dễ thương. Chắc chắn, đúng là thần, chỗ đó mà cũng đẹp như vậy luôn....

Cảnh Thù biến ra một cái khăn sạch, vừa lau máu mũi cho cô vừa nói: “Em đừng có nhìn lung tung nữa, không khéo máu toàn thân đều chảy ra hết giờ.”

“Hả?” Thật này, máu càng chảy càng nhiều, Trình Tiểu Hoa vội nhắm hai mắt lại, thẫn thờ chính mình sao lại có thể mê trai như vậy cơ chứ!

Bỗng nhiên cô cảm thấy trên môi ấm ấm, giống như có cái gì đó chạm nhẹ vào.

Thế này là thế nào?

Trình Tiểu Hoa vừa động dậy thì bị Cảnh Thù ôm eo kéo vào trong ngực, sau đó là một nụ hôn dài siêu bá đạo. Khoảng cách được rút ngắn, cô có thể nhìn thấy lông mi đang nhẹ rung của hắn, ánh mắt khép hờ, không có kiêu ngạo bất tuân chỉ có nhu tình ấm áp. Trong khoảnh khắc đó, trong đầu cô chỉ quanh quẩn một câu: Người đàn ông này là của mình, là của mình, mình... Mình sao lại có cái vận may này cơ chứ!

Hôn đến lúc Trình Tiểu Hoa sắp không thở được, Cảnh Thù mới buông cô ra, hỏi: “Em chờ đến lúc ta thay đồ mới vào là muốn nhìn trộm đúng không?”

Mặt Trình Tiểu Hoa đỏ rực: “Không phải đâu!”

Cảnh Thù vuốt chóp mũi cô: “Cũng không sao, phòng ta em có thể vào tự nhiên, muốn nhìn đâu cũng được, đằng nào sau này song tu cũng sẽ thấy.”

“Song tu?”

Cảnh Thù cười cười, ghé sát vào tai Trình Tiểu Hoa thì thầm vài câu.

“Không cần! Mặc kệ anh đấy!” Trình Tiểu Hoa xấu hổ muốn chuồn êm lại bị Cảnh Thù giữ lại: “Trêu em một chút thôi, chạy cái gì mà chạy. Hơn nữa, chúng ta đã xác định yêu đương thì làm chút việc thân mật cũng có sao đâu?”

“Thân mật cái quái gì!” Trình Tiểu Hoa trừng mắt nhìn hắn, xoay người lấy một cái áo ném cho hắn: “Mặc vào, em tới để nói chuyện nghiêm túc đấy.”

Nếu Cảnh Thù còn cứ bán khóa thân như vậy, Trình Tiểu Hoa lo chính mình sẽ gây chuyện mất. Tuy rằng thời buổi này người ta suy nghĩ hiện đại hơn nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn cảm thấy không ổn.

Cảnh Thù cũng không trêu cô nữa, hỏi: “Nói gì vậy?”

“Thời gian qua mọi người đều đã rất vất vả. Cũng sắp qua năm mới, em nghĩ hay là chúng ta cùng nhau đi du lịch nhé. Nhưng nếu cứ đóng tiệm mấy ngày cũng không được, có cần xin phép Địa phủ Tư trước không? Năm nay chúng ta cũng đóng cửa tiệm hơi nhiều, em lo không qua được thanh tra.”

Cảnh Thù cười nhạo: “Muốn đi thì đi thôi, lo lắng nhiều như vậy làm gì chứ? Em đừng quên ai là chủ tiệm nhé. Không qua được thanh tra? Bản quân muốn xem xem là tên mù nào dám đánh trượt bản quân đấy.”

Trình Tiêu Hoa sốc nhẹ, cũng cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, sao lại quân mất là trong tiệm có một vị lão đại nhỉ. Chắc cũng chỉ có Diêm Vương mới dám quản lý hắn thôi.

Haizzz, bạn Seng chẳng bao giờ khuyên người khác chia tay ý, vì nghe nói phá một mối lương duyên còn tạo nghiệt hơn so với giết người ớ =]]

Chương 57

Hắc điếm

Hôm sau, Trình Tiểu Hoa mở một cuộc họp nhỏ để mọi người cùng thảo luận xem nên đi du lịch ở đâu. Dù sao cũng là phúc lợi của mọi người, nên để họ cho ý kiến.

Tôn Danh Dương nói: "Đến Bắc Kinh đi, tôi muốn đi thăm Cố cung, chiêm ngưỡng phong thái của Đại Minh ta năm đó."

Sơn Miêu nói: "Đi đảo Lưu Quang đi. Ở đó ấm áp, không phải là người trong thành phố đều thích đến đó vào mùa đông à?"

Tôn Danh Dương nói: "Với lớp lông của cậu, cho dù có vớt cậu ở Bắc cực thì cũng không chết rét. Bày đặt ấm áp thế, muốn đi tìm Manh Manh thì có!"

Sơn Miêu gãi đầu, ngượng ngùng cười: "Tôi nghĩ Manh Manh cũng đang nhớ tôi lắm."

Cảnh Thù khinh thường: "Thật kém cỏi, vậy mà không nghĩ đi nước ngoài à?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Điện hạ muốn đi nước ngoài sao? Nhưng làm visa rất mất thời gian, cho dù dùng cách đặc biệt thì chọn khách sạn để ở cũng không tiện."

Tuy đã xác định quan hệ yêu đương nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn quen miệng gọi hắn là điện hạ. Lúc đầu Cảnh Thù còn muốn cô chọn cho hắn một biệt danh khác. Trình Tiểu Hoa ngẫm nghĩ: "Cảnh Cảnh? Thù Thù? Rất quái đản, gọi cũng không quen, mà nếu bị người khác nghe thấy còn ảnh hưởng đến tôn nghiêm của anh nữa." Cảnh Thù cũng nghĩ lại, thấy không nên miễn cưỡng chọn biệt danh.

Cảnh Thù nói: "Nước ngoài thì có gì to tát chứ? Hay để bản quân dẫn các người lên Thiên giới du lịch, đảm bảo mở mang tầm mắt."

Tôn Danh Dương nghe vậy, hai mắt sáng trưng: "Vậy thì quá tốt rồi!"

Sơn Miêu còn đang nhớ Mạnh Mạnh nên không hứng thú lắm. Trình Tiểu Hoa nghĩ một lát, cảm thấy một người trăn mắt thật như mình đi đến đây không ổn lắm. Nói với Cảnh Thù: "Sau này chúng ta hay đi Thiên giới nhé. Nếu không anh gặp bạn cũ, người ta hỏi: Gần đây điện hạ thế nào? Anh sẽ trả lời kiểu gì nào? Chẳng lẽ nói, bản quân ở Nhân gian bán hoành thánh à. Nói vậy cũng rất ngại, đúng không?"

Cuối cùng vẫn quyết định đi đảo Lưu Quang du lịch.

Đảo Lưu Quang là một đảo nhỏ rất thu hút du khách cả trong và ngoài nước, ở phía Nam nên rất thích hợp đi nghỉ dưỡng vào mùa đông.

Thời gian xuất phát là ngày kia. Hai ngày này, Trình Tiểu Hoa sắp xếp lại mọi chuyện trong tiệm, nói với khách quen rằng sẽ tạm nghỉ một tuần. Nhóm Quý sai có thể đến tiệm hoành thánh ở thành phố khác ăn, dù sao cũng chỉ có mấy bước chân, nên không bị ảnh hưởng nhiều.

Đảo Lưu Quang, khách sạn của công ty du lịch Lâm Hào.

Vương Manh Manh bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, trong mộng, em gặp một đứa bé toàn thân đầy máu vấy tay với mình, đuổi theo nói muốn làm bạn với em.

"Mẹ, mẹ ơi..." Vương Manh Manh lay bà Vương đang ngủ bên cạnh.

"Sao thế? Muốn đi toilet hả?"

"Con gặp ác mộng, rất rất đáng sợ."

"Đứa trẻ ngốc" Bà Vương bật đèn ở đầu giường: "Mẹ để đèn cho con nhé, đừng sợ, mau đi ngủ đi."

Vương Manh Manh ngoan ngoãn vâng một tiếng nhưng cũng không nhắm mắt ngủ tiếp. Chỉ cần nhắm mắt lại là em sẽ cảm thấy ánh mắt đỏ rực của đứa trẻ kia nhìn mình chòng chọc.

Em muốn gọi mẹ dậy nhưng nhìn mẹ đang ngủ say nên không nỡ. Nhắm mắt lại, bắt đầu đếm cừ: một con cừ, hai con cừ, ba con cừ,... Đếm mãi đến ba trăm chín chín con dê mà vẫn không ngủ được, lại còn nghe thấy tiếng cười kỳ quái: "hì hì..."

Vương Manh Manh mở mắt, nhờ ánh đèn ở đầu giường mà thấy được có một bóng đen vừa lướt qua.

"Mẹ, mẹ ơi!!!"

"Manh Manh ngoan nào, mau ngủ đi."

Vương Manh Manh suy nghĩ một chút, vén chăn đi chân trần xuống giường. Anh Sơn Miêu từng nói muốn em phải thật dũng cảm! Em đuổi

theo cái bóng đen kia ra đến cửa, cửa tự động mở ra. Chẳng lẽ trước khi đi ngủ mẹ quên không đóng, nên có người hay chó mèo đi vào à?

Hai người ở khách sạn cao cấp, đến cả thú cưng của khách còn có người chăm sóc. Bóng đen kia có phải là con thú cưng nào đó lén ra ngoài không nhỉ?

Vương Mạnh Mạnh vừa mở cửa phòng ra thì thấy bóng đen kia lúi qua khe cửa, tiến vào phòng đối diện. Vương Mạnh Mạnh đang ngồi ở cửa thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, khe cửa này rất hẹp, cùn g lắ m chỉ có thể nhét được một tấm thẻ, động vật bình thường làm sao có thể chui vào được?

Đúng lúc này, cửa phòng đối diện chần chệm mở ra. Vương Mạnh Mạnh chấn kinh, ngã bệt xuống đất. Một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo ngủ tơ tằm bước ra, dịu dàng đỡ Vương Mạnh Mạnh dậy: "Ôi, Mạnh Mạnh, đã khuya rồi sao cháu còn chưa ngủ?"

Người phụ nữ xinh đẹp này là em họ của bà Vương, Liễu Tinh Vân, là một diễn viên nổi tiếng. Tình cảm dì cháu giữa hai người vô cùng tốt. Mỗi năm vào dịp sinh nhật của Mạnh Mạnh, cho dù dì có ở đâu, có bận rộn như nào thì cũng không quên gửi quà cho Mạnh Mạnh. Dì còn nói với bà Vương: "Sau này em cũng muốn có một đứa con gái như Mạnh Mạnh, ngoan ngoãn lại còn xinh đẹp, em rất thích con gái."

Lần này đi đảo Lưu Quang, cũng vì Liễu Tinh Vân năn nỉ nên bà Vương mới dẫn theo con gái đến đây.

Vương Mạnh Mạnh chớp chớp mắt, nói: "Dì ơi, vừa nãy cháu thấy có một thứ rất kì quái chui qua khe cửa vào phòng dì đấy."

"Khe cửa?" Liễu Tinh Vân cười: "Cửa này đến một ngón tay còn không thể chui qua thì làm sao có thứ khác được? Có phải cháu nhìn nhầm rồi không? Mạnh Mạnh, cháu biết bây giờ mấy giờ rồi không? Trẻ con thức khuya là không cao được đâu đấy."

Nói xong, cô ấy nắm tay Vương Mạnh Mạnh, đưa em về phòng, lúc rời khỏi còn không quên trêu chọc bà Vương: "Chị, chị cũng giỏi thật đấy, con gái nửa đêm chuẩn ra ngoài mà chị không hay biết gì, còn ngủ say như heo. Mạnh Mạnh mau ngủ đi, sáng mai dì dạy cháu học bơi nhé."

Liễu Tinh Vân trở về phòng mình, sau khi khóa cửa xong, vẻ mặt tươi cười vừa nãy ngay lập tức biến mất: "Có phải mà đi tìm Mạnh Mạnh không? Mà không được đi tìm Mạnh Mạnh, biết chưa?"

Trong phòng không có một bóng người vậy mà lại có tiếng cười trêu người của trẻ con: "Hi hi..."

Đây là lần đầu tiên Trình Tiểu Hoa đi đến đảo, cũng là lần đầu tiên đi du lịch nên thấy cái gì cũng rất mới lạ, thu hút.

Từ lúc đặt chân lên đảo Lưu Quang là Sơn Miêu đã bắt đầu khịt mũi, đánh hơi mùi Manh Manh.

Tôn Danh Dương bịt mũi Sơn Miêu lại: "Miêu này, cậu đừng ngửi như vậy nữa được không? Giống chó lắm, trên đường bao nhiêu người khinh bỉ chúng ta rồi đấy."

Trình Tiêu Hoa nói: "Sơn Miêu, em đừng nóng vội, cho dù muốn đi tìm Manh Manh thì cũng phải ăn no trước đã. Bên kia có mấy nhà hàng hải sản khá được, mọi người có muốn ăn hải sản không?"

Vừa nhắc đến hải sản là Sơn Miêu ném Vương Manh Manh khỏi đầu luôn, cùng Tôn Danh Dương gật đầu lia lịa.

Cảnh Thù ghét mùi tanh của hải sản nên bịt mũi, nói: "Toàn mùi tanh thì có gì ngon chứ. Đi ăn đồ Tây đi, sạch sẽ, trang hoàng đẹp đẽ."

Trình Tiêu Hoa kéo tay hắn đi đến tiệm hải sản: "Đi biển mà không ăn hải sản thì có khác gì chưa đi không cơ chứ? Oa, đại tiệc hải sản, ta tới đây!!!"

Chọn đại một nhà hàng hải sản mà đi vào, lúc thấy những bể kính đựng đầy hải sản tươi sống thì họ nghĩ chắc tiệm này cũng ổn thôi. Nhà hàng này không lớn lắm, nhưng lại có rất nhiều người phục vụ, đều là nam, đang ngồi ở một chỗ nói chuyện với nhau. Thấy có người đến, bọn họ mới tản

ra. Nhưng không biết có phải là do chưa đến giờ ăn không mà trong này rất vắng, ngoài trừ bàn của Trình Tiểu Hoa thì cũng chỉ có một đôi tình nhân ngồi ở bàn đối diện đang gọi món.

"Cứ thoải mái chọn đi." Ông chủ tự mình đến tiếp đón, cười tủm tỉm nói: "Mọi người là đến đây du lịch hả? Mang nhiều đồ như vậy."

Trình Tiểu Hoa gật đầu, sau đó cùng với Tôn Danh Dương, Sơn Miêu gọi món. Giá cũng không đắt lắm. Ví dụ như một đĩa tôm rang muối chỉ có hơn năm mươi tệ, rẻ hơn trong thành phố rất nhiều. Ngoài ra còn có cá biển, cua biển, tôm hùm, tổng cộng mười món. Chắc khoảng hơn ba trăm tệ.

Ngoại trừ Cảnh Thù thì ba người họ đã đói bụng lâu rồi, tôm rang muối vừa được bung lên, Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đã bắt đầu cầm đũa cắm mắt mà ăn. Sơn Miêu còn không thèm bóc vỏ, cứ thế cho tôm vào miệng nhai. Nhai hai cái, vẻ mặt thay đổi.

"Tôm này không tươi, đã chết một tháng rồi ấy."

Trình Tiểu Hoa thử kiểm tra, quả thật là tôm ươn.

Đúng lúc có nhân viên phục vụ bung cá hấp lên, Trình Tiểu Hoa hỏi: "Sao tôm lại không tươi thế?"

"Vẫn còn tươi mà, mới mua sáng nay đấy." Nhân viên phục vụ trả lời qua loa, quay đầu bước đi.

Tôn Danh Dương cảm thán: "Thái độ của nhân viên này còn kém hơn cả điện hạ chúng ta đấy."

Cảnh Thù không vui nói: "Người dám cả gan lấy một người phàm so sánh với bản quân? Hôm qua Quảng Bình Diêm La còn nói với bản quân là hẳn nghi ngờ chuyện tiêu chảy là do có người muốn mưu hại hẳn đấy."

Tôn Danh Dương nghe vậy, bị dọa suýt khóc: "Tôi sai rồi, xin điện hạ tha mạng!!!!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Thôi nào, anh đừng dọa lão Tôn nữa. Có món mới đến rồi, ăn thử xem sao."

Vị của mấy món sau đúng là càng lúc càng kém. Ngay cả Sơn Miêu ăn tạt còn không nuốt nổi.

Trình Tiểu Hoa muốn gọi ông chủ đến thì nghe thấy đôi tình nhân kia tức giận:

"Gì chứ, sao lại đắt như thế? Mới gọi có bốn món mà hơn ba nghìn tệ?"

"Vừa đắt vừa dở, mấy người là hắc điếm à?"

Nhân viên phục vụ lạnh lùng nói: "Một bữa cơm mà còn không trả được lại còn muốn đi du lịch? Cứ ở nhà mà ngủ đi, khỏi phải mất tiền."

Đôi tình nhân kia càng tức giận, cãi nhau ồn ã với tên phục vụ. Sắc mặt ông chủ thay đổi, cầm dao phay theo, đi cùng vài nhân viên phục vụ nam khác, vây hai người kia lại:

"Sao? Muốn ăn quyt à?"

Đám Trình Tiểu Hoa liếc nhau, đã hiểu rõ mọi chuyện.

Tôn Danh Dương nói: "Mẹ nó, hắc điếm thật à?"*

Trình Tiểu Hoa gọi: "Phục vụ, tính tiền."

Cô cũng muốn biết bàn đồ ăn này của mình mất bao nhiêu nghìn tệ. Nhưng dù đã chuẩn bị tâm lý thì vẫn bị dọa sợ.

"Tổng cộng hết 18.888 tệ, giảm cho cô số lẻ, còn 18.880 tệ."

"Các người tính như thế nào vậy? Đĩa tôm này có năm mươi tệ, bàn này đắt nhất là tôm hùm, cũng mới có một trăm năm mươi tệ thôi..."

Phục vụ ném thực đơn lên bàn: "Một con tôm 50 tệ, một đĩa 20 con, là 1000 tệ. Còn con tôm hùm này, 150 tệ một lạng, con này của mấy người là một cân, 1500 tệ."

*Đoạn này đã bỏ bớt một vài câu, vì Seng thật sự hờn có hiểu, ai biết giúp với ạ. Đa tạ <3

Mạn phép đoán chị gái nuôi Kumathong =]] Vãi thật, tối mà còn edit cái này!!!

Chương 58

Manh Manh bị nhốt

Tôn Danh Dương mở quyển thực đơn ra xem: "Sai rồi, giá sao lại thay đổi như này? Vãi thật, hạt dưa 20 tệ một hạt, may mà chúng ta không gọi, một đĩa có bao nhiêu hạt cơ chứ?"

Sơn Miêu nói: "Quan trọng là không ngon bằng ăn chuột, hừ!"

Nam phục vụ cười lạnh: "Nói cứ như cậu từng ăn chuột vậy ấy. Mau thanh toán đi, chúng tôi còn phải buôn bán nữa!"

Đôi tình nhân bên kia cũng không chịu yếu thế, chàng trai nói với đám Trình Tiểu Hoa: "Đây là hắc điếm, chúng ta phải báo cáo họ thôi! Giờ tôi gọi điện thoại báo cảnh sát..."

Còn chưa nói xong, chỉ nghe một tiếng bốp, điện thoại di động của người đó bị một nhân viên cửa hàng giật lấy, vứt đi, rơi vỡ tan.

Cô gái kêu lên: "Mấy người dựa vào cái gì mà ném điện thoại của tôi? Giữa ban ngày ban mặt, còn đẽ pháp luật vào mắt không hả?"

"Cô lấy gì chứng mình là chúng tôi làm hỏng? Rõ là do bạn trai cô c ần không chắc. Pháp luật? Ông đây đánh cô, cô làm gì được nào?"

Lúc nói còn giơ tay lên dọa tát cô gái làm cô ấy bị dọa khóc. Chàng trai không dám cứng đối cứng nữa, kéo bạn gái ra sau lưng: "Bớt, bớt chút được không, chúng tôi không có nhiều tiền như vậy?"

Ông chủ uy hiếp bên kia xong lại xoay người, vút dao phay lên bàn, nhìn đám Trình Tiểu Hoa: "Sao, các người có muốn ngang ngược không?"

Trình Tiểu Hoa thành thật nói: "Chúng tôi là người văn minh, sẽ không động tay động chân. Thật đấy, ra tay là sẽ có tổn thất."

Ông chủ nói: "Biết có tổn thất là tốt rồi, mau thanh toán thì không có chuyện đâu."

Trình Tiểu Hoa than một câu: "Không có đủ tiền thì phải làm sao giờ?"

"Không có đủ tiền mặt thì có thể quẹt thẻ, chi phiếu, thẻ tín dụng đều được. Nếu chưa đủ thì cô ở đây làm vài ngày cũng được." Ông chủ thấy Trình Tiểu Hoa xinh xắn, duỗi móng vuốt muốn sờ. Mới được nửa chừng thì có

tiếng rắc vang lên, lão còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã bị Cảnh Thù bẻ gãy tay rồi.

Trên mặt Cảnh Thù đờ đờ sát khí: "Người dám động vào Hoa Hoa của bản quân?"

Cảm giác đau đớn truyền khắp cơ thể, ông chủ hắc điếm kêu la như một con heo bị chọc tiết: "Oái, buông ta, đau đau, đau!!!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Điện hạ, anh mau thả ra, đừng gây tai nạn chết người."

Vì thế Cảnh Thù vung tay lên, ông chủ tiệm bị hất lùi về sau, đập xuống mặt bàn khiến cái bàn vỡ đôi, còn lão thì phun ra một ngụm máu, không biết có bị ảnh hưởng đến nội tạng hay không, thế mà vẫn ngẩng đầu kêu: "Đánh cho ông đây!"

Trình Tiểu Hoa ngẩng xuống ghé tựa: "Tôn Danh Dương đóng cửa lại, thả Sơn Miêu ra!"

Sơn Miêu đã nhịn không được, vừa nghe Trình Tiểu Hoa nói vậy là lập tức nhe răng trợn mắt xông lên.

Cho dù là lấy ít đánh nhiều, thực lực hai bên chênh lệch mà chỉ một lúc sau, toàn bộ nhân viên cửa hàng về mặt hung thần ác sát kia đều đã nằm vật trên đất mà kêu rên. Bàn ghế bị gãy nát, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Đôi tình nhân kia không nhận được muốn khuyên nhủ mà lại bị dọa khiếp vía.

Trình Tiểu Hoa nói: "Tôi đã nói rồi, động tay động chân thì không hay đâu. Sơn Miêu, em nhẹ tay chút, đừng gây đe dọa đến tính mạng nếu không sẽ rất phiền toái đấy."

Tôn Danh Dương chỉ sợ thiên hạ không loại nói: "Lừa ai không lừa, lại đi lừa chúng ta. Hừ, không đánh chết là may cho các người rồi đấy!"

Cảnh Thù ngẩng một chỗ, gọi Sơn Miêu: "Mất hai phút, thật phí thời gian. Biết vậy để bản quân thiêu luôn nơi này, nhanh gọn lẹ."

"Chuyện nhỏ ấy mà, không cần anh phải ra tay đâu." Sở dĩ Trình Tiểu Hoa để Sơn Miêu động thủ trước là lo sợ nếu Cảnh Thù ra tay nhất định sẽ dùng U Minh Hỏa đốt sạch nhà hàng này, có khi còn ảnh hưởng đến những nhà bên cạnh ấy chứ.

Sơn Miêu quay đầu, giẫm chân lên mặt lão chủ: "Tôi chưa ăn no, làm sao giờ?"

Lão chủ bị thương nặng nhất, tay bị Cảnh Thù bẻ gãy, cả người đều bị đập đau đớn, giờ lại bị Sơn Miêu giẫm như vậy, lão cảm thấy mình chưa bao giờ cận kề cái chết như vậy.

"Ái, tha mạng, tôi làm cho các người một bàn đồ ăn khác..."

Sơn Miêu nhấc chân, lão chủ thử vài lần vẫn không đứng dậy được.

Sơn Miêu hồi hận nói: "Biết vậy đã bọn chúng nấu một bàn nữa, ăn xong rồi mới đánh."

Cuối cùng cảnh sát vẫn tới.

Thấy hiện trường, các chú cảnh sát cũng bị dọa: "Ai đánh ai?"

Lão chủ vẫn còn quỳ trên mặt đất, thở gấp: "Chúng ta tự đánh nhau. Không liên quan đến ai cả!"

Cảnh sát: "... Tự đánh mình à, chơi vậy vui lắm à? Chơi vậy ra chuồng gà chơi một mình đi!!!

Lão chủ cũng rất khổ tâm ớ, lão cũng muốn khai hết cho cảnh sát biết nhưng mà lão không dám. Trước khi cảnh sát đến, bọn lão đã bị uy hiếp. Nhất là khi nhìn thấy Sơn Miêu lộ ra con người đỏ tươi và hàm răng nhọn hoắt, lão chỉ muốn ôm chặt đ ồng chí cảnh sát không buông tay.

Bởi vì cả ông chủ lẫn nhân viên nhà hàng đ ều bị thương quá nặng, cảnh sát chỉ hỏi vài câu đã đưa bọn họ vào xe cứu thương.

Đôi tình nhân kia muốn nói cảm ơn nhưng nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của Sơn Miêu thì lại không dám nữa.

Sau khi mọi người ra khỏi nhà hàng, Trình Tiểu Hoa mở di động xem hướng dẫn, một tiếng nổ lớn vang lên từ phía sau họ.

Xoay người lại thì thấy nhà hàng nhỏ không một bóng người đang bốc hỏa, cô quay đ ầu nhìn Cảnh Thù. Cảnh Thù vỗ vỗ hai tay vào nhau, vẻ mặt không đ ổi nói: "Loại nhà hàng như này đúng là tai họa, đ ể lửa thiêu sạch đi thôi."

Trình Tiểu Hoa nói: "Điện hạ, bên cạnh còn có nhà hàng khác mà, anh đốt như này đ ể gây ảnh hưởng tới họ lắm đ ấy."

"Em nghi ngờ U Minh Hỏa của bản quân à? Yên tâm đi, chỉ đốt hắc điếm thôi, sẽ không làm hại người vô tội đ ầu."

Trình Tiểu Hoa nhìn hai bên: "Chúng ta mau đi thôi, nếu cảnh sát đến mà tra được gì thì chúng ta chỉ có thể ở trong phòng tạm giam của sở cảnh sát thôi ấy."

Cảnh Thù nói: "Bản quân để mồi lửa ở chỗ bọn chúng đặt bếp ga, cho dù cảnh sát muốn đi đâu tra thì cũng chỉ có thể kết luận là trang thiết bị của bọn họ kém, không liên quan đến ai cả."

Vãi, còn có thể làm thế nữa hả?

Trình Tiểu Hoa bỗng nhiên cảm thấy điện hạ cũng rất biết suy tính. Điện hạ như vậy thật sự khiến người ta yêu thích, phải làm sao giờ?

Trình Tiểu Hoa kéo tay Cảnh Thù, nói với Sơn Miêu và Tôn Danh Dương: "Đi thôi, chúng ta đến khách sạn. Đến đó rồi lại mời mọi người ăn tiếp nhé."

Đi theo hướng dẫn của bản đồ, đám Trình Tiểu Hoa nhanh chóng tìm thấy khách sạn bốn sao mà họ đã đặt trước, tổng cộng là hai gian phòng. Trình Tiểu Hoa một mình một phòng. Ba người kia một phòng, mỗi người một giường đơn.

Vốn Trình Tiểu Hoa còn muốn chi mạnh một phen, đặt cho mỗi người một phòng. Cảnh Thù lại nói: "Như vậy quá tốn kém, vừa hay khách sạn này một phòng có ba giường ngủ, dù sao chúng ta đều không phải là người, ngủ hay không ngủ cũng chẳng ảnh hưởng gì cả." Lúc đó Trình Tiểu Hoa

vô cùng vui mừng, điện hạ đã nghĩ thông r ỡ, còn biết thay cô tiết kiệm tiền cơ đấy. Đúng là càng ngày càng giống một người bạn trai tốt mà.

Vừa vào phòng, Sơn Miêu đã mở cửa sổ ra, ngửi tới ngửi lui.

Tôn Danh Dương lại cười nhạo cậu: "Chỗ này rộng như vậy, cho dù mũi cậu có thành tinh cũng không thể ngửi xa như vậy được."

Bỗng nhiên sắc mặt Sơn Miêu trở nên mừng rỡ: "Tôi ngửi được mùi của Manh Manh r ỡ, em ấy đang ở khách sạn đối diện với chúng ta."

Trình Tiểu Hoa đi đến cạnh cửa sổ nhìn xem, thì cách mấy trăm mét là một khu nghỉ dưỡng vô cùng xa hoa. Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy bên trong khu nghỉ dưỡng này có bể bơi, sân đua ngựa, xây quanh khách sạn Lâm Hải, thậm chí gần đó còn có một bãi biển rất rộng. So ra thì, đám Trình Tiểu Hoa ở tầng cao nhất của khách sạn cũng chỉ có thể thấy bãi biển ở xa xa. Nhưng muốn được thấy biển, thì cũng phải trả một mức phí rất cao cho một đêm.

"Chị Tiểu Hoa, Manh Manh đang ở trong khách sạn kia. Em đi gặp em ấy đây!"

Sơn Miêu rất hưng phấn, leo lên bệ cửa sổ muốn nhảy xuống, Trình Tiểu Hoa vội kéo cậu lại: "Trời sắp tối r ỡ, em lỗ mãng như vậy sẽ dọa đến bà Vương đấy. Huống chi đây là tầng hai hai, em cứ nhảy xuống như vậy có ổn không hả?"

"Vậy phải làm sao giờ?"

"Hôm nay đã trả tiền phòng ở đây rồi, không thể lãng phí. Vậy để ngày mai chúng ta đổi sang khách sạn bên kia đi, đắt một chút cũng không sao... Tình cờ gặp mặt sẽ không làm người ta thấy phản cảm, em thấy được không?"

Rõ ràng là đi nghỉ đông mà, sao lại thành đi theo đuổi bạn gái nhỏ cho Sơn Miêu thế này? Thật kì lạ mà.

"Cảm ơn chị Tiểu Hoa."

Sắp xếp xong hành lý, đám Trình Tiểu Hoa xuống tầng hai ăn buffet. Tuy một người mất vài trăm tệ, không hề rẻ nhưng mà nhìn Sơn Miêu ăn như rờng cuốn, Trình Tiểu Hoa vẫn thấy tiêu tiền như vậy là hợp lý rồi.

Ăn cơm xong, vài người muốn đi bãi biển gần đó chơi, cũng rất vui vẻ. Trừ việc Sơn Miêu có chút tiếc nuối vì không thể tình cờ gặp Mạnh Mạnh.

Hôm nay Vương Mạnh Mạnh hơi khó chịu, bà Vương đã đo nhiệt độ mấy lần, đều là 38 độ, cũng không cao. Nhưng lại ảnh hưởng đến tinh thần của con trẻ, cứ nằm trong phòng khách sạn nghỉ ngơi thôi. Bà Vương ở bên chăm sóc, ngay cả dì Liễu Tinh Vân cũng không có tâm trạng ra ngoài chơi.

Ban ngày Vương Mạnh Mạnh ngủ nhiều nên đêm đến không hề buồn ngủ. Sau khi ăn xong bát cháo thì cứ nằm trên giường trợn tròn mắt, không ngủ được. Do ban ngày không ngủ, bà Vương mệt mỏi rã rời, vừa đặt mình xuống giường là ngủ ngay.

Vương Mạnh Mạnh một mình xem TV, xem được một lúc thì nghe thấy trong toilet có tiếng nước chảy nhỏ giọt.

Chẳng lẽ là vòi nước chưa khóa? Em nhớ thầy cô đã dạy rằng nước là tài nguyên hữu hạn, không thể lãng phí.

Vì thế em đi vào toilet, muốn khóa chặt vòi nước lại. Là vòi nước không hề chảy, nhưng trong bồn tắm thì nước đang xả ào ào.

Vương Mạnh Mạnh thấy lạ, hôm nay em sinh bệnh nên không tắm. Bà Vương không có tâm tình tắm bồn, trước khi ngủ chỉ tắm vòi sen. Nước này là ai xả ra?

Vương Mạnh Mạnh có chút sợ hãi, xoay người muốn chạy về với mẹ nhưng cửa toilet ngay lập tức đóng lại. Em muốn mở cửa, nhưng cho dù dùng hết sức lực cũng hay xoay tay nắm cửa như nào đi chăng nữa thì cửa vẫn khóa chặt.

Chương 59

Chương 59:

"Mẹ ơi! Mẹ!" Vương Mạnh Mạnh hoảng sợ. Toilet trong khách sạn này là loại dùng có một phía do kính tạo thành, Vương Mạnh Mạnh có thể nhìn thấy mẹ đang nằm trên giường ngủ, thậm chí vừa trở mình, nhưng mà mẹ không hề nghe thấy tiếng em gọi. Vương Mạnh Mạnh muốn gõ vào tường kính để gọi mẹ, nhưng bồn tắm được dọc theo tường kính, giờ đang xả đầy nước. Em chậm rãi lại gần thì thấy trong bồn tắm có một khối huyết nhục mơ hồ, có tay có chân. Tay chân nho nhỏ đó mở ra, nước vì vậy mà chuyển thành màu đỏ.

Wương Mạnh Mạnh bị dọa đến choáng váng, không thể cử động được.

Tay nhỏ ngần chậm rãi bám vào thành bồn tắm, thứ đó ngừng đầu cười với Vương Mạnh Mạnh: "Ha ha ha". Đó là một khuôn mặt nhều nếp nhăn của trẻ sơ sinh, hai hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Vương Mạnh Mạnh.

"Á" Vương Mạnh Mạnh hét to một tiếng, vì sợ hãi mà ngã ngửa trên đất, không ngừng run rẩy. Thứ đó chần chừ bò ra khỏi bồn tắm, lúc chạm chân xuống sàn thì lại bò về phía Vương Mạnh Mạnh, chỗ nó bò qua để lại một vết máu dài.

Vương Manh Manh cực kỳ sợ hãi, nhớ tới anh Sơn Miêu từng cho em mấy sợi lông mèo, còn dặn dò nếu có gì nguy hiểm thì lấy ra gọi tên, cậu sẽ đến cứu em. Bởi vì lông mèo rất mảnh, dễ bị mất nên Vương Manh Manh đã dính nó vào trên kẹp tóc của mình. May mắn là hôm nay em dùng cái kẹp tóc đó. Vương Manh Manh vội lấy kẹp tóc xuống, gọi to: "Anh Miêu cứu em với! Mau cứu em!"

Lúc Trình Tiểu Hoa trở về khách sạn, thời gian đã không còn sớm nữa. Lúc tắm, cô nghĩ lát nữa sẽ ngủ một giấc thật ngon, hưởng thụ mấy ngày nghỉ, việc tu luyện tạm gác lại đã.

Tắm xong, mặc đồ ngủ vào, lúc cô đi ra thì đã thấy Cảnh Thù không biết đến từ lúc nào, đang nằm trên giường ngủ liên tục chuyển kênh tivi. Nhìn thấy Trình Tiểu Hoa, hắn không vui nói: "Sao em tắm lâu thế?"

Trình Tiểu Hoa túm chặt áo ngủ trên người: "Sao anh lại vào đây? Lại đi xuyên tường đấy hả?"

Cảnh Thù ném đi đầu gối tivi đi: "Hai con hàng kia ngáy to quá làm ta không ngủ được."

"Bao năm qua anh đầu tu luyện mà, có ngủ bao giờ đâu?"

"Quá mệt mỏi, nay không muốn tu luyện nữa, ta muốn ngủ cơ. Hoa Hoa, giường này rất rộng, hai người chúng ta ngủ cùng cũng không bị chật đâu."

Trình Tiểu Hoa giật mình hiểu ra: "Lúc đầu em còn thấy lạ là sao lần này anh tốt vậy, còn muốn tiết kiệm tiền khách sạn cho em, hóa ra là anh có mục đích này, đến phòng em đòi ngủ cùng hả?"

Cảnh Thù cười vô sỉ: "Hoa Hoa, em sẽ không từ chối chứ? Chúng ta đã yêu đương một tháng rồi, cũng nên gì gì đó."

Trình Tiểu Hoa bối rối, mặt đỏ rực: "Này, cũng quá nhanh rồi đấy? Người ta, người ta còn chưa chuẩn bị tâm lý đâu."

"Chuẩn bị cái gì chứ? Việc này còn cần phải chuẩn bị à?" Nói xong Cảnh Thù kéo Trình Tiểu Hoa vào lòng hôn thắm thiết, bàn tay vuốt ve người cô, vừa chạm vào chỗ mẫn cảm, Trình Tiểu Hoa cười khanh khách: "Nhột, nhột quá!"

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá tung ra, Sơn Miêu kéo theo Tôn Danh Dương đang ngái ngủ phi vào, hét lớn: "Chị Tiểu Hoa ơi, không hay rồi, Mạnh Mạnh gặp nguy hiểm!" Sau đó mới nhận ra quần áo của điện hạ và Trình Tiểu Hoa không chỉnh tề, còn đang dùng tư thế kì dị ôm nhau.

"Điện hạ, sao ngài lại ở trong phòng Tiểu Hoa thế?" Tôn Danh Dương hoàn toàn tỉnh ngủ, vội che mặt: "Tôi không thấy gì cả! Không thấy gì hết ó! Tất cả là do Sơn Miêu!!!"

Trình Tiêu Hoa vội chỉnh lại quần áo, hỏi: "Manh Manh bị sao thế?"

Sơn Miêu không thèm quan tâm về mặt đầy sát khí của Cảnh Thù, sốt ruột nói: "Nhất định là Manh Manh gặp chuyện nguy hiểm gì rồi, lông mèo em ấy cho em có phản ứng, mọi người mau cùng em đi cứu em ấy đi!"

Cảnh Thù hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Có chuyện sao người không đi cứu đây, chạy đến đây làm cái gì?"

Sơn Miêu nói: "Tôi sợ sẽ giống như vụ thụ yêu, mình tôi không ứng phó nổi."

Cảnh Thù: "Người nghĩ là yêu quái nghìn năm dễ gặp thế à?"

Trình Tiêu Hoa lấy áo khoác, vừa đi vừa mặc: "Đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi."

Vương Manh Manh lui vào một xó trong toilet, khóc thút thít: "Anh Miêu cứu em với, mẹ mau tỉnh đi.... Quái vật đừng đến đây, tao ăn không ngon đâu, hu hu..."

Cái khối đ̣m đ̣a máu chảy kia đã bò đến bên chân Vương Mạnh Mạnh, cười cười, há mồm muốn cắn Vương Mạnh Mạnh. Kỳ lạ là, lúc nó chuẩn bị chạm vào người Vương Mạnh Mạnh thì giống như bị đ̣m, bị đẩy mạnh về sau.

Wương Mạnh Mạnh cũng không rõ xảy ra chuyện gì, cúi đầu thì chỉ nhìn thấy trong áo ngủ lộ ra một góc màu đỏ hơi lóe sáng.

Quái vật nhe răng nhếch mép g̣m nhẹ một tiếng, không cam lòng lượn qua lượn lại quanh người Mạnh Mạnh, nhưng bất kể nó chạm vào Mạnh Mạnh từ góc nào, hướng nào thì đầu sẽ bị đánh bật ra. Cùng với đó là quần áo Vương Mạnh Mạnh sẽ lóe sáng.

Quái vật g̣i đầu, đang muốn rút lui, Sơn Miêu bỗng dưng xuất hiện, xuyên tường tiến vào, đập một phát lên người quái vật. Vương Mạnh Mạnh thấy Sơn Miêu đã đến, nhào tới: "Anh Miêu, anh đến rồi, huhu, em sợ lắm..." Cô bé không hề để ý đến việc Sơn Miêu đã vào bằng cách nào.

Trình Tiểu Hoa không thể xuyên tường mà vào, chỉ có thể để Cảnh Thù vào trước, sau đó mở cửa cho cô vào thôi.

Bà Vương bừng tỉnh, sau đó phát hiện ra không biết từ lúc nào mà trong phòng lại có thêm nhiều người thế, may mà quần áo mình vẫn chỉnh tề. Sau khi kinh ngạc thì nhận ra đầu là người quen, lại thấy con gái mắt đỏ hoe, ôm chặt tay Sơn Miêu, cả người còn hơi run rẩy.

"Sao lại thế này? Sao mọi người lại ở đây?"

"Mẹ ơi, có yêu quái!" Vương Manh Manh nhào vào lòng mẹ, khóc òa:
"Con bị yêu quái nhất trong toilet, gọi mãi mà mẹ không tỉnh dậy, mẹ không quan tâm con nữa... Huhu..."

Bà Vương nghe vậy bị dọa: "Yêu quái? Sao lại như vậy?"

Sơn Miêu vứt khối thịt chảy máu vừa mới bắt kia cho bà xem, nói: "Không phải yêu quái, là một con quỷ anh. Không quá mạnh, nhưng rất thích đùa dai."

Bà Vương nhìn chăm chăm, cảm thấy da đầu run lên, quay đầu đi chỗ khác: "Thật ghê tởm, sao trong khách sạn này lại có thứ này vậy?"

"Sao thế này?" Liễu Tinh Vân thấy cửa mở nên đi vào. Lúc vô ý nhìn thấy thứ trên tay Sơn Miêu thì cũng bị dọa sợ, quay đi không dám nhìn nữa.

Trình Tiêu Hoa không hiểu, kéo tay áo Cảnh Thù: "Quý anh là cái gì thế?"
Nếu là người khác hỏi, Cảnh Thù sẽ không thèm bắt về, nhưng Tiêu Hoa hỏi thì khác.

"Quý anh là do thai nhi chưa đủ tháng đã bị mẹ nạo phá mà hình thành. Thai nhi cũng có linh hồn, để được đầu thai làm người đã là một chuyện rất khó khăn, vậy mà lại bị tước đoạt đi quyền được sống, hơn nữa, lúc nạo phá thai sẽ vô cùng đau khổ nên có rất nhiều oán hận, hóa thành quỷ anh. Mấy nơi như khách sạn, tuy rằng nhìn bên ngoài có vẻ sạch sẽ nhưng ai dám chắc khách từng ở đây không ở trong toilet phá thai, lưu lại thứ đồ này. Quý anh không có tu vi mạnh, nhiều nhất chỉ cắn người, không làm chuyện ác nào được."

Đối với chuyện về quỷ anh, Sơn Miêu cũng không biết nhiều, nghe Cảnh Thù nói vậy thì lo lắng hỏi: "Manh Manh, em có bị nó cắn không?" Bà Vương cũng lo lắng kiểm tra người con gái.

Manh Manh lắc đầu: "Không ạ. Nó muốn cắn em nhưng lại không dám động vào em."

Nhớ đến chuyện lúc nãy, Vương Manh Manh vội vén áo ngủ lên, lộ ra một góc áo trong: "Này, em vừa thấy chỗ này sáng lên, sao giờ không thấy nữa nhỉ?" Lúc này mọi người mới phát hiện ra bên trong áo ngủ, Vương Manh Manh còn mặc một cái áo yếm rất to so với cô bé, không hề vừa người, đoạn thừa ra phải sơ vin vào trong quần.

Cái này là đồ mà Sơn Miêu đưa cho Vương Manh Manh ngay trước mặt bà Vương, sau đó bị bà Vương vớt đi. Vương Manh Manh lén mẹ nhạt lại. Cô bé hiểu biết nhiều hơn Sơn Miêu, nhận ra cái này dùng để làm gì. Nhưng vẫn còn hồn nhiên, chỉ thấy là đẹp mắt, với vì tấm lòng của anh Miêu nên cất đi, đi nghỉ dưỡng cũng mang theo.

Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù thấy cái áo yếm, sắc mặt trở nên kì dị. Đây không phải đồ của Mạnh Bà à? Sao lại được Vương Mạnh Mạnh mặc thế này?

Sơn Miêu gãi đầu, cười ngây ngô: "Anh còn tưởng đã bị cô vớt đi rồi chứ. Đúng rồi, sao em lại mặc trên người thế?"

Trình Tiểu Hoa thật muốn ọc máu mà: "Miêu này, chưa từng thử thì em cũng phải biết chứ?"

Tôn Danh Dương nói: "Một con mèo ngu ngốc cả ngày chỉ biết xem thế giới động vật thì làm sao mà biết yếm là cái gì cơ chứ."

Cảnh Thù nói: "Ra vậy. Đây là vật bên người của Mạnh Bà, chắc là cô ta mặc lâu nên nó dính linh lực, tà vật yếu ớt không thể lại gần."

Sơn Miêu nghe vậy, vui vẻ nói: "Mạnh Mạnh, sau này em đừng thay, cứ mặc đi, có thể trừ tà đấy!"

Vương Mạnh Mạnh gật đầu, liếc trộm mẹ mình.

Bà Vương cũng ngại: Chuyện gì thế này?

Bà có chút phản cảm với Sơn Miêu nhưng vẫn rất giữ thể diện cho Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù, hơn nữa, nghe thấy có tác dụng trừ tà, cũng chẳng thêm quan tâm cái gì khác, chỉ cần con gái không sao thì tốt rồi: "Vậy con cứ mặc nó đi."

Sơn Miêu xách quỹ anh lên, lắc lắc: "Điện hạ, thứ này xử lý sao đây?"

Chương 60

Sơn Miêu xui xẻo, Tiểu Hoa kiên quyết

Cảnh Thù liếc Tôn Danh Dương, gã biết ý lấy Khóa Xích Hồn ra trói Quỷ anh lại, nó ré lên đầy thống khổ. Tuy rằng nó không thể nói, nhưng dường như biết kết cục của mình không tốt, nên ra sức giãy dụa.

Trình Tiểu Hoa không đành lòng: "Đứa bé này cũng có chút đáng thương."

Cảnh Thù nói: "Không phải tự sát, cũng chưa từng hại người nên tội nghiệt sẽ không quá này."

"Tôi đi xử lý thứ này đây." Tôn Danh Dương nói xong, ôm quỷ anh đi ra cửa thì thấy Liễu Tinh Vân, mừng rỡ hỏi: "Cô là ngôi sao Liễu Tinh Vân đúng không? Tháng trước tôi có bớt chút thời gian xem phim cô diễn, cô diễn vai Trần Viên Viên còn tốt hơn Trần Viên Viên thật đấy."

Đạo gàn đây, Liễu Tinh Vân là ngôi sao nữ liên tục lên hot search ở weibo. Năm nay, cô ta dựa vào vai Trần Viên Viên mà nhận được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trong một lễ trao giải quốc tế, tháng trước

còn tuyên bố sẽ kết hôn với con trai của đại gia đá quý. Tất nhiên là vô cùng được chú ý. Đến cả Tôn Danh Dương còn biết.

"Tốt hơn cả Trần Viên Viên thật? Nói như thế anh từng gặp Trần Viên Viên rồi vậy. Anh, anh có thể mang thứ này đi trước được không?" Liễu Tinh Vân thấy quý anh, trong lòng vô cùng sợ hãi, vội chạy đến sau lưng bà Vương.

Tôn Danh Dương cố tình không hiểu chuyện: "Tất nhiên là từng gặp rồi! Cô ấy rất đáng thương, không thể tự định đoạt số phận của mình mà phải theo tên Hán gian. Tôi nói này, Trần Viên Viên ấy..."

"Lão Tôn, anh mau mau đi xử lý thứ đó đi, quay lại rồi nói tiếp, nhé?" Trình Tiểu Hoa sợ Tôn Danh Dương nói mấy lời gây kinh hãi, vội đẩy gã ra ngoài cửa.

Tôn Danh Dương đã đi xa, nhưng vẫn còn cố nói với lại: "Tôi sẽ quay lại ngay, chờ chút ký tên cho tôi với nhé!"

Liễu Tinh Vân thấy quý anh bị đưa đi, thì thở phào nhẹ nhõm, bụng dưới truyền đến cảm giác đau bụng sinh con, cô ta không nhịn được mà hừ một tiếng.

Bà Vương vội hỏi: "Tiểu Vân, sao sắc mặt em kém thế?"

Liễu Tinh Vân nói: "Không sao, chỉ là có chút không khó chịu thôi."

Cảnh Thù liếc mắt đã hiểu: "Cô ta đang mang thai. Cũng không sao đâu, h ồ n của thai nhi vẫn rất ổn."

Liễu Tinh Vân kinh ngạc, ngẩng đ ầu nhìn Cảnh Thù: "Các người rốt cuộc có thân phận gì?"

Cô ta tin rằng trên đời có rất nhiều người có thể trừ ma diệt quỷ, nhưng chỉ liếc mắt một cái mà biết cô ta có thai, còn có thể nhìn thấy đ ược h ồ n phách của hài tử thì phải lợi hại đến mức độ nào đây?

Huống h ồ, bốn người này, nhìn ai cũng thấy giống như có năng lực đặc biệt.

Bà Vương không biết cô ta mang thai, vô cùng kinh ngạc: "Tiểu Vân, em có thai, sao lại không nói với chị? Hôm nay em còn đi bơi nữa, như vậy rất nguy hiểm! Hay là đi bệnh viện kiểm tra đi."

Liễu Tinh Vân cũng lo lắng, nên gật đ ầu cùng bà Vương đi bệnh viện. Bà Vương rất tin tưởng Trình Tiểu Hao, trước khi đi còn nhờ Trình Tiểu Hoa ở lại với Vương Mạnh Mạnh đến lúc bà ấy về.

Trình Tiểu Hoa rất thích Vương Mạnh Mạnh nên ngay lập tức đồng ý. Sơn Miêu càng vui vẻ, kéo Vương Mạnh Mạnh đi xem thế giới động vật.

Cảnh Thù bực bội, nhìn Sơn Miêu, nói nhỏ với Trình Tiểu Hoa: "Hoa Hoa, chúng ta về trước đi thôi. Có Sơn Miêu ở đây, em ở lại cũng không giúp được gì cả."

"Em đã đồng ý với bà Vương, sao lại có thể bỏ về trước được chứ? Huống chi để mình Sơn Miêu ở lại cũng không ổn.... Dù rằng Sơn Miêu chỉ là một đứa trẻ to xác, đến cả cái yếm cũng không biết nhưng em vẫn sợ bà Vương sẽ hiểu lầm đấy."

Cảnh Thù néo nhẹ lòng bàn tay Trình Tiểu Hoa: "Hoa Hoa..." Tiếng "Hoa Hoa" này vừa dính vừa nhão làm Trình Tiểu Hoa nổi hết da gà da vịt lên: "Điện hạ, em cảm thấy anh vẫn nên dùng giọng điệu bình thường thì tốt hơn đấy.... Em không quen đâu!!!"

Cảnh Thù hừ một tiếng: "Rốt cuộc em có muốn cùng ta làm gì gì đấy không?"

Trình Tiểu Hoa sa sầm mặt mày, lôi Cảnh Thù vào trong toilet, nghiêm túc hỏi hần: "Điện hạ, nếu chúng ta abc xyz thì có thể có thai hay không?"

Cảnh Thù kiêu ngạo nói: "Thân thể bản quân khỏe mạnh, tất nhiên là có thể r ồi!"

Bỗng dựng khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ ửng lên, lẩm bẫm lẩm bẫm: "Có thì sinh thôi, lo gì cơ chứ?"

"Không được! Anh quên là em còn phải đi làm nhiệm vụ à? Lỡ bị hệ thống chơi đều thì không biết những nhiệm vụ sau sẽ như thế nào đâu đấy. Nhớ lúc làm nhiệm vụ ảnh hưởng đến đứa bé thì phải làm sao? Sinh mệnh rất đáng trân trọng, chúng ta nên thận trọng nhé."

Cảnh Thù cẩn thận suy nghĩ lại, cũng đồng ý. Chẳng qua hắn lo lắng rằng việc mang thai sẽ ảnh hưởng lớn đến cơ thể người mẹ, thậm chí hơn một nửa linh lực sẽ bị hãm lại. Nếu không thì xà yêu Bạch Tố Trinh kia sao lại bị Pháp Hải bắt nhốt dễ dàng như vậy. Vốn dĩ linh lực của Hoa Hoa cũng không nhiều lắm, nếu bị hãm lại một nửa thì đúng là có chút phiền phức thật.

Đúng lúc này, Cảnh Thù phát hiện trên bồn rửa tay có một cái hộp nhỏ, dù hắn chưa từng dùng nhưng vẫn biết đây là cái gì.

Hắn cầm cái hộp kia lên, vui vẻ nói: "Ta tìm được cách rồi. Thật ra nhân loại cũng thông minh đấy, đã sớm thay ta nghĩ cách giải quyết."

Trình Tiểu Hoa chưa từng thấy đồ vật kia nhưng có nghe nói qua. Lấy nó từ trong tay Cảnh Thù, lật đầu nói: "Trên đó có viết "Chưa có cách tránh thai hiệu quả 100%" mà, nói cách khác vẫn có thể có chuyện ngoài ý muốn."

Cảnh Thù điên tiết, lấy điện thoại ra bấm bấm: "Ta sẽ nhắn tin cho Quảng Bình, nói cậu ta mau đi tra chỗ sai sót của hệ thống. Nếu bản quân biết kẻ thất trách gây ra việc này là ai mà bản quân không bóp chết hắn thì ta không phải là Diêm La nữa!"

Đợi đến lúc bà Vương từ bệnh viện về đã là bốn giờ sáng. Vương Mạnh Mạnh đã say giấc từ lâu, Sơn Miêu ngồi bên giường trông cô bé.

Bà Vương cảm ơn Trình Tiểu Hoa, nhìn Sơn Miêu ngồi bất động canh cho con gái mình ngủ, trong lòng có chút cảm động: Mặc dù tên nhóc này có vẻ không đáng tin nhưng đối với Mạnh Mạnh rất tốt. Haizzz, chỉ cần nó không có ý định xấu xa gì thì cứ để nó làm bạn với Mạnh Mạnh cũng tốt.

Đi đến cạnh Sơn Miêu, bà Vương nhẹ giọng nói: "Sơn Miêu, cảm ơn cháu nhiều. Sau này nếu cháu muốn thì dì rất vui lòng chào đón cháu đến nhà dì chơi."

Sơn Miêu đứng lên, vô cùng mừng rỡ: "Dì không cấm cháu đến gặp Mạnh Mạnh nữa sao? Cảm ơn dì nhiều! Sau này cháu nhất định sẽ đối xử với Mạnh Mạnh tốt hơn nữa!"

Bà Vương xấu hổ, rõ ràng bà chỉ định ý cho cậu đến chơi, sao lại giống như đã định ý gả con gái cho cậu ta thế này?

Đương sự Vương Mạnh Mạnh vẫn say ngủ, không hề biết những chuyện đang xảy ra quanh mình.

Trình Tiểu Hoa nói: "Đã muộn rồi, chúng cháu về trước. Cô cũng sớm đi nghỉ ngơi đi."

Lúc Tôn Danh Dương quay lại, tay cầm theo một cuốn sổ không biết lấy ở đâu, thấy Liễu Tinh Vân không còn ở đây thì vô cùng mất hứng. Lúc này đưa cuốn sổ cho bà Vương: "Nhờ cô xin chữ ký của Liễu Tinh Vân hộ, tôi là fan của cô ấy."

Trình Tiểu Hoa thuận miệng hỏi: "Cô Liễu không sao chứ?"

"Uống chút thuốc thì không sao rồi. Tôi vừa đưa nó về nghỉ ngơi. Nó là nghệ sĩ, chuyện mang thai này mong mọi người giữ bí mật giúp."

"Được, không thành vấn đề!"

"Đúng rồi, mọi người cũng ở khách sạn Lâm Hà à? Em họ tôi là khách VIP ở đây, dùng thẻ của nó có thể được giảm giá 60% đấy."

"Thật thế sao? Vậy ngày mai chúng tôi chuyển qua đây ở."

Tạm biệt bà Vương, bốn người Trình Tiểu Hoa ra khỏi phòng thì thấy có một người đàn ông mặc đồ Tây, đi giày da, khoảng ba mươi tuổi đang vội vã đi vào căn phòng đối diện phòng Liễu Tinh Vân.

Tôn Danh Dương nhìn cửa phòng đó, nhú mày.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Sao thế?"

"Căn phòng kia có âm khí rất nặng."

Cảnh Thù nói: "Căn phòng đó, chắc là nơi thần tượng của người ở đó. Đúng rồi, trên người cô ta chắc cũng phải dính âm khí chứ nhỉ, sao lúc này người không nhận ra?"

Sắc mặt Tôn Danh Dương trở nên nghiêm trọng, xắn tay áo muốn đi vào phòng người ta. Cảnh Thù nắm cổ áo, kéo gã lại: "Người làm gì thế!"

"Tôi muốn bắt quỷ hộ Tiểu Vân, điện hạ, ngài mau buông tay ra, tôi không thể trở mắt nhìn thần tượng bị hại!"

Cảnh Thù nói: "Đừng làm loạn, quỷ đó là do cô ta nuôi, tạm thời sẽ không làm hại cô ta đâu."

"Cái gì?"

Tôn Danh Dương muốn truy hỏi nhưng Cảnh Thù đã nắm tay Trình Tiêu Hoa đi xa, không muốn quan tâm đến gã.

Sơn Miêu yên lặng bỏ một câu: "Anh theo đuổi thần tượng như này, chị A Phòng có biết không?"

Tôn Danh Dương: ".."

Bởi vì không phải người thường nên dù cả đêm vất vả họ cũng không thấy mệt. Nhưng vẫn muốn nghỉ ngơi, ví dụ như Tôn Danh Dương, Sơn Miêu về phòng một cái là ngủ luôn.

Cảnh Thù mặt dày mày dạn vào phòng ngủ của Trình Tiêu Hoa, Trình Tiêu Hoa đuổi không được, đành đành ý.

Vì thế hai người nằm trên chiếc giường rộng một mét tám lăn lộn suốt một giờ. Chỗ có thể hôn đầu đã hôn, Cảnh Thù muốn đột phá nhưng thái độ của Trình Tiêu Hoa vô cùng kiên quyết, sống chết không đành ý.

Vào lúc đang giằng co, cửa phòng bị gõ mạnh, Sơn Miêu ở ngoài cửa nói: "Chị Tiêu Hoa ơi, hơn sáu giờ rồi đấy, chúng ta mau trả phòng đi, đến ở khách sạn Mạnh Mạnh ở thôi."

Cảnh Thù chỉnh quần áo, tức giận xông ra ngoài.

Trình Tiểu Hoa thò đầu ra, đang muốn khuyên Cảnh Thù nhẹ tay, thì thấy một bóng đen "Vút" một cái bay qua trước mắt, phá vỡ cửa kính rơi ra ngoài.

Trình Tiểu Hoa cả kinh: "Sơn.. Sơn Miêu... Đây là tầng hai hai đấy, sẽ chết!!!"

Lúc này sắc mặt Cảnh Thù mới tốt hơn, phủ hai tay, vẻ mặt không quan tâm nói: "Yên tâm đi, không chết được đâu."

"Hoa Hoa, chúng ta tiếp tục đi." Hắn không biết xấu hổ, trèo lên giường ôm Trình Tiểu Hoa vào lòng.

Trình Tiểu Hoa đá hắn một cái: "Anh có biết kính kia rất đắt không hả? Anh có biết là làm vỡ phải đền không hả!!!! Tiếp tục? Tiếp tục cái mịe gì cơ chứ?"

Sơn Miêu bò từ bên ngoài lên, tội nghiệp nói: "Chị Tiểu Hoa, lúc này em có gõ cửa rồi mà."

Cảnh Thù quát: "Người lại dám, có tin bản quân ném người xuống mười tám tầng địa ngục không!"

Thế là Sơn Miêu sợ hãi rụt đầu lại, bò về cửa sổ phòng mình.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Sao Sơn Miêu lại hiện nguyên hình thế? Anh làm gì em ấy thế hả?"

"Chắc là không khống chế tốt lực thôi, nó ngã về nguyên hình ấy mà."

"Ngã về nguyên hình? Em ấy sẽ không sao chứ?"

"Còn có thể leo lên tầng hai hai thì em không cần lo lắng gì đâu. Cùng lắm thì mấy ngày nữa không thể hóa hình người thôi."

"..."

"Điện hạ, nếu em không đồng ý tiếp tục, có phải anh cũng ném em xuống không?"

Cảnh Thù còn chưa kịp trả lời, Trình Tiểu Hoa đã nhanh mồm nhanh miệng: "Sử dụng thủ đoạn uy hiếp người nữ phải phục tùng, trong pháp

luật ở Nhân gian thì đây chính là cưỡng hiếp đấy!"

Cảnh Thù: "..."

Mẹ ơi, đây là tốc độ gì thế này??? Mới yêu hơn tháng đã muốn bum ba là bum rồi còn sinh con đờ=]] hoài nghi nhân sinh v1

Chương 61

Siêu sao nuôi quỷ

Tôn Danh Dương vừa tỉnh ngủ thì thấy một con mèo lớn đang bò từ cửa sổ vào, cúi đầu, ngửi một xó mọt mỗi thở dài.

Tôn Danh Dương hỏi: "Làm sao thế?"

Sơn Miêu kể lại chuyện vừa nãy, còn hỏi thêm: "Tôi đã gõ cửa rồi mà, sao điện hạ còn tức giận cơ chứ?"

Tôn Danh Dương chán nản, nói: "Thật là! Sáng sớm đã chạy qua làm hỏng chuyện tốt của điện hạ, điện hạ làm sao không tức giận cơ chứ! Aizzz, không ném cậu xuống mười tám tầng địa ngục đã là nể tình lắm rồi đấy."

Sơn Miêu nói: "Tôi phải làm sao giờ? Sao có thể đi gặp Mạnh Mạnh được chứ?"

Tôn Danh Dương vỗ nhẹ vào đầu Sơn Miêu, cười nói: "Không sao, cậu như này rất dễ thương, có lẽ Mạnh Mạnh sẽ càng thích."

Vì thế mà vốn dĩ là một nhóm bốn người, chỉ vì Cảnh Thù không khống chế lực đạo tốt mà thành ba người một mèo – một con mèo siêu to khổng lồ, cao gần đến eo Trình Tiểu Hoa. Người đi đường liên tục quay lại nhìn bọn họ. Ngay cả lúc làm thủ tục ở khách sạn, chị gái lễ tân còn nhin không được nói một câu: "Chó nhà ngài thật uy vũ"

Chó? Sơn Miêu lạnh lùng quét nhìn người đó – người mới là chó, cả nhà người mới là chó! =]]

Chị gái kinh ngạc: "Chó nhà ngài thật... hung dữ..."

Trình Tiểu Hoa xấu hổ cười cười: "Nó không phải là chó, là mèo rừng, tên khoa học là Mèo Xá Lợi. Chỉ là hơi béo chút thôi, ha ha."

Chị gái lễ tân nói: "Nhìn lại cũng thấy giống mèo thật. Đúng rồi, khách sạn chỗ chúng tôi có cung cấp dịch vụ chăm sóc thú cưng. "Phòng nuôi có người quét dọn, có người cho ăn, phòng cũng rất tốt đấy."

Sơn Miêu nghe vậy, hai cái chân to đầy lông lập tức ôm lấy chân Trình Tiểu Hoa, rên rĩ: Chị Tiểu Hoa, đừng nhốt em vào lồng!

Cảnh Thù đá Sơn Miêu: "Không được đụng vào Hoa Hoa của ta!"

Trình Tiểu Hoa không đành lòng nhốt Sơn Miêu vào lồng: "Đưa vào phòng được không? Tôi sợ nó... sợ người lạ..."

Chị gái lễ tân: "Bởi vì trong khách sạn sẽ có những vị khách bị dị ứng với lông chó mèo, nên hi vọng ngài có thể giao cho chúng tôi chăm sóc. Ngài yên tâm, chúng tôi cung cấp dịch vụ trọn gói, nhất định sẽ làm cho chó... mèo của ngài vui vẻ, thoải mái!" Dù lời nói khách khí nhưng ý tứ chính là nhất định phải gửi nuôi mới được. Trình Tiểu Hoa khó xử, trừng mắt nhìn Cảnh Thù. Cảnh Thù ngẩng đầu nhìn trần nhà, ra vẻ chuyện này không liên quan gì đến mình hết.

Sơn Miêu tức giận, nhe răng trợn mắt, lông toàn thân đều xù hết cả lên. Tôn Danh Dương vỗ đầu Sơn Miêu, nói nhỏ: "Cậu bị ngu à, mấy cái lồng ở Nhân gian sao nhốt được cậu, đúng không nào? Chẳng qua chỉ là làm đúng thủ tục thôi, ban ngày chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi, tối cậu chuồn êm đi không phải là được à?"

Sơn Miêu nghe vậy, lông trên người cũng xẹp xuống, tỏ vẻ đồng ý. Bỗng nhiên Trình Tiểu Hoa cảm thấy có đôi lúc đầu óc của Tôn Danh Dương vẫn xài được, giờ ngón cái về phía gã.

Đúng vào lúc này, bà Vương dẫn theo Vương Mạnh Mạnh xuống đại sảnh để đưa cho bọn Trình Tiểu Hoa thẻ VIP.

Vương Mạnh Mạnh vừa thấy có một con mèo to như vậy, chạy vội đến, kêu lên: "Oa, đáng yêu quá đi. Chị Tiểu Hoa, mèo này là chị nuôi ạ?"

Sơn Miêu vừa thấy Vương Mạnh Mạnh, biểu cảm càng trở nên ôn nhu, cái đuôi dựng thẳng lên, dụi dụi đầu vào người cô bé. Bà Vương thấy Sơn Miêu có vẻ hung dữ, sợ con gái bị thương, vội kéo Vương Mạnh Mạnh về "Con chó này nhìn rất dữ, con đừng lại gần, cẩn thận nó cắn con đấy."

Vương Mạnh Mạnh nói: "Mẹ ơi, đây không phải chó, là Mèo rừng, tên khoa học gọi là mèo xá lị đấy ạ! Mẹ nhìn kìa, tai nó nhọn mà, mặt cũng giống mèo nữa, khác chó mà!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Mạnh Mạnh giỏi quá, còn biết đây là mèo rừng nữa."

Vương Mạnh Mạnh vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Tất nhiên, lúc em với anh Miêu xem thế giới động vật, anh Miêu có nói với em rồi. Anh ấy còn nói là mèo rừng là loài động vật cao quý nhất, giỏi nhất trong giới động vật. Mèo sẽ thống trị Trái Đất, còn chó chỉ biết chảy nước miếng."

Trình Tiểu Hoa quẫn, khoe khoang thì cũng thôi đi, lại còn muốn thống trị Trái Đất nữa cơ đấy? Không ngờ em lại như vậy đấy Sơn Miêu!

Sơn Miêu giả ngu: em có nói gì đâu? Em chẳng nói gì hết á...

Vương Mạnh Mạnh lại hỏi: "Nó tên là gì thế ạ? Rất đáng yêu ý."

Tên gì à?

Miu miu, cứ gọi miu miu đi nhỉ?

Trình Tiểu Hoa cười nhếch mép: "Nó tên Miu Miu."

Giấy phút đó, biểu cảm trên mặt Sơn Miêu vô cùng tuyệt vọng, trong lòng suy sụp. Cái tên này không hề thể hiện được sự uy vũ của nó!

Vương Mạnh Mạnh lại rất thích cái tên này, liên tục gọi Sơn Miêu: "Miu Miu? Hóa ra mà tên Miu Miu à, rất hay, siêu siêu dễ thương."

Vương Mạnh Mạnh chơi với Sơn Miêu một lát, rồi mới nhớ ra: "Chị Tiểu Hoa, anh Miêu đâu rồi?"

Trình Tiểu Hoa không biết trả lời sao thì Tôn Danh Dương đã nói: "Trong tiệm hoành thánh có việc gấp, anh Miêu của em về giải quyết rồi."

Vương Mạnh Mạnh có chút thất vọng, nhưng sự chú ý nhanh chóng bị con mèo cưng to lớn thu hút, nhân lúc bà Vương không để ý mà ôm ôm, vuốt

vuốt.

Tôn Danh Dương cúi đầu mắng một tiếng: "Hừ! Đồ con mèo không có liêm sỉ!"

Trình Tiểu Hoa làm xong thủ tục nhận phòng, đem hành lý lên, sau đó đi chơi. Sơn Miêu không được vào phòng, nên tạm ở dưới đợi.

Vừa sắp xếp xong hành lý thì bà Vương dẫn theo Liễu Tinh Vân đến. Liễu Tinh Vân có chút tiều tụy nhưng vẫn xinh đẹp như trước. Không có chút nào giống phụ nữ đã ba lăm tuổi cả, quả nhiên là được chăm sóc tốt.

Lúc này cả ba người Cảnh Thù, Tôn Danh Dương, Trình Tiểu Hoa đều đang ở trong phòng, bà Vương cũng chẳng ngại ai cả, sau khi ân cần hỏi thăm vài câu thì nói: "Em họ tôi gặp phải chút chuyện, biết mọi người đều là thầy giỏi nên muốn nhờ mọi người giúp đỡ."

Liễu Tinh Vân tự tay đưa cho Tôn Danh Dương quyển sổ mà gã nhờ ký tên: "Cám ơn anh đã luôn ủng hộ, tôi đã ký tên rồi đấy."

Trình Tiểu Hoa nghĩ ngay đến việc hôm qua Cảnh Thù nhắc đến, trên người cô ta có âm khí. Nhưng rõ ràng là Cảnh Thù không quan tâm đến chuyện người khác, ngồi trên sofa chơi điện tử, không hề hé miệng.

Trình Tiểu Hoa đang suy nghĩ xem có nên tham gia hay không thì Tôn Danh Dương đã giành nói: "Không thành vấn đề! Có chuyện gì cô cứ nói đi!"

Liễu Tinh Vân thấy gã đờng ý, hơi mỉm cười: "Cảm ơn, chỉ là chuyện của tôi có lẽ hơi khó giải quyết."

"Không sao, cho dù có khó giải quyết hơn nữa thì lão Tôn tôi cũng xử lý được. Thân thể Tiểu Vân không khỏe, cô cứ nghỉ ngơi rỗi kẻ này."

Tôn Danh Dương đã vỗ ngực đáp ứng rỗi nên Trình Tiểu Hoa cũng không thể từ chối, đành nói: "Cô cứ kể trước đi, để chúng tôi xem có giúp được gì không."

Liễu Tinh Vân nói: "Hôm nay thời tiết rất tốt, hay là chúng ta ra bãi biển nghỉ ngơi được không?"

Cũng không biết có phải là do đề cập đến chuyện riêng tư hay không mà vẻ mặt Liễu Tinh Vân có chút bất an, ánh mắt thường liếc về phía cửa. Cái loại cảm giác này, giống như là cô ta bị thứ gì đó theo dõi vậy.

Tôn Danh Dương ngay lập tức đờng ý: "Phong cảnh ngoài bãi biển rất đẹp, đi biển thôi nào!"

Khách sạn này rất gần bãi biển, phong cảnh rất đẹp nhưng lại hơi ít người đến. Vương Mạnh Mạnh mặc một bộ váy tắm màu hồng, cùng Sơn Miêu chơi ở bãi cát. Lúc đầu bà Vương còn lo lắng con mèo siêu to khổng lồ kia sẽ làm con gái bị thương, nhưng quan sát một lúc thì thấy con mèo đó rất thân thiết với Mạnh Mạnh, không hề khác mèo nhà. Lúc này mới yên lòng.

Cảnh Thù đeo kính râm, mặc quần áo bãi biển nằm ở ghế phơi nắng, thường xuyên liếc mắt nhìn Trình Tiểu Hoa, ý bảo cô mau chóng đuổi Liễu Tinh Vân đi rồi cùng nhau xuống biển chơi đùa.

Lúc đầu Trình Tiểu Hoa còn muốn xuống biển, sau đó lại đắm chìm trong câu chuyện của Liễu Tinh Vân:

Liễu Tinh Vân nổi tiếng từ khi còn nhỏ. Năm mười hai tuổi đã tham gia giới giải trí, sau khi đóng mấy bộ phim truyền hình thì bắt đầu nổi tiếng, người hâm mộ không ngừng tăng lên. Lúc mười sáu tuổi, cô ta bắt đầu đóng cả phim truyền hình, phim điện ảnh lại lấn sang cả lĩnh vực ca hát, đầu khá thành công, trở thành siêu sao nổi tiếng trong nước, liên tục nhận các giải thưởng có danh tiếng.

Đến lúc hai tám, bởi vì có scandal với một ngôi sao nam đã kết hôn nên bị gọi là con gái thứ mười ba, bị xã hội lên án. Cô ta nói đó chỉ là hiểu lầm. Tất nhiên công chúng sẽ không tin, sự ủng hộ tích cực bao năm toàn bộ sụp đổ, những hợp đồng đại diện thương hiệu, kịch bản phim đầu bị dừng, công ty đại diện quyết định đóng băng mọi hoạt động của cô ta trong vòng ba năm, nói là đợi đến khi công chúng quên đi chuyện này rồi tính tiếp.

Chỉ là, trong giới giải trí, trong ba năm sẽ có rất nhiều người mới xuất hiện rồi nổi tiếng, cô ta cũng có thể bị quên lãng. Huống chi, ba năm sau, Liễu Tinh Vân đã ba một tuổi, sự ủng hộ chắc chắn không được như trước, về ngoài cũng không thể so được với những cô diễn viên mới hai mươi tuổi kia. Vẫn được trọng vọng, nay lại phải đóng cùng những người mới. Nếu cô ta chưa từng nổi tiếng thì còn có thể chịu được. Nhưng đang ở thiên đường mà rơi xuống địa ngục, còn thường xuyên bị những diễn viên thế hệ sau mượn gió bẻ măng cười nhạo. Liễu Tinh Vân khó lòng chấp nhận nổi, càng khó chịu thì càng không cam tâm.

Sau đó, Liễu Tinh Vân nghe bạn bè nói, thỉnh một Quỷ Linh Nhi về có thể đổi vận. Cô ta suy đi tính lại, rốt cuộc quyết định thỉnh một Quỷ Linh Nhi về nuôi. Thật sự rất linh nghiệm. Năm đó, chỉ nhờ vào một vai diễn mà được mọi người tán thưởng. Chưa tới hai năm, sự ủng hộ đã vượt quá cả thời kỳ đỉnh cao lúc trước.

Năm nay, nhờ vai diễn Trần Viên Viên mà nhận được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Quan trọng nhất là, cô ta đã ba lăm tuổi nhưng vẫn có thể thu hút sự chú ý của thiếu gia nhà giàu Lý Hiên, anh ta bắt đầu theo đuổi cô ta.

Nếu như nói, nhà Vương Mạnh Mạnh giống phú hộ thì nhà họ Lý chính là siêu cấp phú hộ, đứng đầu trong nước, vào cả bảng xếp hạng quốc tế, thông gia như ông chủ Vương không thể so sánh được.

Theo gia phong nhà họ Lý thì nhất định sẽ không có chuyện chấp nhận có một người con dâu là nghệ sĩ. Liễu Tinh Vân lại bất ngờ mang thai, nể mặt đứa bé, nhà họ Lý cũng mắt nhắm mắt mở. Lần này còn chủ động mời Liễu Tinh Vân đến nhà họ ăn cơm vào dịp Tết Nguyên đán.

Trước đây có nghe đồn rằng nuôi Quý Linh Nhi rất dễ bị phản phệ. Nhưng mấy năm qua, Liễu Tinh Vân xuôi chèo mát mái, tình yêu và sự nghiệp đều có thu hoạch lớn nên không phát hiện ra chỗ không ổn, cô ta còn cảm thấy việc phản phệ chỉ là lời đồn nhảm.

Ai ngờ, gần đây Quý Linh Nhi bắt đầu không an phận.

Chương 62

Chương 62:

Quý Linh Nhi không an phận, nguyên nhân ban đầu là do nó ghen tỵ Liễu Tinh Vân đối xử tốt với Vương Mạnh Mạnh, thế là đêm hôm lén lút lén vào phòng Vương Mạnh Mạnh, không biết nó mới làm gì nữa.

Đêm hôm qua, Liễu Tinh Vân bị quý anh dọa sợ, làm thai nhi trong bụng không ổn nên phải đi bệnh viện. Lúc đó, Lý Hiên ở bên ngoài, nghe nói Liễu Tinh Vân không khỏe, vội tới xem cô ta. Liễu Tinh Vân vô cùng kinh ngạc, đang lúc ngọt ngào với Lý Hiên thì cô ta giống như bị ấ m đ ầu, quát Lý Hiên r ồi c ần lấy dao gọt hoa quả trên bàn đ ăm anh ta, cực kỳ dùng sức làm Lý Hiên bị dọa. May mà anh ta biết chút võ thuật nên tránh đ ược, không gây hậu quả nghiêm trọng gì. Nhưng sau đó Lý Hiên sợ hãi, lúc cảm xúc của cô ta đã ổn định thì anh ta nhờ bà Vương chăm sóc, sau đó vội vàng rời khỏi.

Sau khi Liễu Tinh Vân tỉnh táo lại thì ngay lập tức nghĩ đ ến thứ kia. Quý Linh Nhi tính tình hay ghen tỵ, thấy cô ta thân thiết với Vương Mạnh Mạnh là đã đi quấy rối r ồi. Lần này chắc là nó biết cô ta có thai nên cực kỳ tức giận. Đêm qua coi như là gặp may, nếu tương lai chẳng may lại xuất hiện chuyện như vậy, Liễu Tinh Vân không dám nghĩ sẽ xảy ra hậu quả gì.

Suy nghĩ kỹ càng, cô ta quyết định muốn tiến bước Quỷ Linh Nhi đi, nói với Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương, Cảnh Thù: "Tôi nghe chị họ nói rằng mọi người rất giỏi nên hy vọng mọi người có thể giúp tôi tiến nó đi."

Cảnh Thù đang nằm ở một bên, nghe vậy thì cười lạnh: "Chính cô mời tới, chính cô nuôi, giờ cô đạt được mục đích thì muốn vứt bỏ nó? Nghĩ hay thật đấy."

Biết Cảnh Thù khó nói chuyện, Liễu Tinh Vân dùng ánh mắt tha thiết nhìn Tôn Danh Dương.

Tôn Danh Dương khó khăn nói: "Lúc cô nuôi, chẳng lẽ không biết rằng nuôi thứ này thì không thể nửa chừng tiến nó đi à? Một số người vì nuôi nó mà không dám có con. Một số khác không cẩn thận phạm vào những điếu cấm kỵ, chọc giận tiểu quỷ, thế là bị phản phệ, kết cục rất bi thảm. Huống hồ, vốn dĩ nó nên đến Minh giới, cô nuôi nó chính là ép buộc nó ở lại Nhân gian, là một loại tội nghiệt đấy."

Hiện giờ Liễu Tinh Vân đã biết sợ, lau nước mắt: "Tôi biết chứ, nhưng lúc đó đâu còn cách nào khác. Trong cái vòng luân quần kia, càng lúc càng khó nổi, người tới tìm tôi ghi hình càng lúc càng ít. Những đạo diễn, nhà sản xuất từng nâng đỡ tôi đều trở mặt. Những đạo diễn nhỏ thì muốn giờ quy tắc ngậm với tôi! Tôi không phục cũng không cam lòng để thanh xuân bị hao phí như vậy. Cho nên mới... mới muốn đặt cược một lần xem sao."

Bà Vương nghe kể cũng mới biết chuyện, vừa tức giận vừa lo lắng: "Em thật là hờ dờ! Thứ tai họa như vậy mà em lại dính vào! Tiểu Hoa, cháu nói

với thầy Cảnh giúp em cô được không. Nó cũng chỉ là nhất thời nghĩ không thông thôi."

Vì đầu là phụ nữ, nên quan hệ giữa bà Vương và Trình Tiểu Hoa cũng khá tốt, còn sớm biết Cảnh Thù giỏi nhất nhưng cũng khó tính nhất nên bà Vương mới nhờ Trình Tiểu Hoa nói giúp mấy câu.

Trình Tiểu Hoa không thể đồng ý bừa bãi được nên quay lại hỏi Cảnh Thù: "Việc này có cách giải quyết không anh?"

Dường như Cảnh Thù không muốn tham gia vào việc này, thúc giục nói: "Hoa Hoa, em có muốn đi bơi không? Em không đi thì ta đi đấy. Em xem con mèo gốc kia bơi thích chưa kìa."

Hắn không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới thì mọi người đều chú ý đến Vương Mạnh Mạnh và Sơn Miêu đã xuống biển, bơi ra chỗ nước sâu, ở trên bờ chỉ có thể nhìn thấy hai cái phao lúc ẩn lúc hiện. Biển thì lúc nào cũng nguy hiểm hơn so với bể bơi, nhất là khi Vương Mạnh Mạnh chỉ là một cô bé mới học bơi, không cẩn thận sẽ bị cuốn đi. Bà Vương sợ tái mặt, vội vàng chạy ra biển.

Trình Tiểu Hoa gọi: "Sơn... Miu Miu, mau đưa Mạnh Mạnh về, bơi xa sẽ có nguy hiểm đấy!"

Hai tai Sơn Miêu giật giật, sau đó bơi tới bên cạnh Vương Mạnh Mạnh, để bé trèo lên lưng mình rồi bơi trở về. Mặc dù dáng bơi không đẹp nhưng lại

rất nhanh, lúc bà Vương vừa mới xuống nước thì cậu cũng đã công Vương Mạnh Mạnh bơi trở về.

Bà Vương thở phào nhẹ nhõm: "Con mèo này còn biết bơi nữa à, bơi giỏi thật."

Trình Tiểu Hoa nói: "Mèo bình thường không biết bơi, nhưng mèo rừng bẩm sinh đã biết bơi." Nhất là mèo thành tinh, bơi càng giỏi hơn.

Nói xong quay sang răn dạy Sơn Miêu: "Lần sau không được dẫn Mạnh Mạnh ra chỗ nước sâu như vậy, em bất tử thì không nói nhưng Mạnh Mạnh bị thương thì phải làm sao? Nhìn xem, bà Vương bị dọa sợ rồi đấy!"

Tôn Danh Dương cũng nói: "Cẩn thận không mẹ vợ tương lai cấm cửa cậu đấy nhé!" Cả người Sơn Miêu đều ướt đẫm, mặt mèo đầy vô tội: Tôi đã làm sai gì sao? Mạnh Mạnh muốn lặn xuống đáy biển ngắm san hô, tôi còn chưa đưa em ấy đi đâu đấy...

Chuyện này đã làm cho việc nhờ giúp đỡ của Liễu Tinh Vân bị gián đoạn. Cô ta cũng tự biết rằng chuyện của mình khó giải quyết nên không quá nóng vội, nhìn đám Trình Tiểu Hoa nghịch nước, chơi vô cùng vui vẻ, trong lòng không khỏi nghĩ đến cái thứ đang ở trong phòng kia, cho dù ban ngày ban mặt cũng không nhìn được mà run sợ. Lúc đó mình bị làm sao thế nhỉ, lại thỉnh nó về nuôi?

Trình Tiểu Hoa là một con vịt cạn, bơi được một vòng thì thôi, chỉ ngâm mình trong nước biển. Cảnh Thù giống như một con cá, bơi qua bơi lại quanh cô, còn hay té nước trên cô. Trình Tiểu Hoa hưng phấn hỏi: "Anh có thể biến thành cá không?"

Cảnh Thù nói: "Trước kia thì chỉ là chuyện nhỏ, cá mập, cá voi đều được."

"Giờ thì sao?"

"Giờ có lẽ chỉ có thể biến thành mấy con cá nhỏ thôi."

Trình Tiểu Hoa vô cùng hứng thú: "Mau biến cho em xem với! Em còn tưởng rằng chỉ có Tôn Ngộ Không mới có bảy hai phép biến hóa, hóa ra điệt hạ nhà chúng ta cũng có bản lĩnh này!"

Cảnh Thù quả quyết lắc đầu: "Không! Mất hết mặt mũi Diêm La của ta!"

"Anh tạm quên mình là Diêm La đi, chỉ cần nhớ mình là một người bạn trai đang muốn làm cho bạn gái mình vui vẻ là được rồi. Biến một lần đi, một lần thôi mà, người ta muốn nhìn một xíu."

"Không được! Một ngày làm Diêm La, cả đời là Diêm La, sao có thể thay đổi? Ta có rất nhiều cách làm cho em vui vẻ, cũng không thiếu cái cách này."

"Rốt cuộc anh có biến hay không hả?"

Cảnh Thù bất đắc dĩ, nhìn bốn phía xem có người không, sau đó thân thể co lại, biến thành một con cá nhỏ, thân thể mập mạp, khoan khoái quẫy đuôi bơi đến cạnh Trình Tiểu Hoa, hình ảnh này vô cùng dễ thương.

Nhưng, trời giáng mưa dông!

Một bóng đen như mũi tên rời khỏi cung bay vèo tới, móng vuốt to khỏe chụp con cá lại, trên mặt mèo còn có biểu cảm vô cùng đặc ý: "Một con cá béo quá, em muốn cùng Manh Manh đem đi nướng."

Trình Tiểu Hoa khiếp sợ nhìn chăm chăm Sơn Miêu: "Em có biết em vừa vồ ai không thể?"

Sơn Miêu nói: "Cá nà. Chị Tiểu Hoa cũng muốn ăn cá nướng hả? Nhỏ quá, không đủ ăn đâu. Đúng rồi, điện hạ đi đâu rồi? Vừa nãy còn thấy bơi ở đây mà? Chẳng lẽ ngài ấy đi ra xa bắt cá rồi sao?"

Trình Tiểu Hoa dùng ánh mắt đờ đờ nhìn cậu: "Điện hạ đang bị em kẹp dưới vuốt đấy!"

Sau một tiếng "bốp" Cảnh Thù khôi phục nguyên hình, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Sơn Miêu: "Người dám ăn bản quân?"

Lúc này hai móng vuốt của Sơn Miêu còn đặt trên đầu ngực của Cảnh Thù, tư thế vô cùng ái muội.

Một giây sau, cùng với tiếng "Méoooo" thảm thiết, Sơn Miêu bị ném ra xa, hóa thành một chấm nhỏ rồi biến mất ở ngoài xa.

Trình Tiểu Hoa lo lắng: "Điện hạ ơi, anh không thể khoan dung độ lượng một chút à?"

Cảnh Thù hừ lạnh: "Còn muốn ta khoan dung đến mức để nó nướng ta ăn hả? Hoa Hoa, sao em lại bất công thế!"

Lúc này Vương Mạnh Mạnh bơi đến: "Chị Tiểu Hoa ơi, chị có thấy Miu Miu đâu không?"

"Nó, nó đang bơi, chắc cũng sắp bơi về rồi đấy."

Đuổi Vương Mạnh Mạnh đi, Trình Tiểu Hoa thấy Liễu Tinh Vân đang ngồi trên bờ, liền hỏi Cảnh Thù: "Chuyện Liễu Tinh Vân ấy, anh có cách giải quyết không?"

"Quan tâm cô ta làm cái gì cơ chứ? Hoa Hoa, em đừng lúc nào cũng mền lòng như thế, cái gì cũng muốn giúp. Đó là cô ta tự tạo nghiệt, kết quả tốt xấu như thế nào cứ để cô ta tự gánh chịu đi, chúng ta đừng tham dự vào nhé."

"Không phải em muốn giúp cô ta, em có chút thương cảm với Quý Linh Nhi thôi. Yếu mệnh đã rất đáng thương, lại còn bị cưỡng chế nhất lại, không thể đâu thai được. Rõ ràng là do lòng tham của con người nên mới nô dịch nó để thoải mãn nguyện vọng của mình, rất tàn nhẫn. Điện hạ ơi, nếu anh có biện pháp có thể chặt đứt ràng buộc giữ Liễu Tinh Vân và Quý Linh Nhi thì tốt rồi, vậy là nó có thể đến Minh giới. Còn Liễu Tinh Vân, tương lai tốt hay xấu đều là số phận của cô ta rồi."

Cảnh Thù cười: "Không thương người yêu mình lại đi thương một con ma hả?"

"Phụ nữ mà, không thể thấy cảnh một đứa trẻ chịu khổ mà làm lơ, cho dù là một con ma đi nữa."

Sau khi chơi chán, Trình Tiêu Hoa nói cho Liễu Tinh Vân biết rằng thầy Cảnh đồng ý giúp đỡ. Chờ sau khi ăn cơm trưa xong sẽ đến phòng cô ta xem sao. Liễu Tinh Vân nghe vậy vô cùng vui mừng, không chỉ muốn mời cơm trưa mà còn muốn sau khi giải quyết xong chuyện sẽ trả tiền công.

Trình Tiêu Hoa cũng không biết nên lấy bao nhiêu cho phải.

Nhưng Tôn Danh Dương hào phóng nói: "Không sao đâu, Tiêu Vân là thân thích của bà Vương lại là thần tượng của lão Tôn, lấy phí gì chứ, cũng quá mức khách sáo rồi." Sau đó gã cười hềnhề bộ sung: "Nhưng nếu không thu thì chắc Tiêu Vân cũng áy náy. Nếu không giảm 80%, lấy tám mươi vạn nhé?"

Trình Tiêu Hoa cảm thấy, Tôn Danh Dương rất có khả năng làm người phát ngôn đấy. Vụ ông chủ Vương cũng là gã nói, lần này cho dù là thần tượng cũng phải há miệng ngoặm mỗi miếng lớn. Tại sao mấy trăm năm trước gã lại nghèo như vậy được nhỉ?

Tụi em nhao toàn làm mấy trò con bò giống Điện hạ với Hoa Hoa à? ---
từ chối hiểu!!!! Bảo bảo tổn thương sâu sắc ớ

Chương 63

Tiêu quý đáng thương

Liễu Tinh Vân chỉ sợ bọn họ không giúp chứ mấy chục vạn với cô ta mà nói chỉ là món tiền nhỏ. Huống chi, sắp tới đây cô ta còn gả vào nhà quý tộc, giá trị con người tất nhiên là không nhỏ.

Giữa trưa mời mọi người ăn một bữa cơm cũng rất hào phóng, đặt riêng một phòng trong nhà hàng Trung của Lâm Hào, là tiệc hải sản.

Tất nhiên, người đau khổ nhất là Sơn Miêu. Ở trong biển lớn, độn thổ không thể dùng được, chung quanh còn có rất nhiều cá mập bơi qua bơi lại. Chán nhất là đại dương dường như vô cùng tận, không thể nhìn thấy bờ. May mà cậu cũng khá thông minh, thấy một chiếc du thuyền chạy qua nên bơi theo đuôi nó – cho dù du thuyền có đi xa như nào cũng sẽ luôn phải quay bờ mà?

Bơi hơn một giờ đồng hồ, Sơn Miêu mới trở lại bờ được, linh lực không như không còn nữa. Nghe nói sắp được bao ăn, còn là tiệc hải sản, Sơn Miêu còn thán thấy may mắn vì về đúng lúc ăn cơm. Ai mà ngờ được, cậu lại bị nhốt vào lồng.

"Miêu này, đừng gấp. Tiểu Hoa bảo tôi nói với cậu, cứ chờ đến lúc nào mà không có ai để ý thì tự đi ra, rồi lên đến nhà hàng ở tầng 8 nhé."

Nói xong Tôn Danh Dương ngay lập tức chạy đi ăn, không cho Sơn Miêu kịp mở lời. Sơn Miêu đã hao hết linh lực, nằm bò trong lồng sắt kêu thê thảm: "Mọi người mau quay lại! Em không còn linh lực, không ra được đâu! Em không muốn bị nhốt trong lồng, em muốn đi ăn tiệc hải sản cơ!!!!" Những cái lồng xung quanh, mèo kêu, chó sủa, còn có một con khỉ hay dùng quả hạch ném cậu. Sao lại có thể thảm như này!!!

Sau khi ăn xong, Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù, Tôn Danh Dương cùng nhau đến phòng Liễu Tinh Vân.

Bà Vương sợ chuyện này ảnh hưởng không tốt đến trẻ con nên đã dắt Vương Mạnh Mạnh ra ngoài đi dạo phố.

Phòng của Liễu Tinh Vân được kém rèm che kín mít, không một chút ánh sáng nào len lỏi vào được. Vừa bước chân vào cửa đã có một trận âm khí tạt thẳng vào mặt, làm cho người ta không nhìn được mà rùng mình ớn lạnh.

Liễu Tinh Vân mở đèn hành lang, nhỏ giọng nói: "Nó thích ngủ ngày, chơi vào buổi tối, nếu sáng quá sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của nó."

Nương theo ánh đèn mờ, Trình Tiểu Hoa nhìn thấy trên giường, trên ghế, sau cửa đều có rất nhiều đồ chơi cho trẻ con. Người bình thường không nhìn thấy được, nhưng Trình Tiểu Hoa có thấy nhìn thấy những dấu tay và vết cắn do tiểu quỷ lưu lại trên những món đồ.

Nghe đồn rằng tiểu quỷ này trời sinh rất thích chơi đùa, ký chủ phải thường xuyên mua đồ chơi cho nó, nếu không nếu nó nhàm chán sẽ ra ngoài gây chuyện.

Cảnh Thù nói với Liễu Tinh Vân: "Cô muốn tiễn nó đi, sao còn sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của nó?"

Liễu Tinh Vân nói: "Nó ở bên cạnh tôi hai năm, đi cùng với tôi lúc tôi rơi xuống vực thẳm. Lúc đầu, tôi cũng sợ nó, một thời gian dài không dám ngủ, cứ nhắm mắt lại là nghe thấy tiếng nó cười bên tai. Sau này, quen rồi thì đỡ hơn. Tuy nó rất nghịch ngợm, lúc rảnh rỗi sẽ đùa dai nhưng tôi có ngày hôm nay cũng là nhờ nó giúp. Thầy Cảnh, hy vọng ngài nương tay, tiễn nó đi là được rồi, đừng làm tổn thương nó."

Cô ta chỉ vào một ngăn tủ: "Bên trong có một rương gỗ nhỏ, nó ngủ trong đó, mọi người cứ làm việc đi, tôi đi trước."

Cảnh Thù cười lạnh: "Không đành lòng nhìn sao? Hay là sợ nó biết cô không cần nó? Nhưng muộn rồi, bởi vì nó đã tỉnh."

Liễu Tinh Vân biến sắc: "Nó, nó tỉnh?" Đã nghe thấy lời cô ta nói, biết cô ta không cần nó nữa rồi sao?

Trình Tiểu Hoa chỉ xuống chân Liễu Tinh Vân: "Nó đang ôm chân trái của cô, giống như đang khóc vậy."

Liễu Tinh Vân không nhìn thấy tiểu quý, đến Vương Mạnh Mạnh chưa đến mười hai tuổi, tiểu quý muốn cho cô bé thấy thì cũng chỉ thấy một khối đen thôi.

Vừa nghe nói tiểu quý đang ôm chân trái của mình, lông mao toàn thân Liễu Tinh Vân đều nổi lên, giọng nói cũng có chút run run: "Bé ngoan, con đi cùng bọn họ đi thôi. Bọn họ không phải là người xấu đâu, họ chỉ muốn mang con đi đâu thai chuyển thế thôi."

Rõ ràng không nhìn thấy gì cả nhưng lại có cảm giác chân bị ôm chặt hơn.

Cảnh Thù mở tủ quần áo ra, lấy rương gỗ nhỏ ra. Tiểu quý miễn cảm nhận thấy có nguy hiểm, vội buông chân Liễu Tinh Vân, nhe răng trợn mắt bỏ nhào qua, muốn ngăn cản.

Tôn Danh Dương biến ra Xích Khóa Hồn, ném lên người tiểu quý, nó bị trói chặt lại, không thể giãy dụa được.

Rương gỗ nhỏ vừa được mở ra, có thể thấy một tượng gỗ nhỏ điêu khắc một đứa trẻ. Nét chạm trổ rất thô, chỉ có thể miễn cưỡng hình dung ra đây là tượng một đứa trẻ con. Lần đầu thấy, cả người tượng gỗ đen xì, là do máu khô tạo thành.

Cách nuôi tiêu quỷ đã tồn tại rất lâu đời trong dân gian, phương pháp nuôi cũng không hề giống nhau.

Như Liễu Tinh Vân này, rõ ràng là dùng pháp thuật ghim linh hồn ở đầu tượng gỗ, lại lấy máu của người nuôi đút ăn. Tiêu quỷ sẽ ý lại vào người nuôi, hồn phách không thể rời khỏi tượng đi đâu quá xa. Lúc ban đầu, nó cũng không có khả năng mạnh mẽ gì, thậm chí không thể hóa hình cho người ta thấy. Nhưng nếu như nuôi dưỡng lâu năm, dùng máu tươi tắm bổ thì khả năng của nó sẽ ngày càng tăng cao.

Liễu Tinh Vân đã kiểm soát việc nuôi nó bằng máu tươi, đã nuôi hai năm mà tiêu quỷ không có khả năng biến hóa, chỉ có hình thể trưởng thành lên nhiều, giống như một đứa trẻ hai tuổi rưỡi.

Tiêu quỷ bị Xích Khóa Hồn trói lại, không thể động đậy chỉ quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc: "Mẹ đừng bỏ bảo bảo, đừng vứt bỏ con mà... huhu..." Tiếng khóc bi thương làm cho người nghe thấy có chút thương cảm. Ngay cả Liễu Tinh Vân không thể nghe thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được, nước mắt rơi như mưa.

Cảnh Thù đã quá quen thuộc với những chuyện như này, cảm xúc không hề giao động. Hắn dùng hai đầu ngón tay tụ linh lực, miệng quát một tiếng:

"Cắt!" Linh lực hóa thành một lưỡi dao, cắt một đường trên ấn đường của tượng gỗ. Trình Tiểu Hoa có thể nhìn thấy một sợi dây màu đỏ máu bị trên ấn đường của bức tượng bị chặt đứt. Màu đen trên thân tượng gỗ biến thành màu đỏ rồi chậm rãi biến mất, bức tượng trở lại màu nó vốn có.

Cảnh Thù dùng U Minh Hỏa đốt sạch sẽ rương và tượng gỗ, quý lực của tiểu quý theo đó mà suy yếu, ngay cả tiếng khóc cũng vô cùng mảnh, chỉ có hai mắt đăm lẹ với lưu luyến nhìn Liễu Tinh Vân, cuối cùng gọi một tiếng: "Mẹ ơi..." rồi chìm vào giấc ngủ.

Liễu Tinh Vân lau nước mắt, hỏi Cảnh Thù: "Thầy Cảnh, sao rồi?"

Cảnh Thù nói: "Đã ngủ rồi, chờ chút nữa Tôn Danh Dương sẽ đưa nó đi. Chỉ là cô thấy sẽ không muốn nhìn thấy dáng vẻ của nó à?"

Ở chung hai năm, Liễu Tinh Vân vừa sợ hãi nó, vừa có tình cảm sâu nặng, nghe Cảnh Thù nói vậy, do dự mãi rồi cùng gật đầu đồng ý. Lúc tiểu quý ở cạnh cô ta, mỗi tối nó thích nhất là rúc vào bên gối cô ta. Cô ta không nhìn thấy nó, nhưng lại cảm thấy được nó, có đôi lúc, cô ta thậm chí còn cảm nhận được tiểu quý thân thiết dụi dụi vào người cô ta.

Lúc cô ta đi dạo phố, chỉ cần nhìn thấy tiệm bán đồ chơi thì sẽ không nhịn được đi vào mua vài món đồ chơi cho tiểu quý. Cô ta biết tiểu quý rất thích, lúc nhận được đồ chơi mới, cô ta có thể nghe thấy tiếng cười của nó vang khắp phòng. Khi đó cô ta sẽ nghĩ, nếu như nó không phải là quý mà có thể là một đứa bé bình thường, chắc hẳn cũng rất đáng yêu. Tiếc là nó không có cơ hội lớn lên. Cảnh Thù xòe tay ra, vuốt từ đầu đến chân tiểu

quỷ. Hình dáng tiều quỷ chậm rãi xuất hiện trước mắt Liễu Tinh Vân, vốn dĩ cô ta cho rằng nó là một đứa bé đáng yêu, giống như những đứa bé mà người ta hay ôm mà cô ta gặp trên đường. Cô ta không thể nào nghĩ tới, thân thể của tiều quỷ đầy vết sẹo, giống như một đứa trẻ làm bằng sứ bị bể rồi được ghép lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị bầy, tám vết sẹo che kín. Chỉ nhìn một cái thôi Liễu Tinh Vân đã không dám nhìn nữa, quá đáng sợ, rất xấu xí.

Cảnh Thù nói: "Không dám nhìn à? Cô có biết tại sao nó lại có dáng vẻ này không?"

"Các người mau đưa nó đi đi. Tôi không muốn biết, không muốn biết bất kỳ chuyện gì cả."

Cảnh Thù cười lạnh một tiếng: "Nó mới chỉ có sáu tháng tuổi, là tuổi thai kỳ. Khi đó nó đã thành hình, vốn là một cô bé xinh đẹp. Nhưng mẹ nó lại không cần nó, muốn bệnh viện phá nó giúp cô ta."

Liễu Tinh Vân phản ứng vô cùng mạnh: "Đừng nói, đừng nói nữa! Các người mau đi đi, tám mươi vạn tôi sẽ chuyển cho các người ngay."

Cảnh Thù tiếp tục nói: "Ta đã nhìn thấy rất nhiều quảng cáo nói rằng phá thai không đau đớn. Nhưng thật sự không đau ư? Các người biết thai nhi sẽ không đau à? Để dễ phá bỏ thai nhi đã thành hình, sẽ phải xé nhỏ ra. Cuối cùng, đưa ra khỏi cơ thể chỉ là những mảnh cơ thể. Cổ đại có một đại hình gọi là ngũ mã phanh thây, nhưng thai nhi đâu có làm gì sai, sao lại có thể bị mẹ ruột giết chết bằng cách tàn nhẫn như vậy?"

Liễu Tinh Vân đã không còn kìm nén được cảm xúc, cô ta gào lên với Cảnh Thù: "Sao anh lại nói với tôi chứ? Tôi không muốn nghe! Sao anh còn nói chứ!"

Cảnh Thù thở dài: "Bởi vì, cô chính là mẹ của tiểu quý này."

Liễu Tinh Vân ngẩn người, sau đó cười như điên dại: "Anh nói chuyện nhảm nhí gì thế? Anh nghĩ nói vậy tôi sẽ tin à? Nực cười! Thật nực cười!"

Rõ ràng nói vậy, cô ta cũng cười nhưng sau đó lại che mặt, đau khổ khóc lóc: "Không thể nào, không thể..."

Trình Tiêu Hoa cũng rất kinh ngạc. Nhưng cô biết, với những chuyện như này, Cảnh Thù sẽ không nói bừa.

Cảnh Thù nói: "Duyên phận là một thứ rất kì diệu. Đứa bé người phá bỏ vào năm năm trước bị một thuật sĩ trộm đi, thế nhưng lại cơ duyên xảo hợp* quay về bên cạnh người. Tuy rằng người không biết nó là con người, nhưng không có mối liên hệ máu mủ, dù cho không nhìn thấy, người làm sao sinh ra tình cảm với nó được?"

Cơ duyên xảo hợp: cơ hội và duyên phận trùng hợp xuất hiện.

Đây là link về quá trình phá thai, mn cân nhắc khi xem =]] nói chung là
dám chơi dám chịu, chứ đừng làm như này, tội lắm!

Chương 64

Làm cách nào để giải trừ tội nghiệt?

Năm năm trước, sự nghiệp của Liễu Tinh Vân chững lại, vì muốn có được cơ hội diễn xuất, cô ta đã đổi tình lấy vai diễn với một đạo diễn. Sau đó lại bị đối phương chối bỏ. Thế nhưng cô ta đã mang thai. Lúc đó, cô ta đã nghĩ sẽ sinh đứa bé ra, rồi bình thường sống qua ngày.

Huyết mạch tương liên, cô ta có thể cảm nhận đứa bé mỗi ngày lại lớn thêm một chút, từ lúc chưa có động tĩnh gì cho đến lúc có máy thai lần đầu tiên. Mạng sống cứ vậy mà hình thành, thật sự rất thần kỳ. Cô ta cũng đã từng vuốt ve, vỗ về, cũng đã từng đoán xem thai nhi là con trai hay con gái, có đáng vẻ gì, có giống cô ta hay không.

Cô ta không dám tưởng tượng, sự nổi tiếng của một siêu sao mất đi, cô ta biến thành một người phụ nữ bình thường sẽ như thế nào? Sau khi người ngoài biết sẽ có hậu quả gì? Nhất là một đám tiểu nhân chỉ quan tâm đến lợi ích, chắc chắn sẽ châm chọc, khiêu khích cô ta.

Tóm lại, cô ta vẫn luyện tiết rời khỏi vòng danh lợi, lúc thai nhi trong bụng đã được sáu tháng tuổi đã nhẫn tâm phá bỏ. Liễu Tinh Vân xoay người sang chỗ khác, chầm chậm đi đến trước mặt tiểu quý, rồi quỳ xuống, cô

tay run rẩy chạm vào khuôn mặt xấu xí, rách nát: "Rất xin lỗi, con yêu... Xin lỗi... Đầu là lỗi của mẹ...."

Dường như tiểu quý cảm nhận được, nó mở mắt ra, lúc nhìn thấy Liễu Tinh Vân thì cười nhẹ: "Mẹ ơi, đừng bỏ con..." Liễu Tinh Vân không còn ghét bỏ vẻ xấu xí của tiểu quý nữa mà ôm nó vào lòng, khóc nghẹn.

Rõ ràng là do người lớn tạo nghiệt nhưng chịu khổ lại là đứa con vô tội!

Khóc xong, cô ta quỳ xuống trước mặt Cảnh Thù: "Tôi không muốn tiễn con bé đi nữa, nó là con của tôi mà, tôi không thể vứt bỏ nó một lần nữa. Giúp tôi giữ nó lại có được không? Cầu xin ngài, thầy Cảnh, tôi cầu xin ngài đấy."

Cảnh Thù nói: "Nuôi nó là người, nói muốn tiễn bước nó đi cũng là người, giờ lại nói muốn giữ nó lại? Người nghĩ nó là cái gì, muốn gọi đến là đến, đuổi đi là đi à?"

Tôn Danh Dương nói: "Tiểu Vân này, không nên tiếp tục cưỡng chế nó ở lại. Tiểu quý vốn nên đến Minh giới từ năm năm trước rồi. Sau đó nó lại bị thuật sĩ bắt hồn, cưỡng bức ở lại dương gian. Lúc cô nuôi nó cũng đã giúp cô chuyển mệnh, số mệnh vốn dĩ đã được sắp đặt, nó lại giúp cô thay đổi, lúc vận số của cô tăng lên thì vận số của những người khác cũng giảm đi. Cái này vốn là trái đạo trời, sớm muộn sẽ phải nhận trừng phạt. Cho dù là cô, tiểu quý hay là thuật sĩ giúp cô nuôi quý kia đều không tránh được. Thời gian nuôi dưỡng càng dài, tội nghiệt sẽ càng sâu, trừng phạt phải nhận cũng nặng hơn."

Liễu Tinh Vân không khóc nữa, vội vàng hỏi: "Tôi làm sai, tương lai sẽ nhận báo ứng. Nhưng đứa bé này vô tội, chẳng lẽ cũng sẽ bị trừng phạt sao? Con bé sẽ làm sao?"

Tôn Danh Dương nhìn Cảnh Thù. Gã chỉ là một quý sai cấp thấp, chuyện phán quyết định tội, gã không có quyền biết quá nhiều.

Cảnh Thù nói: "Ít nhất thì hơn trăm năm sẽ không được chuyển kiếp. Sau một trăm năm có được chuyển kiếp cũng sẽ không được làm người. Nếu người tiếp tục cưỡng chế nó ở lại, sẽ càng thêm tội nghiệt, trừng phạt sẽ càng nặng hơn."

Lòng Liễu Tinh Vân đau như dao cắt, sao lại có thể như vậy?

"Chẳng lẽ không có cách khác sao?" Có lẽ là do thương tâm quá mức, bụng Liễu Tinh Vân lại bắt đầu đau, sắc mặt cô ta tái nhợt, mồ hôi vã ra.

Trình Tiêu Hoa thấy vậy, vội đỡ cô ta dậy, dìu cô ta đến ngõ lên ghê: "Cô đừng quá kích động, đừng quên trong bụng cô còn có một đứa bé nữa, đó cũng là một sinh mệnh, không thể lại để xảy ra chuyện."

Liễu Tinh Vân giữ chặt tay Trình Tiêu Hoa, cầu xin nói: "Cô Trình, có cách nào có thể giảm bớt tội nghiệt cho con tôi không? Đầu là do lòng tham của tôi, đứa bé vô tội, nó rất đáng thương."

Trình Tiểu Hoa đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lấy di động ra mở web bán hàng của Địa phủ Tư –

"Vé Vãng Sinh, tôi nhớ đã từng thấy có bán Vé Vãng Sinh..."

Từ lúc có quyên truy cập vào web bán hàng, Trình Tiểu Hoa cũng hay lên đó mua đồ, mua đan dược có lợi cho việc tu luyện, cũng hay mua cho Tôn Danh Dương và Sơn Miêu, coi như là phần thưởng vậy. Ngoại trừ các loại đan dược ra, trên đó còn bán rất nhiều món cổ quái, Trình Tiểu Hoa nhớ đã từng thấy Vé Vãng Sinh nhưng lúc đó cũng không xem kỹ.

"Thấy rồi!" Trình Tiểu Hoa nở nụ cười: "Cũng không đắt lắm, có hơn một nghìn thôi."

Cảnh Thù nói: "Rẻ, nhưng cách sử dụng không dễ dàng đâu. Nếu không thì những kẻ ác đều chỉ cần tiêu tiền là có thể được đầu thai à? Trong mười tám tầng địa ngục sẽ chỉ còn lại người nghèo sao."

Cẩn thận đọc kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng, Trình Tiểu Hoa đã hiểu rõ ý tứ của Cảnh Thù, nói với Liễu Tinh Vân: "Vé Vãng Sinh có rất nhiều điều kiện hà khắc..."

Liễu Tinh Vân vội hỏi: "Điều kiện gì cũng được, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, mấy năm nay tôi kinh doanh lời không ít."

Trình Tiểu Hoa nói: "Không cần tiền, chỉ cần công đức và tuổi thọ."

Liễu Tinh Vân: "Có ý gì?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Một nghìn Minh tệ chỉ là giá để có được vé. Cô muốn nó được chuyển kiếp thì phải thay nó rửa sạch tội nghiệp, đã từng tạo ra bao nhiêu nghiệp thì phải tạo công đức bằng từng đó. Cụ thể thì phải mua vé xong mới biết được. Ngoại trừ cái này, cô còn phải để ý bỏ ra một số tuổi thọ nhất định, cho tiểu quỷ mượn."

Liễu Tinh Vân nghe vậy thì có chút do dự, nhưng khi cô ta cúi đầu nhìn thấy những vết thương, vết sẹo trên người tiểu quỷ, cảm giác áy náy cũng tội lỗi lại dâng lên.

Cô ta cắn răng, hạ quyết tâm: "Phiên cô giúp tôi mua nó, tôi để ý tích công đức, cũng để ý giảm thọ."

Trình Tiểu Hoa nhanh chóng mua xong, lúc chạm vào vật phẩm thì tờ Vé Vãng Sinh kia đã xuất hiện trên tay cô. Bất ngờ là cả hai mặt đều trắng, cũng không khác gì một tờ giấy trắng bình thường.

Theo hướng dẫn sử dụng ghi trên web, Trình Tiểu Hoa viết ngày tháng năm sinh của Trình Tiểu Hoa và ngày chết của tiểu quỷ lên mặt trước của tờ giấy. Xong khi viết xong, trên Vé Vãng Sinh xuất hiện những đóa hoa màu

đen, chia thành hai mươi hàng, mỗi hàng năm mươi đóa, tổng cộng là một nghìn đóa. Mặt sau của tờ giấy xuất hiện một dòng chữ số: 3650 ngày.

Trình Tiểu Hoa đưa Vé Vãng Sinh cho Liễu Tinh Vân xem, nói: "Tội nghiệt của tiểu quý cần một nghìn phần công đức để tẩy sạch, sau này mỗi lần cô làm việc thiện sẽ thấy một đóa hóa sáng lên. Chờ khi một nghìn đóa hoa đều phát sáng, tội nghiệt của nó sẽ được tẩy sạch. Mặt sau ghi 3650 ngày, thể hiện số thọ mệnh mà tiểu quý sẽ mượn của cô. 3650 ngày vừa đúng mười năm, cô sẽ bớt đi mười năm tuổi thọ còn tiểu quý sẽ có thêm mười năm được sống. Thời gian mười năm cũng là thời hạn phải hoàn thành một nghìn công đức."

"Cô cần nhắc cho kỹ, mười năm phải hoàn thành một nghìn công đức, cũng không dễ, cô sẽ không thể tiếp tục đi làm diễn viên, nhận hợp đồng đại diện. Nếu cô đã quyết tâm thì lấy một giọt máu ở đầu ngón tay, nhỏ xuống Vé Vãng Sinh, coi như đã đồng ý với kế ước, không được phép thay đổi. Mười năm sau, nếu như cô công đức viên mãn, tiểu quý sẽ chết đi, duyên phận mẹ con giữa hai người sẽ hoàn toàn chấm dứt, nó có thể đi đầu thai làm người một lần nữa. Nếu như không thể thực hiện được thì mọi thứ sẽ uổng phí."

Vé Vãng Sinh ở trong tay Liễu Tinh Vân nóng rực, một ngàn đóa hoa nhỏ màu đen kia, chính là nhiệm vụ mà cô ta phải hoàn thành trong tương lai, cũng là những tội nghiệt đã phạm phải.

Gục đầu xuống, cô ta nhìn tiểu quý vẫn ngủ say. Khuôn mặt xấu xí đầy vết sẹo kia hình như có vài chỗ giống mình. Một đứa con như vậy, sao lúc trước lại có thể ngoan độc quyết tâm phá bỏ đi?

Cuối cùng, Liễu Tinh Vân cắn ngón tay. Máu đỏ thẫm nhỏ xuống Vé Vãng Sinh, một đóa hoa màu đen bị nhuộm đỏ, phát ra ánh sáng.

Trình Tiêu Hoa cười: "Chúc mừng cô đã đạt thành phần công đức đầu tiên."

Cùng lúc đó, thời gian ở sau Vé Vãng Sinh cũng bắt đầu đếm ngược.

Sắc mặt tiêu quý chậm rãi khôi phục như bình thường, lúc mở mắt ra, đôi mắt cũng đã giống như những đứa trẻ bình thường, nó có một đôi mắt đen sẫm.

Liễu Tinh Vân hôn khắp khuôn mặt nhỏ bé: "Con ngoan, sau này mẹ sẽ bồi thường cho con gấp bội."

Cho dù cô ta biết, duyên phận mẹ con chỉ có mười năm, nhưng ít nhất có cơ hội bù đắp lại những tiếc nuối.

Trên người tiêu quý đã không còn quý khí, tựa như những đứa bé bình thường rúc vào vòng ôm của mẹ. Đôi mắt to tròn tò mò đánh giá đám Trình Tiêu Hoa, Cảnh Thù, Tôn Danh Dương.

Trình Tiểu Hoa lại tiêu tiền mua một viên đan làm đẹp đưa cho Liễu Tinh Vân: "Cho con bé ăn đi, vết thương, vết sẹo trên người con bé sẽ biến mất. Trí nhớ của con bé cũng sẽ thay đổi, trừ việc nhớ rõ cô là mẹ nó ra thì những chuyện đen tối kia nó sẽ quên hết, trở thành một đứa bé bình thường."

Liễu Tinh Vân vô cùng cảm kích bọn họ, thậm chí còn muốn trả họ tám mươi vạn tệ ngay lập tức.

Trình Tiểu Hoa từ chối: "Tích đức làm việc thiện đôi khi cũng tốn rất nhiều tiền, cô giữ lại đi. Làm công đức cho tốt, thật ra cũng là giúp chính cô tích âm đức."

Ra khỏi phòng Liễu Tinh Vân, lúc trở về, Trình Tiểu Hoa lẳng lặng nói với Cảnh Thù: "Thật ra điện hạ anh vẫn có lòng thương cảm đấy. Nếu anh không nói toạc ra chuyện tiểu quý là con của Liễu Tinh Vân thì cô ấy đã không mềm lòng rồi. Giờ cũng tốt, mọi việc đều được giải quyết êm đẹp."

Cảnh Thù kiêu ngạo ngẩng đầu, mặt cười vẻ đắc ý.

Tôn Danh Dương không bỏ lỡ cơ hội nịnh nọt: "Đúng thế! Điện hạ của chúng ta anh minh thần võ, uy vũ bất phàm, tâm địa còn tốt nữa, không hổ là người đứng đầu Thập Điện Diêm La, đối tượng được toàn bộ viên chức Địa phủ Tư kính trọng, ngưỡng mộ, thần tượng trọn đời của lão Tôn tôi mà!"

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Không phải anh thần tượng Liễu Tinh Vân à?"

Tôn Danh Dương ghen hống, đặng háng một cái, đúng lý hợp tình nói:
"Lão Tôn tôi không được thần tượng nhiều người à?"

Trình Tiểu Hoa bật cười.

Cảnh Thù nói: "Nếu không phải sớm biết rõ lai lịch của người, bản quân sẽ hoài nghi lúc còn sống người làm Hán gian đấy. Sao lời nịnh nọt lại giống mấy tên Hán gian trong các vở kịch thế hử?"

"Thì ra là mượn từ trong phim truyền hình!" Trình Tiểu Hoa đang đùa bỡn với bọn họ, bỗng nhiên hỏi: "Tôi cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đấy... À, sao mãi không thấy Sơn Miêu nhỉ?"

Tôn Danh Dương nói: "Còn phải hỏi à? Chắc chắn là đi tìm Mạnh Mạnh rồi. Hừ, con mèo chết tiệt, thấy sắc bỏ bạn!"

Cùng lúc đó, trong trung tâm nuôi dưỡng thú cưng của khách sạn, Sơn Miêu va vào còn kêu rên: "Chị Tiểu Hoa, lão Tôn, bao giờ hai người mới đến cứu em. Em đói lắm, đói,..."

Chương 65

Cá tinh

Không bao lâu sau, tên của Liễu Tinh Vân lại một lần nữa tràn ngập các mặt báo. Đầu tiên là cô ta đột ngột tuyên bố rời khỏi giới giải trí, làm cho vô số người than thở. Các tờ báo ào ào tung ra các bài viết mang màu sắc trinh thám, dưới nhiều góc độ phân tích nguyên nhân cô ta rời khỏi giới. Sau đó, paparazzi phát hiện ra việc Liễu Tinh Vân đã chia tay với thiếu gia Lý Hiên của tập đoàn đá quý Lý Thị. Vì thế người ngoài giới cho rằng nguyên nhân Liễu Tinh Vân rời khỏi là do cảm thấy nhục nhã. Quần chúng hóng hớt vô cùng đờng tình với Liễu Tinh Vân.

Còn Liễu Tinh Vân, từ lúc tuyên bố rời khỏi giới giải trí thì chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, weibo cũng khóa lại, giống như đã biến mất khỏi thế giới này vậy. Từ đó đến mấy năm sau, mới có một vài tin tức về cô ta bị lộ ra.

Có người ở trong một trại trẻ mồ côi gặp Liễu Tinh Vân đến làm công ích, còn dẫn theo hai đứa trẻ. Còn có, hiệu trưởng của một trường tiểu học ở vùng núi nghèo khó từng nhắc đến trường học mới của họ là do siêu sao Liễu Tinh Vân quyên góp xây dựng. Chỉ có đi ầu, vào lúc đó, Liễu Tinh Vân đã không còn hot nữa, nên những chuyện đó không thu hút được sự thu hút của nhiều người cho lắm.

Ngay cả tám mươi vạn mà Trình Tiểu Hoa từ chối nhận kia cũng được Liễu Tinh Vân nhờ bà Vương chuyển qua alipay cho cô. Lúc đầu Trình Tiểu Hoa còn có chút ngại ngùng khi nhận được, sau đó bà Vương nói cho cô biết, mấy năm nay Liễu Tinh Vân đóng phim kiếm được mấy trăm triệu, nhờ có tiểu quý mà việc đầu tư kinh doanh cũng thu được lợi ích rất lớn nên cũng không thiếu mấy chục vạn này.

Người ta đã nói đến nước đó, Trình Tiểu Hoa cũng không tiện tiếp tục từ chối, vui vui vẻ vẻ nhận lấy. Sau đó tính toán, chỉ đi bắt quỷ mà đã kiếm được hai trăm vạn rồi.

Nhớ lại lúc mới đến thành phố Vọng Giang, cô là một đứa nghèo khổ, mới nửa năm mà đã như này, đúng là chuyện thần kỳ.

Trong khoảng thời gian này, app Địa phủ Tư cũng không thông báo nhiệm vụ cho cô. Không biết có phải là do lỗi hệ thống đã được sửa hay là do sắp tới năm mới, nên hệ thống cho cô nghỉ đông không nữa.

Trình Tiểu Hoa cũng không nghĩ nhiều, dù sao như vậy cũng rất nhân nhã.

Bởi vì sắp tới năm mới nên mấy ngày nay Trình Tiểu Hoa đang suy nghĩ sẽ chuẩn bị chút quà mừng cho các thầy cô ở trường trung học cũ của cô. Trước đó Trình Tiểu Hoa quá nghèo, tự trọng cao, có khổ sở cũng cố chịu đựng, rất ít khi nhờ người khác giúp đỡ.

Năm lớp 12, lớp của các cô có một giáo viên nữ mới tốt nghiệp sư phạm đến dạy Ngữ Văn, tên là Lan Linh. Vóc dáng tương tự Trình Tiểu Hoa, nhìn qua thì thấy là một người văn nhã, nhưng thật ra tính tình có chút nóng nảy, quản lý học sinh rất nghiêm khắc, mọi người lén đặt cho cô một biệt danh là Hạt Tiêu.

Cô giáo Lan rất nghiêm khắc nhưng rất tốt bụng. Sau khi biết hoàn cảnh nhà Trình Tiểu Hoa, đã giúp đỡ cô rất nhiều. Ngay cả học bổng rất khó xin cũng giúp Trình Tiểu Hoa xin được.

Sau này, Trình Tiểu Hoa không có tiền đóng học phí đại học, cô ấy đã chủ động cho cô mượn bốn nghìn tệ. Đáng tiếc là học phí lại bị em họ trộm mất.

Lúc đó Trình Tiểu Hoa ngại nhờ cô giáo giúp đỡ nên đã từ bỏ mong ước học đại học. Đi đến thành phố làm công cũng chủ yếu là mong sớm kiếm được tiền trả cho cô giáo. Dù sao đi nữa thì bốn nghìn tệ không phải là ít đối với một giáo viên trung học của một huyện nhỏ.

Gần đây, Trình Tiểu Hoa có nhiều tiền hết, tất nhiên cũng không quên chuyện mượn tiền của cô giáo. Nhưng cô ấy lại nhất quyết không nhận lại, còn trách cứ Trình Tiểu Hoa, nói cô không nên từ bỏ con đường học hành, không có tiền thì phải đến nhờ cô ấy chứ.

Nhân lúc sắp đến Tết, Trình Tiểu Hoa muốn về huyện Linh Thủy một chuyện, một mặt là muốn trả lại tiền, mặt khác là muốn tặng quà Tết cho cô.

Tặng quà Tết thì phải đi siêu thị. Buổi chiều vắng khách, Trình Tiểu Hoa đóng cửa tiệm, dẫn Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đến siêu thị, cũng mua cho bọn họ một vài vật dụng hàng ngày.

Sau khi từ đảo trở về, linh lực của Sơn Miêu cũng đã khôi phục như lúc đầu, đã có thể biến lại về hình người. Nếu không cả ngày có một con mèo to như vậy làm trong tiệm thì quả thật rất dọa người.

Vì sắp đến Tết nên trong siêu thị có rất nhiều người đến mua sắm. Đến trước khu bán đồ dùng hàng ngày ở tầng ba, Trình Tiểu Hoa hỏi: "Khăn rửa mặt với bàn chải có muốn thay mới không?"

Sơn Miêu nói: "Thay gì ạ? Khăn rửa mặt á? Cái lần trước chị mua cho em vẫn còn mới đấy."

"Còn mới? Chị đã mua cho em từ mấy tháng trước rồi, sao lại vẫn còn mới chứ?"

Trình Tiểu Hoa sửng sốt, sau đó giật mình hỏi: "Không lẽ ngày nào em cũng liếm vuốt rồi xoa xoa vài cái lên mặt, coi như là rửa mặt hả?"

Cô ngay lập tức tưởng tượng ra cảnh đó, mèo làm như vậy thì thật sự rất dễ thương. Nhưng em ấy làm vậy... hình như rất mất vệ sinh đấy?

Sơn Miêu nói: "Chị Tiểu Hoa lại nghĩ đâu đâu rồi ấy. Em chỉ cảm thấy khăn đó rất đẹp, mặt mè trên đó rất đáng yêu. Em rất thích, nên tất nhiên sẽ giữ gìn cẩn thận như mới."

Trình Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm: "Vậy mua cho em bàn chải đánh răng mới nhé. Khăn lông dùng lâu một chút cũng không sao nhưng bàn chải đánh răng phải thường xuyên thay mới."

Ngoại trừ mua đồ dùng hàng ngày thì còn cần mua đồ ăn. Sơn Miêu rất thích ăn vặt, điện hạ dù đã tịch cốc nhưng có vẻ cũng thích ăn vặt. Lão Tôn thì khỏi cần phải nói, một tên lười như vậy lại còn tham ăn thì làm sao thiếu đồ ăn vặt được? Nhân lúc siêu thị đang giảm giá nên mua nhiều nhiều để họ ăn dần.

Việc quan trọng nhất vẫn là mua đồ chúc Tết cho cô giáo Lan. Cũng mua thêm một phần nữa để tặng nhà Mạnh Mạnh. Con mè ngọc kia, mỗi ngày đều chạy đến nhà người ta, không biết đã ăn hết bao nhiêu thịt, bao nhiêu gạo nhà họ rồi. Nhân dịp Tết đến, để cậu mang lễ vật đến tặng, lấy thêm chút cảm tình cũng tốt. Sau này đến lúc nói chuyện cưới xin cũng sẽ không bị người ta ghét bỏ.

Ai za, rõ ràng là đến ngày tháng năm sinh còn chưa biết mà cô đã để tâm đến chuyện cưới xin rồi.... thật kỳ quái. Nhất định là do ở chung với Sơn Miêu lâu nên bị lây bệnh ngọc từ cậu rồi. Ủ, chắc chắn là như vậy rồi! Không sai được đâu!

Xe đẩy hàng nhanh chóng chứa đầy đồ. Thấy đã mua được nhiều rồi, Cảnh Thù thúc giục rời khỏi, hắn đã sớm chướng mắt đám người trong siêu thị.

Sơn Miêu lưu luyến kéo tay áo của Trình Tiểu Hoa: "Chị Tiểu Hoa, chị mua cá cho em ăn có được không?"

Nhìn theo hướng Sơn Miêu đang nhìn, Trình Tiểu Hoa thấy khu vực bán đồ tươi sống có một nhân viên bán hàng đang kêu to: "Rất rẻ, cá đông lạnh giảm 70% giá!"

Cảnh Thù tức giận nói: "Ăn cá làm gì? Người không sợ mùi à?"

Những lúc như thế này, Tôn Danh Dương chắc chắn sẽ phụ họa Cảnh Thù, hôm nay cũng không phải ngoại lệ: "Đúng vậy. Cá thì có gì ngon chứ? Đi thôi, anh đây đưa cậu về tiệm ăn hoành thánh nhé."

Sơn Miêu nhìn Tiểu Hoa một cái đầy tủi thân, dáng vẻ thật giống những đứa nhóc muốn ăn kẹo mà không được người nhà cho.

Trình Tiểu Hoa nói: "Mèo ăn cá cũng là chuyện bình thường, đi chọn hai con đi, nhưng phải nấu chín mới được ăn, không được ăn sống đâu đấy."

Hai mắt Sơn Miêu tỏa sáng, gật đầu: "Em đã không ăn sống từ lâu rồi."

Chen qua được một đám các bà thím đang vây quanh quây, Sơn Miêu vui vẻ nhắc một con cá đông lạnh lên: "Chị Tiểu Hoa, con này to, chúng ta mua nó đi, tối nay nấu làm đồ ăn vặt cho em cũng được đấy."

Trình Tiểu Hoa có chút khó xử: "Đây là cá gì thế, to như vậy, một cái nĩa cũng không nấu hết được."

Nhân viên bán hàng đứng cạnh cười hề hề "Đây là cá chuối, sống trong tự nhiên, không phải chặn thả đâu. Nếu không phải đã chết thì loại này không có chuyện bán giá rẻ như vậy đâu. Nhưng cũng chỉ mới chết thôi, vẫn khá tươi. Cô có mua không? Để tôi nói họ mổ bụng, loại bỏ nội tạng cho."

Trình Tiểu Hoa đang muốn nói chuyện thì nghe thấy một giọng nói nhỏ truyền vào trong tai: "Đừng ăn tôi! Đừng mổ bụng tôi mà!!!!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Ôi, ba người có nghe thấy tiếng gì không?"

Sơn Miêu thúc giục: "Chị, con này đi nha. Em đưa cho bọn họ mổ giúp!"

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên: "Cứu mạng!!! Cứu với!!!!"

Trình Tiểu Hoa giữ chặt Sơn Miêu: "Không đúng, hình như con cá này vừa nói chuyện. Ba người nhìn mắt nó xem, vẫn còn động kìa."

"Chị, chị nhìn nhàn rỗi đấy, cá này đã đông lạnh, chết lâu rồi mà." Sơn Miêu nói xong còn lấy tay bịt mắt con cá lại, quả thực là một hành động giấu đầu hở đuôi.

Tôn Danh Dương bật cười, nói: "Đúng là con mèo ngu si, muốn ăn cá tinh thì cứ lén ăn vụng là được rồi. Giờ bị Tiểu Hoa phát hiện ra, người nghĩ Tiểu Hoa còn để cho người ăn à?"

Sơn Miêu gục đầu xuống: "Lúc đầu tôi cũng đâu biết nó là cá thành tinh đâu. Chị Tiểu Hoa, chị xem, dù sao bị người khác mua cũng sẽ bị ăn thịt thôi, chi bằng cứ để em ăn cho đỡ thèm đi."

Trình Tiểu Hoa cẩn thận quan sát con cá Sơn Miêu đang ôm. Cả thân nó đã bị đông lạnh, có một lớp đá phủ bên trên, chỉ có đôi mắt cá là vẫn còn di chuyển.

"Thật sự là cá thành tinh sao? Sao lại bị đông lạnh như vậy?" Nói xong Trình Tiểu Hoa còn lấy ngón tay chọc vào sống lưng con cá thành tinh, cá tinh kêu lên: "Đau đấy!!!"

Trình Tiểu Hoa cả kinh, vội rút tay lại: "Đã bị đông lạnh như vậy mà vẫn thấy đau à?"

Cảnh Thù nói: "Có lẽ là tu luyện chưa đủ, lại không cẩn thận nên mới bị bắt."

"Cứ mua về đã rồi tính sau, nếu bị người khác mua mất thì không hay."

Lúc về lại tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa qua tiệm thú cưng bên cạnh mượn một cái bồn tắm thật lớn, đổ đầy nước rồi thả cá tinh vào.

Cá tinh đã bị đông cứng, ở trong nước một lúc lâu thì băng mới tan, quấy đuôi nói: "Cảm ơn các vị đã tương trợ. Có thể để con mèo kia cách xa một chút được không?"

Sơn Miêu ngồi cạnh bên bồn tắm mãi, cứ luôn nhìn chăm chăm vào con cá tinh, nước miếng cũng sắp chảy ra.

Trình Tiểu Hoa nói: "Sơn Miêu, em mau đi trông nồi cá đi, đừng ở đây dọa nó."

Lúc này Sơn Miêu mới lưu luyến rời đi. Không ăn được cá tinh thì đành đi ăn mấy con cá nhỏ khác vậy.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Có tên không?"

Cá tinh nói: "Tôi tên Tiểu Hắc."

Tại Sơn Miêu rất thính, vừa nghe vậy đã kêu lên một tiếng, lao vọt tên, hung ác nói: "Mày nói mày tên gì cơ?"

"Tiểu...Tiểu Hắc..." Giọng của cá tinh run rẩy, nó cảm thấy ở đây còn nguy hiểm hơn ở trong siêu thị ấy.

Trình Tiểu Hoa biết Sơn Miêu lại nhớ tới con mèo đã làm bạn lâu năm với cậu kia, nên an ủi mà nói: "Sơn Miêu, rất nhiều con tên Tiểu Hắc, em có thể đừng tức cảnh sinh tình không?"

Sơn Miêu nói: "Em mặc kệ, dù sao nó cũng không được tên Tiểu Hắc!!!"

Chương 66

Bóng đèn 1

Cá tinh đáng thương nói: "Cái tên này là do một người lớn rất có văn hóa trong dòng họ đặt cho tôi, kệ tôi chứ."

Trình Tiêu Hoa nói: "Người lớn rất có văn hóa trong dòng họ đặt à... h ầy, cũng thật trùng hợp." Cô vốn muốn nói là rất nhắm nhí nhưng lại sợ sẽ động chạm đến tâm h ần mong manh, nhạy cảm của Sơn Miêu, nên ngại không nói ra.

Cá tinh một lòng chỉ muốn giữ mạnh, đến tên cũng không c ần nên nói: "Hay là tôi sửa tên nhé? Vậy gọi là... ôi, tôi không giỏi mấy cái này. Mọi người giúp tôi đặt một cái tên mới nhé."

Vì thế Sơn Miêu nhìn chằm chằm Trình Tiêu Hoa, Tôn Danh Dương cũng nịnh nọt: "Tiêu Hoa, cô đặt tên đi. Dù sao cũng là học sinh tốt nghiệp trường trung học, so với bọn tôi thì có văn hóa hơn nhi ều."

"Cậu to như vậy, tên Tiêu Hắc có chút không phù hợp nhĩ..." Đặt tên gì được nhĩ? Trình Tiêu Hoa cũng không giỏi việc này lắm, thấy con cá này

toàn thân đen bóng, ngoài màu đen ra thì không còn màu sắc nào khác trên thân, nên nói: "Hay là... gọi Đại Hắc nhé?"

Sơn Miêu dùng ánh mắt không vui nhìn Trình Tiểu Hoa: "Không được, người không biết còn tưởng nó là anh em với Tiểu Hắc đấy."

Tôn Danh Dương lặng lẽ nói: "Tiểu Hoa, cô tốt nghiệp trung học thật đấy à? Tôi thấy mấy đứa nhỏ ở nhà trẻ đặt tên còn hay hơn cô đặt đấy."

Trình Tiểu Hoa: "..."

Cá tinh rất muốn hỏi: Tiểu Hắc là vị thần thánh phương nào nhưng lại không dám mở miệng.

Cảnh Thù đứng dậy, nói: "Cứ gọi là Đại Hắc đi, chỉ là một con cá thành tinh nho nhỏ mà còn phiên em suy nghĩ đặt tên sao."

Nói xong, hắn đập một phát vào cái bồn tắm, lạnh lùng trào phúng: "Tốt xấu thế nào thì người cũng là một con cá tinh trên trăm năm tuổi, làm thế nào mà thiếu chút nữa bị đặt lên thớt?"

Cá tinh òa khóc: "Tôi cũng không muốn vậy. Ngày đó, tôi đang ở trong dòng sông tu luyện, nhất thời vô ý bị phản phệ, không cử động nổi. Vốn dĩ bị như vậy một hai ngày cũng không sao, ai ngờ lại bị loài người bắt được,

ngay lập tức mang tôi đi đông lạnh. Mặc dù tôi sẽ không bị chết vì lạnh nhưng nếu thời gian càng lâu thì tu vi bị chặn lại. Tôi thật thảm mà, bị đông lạnh suốt nửa năm, nếu không phải gặp mọi người, cái mệnh này thật khó giữ."

Thịt của cá chuối sống trong tự nhiên ngon hơn rất nhiều so với thịt cá nuôi nên loài người rất yêu thích. Lúc cá tinh bị bắt là lúc nó bị bất động, có lẽ bị nhàn là cá chết, nhưng nhìn có vẻ vẫn còn tươi nên con người mới không vứt đi, mang đi đông lạnh. Ngãm lại, có thể sống như vậy nửa năm cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Trình Tiểu Hoa vốn muốn cho Đại Hắc ở lại trong tiệm dưỡng thương vài ngày rồi thả, nhưng Cảnh Thù lại ghét mùi trên người nó. Còn có lúc nào Sơn Miêu cũng nhìn nó chằm chằm, làm cho trong lòng nó càng run sợ. Không có cách nào khác, cô chỉ đành để Tôn Danh Dương thả nó đi ngay trong đêm.

Huyện Linh Thủy.

Đêm nay trời có nhiều mây, từng đám từng đám che khuất ánh trăng, làm cho ban đêm càng thêm nặng nề. Gió lạnh thổi qua, làm cho người ta siết chặt quần áo vào thân.

Huyện Linh Thủy là một huyện nhỏ, đêm đến ngoài ánh đèn đường mờ mờ thì những khu dân cư, cửa hàng đầu đã tắt đèn từ lâu, thỉnh thoảng mới có một, hai bóng người vội vã đi trên đường.

Khung cảnh vô cùng yên tĩnh, ngoài tiếng gió rít ra thì chỉ còn giá lạnh.

Bởi vì thời tiết lạnh lẽo, Lan Linh trở về nhà thì vội đi tắm nước nóng, sau đó lên giường đi ngủ.

Có lẽ là do ban ngày quá mệt mỏi, lúc mơ mơ màng màng ngủ, cô nhanh chóng cảm thấy thân thể bị lạnh, theo bản năng muốn kéo chăn lên nhưng tay lại không chạm vào cái gì cả. Nhíu mày, cô muốn lật mình nhưng lại phát hiện ra thân thể không thể động đậy được, trong phòng có gió lạnh thổi qua, hơi lạnh lướt qua từng tấc da thịt của cô.

Cô nhớ là trước khi đi ngủ đã đóng kín cửa sổ rồi, sao lại có gió nhỉ?
Chẳng lẽ là do quá mệt nên đã quên đóng cửa?

Lan Linh muốn ngồi dậy đóng cửa, lại phát hiện ra thân thể vẫn không thể cử động được. Cùng lúc đó, cô cảm thấy bên tai có tiếng động.

"Ai vậy?"

Trong nhà, ngoài cô ra thì không có ai khác, sao lại có tiếng động đó? Trong lòng càng lúc càng sợ hãi, nhưng có giấy dựa như thế nào cũng không thể ngủ ã dậy được.

"Sạt...sạt...sạt...."

Tiếng động càng lúc càng lớn, cô cảm thấy nó rất giống tiếng mài móng tay lên ván giường. Chẳng lẽ dưới gầm giường có gì à? Càng nghĩ càng sợ.

Lúc này cô đang nằm nghiêng trên giường, vô cùng muốn nhìn xuống giường xem có cái gì đang ở dưới đó, nhưng thân thể cô như không thuộc về chính mình, không thể nào nhúc nhích dù chỉ một chút! Kêu không được, động cũng không được nhưng lại có thể nghe được, còn cảm nhận được.

Tiếng mài móng tay kia ngừng lại, cô cảm thấy có cái gì đó chầm chậm đứng lên từ dưới giường, sau đó mép giường hơi trùng xuống, giống như có người ng ã xuống. Mơ hồ có thể nhìn thấy có một cánh tay duỗi ra chầm một quyển sách. Bên tai lại vang lên tiếng lật sách.

Mẹ kiếp! Còn chưa hết à!!!

Lúc Lan Linh nhận ra mình đang bị bóng đè, thì sự sợ hãi trong đáy lòng được khuếch đại càng lớn. Đó là vì đã gần một năm nay, một tuần thì sẽ có năm đêm cô bị như thế này, ý thức thanh tỉnh nhưng cơ thể lại không động đậy được.

Cô nhớ người lớn trong nhà từng nói với cô, lúc gặp phải chuyện này thì có thể đọc Thực Ngôn sáu chữ. Nhưng mà lúc cô nhớ ra chuyện này thì cũng không thể mở miệng đọc được.

Mà tiếng lật sách vẫn cứ vang lên bên tai.

Mẹ nó! Thật sự tà đạo! Cút mịe mà đi!... Cô chửi tục trong lòng, cố gắng giãy dụa và đọc Thực Ngôn sáu chữ. Cuối cùng môi cũng có thể cử động, một từ lại một từ, khó khăn đọc ra tiếng: "Úm... ma... ni... bá... mễ... h ồng...". Ngay khi đọc xong, cô cảm nhận được cái bóng kia chậm rãi biến mất. Thân thể cô cũng thoải mái hơn, tay chân đã có thể cử động như thường. Cô kinh sợ ng ồi dậy, tim đập như trống đánh trong l ồng ngực, cảm giác đau đớn, tê mõi cũng xuất hiện.

Nhìn v ề phía bên giường: Trong phòng, ngoài cô ra không còn ai khác, đèn bàn học vẫn còn sáng, ánh sáng màu cam không quá chói mắt nhưng cũng đủ để chiếu sáng từng góc phòng. Mọi thứ trong vòng vẫn giống như trước khi cô đi ngủ, cửa phòng vẫn đóng, trên sàn cũng không có dấu chân, ngay cả sách bên gối cũng không có gì thay đổi.

Cô mở đèn phòng, nằm sấp trên giường nhìn xuống g ầm giường. Dưới g ầm giường ngoài những thùng nhựa ra thì chẳng có cái gì cả.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, cô lấy điện thoại ra xem: 1 giờ 15 phút. Vừa qua giờ Tý.

Lại là t`âm này!

Trên di động hiển thị vẫn còn một tin nhắn chưa đọc, mở ra thì thấy là tin nhắn của học sinh cũ Trình Tiểu Hoa gửi, thời gian là lúc mười giờ tối:

[Cô Linh, cô vẫn ở chỗ cũ chứ ạ? Em mua quà Tết, hai ngày nữa sẽ mang đến biếu cô!]

Đọc được tin nhắn, Lan Linh mỉm cười, chuyện vừa rồi cũng vút ra sau đầu, không nghĩ nhiều mà gửi tin nhắn trả lời:

[Em kiếm tiền cũng không dễ gì, không cần mua đồ đâu. Nếu không có việc thì Tết về đây đi, chúng ta cùng nhau đón Tết nhé.]

Gửi xong mới nhớ bây giờ là rạng sáng, đáng ra nên để sáng ra rồi trả lời. Bỏ điện thoại xuống, cô cũng không dám đi ngủ thêm, Lan Linh lôi ra một quyển sách ở đầu giường, chuẩn bị dùng nó để giết thời gian. Gặp phải chuyện như vậy, cô thật sự không dám ngủ nữa.

"Tinh tinh" điện thoại vang lên tiếng thông báo có tin tức, Lan Linh hơi sợ, cho đến khi nhìn thấy là tin nhắn của Trình Tiểu Hoa mới thở phào:

[Đã khuya rồi sao cô vẫn chưa ngủ ạ? Đồi em đã mua rồi, cô không muốn em cũng không biết phải làm sao nữa.]

[Vừa gặp ác mộng nên tỉnh giấc. Sao em còn chưa ngủ?]

Giờ này tiệm hoành thánh của Trình Tiểu Hoa vẫn chưa đóng cửa, nên tất nhiên là cô cũng chưa ngủ. Vừa mới cho cá tinh vào một túi ni lông to để Tôn Danh Dương mang đi thả thì đọc được tin nhắn của cô giáo, cô nhớ tới đã từng thấy cô ấy đăng lên tường rằng đã từng gặp ác mộng, nên nhắn tin hỏi thăm luôn:

[Cô ơi, gần đây cô hay gặp ác mộng lắm sao? Em nhớ trước kia cô có nói, cô ngủ rất sâu, đến sáng mới tỉnh, không bao giờ gặp ác mộng mà.]

Dù sao cũng không ngủ được, thấy Trình Tiểu Hoa hỏi, nên Lan Linh kể lại chuyện vừa rồi.

[Có lẽ đã gặp phải chuyện tà ma nào, bận quá nên không thể đến chùa khấn được]

Nửa năm qua, Trình Tiểu Hoa trải qua rất nhiều chuyện ma quái nên đối với những chuyện như vậy cũng rất nhạy bén, suy nghĩ một chút rồi gửi tin nhắn:

[Ngày mai em đến thăm cô nhé, cô có ở nhà không ạ?]

[Ngày mai hả, nhân lúc đang ngủ đông nên cô ở lại trong huyện học tại chức, đến 28 tháng Chạp mới về nhà mẹ. Cô đổi chỗ ở rồi, để lát nữa gửi định vị cho em. À, đúng rồi, bao giờ em mới về nghỉ Tết vậy?]

Trình Tiểu Hoa không trả lời câu hỏi đó, chỉ nhún vai: [Vậy được ạ, hẹn cô tối mai gặp ạ. Nếu như đến tối thấy sợ thì cô cứ bật hết đèn lên, đèn nhỏ quá thì không có hiệu quả đâu.]

Ngày hôm sau, Trình Tiểu Hoa thu xếp ổn thỏa mọi chuyện trong tiệm, xách theo túi lớn túi nhỏ, chuẩn bị về huyện Linh Thủy. Lúc ra cửa thì gặp cái xe tải màu đen của Lý Đại Khoan đến giao hoành thánh. Nói vài câu thì biết gã chuẩn bị đi giao chỗ khác, cũng tiện đường nên cô đi nhờ xe gã.

Tuy giờ cô có thể dùng phép độn thổ nhưng hiệu quả chắc chắn không tốt như xe vận tải chuyên dụng của Địa phủ Tư được.

Đi nhờ xe này chỉ mất có hai mươi phút là đã đến huyện Linh Thủy.

Tuy rằng Lý Đại Khoan xấu xí, nhưng tính tình khá tốt. Vì để tiện cho cô mà gã lái xe chạy đến tận cửa tiểu khu mà cô Lan Linh đang ở.

Chương 67

Bóng đèn 2

Sau khi nhận được tin nhắn nói đã đến nơi của Trình Tiểu Hoa, Lan Linh vội đi xuống cửa tiểu khu chờ cô. Một phút trước còn không có một bóng người mà một phút sau lại có một chiếc xe tải màu đen đột nhiên dừng lại trước cửa.

Khi Trình Tiểu Hoa xuống xe, cửa sổ xe hạ xuống, một khuôn mặt của người đàn ông nhìn có vẻ đáng khinh, còn mang âm khí xuất hiện, tên đó xoa tay: "Nếu muốn đi nhờ về thì nhắn tin cho tôi nhé. Gần đây xe vừa được lắp di động."

Trình Tiểu Hoa nói: "Được, cảm ơn anh nhé!"

Quay người lại, cô thấy cô giáo Lan đang cảnh giác nhìn Lý Đại Khoan – cô ấy nhận ra điểm bất thường gì à?

Trình Tiểu Hoa vội chặn tầm nhìn của cô giáo: "Cô ơi, lâu rồi không gặp, cô lại đẹp lên đấy ạ."

"Ài, thật không? Cô cứ cảm thấy bị thứ kia ám một năm làm cô nhìn tiều tụy hơn đấy."

Luận tuổi, Lan Linh lớn hơn Trình Tiểu Hoa bảy tuổi, ở vào độ tuổi thích trang điểm nhất, nghe cô nói vậy thì Lan Linh bất giác đưa tay lên sờ mặt mình. Đợi đến lúc quay đầu nhìn cái xe tải màu đen thì mới biết nó đã sớm mất tăm. Cô xem giờ, chỉ mới hai, ba giây thôi mà, sao có thể chạy nhanh như vậy được?

"Tiểu Hoa, lúc này em ngồi xe gì thế?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Đó là xe giao đồ của tiệm em, vì tiện đường nên em đi nhờ luôn, đỡ mất tiền mua vé ạ. Ha ha."

Lan Linh nói: "Tốt rồi. Cô còn tưởng em bắt bừa một cái xe trên đường, vì người tài xế kia nhìn có vẻ không giống người tốt. Một cô gái như em, ở bên ngoài phải luôn chú ý an toàn đấy..."

Tuy rằng chênh lệch tuổi tác giữa hai người không lớn, đi trên đường cũng có thể bị người ta hiểu lầm thành hai chị em. Nhưng dù sao cũng là mối quan hệ cô trò nên Lan Linh vẫn không nhin được mà dùng thân phận giáo viên nhắc nhở, dặn dò vài câu. Trình Tiểu Hoa vừa cười vừa đồng ý, cảm nhận sự quan tâm trong lời nói của cô giáo.

Đương nhiên, vì làn da, khí sắc của Trình Tiểu Hoa cũng tốt hơn rất nhiều khiến Lan Linh có chút bất ngờ. Trình Tiểu Hoa không thể nói là mình dùng đan làm đẹp, nhưng mà cô cũng có mua thêm một viên, chờ đến tối, nếu có cơ hội cô sẽ đập vỡ nó, trộn vào trong nước cho cô giáo uống. Đoán rằng lúc đan làm đẹp có tác dụng, cô giáo sẽ bất ngờ, kinh ngạc lắm đây.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của Trình Tiểu Hoa khá khó khăn. Bởi vậy mà cô càng quý trọng những người đã từng đối xử tử tế với cô. Cho dù chỉ là một lần giúp đỡ nhỏ, cô cũng sẽ ghi nhớ thật lâu. Giờ có đờ tốt, đương nhiên sẽ không quên chia sẻ cho cô giáo. Tuy nó đã quá hạn, mùi có chút dị nhưng hiệu quả vẫn rất tốt.

Phòng mà Lan Linh thuê là phòng đơn, thực ra chỉ là một phòng lớn bị chia ra làm bảy, tám phòng nhỏ. Bởi vì sắp đến Tết nên hàng xóm đầu đã về nhà. Còn Lan Linh nhân lúc nghỉ đông học bổ túc, đến 28 tháng Chạp mới về. Chỉ là nhà cô ấy cũng ở gần, có mấy chục cây, về cũng rất tiện.

Chỉ cần vừa bước chân qua cửa là đã đến phòng khách. Phòng khách cũng không khác gì so với những phòng cho thuê nhưng ở góc phòng có đặt một cái bàn hình tam giác, bên trên là tượng Phật, trong bát hương còn cắm ba cây nhang, vừa vào phòng là sẽ ngửi thấy mùi nhang bay khắp phòng.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Cô ơi, đây là cô thỉnh về à?"

Lan Linh vừa xách túi của Trình Tiểu Hoa vào phòng vừa nói: "Là chủ nhà của cô. Ông ấy tin Phật, lúc cho thuê phòng đầu nói với người thuê là phải thay ông ấy cúng phụng. Phòng ở chỗ này rất tiện đường, trang trí cũng

khá ổn, giá lại khá rẻ. Chẳng qua là ngày đêm thấp mấy nén nhang, cũng không phải việc nặng nhọc gì nên mọi người đều đồng ý."

Nói xong, Lan Linh vái mấy cái, trong lòng cầu Phật phù hộ cho các loại âm tà tránh xa mình.

Vì biết Trình Tiểu Hoa đến, nên Lan Linh đã đổi ga giường, tuy rằng giường chỉ rộng có 1m3 nhưng giờ đang là mùa đông, hai cô gái nằm chen chúc với nhau cũng không sao.

Đã hơn mười giờ tối, hai người cảm thấy buồn ngủ, sau khi đánh răng rửa mặt xong thì chui vào trong chăn, nằm tám chuyện.

Trình Tiểu Hoa ra sức gợi chuyện để cho Lan Linh kể lại toàn bộ chuyện cô ấy bị bóng đè.

Trước kia, chất lượng giấc ngủ của Lan Linh rất tốt, chỉ cần đặt lưng xuống giường là ngủ một mạch đến hừng đông. Khoảng chừng một năm trước, em gái cô ấy kết hôn, Lan Linh phải về nhà một ngày. Do hôm sau còn phải đi dạy nên Lan Linh đã trở lại huyện lỵ trong đêm, lúc về đến nhà đã hơn mười một giờ đêm. Lúc đó cô ấy quá mệt mỏi, đánh răng rửa mặt qua loa rồi lên giường đi ngủ. Chính từ đêm đó, cô bắt đầu bị bóng đè. Thời gian xuất hiện chủ yếu là vào giờ Tý, từ khoảng mười một giờ đêm đến một giờ sáng. Hôm nào nhiều thì bị bảy, tám lần. Đêm đó cũng là đêm cô ấy có ấn tượng sâu sắc nhất, vì nó vô cùng khủng bố.

Rõ là rất mệt nhưng nhắm mắt lại mà đầu óc vẫn tỉnh táo, thân thể thì không cử động được. Tiếng "sạt sạt" cứ vang lên bên tai.

Lúc Lan Linh sắp phát điên, chịu không nổi, cô ấy đứng trên giường, tay chống vào hống chỉ vào không khí, không ngừng mắng mỗ. Bao nhiêu từ ngữ thô tục, khó nghe đều được sử dụng, giống y một mù đàn bà chanh chua, đánh đá, không hề giống một người giáo viên nhân dân.

Trình Tiểu Hoa tưởng tượng ra cảnh đó, không nhìn được mà cười lớn, không hồ là cô giáo Lan có biệt danh Hạt tiêu mà!

Lan Linh lườm Trình Tiểu Hoa một cái: "Em còn cười, em có biết lúc đó cô suýt thì bị ép đến điên luôn không. Sau khi mắng xong, cô đi ngủ tiếp, vậy mà không xảy ra chuyện gì đấy. Vốn nghĩ là thứ đó bị cô mắng, sợ nên bỏ đi rồi, ai ngờ đến hôm sau vẫn bị."

"Đã như vậy rồi sao cô không nghĩ cách trừ tà?"

Dân gian có rất nhiều câu chuyện mê tín. Bình thường không có ý nghĩa gì nhưng lúc gặp chuyện khó nói như này thì cũng có thể thông qua những câu chuyện đó để biết cách trừ tà.

"Ai nói cô chưa thử? Mẹ cô còn mua cho cô một mặt dây chuyền hình Phật, cô đeo trên cổ suốt đấy. Dây này, em xem đi."

Lan Linh lấy mặt dây chuyền hình Phật ra cho Trình Tiểu Hoa xem:
"Không biết có phải chưa được khai quang hay không mà cũng không có tác dụng gì nhiều. Kỳ dị nhất là có một lần cô bị bóng đè, lúc tỉnh lại thì phát hiện ra dây chuyền bị lỏng."

Nút buộc của dây chuyền này là nút chết, hai đầu đã hơi lữa, nếu không phải bị kéo cực kỳ mạnh thì không thể nào bị lỏng được.

"Sau khi cái thứ kia ám cô, lúc đầu cô còn rất sợ hãi nhưng sau đó bị dọa quen, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều. Có đôi lúc vì tránh bị đè, nên thức qua giờ Tý rồi mới ngủ. Không phải người ta vẫn đồn giờ Tý là lúc âm dương giao thoa nên dễ gặp những thứ dơ bẩn sao?"

Trình Tiểu Hoa gật đầu. Minh Giới và Nhân Gian là hai không gian song song. Giờ Tý là thời điểm hai không gian này gần nhau nhất. Vì thế, vong hồn ở Nhân gian vào giờ này cũng hoạt động mạnh mẽ nhất.

Lan Linh nói tiếp: "Sau đó cô phát hiện thứ đó rất thông minh, lúc đầu muốn dọa cô sợ. Quả thật cũng có người bị dọa chết đấy. Nhưng sau đó, nó phát hiện ra không thể dọa cô nữa, nên nó chuyển sang lừa cô."

"Hả? Nó lừa cô như nào?"

"Có vài lần cô nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy thân thể của mình lơ lửng. Cô có thể nhìn thấy hết tất cả cảnh vật xung quanh, cũng có thể thấy bộ dáng cô đang nằm trên giường. Lúc cô xem xét xung quanh, giống như là phòng

mình nhưng cảm thấy bố cục, trang trí không giống hết. Phòng cô thuê em cũng thấy r ối đấy, là ngăn vách, không rộng, đồ đạc cũng đơn giản. Nhưng phòng trong mơ rộng hơn một chút, giường là loại 1m8 cho hai người. Lúc đó, bên tai cô nghe được một giọng nói mơ mơ h ồ h ồ."

"Giọng nói? Nói gì thế ạ?"

"Nó nói phòng này là không phải của cô, muốn cô đi ra ngoài. Nhưng trong tiềm thức, cô cảm thấy cô không thể đi ra được, nếu ra r ối sẽ không thể trở lại. Sau đó, cô nhớ lại xem phòng mình như thế nào, sau đó, cô cảm thấy linh hồn mình như được hút v ề lại trong cơ thể. Đợi đến lúc cô tỉnh lại, thì bị dọa cho cả người đ ầy mồ hôi lạnh, vô cùng sợ hãi. Cũng chính là lần đó dây chuyền mặt Phật của cô bị lỏng ra. Cô mở đèn phòng, không dám ngủ nữa."

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, lông mày nhíu chặt lại. Tuy cô không chứng kiến nhưng có thể xác định cô Lan bị ma ám r ối. Hơn nữa, nó còn có ý muốn đuổi hồn cô ấy ra, chiếm lấy thân thể. Cũng may cô giáo Lan ý chí kiên định nếu không hậu quả thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, đã là mười một rưỡi, Lan Linh ngáp một cái, chuẩn bị đi ngủ.

Trình Tiểu Hoa nói: "Cô ơi, đêm nay cô cứ yên tâm ngủ đi, có em ở đây, thứ kia sẽ không dám l ễ m ễ đâu."

Lan Linh nói: "Trước đó em gái cô cũng có đến đây, nhưng không ăn thua. Em ý ngủ một mạch đến sáng, còn cô vẫn bị ám, muốn gọi em ý dậy mà không gọi được. Sau đó vẫn là cô tự mình giã dũa mới thoát được."

Trình Tiểu Hoa nói: "Có em ở đây, em cam đoan với cô, lần này sẽ không sao đâu, cô cứ yên tâm đi ngủ đi."

Vong hồn đầu rất yếu, không thể tự dùng sức mình mà ảnh hưởng đến người sống. Nhưng nếu như vào giờ phút nào đó bạn yếu hơn nó, hoặc mệt mỏi, tinh lực suy yếu thì dễ dàng bị nó lợi dụng sơ hở mà làm loạn.

Tình huống của Lan Linh chính là như vậy, ngày em gái cô ấy kết hôn, cô đã quá mệt mỏi, dương khí suy yếu nên bị thứ dơ bẩn đó ám.

Đợi đến lúc cô giáo đã ngủ, Trình Tiểu Hoa nhẹ nhàng ng ỡ dây. Cô xem xét khắp nơi một lượt, phòng khách, phòng bếp dùng chung đều rất sạch sẽ. Những phòng khác đều đã khóa cửa, không cảm nhận được hơi thở của vong hồn.

Lúc trở về phòng, cô giáo Lan vẫn đang ngủ say, trên người cô ấy không có chút âm khí nào cả. Vong hồn cũng chưa tiến vào trong cơ thể.

Mèn ơi, cái phần này gồm 5 phần nhỏ luông. Em phải edit rồi đăng ban ngày ban mặt, dương khí thịnh thôi :3 chứ tối thấy hơi ớn ớn, vì bóng đèn thì ai chắc cũng bị một lần rồi nhỉ L Lạy Chúa, con còn lúá tuổi mần non

Chương 68

Bóng đèn 3

Đã là mười hai giờ rồi đêm.

Trình Tiểu Hoa ng ồi xuống ghế tựa, khoan chân, nhắm mắt lại. Lúc ng ồi xuống, chỉ cần không ngủ quên thì tinh thần sẽ vô cùng thanh tỉnh, nếu có dị thường sẽ có thể kịp thời phát hiện ra.

Một đêm qua đi, Trình Tiểu Hoa không hề phát hiện ra tình huống khác thường nào.

Lan Linh mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ồ, trời sáng rồi à? Vậy mà mình có thể ngủ một mạch đến sáng sao? Oa, đây thực sự là giấc ngủ tuyệt vời nhất trong một năm qua của mình!"

Cô ấy thấy Trình Tiểu Hoa đang an vị trên ghế tựa cạnh giường: "Á? Sao em dậy sớm thế?"

Trình Tiểu Hoa duỗi lưng, cười: "Sớm hơn cô một chút thôi ạ." Cô vốn nghĩ chỉ cần một đêm là có thể giải quyết xong xuôi mọi chuyện, nhưng hiển nhiên là thứ kia đã nhận ra có chuyện nên đêm qua mới không dám xuất hiện.

Lan Linh cũng không để tâm lắm, mặc quần áo xong thì đi toilet rửa mặt. Không lâu sau, từ trong toilet truyền ra tiếng kinh hô của cô ấy: "Oa, trời ơi! Mình nhìn nhàn à? Sao da mình bỗng đẹp lên thế này?!!! Cả gương mặt cũng đẹp lên không ít đấy."

Trình Tiểu Hoa cười trộm, đây là do tác dụng của đan làm đẹp đấy ạ. Tác dụng lớn nhất của đan làm đẹp là cải thiện làn da, còn không có ảnh hưởng gì nhiều với ngũ quan. Nhưng chỉ cần như vậy đã đủ rồi! Đối với con gái thời nay mà nói, nguyên nhân tự thân rồi ô nhiễm không khí sẽ làm da gặp các vấn đề như: sạm màu, lỗ chân lông to, mụn đầu đen, tàn nhang. Đây cũng là lý do tại sao mà con gái sẽ bôi đủ loại mỹ phẩm, kem chống nắng, abc, xyz gì đó lên mặt. Mục đích là để che đi khuyết điểm trên da. Ngũ quan không cần quá đẹp, chỉ cần một làn da tốt thì cũng trở nên xinh đẹp hơn rồi.

Hiện tại da của Lan Linh đã trắng mịn hơn, ngay cả quầng thâm mắt cũng biến mất, rất giống làn da đã qua chỉnh sửa của các minh tinh đăng trên tạp chí.

Trình Tiểu Hoa nói: "Xem ra giấc ngủ quả thật ảnh hưởng nhiều đến làn da. Cô mới chỉ ngủ ngon có một đêm thôi mà làn da đã tốt lên nhiều như vậy rồi."

"Em nhìn này, có phải da cô bây giờ trắng đẹp giống như trứng gà bóc không? Ấy, da của Tiểu Hoa em cũng đẹp lắm, hôm qua cô còn tưởng là do em trang điểm cơ đấy."

"Bởi vì mỗi ngày em đều ngủ rất ngon đấy ạ."

Chính là làn da đẹp lên, người khác nhìn qua sẽ tưởng rằng là do trang điểm chứ không nghi ngờ gì cả.

Lan Linh đẹp hơn, trong lòng cũng vui vẻ theo. Sau khi cùng với Trình Tiểu Hoa ăn sáng trong tiệm gần trường thì đi học lớp bổ túc. Cô ấy còn lo Trình Tiểu Hoa cảm thấy nhàm chán, nên muốn rủ cô đi học cùng, giữa trưa lại cùng nhau ăn cơm. Nhưng Trình Tiểu Hoa từ chối, nói rằng mình muốn đi dạo quanh huyện lỵ một vòng.

Một lần đi bộ này là "đi bộ" về đến thành phố Vọng Giang luôn.

Lúc này là hơn mười giờ sáng.

Sơn Miêu vừa mới quét dọn một vòng xong xuôi, ngẩng lên thì thấy Trình Tiểu Hoa đang đứng ở cửa: "Chị Tiểu Hoa đã về rồi sao? Chuyện của cô giáo chị đã giải quyết được chưa? Có cần em đến giúp không?"

Cảnh Thù vừa mới từ trên tầng đi xuống: "Nhất định là chưa xong. Nếu không em đã khoe với bọn ta rồi."

Trình Tiểu Hoa cảm thấy uất ức. Ngẫm lại, lâu như vậy rồi mà mình còn không hoàn thành được một nhiệm vụ nào một cách độc lập, ít nữa gì cũng cần đến bọn Cảnh Thù giúp đỡ.

"Hừ, hừ, không được coi thường em!" Trình Tiểu Hoa cũng không ngờ lại như vậy, rõ ràng có đầy đủ các dấu hiệu chứng minh cô giáo Lan bị vong hồn ám. Nhưng tại sao lại không thấy dấu vết của nó nhỉ?

Về lý thuyết thì người bị vong hồn ám, trên người sẽ dính âm khí. Cho dù chỉ cần người hơi có giác ngộ tâm linh thôi, gặp được người bị vong hồn ám thì cũng có thể nhìn thấy ấn đường của người đó có màu đen mà.

Nhưng mà ấn đường của cô giáo thật sự rất sạch sẽ, trên người cũng không có chỗ nào cổ quái. Rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu?

Cảnh Thù huơ huơ tay trước mặt Trình Tiểu Hoa: "Ngăn ra cái gì thế? Bên kia còn có khách gọi một phần hoành thánh thịt heo đó, em không đi nấu đi, không sợ khách chạy mất à?"

"Ừ, ừ, đi ngay đây!" Trình Tiểu Hoa trả lời, lại hỏi Cảnh Thù: "Điện hạ, có cách nào xóa đi âm khí của vong hồn khiến chúng ta không phát hiện ra không?"

Cảnh Thù nói: "Nếu như vong hồn kia ẩn vào thân thể thì âm khí sẽ giảm đi rất nhiều, khó mà phát hiện ra được."

Trình Tiêu Hoa không nghĩ vậy, cô giáo nói sinh hoạt vẫn rất bình thường, không giống như bị vong hồn cộng thể.

Cảnh Thù nói thêm: "Phiền toái như vậy làm gì, chờ lát nữa ta đi cùng em xem như nào."

Trình Tiêu Hoa nói: "Không cần đâu, lần này em muốn tự mình giải quyết lấy. Nếu không được, em sẽ nhờ mọi người giúp sau."

Mặc dù cảm thấy sự kiện lần này rất quý dị nhưng cô xác định được nó không phải là vong hồn mạnh mẽ gì, bằng không chính mình cũng không thể bình an trở về được. Đúng rồi, nếu như cô không ở đó thì sao nhỉ? Có lẽ nó sẽ xuất hiện chẳng?

Suy nghĩ một lát, Trình Tiêu Hoa gửi một tin nhắn cho Lan Linh:

[Cô ơi, hôm nay em không đến chỗ cô được, em có chút việc, hôm khác sẽ đến thăm cô sau.]

Sau khi học xong Lan Linh nhận được tin nhắn, chỉ trả lời một câu: [Ừ.] Tuy rằng cảm thấy có Trình Tiêu Hoa mình sẽ ngủ an ổn hơn, nhưng cũng không thể để Trình Tiêu Hoa ở cùng mình mãi được. Dù sao cũng chỉ còn mấy ngày nữa là học xong lớp bổ túc, lúc đó cô tự mình đến chùa khai quang cho mặt dây chuyền hình Phật. Hoặc tìm thầy bói trong thôn xem hộ.

Lớp học bổ túc trong kỳ nghỉ đông thường kết thúc vào lúc năm giờ chiều.

Sau khi tan, Lan Linh cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, xem phim rồi mới về phòng trọ.

Cửa vừa mở ra, một cơn gió lạnh tấp thẳng vào mặt, cô không nhịn được mà rùng mình. Sao trong phòng còn lạnh hơn ở bên ngoài thế này, chẳng lẽ cửa sổ không đóng? Sau khi kiểm tra, quả nhiên là quên đóng cửa sổ. Gió lạnh thổi tung rèm cửa. Lan Linh đóng cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy cảm giác như có người ở sau lưng nhìn mình, xoay người lại, không thấy gì cả, chắc là ảo giác thôi. Nhưng trong lòng vẫn sợ hãi.

Nhìn tượng Phật ở góc phòng, Lan Linh đi qua thấp ba nén nhang, cung kính vái ba cái.

Trở lại phòng mình, cô rửa mặt rồi chui vào ổ chăn.

Trước khi ngủ, cô theo thói quen vươn tay lấy sách ở đầu giường để xem, nghĩ bụng sáng mai không phải học, nên có thể đợi qua giờ Tý rồi mới đi ngủ. Vốn tính như vậy, nhưng không biết là do sách quá nhàm chán hay là

do ban ngày đi học mệt quá mà chỉ vừa mới đọc được vài trang, mí mắt đã dính lại.

Suy nghĩ mơ hồ một chút, bỗng nhiên cô cảm thấy cả người phát lạnh, lúc này mới nhớ ra mình vẫn còn đang ngủ dựa vào đầu giường, áo lông trên người còn chưa cởi, sách cũng vẫn đặt trên đùi. Bỏ đi, mệt thì đi ngủ thôi, cứ cởi áo lông ra đi. Nhưng lúc muốn cử động lại phát hiện ra không thể động được.

Mẹ nó, lại xuất hiện... Không thể để cho người ta an ổn vài ngày được à?

Lúc này bên tai lại vang lên tiếng "Sạt...sạt...", giống như cào lên ván giường hoặc cào trên tường.

Không được hoảng, không được hoảng, nhất định có thể tỉnh lại. Lan Linh không ngừng tự nhủ, ý thức liêu mạng giãy dụa.

Cùng lúc đó, Trình Tiểu Hoa đứng ở ngoài cửa sổ phòng Lan Linh. Im lặng nhìn chút ánh sáng thoát ra từ khe cửa. Vẫn không có chuyện gì, chẳng lẽ mình chỉ đứng bên ngoài mà thứ kia cũng cảm nhận được? Cũng quá miễn cảm rồi? Rốt cuộc là trò gì vậy?

Trình Tiểu Hoa nhìn đồng hồ, đã mười hai rưỡi, còn nửa tiếng nữa là hết giờ Tý rồi. "Hay là nếu hết giờ Tý mà không có gì bất thường thì mình trở về trước nhì, rồi mai lại đến." Trình Tiểu Hoa tính làm vậy nhưng đáy lòng lại có chút bất an khó tả.

Nghĩ lại, cô quyết định trèo lên theo đường ống dẫn nước. Tuy rằng cô có khả năng độn thổ nhưng không thể lên trên được, so với yêu tinh mấy trăm năm như Sơn Miêu thì cô vẫn còn kém xa. Cũng may là cô giáo Lan ở tầng hai, hơn nữa, thể lực của cô cũng khác trước nhiều, không tốn nhiều sức đã bò được đến cạnh cửa sổ. Cửa sổ đã kéo rèm lại, nhưng không phải được kéo kín. Cô ghé mắt nhìn qua khe rèm cửa, vừa thấy cảnh tượng bên trong thì vô cùng kinh hãi.

Cô giáo Lan đang nửa dựa vào đầu giường, nhìn qua gương như đang ngủ. Nhưng Trình Tiểu Hoa có thể thấy rõ hần phách của cô ấy đang từ từ thoát ra khỏi thân thể. Nếu như hần phách rời khỏi thân thể, lúc muốn quay lại rất phiền phức. Không có thời gian nghĩ nhiều, Trình Tiểu Hoa ngưng tụ linh lực, ném về phía kia sổ. Một tiếng "rắc" vang lên, cửa thủy tinh vỡ tan.

Hần phách sắp thoát ra ngoài vì bị kính ngạc mà lại trở về thể xác, trong chớp mắt cô giáo Lan bừng tỉnh, há miệng thở gấp.

Trong lúc thở gấp, cô ấy cảm thấy có gió lạnh thổi vào trong phòng, còn có tiếng gió thổi vù vù. Chầm chậm nhìn qua đó, cô thấy có một đôi chân đứng cạnh giường, Lan Linh đang muốn hét lên thì lại cảm thấy đôi chân đó có mang một đôi giày nhìn rất quen. Đây là?

"Cô Lan, cô không sao chứ ạ?" Lúc giọng nói của Trình Tiểu Hoa vang lên bên tai, Lan Linh ngẩng đầu nhìn cô một cái, thở phào nhẹ nhõm: "Sao em lại tới đây? Sao cửa sổ lại vỡ thế, là em làm hả?"

Trình Tiểu Hoa vừa xem xét căn phòng vừa nói: "Vừa nãy em có gõ cửa mà không thấy cô trả lời. Trực giác em cảm thấy cô vẫn đang ở trong phòng. Sợ cô xảy ra chuyện nên em mới leo cửa sổ vào. Thật xin lỗi đã làm hỏng cửa sổ của cô."

Lan Linh sợ hãi nói: "May mà có em đến, nếu không giờ cô chưa thể thoát ra được đâu."

Trình Tiểu Hoa vẫn không tìm ra được chỗ khác thường trong phòng, cô càng cảm thấy khó hiểu. Rõ ràng thứ kia đến, nhưng sao cô lại không cảm nhận được là có vong hồn nhỉ? Cho dù lúc đầu không nhận ra được thì lúc này khi cô phá cửa vào, vong hồn làm sao có thể chạy trốn nhanh như vậy được? Hơn nữa, Minh Âm Linh cũng không rung động.

Trình Tiểu Hoa đắp chăn cho Lan Linh: "Cô kể lại cho em nghe những gì xảy ra trong mơ đi ạ."

Chương 69

Bóng đèn 4

Lan Linh bị dọa nhiều lần nên tâm lý cũng vững hơn, rất nhanh đã ổn định được tinh thần, chậm rãi kể lại chuyện lúc này:

"Vừa này cô định đọc sách nhưng lại ngủ quên mất. Sau đó thì phát hiện ra mình lại bị bóng đèn rỗi. Vẫn nghe thấy tiếng cào móng tay vào ván giường, tiếng động không lớn nhưng cô nghe rất rõ. Cô cảm thấy thân thể của mình như bay lên, bay mãi đến lúc chạm vào trần nhà. Đến lúc cô cúi đầu nhìn xuống, cô thấy cảnh vật trong phòng khá khác biệt, vẫn là phòng cô nhưng cũng không phải phòng cô. Phòng rộng hơn, giường là giường 1m80. Có tiếng gọi cô cứ liên tục vang lên: "Đi đi, nơi này không phải nhà cô, mau đi đi,..." Lần này cô không cẩn thận nên bị lừa, cũng chần chừ chậm bay ra phía cửa phòng, muốn về phòng của mình. Ngay lúc cô sắp bước qua cửa thì có một tiếng nổ lớn làm cho cô kinh ngạc, rỗi bừng tỉnh lại."

Tiếng nổ đó là do Trình Tiểu Hoa dùng linh lực phá cửa sổ mà có. Nếu muộn chút nữa thì hồn phách của cô giáo Lan sẽ rời khỏi thân thể, đến lúc đó thì dựa vào năng lực hiện giờ của Trình Tiểu Hoa cũng không thể có cách gọi hồn phách về lại cơ thể. Mục đích của thứ kia rất rõ ràng, chính là muốn lừa hồn phách của cô giáo rời khỏi thân thể. Lừa vậy để làm gì? Tất nhiên là muốn chiếm lấy thể xác rỗi. Không phải là cơ thể của mình, cho

dù mạnh mẽ cưỡng đoạt chiếm lấy thì cũng không thể dùng được mấy ngày đâu. Giống như lúc Lý Bân hại chết Lâm Hải rồi chiếm xác cậu ta.

Khoan đã!

Trình Tiểu Hoa động não: Lý Bân chết đã 25 năm rồi, nhờ vào việc chiếm xác Lâm Hải nên mới ra khỏi toilet nam được. Như vậy, có lẽ vong hồn lần này cũng giống như vậy, vì không có cách rời khỏi nên mới muốn chiếm thể xác người khác sao?

Chỉ có một điểm không giống trong hai vụ này, đây là Lý Bân mạnh hơn, có thể hại chết người. Còn thứ lần này, khả năng kém hơn nên không thể trực tiếp ra tay giết người, chỉ có thể tạo ra giấc mơ rồi dụ hồn phách rời đi. Bởi vì lúc con người ngủ, cả người đều thả lỏng là lúc năng lực tinh thần yếu nhất. Nhưng điểm mấu chốt là nếu như vậy thì thứ kia phải ở quanh đây, nhưng Trình Tiểu Hoa cô lại không thể tìm thấy nó!

"Cô ơi, cô kể lại thật kỹ một lần nữa đi ạ!" Trình Tiểu Hoa mong dựa vào các tiểu tiết để phát hiện chỗ bất thường.

Lan Linh không ngủ được nữa nên cũng đồng ý kể lại một lần nữa: "...Sau đó thì phát hiện ra mình lại bị bóng đè rồi. Vẫn nghe thấy tiếng cào móng tay vào ván giường, tiếng động không lớn nhưng cô nghe rất rõ...."

Bỗng nhiên Trình Tiểu Hoa ngắt lời: "Có phải lần nào cô cũng nghe thấy tiếng cào ván giường không ạ?"

Lan Linh gật đầu: "Đúng thế."

Trình Tiểu Hoa cúi người xuống nhìn gầm giường, Lan Linh nói: "Em đừng kiểm tra nữa, cô đã kiểm tra bao nhiêu lần rồi ý. Dưới giường không có gì đâu."

Bởi vì phòng khá nhỏ nên giường được kê sát vào tường hai cạnh tường, dưới giường ngoài những thùng nhựa ra thì không hề có gì cả. Đây là tầng hai, tầng một cũng có một hộ gia đình ở nên nền đất chắc sẽ không có thứ gì không sạch sẽ. Trình Tiểu Hoa cào lên ván giường: "Nghe giống như này không cô ời?"

Lan Linh lắc đầu: "Nặng hơn một chút"

"Không giống ả? Thế có lẽ không phải chỉ cào lên ván giường mà còn là cào cái gì đó nữa?" Trình Tiểu Hoa nói xong, cả người Lan Linh đều lạnh run.

Trình Tiểu Hoa lại kiểm tra cả trong lần ngoài phòng. Thậm chí còn trèo ra ngoài cửa sổ kiểm tra, Lan Linh nói: "Em trèo lên đó làm gì, cẩn thận không ngã bây giờ!"

Trình Tiểu Hoa nhảy lại vào phòng, chỉ tường ngăn: "Cô ời, tường này là chủ nhà ngăn sẵn rồi sao ả?"

Lan Linh nói: "Vốn đây là phòng ngủ chính, chủ nhà cho người phân thành hai phòng nhỏ để cho thuê. Cũng rất bình thường thôi."

Sắc mặt Trình Tiêu Hoa ngưng trọng: "Không bình thường đâu ạ. Theo lẽ thường thì để tiết kiệm nhà, chủ nhà sẽ làm vách ngăn rất mỏng. Nhưng cô nhìn vách tường này đi ạ, cô không cảm thấy nó rất dày sao? Dường như còn dày hơn cả vách tường bình thường cơ ạ."

Nghe vậy, Lan Linh cũng đi đến chỗ cửa sổ để nhìn thử xem. Cửa sổ phòng này vốn dĩ rất lớn, lại còn khá thấp, nhưng vì muốn chia phòng thành hai phòng nhỏ, nên đã xây một bức tường ở giữa, chia cửa sổ làm 2. Lúc vừa mới chuyển đến, Lan Linh cảm thấy tường dày cũng không sao, cách âm càng tốt, hai phòng mỗi phòng một nửa cái cửa sổ, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của nhau cả. Giờ nhìn lại thì thấy nổi hết cả da gà lên.

"Em định nói là cái thứ kia bị giấu ở trong tường sao?"

Trình Tiêu Hoa cũng không biết nói sao, cho dù có giấu vào trong tường thì cô cũng phải cảm nhận được chứ.

"Trước tiên cứ đập tường ra xem sao đã ạ."

Lan Linh nói: "Hay để ngày mai đi? Cô sẽ tìm hai công nhân đến đập hộ."

Trình Tiêu Hoa nói: "Cửa sổ hỏng rồi, gió lạnh cứ vậy thổi vào nên cô cũng không ngủ được đâu ạ. Dù sao cũng không có việc gì làm, cứ để em làm cho ạ."

Chủ yếu là do đêm làm thì sẽ tiện hơn, có vấn đề gì có thể giải quyết ngay. Nếu trong trường không có thứ gì, ngày mai gọi người đến sửa là được rồi.

Trong phòng cũng không có nhiều đồ đạc nên dọn xong chần đệm trên giường là có thể di chuyển nó sang chỗ khác rồi.

Lan Linh chạy đến phòng khách muốn tìm một công cụ để đập tường, vậy mà tìm được một cái búa rất to, trở lại phòng, cô ấy nâng búa chuẩn bị đập.

Trình Tiêu Hoa vội ngăn lại: "Cô làm gì thế ạ?"

Lan Linh nói: "Đập tường? Không phải em nói phải mà thế à?"

"Cô cứ đập như vậy sẽ mệt lắm đấy ạ. Không cẩn thận còn có thể làm chính mình bị thương còn tường thì không sao cả."

"Thế phải làm sao giờ?"

"Dùng cái này ạ!" Không biết Trình Tiểu Hoa kiếm đâu được một thanh đao nhỏ nhỏ: "Đào một cái hốc nhỏ là được rồi ạ!"

Tường được xây dựng rất kiên cố, sau khi đào qua lớp xi măng là đến lớp gạch. Nếu là con gái bình thường thì muốn đào một cái hốc trên tường rất khó khăn. Nên Trình Tiểu Hoa lén dùng chút linh lực đào được một cái hốc nhỏ. Cùng lúc cô đào xuyên qua lớp gạch, Minh Âm Linh cũng phát ra tiếng kêu.

Phụ họa cho tiếng kêu của Minh Âm Linh, cô nhìn thấy một cánh tay hư thối dính đầy bụi đang duỗi ra khỏi cái hốc nhỏ. Trình Tiểu Hoa vô cùng kinh ngạc, vội lùi về sau mấy bước. Lúc đầu chỉ là một bàn tay, sau đó là toàn bộ cánh tay, rồi là cả một cô gái chằm chằm bò ra khỏi cái hốc trên tường.

Mái tóc dài bết lại đầy máu và bụi, che hết cả khuôn mặt. Trình Tiểu Hoa cảm thấy không thấy mặt cũng tốt.

"Sao em còn ngẩn người ra thế?" Lan Linh thấy Trình Tiểu Hoa đang sững người, nên muốn đi lên xem trong cái hốc có gì. Trình Tiểu Hoa kéo cô ấy lại, run giọng nói: "Nó, nó bò ra rồi, cô đừng qua đó!"

"Nó? Ai cơ?" Lan Linh ngờ ngợ, giật mình. Nhưng cô ấy chỉ nhìn thấy trên tường có một cái hốc nhỏ, đen thui, giống như đang cất giấu một bí mật không muốn bị ai phát hiện, ngoài ra thì không thấy gì nữa.

Trình Tiểu Hoa che Lan Linh ở sau lưng: "Cô sao lại ở trong tường vậy?"

Người con gái đang bò ra khỏi cái hốc kia, nghe thấy có tiếng người, kinh sợ mà rụt người muốn chui về.

Trình Tiểu Hoa hạ giọng nói: "Cô ở bên trong đó còn chưa thấy chán à, còn muốn bị nhốt ở trong đó mãi à?" Ma nữ ngẩng đầu lên, mái tóc dài tăn sang hai bên, lộ ra một khuôn mặt bị bụi bẩn bám đầy.

Lúc còn sống, chắc hẳn cũng là một cô gái xinh xắn, ngũ quan rất đẹp, nhưng giờ thì, xương trắng, thịt thối hòa với bụi bẩn làm cho người ta thấy buồn nôn.

"Không, tôi không muốn bị nhốt trong đó nữa đâu!" Giọng nói vì sợ hãi mà run rẩy.

Mặc dù Lan Linh không thấy thứ kia nhưng cô ấy thấy Trình Tiểu Hoa đang nói chuyện với mặt tường, dường như thật sự có thứ gì ở đó. Trong lòng không khỏi lấy làm lạ, từ lúc nào mà Tiểu Hoa lại có khả năng thông linh vậy? Có rất nhiều chỗ khả nghi nhưng cô ấy không dám quấy nhiễu, chỉ đành đứng im sau lưng Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa nói: "Cô không chịu nổi việc ở trong tường nên muốn đoạt thân thể người khác đấy hả?"

"Tôi cũng không còn cách nào khác. Ngày ngày đêm đêm bị vây khốn trong tường, dù cho tôi kêu la nường nào cũng không có ai nghe thấy, dù có cào tường cũng không thể cào ra một lỗ thủng. Loại cảm giác này sẽ ép người ta phát điên! Mà tôi lại không thể điên được. Cầu xin cô, đừng nhốt tôi vào trong đó nữa."

Ma nữ vừa khóc lóc kể lễ vừa bò ra ngoài. Trình Tiểu Hoa cảm thấy thân thể nó như là một loại chất lỏng, chảy ra từ trong hốc tường.

Mặc dù đã thấy ma nữ hiện thân nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn không cảm nhận được oán khí của nó. Ngay cả ma khí trên người nó cũng như có như không, vô cùng nhẹ.

Trình Tiểu Hoa nói: "Cô chết như thế nào, sao lại bị vây khốn trong tường này?"

Ma nữ ôm mặt khóc nức nở: "Tôi không thể ngờ được gã sẽ giết tôi. Chúng tôi đã bàn chuyện kết hôn, xảy ra mâu thuẫn, gã lại độc ác xuống tay..." Ma nữ này tên là Giang Thủy, lớn lên trong thành phố lớn. Gã mà Giang Thủy nói là chủ nhà của Lan Linh, tên Trịnh Nghị là người huyện Linh Thủy.

Vài năm trước, lúc ra ngoài làm việc, Trịnh Nghị đã kết bạn được với Giang Thủy xinh đẹp. Đầu là người trẻ tuổi rời khỏi quê hương tìm việc nên họ nhanh chóng phải lòng nhau, sau đó dọn đến ở cùng nhau.

Trịnh Nghị lớn hơn Giang Thủy khá nhiều tuổi, trong nhà đã sớm thúc giục gã nhanh chóng kết hôn đi. Sau khi yêu đương được một năm, Trịnh Nghị đưa Giang Thủy về nhà gã ở huyện Linh Thủy, ra mắt cha mẹ. Cha mẹ Trình rất hài lòng, lấy hết tiền tích cóp cho con trai mua nhà trong huyện lỵ, làm chỗ cho đôi trẻ sống.

Có lẽ do Giang Thủy chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ ở lại một huyện nhỏ sinh sống, cô ấy hy vọng có thể có một ngôi nhà trong thành phố, trải qua thế giới chỉ có hai người.

Biết chuyện cha mẹ Trịnh đã mua xong nhà, Giang Thủy rất tức giận. Cô ấy muốn Trịnh Nghị bán nhà đi, sau đó mượn thêm tiền của cha mẹ cô là đủ mua một căn nhà nhỏ trong thành phố rồi.

Trịnh Nghị không đồng ý, gã cảm thấy nếu mua nhà trong thành phố thì chỉ có thể mua được một căn nhà cũ, gã sẽ thấy nghẹn khuất, cũng không thể đón cha mẹ đến ở cùng. Nên vẫn kiên quyết ở lại trong huyện, cũng chuẩn bị chuyển về huyện làm.

Vốn chỉ là mâu thuẫn, dần dần thành tranh cãi to, rõ ràng là người yêu của nhau nhưng lại dùng những từ ngữ khó nghe mắng mỏ nhau. Cuối cùng còn động tay động chân, trong lúc do dự, Giang Thủy bị hấn đẩy một cái ngã ra ngoài cửa sổ tầng hai.

Giang Thủy: "Hận đàn ông!!!!" =]]

Chương 70

Bóng đèn 5

Lúc Giang Thủy có lại ý thức thì đã thấy mình bị giam ở một chỗ, chung quanh toàn là gạch, xi măng, đất với cát.

Nhắc lại lúc đó, dù đã thành ma Giang Thủy vẫn run rẩy cả người vì sợ hãi.

"Lúc mới đầu tôi cũng không biết mình đã chết, tôi khóc tôi kêu nhưng không có ai tới cứu tôi cả. Dần dần tôi nghe được những âm thanh trong phòng, có tiếng người, cả nam lẫn nữ, tôi còn nghe thấy họ nói chuyện với nhau. Sau đó thậm chí tôi còn có thể thấy bọn họ ở trong phòng ngủ, ăn cơm, nói chuyện với nhau. Nhưng dù cho tôi gào khóc, kêu la như thế nào thì bọn họ cũng không chú ý đến. Rồi tôi mới ngỡ ra là mình đã chết rồi..."

Cứ vậy mãi cho đến khi Lan Linh chuyển đến phòng này. Lúc mới đầu Giang Thủy cũng không ảnh hưởng đến Lan Linh được, cho đến khi Lan Linh mệt mỏi, dương khí suy yếu vì giúp lo lắng cho hôn sự của em gái. Vừa khéo là vị trí đầu giường được kê sát vào tường, đầu dựa vào đầu giường, đầu giường dựa vào tường, trong tường thì có một ma nữ. Giang Thủy nhân cơ hội đó, chui vào trong giấc mơ của cô ấy mà gây rối.

Mới đầu Giang Thủy chỉ muốn thu hút sự chú ý, để cô ấy biết trong tường có thứ gì đó. Cho nên Giang Thủy mới cào vào tường, nhưng Lan Linh lại định ninh cho rằng đó là tiếng phát ra từ dưới giường, không hề nghĩ đến việc đó là tiếng từ trong tường.

Dần dần, ác niệm nảy mầm, Giang Thủy muốn dọa chết Lan Linh, chiếm lấy thân thể của cô ấy. Nhưng không ngờ được, Lan Linh lại gan dạ như vậy, có mấy lần bị dọa quá đáng, lúc tỉnh dậy liền mở miệng mắng mỏ. Ma quỷ ấy mà nếu bạn cứng rắn thì nó sẽ yếu đi một phần.

Nhưng Giang Thủy biết rằng, cô ta bị nhốt quá lâu trong vách tường, năng lực của yếu không thể dễ dàng ảnh hưởng đến người sống, nên không thể buông tha cơ hội này.

Vì thế cô ta đổi cách. Bởi vì trong mơ, thân thể sẽ được thư giãn nhất, sự liên kết giữa hồn phách và thể xác cũng yếu đi chút ít nên Giang Thủy muốn lợi dụng lúc Lan Linh đang trong trạng thái vô thức mà dụ hồn phách cô ấy rời khỏi thể xác, cô ta có thể chui vào trong thân thể của cô ấy, thoát khỏi vách tường, rời khỏi căn nhà này.

Nói đơn giản thì cũng không đúng nhưng cũng không quá phức tạp. Chỉ là biết nguyên nhân, hậu quả làm cho người ta tỉnh thức.

Bởi vì có án mạng nên Trình Tiểu Hoa báo cho cảnh sát. Lý do là do vô ý đập vỡ tường, sau đó thì người thấy mùi lạ trong đó.

Cảnh sát đục vỡ bức tường, thì phát hiện được một thi thể nữ. Theo phỏng đoán thì đã chết được hơn ba năm, mức độ phân hủy cao, giờ chỉ còn lại một bộ xương, bị đổ vào trong tường nên họ rất khó lấy ra được.

Người bị tình nghi lớn nhất là chủ nhà Trịnh Nghị.

Khi bị bắt, Trịnh Nghị có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng trở nên bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Tôi biết ngày này sớm muộn gì cũng đến." Chỉ là nghĩ đến cha mẹ đã già, gã không nhịn được mà lệ rơi đầy mặt.

Trong trại tạm giam, Trịnh Nghị bị khóa tay ng ồi trong một góc, si ngốc nhìn tr ần nhà. Chuyện lúc đó gã không dám nhớ lại, nhưng giờ nó cứ như thủy tri ều, tràn vào trong não.

Lúc đó, bọn họ đang cãi nhau, lời nói của cô ấy có chút khó nghe nên gã nhất thời xúc động mà động tay động chân. Gã cũng không ngờ được, chỉ hơi sơ suất mà đã đẩy cô ấy ngã từ trên tầng xuống.

Gã vội vàng chạy đến cạnh cửa sổ nhìn xuống, thì thấy đầu của cô ấy đã đụng trúng chậu cây bằng đá, máu chảy rất nhiều...

Lúc đó là nửa đêm, trời lại đang mưa to nên vết máu bị nước mưa cuốn trôi. Gã vội vội vàng vàng chạy xuống, bế cô ấy về phòng. Vốn nghĩ rằng

mình sẽ chết cùng cô ấy, nhưng lúc cầan dao lên thì trong đầu lại hiện ra dáng vẻ khi về già của cha mẹ, gã không xuống tay được với chính mình.

Ở lì trong phòng hai đêm, nghĩ trước nghĩ sau, gã quyết định độc ác đến cùng, đem thi thể của cô ấy nhét vào trong tường. Sau đó, cha mẹ cô ấy từng đến tìm, làm loạn lên, báo cả cảnh sát. Nhưng không có chứng cứ, chỉ có thể kết luận là mất tích. Hơn nữa, nhà cô ấy ở nơi khác, cách khá xa, sau khi đến làm loạn lên mà không có kết quả thì đành rời khỏi.

Rốt cuộc là tại sao lại xúc động làm ra việc như vậy? Sao lại tự đẩy mình vào cảnh vạn kiếp bất phục như bây giờ? So với việc sống chết, những chuyện khác có đáng gì đâu chứ!

"Anh Nghị ơi..." Trong phòng giam yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói gọi tên gã.

Trịnh Nghị cả kinh – tuy đã nhiều năm không còn nghe thấy nhưng gã vẫn nhận được chủ nhân của giọng nói này: Giang Thủy.

Giọng nói càng lúc càng gần nhưng gã vẫn không dám đối diện.

"Anh Nghị, sao anh không dám nhìn em?" một đôi chân của con gái xuất hiện trong tầm nhìn của gã. Đó sao có thể là một đôi chân chứ, một nửa là thịt đang thối rữa, một nửa là xương trắng, còn có cả đất cát dính vào. Nhìn dần lên, gã thấy một bộ váy ren màu trắng, làn váy dài phủ lên đôi cẳng chân hư thối đang bay bay.

Đây là quà mà gã tặng cô ấy vào dịp sinh nhật, cô ấy rất thích nó, thường xuyên mặc nó. Thậm chí, lúc cô ấy chết cũng đang mặc bộ váy này.

Nước mắt tuôn ra, gã ngẩng đầu lên, nhìn đến khuôn mặt vì phân hủy mà trở nên xấu xí kia, nhưng vẫn còn quen thuộc, sự khó chịu trong lòng cũng không thể đè nén nỗi sợ hãi.

"Tiểu Thủy, em đến đòi mạng anh sao? Em nên đến từ lâu rồi, anh đáng chết mà."

"Tôi đã muốn tìm anh từ lâu rồi, nhưng tôi không thoát ra được. Anh giam cầm tôi trong bức tường, làm sao tôi có thể đi ra khỏi đó được? Có vài lần, tôi thấy anh đến đó thuê nhà, tôi gọi anh, tôi cố hết sức gọi anh nhưng anh đâu nghe được. Tôi cào tường, cào đến mức xương tay bị gọt phẳng nhưng cũng không thể cào ra một khe hở trên bức tường. Anh Nghị, sao anh nhẫn tâm nhất tôi lại? Tôi đến chỉ muốn hỏi anh một câu, anh hận tôi đến mức nào mà có thể đối xử với tôi như vậy? Vì sao đến chết rồi vẫn bắt tôi phải chịu đau khổ!"

Sắc mặt Trịnh Nghị thay đổi: "Không! Không! Anh không hề muốn giam cầm em ở nơi đó, anh chỉ sợ nếu người ta phát hiện ra, anh sẽ bị bắt nên mới làm như vậy với em. Anh còn muốn siêu độ cho em mà, bức tượng Phật đặt trong phòng em có thấy không? Cho dù là phòng cho thuê, nhưng anh cũng dọn họ một ngày thấp hương hai lần, chính là vì muốn siêu độ cho em, hy vọng em sớm đến nơi cực lạc."

"Sớm đến nơi cực nhạc?" Giang Thủy cười: "Anh thật sự không biết à? Có Phật đẽ siêu độ, cũng có Phật đẽ trừ yêu diệt quỷ. Tượng Phật mà anh thỉnh về kia, đã trấn áp tôi ở trong tường đấy."

Cũng là do bức tượng đó trấn áp ma khí trên người Giang Thủy, tiêu trừ oán khí mà Trình Tiểu Hoa không thể cảm nhận ra là trong phòng có sự tồn tại của vong hồn.

"Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy được!" Trịnh Nghị không thể nào ngờ được, chính mình đã đẩy người con gái mình yêu nhất vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Gã quỳ xuống trước Giang Thủy, nước mắt: "Tiểu Thủy, anh chưa từng hận em. Thật sự, đều là lỗi của anh. Lúc trước ý kiến bất đồng cũng là do tính tình anh không tốt, không thể bình tĩnh nói chuyện với em. Anh lỡ tay giết em nhưng không có gan gánh chịu hậu quả, còn vì ngu dốt mà hại em thảm hại như vậy. Rất xin lỗi! Thật sự xin lỗi em!"

"Trịnh Nghị, anh có biết không, có những lỗi lầm không thể nào dùng từ xin lỗi để xóa bỏ. Lúc đó anh chỉ biết cha mẹ anh mong chúng ta ở lại huyện, ở gần bọn họ. Nhưng anh đâu có biết rằng, cha mẹ tôi cũng không thể để tôi gả xa. Anh sợ chết, sợ cha mẹ anh đau lòng. Nhưng anh có nghĩ đến cha mẹ tôi không, chẳng lẽ họ không đau lòng sao? Tôi cũng là đứa con duy nhất của họ mà!"

"Tiểu Thủy... Tiểu Thủy... Giờ em giết anh đi, trên đường xuống suối vàng, để anh đi cùng em..."

"Muộn rồi, tất cả đều đã quá muộn rồi..." Nước mắt chảy ra "Tôi không còn cần anh nữa."

Thân thể Giang Thủy dần dần mờ nhạt đi, giống như một ảnh ngược trong nước lay động trước mặt gã.

"Tiểu Thủy!" Gã nhào lên muốn ôm lấy cô ấy, nhưng chỉ ôm được hư không – cô ấy đã biến mất rồi.

Gã cúi người, ôm một mảnh hư không trong lòng, thì thào hỏi: "Tiểu Thủy, em còn yêu anh không?"

"Đã sớm...không còn..." Giọng nói như có như không vang lên, tiến vào trong lỗ tai, đâm vào lòng gã, đau đớn đến vậy...

Bên ngoài trại tạm giam, vong hồn của Giang Thủy phiêu đảng dừng lại trước mặt Trình Tiểu Hoa.

"Cảm ơn cô đã giúp đỡ tôi."

"Gặp được gã chưa? Giờ cô có thể an tâm rời đi rồi chứ?"

Giang Thủy gật đầu, đột nhiên nói: "Vừa rồi anh ấy hỏi tôi còn yêu anh ấy không?"

"Cô nói sao?"

"Tôi từng rất yêu anh ấy. Nhưng những ngày tháng ở trong bức tường kia, những ngày đêm chìm trong tuyệt vọng kia, cho dù có yêu sâu đậm đến đâu cũng sẽ tiêu tán hết. Tôi không yêu cũng không hận anh ấy nữa, tôi chỉ hy vọng kiếp sau, kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp đừng gặp lại nhau."

Cuối cùng, Trình Tiểu Hoa giao Giang Thủy cho quý sai phụ trách ở đây. Sau đó như thế nào, Trình Tiểu Hoa cũng không thể hỏi được. Chỉ là tưởng tượng những việc cô ấy đã trải qua, cô không nhịn được mà thấy đau lòng.

Sau khi kể lại cho Lan Linh nghe về chuyện của Giang Thủy, Lan Linh im lặng rất lâu rồi mới nói với Trình Tiểu Hoa: "Người nhà cô muốn cô trong dịp tết này phải đi xem mắt."

"Rồi sao ạ?" Trình Tiểu Hoa không hiểu, rõ ràng lúc này cô kể một câu chuyện cũ thương tâm cơ mà.

"Cô quyết định không nghe. Đàn ông mà đáng tin thì heo mẹ cũng biết trèo cây. Cô quyết định tôn thờ chủ nghĩa độc thân!"

"Này..."

Đương nhiên Lan Linh cũng đã hỏi làm sao mà Trình Tiểu Hoa lại có khả năng thông linh. Trình Tiểu Hoa cảm thấy không nên lừa gạt cô giáo nên tóm tắt lại chuyện cô đã trải qua nửa năm nay kể lại cho cô ấy nghe. Bao gồm cả chuyện Triệu Mỹ Mỹ có một người bạn trai là quý sai.

Lúc đầu Lan Linh có vẻ rất khiếp sợ, sau đó thì tiếp nhận rồi.

Trình Tiểu Hoa dò hỏi: "Cô ơi, hay là em giới thiệu cho cô một quý sai để làm người yêu cô nhé?" Không biết tại sao mà Trình Tiểu Hoa rất muốn giới thiệu Tôn Danh Dương cho cô giáo Lan.

Lan Linh liên tục lắc đầu: "Cô vừa mới gặp chút chuyện ma quỷ, sau này không muốn gặp nữa. Không phải ai cũng có tinh thần thép như Triệu Mỹ Mỹ đâu."

Mặc dù rất đồng cảm với chuyện của Giang Thủy nhưng chỉ cần nghĩ đến phòng trọ mình ở suốt nửa năm qua là hiện trường một vụ giết người, đầu giường mình có một thi thể, cùng mình ngủ suốt một năm, chỉ nghĩ thôi Lan Linh đã thấy vô cùng đáng sợ rồi!

Bởi vì Trịnh Nghị bị bắt, chuyện đã xảy ra trong phòng cũng không giấu được nên sau khi những người thuê phòng biết được thì ngay lập tức

chuyển đi.

Khóa học bổ túc của Lan Linh cũng sắp kết thúc, cô đem đồ đạc đến gửi nhờ nhà đồng nghiệp, sau đó về nhà đón năm mới cùng cha mẹ, năm sau sẽ đi tìm nơi ở mới.

Vốn dĩ cô ấy muốn mời Trình Tiểu Hoa về nhà cha mẹ cùng bọn họ đón tết nhưng Trình Tiểu Hoa từ chối. Trong tiệm hoành thánh còn có ba kẻ dở hơi, cô phải về đón năm mới cùng bọn họ chứ.

Rõ ràng trong nhóm đó, Trình Tiểu Hoa ít tuổi nhất nhưng cô cứ cảm thấy mình giống như đang làm mẹ của ba đứa con vậy ấy. Càng nghĩ càng mệt!!!

Chương 71

Cơm tất niên

Lúc trở về tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa rất đặc ý kể lại cho thầ, yêu, ma chuyện mà cô đã trải qua trong mấy ngày nay ở huyện Linh Thủy. Đây là lần đầu tiên, kể từ lúc nhậm chức ở Địa phủ Tư, cô tự mình giải quyết toàn bộ một sự kiện. Nên Trình Tiểu Hoa rất là đặc chí.

Sơn Miêu nghe xong, h ồi lâu mới hỏi lại: "Nên là vì một bức tượng Phật, chị mất đến hai ngày mới phát hiện ra là Giang Thủy bị chôn trong tường hả?"

Chủ nhà thỉnh Phật, là Phật hàng yêu trừ ma, không những trấn áp h ồi phách của Giang Thủy ở trong tường mà cũng tiêu trừ oán khí và ma khí. Bởi vậy nên lúc mới đầu Trình Tiểu Hoa mới không cảm nhận được là có vong h ồi hay không.

Trình Tiểu Hoa nói: "Đúng thế, có phải là rất nhanh không? Nhờ vào các chi tiết trong giấc mơ của cô giáo chị, r ồi thử nghiệm một chút về âm thanh mà cô giáo nghe thấy, sau đó thì nhận ra điểm đáng ngờ, xong giải quyết mọi chuyện. Sơn Miêu này, có phải chị rất giỏi, đúng không?"

Biểu cảm của Sơn Miêu có chút khó xử, nói: "Chị, chị muốn nghe lời thật lòng hay là lời nói dối?"

Trình Tiểu Hoa: "Đương nhiên là nói thật rồi."

"Nếu là em, em chỉ cần ngửi ngửi mấy cái là có thể phát hiện ra mùi thi thể rồi, cho nên..."

Trình Tiểu Hoa nhìn Tôn Danh Dương, gã cười lớn đáp lời: "Nếu là lão Tôn ta thì không đến hai ngày.."

Còn chưa nói hết đã liếc thấy Cảnh Thù đang trừng mắt nhìn mình, gã uyển chuyển nói: "Chắc tôi sẽ mất một tuần mới tìm được. Có lẽ một tuần còn chưa phát hiện được ra manh mối gì đâu ấy? Sơn Miêu, cậu thật là, chẳng qua là mũi thính hơn người thôi, có gì mà lên mặt chứ? Mũi thính như vậy sao cậu không đi làm chó nghiệp vụ luôn đi?"

Sơn Miêu khó hiểu: "Tôi không có lên mặt mà."

Trong lòng Trình Tiểu Hoa thoải mái hơn chút, nói: "Đúng rồi, ngày kia chính là ba mươi Tết. Trong khoảng thời gian qua mọi người vất vả nhều rồi. Chờ lát nữa tôi tìm một khách sạn tốt, đặt một bàn tiệc tất niên, đến hôm đó chúng ta cùng nhau ăn cơm tất niên nhé."

Sơn Miêu ngượng ngùng nói: "Chị Tiểu Hoa, em đã đồng ý với cô là đến nhà họ ăn cơm tất niên rồi."

Cô trong miệng cậu, tất nhiên là chỉ bà Vương – mẹ của Vương Mạnh Mạnh.

Trong lần đi nghỉ dưỡng vừa rồi, Sơn Miêu lại cứu Vương Mạnh Mạnh thêm một lần nữa. Trước đó bà Vương có chút hiểu lầm với cậu, sau đó thấy cậu thành thật, không mưu mô nên cách đối xử cũng thay đổi, dễ hơn trước, không phản đối hai người tiếp tục làm bạn – bạn bè bình thường.

Vài ngày trước, bà Vương thuận miệng hỏi một hai câu: "Sơn Miêu, đến năm mới cháu có về nhà không?"

Sơn Miêu sửng sốt: "Về nhà?" Nhà của cậu ở trong núi, giờ đã qua bao nhiêu năm, ngọn núi cũng không còn thì làm gì còn nhà nữa? Nghe hỏi vậy, cậu thật sự rất sửng sốt.

Lúc này bà Vương mới nhớ ra Trình Tiểu Hoa đã từng kể cho bà nghe Sơn Miêu không còn người thân, giống như một đứa trẻ mồ côi. Bà ngượng ngùng nói: "Sơn Miêu, cô quên mất, thật ngại quá. Hay là cháu đến nhà cô ăn cơm tất niên đi, càng đông càng vui mà."

Đây cũng chỉ được tính là một câu nói xã giao, nhưng Sơn Miêu lại đồng ý. Dù sao ăn ở đâu mà chỉ là ăn. Đã vậy còn bõ thêm một câu: "Cô ơi, cháu ăn khỏe lắm, đến hôm đó cô nhớ nấu thêm một nồi cơm nhé."

Bà Vương: "... " Đây cũng tự nhiên quá mức rồi?

Quay lại hiện tại, trong tiệm hoành thánh.

Tôn Danh Dương nghe Sơn Miêu nói sẽ không cùng ăn cơm tất niên thì nói: "Tên nhóc này đúng là cái đờ thấy gái quên bạn mà! Chúng ta cả năm mới có một bữa, cậu không thấy xấu hổ à?"

Sơn Miêu nói: "Không phải ngày nào chúng ta cũng ăn cơm cùng nhau đấy thôi? Thiếu một ngày cũng có sao đâu."

Trình Tiểu Hoa cũng không ngăn cản Sơn Miêu đến nhà họ Vương tạo sự thân thiết nên nói: "Được rồi, lão Tôn, anh đừng trách Sơn Miêu nữa. Sơn Miêu, em cứ đi đi. Ăn xong thì về sớm nhé, ở lại lâu trong nhà người ta cũng không hay. Chờ đến mừng Hai sẽ để em mang quà đến chúc tết. Đúng rồi, mấy hộp quà hôm trước đi siêu thị mua, chị sẽ đưa cho em. Không được đưa đồ linh tinh, bậy bạ gì đâu đấy."

Sơn Miêu ngoan ngoãn gật đầu.

Trình Tiểu Hoa nói: "Lão Tôn, anh tìm thử xem có tiệm cơm nào không đi."

Tôn Danh Dương đang định đồng ý thì cảm thấy chân bị cái gì đó đá một phát, gã quay đầu thì thấy Cảnh Thù, ngay lập tức hiểu ý, cười nói: "Tiểu Hoa, xin lỗi nhé. Cơm tất niên tôi cũng không đến ăn chung đâu. Cô tự tìm chỗ đi, thích tiệm nào thì chọn tiệm đó."

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Anh không có bận gì mà, sao lại không đến được?"

"Ai bảo là tôi không có việc bận? Tôi, tôi muốn ăn cơm tất niên cùng A Phòng."

"Tôi cảm thấy chị A Phòng sẽ không đồng ý đâu?"

"Ai bảo thế? Hai ngày nay, thái độ của A Phòng đối với tôi tốt hơn rồi đấy. Đêm qua đến ăn hoành thánh còn hỏi tôi tại sao cứ thích làm thêm trong tiệm này. Nhìn xem, đấy là quan tâm chứ gì nữa!"

Trình Tiểu Hoa lại cảm thấy là do A Phòng ngại việc gã làm thêm ở đây gây ảnh hưởng đến việc ăn uống của cô nàng nên mới hỏi vậy thôi.

Nhưng nhìn Tôn Danh Dương, cô cũng không đành lòng đả kích gã, nên nói: "Được thôi, nếu như chị ấy không đồng ý thì anh nhớ đến ăn đấy"

nhé."

Cả tiệm có bốn người mà giờ thiếu mất hai, ăn cơm tất niên cũng không còn vui nữa. Trình Tiểu Hoa thở dài: "Thôi vậy, cứ ăn hoành thánh là được rồi." Cảnh Thù vớt chân lên bàn, giả vờ giả vịt ho hai tiếng.

Trình Tiểu Hoa nhìn hấn một cái: "Điện hạ ơi,..."

Cảnh Thù mỉm cười.

"Anh bỏ chân xuống được không? Giờ vẫn đang trong thời gian mở cửa mà, nhớ có khách nhìn thấy thì không ổn lắm đâu."

Cảnh Thù lại ho một tiếng nữa.

"Thôi thôi, anh nhớ lau sạch bàn là được rồi." Thói quen này của hấn cũng có hơn nửa năm rồi, cô cũng đã nhắc nhở nhiều lần nhưng đều vô ích. Trình Tiểu Hoa lười nói, đi đến sau bếp nấu nướng.

Cảnh Thù sừng sốt, đây là có ý gì? Tại sao cơm tất niên bảo Sơn Miêu đến, bảo Tôn Danh Dương đến mà lại không bảo hấn? Quả nhiên không coi Diêm La hấn là bạn trai mà.

Mùa đông ở khu Hoa Đông, thành phố Vọng Giang không lạnh như phía Bắc nhưng lại có một kiểu lạnh rất riêng, Nhất là lúc mà trời đầy mây, gió lạnh thổi qua, khí lạnh như xuyên thẳng qua xương cốt.

Sau hai ngày thời tiết âm u, đến hôm ba mươi Tết thì có tuyết rơi. Tuyết rơi càng lúc càng nặng.

Đây cũng là ngày mà tiệm hoành thánh 444-1 đóng cửa.

Thời gian trôi qua, Địa phủ Tư cũng thay đổi cho kịp xu thế, trên Nhân giới có những ngày nghỉ nào thì Địa phủ Tư cũng nghỉ như vậy. Ví dụ như Tết âm lịch là được nghỉ tám ngày, bắt đầu từ ngày ba mươi Tết cho đến mùng bảy, mùng tám mới đi làm lại.

Thời đại thay đổi, tỷ lệ tử vong cũng giảm rất nhiều so với trước đây. Kể cả ở những vùng có chiến sự thì tỷ lệ tử vong vẫn có giới hạn nhất định. Cho dù quý sai có nghỉ lễ vài ngày, đến lúc đi làm lại mới đi thu hồn thì cũng không gây ảnh hưởng gì lớn.

Cảnh Thù nhàn rỗi, nhàn chán, lại thêm chuyện hôm trước làm cho hắn có chút tức giận nên rầu rĩ ở trong phòng mình chơi điện tử. Chơi xong một ván lại thấy chán, nghĩ thầm: "Sao đã hơn nửa ngày rồi mà Hoa Hoa vẫn chưa tìm ta? Em ấy đang làm gì thế?"

Nghĩ không ra nên không thèm nghĩ nữa. Cảnh Thù cất điện thoại vào trong túi, đi ra ngoài, thấy cửa phòng Trình Tiểu Hoa hơi mở thì liếc mắt nhìn vào, cũng không thấy bóng dáng cô đâu cả. Nhưng từ dưới tầng lại có một mùi thơm bay lên.

Đi xuống dưới, hắn thấy Trình Tiểu Hoa đang ở trong bếp bận rộn chuẩn bị, trong nồi có thịt, có rau.

Thấy Cảnh Thù xuống, Trình Tiểu Hoa cười: "Có phải anh ngửi thấy mùi thơm nên xuống, đúng không? Sắp xong rồi, anh qua kia ngửi chờ đi."

Mấy cái bàn trong tiệm đều được lau dọn sạch sẽ. Trong đó có một cái bàn được phủ khăn trải bàn màu đỏ, ở giữa bàn bày rượu vang, ly thủy tinh và một phần salad rau cải.

Cảnh Thù thường không ăn gì nhưng từ lúc yêu đương với Trình Tiểu Hoa, hắn cũng bắt đầu ăn trở lại. So với đồ mặn, hắn càng thích đồ ăn chay hơn.

Trình Tiểu Hoa bưng hai đĩa bún thịt, đặt lên trên bàn: "Đêm nay hai chúng ta cùng nhau ăn cơm tất niên nhé."

Tâm trạng của Cảnh Thù ngày lập tức tốt lên: "Hoa Hoa, đây là bất ngờ em dành cho ta đúng không? Ta còn tưởng rằng Sơn Miêu, lão Tôn không đến nên em không định ăn cơm tất niên nữa."

Trình Tiêu Hoa nói: "Anh ép lão Tôn không đến, em còn không tạo bất ngờ cho anh thì sao được?"

Cảnh Thù bị vạch trần nhưng cũng không thấy khó chịu, hắn rót rượu vào ly, sau đó lại thấy trên bàn hơi trống: "Có nên bày thêm mấy đóa hoa hồng cho có không khí không nhỉ?"

Trình Tiêu Hoa nói: "Sắp qua năm mới, còn đang có tuyết rơi thì làm sao anh mua hoa được?"

"Chuyện này rất đơn giản luôn." Cảnh Thù phất tay, cửa tiệm mở ra, gió lạnh ùa vào, những bông hoa tuyết xoay tròn trong lòng bàn tay Cảnh Thù, không ngừng biến ảo, cuối cùng ngưng tụ thành một đóa hoa hồng tuyết.

Cảnh Thù không cần nhìn cũng biết vào lúc này mình rất đẹp trai, rất ngầu. Hoa Hoa nhất định sẽ rung động.

Cảnh Thù đưa bó hoa hồng tuyết cho Trình Tiêu Hoa, còn nở nụ cười mà hắn tự cho là vô cùng đẹp trai, vô cùng thâm tình nói: "99 đóa hoa hồng, thể hiện cho tình yêu vĩnh cửu."

Gió thổi, hoa tuyết bay bay.

Trình Tiểu Hoa vén chõ tóc bị gió thổi lên, cười nói: "Hoa rất đẹp nhưng anh có thể để nó ở bên ngoài được không? Lát ăn xong rồi lấy vào không biết tết sẽ nguội mất."

Cảnh Thù cười xấu hổ, vung tay đóng cửa lại: "Vậy để ta đốt lửa cho em nướng lại nhé?"

Trình Tiểu Hoa chạy vào bên trong, lấy một cái chậu dùng để rửa rau mang ra, coi như một cái bồn hoa rồi cắm hóa tuyết vào. Mặc dù rất lạnh nhưng mà trong tiệm bật đi đầu hòa, nhiệt độ cao, nhờ ăn được một nửa mà mấy đóa hóa này tan chảy trên bàn thì phải làm sao.

Một chút rắc rối này cũng không hề ảnh hưởng đến bữa cơm tất niên ngọt ngào của cặp đôi này. Hai người họ vui vẻ, hạnh phúc ăn hết bữa cơm.

Ụ ôi, tui cũng muốn ăn cơm tất niên với ngài êuuuuuu

Chương 72

Năm mới

Ăn cơm xong, Trình Tiểu Hoa đẩy một thùng giấy cao ngang tầm một mét ra, nói với Cảnh Thù: "Chúng ta cùng đốt pháo hoa đi! Em đã mua nhiều lắm đấy. Vốn muốn cùng mấy người kia đốt nữa, nhưng giờ Tôn Danh Dương với Sơn Miêu đều không có ở đây, hai chúng ta đốt vậy. Em nói cho anh biết nha, hồi nhỏ em rất thích xem người ta đốt pháo hoa, cơ mà trong thôn em, người ta đốt pháo nhiều hơn pháo hoa. Lúc cha mẹ em còn sống, cả nhà em đã cùng nhau đốt pháo hoa vào mỗi dịp năm mới đấy. Thời gian trôi nhanh thật đấy. Thật sự rất nhớ những ngày tháng đó!"

Cảnh Thù mở thùng giấy ra xem thì thấy bên trong chứa đầy các loại pháo hoa với kích thước lớn nhỏ khác nhau.

Trình Tiểu Hoa sợ lạnh nên mặc áo lông, quàng khăn, đội mũ cẩn thận rồi mới mở cửa: "Tuyết vẫn rơi nhiều lắm. Hay là chúng ta đứng dưới hiên đốt nhé?"

Khi nói, Cảnh Thù đã đi lướt qua cô, đứng giữa trời tuyết. Chung quanh tuyết rơi rất nhiều, chỉ có một vòng trong đường kính một thước quanh chỗ Cảnh Thù đứng là không có một bông tuyết nào cả.

Trình Tiêu Hoa nói: "Anh làm gì... Kết giới sao? Đúng là có pháp thuật cường đại thật tốt! Không biết đến lúc nào em mới có thể mạnh như vậy!!!"

"Em có mạnh hay không cũng không quan trọng lắm, quan trọng là bạn trai của em mạnh là được rồi!" Cảnh Thù duỗi tay ra: "Qua đây nào, Hoa Hoa."

Rõ ràng xung quanh tuyết vẫn rơi nặng hạt nhưng chỉ cần đi đến bên cạnh Cảnh Thù thì chẳng những không có tuyết rơi mà đến cả gió lạnh cũng không thấy nữa.

Trình Tiêu Hoa lấy một cây pháo hoa dài như "gậy kim cô" từ trong thùng giấy ra, đưa cho Cảnh Thù: "Cái này cho anh này. Anh dùng U Minh Hỏa để đốt ngòi cũng được đấy."

Cô nói xong thì ôm một bọc pháo hóa, chạy đến chỗ khác, chuẩn bị đốt.

Nào ngờ còn chưa châm lửa thì nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên ở sau lưng, vừa quay đầu lại thì thấy cây gậy trong tay Cảnh Thù đang cháy, những tia lửa cháy ngược, thay vì hướng lên trên thì lại hướng xuống chân Cảnh Thù, Cảnh Thù hét lớn: "Mẹ nó, chuyện quái gì thế?"

"Ôi ôi, anh cần ngược đầu rồi, xoay ngược nó lại mau..."

Không đợi Trình Tiểu Hoa nói xong, một vài tia lửa bắn vào trong thùng chứa pháo hoa, sau đó là những tiếng xẹt xẹt, vô số tia lửa bắn ra. Cảnh Thù cách rất gần, hấn hoảng loạn, phóng ra một loạt U Minh Hỏa, chỉ trong một vài giây cái gì cũng bị thiêu thành tro, pháo hoa bên trong bị cháy hết. Đến cả chỗ tuyệt cách đó ba mét cũng tan chảy. May mắn là hai người họ không đứng ở dưới hiên đấy, nếu không thì chắc cửa tiệm cũng bị cháy luôn rồi.

Cảnh Thù mắng: "Đùa cái gì, còn dám bay loạn!"

Nhìn những chỗ cháy đen xung quang, Trình Tiểu Hoa thất thán: "Pháo hoa của em, cứ thế mà bị cháy hết?"

Ước mơ nhỏ của cô là có một thùng to chứa đầy pháo hoa, muốn đốt bao nhiêu cũng được... Kết quả thì sao, còn chưa bắt đầu đốt thì đã cháy hết rồi?

Cảnh Thù lúc này mới cảm thấy không ổn: "Pháo hoa thì có gì hay mà chơi? May mà là ta, nếu là em thì sẽ bị nổ luôn đấy."

Trình Tiểu Hoa bày ra vẻ mặt nhân sinh không còn gì lưu luyến: "Ít nhất em cũng sẽ không nhàn đâu đâu với nhau. Có phải trước đây anh chưa từng chơi mấy thứ này đúng không?"

"Ai nói ta chưa từng chơi chứ?" Cảnh Thù nói: "Ta khinh thường mấy trò chơi của con nít này. Hơn nữa, chơi cái này đâu có gì vui, nếu em thích, ta đốt U Minh Hỏa cho em chơi."

Trình Tiểu Hoa nói: "Xin anh đừng. Anh dùng nó không cẩn thận sẽ làm cảnh sát kéo đến đây luôn đấy. Haizzz, may mà vẫn còn một cái này, chúng ta cùng nhau đốt đi."

Pháo hoa còn sót lại có hình dạng một cái rương nhỏ, Trình Tiểu Hoa không dám để cho Cảnh Thù ra tay nên tự mình châm lửa, ngay lập tức từng đợt pháo bay vút lên không trung, ở giữa cơn mưa tuyết nổ tung thành một chùm pháo hoa.

Cảnh Thù nói: "Không to như ở trên tivi, nhưng đẹp hơn."

"Chính mình đốt sẽ cảm thấy đẹp hơn nhiều. Chỉ tiếc một thùng kia thôi, nếu còn thì chúng ta có thể đốt cả một đêm luôn. Tất cả là tại anh, anh phải đến cho em đi."

"Đền hả? Em có muốn ta lấy thịt đền em không?" Cảnh Thù xấu xa ôm lấy vai của Trình Tiểu Hoa, xán lại gần cô.

Trình Tiểu Hoa không tránh, chờ đến lúc hấn sắp hôn được thì bật cười, không biết lấy ném tuyết từ lúc nào, ném vào mặt Cảnh Thù. Nhìn vẻ lơ mơ của Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa chạy đi chỗ khác, hét lên: "Tập kích thành công!"

Cảnh Thù chịu thiệt, tất nhiên sẽ không để yên, cũng vốc lấy một nắm tuyết đuổi theo Trình Tiểu Hoa. Chỗ có kết giới hay không có kết giới, hai người họ đã không còn để ý tới, mặc cho những bông tuyết rơi xuống phủ trắng trên đầu tóc.

So ra, Tôn Danh Dương thật sự rất thảm luôn ấy.

A Phòng tránh gã như tránh tà, nên tất nhiên sẽ không đồng ý cũng gã ăn cơm tất niên rồi. Ký túc xá cho công nhân viên chức của Địa phủ Tư lại rất quanh quẽ, ở đó không có không khí gì.

Lúc Tôn Danh Dương quay lại tiệm hoành thánh là lúc Cảnh Thù và Trình Tiểu Hoa đang ăn cơm. Gã sẽ không vô duyên đến mức đi qua đó quấy rầy họ, nên lui ra chỗ khác, tha thiết mong ngóng hai người họ ăn xong, rồi gã sẽ đi vào ăn chút cơm thừa. Sau đó, gã lại thấy Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù đốt pháo hoa, ném tuyết, đôi tình nhân chơi vô cùng vui vẻ. Tất nhiên gã sẽ không ra làm kỳ đà.

Tính tình của điện hạ rất là thô bạo, không cẩn thận sẽ bị ngài ấy coi như quả bóng tuyết mà ném đi đâu đấy mất. Lần trước Sơn Miêu bị điện hạ ném một phát về lại nguyên hình, gã vẫn nhớ rất rõ nên sẽ không đi ra chịu ngược đãi đâu.

Con mèo ngọc kia đến giờ này rồi mà còn chưa về, đáng giận mà, cho dù có ng ồi ngoài tuyết thì có thêm con mèo đó ng ồi cùng cũng đỡ cô đơn

hơn. Nghĩ vậy, Tôn Danh Dương rút di động ra, run rẩy nhắn tin cho Sơn Miêu, hỏi xem bao giờ thì cậu về

Không lâu sau Sơn Miêu trả lời, không phải là tin nhắn thường mà là một bức ảnh: Một bàn tiệc lớn, ánh nến ấm áp, Mạnh Mạnh đáng yêu đang dùng nĩa xiên một cái đùi gà siêu to khổng lồ đặt vào đĩa của Sơn Miêu.

Tôn Danh Dương vừa tức vừa ghen tị! Cậu ăn đại tiệc, có tiểu mỹ nhân giàu có ăn cùng, ta đây không chấp! Nhưng tại sao còn chụp ảnh cho ta xem cơ chứ? Cậu giỏi rồi, vậy mà còn biết chụp ảnh, biết gửi ảnh cơ đấy?! Con mèo ngu ngốc, con mèo đần độn, con mèo chết tiệt kia!!!!

"Hắt xì!" Sơn Miêu đang ăn cơm ở nhà họ Vương bỗng nhiên lại hắt xì ba cái.

Vương Mạnh Mạnh đang ngồi bên cạnh hỏi: "Anh Miêu, anh bị cảm lạnh hả?"

Sơn Miêu xoa xoa mũi: "Anh không sao."

Lại nói với bà Vương: "Cô ơi, cháu có thể chụp ảnh được không ạ? Cô làm đồ ăn ngon quá nên cháu muốn khoe với bạn bè."

Bà Vương được khen nên vô cùng vui vẻ: "Được chứ, cháu cứ chụp đi."

Vì thế, lúc Tôn Danh Dương đang chuẩn bị lướt lướt weibo để giết thời gian thì thấy Sơn Miêu đăng hình lên. Mỗi một món là một bức hình. Đêm đó nhà họ Vương có tổng cộng hai mươi món ăn, vì thế, cậu đăng ảnh hai mươi lần. Ủ, Sơn Miêu gà mờ không biết có thể đăng chín bức ảnh một lần.

Mấy ngày Tết trôi qua trong sự vui vẻ của ba người, chỉ có một tên quý sai khổ sở mà thôi.

Đến ngày mừng tám, tiệm hoành thánh mới mở cửa trở lại.

Theo tục lệ ở Nhân Gian, sáng tinh mơ hôm đó, Trình Tiểu Hoa đã đốt một dây pháo dài với hy vọng năm mới buôn bán sẽ phát đạt.

Đốt xong, Trình Tiểu Hoa đưa lì xì cho Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương.

"Không nhiều lắm nhưng quan trọng là ý nghĩa."

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương rất vui vẻ nhận lấy còn Cảnh Thù thì rút ra một ít, còn lại thì đưa cho Trình Tiểu Hoa: "Ta cũng không tiện cần nhiều tiền, em cứ giữ hộ ta cũng được."

Sau đó thì nhét cái phong bao lì xì trống không vào lại trong túi.

Tôn Danh Dương đứng cạnh trêu ghẹo: "Tiểu Hoa, cô xem điện hạ của chúng ta kìa, có ít tí tiền là đưa hết cho cô, người bạn trai như này quả thật là phải đốt đèn đi tìm đây."

Cảnh Thù rất đắc ý, cái đuôi đuôi sắp dựng thẳng lên – đây là nếu như hẳn có đuôi :3

Trình Tiểu Hoa rất muốn nói cho bọn họ biết rằng bạn trai thì vẫn nên có một chút tí tiền trong túi. Như cô này, mỗi lần ra ngoài hẹn hò đâu là cô trả tí tiền, cảm giác giống như đang nuôi trai bao vậy á. Mà nhìn dáng vẻ thích thú của Cảnh Thù, cô không đành lòng nói thế.

Tôn Danh Dương nịnh nọt xong, nhân lúc tâm tình của Cảnh Thù đang tốt, cười hềnh ềnh nói: "Điện hạ, Tiểu Hoa phát lì xì là mong tiệm hoành thánh có một khởi đầu mới tốt đẹp. Ngài là chủ tiệm, có phải cũng nên phát lì xì không?"

Điện hạ là ai nào? Vị thần đứng đầu Thập Điện Diêm La đấy! Ở Địa phủ Tứ có địa vị chỉ dưới Diêm Vương bề hạ, lì xì mà ngài ấy cho, không cần thận có thể là pháp bảo lợi hại hoặc là thêm chút đặc ân đặc quyền đấy. Như vậy lão Tôn gã ở trong đám quỷ sai nhất định có thể hãnh diện. Có lẽ A Phòng cũng sẽ kính trọng gã hơn.

Cảnh Thù nhú mày: "Lì xì?"

Hắn thuận tay lấy bao lì xì trong túi ra đưa cho Tôn Danh Dương: "Vừa hay có, cho."

Tôn Danh Dương vui mừng khôn xiết, cúi đầu thấy, ầy, sao nhìn quen mắt thế nhỉ? Gượm đã, đây không phải là cái bao lì xì lúc nãy Tiểu Hoa cho điện hạ à? Rỗng ruột mà!!! ToT

Trình Tiểu Hoa ôm bụng cười, điện hạ cũng quá vui tính rồi.

Tôn Danh Dương ghen lời nhìn Cảnh Thù, trong lòng nói một câu: "Hóa ra điện hạ là đồkiệt sĩ..."

Một tháng tiếp theo, sinh hoạt đã ổn định như trước. Ban ngày bán hoành thánh cho dân quanh vùng, ban đêm thì bán cho quý sai.

Mà thực đơn của tiệm ngày càng phong phú hơn. Vì tránh để nhóm quý sai cảm thấy ăn đến phát ngấy, thậm chí mỗi tuần Trình Tiểu Hoa đều thêm một món mới, nên lượng tiêu thụ vô cùng tốt. Nếu như đến ăn lần thứ hai còn được giảm giá.

Nhóm quý sai vô cùng vui vẻ, lúc làm việc cũng hiệu quả hơn rất nhiều.

Đầu tháng ba, tiệm hoành thánh của bọn họ được Địa phủ Tư tặng cờ thi đua khen thưởng "Tiệm ăn ưu tú". Nghe nói, trên toàn quốc có một trăm tiệm, một năm chỉ có một tiệm duy nhất nhận được vinh dự này thôi đấy.

Đương nhiên cờ khen tặng này Trình Tiểu Hoa chỉ có thể treo vào trong bếp, chỗ mà khách khó thấy thôi. Ai kêu trên đó còn ghi: Địa phủ Tư, Minh giới tặng. Nếu để khách hàng bình thường nhìn thấy, không phải sẽ bị dọa cho một trận à?

Cái đoạn pháo hoa có vẻ hơi khó hiểu, đại loại là anh Cảnh nhà ta thay vì cần cái đầu để pháo hóa bay lên lên trên thì lại quay nó xuống dưới J thế là nó đốt ở dưới chứ ứ lên trên trời =]]

Iêm cảm thấy cứ nói 1 tuần 3 chương r đăng nhiều hơn có khi lại vui hơn là nói 1 ngày 2 chương r đăng thiếu ý nhờ =]]

Nay có thể có thêm 1 chương nữa :3 mà dạo này thấy lượt thích giảm r ối, em buồn em khóc một dòng sông đó

Chương 73

Cổ trấn bị lãng quên (phần một)

Mặt trời mọc rồi lặn là chu kỳ đã hằng ngàn năm qua.

Nghe nói, mỗi khi mặt trời mọc lên, dương khí cũng vượng, tai họa phải tránh đi. Mà mỗi khi mặt trời lặn xuống, dương khí suy giảm, những thứ tránh trong bóng tối sẽ rục rịch xuất hiện.

Hoàng hôn hôm nay đỏ rực, ánh nắng chiều cũng nhiễm đỏ, làm cho cả dãy núi cũng chìm trong màu đỏ đó.

Tôn Tĩnh đứng trên đỉnh núi Lạc Nhật, nhìn màn đêm sắp buông xuống, thúc giục nói: "Anh chụp xong chưa vậy? Trời sắp tối rồi, chúng ta mau xuống núi thôi. Trời tối là đường sẽ khó đi hơn nhiều đấy."

"Không sao, núi này cũng không quá cao, hơn nửa tiếng là xuống chân núi rồi."

Ngô Phi là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, thấy cảnh đẹp là sẽ không đi đâu cả. Lúc này đang chuyên tâm c ần máy ảnh chụp vài bức.

Núi Lạc Nhật quả không hô là nơi chụp ảnh mặt trời lặn đẹp nhất cả nước, làm cho người ta có cảm giác đã đến rồi thì không muốn đi nữa. Ngược lại cũng không uổng công cậu và bạn gái chạy xe hơn năm tiếng đến đây. Tiếc là trên núi không có chỗ nghỉ, nếu không thì sẽ ở lại, mai lại ngắm mặt trời mọc.

"Em nói xem, núi này đẹp như vậy, lại là điểm du lịch nổi tiếng mà sao lại không có ai xây khách sạn trên này nhỉ?"

"Khách sạn? Khách sạn đâu ở dưới chân núi rồi. Mau lên, đã sắp tối rồi mà."

Tôn Tĩnh lại giục một lần nữa Ngô Phi mới chịu thu dọn máy ảnh cùng giá ba chân lại, rồi xuống núi.

Mặt trời lặn xuống núi thì bóng tối sẽ sớm đến. Nhất là trên núi, tầng tầng tán cây che khuất chỉ có thể lờ mờ thấy đường ở dưới chân. Cũng hãy còn may là những công nhân làm đượ có xây đường gạch.

Vốn tưởng rằng nửa giờ đi đường không bao nhiêu nhưng đi mãi đến đêm đen rồi mà vẫn không ra khỏi núi. Thềm đá dưới chân cứ một bậc lại một bậc, giống như có đi mãi cũng không đến điểm cuối cùng.

Hai người đi mãi đều đã có chút thấm mệt, vừa đi vừa dìu nhau, chuẩn bị dừng lại nghỉ một lát.

Nghỉ ngơi cũng không xong, Ngô Phi dùng đèn pin của di động chiếu sáng để xem xét xung quanh, muốn xem đường còn xa lắm không. Nhưng những chỗ đèn pin chiếu đến, ngoài trừ cây hoang cỏ dại, sỏi đá ra thì cũng không thấy gì nữa.

Ngô Phi cau mày nói: "Thật sự là kỳ quái, lúc lên núi cũng không thấy mệt như giờ."

"Đều tại anh, động vào máy ảnh cái là không còn để ý đến gì nữa. Em giúp anh mấy lần mà cứ để đến tận lúc đó..." Tôn Tĩnh giận dỗi, sau đó giơ tay chỉ một chỗ: "Ôi, anh nhìn bên kia xem, có ngọn đèn, hình như là khu dân cư đấy."

Ngô Phi nhìn theo hướng cô người yêu chỉ, thấy cách đó không xa có ánh đèn, còn có thể nhìn thấy bóng mấy ngôi nhà.

"Có khu dân cư thì tốt quá rồi!" Hai người nhìn nhau cười, đi về hướng đó. Họ hoàn toàn quên mất rằng khi này soi đèn tìm kiếm khắp nơi nhưng không hề có cái gì cả.

Đi không bao lâu thì một tòa cổ trấn nhỏ xuất hiện trước mắt. Nhà ở đều là ngôi xanh tường trắng nối liền nhau, đường đá uốn lượn không biết điểm cuối. Một con sông nhỏ rộng không quá hai mươi mét chia trấn nhỏ thành hai phần. Ven sông đèn đuốc sáng trưng, hình ảnh phản chiếu trong nước càng thêm phong tình.

Ngô Phi và Tôn Tĩnh vừa đến đã bị mê hoặc. Thật sự quá đẹp! Quả thực so với những cổ trấn mà họ từng đi thì càng cổ xưa hơn, càng đẹp đẽ, hấp dẫn hơn.

Ngô Phi nói: "Ở đây có thêm điểm du lịch từ lúc nào vậy? Rất đẹp, giống như là ở thế giới bên kia! Em xem kìa, bên kia bờ sông còn có khách sạn, hay chúng ta đến bên đó xem xem."

Tôn Tĩnh gật đầu: "Kia có một cây cầu đá, chúng ta đi thôi."

Hai người tay nắm tay đi đến trên cầu đá, không có may mắn phát hiện ra là bên cạnh đó có một bia chỉ đường: "Núi sâu nguy hiểm, du khách xin hãy dừng lại!"

Đứng ở trên cầu đá, có thể thu hết cảnh đẹp hai bên bờ sông vào tầm mắt. Sở thích chụp ảnh của Ngô Phi lại nổi lên, lấy máy ảnh ra, nói với bạn gái: "Em đứng ở trên cầu đi, anh chụp cho em một bức."

Bởi vì là buổi tối nên Ngô Phi mở đèn flash.

Lúc đèn flash sáng lên trong phút chốc, anh ta thấy trong cửa sổ lấy cảnh một đoàn người đang đi qua cạnh Tôn Tĩnh, vẻ mặt người người đều chất phác, làn da màu xám, quần áo trên người cũng chỉ có hai màu đen trắng, thật giống như trong một bức ảnh đen trắng.

Ngô Phi bỏ máy ảnh xuống, nhìn lên chỉ thấy mỗi mình Tôn Tĩnh đang đứng ở đâu cầ cười hỏi: "Chụp xong rồi?"

"Tay run, chụp không đẹp lắm. Em cứ đứng yên ở đó, để anh chụp lại một tấm khác cho."

Có lẽ vừa rồi chỉ là hoa mắt thôi, Ngô Tôn lại cầm máy ảnh lên, nhìn ô lấy hình. Mọi thứ vẫn bình thường nhưng lúc đèn flash lóe sáng một màn kia lại xuất hiện. Một đoàn người chậm rãi đi qua cầ, tất cả đều cúi đầu, rũ mắt. Bỗng nhiên có một người ngẩng đầu lên, nhìn anh ta, ánh mắt đó lạnh lùng và trống rỗng, không hề giống ánh mắt của người sống.

Ngô Phi phát hoảng, vội bỏ máy ảnh xuống, mồ hôi lạnh ứa ra. Lúc này mới nhận ra nơi này rất quý quái, từ lúc bọn họ đến đây đến giờ, không hề nhìn thấy một bóng người nào. Một trấn rộng như vậy mà lại không có ai cả!

Lúc này Tôn Tĩnh cũng đi tới: "Chụp được chưa? Cho em xem xem có đẹp không nào."

"Nơi này không ổn, mau chạy đi!" Ngòi Phi cầm chặt tay bạn gái muốn chạy trở về bên kia.

Nhưng đúng lúc này, chúng quanh bỗng nhiên ồn ào tiếng người, trên cầu, trên đường, chỗ nào cũng đầy người. Ngay cả trong sông cũng có một chiếc thuyền gỗ không biết xuất hiện từ lúc nào, trên thuyền không chỉ có cô chèo thuyền mà trong khoang hình như còn có người nữa....

Đã sắp hai tháng rồi hệ thống không công bố nhiệm vụ mới cho Trình Tiêu Hoa, cô còn tưởng rằng lỗi hệ thống đã được sửa xong xuôi.

Không ngờ, đến trung tuần tháng ba, lỗi hỏng... à không... nhiệm vụ mới lại đến.

[Trần Phụng Minh sắp tới sẽ có sự kiện linh dị diễn ra, gây bất an cho nhân loại.

Độ khó của nhiệm vụ: 4 sao.

Yêu cầu của nhiệm vụ: Ngăn chặn sự ảnh hưởng của sự kiện linh dị, duy trì thế cân bằng giữa Minh Giới và Nhân Gian.

Khen thưởng hoàn thành nhiệm vụ: Linh lực +80 điểm. Trừng phạt làm thất bại nhiệm vụ: Vạn quỹ cắn người.

Thời gian thực hiện nhiệm vụ: Mười ngày tính từ hôm nay.]

Trình Tiêu Hoa đọc xong nhiệm vụ đúng lúc trên tivi đưa tin:

"Rạng sáng nay, lúc sáu giờ, tại núi Lạc Nhật, huyện Linh Phong, thành phố Đại Hoa phát hiện hai thi thể. Bước đầu đi điều tra, cảnh sát loại trừ khả năng là án mạng, nguyên nhân tử vong là do trượt chân ngã từ trên cao xuống. Theo tìm hiểu của phóng viên đài truyền hình chúng tôi, hai người tử nạn là một đôi tình nhân đã mất liên lạc sau khi vào núi ba ngày trước. Nhân đây cũng xin nhắc nhở quần chúng nhân dân khi đi dã ngoại ngắm cảnh cũng phải chú ý đến an toàn của bản thân..."

Sơn Miêu lắc đầu, thở dài: "Loài người đúng là thứ gà bệnh, núi thấp như vậy mà còn xảy ra chuyện được."

Tôn Danh Dương nói: "Cậu cho là ai cũng giống cậu lớn lên ở trong núi à? Nhân loại rất yếu ớt, rất dễ hèn."

Trình Tiêu Hoa cầm di động đến hỏi: "Mọi người có ai biết trấn Phượng Minh là ở đâu không? Hệ thống này thật sự quá kỳ quái, cho nhiệm vụ mà

không nói rõ là ở đâu cả. Tôi vừa tìm kiếm trên mạng, kết quả là có rất nhiều trấn tên Phụng Minh."

Cảnh Thù nói: "Tìm kiếm cũng không khó đâu, em xem xem gần đây có trấn Phụng Minh nào có chuyện linh dị là được."

Trình Tiểu Hoa bưng tỉnh đại ngộ: "Đúng thế, sao em không nghĩ ra nhỉ."

Vì thế lại ôm di động tìm kiếm.

"Điện hạ thật sự là anh minh thần võ!" Tôn Danh Dương lại nịnh nọt, Cảnh Thù khó chịu: "Cút! Bản quân không thiếu thái giám tùy thân, đừng có mà xem phim cung đấu xong rồi học mấy tên thái giám kia xun xoe trước mặt bản quân."

Sơn Miêu nói: "Lão Tôn, hóa ra ngoài làm Hán gian anh còn có bản lĩnh làm thái giám nữa."

Tôn Danh Dương không dám tỏ thái độ với Cảnh Thù, chỉ có thể hù dọa Sơn Miêu: "Con mèo chết tiệt nhà cậu, ăn nói cho hẳn hoi, bằng không tôi nói với Mạnh Mạnh cậu là một con yêu quái, chơi với em ấy là đang chờ thời cơ để ăn em ấy đấy!"

Sơn Miêu: "..."

"Quái lạ, không phải nói phát sinh sự kiện linh dị làm nhân loại bất an à? Sao trên mạng không có gì thế?" Trình Tiểu Hoa tìm kiếm một hồi, cũng không tìm được cái trấn tên Phượng Minh nào có xảy ra sự kiện linh dị.

Hết cách, cô đành mở lại thông tin nhiệm vụ. Bình thường, hệ thống chỉ sẽ cho thêm một vài gợi ý, đôi lúc cô quên mất có cái này luôn đấy.

[Trấn Phượng Minh là một trấn cổ có từ nghìn năm trước. Một nghìn năm trước, người trong trấn đều chết sạch, trấn Phượng Minh rơi vào quên lãng. Vị trí: Gần sông Thủy Nguyên.]

Quả nhiên, vẫn không nêu rõ địa điểm. Lưu vực sông Thủy Nguyên cực lớn, trấn ở ven sông có rất rất nhiều.

Cảnh Thù cũng nhìn qua: "Sao nhiệm vụ càng lúc càng biến thái nhỉ?"

Nếu là trước đây, hẳn chỉ thấy nhiệm vụ quá dễ, Trình Tiểu Hoa hoàn thành quá chậm. Giờ sao, thân phận thay đổi, thái độ cũng biến đổi lớn hơn.

Trình Tiểu Hoa nói: "Anh có biết trấn nào mà một nghìn năm trước người dân ở đó đột tử hết không?"

Cảnh Thù nói: "Nếu là gần đây thì ta còn có thể bấm tay tính thử, nhưng quá lâu thì phải xem lại hồ sơ vụ án của Địa phủ Tư. Nếu không để ta tìm Quảng Bình nhờ tra hộ cho."

Nói xong rút điện thoại ra nhắn tin cho Quảng Bình:

[Quảng Bình, giúp ta tìm xem gần sông Thủy Nguyên có trấn nào tên Phượng Minh không, một nghìn năm trước cư dân đột tụt hết ấy. Thấy tin thì trả lời ngay!]

Tin gửi đi mãi đến một giờ sau mới nhận được trả lời:

[Ta đang đi họp trên Thiên giới, lúc nào về sẽ tìm giúp cậu.]

Họp ở Thiên giới?

Trình Tiểu Hoa nói: "Thập Điện hạ đi họp rồi, hay anh nhờ cấp dưới của anh tra giúp xem. Đỡ phải làm phiền Thập Điện hạ."

Cảnh Thù nói: "Trợ thủ của anh khá nhiều nhưng không có quyền hạn của Diêm La thì tư liệu quan trọng không xem được. Bằng không em nghĩ là ta muốn thiếu nợ ân tình của Quảng Bình à?"

"Vậy chúng ta chờ Thập Điện hạ trở về tìm hộ cũng được, hoặc là nhờ các vị Điện hạ khác giúp cũng được."

"Họ ở Thiên giới thường khá quan trọng, nên nhất định là Thập điện Diêm La đều phải đi. Chờ đến lúc bọn họ trở về cũng không ổn lắm. Chẳng lẽ em chưa từng nghe nói một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới à? Nhiệm vụ của em phải hoàn thành trong mười ngày, chờ không được đâu."

Trình Tiểu Hoa nói: "Một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới, không phải chỉ là cách nói trong thần thoại thôi sao? Hóa ra lại là thật!"

Cảnh Thù nói: "Thần thoại cũng sẽ có vài chỗ đúng. Thật ra loài người cũng khá thông minh, có thể phát hiện ra cả cửa vào Thiên giới. Chẳng qua là cũng vô dụng mà thôi, bọn họ không vào được."

Oki. Chúc mừng bạn Ngô Phi, bạn đoán đúng rồi đó :3 hẳn là đẹp như ở thế giới bên kia =.= rất có thể bạn đã được đến một ảo cảnh mô phỏng Minh giới J còn con sông kia là Suối Vàng, và cầu kia là cầu Nại Hà =]]

Thật lòng thì em chẳng biết tý tẹo nào về máy ảnh đâu, nên cái gì mà cửa sổ lấy hình là để nguyên từ bản convert ý, mọi người biết nó là gì thì nói iem nà

Chương 74

Cổ trấn bị lãng quên (phần hai)

Trình Tiểu Hoa càng kinh hãi: "Anh nói loài người từng phát hiện ra cổng vào Thiên giới? Từ lúc nào vậy? Sao em không thấy đưa tin gì cả?"

Cảnh Thù nói: "Cổng vào Thiên giới có kết giới vô cùng hùng mạnh, cho dù là vật thể gì đến gần đều sẽ bị cắn nuốt, cho dù không gian và thời gian thì cũng không tránh thoát được. Vì kết giới này quá hùng mạnh, tuy có thể bảo đảm không có yêu, ma, người tùy tiện xâm nhập vào thiên giới nhưng cũng là cho thời gian bị bẻ cong nên xuất hiện sự chênh lệch rất lớn với Nhân gian. Về phần tin tức hử, có nhiều mà, do người phương Tây phát hiện ra đó. À, đúng rồi, bọn họ còn đặt cho nó cái tên là "Lỗ đen"."

Trình Tiểu Hoa suýt nữa thì phun ra một ngụm máu: "Cái, cái này... cũng không quá khoa học rồi!"

Cảnh Thù khinh thường cười lạnh: "Khoa học? Em không biết có nhiều nhà khoa học vĩ đại đều là những giáo đồ thành kính nhất à?"

Chẳng lẽ đây là cái gọi là: "Tận cùng của khoa học là thần học"?

Cảnh Thù nói: "Lúc nào có cơ hội sẽ đưa em lên Thiên giới chơi. Còn nhiệm vụ của em, dù sao cũng nói là ở phụ cận sông Thủy Nguyên, chúng ta cứ đến đó xem, biết đâu lại có dấu vết còn sót lại."

Trình Tiểu Hoa ngẫm lại cũng thấy đúng. Chỉ là độ khó của nhiệm vụ lần này là bốn sao, mới bắt đầu đã cho thấy nó khó ra sao rồi đấy. Tất nhiên là Trình Tiểu Hoa cũng không dám cậy mạnh, nên nhờ cả Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đi cùng.

Trước khi đi, cô treo thông báo tạm dừng buôn bán ở trước cửa, sau đó còn nhắn cho nhóm khách quen, tránh cho việc có người hoặc quý sai phải mất công đến mà không được gì.

Đoạn sông Thủy Nguyên chảy qua phía bắc thành phố Vọng Giang, tổng chiều dài của nó là hơn chín trăm kilomet, sông Tịch Giang của thành phố này cũng chỉ là một nhánh nhỏ của sông Thủy Nguyên.

Sau khi nhóm Trình Tiểu Hoa đến sông Thủy Nguyên, bọn họ đi dọc theo bờ sông một hồi mà không hề phát hiện ra được chút manh mối nào.

Bờ bên này không có gì, có khi nào là ở bờ bên kia không?

Ừm, qua sông xem thử một lượt cũng tốt.

Chờ đến lúc bọn họ đi đến bến tàu thì đã muộn, chuyến tàu cuối cùng trước khi trời tối đã chạy cách bờ một đoạn xa.

Sơn Miêu nói: "Hay là chúng ta bơi qua đi?"

Bọn họ đang đứng ở chỗ có chiều rộng ước tính khoảng hơn một ngàn mét, khả năng bơi lội của Sơn Miêu khá tốt, bơi qua cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nhưng hơn ba trăm năm trước, lúc binh lính nhà Thanh tiến vào Trung nguyên, Tôn Danh Dương trên đường chạy trốn đã trượt chân ngã xuống sông mà chết. Nên gã vô cùng e ngại, kiêng kị đối với nước. Vừa nghe Sơn Miêu nói xong thì đã phản đối: "Khả năng bơi lội của lão Tôn đây không tốt. Bơi qua á? Đùa à, tôi không muốn chết thêm lần nữa đâu nhé. Chi bằng chúng ta kiếm một nhà nghỉ, ngủ lại một đêm rồi sáng mai qua sông nhé?"

Trình Tiêu Hoa hỏi Cảnh Thù: "Điện hạ, anh có cách gì có thể qua sông không?"

Cảnh Thù cũng có chút khó xử: "Nếu như chỉ có một mình ta thì đơn giản hơn rồi, công em bay qua cũng được, nhưng cũng có thể không cần thận

ngã xuống sông đấy." Ngụ ý là không có cách.

Có lẽ Cảnh Thù cảm thấy mất mát, chửi đổng: "Đầu do lão già Diêm Vương kia, tự dưng phong ấn chín thành công lực của ta. Nếu không thì cho dù lật tung cái sông Thủy Nguyên nho nhỏ này cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì!"

Trình Tiểu Hoa cười ngượng ngùng, có thể gọi Diêm Vương là lão già chắc cũng chỉ có mình Cảnh Thù mà thôi.

Thế là bọn họ gặp phiền phức rồi đây.

Buổi tối ngày hôm kia cô nhận được thông báo nhiệm vụ, đã hai ngày trôi qua rồi, cô chỉ còn lại tám ngày để làm nhiệm vụ mà đến địa điểm cụ thể còn không biết nữa. Nếu như ở lại một đêm thì chỉ còn có bảy ngày rưỡi để làm nhiệm vụ. Cô cũng không chắc rằng bờ bên kia có manh mối gì hữu dụng hay không. So với những nhiệm vụ trước đây, nhiệm vụ lần này quả thật khó hơn nhiều rồi.

Chính vào lúc đang buồn phiền thì lại nghe thấy Tôn Danh Dương reo lên: "Có cách rồi! Mọi người xem xem, bên kia là cái gì nào?"

May mà bọn họ đều không phải là người bình thường, cho dù là buổi tối thì vẫn có thể nhìn thấy ở cách bên bờ khoảng mười thước có một tòa nhà, trước cửa có một loạt bè gỗ, dưới bè gỗ có treo những túi nhìn như túi khí.

Trình Tiêu Hoa chưa từng thấy thứ đ̣ờn như vậy nên hỏi: "Đó là cái gì vậy? Nhìn giống bè thế."

Tôn Danh Dương đắc ý nói: "Không biết hả? Đ̣ờn lão Tôn nói cho mấy người biết nhé, đ̄ấy gọi là bè da dê, chính là dùng những túi da dê chứa đ̄ấy khí bên trong, buộc xuống dưới một tấm tre, nửa, dùng đ̄ể qua sông. Hiện giờ ít thấy nhưng lúc cổ đại lại vô cùng phổ biến. Do chi phí ít, thích hợp với những chỗ nước ăn cạn, nên rất đ̄ược dân gian ưa dùng."

Trình Tiêu Hoa ã một tiếng: "Lão Tôn, vẫn là anh có hiểu biết."

Bên trong tòa nhà cũng có người, chủ nhân là người chuyên làm bè da dê bên sông Thủy Nguyên đ̄ể kiếm sống. Hiện giờ, đ̄ờn rất thông dụng, có rất nhiều khách du lịch chưa từng thấy bè da dê nên đ̄ều đ̄ồng ý bỏ chút tiền trải nghiệm cảm giác mới mẻ.

Trình Tiêu Hoa đến gõ cửa, trình bày lý do. Chẳng ngờ đ̄ược ông chủ vừa nghe xong đã xoa tay: "Không đ̄ược, trời đã tối rồi, qua sông không an toàn đâu. Trả thêm tiền? Thêm tiền cũng vẫn không đ̄ược, mạng quan trọng hay là tiền quan trọng? Nói thật cho cô biết, gần một tháng nay tôi đã ngừng buôn bán. Trong sông có thứ cổ quái!"

Bốn người nghe thế thì đ̄ều liếc mắt nhìn nhau một cái.

"Sao lại nói như vậy?"

"Không biết gần đây tôi đụng chạm vận đen gì, có hai lần thuyệ̀n bị lật. Cũng may là những người khách đó đều mặc áo phao, lúc ban ngày lại có nhiều thuyệ̀n quanh đây nên mới không xảy ra chuyện nguy hiểm gì. Nhưng tôi cũng bị trách cứ, bên trên không cho phép tôi buôn bán cái này nữa."

"Sau khi gặp chuyện không may, bên trên có đi ều tra nói cho ông biết nguyên nhân là do đâu không?"

"Có đi ều tra, họ nói là do da dê bị thoát khí ra. Mấy người nói xem có lạ không, kỹ thuật làm cái này đều là do tổ tiên truyền lại bao đời, đã dùng bao nhiêu năm mà không có việc gì. Thế thì tại sao trong khoảng thời gian này lại gặp chuyện không may? Hơn nữa, dưới bè có tới mười ba cái túi khí da dê, thỉnh thoảng hỏng một cái còn được chứ làm sao mà có chuyện cả mười ba cái đều hỏng cùng lúc?"

Quả thật nghe ông chủ nói vậy cũng có chỗ kỳ quái. Trăm ngàn năm qua con sông này đã cản nuốt không biết bao nhiêu là mạng người, có đôi khi xảy ra chuyện linh dị cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ. Loại chuyện này, nếu là người khác thì tất nhiên sẽ tránh đi. Nhưng bọn Trình Tiểu Hoa không phải là người khác, từ lâu đã không còn sợ những chuyện như vậy. Ngược lại, Trình Tiểu Hoa còn đang suy nghĩ xem có liên quan gì đến trấn Phượng Minh hay không.

"Ông chủ, ông cứ cho chúng tôi thuê đi, chúng tôi tự mình chèo cũng được."

Mới đầu ông chủ không đồng ý, sợ xảy ra chuyện sẽ liên lụy đến mình. Cuối cùng, Trình Tiểu Hoa trực tiếp trả tiền mua một chiếc bè, giờ là của bọn họ rồi, họ muốn qua sông lúc nào thì qua, chẳng có liên quan gì đến ông chủ cả.

Ông chủ miễn cưỡng đồng ý, dù sao buôn bán cũng không được, cứ giữ lại mấy cái bè cũng không có tác dụng gì. Mua bán xong xuôi, vẫn tốt bụng khuyên lần nữa: "Nếu không mọi người vẫn đợi đến sáng mai rồi hãy qua sông, giờ khuya rồi, thật sự rất nguy hiểm."

"Không sao, chúng tôi đông người, nếu có cái gì quỷ quái cũng không dám động đến chúng tôi. Sơn Miêu, em đi lấy bè đi."

Sơn Miêu dạ một tiếng, chỉ dùng một tay đã nhấc được cái bè đi, giống như xách một cái lông chim vậy. Tuy bè này không quá nặng nhưng cũng không có người nào có thể xách nó dễ dàng như vậy.

Ông chủ ngây người, không nhin được mà khen giỏi.

Tạm biệt ông chủ, bốn người họ đi đến bờ sông. Đợi đến lúc thả bè vào trong sông, bọn họ mới nhận ra một vấn đề quan trọng – không có ai biết chèo thuyền bè cả!

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ thì quyết định để cho Sơn Miêu – người có khả năng bơi lội tốt nhất chèo thuyền. Trình Tiểu Hoa mở di động ra, tìm kiếm hướng dẫn chèo thuyền bè. Trên mạng cái gì cũng có, đến cả video hướng dẫn cũng có luôn.

Sơn Miêu vừa xem vừa cầm cây sào chèo thử, bè da dê chậm chậm trôi vào trong dòng sông.

Tôn Danh Dương khen ngợi: "Ồ, không ngờ con mèo ngọc nhà cậu học kỹ năng chèo thuyền nhanh thật đấy. Ủ, có thiên phú đấy!"

Sơn Miêu cười ngốc: "Đều là nhờ video chỉ dạy kỹ càng. Hay lão Tôn cũng thử một chút xem, thực sự rất dễ học."

"Được, để tôi thử xem sao."

Tôn Danh Dương đng chán nên nhận lấy sào, đảo vài cái. Bè da dê chẳng những không tiến về phía trước mà còn lùi lại.

Trình Tiểu Hoa cười khanh khách: "Được rồi, lão Tôn, anh không biết đi đâu khiến rồi, thôi cứ để Sơn Miêu chèo đi."

Tôn Danh Dương hơi khó chịu, bơi không được, chèo bè cũng không được, dù sao cũng không phải lỗi của mình.

Sơn Miêu cũng không so đo với gã, nhận lại cây sào, chèo chống vài cái mà bè vẫn ở nguyên một chỗ.

Tôn Danh Dương vui vẻ, a một tiếng: "Nhìn đi, không phải lỗi của tôi, Sơn Miêu cũng không chèo được kìa."

Sơn Miêu chèo mà còn không đi được, rốt cuộc là có vấn đề ở đâu.

Trình Tiểu Hoa đang muốn coi lại video hướng dẫn một lần nữa thì nghe được giọng nói lạnh lùng của Cảnh Thù: "Trong nước có cái gì đó!"

Dứt lời, phóng một loạt U Minh Hỏa vào trong nước, sau vài tiếng động nhỏ, nhìn theo ánh lửa có thể thấy có rất nhiều bóng đen đang tản ra, trốn xa. Những thứ không kịp trốn đều bị U Minh Hỏa nướng cháy, cái bụng ngửa lên, nổi lên trên mặt nước.

"Nhiều cá thế? Thơm quá đi!" Sơn Miêu xòe hai tay ra vớt cá bị U Minh Hỏa nướng cháy lên, hớn hờ hỏi Trình Tiểu Hoa: "Chín hết rồi, em ăn được không ạ?"

Cảnh Thù nói: "Ăn cái gì mà ăn? Da dê phía dưới đầu bay hơi hết rồi, bè sắp chìm mà người còn không phát hiện ra à? Vẫn còn tâm trạng ăn uống!"

Sơn Miêu vớt mấy con cá đi, nằm xuống kiểm tra: "Đúng là bị thoát khí ra rồi, túi nào cũng bị!"

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Sao đột nhiên lại bị thoát khí?"

Cảnh Thù nói: "Có lẽ là do bị đám cá kia cắn. Đáng giận, bản quân thấy chúng nó chỉ là một đám cá bình thường nên không thèm để ý, không ngờ nó dám giở trò ở trong nước!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Mấy con cá này sao lại muốn cắn bè? Những chuyện mà ông chủ kia kể cũng là do mấy con này gây ra sao?"

Cảnh Thù nói: "Tạm không quản nó đã, da dê vỡ ra thì bè này không chịu nổi trọng lượng của chúng ta đâu, mau nghĩ cách rời khỏi đi!"

Mọi người có thể coi hình bè da dê này ở phần cmt nà :3

Chương 75

Cổ trấn bị lãng quên (phần ba)

Bè da dê chính là dựa vào không khí trong các túi da dê để nổi được trên mặt nước, giờ túi da dê đều bị thủng, không khí thoát ra, thuyền cũng dần dần chìm xuống.

Tôn Danh Dương vội vàng nhảy lên lưng Sơn Miêu: "Miêu ơi, mạng của anh phải dựa vào chú r ồi, nhất định phải cõng anh bơi vào bờ đây!"

Sơn Miêu nói: "Không được đâu, anh quá nặng. Trong nước không giống như trên cạn, tôi chỉ có thể cõng được trẻ con như Mạnh Mạnh thôi, cõng anh thì không di chuyển được đâu."

Tôn Danh Dương kẹp chặt lưng Sơn Miêu, la hét: "Không di chuyển được cũng không sao, cứ chờ đến sáng có thuyền đi ngang qua là được r ồi. Miêu ơi, lúc này mà chú không quan tâm anh là anh bị chơi chết luôn đây!!!!"

Cảnh Thù nói với Trình Tiểu Hoa: "Em leo lên lưng ta đi, ta cõng em bay qua bờ bên kia."

Nhưng mà đúng vào lúc này bọn họ mới phát hiện ra xung quanh không ổn, không biết từ lúc nào mà đã có sương mù dày đặc, không thể nhìn rõ phương hướng, cho dù bọn họ có thị lực tốt hơn người bình thường nhưng cũng chỉ có thể nhìn xa hơn vài mét, căn bản không phân biệt được đâu là bờ.

Ngay cả Cảnh Thù có thể bay, nhưng không thể xác định phương hướng, nếu cứ đâm đầu đi thì không phải là cách hay, linh lực sẽ dần bị hao tổn, như vậy rất không ổn. Huống chi, hắn còn công theo Trình Tiêu Hoa. Về phía Sơn Miêu và Tôn Danh Dương thì càng không cần phải nói nhiều.

Trình Tiêu Hoa nói: "Chúng ta cứ ngâm ở trong nước chờ đến sáng đi." Tuy có chút khổ sở nhưng còn hơn là để linh lực hao tổn vô ích.

Đã không thể tiếp tục ngời trên bè da dê, mấy người đều cùng nhau nhảy vào trong sông. Sơn Miêu hóa vầng nguyên hình, trên lưng công Tôn Danh Dương, ở trong nước lúc ngoi lên khi lại ngụp xuống.

Hơn nửa người Trình Tiêu Hoa đều chìm ở trong nước, một tay vòng qua cổ Cảnh Thù, một tay vịn vào bè mong giảm bớt gánh nặng cho Cảnh Thù.

Thời tiết tháng ba nên ở trong nước rất lạnh, Trình Tiêu Hoa có linh lực yếu nhất, ngâm không được bao lâu đã lạnh đến mức hai hàm răng va vào nhau lập cập. Cảnh Thù ôm Trình Tiêu Hoa vào trong long, cảm giác ấm áp

bủa vậy Trình Tiểu Hoa. Cô kinh ngạc phát hiện ra nước ở xung quanh nóng hơn, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Cúi đầu thì thấy trong nước ẩn hiện ánh lửa. Đúng vậy, Cảnh Thù dùng linh lực tạo ra lửa ở trong nước, tuy rằng nước khắc lửa nhưng hẳn không ngừng huy động linh lực, lửa sẽ không bị dập tắt mà còn có thể đun nóng nước xung quanh nó.

Ngay cả Tôn Danh Dương cũng thấy thoải mái, vui vẻ nói: "Thật thoải mái, cứ ngâm như này cả một đêm cũng không sao hết!"

Cảnh Thù nói: "Cũng không phải là cách hay, các người một yêu tinh một quỷ sai, không chết được, nhưng Hoa Hoa không thể. Thân thể của cô ấy là người trần, ngâm quá lâu sẽ không chịu nổi."

Trình Tiểu Hoa nói: "Nếu không anh cứ đi trước đi, anh thoát thân dễ dàng nhất, sau khi lên bờ thì tìm thuyền đến cứu tụi em là được rồi."

Cảnh Thù cảnh giác nhìn xung quanh: "Không được, ở đây có quỷ khí!"

Trình Tiểu Hoa nghe xong cả kinh, cũng xem xét xung quanh nhưng chỉ thấy toàn là sương mù, không hề cảm nhận được một chút quỷ khí nào cả.

Tôn Danh Dương cũng nói: "Quý khí? Sao lão Tôn tôi cũng không phát hiện ra?"

Ngay cả quý sai mà còn không phát hiện ra được thì có thể khẳng định là khả năng của đối phương rất mạnh, che giấu vô cùng giỏi.

Đúng lúc đó, có một chấm sáng xuất hiện ở xa trong màn sương mù dày đặc. Chấm sáng chầm chậm tới gần, một chiếc thuyền lớn chạy từ trong sương mù ra.

Chiếc thuyền này được trang trí theo cách rất cổ, dường như cả thuyền đều làm từ gỗ, có hai tầng. Đầu thuyền treo hai cái đèn lồng màu cam, tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt. Mờn ánh sáng yếu ớt, còn có thể nhìn thấy trên mũi thuyền có mấy bóng người đang đứng, không hề động đậy.

Thuyền đến gần, Trình Tiểu Hoa mới cảm nhận được quý khí âm trầm phát ra từ chiếc thuyền cổ quái đó. Những truyền thuyết về thuyền chở u linh xuất hiện trong đầu cô.

Cô quay đầu lại nhìn Cảnh Thù, thấy vẻ mặt Cảnh Thù vô cùng nghiêm túc, im lặng một lát rồi hắn nói: "Chúng ta lên thuyền đi!"

Trình Tiểu Hoa kinh ngạc: "Điện hạ, anh không nhầm chứ? Thuyền kia có vấn đề mà, chúng ta đi lên làm gì?"

Nhớ ngày đó, trên sông Tịch Giang, cô công tử thuyền của Bạch Triêu Lộ, suýt nữa thì bỏ mạng. Nhưng lúc đó cô không có linh lực nên không thấy còn thuyền có gì nguy hiểm. Giờ cô có chút hiểu biết rồi, tất nhiên sẽ không lặp lại lỗi sai trong quá khứ.

Cảnh Thù nói: "Quý thì có gì mà sợ? So với ở trong nước suốt một đêm, lên thuyền còn có thể qua sông dễ dàng hơn!"

Mẹ nó, thứ lô gic trâu bò gì thế này! Ừ, mà như thế cũng có vẻ phù hợp với tính cách của Cảnh Thù, làm quái gì có chuyện đường đường là Diêm La mà lại sợ dẫm ba con quỷ.

"Đi!" Cảnh Thù quát một tiếng, bế Trình Tiểu Hoa, rồi bay lên trên, đáp xuống trên mặt thuyền. Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng theo sát sau đó.

Tôn Danh Dương vừa rơi xuống sàn thuyền là nằm dài như một con chó. Lúc này mới nhận ra trên thuyền có rất nhiều bùn lầy, rồi còn các thực vật thủy sinh không rõ tên. Thậm chí còn có cả một con cua nhỏ bò ngang qua mặt gã.

Trình Tiểu Hoa vừa từ dưới nước lên, gió đêm lạnh lẽo thổi qua quần áo ẩm ướt, cái lạnh chui vào trong xương cốt, lạnh đến mức cả người run rẩy, răng lập cập, nên không rảnh đi nghiên cứu xem tại sao trên thuyền lại có bốn binh lực mặc áo giáp cổ đại đeo đại đao.

Nhìn sang Cảnh Thù thì thấy quần áo đã khô, không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Cảnh Thù nhíu mày: "Đưa linh lực ra ngoài, chuyển hóa thành nhiệt lượng là có thể hong khô rồi. Em không biết à?"

"Còn có thể làm như vậy sao, vậy mà em không nghĩ ra!" Trình Tiểu Hoa làm theo cách mà Cảnh Thù nói, quả nhiên chỉ một lát sau đã cảm thấy cả người ấm áp, áo bông dày trên người còn có hơi nước bốc lên. Linh lực của cô vẫn còn yếu nên cần nhiều thời gian, Cảnh Thù chờ không được, nâng tay ấn một cái trên lưng cô, Trình Tiểu Hoa cảm giác toàn thân như bị giam trong một cái lồng đầy nhiệt lượng, dù hơi nóng nhưng không đến mức bị bỏng. Chỉ mất vài giây, quần áo đã được hong khô.

Đúng lúc này, một tràng tiếng leng keng vang lên, rồi tiếng bước chân dần dần tới gần, ở trong ánh sáng của đèn đuốc, có một đội vệ binh xếp hàng chỉnh tề chậm rãi đi đến đầu thuyền, đến chỗ bốn gã binh lính kia, thực hiện một nghi lễ, sau khi trao đổi vị trí, đội cũ rời khỏi, đội mới lưu lại. Rất rõ ràng, đây là đổi gác.

Nếu như không phải do cách ăn mặc, hay vẻ mặt trắng xanh, ánh mắt vô hồn của những binh lính kia, cảnh vừa rồi sẽ khiến cho người ta cảm thấy đây chỉ là thuyền lính bình thường mà thôi.

Lúc này, trên khoang thuyền ở tầng hai, một tiếng quát âm trầm, uy nghiêm vang lên: "Kẻ nào lớn mật dám xông vào thuyền quân! Người đâu, bắt lại!"

Sau hiệu lệnh đó, bỗng nhiên xung quanh xuất hiện mấy chục binh sĩ, người cầm đao, cầm giáo, bày ra tư thế ngăn địch. Chỉ là vẻ mặt của những binh lính này vẫn vô cảm, giống như những con rối gỗ vậy.

Cảnh Thù hừ lạnh, Tôn Danh Dương lấy Xích Khóa Hồn ra, Sơn Miêu nghe răng trợn mắt. Đối với bọn họ thì một thuyền quý này chẳng là cái gì cả.

Trình Tiểu Hoa nói: "Bắt giặc bắt tướng trước. Lão Tôn với Sơn Miêu ở đây ứng phó với mấy tên tiểu quý này, điện hạ, hai người chúng ta lên trên xem xem."

"Được."

Cảnh Thù lên tiếng, kéo Trình Tiểu Hoa nhảy tới khoang thuyền ở tầng hai, lên đến nơi thì tung một cước, đá bay cửa khoang. Ngọn đèn trong khoang thuyền bị gió thổi vào mà lay lắt.

Một tên tướng quân được trang bị kĩ càng đang cúi đầu kiểm tra bản đồ trên bàn, tấm bản đồ kia đã rách nát vô cùng, hình vẽ cũng không còn rõ nữa. Nhưng dường như gã ta không phát hiện ra, chỉ vào một góc trên bản đồ, thì thào: "Ba ngày nữa quân ta có thể đến huyện Lạc rỗi, theo báo cáo thì huyện này đã bị giặc bao vây mấy tháng nay rồi,..."

Cảnh Thù không kiên nhẫn, đi lên trước gõ cái bàn gã: "Này, tỉnh!!!"

Hắn gõ hơi bị mạnh tay nên cái bàn sập luôn xuống.

Tên tướng quân kia ngẩng mạnh đầu lên, trợn mắt quát: "To gan!"

Trình Tiêu Hoa cười: "Đừng kích động, anh ấy không cố ý, là tại bàn của ông đã quá cũ, chỉ cần chạm vào là sập."

Cảnh Thù nói: "Em phỉ lời với nó làm gì, cứ bắt lại rồi tổng về Minh giới là xong việc!"

Tên tướng quân nghe vậy, hét lớn một tiếng: "Chẳng lẽ người là sát thủ kẻ địch phái tới ám sát bản tướng?"

Trình Tiêu Hoa hạn lời, diễn cũng hơi lố rồi đấy. Cô kéo tay Cảnh Thù hỏi: "Sao lại như thế này vậy anh?"

Cảnh Thù nói: "Có lẽ là do đột tử nên vẫn chưa biết mình đã chết rồi, cứ lặp lại những chuyện lúc còn sống."

Hắn nói với tên quý tướng kia: "Người cùng với tất cả binh lính trên thuyền này đều đã chết, không nhớ à?"

Tần Minh sửng sốt, cả giận nói: "Người là người nào, dám ăn nói xằng bậy trước mặt bản tướng! Người đâu, trói lại!"

Thủ hạ của gã ta không đến, chỉ có Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đi vào.

Sơn Miêu rùng mình một cái, biến vẻ hình người: "Những tên tiểu quỷ kia thật phiên phức, không sợ chết mà lao tới, em còn phải hạ thủ lưu tình, tránh cho chúng nó bị hồn phi phách tán. Nếu có thể để em ăn thì tốt rồi, bớt việc."

Trình Tiêu Hoa hỏi Tôn Danh Dương: "Dưới kia đã giải quyết xong hết rồi à? Hai người nhanh nhẹn thật đấy."

Tôn Danh Dương nói: "Xong hết rồi, đều bị Xích Khóa Hồn trói lại rồi."

Quỷ sai được trang bị Xích Khóa Hồn, có thể đi đâu chinh kích thước tùy ý, một lần khóa mấy trăm hồn cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Mới đầu, tên quỷ tướng còn cho rằng bọn họ là sát thủ do quân địch phái tới ám sát gã ta nhưng lúc nhìn thấy Sơn Miêu hóa hình mới thấy không phải, còn lời nói của Cảnh Thù, Tôn Danh Dương càng làm gã khó hiểu.

"Vẫn chưa phản ứng được à? Thật là đần độn, khó trách đem lính đi mà đầu chết hết. Thôi, bản quân làm chuyện tốt, cho người hiểu rõ một lần."

Dứt lời nâng tay bắn một cỗ linh lực về phía quý tướng. Tên quý tướng nghĩ là ám khí, muốn tránh đi nhưng phát hiện không thể động đậy được, giống như bị trúng phù định thân. Mắt gã ta trợn trừng, trơ mắt nhìn đạo linh quang kia phóng đại trước mắt....

Chương 76

Cỗ trấn bị lãng quên (phần bốn)

Ánh sáng kia nhập vào ấn đường quý tướng, gã ta giống như đại ra, mãi hai phút sau mới tỉnh ngộ, lâm bầm: "Bão táp? Gió giạt, mưa lớn, sóng dữ!"

Trình Tiểu Hoa hỏi dò: "Ngẫm ra rồi chứ? Kỳ thật ông đã chết rồi, đừng tiếp tục ở lại trên đây nữa, sớm đi đâu thai đi thôi."

Quý tướng suy sụp ngẩn sửng sờ trên ghế: "Cho nên các người là quý sai của Âm phủ, đến đưa ta về âm tào địa phủ sao?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Cũng có thể coi là như vậy."

Quý tướng tên là Tần Minh, là một đại tướng quân của nhà Hán, phụng mệnh xuất chinh. Lúc đó có hơn mười chiến thuyền chở vạn quân lính. Sau đó, vào một đêm mưa to gió lớn, sấm chớp ùng ùng, vì thấy đi thuyền không thuận tiện, Tần Minh hạ lệnh cập bờ, chờ gió êm sóng lặng thì lại khởi hành. Không ngờ, chiếc thuyền này của họ đang chạy đến giữa sông thì bị một chiếc thuyền chạy phía sau đâm phải, toàn bộ thuyền đều bị

đám. Binh lính trên thuyền chỉ có một số ít là chạy trốn, còn lại, bao gồm cả Tần Minh đều chết đuối.

Sau khi Tần Minh hiểu được thì cũng không hề có phản kháng mãnh liệt như mọi người dự đoán. Ông ấy đi ra khỏi khoang thuyền, ngạo nghễ đứng trên mũi thuyền, ngậy ngốc nhìn một đám binh lính đã thành ma quỷ đang bị Xích Khóa Hồn khóa lại kia.

Gió sông phàn phật, thổi bay áo choàng của ông, thật lâu sau mới nghe thấy ông ấy cúi đầu ngâm một câu: "Xuất sư vị tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm!"*

*Đây là hai câu thơ trong bài Thục tướng của Đỗ Phủ viết về Gia Cát Lượng, dịch nghĩa: Ngài đem quân đi đánh Ngụy chưa thắng trận mà thân đã thác, Việc này mãi mãi khiến cho các bậc anh hùng lệ rơi đầy vạt áo.

Một câu nói này cũng làm Tôn Danh Dương rưng rưng, có lẽ là nghĩ lại chuyện lúc mình vẫn còn sống.

Sơn Miêu vỗ vai, an ủi gã: "Lão Tôn, lúc đó anh cũng vì đên nợ nước nên mới chết đúng không? Ôi, đừng buồn nữa, triêu Thanh bị lật đổ rồi mà."

Tôn Danh Dương oa một tiếng: "Cho nên tôi mới không thể làm được chuyện phản Thanh phục Minh đấy!"

Trình Tiêu Hoa hỏi Cảnh Thù: "Anh nói xem có phải là do mấy thứ này gây ra sự cố trên sông không? Mấy con cá kia là do nó sai khiến hay sao? Chứ không thì đang yên đang lành tự dưng đi cắn túi da dê làm cái gì?"

Cảnh Thù nói: "Không đâu. Mấy thứ này mặc dù mạnh nhưng là tích lũy từng tí một trong suốt cả nghìn năm mới thành. Hơn nữa trên người chúng nó cũng không có nhiệm án mạng nào cả, ta đoán rằng chúng vẫn luôn ngủ say dưới đáy sông, đêm nay bị chúng ta kinh động nên mới trỗi lên mặt nước."

Nếu không phải thuyền chở linh hồn này gây ra thì tức là vẫn còn thứ khác.

Trình Tiêu Hoa nói: "Chúng ta không thể ở mãi trên sông được mà? Nếu cứ mặc kệ rỗi đi nếu tương lai xảy ra chuyện gì nghiêm trọng thì cũng không hay."

Cảnh Thù nói: "Có gì khó đâu? Những con cá kia gây ra thì cứ bắt một con tới hỏi là được rỗi?"

Bắt một con tới hỏi?

Trình Tiêu Hoa hiểu được, trước đó Cảnh Thù có thể nghe hiểu ngôn ngữ của loài mèo, có lẽ cũng sẽ hiểu được loài cá nói gì. Trong sông có rất

nhieu cá, khẳng định là sẽ ít nhiều biết có chuyện gì. Chính là...

"Chưa mở linh trí thì có thể hỏi được gì không?"

Cảnh Thù nói: "Bắt cá đã mở linh trí là được rồi mà? Sông lớn như vậy, nhất định không thiếu những con cá thành tinh, nói không chừng là do chúng nó gây chuyện cũng nên. Sơn Miêu, còn đứng ngây ra đó làm gì? Người không xuống sông đi, chẳng lẽ còn mong bản quân tự mình ra tay đấy à?"

Sơn Miêu ừ một tiếng rồi nhảy vào lòng sông.

Sau vài phút, Sơn Miêu xách một cái gì đó đen xì xì về lại thuyền, ném xuống bên cạnh Cảnh Thù với Trình Tiểu Hoa: "Bắt được một tên."

Thứ đó dài bằng một nửa người trưởng thành, thân trên là cá, thân dưới lại là hai đôi chân người, có lẽ bị dọa sợ, lui về một góc, miệng khóc lóc: "Tha mạng, tha mạng! Tôi không dám nữa đâu, không dám!"

Giọng nói nghe có chút quen tai, chỉ là nhất thời không nhớ ra được là của ai, nhưng con cá kia đã nhận ra họ trước: "Chị Tiểu Hoa, Điện hạ! Sao lại là mọi người!"

Trình Tiểu Hoa: "Cậu là?"

Con cá kia không còn run nữa: "Em là Tiểu...Đại Hắc này! Ai da, tý nữa thì dọa chết em rồi, mém tý nữa tưởng rằng phải bỏ mệnh ở đây vào đêm nay rồi!"

Đại, Đại Hắc? Là con cá tinh bị đông lạnh nửa năm, suýt chút nữa bị loài người giết chết trong siêu thị đấy hả?

"Hai chân này của cậu là sao thế? Người cá à? Nhưng mà người ta đều là thân người đuôi cá, nhìn rất đẹp, còn cậu thì rất..."

Mọi người tưởng tượng mà xem, một con cá chuối siêu to khổng lồ, nửa người dưới là đôi chân người, còn là một đôi chân cơ bắp nữa.... có phải rất là kì không?!

Đại Hắc đắc ý, còn đập đập hai chân lại với nhau: "Tháng trước em mới hóa ra được đấy. sao? Rất đẹp đúng không?" Vốn dĩ chỉ dài bằng một nửa người trưởng thành nhưng sau khi đứng lên thì lại cao hơn Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa cười ngượng: "Đẹp.. đẹp..." Nói dối rất là có hại cho sức khỏe!

Sơn Miêu cũng nhìn cậu ta, thảo nào lúc nãy thấy mùi có vẻ quen quen.

Cá tinh lại nói: "Hôm nay đã muộn rồi, thấy mọi người bận rộn chắc là có việc, em không quấy rầy nữa, gặp lại sau nhé."

Cá tinh vừa nói vừa tính lủi vào trong sông, Cảnh Thù quát lạnh một tiếng: "Bản quân không cho phép, người nghĩ người có thể thoát được?"

Diêm La vừa quát, không khí thoáng cái uy nghiêm hơn nhiều. Đến cả Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng nhin không được mà run rẩy cả người.

Cá tinh thì không phải nói, bị dọa sợ, quỳ phục xuống, đập đầu lên sàn thuyền: "Điện hạ tha cho tiểu yêu một mạng, tôi thật sự không cố ý! Nếu tôi biết trên bè là các vị, cho dù có cho tôi trăm lá gan tôi cũng không dám mạo phạm!"

Trình Tiểu Hoa hiểu rồi. Bè da dê bị một đám cá cắn thủng, đều là những con chưa mở linh trí thì làm sao có thể phối hợp làm việc được? Nhất định là có một con yêu tinh sai khiến. Lúc Đại Hắc mới lên bờ còn chưa nhận ra bọn họ, lúc mở miệng nói rõ là chưa đánh đã khai mà.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Đại Hắc này, sao cậu không ngoan ngoãn làm một con cá tinh đi, sao còn muốn đi gây chuyện? Nếu chết người cậu cũng không được cái gì tốt đẹp đâu."

Đại Hắc khóc rống lên, vốn là một con cá mà lại có thể khóc nhiều như vậy.

"Những tên đáng hận đó! Em sống trong sông này đã hơn trăm năm, trước đến nay đều chỉ chuyên tâm tu luyện, không tạo tội nghiệt gì cả. Thậm chí trước đây còn từng cứu những đứa trẻ bị rơi xuống sông. Nhưng loài người lại lấy oán báo ân, bao nhiêu con cháu của em đều chết trong bụng con người. Em có thể không oán hận sao?"

Trình Tiêu Hoa nói: "Cậu nói cũng có lý, nhưng không thể lấy cứng đối cứng được. Huống chi loài người đã ăn cá suốt bao năm, muốn sửa cũng không sửa được. Đừng nói một con cá tinh nhỏ nhỏ như cậu, cho dù là chúng tôi thì cũng không có cách nào thay đổi."

Đại Hắc dùng vây cá lau nước mắt, tiếp tục nói: "Em cũng biết thế, thân là động vật cấp thấp trong chuỗi thức ăn, chúng em chỉ đành làm đờ ăn cho loài người, một con cá tinh nhỏ nhỏ như em cũng không dám mưu toan thay đổi cái gì. Nhưng gần đây em có thể hóa ra đôi chân, có chân thì có thể lên bờ rồi. Vì thế, có một ngày, em hứng trí bưng bưng, nhảy lên bờ chơi, còn trộm quần áo của loài người, đội mũ, cải trang thành con người. Vốn muốn đến trong làng xóm của nhân loại trải nghiệm những đi đâu mới mẻ. Ai ngờ, ai ngờ..."

Đại Hắc lại ghen ngào: "Sau khi em vào trong một nhà hàng thì thấy đứa cháu đời thứ tám mươi của em. Tên nhóc đó rất thông minh, hay đến chơi với em. Không ngờ một con cá thông minh như vậy mà lại bị loài người bắt mất. Hơn nữa, mọi người có biết bọn họ định làm gì nó không?"

"Làm gì?"

"Làm thành món cá kho dưa!!! Cá cũng có tự tôn của cá, loài người róc thịt bỏ xương, cắt thành từng miếng... rất làm tổn thương tự tôn của loài cá đấy!"

"Này..." Trình Tiểu Hoa muốn an ủi, khuyên nhủ đôi câu nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Cá kho dưa, cô cũng rất thích ăn, nhất là bỏ thêm ít hạt tiêu vào thì ngon thôi r ồi.

Cuối cùng cô chỉ có thể nói một câu: "Sống chết có số, giàu nghèo do trời. Hy vọng con cá đã anh dũng hy sinh kia, kiếp sau có thể đầu thai tốt hơn."

Cá tinh vừa khóc vừa gật đầu: "Cảm ơn chị. Trong đám loài người, chị Tiểu Hoa là người tốt nhất. Còn lại đều là kẻ ác, vô cùng đáng ghét! Đáng tiếc, đạo hạnh của em còn thấp kém, không thể tạo ra sóng gió gì, đồ to một chút là em không thể làm gì, chỉ có thể nhắm vào mấy thuy ền bè nhỏ."

Khích lệ như này... Trình Tiểu Hoa thật sự không dám nhận mà! Nếu như để cho cậu ta biết mình cũng từng ăn cá kho dưa, có lẽ cậu ta sẽ phát điên mất? Bỏ đi, không nói thì hơn.

"Đại Hắc ơi, tôi có thể hiểu được vận mệnh bi thảm của tộc cá nhà cậu. Nhưng sau này đừng gây chuyện nữa có được không? Cậu cũng biết, có một số ít người có khả năng bắt ma trừ yêu. Lần đầu thì không có việc gì nhưng nếu quá nhiều lần, sẽ có người phát hiện ra chuyện bất thường. Đến

lúc đó có một người lợi hại đến bắt cậu, cậu phải làm sao giờ? Những con cháu kia của cậu phải làm sao giờ?"

Đại Hắc nghiêm túc suy ngẫm, cảm thấy rất có lý nên gật đầu: "Em hiểu rồi, sau này sẽ không làm như vậy nữa. Ôi, chỉ là em nóng giận nhất thời mà thôi. Trở về sẽ dặn dò con cháu thông minh hơn chút, để khỏi bị bắt đi."

Trình Tiểu Hoa thấy Đại Hắc đã nghĩ thông nên không nói nhiều nữa. Dù là người hay yêu tinh thì cũng đều có vận mệnh riêng, cho dù bọn họ có thân phận đặc biệt thì cũng không thể tùy tiện can thiệp vào được.

Cảnh Thù là Diêm La, cũng không thể can thiệp vào chuyện của yêu tinh nên nói: "Được rồi, đừng khóc nữa. Hỏi người chuyện này, ở gần đây có trấn nào tên là Phượng Minh không?"

Đại Hắc đã sống trong sông Thủy Nguyên hơn một trăm năm rồi, đối với những vùng gần sông chắc chắn rất quen thuộc.

Từ lâu cá tinh đã biết Cảnh Thù là người lợi hại nhất, nghe thấy hắn hỏi, tự nhiên là cậu ta cảm thấy đây là vinh hạnh ba đời, nên vui vẻ tiến đến trước mặt hắn, cẩn thận nói: "Điện hạ, ngài muốn hỏi trấn Phượng Minh nào? Từ sông Thủy Nguyên đi về phía đông tám trăm mét, có một thôn tên Phượng Minh."

Cảnh Thù nói: "Có trấn nào mà một nghìn năm trước, người dân đột tử chết hết, sau đó lại xuất hiện những chuyện linh dị không?"

Đại Hắc suy nghĩ một lát, nói: "Có! Nghe ông nội của ông nội của ông nội..."

Cảnh Thù không kiên nhân ngắt lời: "Nói trọng tâm!"

Tự dưng nói cá kho dưa làm thèm quá đi!!! Xin lỗi Đại Hắc nha, nhưng chắc kiếp trước tui là một bé mềo chanh sả á :v

Chương 77

Cổ trấn bị lãng quên (phần năm)

Đại Hắc: "Hình như có, nghe nói hơn một nghìn năm trước, toàn bộ người dân của một trấn đột nhiên chết hết chỉ trong một đêm. Mấy chục năm trước, có một ngày rảnh rỗi sinh nông nổi, em đã bơi dọc theo sông, tới gần chỗ kia, đến lúc mặt trời lặn, âm khí ở chỗ đó đột nhiên rất nặng. Dọa em phát sợ lên, vội vàng quẫy đuôi bơi trở về, không dám ở lại quá lâu. Nhưng em không biết đó có phải trấn Phụng Minh hay không."

Trình Tiêu Hoa nói: "Chỗ đó là ở đâu?" Cô cảm thấy chỗ Đại Hắc kể rất giống nơi thực hiện nhiệm vụ.

Lúc thuyền cập bờ, Tôn Danh Dương gọi một đám quỷ sai đến, giao một thuyền đầy cô hồn dã quỷ cho bọn họ. Sau khi tạm biệt Đại Hắc, nhóm người Trình Tiêu Hoa tiếp tục hành trình tìm kiếm cổ trấn nghìn năm.

Trên đường, Trình Tiêu Hoa thấy Tôn Danh Dương cứ mãi ngắm nhìn một khối ngọc bội có tạo hình cổ xưa, nên hỏi: "Sao anh lại có ngọc bội rồi?"

Tôn Danh Dương thở dài: "Trước khi đi Tần Minh giao cho tôi, nhờ tôi chuyển cho thê tử của ông ấy, nói với bà ấy đừng chờ đợi nữa, hãy tái giá đi. Lúc đó tôi quên mất thê tử của ông ấy cũng là người thời Hán, giờ không biết đã đẻ bao nhiêu kiếp rồi nữa."

Sau khi chết, hồn phách Tần Minh luôn ở dưới đáy sông, không hề hay biết đã nghìn năm trôi qua nên vẫn còn nhớ thương người vợ ở quê nhà. Thật làm cho người ta đau lòng mà.

Trình Tiểu Hoa nói: "Có lẽ anh không đưa được rồi, nếu không anh cứ giữ lại dùng đi."

Tôn Danh Dương bày ra biểu cảm chính nghĩa lắm liệt, nói: "Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, đã đồng ý thì phải làm đến cùng. Điện hạ, lúc trở về ngài có thể giúp tôi tra xem vợ của Tần Minh kiếp này đẻ ở đâu không?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Đã qua nhiều năm như vậy, không biết đã chuyển thế bao nhiêu lần rồi. Cho dù có tìm lại được thì anh định thế nào, đi quấy rầy cuộc sống bình thường của người ta cũng đâu có tốt? Huống hồ, nếu như đời này đẻ thành đàn ông thì sao? Chẳng lẽ anh còn muốn anh ta cằn ngọc bội nhớ thương người chồng từ thời Hán hả?"

Tôn Danh Dương: "Thì..."

Cảnh Thù bổ sung thêm: "Đầu thai thành đàn ông còn được, dù sao cũng có thể trao lại tín vật. Chẳng may chuyển kiếp thành súc sinh, thành gà, thành vịt, người định trao đổi kiểu gì? Ủ ù? Cạc Cạc?"

Tôn Danh Dương không còn lời nào để nói nữa.

Trình Tiểu Hoa không nhịn được cười phá lên: "Khiếu hài hước của điện hạ tăng lên rồi, thế mà còn có thể nói đùa.... Ủ ù... Cạc cạc... Sao anh lại có thể nói như vậy được... Ha ha ha, mẹ ơi, cười chết con rồi!"

Dựa theo lời Đại Hắc, buổi sáng ngày hôm sau, bọn Trình Tiểu Hoa đi đến chân núi Lạc Nhật, huyện Linh Phong.

Núi Lạc Nhật là một địa điểm du lịch nổi tiếng, chân núi là khu thương nghiệp, dân cư đông đúc. Lượng khách du lịch khá lớn, dù hôm nay là ngày nghỉ cũng có không ít du khách, từng tốp năm tốp ba đi cùng nhau lên núi.

Núi Lạc Nhật không quá cao, ước chừng khoảng hơn ba trăm mét, có một con đường nhỏ dẫn lên núi.

Sau khi đến nơi, bọn họ không lên núi ngay mà đi tìm một nhà hàng ăn cơm trước đã.

Phía sau quầy thu ngân của nhà hàng này còn có mấy kệ hàng, có rượu, đồ uống cùng đồ ăn vặt.

Ông chủ thấy bọn họ là khách du lịch nên nói mấy câu chào hàng: "Mọi người có muốn mua một chút đồ ăn vặt, ăn sáng, đồ uống để mang theo không? Phong cảnh trên núi rất đẹp, lên rồi thì không muốn xuống ngay đâu. Chỉ bằng mua một chút đồ ăn, lên đó có thể vừa ngắm cảnh vừa ăn uống. Trên núi không có cửa hàng, có muốn mua cũng không được đâu."

Sơn Miêu nói: "Chị Tiểu Hoa, mua nhiều chút. Những thứ trước đó chúng ta chuẩn bị đều rơi vào trong sông rồi. Lần này lên núi, còn không biết phải ở bao lâu, cũng không thể để bụng đói được."

Trình Tiểu Hoa thấy cũng có lý, nên gọi Sơn Miêu đi chọn đồ ăn, dù sao cậu cũng ăn nhiều nhất, cứ để cậu chọn thứ mình thích là được.

Sức ăn của Sơn Miêu rất lớn, cứ lấy luôn tay. Sau một hồi thì mua được bốn túi đồ ăn, suýt làm sạch cái kệ hàng của người ta. Ông chủ vô cùng vui vẻ, lúc tính tiền còn bớt cho họ mấy số lẻ.

Ăn cơm xong, đến lúc thanh toán, ông chủ sắc sảo nói một câu: "Phong cảnh trên núi rất đẹp nhưng nhất định phải nhớ kỹ, trước khi mặt trời lặn thì phải xuống núi đấy!"

Trình Tiểu Hoa liền hỏi: "Tại sao lại phải như thế? Đến núi Lạc Nhật là để xem cảnh mặt trời lặn mà? Nếu trở về sớm thì làm sao có thể xem hết

được?"

Ông chủ cảnh giác xem xét ngoài cửa, rồi mới nói nhỏ: "Không dám đối gạt mọi người, núi này có chút tà khí. Ban ngày thì không sao nhưng nếu như buổi tối mà vẫn ở trên núi thì rất dễ gặp phải những thứ không hay ho!"

"Những thứ không hay ho là sao? Ông chủ, ông nói rõ hơn đi."

"Mấy ngày trước, có một đôi tình nhân đến núi ngắm cảnh. Sau này bị lạc trên đỉnh núi, cảnh sát phải tìm kiếm mấy ngày, đến ngày thứ ba thì phát hiện ra thi thể của họ. Cảnh sát nói với bên ngoài là trượt chân ngã xuống vực mà chết, nhưng những người dân quanh đây như chúng tôi đều biết là nhất định họ gặp phải thứ tà vật nào đó rồi. Núi Lạc Nhật không quá hiểm trở, dọc đường đi lại còn có lan can bằng đá. Huống chi chỗ bọn họ chết không có vách núi, làm sao mà ngã xuống đó chết được. Hơn nữa, đây không phải lần đầu tiên đâu, trước đó cũng chết ở đúng chỗ đó. Ban ngày thì không sao, nhưng cứ đến tối là sẽ gặp chuyện không may."

"Đã tà môn như vậy sao các ban ngành liên quan lại có thể mặc kệ vậy? Họ vẫn để cho mọi người tiếp tục lên núi sao?"

"Ôi, huyện của chúng tôi, trước kia là một huyện vùng núi nghèo khổ, sau đó nhờ vào du lịch ở núi Lạc Nhật này mới giàu lên đấy. Cho dù có gặp chuyện không may thì cũng chỉ là số ít, mà còn vào buổi tối nữa. Cho nên bên trên mới đề chuyện này xuống. Còn cấm không cho chúng tôi tung tin mê tín dị đoan gây hoang mang dư luận. Nhưng những hộ kinh doanh ở đây

đầu sẽ có thiện chí nhắc nhở du khách đừng xuống núi quá muộn. Chỉ cần xuống núi trước khi mặt trời lặn là không sao cả. Tôi cũng là thấy có duyên với mọi người nên mới nói nhiều hơn mấy câu đấy."

"Được, chúng tôi đã nhớ rồi, cảm ơn ông chủ nhé!"

Nghe cá tính miêu tả, bọn Trình Tiểu Hoa chỉ cảm thấy chỗ này có năm phần là chỗ mà hệ thống Địa phủ Tư nhắc đến. Giờ nghe ông chủ nói thì độ chắc chắn đã lên đến bảy phần.

Ăn uống no say, đồ ăn vặt cũng đã mua xong thì lên núi thôi nào.

Phong cảnh của núi Lạc Nhật đúng là có chỗ đặc sắc. Cây cối sum xuê, bên tai lúc nào cũng có tiếng chim hót. Cứ đi được một đoạn thì lại thấy một con suối nhỏ đang chảy róc rách. Cả một đường không hề có chỗ nào không ổn.

Đi khoảng một giờ thì bọn họ đã lên đến đỉnh núi. Trên đỉnh núi, những tảng đá hình thù quái dị lờm chờm, nhưng không quá khó đi, bọn họ có thể leo lên đỉnh một khối đá lớn, nhìn ra xa có thể thấy được đồng ruộng dưới chân núi, xa xa còn có thể thấy cả sông Thủy Nguyên.

Ngắm cảnh đẹp, Trình Tiểu Hoa cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái, những muộn phiền do nhiệm vụ tạm thời được bỏ sang một bên, hỏi Cảnh Thù: "Minh giới có núi không? Có đẹp như thế này không anh?"

Cảnh Thù nói: "Minh giới cũng có rất nhiều ngọn núi nổi tiếng."

"Thật không? Kể cho em nghe đi."

"Ví dụ như núi đao. Chỉ là có chút máu me, nhưng mà rất nổi tiếng đấy, cả ba giới, Thiên, Nhân, Minh đều biết nó."

"..." Hạ lời.

Tôn Danh Dương với Sơn Miêu không có cảm nhận gì đặc sắc lắm, hai người này mỗi người ôm một túi đồ ăn vặt, vô cùng hào hứng bóc ra ăn. Đợi đến lúc Trình Tiêu Hoa quay lại nhìn, bốn túi lớn đồ ăn vặt chỉ còn lại một nửa.

Tôn Danh Dương nhanh chóng nhét một miếng bánh ngọt vào miệng, làm bộ làm tịch nói: "Đều là do Sơn Miêu ăn, tôi cũng chỉ mới ăn được có mấy miếng thôi."

Sơn Miêu nói: "Thì sao nào? Mua để ăn chứ để làm gì?"

Trình Tiêu Hoa cố nhịn cảm xúc muốn đánh cho hai tên tham ăn này một trận: "Không sai, mua để ăn. Nhưng đừng có ăn vèo phát hết như thế chứ!"

Giờ mới chỉ là giữa trưa, chúng ta còn phải ở đây chờ đến tối đây. Sau đây còn không biết sẽ như nào, giờ ăn hết rồi, đến tối đói thì ăn cái gì hả?"

Sơn Miêu nói: "Không sao, em không đói đâu!"

Trình Tiểu Hoa: "Nhưng chị đói!"

Suốt buổi chiều, bốn người ngồi ngắm cảnh, tận hưởng một ngày nhàn nhã,

Khi mặt trời ngả về phía tây, du khách đầu đã suốt núi. Bọn Trình Tiểu Hoa lại tiếp tục đợi cho đến khi màn đêm buông xuống mới dọn dẹp đồ đạc, đi xuống chân núi.

Đường đá không hề có đèn, nhưng đi cũng không khó lắm. Trình Tiểu Hoa bảo Sơn Miêu mở đèn pin ở di động đi lên trước soi đường, Tôn Danh Dương đi ở sau lưng Sơn Miêu, còn Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù cùng nhau đi cuối cùng.

Đi được một hồi, đèn di động chợt tắt, bốn phương tám hướng đều tối đen. Sau đó thì nghe thấy giọng nói của Tôn Danh Dương vang lên: "Di động của cậu hết pin rồi à?"

Sơn Miêu nói: "Không phải đâu, buổi chiều tôi không dùng, làm sao mà hết được."

Trong nháy mắt đó, Trình Tiểu Hoa cảm thấy khí lạnh lan khắp người. Đang muốn nói không ổn thì lại cảm thấy tay bị người nắm. Cô nghĩ là Cảnh Thù kéo tay cô cơ, nhưng sau đó thì nhận ra chỗ khác lạ, bởi vì tay Cảnh Thù rất to. Mà cái tay đang kéo cô là một bàn tay nhỏ, giống như tay của trẻ con.

Đúng lúc này, di động của Tôn Danh Dương sáng lên.

Trình Tiểu Hoa theo ánh sáng từ di động nhìn qua, cô thấy một đứa bé trai khoảng bảy, tám tuổi đang nắm tay cô. Quần áo, tóc tai giống như một đứa trẻ thời cổ đại: tóc búi hai bên, mặc quần áo ngắn, nhìn rất đáng yêu, nhất là đôi mắt kia, to tròn, long lanh đang nhìn cô đầy vẻ đáng thương: "Tỷ tỷ, ta bị lạc mất người nhà rồi, tỷ có thể đưa ta về nhà được không?"

Ban đêm, trong rừng, có một đứa bé ăn mặc quái dị, cả người tản ra mùi khí dày đặc.

Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đều nhìn thấy đứa nhóc này, chỉ im lặng không nói.

Tuy rằng có chuẩn bị từ trước nhưng da đầu Trình Tiểu Hoa vẫn giật mấy cái. Cô ổn định tâm thần, cười: "Em trai nhỏ, em tên là gì, nhà em ở đâu thế?"

Ủm, tên nhóc này rất biết chọn người :3 thử tưởng tượng nó mà nắm tay Cảnh Thù xem J chắc không còn lần thứ 2 đi dọa người r ấi.

Về cách xưng hô, vì tên nhóc ma đó là người cổ đại nên em đề xưng hô như h ấi xưa xưa ở bên nhoa :3

Chương 78

Cổ trấn bị lãng quên (phần sáu)

"Ta tên Tiêu Trụ Tử, nhà ta ở bên kia" nó nâng tay chỉ một hướng, Trình Tiêu Hoa nhìn theo, chợt nhận ra không biết từ lúc nào trong đêm tối lại xuất hiện mấy chấm sáng, giống như là khu dân cư.

"Trời quá tối, ta không dám đi một mình. Tỷ tỷ, tỷ có thể đưa ta về nhà được không?"

"Được, chị đưa em về"

Tay của Tiêu Trụ Tử lạnh như băng, Trình Tiêu Hoa muốn hất ra mấy lần, nhưng chỉ vừa mới hất ra thì nhóc ma này lại nắm chặt lại, còn dùng cái giọng điệu vô cùng đáng thương nói: "Tỷ, tỷ cần chặt tay ta đi, trời tối quá, ta sợ lắm."

Trình Tiêu Hoa: "... " Sợ á? Chị đây mới sợ cưng này.

Dưới sự dẫn đường của Tiêu Trụ Tử, đi một lúc là đã đến trước cửa trấn.

Một dòng sông nhỏ xanh biêng biếc, chia trấn nhỏ làm hai, trên sông có một cây cầu đá dài, nối hai bờ với nhau. Tuy giờ là ban đêm, nhưng toàn trấn đều sáng trưng, độ phồn hoa có thể so sánh với cổ trấn ở Lệ Giang. Nhưng vẫn rất quý dị, cổ trấn rộng như vậy, nhà nhà đều đèn đuốc sáng trưng nhưng lại không có một bóng người đi lại.

Bỗng nhiên Tôn Danh Dương hô lên: "Mọi người mau nhìn, ở đây có một tấm bia đá này."

Tấm bia nằm ngay lối vào cổ trấn, cao khoảng ba mươi xăng ti mét, trên viết ba chữ "trấn Phụng Minh".

Tôn Danh Dương có thể coi là người có ăn học nhiều nhất trong bốn người, gã xem xét bia đá một cách cẩn thận rồi nói: "Xem thể chữ cùng cách viết thì có lẽ là từ triều Tống đấy."

Tiêu Trụ Tử buông tay Trình Tiểu Hoa ra, chạy đến trên cầu đá rồi quay đầu vẫy tay với bọn họ: "Ca ca, tỷ tỷ, mau đến đây đi!"

Trình Tiểu Hoa nhìn Cảnh Thù: "Liệu có phải vào rồi là không còn đường ra không?"

Cảnh Thù nghiêm mặt đánh giá xung quanh, nói: "Quả thực nơi này rất cổ quái. Không nên đến thì cũng đã đến rồi, không lý gì lại quay về, truy vấn ra ngoài sẽ mất mặt lắm đấy."

Hắn nắm chặt tay Trình Tiểu Hoa, cười nhẹ: "Hoa Hoa, em nhớ kỹ nhé, cho dù có gặp phải chuyện gì cũng không được buông tay ta ra đâu đấy."

Trình Tiểu Hoa gật đầu, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn. Có Cảnh Thù ở đây, cho dù có là nhiệm vụ linh dị khó khăn thì cũng không phải là vấn đề to tát gì.

Đang chuẩn bị đi thì lại nghe Cảnh Thù quát: "Họ Tôn kia! Cấm người nắm tay bản quân!"

Tôn Danh Dương sợ hãi buông tay: "Điện hạ, tôi có chút sợ hãi. Tiểu Hoa nắm tay trái ngài là được rồi, còn tay phải để không, cho nên..."

"Câm miệng!" Cảnh Thù tức giận đá gã một phát: "Nắm cái gì mà nắm! Cút qua một bên!"

Nói xong, Cảnh Thù dẫn Trình Tiểu Hoa đi lên trước.

Tôn Danh Dương rất bất an, gã là quỷ sai, mấy trăm năm qua đã bắt không biết bao nhiêu vong hồn nhưng chưa bao giờ có cảm giác như bây giờ, da

đầu cứ giật giật, trong lòng có linh cảm xấu. Không biết tên nhóc Sơn Miêu có cảm thấy như vậy không nữa.

Sơn Miêu thấy ánh mắt Tôn Danh Dương nhìn mình có chút là lạ, cả kinh: "Tuyệt đối không nắm tay anh đâu!"

Tôn Danh Dương: "Con mèo ngu ngốc nhà cậu!"

Trên cầu đá, cứ mỗi một bước đi, âm khí lại càng dày đặc thêm, cho đến khi bọn họ đi qua cầu đá thì có thể cảm giác được cảnh tượng xung quanh có chút vặn vẹo, thật giống như là ảnh ngược. Cảm giác đó chỉ thoáng qua nhưng do bọn họ mất cảm hơn so với người bình thường nên vẫn cảm nhận được khá rõ.

Mà Tiểu Trụ Tử, sau khi đi qua cầu thì không biết đã chạy đi đâu mất rồi.

Toàn bộ trấn Phượng Minh này yên tĩnh một cách đáng sợ. Không có gió nhưng lại có thể thấy rèm cửa cửa hàng nhẹ lay động. Không có bóng người nhưng lại có thể nhìn thấy được khói bếp từ các nhà dân. Tất cả đều rất giống thôn trấn thật, nhưng chỉ không có con người.

Hai tay Trình Tiểu Hoa nắm chặt lấy tay Cảnh Thù, càng lúc cảm thấy bất an và sợ hãi vô cùng.

Cảnh Thù vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, an ủi nói: "Đừng sợ, đây chỉ là ảo giác thôi."

"Ảo giác?"

"Ừ. Như năng lực cỡ Sơn Miêu thì chỉ có thể tạo ảo giác trong mơ. Nhưng ở đây là ảo giác được tạo ra trong thế giới thật. Kẻ tạo ra chắc hẳn là đại yêu hoặc ác quỷ có pháp thuật mạnh mẽ, mọi người phải cẩn thận, để ý kỹ càng vào."

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Có phải là do tên nhóc kia làm không?"

Cảnh Thù nói: "Nó không có khả năng mạnh như vậy đâu, nếu không ta cũng không để nó trốn dễ dàng như vậy."

Đúng lúc này, cỗ trấn vốn yên tĩnh lại trở lên ồn ào bởi tiếng người trò chuyện. Người trong trấn dường như từ trong không trung xuất hiện. Bên bờ sông có mấy đứa trẻ đang nghịch nước bị mẫu thân hùng hổ nhéo tay xách lên bờ. Trong sông có hai chiếc thuyền nhỏ đang đi đến, lúc đi ngang qua nhau, người chèo thuyền còn chào nhau một tiếng. Ven sông nhà cửa san sát nhau, quán ăn, hiệu cày c耩, bán quần áo trang sức, cái gì cũng có, còn có hai kỹ nữ trang điểm xinh đẹp đang đứng ở cửa sổ tầng hai chào khách. Thậm chí còn có hai tiểu thương bán hoa quả đi ngang qua, đụng trúng Tôn Danh Dương.

Tôn Danh Dương ôm chỗ bị đụng trúng, hừ một tiếng: "Đau quá."

Tiêu thương kia quay đầu nhìn gã, cười ngượng ngùng: "Xin lỗi. Đường rất hẹp, các vị đừng đứng giữa đường nữa."

Tôn Danh Dương trả treo: "Nơi này không phải đâu là đồ giả sao? Sao còn có thể bị đụng trúng?"

"Người mới là giả! Người là ai, sao dám nói thế!" Tiêu thương kia xì một tiếng khinh miệt, rồi đi khỏi đó.

Cảnh Thù nói: "Vốn là giả, nhưng có lẽ chỉ cần bước vào trấn thì sẽ giống như bước vào một thế giới chân thật."

Trình Tiêu Hoa nhớ tới lần bị Sơn Miêu nhốt trong mộng cảnh, liền nói: "Điện hạ, lần trước anh nói là trong mộng cảnh chỉ là hư ảo, dù thế nào cũng sẽ có sơ hở, chỗ sơ hở chính là nơi phá mộng. Như vậy ảo giác cũng giống thế chẳng?"

Cảnh Thù nói: "Quả thật như thế."

Trình Tiêu Hoa nói: "Đã vậy chúng ta cứ đi dạo xung quanh xem, biết đâu lại tìm ra được chỗ sơ hở."

Đi vào trong trấn Phượng Minh, dường như là trở về một ngàn năm trước.

Trẻ con đuổi nhau cười vui vẻ, người già tụ tập nói chuyện phiếm, thương gia hét to mời gọi khách. Hết thấy đâu vô cùng chân thật, giống như đây là một thôn trấn thật sự, thời đại thật, mọi thứ đâu là thật. Ấy, liệu có phải những gì trước kia trải qua mới là một giấc mộng? Còn nơi đây mới là thế giới thật? Còn mình thì là người thuộc về nơi này?

"Hoa Hoa, đừng suy nghĩ linh tinh!" Cảnh Thù vỗ nhẹ vào giữa trán Trình Tiểu Hoa, kéo ý thức của cô trở về. Cô tỉnh táo lại: "Em làm sao thế?"

Quay đầu nhìn Sơn Miêu với Tôn Danh Dương, một yêu một quý này ánh mắt đại ra, trên môi treo nụ cười quý dị ngớ ngẩn.

"Thật là đờ vô dụng, mặt mũi của bản quân mất hết rồi!" Cảnh Thù hừ lạnh, mỗi tay tung một chưởng đánh về phía trán bọn họ. Một yêu một quý lúc này mới giật mình tỉnh lại.

Tôn Danh Dương nói: "Sao lại thế này? Vừa nãy tôi còn cảm thấy tôi là người của trấn này cơ đấy?"

Sơn Miêu cũng gãi đầu, vẻ mặt mê mang: "Vì sao em lại cảm thấy mình là một con mèo trong cái trấn này nhỉ, thiếu chút nữa còn muốn đi bắt chuột?"

"Quả nhiên lợi hại, còn hiểu được cả mị thuật cao cấp. Hoa Hoa, em nắm chặt lấy tay ta đi, nhất định không..." Còn chưa nói hết, Cảnh Thù đã nhận ra chỗ không ổn, bên cạnh hắn trống không, Hoa Hoa đã biến mất!

Sơn Miêu cũng phản ứng lại: "Sao không thấy chị Tiểu Hoa đâu rồi? Chị Tiểu Hoa, chị Tiểu Hoa!"

Tôn Danh Dương cũng gấp gáp: "Điện hạ, sao ngài không giữ chặt Tiểu Hoa, trong bốn người chúng ta, cô ấy là người có linh lực yếu nhất!"

"Còn không phải bởi vì các người sao!" Cảnh Thù tức giận, quát to: "Bản quân mặc kệ người là cái thứ gì, nếu dám làm tổn thương Hoa Hoa của ta, ta sẽ cho người sống không bằng chết!"

Vừa rồi chỉ mới buông tay ra một vài giây, ảo cảnh trước mặt Trình Tiểu Hoa thay đổi, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng của Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương ngày càng mờ ảo. Cô nhào qua muốn tóm họ lại, nhưng lại xuyên qua người họ, ngã sấp mặt luôn. Ngẩng đầu lên thì không còn thấy họ nữa. Chung quanh vẫn như cũ, chỉ có bọn Cảnh Thù là biến mất không còn tăm tích.

Sao lại thế này?

Trình Tiểu Hoa lấy di động ra muốn gọi cho Cảnh Thù, nhưng điện thoại không hề có tín hiệu. Vậy là cô đã mất liên lạc hoàn toàn với bọn Cảnh Thù rồi.

Trong lòng Trình Tiểu Hoa vừa sốt ruột vừa sợ hãi. Nếu là một cô gái bình thường, lúc này chắc hẳn đã khóc lóc ỉ ôi. Nhưng Trình Tiểu Hoa thì khác, dù sao cũng đã trải qua nhiều chuyện, tâm lý vững hơn chút.

Chỉ có lúc đầu là có chút rối loạn, xong sau đó nhận ra cứ như vậy thì không tốt, nên Trình Tiểu Hoa tự nhủ: "Không được, không thể loạn! Càng loạn càng dễ bị lợi dụng sợ hãi. Điện hạ nói cái này là ảo giác, người tạo ra ảo giác muốn chúng ta lạc nhau, có khi là ở ngay trước mặt nhưng không nhìn thấy nhau thôi. Ừ, nhất định là như vậy!"

Trình Tiểu Hoa lắc lắc Minh Âm Linh, tiếng leng keng thanh thúy lọt vào tai, không chỉ làm cho cô minh mẫn hơn mà bất an và sợ hãi cũng vơi bớt đi.

Nàng thì thào tự nói: "Không sợ, mình có Minh Âm Linh bảo vệ, âm hồn không thể làm hại mình. Điện hạ, anh nghe được tiếng chuông thì mau mau đến tìm em đi." Không biết từ khi nào nhưng giờ Trình Tiểu Hoa càng ngày càng ý lại vào Cảnh Thù.

Có lẽ là, tuy hệ thống luôn yêu cầu cô tự mình hoàn thành nhiệm vụ, nhưng trên thực tế mấy lần làm nhiệm vụ đều có Cảnh Thù ở bên cạnh. Chẳng ngại lúc đầu hắn chỉ khoanh tay đứng nhìn, thậm chí chỉ cầm đầu cầm cổ chơi điện tử, không quan tâm đến chuyện cô sống hay chết. Chẳng qua chỉ cần có hắn ở bên cạnh, Trình Tiểu Hoa theo bản năng nhận định nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Thậm chí sau này cô còn bắt đầu mong chờ có nhiệm vụ để làm. Bởi vì mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, cô đều được hệ thống tặng thưởng.

Giờ phút này, tuy lạc mất bọn Cảnh Thù nhưng Trình Tiểu Hoa tin tưởng Cảnh Thù nhất định sẽ tìm được mình. Nếu không được, cô cứ đứng yên ở đây chờ là ổn rồi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cô nghe được một âm thanh truyền đến: "Hoa Hoa!"

Ôi, xì poi nha quý zị J)) Anh trao em một cú lừa :3

Chương 79

Cổ trấn bị lãng quên (phần bảy)

Ngoái đầu nhìn lại thì thấy Cảnh Thù đang đẩy mấy tiểu thương chặn đầu, chạy vội tới trước mặt Trình Tiểu Hoa rồi ôm chặt cô vào lòng: "Tốt rồi, cuối cùng cũng tìm được em!"

Trình Tiểu Hoa mừng rỡ, cô chỉ biết, cho dù là lúc nào, hay trong hoàn cảnh nào, điện hạ của cô nhất định có thể tìm thấy cô.

"À, Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đâu rồi?" Trình Tiểu Hoa rời khỏi vòng ôm của Cảnh Thù, xem xét xung quanh nhưng không thấy Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đâu cả.

Cảnh Thù nhíu mày: "Vừa rồi ta sốt ruột tìm em, nên không để ý đến hai người bọn họ nên bị tách ra."

Trình Tiểu Hoa có chút lo lắng: "Bị lạc rồi? Chúng ta mau đi tìm họ đi."

Cảnh Thù kéo tay Trình Tiểu Hoa: "Đừng vội, hai người họ đạo hạnh không thấp, cho dù có ở trong này một lúc nhất thì cũng không gặp nguy hiểm gì đâu."

"Người ở đây rốt cuộc là làm sao vậy? Thật sự đâu là ảo giác sao anh? Anh nhìn xem, rất chân thực."

Cảnh Thù nói: "Đây hẳn là trạng thái của bọn họ vào một nghìn năm trước."

Trình Tiểu Hoa nói: "Những người kia là âm hồn hay là ảo ảnh mà thôi?"

"Là thật. Những âm hồn bị vây ở chỗ này, không có cách đi đâu thai, cũng không có cách trốn thoát khỏi cảnh bị vây khốn này."

"Vây ở đây? Tại sao lại bị vây ở đây?"

Cảnh Thù lắc đầu: "Không biết được. Đi thôi, chúng ta đi dạo quanh đây xem, xem xem có thể phát hiện ra cái gì hay không. Nhớ kỹ, lần này không được buông tay ta ra."

Trình Tiểu Hoa gật đầu, cùng Cảnh Thù đi dọc đường nhỏ ven sông.

Trên đường nhỏ ven sông là các cửa tiệm đủ màu, là loại mặt trước dùng để bán hàng mặt sau là nhà ở. Cho dù đã là ban đêm thì vẫn sáng đèn, trong tiệm, lão bản đang tiếp khách hoặc đang ngồi ở cửa nói chuyện với hàng xóm.

Một tay Cảnh Thù nắm chặt tay Trình Tiểu Hoa, một tay chỉ vào các cửa hàng bên đường: "Nhìn nhà kia kìa, nhà đó bán đồ ăn, rất thơm ngon. Còn nhà kia bán đồ trang sức, nữ nhi đều thích ngắm những thứ đó, em xem, đã muộn thế này mà còn rủ nhau đến mua đồ."

Trình Tiểu Hoa nhìn theo, bụng không nhịn nổi mà réo lên. Từ chiều đến giờ cô chỉ mới ăn một chút đồ ăn vặt. Vốn dĩ sợ buổi tối còn phải ở lại đến muộn nên không dám ăn quá nhiều, để dành cho buổi tối. Giờ thì hay rồi, đồ ăn vặt đều để ở chỗ Sơn Miêu, cô không thể ăn được.

Cảnh Thù nhìn cô, lộ ra một nụ cười ấm áp vô cùng hiếm thấy: "Đói rồi hả?"

Trình Tiểu Hoa gật đầu.

Cảnh Thù nói: "Vừa hay bên này có một tiệm đồ ăn, chúng ta đi qua đó xem sao."

Trình Tiểu Hoa đang do dự thì đã bị Cảnh Thù dắt qua đó.

Tiệm cũng không quá lớn, có bốn cái bàn nhỏ, trong đó có một bàn đã có khách, ba gã đàn ông đang ở đó ăn mì sợi.

Một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi, búi tóc mặc áo tay dài kiểu nhà Tống, cười hỏi: "Nhị vị muốn ăn gì? Tiều điếm có bánh hấp, canh bánh, còn có các món phụ khác nữa."

Trình Tiều Hoa giựt nhẹ tay Cảnh Thù: "Thứ trong ảo cảnh có thể ăn được sao?"

Cảnh Thù nói: "Không thử thì làm sao biết có thể ăn được hay không?"

Phụ nhân thấy họ không trả lời thì lại chủ động nói tiếp: "Nhị vị là người phương Bắc hay phương Nam vậy? Nếu là phương Bắc thì để ta mang lên hai chén canh bánh, ăn đồ ăn nóng hổi, cả người đều thấy thoải mái hơn. Nếu là người phía Nam thì để ta làm cho nhị vị vài món đồ ăn với cơm trắng."

Trình Tiều Hoa nói: "Nếu không thì cứ mang hai món đồ ăn phụ tùy ý cô đi."

Tìm chỗ ngồi xuống, cô nhìn cảnh vật, con người xung quanh nhưng không tìm thấy chút sơ hở nào cả.

Cảnh Thù an ủi cô: "Thoải mái đi, càng sốt ruột càng khó tìm được. Chi bằng cứ coi đây như thế giới bình thường xem, xem mấy thứ này có thể làm ra chuyện gì."

Không lâu sau, phụ nhân bưng tới hai đĩa đồ ăn cùng hai bát cơm. Một đĩa là thịt bò nấu tương ngũ vị, mỗi miếng đều được cắt rất mỏng, cực kỳ thơm ngon. Còn một đĩa là đậu da lạnh, bỏ thêm chút dầu vừng và hành lá, mùi thơm rất kích thích. Cơm không hề nhão nhão dính dính như cơm nấu bằng nồi cơm điện. Cơm ở đây rất toát. Trình Tiểu Hoa là người lớn lên ở vùng quê, nên vừa thấy đã biết cơm này là nấu trong nồi gang, dùng củi đun. Dùng đũa gắp một ít đặt gần mũi người, quả nhiên có mùi củi thoang thoảng.

Đã rất lâu rồi không được ăn cơm nấu bằng cách như vậy nên khi người thấy mùi này, cơn thèm ăn trong bụng càng bị kích thích càng lớn. Nhưng đồ ăn này có thể ăn được thật à?

Suy nghĩ một lát, Trình Tiểu Hoa vẫn quyết định đặt đũa xuống: "Vẫn không nên ăn."

Phụ nhân thấy cô không động đũa nên đi tới hỏi: "Nhị vị quan khách, chẳng lẽ đồ ăn không hợp khẩu vị hay sao?"

"Không, không, đồ ăn ngon lắm..." Trình Tiểu Hoa nói được một nửa, đột nhiên có giẻ bỏ chạy, Cảnh Thù cũng chạy theo.

Phụ nhân thấy vậy, sau khi sửng sốt thì hét lớn: "Có người ăn cướp! Mau bắt lấy ả! Bắt ả lại!"

Trình Tiểu Hoa chỉ chăm chăm chạy về phía trước, không quan tâm đã chạy được bao xa hay đụng ngã bao nhiêu người đi đường, tiều thương, mãi cho đến khi sắp không thể nổi nữa mới vịn vào cây ven đường, thở hổn hển.

Nhịp thở còn chưa ổn định, thì giọng nói của Cảnh Thù đã vang lên bên tai: "Sao đột nhiên em lại bỏ chạy vậy?"

"Bởi vì..." Trình Tiểu Hoa không nói nữa, hóa ra một quả cầu lửa đánh về phía Cảnh Thù.

Thân thể Cảnh Thù dễ dàng né được quả cầu lửa, kinh ngạc hỏi: "Hoa Hoa, em làm cái gì vậy? Sao lại đánh ta?"

Một quả không trúng, Trình Tiểu Hoa có chút tiếc nuối, lạnh lùng nói: "Đến giờ phút này rồi, đừng giả bộ nữa. Người căn bản không phải là anh ấy!"

Trên mặt "Cảnh Thù" nở một nụ cười ôn hòa, vươn tay về phía cô: "Hoa Hoa, em đang cái gì vậy? Cái gì không phải anh ấy? Mau nắm lấy tay ta nào, ta dẫn em đến chỗ này hay lắm."

Trình Tiểu Hoa vừa thẩn tích tụ linh lực vào lòng bàn tay vừa nói: "Đã đến lúc này rồi, đừng giả bộ nữa, cho dù người có thể biến thành hình dáng của anh ấy nhưng người vẫn không phải là anh ấy!"

"Cảnh Thù" vẫn cười, giọng điệu lại hơi có chút kinh ngạc: "Vì sao? Ta vẫn luôn âm thầm quan sát các người, mãi mới dám biến thành dáng vẻ của hần."

Trình Tiểu Hoa nói: "Bên ngoài chỉ là một cái túi da mà thôi, cho dù có ngoại hình giống nhau nhưng tính cách sẽ khác nhau. Thậm chí cả cách cười cũng không giống được."

"Cười không giống? Chẳng lẽ cười còn phân ra năm bảy loại khác nhau à?"

"Cảnh Thù có khi sẽ cười lạnh một cái, có khi lại rất kiêu ngạo nhưng tuyệt không giống như người. Người cười vô cùng ôn hòa, ấm áp, rất hiền lành. Huống hồ cũng không phải chỉ có một chỗ sơ hở này."

"Còn sao?"

"Cảnh Thù sẽ không quan tâm quán cơm đó tên gì, cũng sẽ không có chuyện không thấy tại Sơn Miêu và lão Tôn mà không thèm để ý. Có thể anh ấy sẽ không sốt ruột, nhưng theo tính cách thường ngày thì nhất định sẽ mắng chửi một hai câu."

"Rốt cuộc là do cô quá thông minh hay do ta đã rất ngu ngốc?" Cảnh Thù giả cười cười, thân người hay run lên, chuyển về dáng vẻ vốn có.

Từ bên ngoài thì có lẽ gã vẫn còn rất trẻ, khoảng tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt trẻ trung, trên người mặc một bộ cẩm bào màu xanh, mái tóc dày búi thành một búi trên đỉnh đầu. Ở trong cổ trấn này, cùng với kiểu cười ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy gã có vài phần quân tử như ngọc.

Chẳng qua Trình Tiểu Hoa cũng không dám buông lỏng cảnh giác, âm thầm rất giỏi ngụy trang, lỡ như gã chỉ làm ra vẻ hiền lành thì sao.

Gã chấp tay vái chào: "Tại hạ Từ Phong, đã mạo muội rồi, mong cô nương chớ để trong lòng."

Trình Tiểu Hoa nói: "Nói đi, anh muốn làm gì? Sao lại tách tôi ra khỏi nhóm bạn của tôi?"

Từ Phong nói: "Xin hãy tin ta, ta không có ác ý gì cả. Chỉ là cảm thấy cô nương có chút quen mắt, nghĩ rằng cô nương đừng ý đi thăm thú trấn Phượng Minh, lại sợ bạn cô vụng tay vụng chân nên mới làm ra hạ sách này."

Không có ác ý á hả? Ha ha, có quý mới tin!

"Tôi không muốn cùng anh đi thăm thú trấn này đâu?"

"Tại hạ vô cùng có thành ý, mong cô nương đừng nên cự tuyệt."

Gã vẫn đang cười, nói chuyện cũng rất nho nhã lễ độ, nhưng quanh thân thể lại tản ra một cỗ khí mãnh liệt khiến cho Trình Tiểu Hoa không thể cử động được, giống như bị một sợi dây vô hình trói lại.

Cô cũng thử vận dụng linh lực nhưng ở trước mặt đối phương, những linh lực mỏng manh kia không thể di động được. Mà Minh Âm Linh dường như cảm nhận được đi đâu gì đó, kêu leng keng không ngừng.

Từ Phong nhăn mày, rõ ràng là đã cảm nhận được âm khí trên người mình không có cách nào có thể xâm nhập vào thân thể của đối phương nên nói: "Khuyên cô nương đừng nên phản kháng, tại hạ thật không đành lòng gây tổn hại cô nương."

Không đành lòng, sao người còn nghĩ cách khống chế linh lực của ta? Ý vào chính mình là một tên quý già khộm tung hoành suốt nghìn năm hả?

Trong lòng Trình Tiểu Hoa đang điên cuồng mắng mỏ, nhưng cũng biết vào những lúc như này không thể lấy cứng đối cứng, đành cười gượng: "Cùng đi thăm, vậy đi thăm thú thôi, dù sao chúng tôi cũng đến du lịch, thăm kiêu gì mà chẳng được. Chỉ là, có thể bỏ cấm chế được không, nếu không đến đi đường tôi còn không làm được thì đi thăm cái gì được?"

"Được!" Từ Phong cười, quả nhiên đã thu tay. Trình Tiểu Hoa cảm thấy cấm chế được giải trừ, thở phào nhẹ nhõm. Con quỷ này rốt cuộc muốn làm cái gì? Không lẽ nhàn rồi đến đau trứng nên tìm người tiêu khiển?

Lại nghe Từ Phong nói: "Cô nương, chúng ta đi được chưa? Nàng xem, có thuyền tới, chỉ bằng chúng ta cùng nhau du thuyền đi."

Trình Tiểu Hoa quay đầu nhìn lại, quả thật có một con thuyền cỡ kính đang chậm rì rì chạy đến. Rõ ràng lúc này ở gần đây còn không có thuyền, sao giờ đã xuất hiện rồi?

Cũng không biết có phải là do tưởng Trình Tiểu Hoa đã đồng ý hay không, Từ Phong rất vui vẻ, vỗ tay gọi: "Thuyền ơi!"

Thuyền nhỏ chậm rãi rẽ sóng, đậu gần bờ. Chèo thuyền là một ông lão mặc áo vải thô thời Tông, râu tóc bạc phơ, chào Từ Phong: "Chào Từ công tử."

Từ Phong cũng khách khí vái ông ta một cái, nhảy lên thuyền trước, sau đó giơ tay ra trước mặt Trình Tiểu Hoa: "Cô nương, ta đỡ nàng, cẩn thận đừng để ngã xuống sông."

Trình Tiểu Hoa đang âm thầm tính toán xem nếu bây giờ mình bỏ chạy thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu phần trăm.

Chương 80

Cổ trấn bị lãng quên (phần tám)

Từ Phong thấy cô chần chừ thì nói: "Cô nương đừng nên làm việc vô ích, cho dù cô có chạy đi đâu cũng không thoát khỏi tay ta đâu."

Trình Tiểu Hoa hừ một tiếng, nhảy xuống thuyền.

Dù biết rõ thuyền này cũng chỉ là ảo cảnh nhưng lại chân thật đến mức kỳ quái. Lúc cô đi vào trong khoang thuyền, vì những bước đi của cô mà thân thuyền còn chòng chành theo. Đành vậy thôi, dù sao cô cũng không thể trốn thoát ngay được, cứ xuống khoang thuyền kiểm chỗ ngỗ ỉ thưởng thức phong cảnh hai bên bờ vậy.

Thuyền phu chống sào dài, đẩy nhẹ, con thuyền nhỏ nhanh chóng rời bờ, trôi ở giữa sông.

Từ Phong hỏi cô: "Phong cảnh ở đây rất đẹp đúng không?"

Trình Tiểu Hoa gật đầu: "Không ngờ vào thời đại đó mà trấn nhỏ này đã phồn hoa đến vậy."

Nghe vậy Từ Phong có chút đắc ý, nói: "Trấn Phượng Minh chúng ta cách sông Thủy Nguyên không xa lắm, lũ khách từ Nam chí Bắc muốn qua sông đều phải nghỉ ngơi ở trấn chúng ta trước. Cái tiệm ta vừa đưa nàng đi kia có bán cả đồ ăn phương Bắc lẫn đồ phương Nam, có thể thỏa mãn được khẩu vị của những lũ khách này."

Trình Tiểu Hoa hỏi dò: "Đều đã chết hết cả rồi, sao vẫn còn ở lại nơi này?"

App Địa phủ Tư chỉ nhắc đến việc hơn một nghìn năm trước, toàn bộ người trong trấn Phượng Minh đều chết hết. Nhưng nguyên nhân cụ thể là gì thì Trình Tiểu Hoa cũng không biết được.

Nhắc đến chuyện cũ, mặt Từ Phong có chút nghiêm trọng, cũng may gã vẫn ngượng ý nói.

Trấn này sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi vì thời kỳ Nam Bắc triều có một vị hoàng hậu xuất thân từ nơi đây.

Từ đó, trấn nhỏ này cũng dần trở nên phồn hoa hơn. Người dân trong trấn vừa cần cù vừa hiền lành. Nhưng mà trời không bảo hộ Phượng Minh.

Một đêm khuya vào một nghìn năm trước, lúc cư dân trong trấn nhỏ này đang chìm trong giấc ngủ say, núi Lạc Nhật bỗng nhiên rung lắc cực mạnh, toàn bộ thôn dân bừng tỉnh, sợ hãi chạy ra ngoài nhìn xem nhưng chỉ thấy đỉnh núi cách đó không xa đang bị sương khói bao phủ, cả đỉnh núi đang cháy rừng rực.

Phản ứng đầu tiên của những người trong trấn đầu nghĩ là trên núi bị cháy nhưng không kịp suy nghĩ nhiều hơn, ánh lửa cùng với nham thạch nóng chảy đã nuốt sống cả trấn nhỏ này. Toàn bộ sinh linh trong trấn này, trong nháy mắt đầu chết hết!

Tuy rằng đã rất nhiều năm trôi qua, nhưng Trình Tiểu Hoa vẫn cảm nhận được trong giọng kể của Từ Phong có sợ hãi cùng sự bi thương vô hạn. Thiên tai như vậy, đừng nói là một nghìn năm trước, cho dù ở xã hội hiện đại, khoa học phát triển mạnh thì cũng vẫn khó trách.

"Chuyện đã rồi, giờ có muốn khuyên người nén bi thương cũng không phải, càng không có ý nghĩa gì. Nhưng đã như vậy rồi, tại sao không nghĩ cách thay đổi, tại sao còn muốn cưỡng ép lưu lại nhân gian? Sớm đi đầu thai, khỏi mắc thêm lỗi lầm gì có lẽ sẽ tốt hơn đấy."

Từ Phong chưa xót lác đầu: "Không phải chưa từng nghĩ đến chuyện rời đi. Ngay từ đầu ta đã nói với nàng rồi, linh hồn chúng ta bị giam ở đây, không thể đầu thai, cũng không thể thoát khỏi nơi này. Đòi đòi kiếp kiếp, vĩnh viễn vĩnh viễn bị giam ở đây."

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Là cái gì giam các người?"

Từ Phong nói: "Có một nguồn năng lượng quý dị trên núi Lạc Nhật giam chúng ta ở đây, còn cụ thể đó là thứ gì thì ta cũng không biết."

"Nguồn năng lượng quý dị?"

"Ừ. Cho nên ta tìm nàng là hy vọng nàng có thể giúp chúng ta tìm ra nguyên nhân, cứu thoát chúng ta."

"Vậy tại sao người chỉ tìm mỗi ta? Ba đồng nghiệp kia của ta, người phải biết là năng lực của họ mạnh hơn ta rất nhiều."

"Chính bởi vì họ mạnh hơn cho nên ta không dám đến gần họ, chỉ có thể tạm nhốt họ trong ảo cảnh."

"Còn nữa, sao người lại chắc chắn rằng ta có thể giúp được người."

"Bởi vì ta cảm thấy nàng rất hợp mắt ta." Từ Phong nghiêm túc nhìn cô, cười nhạt: "Thế sự vô thường, vạn sự tùy duyên. Cho dù thành hay không thành đều là số mệnh cả rồi."

Đơn giản chỉ là do hợp mắt sao?

Tuy rằng Trình Tiểu Hoa cảm thấy lý do này hơi miễn cưỡng nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của gã thì cũng không nói gì nữa.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Giúp người cũng được, nhưng nếu chỉ dựa vào sức của một mình ta thì không thể thành công được. Người để cho ta gặp lại các đồng nghiệp của ta thì hay hơn."

Từ Phong lắc đầu: "Không, ta không tin bọn họ, ta chỉ cần nàng giúp ta là được rồi."

Trình Tiểu Hoa hừ lạnh: "Người không tin bọn họ, thế sao lại tin tưởng ta? Rồi cuộc người tin ta ở chỗ nào? Chẳng lẽ là vì hợp mắt?"

"Tất nhiên."

"..." Trình Tiểu Hoa cạn lời.

Ngược lại, Từ Phong không vội vã muốn Trình Tiểu Hoa giúp đỡ, mà bắt đầu giới thiệu cảnh vật hai bên bờ cho cô, có vẻ muốn lấy lòng: "Nàng nhìn xem Trần Bảo Các bên kia, các loại vòng tay, đồ trang sức ở tiệm đó đều rất đẹp, rất được ưa chuộng. Bất quá giá có chút đắt, chỉ có tiểu thư, phu nhân nhà giàu mới có thể mua được. Còn cái cầu kia, lúc nàng vào trấn có đi qua rồi đấy. Tên nói là cầu Phượng Minh. Lúc ta mười lăm tuổi, trấn có mưa to kéo dài nhiều ngày liên tiếp, cầu bị nước đánh sập. Ta đã

ủng hộ tiền để xây dựng lại. Nguyên liệu đều là loại đá tốt nhất, tự ta giám sát. Sau khi xây xong thì lại bị nước phá sập lần nữa."

"Lúc sống, người là người tốt đấy."

"Ta luôn là người tốt, ta cũng không hề có ác ý gì với nàng cả, nàng không cần phải thời thời khắc khắc đầu đê phòng ta đâu."

Trình Tiểu Hoa cười: "Không, ta không đê phòng người."

Gã cũng không để tâm đến việc trong điệu cười của Trình Tiểu Hoa có mấy phần giả dối, lại tiếp tục giới thiệu cảnh vật.

Đội đến lúc thuyền đi qua vòng cung cầu Phượng Minh, phía trước xuất hiện một tòa nhà ba tầng. Trong trấn nhỏ này, phần lớn đều là nhà trệt cùng những kiến trúc hai tầng, tòa nhà ba tầng này cực kỳ khí phát, cả đường mới chỉ có một.

Từ Phong đặc ý nói: "Đó chính là Tử lâu Phượng Minh, chính là tử lâu lớn nhất, xa hoa nhất của bản trấn. Ở đó, nàng có thể ăn bàn tiệc ngon nhất trấn, có thể ở trong phòng thuê tốt nhất trấn. Cô nương vẫn chưa dùng bữa tối, chi bằng chúng ta đến đó ăn thôi."

"Không cần, ta chưa đói..." Cô muốn cự tuyệt, nhưng bụng lại không có tí ồn ã mà kêu lên.

Từ Phong cũng không có ý tứ trêu chọc cô, mà thuyền cũng đã dừng lại bên bờ trước tử lâu Phượng Minh.

Có lẽ là biết Trình Tiểu Hoa sẽ không đồng ý cho dắt đi, Từ Phong cũng không đưa tay ra nữa, mà chỉ hơi nghiêng người, làm ra dáng vẻ "mời" rất quân tử.

Lúc ở trên thuyền, vì xung quanh toàn là nước, không tiện bỏ trốn, nên Trình Tiểu Hoa cảm thấy lên bờ vẫn tốt hơn, cũng không nói gì cả.

Cả ba tầng lầu của tử lâu Phượng Minh đều đèn đuốc sáng trưng, còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng ồn ào từ trong phòng thuyền ra.

Cho đến lúc bước vào đại sảnh của tử lâu, quả nhiên, việc buôn bán rất tốt, một sảnh có mấy chục cái bàn, bàn nào cũng có khách.

Từ Phong nói: "Tầng ba là phòng ở, tầng hai là ghế lô khá an tĩnh, chúng ta lên tầng hai đi."

Gã dẫn Trình Tiểu Hoa đi lên, tìm một cái ghế lô gần cửa sổ, ngồi ở trên ghế nhìn ra có thể thấy hết sông nhỏ cùng các cửa hàng ở bờ bên kia, tầng

nhìn rất tốt.

Từ Phong không xem thực đơn, quen miệng gọi vài món, dặn dò tiểu nhị làm nhanh một chút.

Lúc đầu, Trình Tiểu Hoa còn chưa nghĩ đến vấn đề ăn uống, cho đến khi ở trong một không gian tràn ngập mùi thơm của đồ ăn thì nước miếng cũng tiết ra nhiều hơn.

Cô nuốt nước miếng, muốn phân tán lực chú ý nên nói chuyện phiếm với Từ Phong:

"Nhà người ở đâu? Nhìn cách ăn mặc, hẳn là người xuất thân từ nhà giàu có đúng không?"

Từ Phong nói: "Nhà ta có dòng dõi thư hương, tổ phụ đã từng làm Huyện lệnh. Nghiệp học của phụ thân ta không thành công, nhưng lại rất có khả năng buôn bán, lúc thịnh vượng nhất, có buôn bán lá trà, tơ lụa, tửu lâu, ngân trang. Là một phú thương nổi tiếng một vùng. Đáng tiếc, chữ tài liền với chữ tai một vần. Năm mười hai tuổi, phụ thân mắc bệnh qua đời, mất thấy cả nhà sắp sụp đổ, tổ phụ đã ở ẩn đã ra mặt làm chỗ dựa cho ta."

"Nhưng thực ra, tổ phụ vẫn luôn chướng mắt thương nhân, người thường xuyên nói thương nhân là nghề nghiệp thấp kém. Bởi vì phụ thân từ bỏ nghiệp học, chuyển qua làm thương nhân mà tổ phụ cấm cửa phụ thân suốt bao năm. Còn ta, cũng giống như phụ thân, không thích học hành. Sau khi

phụ thân qua đời, những chường quỳ dưới chướng cha ta, ý vào chuyện ta còn nhỏ, nên tên nào tên nấy đều đổ mắt nhìn chăm chăm sản nghiệp nhà họ Từ chúng ta. Là nhờ tổ phụ dứt bỏ thành kiến, thay ta đảm nhiệm trọng trách để ta có cơ hội từng bước từng bước gánh vác việc làm ăn của gia đình. Lúc ta mười năm tuổi là đã có thể tự mình giải quyết các công việc làm ăn của gia đình rồi. Từ lâu Phượng Minh này cũng là sản nghiệp của ta – nàng xem, đồ ăn đã được mang lên rồi, chúng ta ăn trước đi."

Từ Phong quả thật là một công tử quý tộc, đến cả động tác gấp thức ăn mà cũng tao nhã như vậy.

Trình Tiểu Hoa thấy gã gấp một miếng tôm nõn vào bát mình, không nhận được mà nói: "Đây chỉ là ảo cảnh, thật sự có thể ăn được sao?"

Từ Phong cũng gấp một miếng tôm nõn bỏ vào miệng mình, nói: "Nàng xem, không phải có thể ăn được hay sao? Ảo cảnh cũng là giả nhưng tại hạ khoản đãi bằng hữu sẽ không làm bộ làm tịch."

Trình Tiểu Hoa gấp miếng tôm nõn lên xem, rốt cuộc vẫn không ăn nên lại buông đũa xuống.

Sắc mặt Từ Phong lộ ra một chút thất vọng: "Nàng vẫn không tín nhiệm ta sao? Còn ta thật sự đã coi nàng là bằng hữu."

Trình Tiểu Hoa nói: "Vài ngày trước nơi này có xảy ra chút chuyện. Một đôi tình nhân trẻ tuổi mất tích ba ngày trên núi Lạc Nhật, cuối cùng được

phát hiện đã chết ở chân núi. Việc này, không có liên quan gì với người chứ?"

Từ Phong nói: "Nếu ta nói không, nàng có tin không?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Nói hay không là việc của người, tin hay không lại là chuyện ở ta."

Từ Phong cười phá lên: "Nàng còn thông minh hơn so với trong tưởng tượng của ta. Cô nương vừa thông minh, vừa xinh đẹp, luôn được mọi người thích. Nếu ta chưa chết, nhất định sẽ mang sính lễ đến hỏi nàng làm thê tử."

"Nếu năm đó người chưa chết thì cũng không phải người cùng một thời đại với ta."

Từ Phong nghiêm mặt nói: "Ta đã kể rồi đó, toàn bộ người trong trấn đều bị ngu ần năng lượng kỳ lạ trong núi Lạc Nhật khống chế. Ngu ần năng lượng đó rất tà ác, trăm nghìn năm qua, chỉ cần có người về muộn một chút là sẽ bị mê hoặc rồi giết chết."

Chương 81

Cổ trấn bị lãng quên 9

Trình Tiêu Hoa nói: "Ta từ trên đỉnh núi Lạc Nhật xuống mà có phát hiện ra cái gì đâu."

Từ Phong nói: "Có mà! Ngay trên núi Lạc Nhật, ở sườn núi phía Tây có một cái động quý, trước động có một tấm bia đá không chữ. Chỉ cần xoay chuyển bia là có thể thấy. Ban ngày, năng lượng đó khá yếu nhưng nếu nàng có đi thì vẫn cần phải cẩn thận, cái thứ đó rất lợi hại, rất tà ác. Chúng ta bị nhốt ở đây hơn một nghìn năm, ta nghi ngờ là do thứ đó đang chờ đợi thời cơ thích hợp, chờ đến lúc có thể ăn hèn trong trấn một lượt luôn!"

Lúc gã nhắc tới việc hèn của toàn bộ người trong trấn bị ăn sạch, Trình Tiêu Hoa cảm thấy được gã đang sợ hãi. Có thể làm cho một lão quý nghìn năm như gã sợ hãi, Trình Tiêu Hoa rất tò mò thứ kia rốt cuộc là gì.

Đúng lúc này, gà trong trấn cất tiếng gáy to: "Ò ó o"

Thân hình Từ Phong dần dần chuyển thành trong suốt: "Tất cả đều có công lao của cô nương, nàng nhất định phải giúp chúng ta, nhất định phải giúp

chúng ta..."

Còn chưa nói hết thì gã đã tiêu biến mất. Toàn bộ trấn nhỏ này, bao gồm cả tửu lâu này đều biến mất.

Ở chân trời phía Đông, mặt trời từ từ ló rạng, cũng là lúc dương khí bắt đầu dâng cao, âm khí không còn chiếm thế thượng phong được nữa.

Trình Tiểu Hoa nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy chính mình đang đứng ở một chỗ hoang vu, dưới chân là đá vụn, cỏ dại. Sông nhỏ, cầu đá, cùng vô số dân cư trên trấn đều không thấy đâu nữa. Hết thấy đều giống như giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng dài.

"Hoa Hoa!" Cảnh Thù chạy như bay tới, giữ chặt hai vai Trình Tiểu Hoa, xem xét cả người cô từ trên xuống dưới một cách tỉ mỉ: "Em không sao chứ? Cái thứ kia có làm hại gì em không?"

"Em không sao." Trình Tiểu Hoa nhìn thấy sự sốt ruột trên mặt Cảnh Thù, đáy lòng đều cảm thấy ngọt ngào. Sau lưng Cảnh Thù là Sơn Miêu, Tôn Danh Dương, Trình Tiểu Hoa vui vẻ nói: "Sơn Miêu, mau đưa đồ ăn cho chị đi! Từ chiều qua đến giờ không dám ăn gì cả, đói suýt chết rồi này!"

Sơn Miêu hồi lỗi nói: "Chị Tiểu Hoa, em rất xin lỗi chị. Cả một đêm đều không tìm được chị, trong lòng em rất lo lắng, mà em cứ lo lắng là lại muốn ăn một cái gì đấy. Cho nên..."

Trình Tiêu Hoa không biết nói gì: Lo lắng thì liên quan gì đến chuyện ăn uống chứ?

Tôn Danh Dương còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn: "Tiêu Hoa, nếu cô thật sự rất đói thì cứ nướng con mèo ngọc này để ăn đi."

Cảnh Thù gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Sơn Miêu không dám cậy mạnh với Cảnh Thù, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Tôn Danh Dương.

Trình Tiêu Hoa ôm bụng nói: "Đi nhanh đi, đến phố mua sắm ở dưới núi lấp đầy cái bụng đã. Nếu không, tôi chưa bị thứ ma quái gì hại chết thì đã bị đói chết rồi, thế thì hơi bị mệt mỏi đấy."

Lúc này còn chưa đến sáu giờ sáng, bọn họ đi nhanh hơn so với người thường nên lúc xuống núi chỉ mới hơn sáu giờ mà thôi. Ngoài trừ một số chỗ bán đồ sớm, còn những tiệm cơm đầu chưa mở cửa buôn bán.

Vì thế, người, yêu, thần, quỷ xếp thành hàng vây quanh một hàng bánh crepe bên đường, ngẫu nhiên món bánh crepe nhân trái cây.

Trình Tiểu Hoa ăn một hơi hết nửa cái bánh, uống thêm một ly sữa đậu nành mới có sức để kể lại cho mấy người kia nghe câu chuyện hôm qua.

Tôn Danh Dương nghe xong mãi một lúc mới hiểu: "Ý cô là con quỷ kia không xấu? Chỉ là bị giam, không có cách nào thoát thân?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Theo như gã nói thì là như vậy. Nhưng tôi không dám chắc chắn, cơ mà hẳn có thể nói chính xác vị trí của cái thứ kia nên có lẽ không phải là giả. Hơn nữa, tôi còn cảm nhận được nỗi sợ hãi của hẳn với cái thứ kia. Điện hạ, anh cảm thấy cái thứ kia có thể là gì?"

"Chẳng qua là một con yêu tinh trên núi thôi. Nếu muốn biết thì chúng ta đi xem thử xem." Lúc này Cảnh Thù đang cầm miếng bánh cắn ăn, hẳn không thích ăn uống cho lắm, ăn chỉ để hợp cảnh mà thôi.

Nói mãi mà không thấy Sơn Miêu hé răng nói gì, đến lúc Tiểu Hoa chú ý đến cậu thì hay rồi, con mèo ngọc kia đã ăn xong cái bánh thứ mười, còn đang giục người ta làm nhanh lên.

Trình Tiểu Hoa bất lực, thảo nào sau khi cô ăn xong cái thứ hai mà chờ mãi không thấy mang thêm cái nào lên nữa, hóa ra là đều đã bị Sơn Miêu ăn hết rồi.

Cuối cùng Sơn Miêu cũng nhận ra cái gì đó, mới đưa nửa cái bánh ăn dở trong tay cho Tiểu Hoa: "Chị Tiểu Hoa, chị ăn nữa đi này!"

Trình Tiêu Hoa nhìn nửa miếng bánh bị cắn nham nhở kia, thật sự không dám nhận lấy.

Cuối cùng cô đoạt miếng bán trên tay Cảnh Thù, cái hai miếng: "Chị ăn cái này là được rồi. Em cứ tự ăn đi."

Nếu như là người khác cướp của Cảnh Thù thì kết cục sẽ rất là thảm.. Nhưng đối phương lại là Trình Tiêu Hoa, hẳn không những không tức giận mà còn rất đặc ý.

Sơn Miêu buồn bực: "Vì sao chị Tiêu Hoa không ăn bánh mình đưa cơ chứ?"

Tôn Danh Dương thở dài: "Đồ mà cậu ăn qua ý, chỉ có thể đưa cho Mạnh Mạnh ăn thôi."

Sơn Miêu càng thấy lạ: "Tại sao?"

Tôn Danh Dương vỗ vai nói: "Miêu này, sau này đừng xem thế giới động vật nữa, hãy xem phim ngôn tình đi. Nếu không, vài năm nữa Mạnh Mạnh lớn rồi, cậu làm sao có thể cùng người ta yêu đương được cơ chứ?"

Lấp đầy chiếc bụng đói rỗng, bọn Trình Tiểu Hoa lại tiếp tục lên núi Lạc Nhật.

Dựa theo lời Từ Phong nói, bọn họ đi đến phía Tây núi Lạc Nhật, quả thật có thấy một tấm bia không chữ. Nhìn từ bên ngoài, tấm bia này không khác mấy so với những bia mộ bình thường. Người bình thường đi qua đây, chắc sẽ nghĩ đây là một ngôi mộ hoang.

Sơn Miêu đang chuẩn bị dịch chuyển tấm bia thì bị Cảnh Thù cản lại: "Bia này không được phép di chuyển!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Anh phát hiện ra gì rỗng sao?"

Cảnh Thù sờ lên trên tấm bia nói: "Đây là đá trấn yêu, trên thạch có linh lực cường đại, chắc là có người lập phong ấn ở đây, giam giữ thứ gì đó ở bên trong."

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Phong ấn ư?"

Cảnh Thù gật đầu: "Ừ, là phong ấn. Hơn nữa trên đá trấn yêu này có linh lực từ thần, cho nên, nói cách khác là có một yêu vật bị thần phong ấn ở đây. Thần thường mạnh hơn yêu rất nhiều, cho dù có một con yêu vật nào chọc giận thần thì có thể tiêu diệt nó luôn cũng được. Rất ít khi dùng đến phong ấn, trừ khi yêu vật này quá mức lợi hại, đến cả thần cũng không làm gì được, chỉ đành phong ấn nó ở đây."

Thời hiện đại, mặc dù có không ít yêu tinh nhưng đại đa số chỉ là những yêu tinh bậc thấp có mấy trăm năm tu luyện. Như thụ yêu lần trước họ gặp, đã tu luyện hơn một nghìn năm đã được xem là hiếm thấy. Nhưng thụ yêu nghìn năm, cũng chỉ có tu vi ngang một tầng công lực của Cảnh Thù mà thôi, vẫn ở thế yếu hơn. Bởi thế, có thể liên tưởng một chút, một con yêu vật mà thần không làm gì được thì sẽ lợi hại đến mức nào.

Sắc mặt Cảnh Thù với Trình Tiêu Hoa đều nghiêm trọng, hai người đang lo lắng xem nên làm gì tiếp theo thì nghe Tôn Danh Dương nói: "Có lẽ không phải do yêu vật quá mạnh mà là do thần rất yếu?"

Cảnh Thù im lặng ba giây, sau đó mở miệng: "Yếu thì đã không được phong thần."

Tôn Danh Dương: "..."

Trình Tiêu Hoa nói: "Nếu như đã bị phong ấn thì cũng sẽ không có khả năng gây ảnh hưởng gì đến vong hồn ở trấn Phượng Minh chứ?"

Cảnh Thù gật đầu: "Chỉ có hai khả năng, một là phong ấn đã yếu đi, yêu lực rò rỉ ra ngoài có thể không chế vong hồn trong trấn. Còn một khả năng nữa, là tên Từ Phong kia đã nói dối."

Trình Tiểu Hoa nghĩ lại những lời Từ Phong nói đêm qua: "Đúng rồi! Gã có nói qua, nhắc ta hãy đến vào ban ngày, còn nói ban ngày là lúc thứ kia suy yếu nhất. Chỉ có ma mới hoạt động về đêm, ban ngày đi trốn. Còn tu vi cao một chút thì không hề sợ ánh sáng."

Cảnh Thù nói: "Vẫn có, yêu là từ sinh linh trên thế gian biến thành, trong số những sinh linh này cũng có loại e ngại ánh sáng mặt trời."

Trình Tiểu Hoa nói: "Có nghĩa là con yêu vật kia có thể là một loài sợ ánh sáng sao?"

Cảnh Thù nói: "Đừng đoán nữa, vào xem đi. Nếu phong ấn thật sự yếu đi, yêu vật xuất hiện trở lại thì sẽ gây ra rất nhiều chuyện phiền phức đấy."

"Chúng ta cứ xông vào như vậy liệu có vô tình giải trừ phong ấn không, lại khéo quá hóa vụng thì sao?"

"Tất nhiên người bình thường thì không được."

Cảnh Thù cười đầy vẻ tự tin, giương tay tạo một kết giới, dưới ánh mặt trời giống như một cái phao lấp lánh ánh sáng, bao phủ một trăm mét quanh đá trấn yêu.

Sau khi lóe sáng một cái, kết giới biến mất. Nếu có người bình thường đến đây sẽ không thể nhận ra có chỗ bất thường, chẳng qua nếu tới quá gần thì sẽ bị tường kết giới ngăn lại. Mà thứ gì đó ở bên trong kết giới cũng không thể phá kết giới để ra ngoài được.

Hai tay Cảnh Thù đặt lên đá trấn yêu, dịch nó sang một bên, sau một tiếng nổ ầm, chỗ ban đầu là đá trấn yêu lộ ra một miệng động có đường kính khoảng một thước, bên trong tối đen, giống như một cái miệng yêu quái lớn, lúc nào cũng có thể cắn người. Đứng ở cửa động, có thể cảm nhận được từng cơn từng cơn gió lạnh tấp vào mặt.

Cảnh Thù nói: "Đá trấn yêu chỉ có thể tạm thời dịch chuyển trong một giờ, sau đó sẽ tự động đóng lại. Dựa vào năng lực của mọi người thì không thể mở ra được. Nếu hơn một giờ sau ta vẫn chưa quay trở lại mà cửa động đã đóng lại thì Tiểu Hoa, em phải ngay lập tức gọi cho Quảng Bình, để nó tới cứu ta đây."

Trình Tiểu Hoa nói: "Anh có ý gì? Anh muốn đi một mình sao, không đưa tụi em đi cùng à?"

Cảnh Thù nói: "Ở dưới có thứ gì, ta cũng chưa biết, nên sẽ không đưa em đi mạo hiểm cùng ta."

Trình Tiểu Hoa nói: "Không mạo hiểm thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ được? Anh đừng quên đây là nhiệm vụ của em, nếu như toàn bộ quá trình đầu là anh làm thì có lẽ sẽ bị tính là thất bại mất?"

Cảnh Thù lo lắng suy nghĩ, cuối cùng vẫn là gạt đầu, trước khi vào động cứ dặn đi dặn lại cô phải thật cẩn thận. Để Tôn Danh Dương và Sơn Miêu ở ngoài động canh giữ.

Miệng động là chạy thẳng xuống dưới, bên trong rất hẹp, ước chừng chỉ khoảng hơn một mét, Cảnh Thù và Trình Tiêu Hoa đều phải cúi người mới có thể đi xuống được. Bởi vì quá tối nên Cảnh Thù thả ra hai ngọn U Minh Hỏa, để nó trôi nổi phía trước, còn hai người chậm rãi đi theo.

Nhờ có ánh lửa mà có thể thấy được trong động cực kì ẩm ướt, dưới chân dầm dề có bùn lầy. Mùi bùn đất có ở khắp nơi, xộc thẳng vào mũi hai người.

Cứ tưởng sắp được gặp Quảng Bình ù pa ạ :3

Chương 82

Cổ trấn bị lãng quên (phần mười)

Hai người họ đi được khoảng mười phút thì hang động dưới lòng đất cũng dần rộng hơn, Cảnh Thù đã có thể đứng thẳng lưng mà đi đường.

Hang động xuất hiện một cửa rẽ, đi qua chỗ đó, động được mở rộng hơn, xuất hiện một huyệt động dưới đất. Huyệt động rất lớn, chừng khoảng bốn, năm trăm mét vuông. Khắp nơi đều là nhũ đá, còn có một dòng suối nhỏ.

Bốn mắt nhìn xung quanh nhưng không hề thấy có cái gì kỳ quái, người ta có cảm giác nó giống như một huyệt động bình thường. Thậm chí, ngay cả Cảnh Thù cũng không cảm nhận được có yêu khí hay không.

"Ai thế?"

Đó là một giọng nữ vô cùng êm tai, cho dù có nói là tiếng trời thì cũng không hề khoa trương, phóng đại. Cho dù Trình Tiêu Hoa là con gái thì cũng không khỏi có chút ghen tị với người sở hữu giọng nói duyên dáng như vậy.

Giọng nói vang vọng khắp động, nhưng không ai nhìn thấy có thứ gì xuất hiện trong động cả.

"Đã lên tiếng rồi, sao còn chưa xuất hiện đi?" Lúc nói chuyện, Cảnh Thù nhấc tay tạo ra một cơn gió mạnh, xé không mà bay đi, hóa thành một thanh đao phóng về phía một điểm đen trên đỉnh động.

Điểm đen vội vàng lật thân mình sang bên cạnh, sau đó lộn hai vòng giữa không trung, ổn định được thì mới đuổi đôi cánh đen sẫm ra.

Đầu chuột, vuốt sắc, tai thính, có cánh,... rõ ràng là một con dơi mà!

Con rơi chầm chậm bay thấp xuống, lúc sắp chạm đất thì biến thân thành một người con gái mặc một bộ trang phục thời xưa.

Vốn tưởng rằng người có giọng nói hay như vậy sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc nhưng huyền hóa hình người của cô ta không có liên quan chút nào với hai từ "xinh đẹp" cả. Mắt nhỏ, miệng nhọn, mũi hếch, tai dài nhọn, nhìn vẫn khá giống một con dơi.

"Các người, các người đến thả ta đi sao?" Trên mặt cô ta đầy vẻ vui mừng, là loại vui mừng vừa muốn cười vừa muốn khóc, hai tay vì kích động mà không biết nên để như thế nào.

Trình Tiểu Hoa nói: "Ngại quá, chúng tôi chỉ là đi nhầm vào chỗ ở của cô. Xin hỏi nên xưng hô như thế nào?" Do chưa biết đối phương tốt xấu thế nào nên Trình Tiểu Hoa chỉ có thể cẩn thận hỏi thăm.

"Không phải đến thả ta à?" Ý cười trên mặt con dơi thành tinh ngay lập tức biết mất, nước mắt chảy ra, cô ta bắt đầu khóc văng trời: "Đã bao nhiêu năm rồi, lâu đến mức ta đã quên mất rồi mà tại sao, tại sao vẫn không muốn tha cho ta?"

Cảnh Thù khó chịu, quát một tiếng: "Bớt ồn! Nói chuyện cho hẳn hoi!"

Đôi mắt xấu xí lườm Cảnh Thù: "Người sao lại bất lịch sự như thế? Người ta đã thảm hại như thế, người không biết đồng tình à?"

Cảnh Thù cười lạnh. Có thảm bằng mấy con ác quỷ trong mười tám tầng địa ngục không?

Trình Tiểu Hoa vội nói: "Không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào? Vì sao có bị giam trong này?"

"Ta tên Phúc Nương, chữ phúc trong phúc khí. Vì lý do bị giam trong này, thật là một lời khó kể hết." Phúc Nương nói xong thì lại thể dài.

Có thể nói chuyện thì tốt nhất không nên động tay động chân làm gì. Hơn nữa, bọn họ còn chưa biết thực lực của đối phương, nếu chẳng may động thủ mà cả hai bên đều tổn thất thì không phải rất mệt à.

Trình Tiểu Hoa bày ra khuôn mặt tươi cười: "Không sao đâu, cô cứ kể từ từ cũng được."

Phúc Nương cười nhạt: "Nhưng sao ta phải nói cho các người biết? Tuy rằng ta buồn khổ nhiều năm nhưng chưa đến mức gặp ai cũng kể hết chuyện cá nhân."

Cảnh Thù nói: "Không nói phải không? Được, Hoa Hoa, chúng ta đi thôi. Dù trên đời có khá ít yêu tinh dơi bị nhốt mấy ngàn năm, nhưng cũng phải không có. Chúng ta cứ kệ nó ở đây giữ kín bí mật tiếp đi."

Phúc Nương nóng nảy: "Đợi đã, ta nói, ta nói là được chứ gì. Chỉ là, sau đó các người có thể thả ta ra được không? Các người có thể đi vào thì cũng có thể mang ta đi ra ngoài mà?"

Cảnh Thù nói: "Chờ người kể xong rồi tính."

Có lẽ Phúc Nương cũng biết mình không có gì để có thể mặc cả cả, về mặt buồn bã bắt đầu kể chuyện: "Tộc Dơi chúng ta, tuy số lượng thì nhiều, nhưng có thể tu luyện thành người thì lại rất ít. Ta có thể coi là một kẻ vô cùng may mắn. Sau khi tu luyện thành người, ta đến Nhân gian. Sau đó, ta yêu một con người, con người đó cũng yêu ta. Vốn tưởng rằng chúng ta có

thể nắm tay nhau sống một đời, thì lại bị một vị thần đến Nhân gian du ngoạn phát hiện ra. Thần nói, người và yêu tinh không thể yêu nhau, muốn ta rời khỏi con người đó, trở về núi sinh sống. Tất nhiên là ta không đồng ý, thần tức giận giam ta ở đây."

Kể lại chuyện cũ đầy thương tâm, Phúc Nương lại òa khóc. Cô ta vốn đã xấu, khi khóc lại càng xấu hơn nữa.

Trình Tiểu Hoa hỏi Cảnh Thù: "Tại sao người và yêu tinh lại không thể yêu nhau?"

Cảnh Thù nói: "Quả thật trước kia có quy định như vậy. Chủ yếu là vì tránh việc yêu tinh mượn danh nghĩa tình yêu, hấp thu tinh khí của con người, nên mới phải chia uyên rã thúy. Sau này, xã hội phát triển hơn, tự do yêu đương cũng được đề cao, quy định kia cũng không còn nữa."

Phúc Nương khóc thút thít: "Ta cũng là một yêu tinh đáng thương, chỉ vì năm đó còn trẻ tuổi, lại không may đắc tội thần. Nhưng đã giam cầm ta lâu như vậy, ta cũng đã trả giá cho tội nghiệt của mình rồi chứ?"

"Các người nói xem, có phải thần đã quên việc giam cầm ta ở đây rồi không? Chẳng lẽ ta sẽ không thể ra khỏi đây được sao? Không thể nào!"

Cô ta ôm đầu, như phát điên nói: "Ta phải làm sao đây? Ta phải làm sao đây? Nơi này, nơi này chính là địa ngục, giam cầm ta nhiều năm như vậy, tại sao còn chưa chịu buông tha cho ta?"

Trình Tiêu Hoa hỏi: "Là vị thần nào đã giam giữ cô ở đây?"

Phúc Nương im lặng, rồi lắc đầu bất đắc dĩ: "Ta không biết. Ta chỉ biết hẳn là thần, một vị thần rất lợi hại. Có lẽ cảm thấy ta chỉ là một yêu tinh, không xứng biết thân phận hẳn nên chưa từng nói..."

Cảnh Thù hỏi: "Chuyện của trấn Phượng Minh có liên quan gì với người không?"

"Trấn Phượng Minh?" Phúc Nương mất vài phút mới nhớ ra: "Là trấn nhỏ ở bên kia núi sao? Hình như rất lâu trước đây, núi lửa phun trào, toàn bộ người dân đều chết hết? Chắc, chắc, tai nạn lần đó thật khủng khiếp, ngay cả động này cũng suýt chút nữa sụp đổ. Quan hệ à, có lẽ cũng được tính là hàng xóm nhỉ."

Cảnh Thù cười lạnh: "Vậy sao người lại biết được người dân trong trấn đều đã chết hết? Chẳng lẽ người còn có thiên lý nhãn sao?"

Phúc Nương nói: "Đó là do có vong hồn ở nơi đó từng du đãng đến gần miệng động. Ta bị giam trong này, quá nhàm chán, thấy có vong hồn cũng nói chuyện cùng nó vài câu. Chuyện về trấn Phượng Minh là do vong hồn kia kể cho ta nghe."

Trình Tiêu Hoa vội hỏi: "Vong hồn đó tên là gì?"

Phúc Nương nói: "Tên à? Azzzz, đã rất lâu rồi, ta già rồi nên không còn nhớ nữa."

Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù yên lặng nhìn nhau, trong lòng đều đã hiểu nhưng không nói gì.

Theo lời của Từ Phong, là Phúc Nương giam giữ toàn bộ vong hồn của trấn Phượng Minh, khiến cho bọn họ không thể tới Minh Giới. Mà Phúc Nương lại nói, cô ta chỉ tán gẫu vài câu cùng với vong hồn ở trấn Phượng Minh, đến cả tên của vong hồn là gì cũng không nhớ rõ.

Rất rõ ràng, một trong hai người này đang nói dối.

Đôi mắt Phúc Nương đảo một vòng, thấy thời cơ đã đến liền tung người hóa thành một con dơi, bay nhanh ra ngoài.

"Không hay rồi, cô ta muốn trốn!" Trình Tiểu Hoa kêu lên.

"Không sao, không trốn được đâu!" Cảnh Thù thong thả, ôm Trình Tiểu Hoa vào lòng rồi biến thành một đạo ánh sáng bay đi.

Trong động tối đen, còn ở bên ngoài thì ánh mặt trời vô cùng rực rỡ. Khi Trình Tiểu Hoa mới ra khỏi động đã phải chớp mắt mấy cái mới thích nghi được.

Lại nhìn con dơi kia, sau khi đập đầu vào kết giới bị hất văng trở về lại nhanh chóng lao về phía kết giới. Nhưng cho dù cô ta có đâm đầu vào chỗ nào thì cũng không thể thoát ra khỏi kết giới mà Cảnh Thù đã tạo ra trước đó.

Sơn Miêu, Tôn Danh Dương thấy đầu cô ta đã chảy máu, nhất thời bị đờ ra.

Trình Tiểu Hoa khuyên nhủ: "Ôi, đừng cố xông ra nữa, cô không phá được kết giới này đâu."

Thử mấy lần mà không thấy có kết quả, dơi tinh ngửa mặt lên trời, nổi giận gầm một tiếng, khuôn mặt trở nên hung ác, duỗi móng vuốt sắc nhọn, lao đến tấn công Trình Tiểu Hoa. Có lẽ nó thấy cô có linh lực yếu nhất nên muốn chinh cô.

Mà lúc này, Cảnh Thù vẫn đứng cạnh Trình Tiểu Hoa, hẳn sẽ không bàng quan. Dơi tinh còn chưa kịp đụng đến người Trình Tiểu Hoa đã bị Cảnh Thù tung chưởng đánh trả.

Chỉ một tiếng "Ầm", thân thể dơi tinh xuất hiện vô số vết thương. Cô ta mở to hai mắt nhìn, ánh mắt đầy oán hận, khó khăn nói một câu: "Người..."

Các người... Nàng sẽ đến... Nhất định sẽ báo thù... Cho ta!"

Giọng nói còn chưa ngừng, thân thể đã biến thành vô số những mảnh nhỏ, dần tan biến trong không trung.

Sơn Miêu "á" một tiếng, kỳ quái hỏi: "Cứ vậy mà chết? Yêu tinh mạnh mẽ trong truyền thuyết mà lại kém cõi như vậy."

Tôn Danh Dương nói: "Nhảm nhí! Cậu cũng không nghĩ xem điện hạ của chúng ta là ai, ngài ra tay còn có thể thất bại được à? Con yêu tinh này cũng thật ngu ngốc, định đánh ai không đánh, lại dám đánh Tiểu Hoa."

Trình Tiểu Hoa cũng bị giật mình: "Điện hạ, chưởng này của anh cũng quá mạnh rồi?"

Cảnh Thù cũng có chút bất ngờ, nói: "Bản quân còn tưởng rằng một yêu tinh có mấy nghìn năm tu vi, năng lực cũng sẽ ngang cỡ thụ yêu, không ngờ được giết nó còn dễ hơn giết một con ruồi." "

Tu vi của một yêu tinh cao hay thấp, đôi khi cũng chẳng phải dựa vào thời gian tu luyện dài hay ngắn, có những kẻ được trời phú, không cần khổ cực cũng có tu vi cao. Hiên nhiên là tu vi của con dơi tinh này không cao, có khi còn không bằng Sơn Miêu.

Đối với Cảnh Thù mà nói, giết thì cũng đã giết rồi, chẳng có tí cảm xúc không nên có nào cả.

Còn Trình Tiêu Hoa, từ nhỏ lớn lên trong xã hội coi trọng pháp luật, cũng coi yêu tinh như con người, nên có chút oán trách nói Cảnh Thù: "Anh xuống tay nặng như vậy, có ổn không?"

Cảnh Thù phủi tay, lơ đãng nói: "Em cho rằng yêu tinh này vô tội thật đấy à? Sự thật như lời nó nói, là vì yêu con người nên mới bị thần giam giữ ở đây? Ha, tuy rằng thỉnh thoảng thần sẽ làm chút chuyện nhằm nhưng nếu không làm việc ác thì sẽ không xuống tay ngoan độc như vậy."

Nghe hắn giải thích, Trình Tiêu Hoa mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, lại hỏi: "Câu cuối cùng của cô ta có ý gì vậy? Hắn sẽ về? Hắn là ai vậy?"

1. Hừm, vì cô ta/anh ta trong tiếng Trung được phát âm giống nhau nên Tiêu Hoa mới nhầm là "hắn sẽ về" nha quý zị :3

2. Hú hú, chúng ta đã đi qua ½ truyện rồi :v ui, iêm xúc động quá ToT

3. Tác giả này còn có 2 truyện nữa, một truyện là về việc cho ma quỷ thuê phòng, một truyện là việc làm mai cho ma quỷ :v có lẽ xong bộ này, iêm

edit luôn quá :v

Chương 83

Cổ trấn bị lãng quên (phần mười một)

Đối với cái người thần bí mà trước khi chết dơi tinh nhắc đến kia, Cảnh Thù tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai nói: "Không biết."

Sơn Miêu nói tiếp: "Trong phim hoạt hình mà tôi xem, lúc nhân vật phản diện chết đều sẽ nói một câu: "Ta sẽ quay lại" hoặc "XX nhất định sẽ báo thù cho ta, các người hãy đợi đấy!". Chắc tại cô ta xem phim hoạt hình hơi nhiều thôi."

Trình Tiểu Hoa bất lực, chậm rãi nói một câu: "Chị cảm thấy cô ta chưa từng xem phim hoạt hình đâu."

Tôn Danh Dương cười: "Miêu này, trước kia cậu xem thế giới động vật cũng được thôi, dù sao cũng có thể học hỏi chút ít tri thức. Từ bao giờ cậu lại thích xem phim hoạt hình thế hả?"

Sơn Miêu vội nói: "Không phải tôi thích, là Mạnh Mạnh thích xem nên tôi chỉ có thể cùng em ấy xem thôi."

Đợi tinh đã bị tiêu diệt, bọn họ còn phải về trấn Phượng Minh một lần nữa.

Có kinh nghiệm ngày hôm trước, trước khi trời tối, Trình Tiểu Hoa đã ăn một bữa no nê rồi mới đi lên núi Lạc Nhật.

Lúc ánh mặt trời hoàn toàn biến mất, đêm đen buông xuống.

Trấn Phượng Minh đã sớm biến mất trên thế gian lại một lần nữa xuất hiện tại sơn cốc trên núi Lạc Nhật.

Một mình Trình Tiểu Hoa đi vào, Từ Phong đang đứng ở đầu cầu chỗ leo lét ánh đèn mỉm cười nhìn cô. Bộ trường bào màu xanh ngọc càng làm nổi bật phong tư xuất chúng của gã, tà áo gã bay bay trong gió đêm.

Trình Tiểu Hoa chậm rãi đi lên cầu đá, hỏi hần: "Người đang đợi ta?"

Từ Phong cười nhạt: "Ta nghĩ nàng sẽ đến nên đứng ở đây chờ nàng. Ta cũng đã cảm nhận được nguồn năng lượng giam cầm chúng ta đã biến mất rồi. Cảm ơn nàng."

Trình Tiểu Hoa nhìn quanh, bốn phía đều trống rỗng: "Ma trong trấn... người đâu hết rồi?"

Từ Phong nói: "Bọn họ vẫn đang ở đây."

Cùng lúc gã nói, cư dân trên trần bỗng nhiên xuất hiện. Những đứa trẻ nghịch nước bị mẫu thân nhéo tai xách lên trên bờ, thuy ên phu đang chống thuy ên chào hỏi nhau, cách đó không xa là kỹ nữ đang đứng trên tầng hai chào mời khách đến. Hết thấy người và những chuyện bọn họ làm đều giống y hệt buổi tối ngày hôm trước, đều rất quý dị. Chỉ khác một chỗ là hai tiểu thương bán hoa quả, do lần này không bị Tôn Danh Dương chặn đường nên vừa hô vừa đẩy xe hàng đi xa.

Quả nhiên tất cả đều đúng như cô dự đoán!

Từ Phong thấy cô nhìn chăm chăm những người đó, nói: "Là cảnh tượng vào buổi tối trước ngày trần này biến mất. Tai nạn ập tới quá bất ngờ, rất thảm thiết. Bọn họ không nhận ra mình đã chết, vẫn cứ lặp đi lặp lại những hành động cuối cùng mình làm trước khi chết, hơn một nghìn năm qua đều như vậy."

"Vậy sao người không làm giống như bọn họ?" Trình Tiểu Hoa nhìn chăm chăm Từ Phong.

Từ Phong cười thê lương: "Đúng vậy, tại sao ta lại rõ ràng? Rõ ràng chính mình đã chết từ lâu, cũng rõ ràng chuyện trần này đã biến mất, chúng ta đều là ma quỷ. Có nhiều lúc hiểu rõ sẽ đi kèm với đau khổ, cho nên hiểu rõ cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì."

Trình Tiểu Hoa lắc đầu: "Người không những hiểu rõ mọi chuyện mà còn giả vờ hồ đồ."

Từ Phong thấy khó hiểu: "Nàng có ý gì?"

"Trong trấn này, chỉ có mình người là quý. Về phần bọn họ..." Trình Tiểu Hoa chỉ những bóng người ven sông: "Bọn họ chỉ là do người tạo ra mà thôi, chẳng phải ma quỷ thật sự."

Từ Phong kinh ngạc, sau đó cười lớn: "Lời của nàng thật buồn cười, ha ha..."

Gã cười, người trong trấn giống như phụ họa mà cười theo. Bốn phương tám hướng đều là tiếng cười cổ quái, cực kỳ quỷ dị. Thậm chí, Trình Tiểu Hoa còn có thể nhìn thấy cảnh vật trong trấn vì tiếng cười của bọn họ mà trở nên vặn vẹo.

Mãi đến khi Từ Phong không cười nữa thì tiếng cười trong toàn bộ trấn mới ngừng lại.

Từ Phong nói: "Tôi qua chúng ta đã đi du thuyền, đêm nay ta đưa nàng dạo chơi chỗ khác nhé. Trấn ta có rất nhiều chỗ hay ho, nhất định nàng sẽ thấy vui..."

"Không cần!" Trình Tiểu Hoa lạnh lùng ngắt lời gã: "Ta không biết lý do tại sao người lại muốn lừa mình dối người, nhưng người không nên tiếp tục ở lại Nhân gian nữa, đi theo ta đi, ta đưa người đến nơi mà người nên đến."

Từ Phong hoài nghi hỏi lại: "Nơi ta nên đến? Trấn Phượng Minh là nhà của ta, nhà của ta không phải là nơi ta nên đến sao?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Người đừng giả bộ nữa, ma quỷ trong trấn đã sớm tan biến! Ta đã kiểm tra rồi, vong hồn ở đây không hề đi đến Minh giới, hơn nữa còn biến mất khỏi sổ sinh tử. Nói như vậy, mặc dù người đã chết nhưng hồn vẫn tồn tại, trừ khi hồn phách bị ăn thì mới hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, mới có thể biến mất khỏi sổ sinh tử."

Lông mày Từ Phong nhíu chặt lại: "Cô nương, rốt cuộc nàng muốn nói gì? Tại sao ta nghe không hiểu một câu nào cả?"

Quả thực Trình Tiểu Hoa đã bị gã chọc tức đến mức cười luôn, đến lúc này rồi còn giả vờ như không biết, nhưng diễn cũng đạt đấy, chẳng lẽ lúc còn sống gã từng làm đào kép à?

Trình Tiểu Hoa quát: "Trấn Phượng Minh, toàn bộ năm nghìn năm trăm linh hai hồn phách đều đã bị người ăn! Ngoài ra, trong suốt hơn một nghìn năm qua, người còn dùng mê thuật mê hoặc người qua đường, sát hại họ rồi ăn hồn phách họ. Nếu không dùng phương pháp cực đoan như vậy thì

cho dù người có là một hồn ma nghìn năm tuổi cũng không thể có năng lực mạnh mẽ như giờ được!"

Khóe môi đang cười của Từ Phong cứng đờ, trong con người tràn ra sự thống khổ: "Sao lại nhắc tới? Khó khăn lắm ta mới quên đi được, tại sao người còn muốn làm ta nhớ lại nó?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Quên không có nghĩa là không xảy ra!"

"Không được nói nữa!" Từ Phong đã không còn dáng vẻ ôn hòa nữa, quý khí xuất hiện biến khuôn mặt gã thành một màu xanh xám, ánh mắt đầy âm khí, hung ác trừng Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa lùi mấy bước đứng trên cầu vào trấn Phượng Minh, cùng lúc đó không ngừng dùng ngôn từ khích tướng: "Người cho rằng chỉ cần người quên đi thì những chuyện này sẽ giống như chưa từng xảy ra sao? Trấn Phượng Minh là nhà người, tình cảm của người đối với nơi này rất sâu nặng. Nhưng người thật sự rất ích kỷ, chỉ vì muốn trở nên mạnh hơn mà tàn nhẫn cắn nuốt toàn bộ hồn phách của những hương thân phụ lão trong trấn. Người cho rằng người dùng ảo giác tạo ra ảo ảnh của họ một lần nữa thì tội lỗi người phạm phải có thể được xóa sạch sao?"

"Ta nói không được nói nữa! Đừng ép ta!" Móng tay của Từ Phong đã dài ra hơn mười xăng ti mét, cái nào cái đó đều nhọn hoắt, vung tay muốn tóm lấy Trình Tiểu Hoa....

Trình Tiểu Hoa cong người tránh được, thân thể cũng thuận thế lăn một vòng, lăn đi một đoạn xa.

Thấy không trúng được, hai tay Từ Phong như dao sắc, lại chém về phía Trình Tiểu Hoa một lần nữa.

Trình Tiểu Hoa vội huy động linh lực toàn thân để lắc Minh Âm Linh, tiếng chuông vang lên, Từ Phong vừa muốn chạm vào Trình Tiểu Hoa đã bị nó hất ngược lại.

Minh Âm Linh là bảo vật của Minh giới, mang theo bên người có thể giúp Trình Tiểu Hoa khỏi bị ma quỷ làm bị thương thân thể. Tuy rằng đây là một lão quỷ nghìn năm tuổi, vô cùng mạnh, mặc dù tiếng chuông không thể làm bị thương gã, nhưng gã cũng không thể gây một chút tổn thương nào cho Trình Tiểu Hoa được. Mà cũng ỷ vào việc có bảo vật này nên Trình Tiểu Hoa mới dám đơn thương độc mã vào đây.

Cả hai lần đầu thất bại, lý trí của Từ Phong khôi phục lại đôi chút, xoay người muốn trở về trong trấn, nhưng lúc xoay người thì phát hiện đường vào trấn đã bị một người ngăn lại.

Ánh mắt Cảnh Thù lướt qua Từ Phong, dừng trên người Trình Tiểu Hoa: "Hoa Hoa, em không bị sao chứ?"

Trình Tiểu Hoa đứng dậy, phủi bụi trên người: "Em không sao." Chỉ là lúc lăn đi, người bị đập vào đá có chút đau mà thôi.

Sơn Miêu, Tôn Danh Dương cũng đã tới, một trái một phải hình thành thế giáp công vây Từ Phong ở giữa.

Từ Phong cảnh giác nhìn những người vừa đến: "Các người là ai? Tại sao không muốn tha cho ta?"

Trình Tiêu Hoa nói: "Vừa rồi ta đã nói với người đây thôi, người không thể ở đây nữa, hãy theo ta đến nơi mà người nên đến đi thôi."

Từ Phong há miệng, lộ ra răng nanh sắc nhọn, gào lên một tiếng: "Các người nghĩ rằng có thể đánh bại được ta sao?"

Tôn Danh Dương nói: "Trong ảo cảnh của người, người có thể dùng mê thuật mê hoặc chúng ta. Còn giờ đang ở bên ngoài, nếu cứng đối cứng, tất nhiên là chúng ta đánh không lại người, nhưng điện hạ của chúng ta, thực lực hùng hậu, cẩn thận không ngại đánh một cái là người hồn phi phách tán. Ôi ôi, ta nói này, người gào cái gì mà gào, nghe răng làm cái gì? Muốn so xem răng ai nhọn hơn, ai gào to hơn à? Sơn Miêu, cậu gào cho hắn xem!"

Vì thế Sơn Miêu cũng thật sự gào lại một tiếng, cũng nghe răng nanh nhọn hoắt ra.

Trong lòng Từ Phong cũng biết lần này gặp kẻ địch mạnh, đang tính toán tìm cách chạy trốn.

Cảnh Thù tạo một kết giới, giống như một chiếc lưới vô hình làm mất đi cơ hội chạy trốn của gã. Đây là nhiệm vụ của Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù chỉ có thể hỗ trợ chút ít, còn lại thì cô phải tự mình hoàn thành, nếu không sẽ bị hệ thống tính là nhiệm vụ thất bại.

Từ Phong không thể chạy trốn, chỉ có thể dùng toàn bộ sức mạnh đánh về phía Trình Tiểu Hoa – theo đánh giá của gã, trong bốn người, Trình Tiểu Hoa yếu nhất.

Trình Tiểu Hoa ngưng tụ linh lực, lay động Minh Âm Linh, trong tiếng chuông thanh thúy, Minh Âm Linh huyền hóa ra một đạo ánh sáng như một cây roi quất về phía Từ Phong.

Nếu như ở trong ảo cảnh thì Trình Tiểu Hoa tất nhiên không phải là đối thủ của gã, nhưng bên ngoài ảo cảnh, phần lớn lực lượng của Từ Phong đều dùng để duy trì ảo cảnh, chỉ còn lại một phần nhỏ có thể đối kháng với Trình Tiểu Hoa nên gã rơi vào thế yếu hơn.

Cây roi ánh sáng quất lên thân, gã hét lên một tiếng thảm thiết, ngã gục xuống trên đất.

Tất nhiên Trình Tiểu Hoa không cho gã cơ hội thở dốc, lại nhanh chóng vận hành linh lực, từng roi từng roi đánh lên thân gã. Cây roi ánh sáng đó

nhanh chóng biến thành một dây thừng ánh sáng, trói chặt cổ gã.

Tôn Danh Dương đứng cạnh liên tục khen ngợi: "Tiểu Hoa thật giỏi, có thể đánh thắng cả lão quỷ nghìn năm tuổi." Trong lời gã tất nhiên là nịnh hót nhiều hơn.

Trình Tiểu Hoa cũng tự hiểu rõ, nếu như không phải có Cảnh Thù bày ra kết giới khoanh vùng này lại thì có lẽ cô còn chưa kịp ra tay Từ Phong đã chạy thoát rồi.

Có một chỗ làm Trình Tiểu Hoa khá bất ngờ, đây là dù đã rơi vào hoàn cảnh này rồi mà Từ Phong vẫn còn muốn dùng phần lớn sức mạnh để duy trì cái trấn Phượng Minh giả kia.

Lời tác giả:

Quảng Bình: "Nghe nói bản quân chỉ là nhân vật qua đường? Tác giả, mi lăn ra đây, chúng ta nói chuyện nhân sinh nào!"

Tác giả ngu ngốc aka Cửu Tiêu: "Ai bảo thế? Rõ ràng Quảng Bình là một nhân vật rất quan trọng!"

Quảng Bình: "Mi còn chối? Tên của nam chính như vậy, nhìn lại tên của ta xem, rõ ràng là đặt bừa mà!"

Tác giả ngu ngốc aka Cửu Tiêu: "Ta thề với trời, cái tên "Quảng Bình" này ta mất rất nhiều thời gian mới nghĩ ra được đấy."

"Thế cơ? Mất bao lâu?"

"1 phút... So với tên nữ chính chỉ mất 3 giây để nghĩ thì đã rất tốn tâm tốn sức rồi đấy."

"..."

Chương 84

Cỗ trăn bị lãng quên (phần cuối)

Nếu như ngay từ lúc đầu Từ Phong dùng toàn lực ứng chiến, thu lại ảo ảnh, lấy khả năng hiện giờ của Trình Tiêu Hoa thì không thể là đối thủ của gã.

Nhìn Từ Phong đang cực lực giãy dụa mà không thể thoát khỏi dây thừng từ ánh sáng, Trình Tiêu Hoa khuyên gã: "Đừng cố sức, sức mạnh của người đã bị khóa lại, càng giãy dụa thì càng đau khổ hơn mà thôi."

Minh Âm Linh hóa thành dây thừng ánh sáng sẽ có tác dụng giống như Xích Khóa Hồn của quỷ sai, cho dù hồn ma có mạnh đến mức nào thì cũng không thể thoát ra được. Cũng bởi vì sức mạnh của Từ Phong bị chặn lại, nên ảo ảnh mà gã tạo ra cũng dần biến mất. Người đi bộ trên đường, tiểu thương, ngay cả hình ảnh của kỹ nữ đứng bên cửa sổ kia cũng cứng lại, thân hình cứng đờ, dần dần trong suốt.

Cỗ Từ Phong bị trói chặt, chỉ cần hơi cử động một chút thì sẽ bị thít chặt thêm một chút. Gã vẫn cứ cố giãy dụa, bò về phía cầu Phượng Minh, dường như muốn trở lại trong trăn. Nhưng cầu Phượng Minh cũng chỉ là ảo ảnh do gã tạo ra, thân cầu cùng những kiến trúc khác trong trăn cũng đã biến mất không còn một dấu vết nào.

"Không! Đừng mà!" Từ Phong nằm rạp trên mặt đất, khóc nức nở: "Tại sao các người lại muốn phá hủy mọi thứ ở đây? Tại sao muốn phá hủy nhà của ta?"

Trình Tiêu Hoa ng ỡ xồm xuống cạnh gã, thở dài nói: "Tai họa ập đến, các người tất nhiên rất bất hạnh. Nhưng cũng không thể bởi vì các người gặp bất hạnh thì muốn lưu lại nhân gian gây tai họa cho người khác. Hơn một nghìn năm qua, người ở đây đã mê hoặc bao nhiêu người vô tội r ỡ? Giống như đôi tình nhân chết ở đây hai ngày trước, người hại chết bọn họ, người có từng nghĩ tới cha mẹ của họ sẽ đau lòng đến nhường nào không? Chẳng lẽ người không hủy hoại gia đình người khác sao?"

Từ Phong chỉ khóc.

Trình Tiêu Hoa còn nói: "Thật ra trong lòng người đều hiểu hết, chỉ là không muốn tin, không muốn nghĩ đến mà thôi. Tựa như người không tin trần này đã biến mất, người thà sống trong ảo cảnh còn hơn."

Ảo giác hoàn toàn biến mất, chung quanh biến thành một vùng hoang vu đầy đá vụn, cỏ dại, có một gốc đại thụ không biết đã bao tuổi l ảng l ảng đứng đó, giống như đã quen nhìn vui sướng bi thương trên thế gian này, không có gì có thể làm nó lay động.

Cây cối không có tình cảm, con người thì có cho dù thành ma quỷ.

"Ta hối hận, thật sự vô cùng hối hận! Lúc trước, con dơi kia mê hoặc ta, nói rằng chỉ cần ăn được một vạn linh hồn là có thể tạo một cơ thể mới từ đất sét. Ta sợ chết, ta không muốn thành ma, lại càng không muốn xuống Âm phủ. Cho nên ta...."

Rõ ràng là một người lớn nhưng giờ đây, gã đang khóc lóc giống như một đứa trẻ phạm sai lầm bị trách mắng:

"Không biết tại sao ta lại bị mê hoặc. Người trong trấn vẫn luôn tin tưởng ta, cho dù thành ma, họ vẫn tin tưởng ta, đâu có chút dè phòng, cảnh giác nào với ta cơ chứ? Ta ăn sạch bọn họ, quả thật có sức mạnh to lớn. Nhưng khi toàn bộ trấn này biến mất, ngay cả một hồn ma cũng không còn, ta đã cô quạnh biết bao nhiêu?"

Ngay từ đầu, Từ Phong không hề biết cảm giác cô quạnh này khó chịu như nào, thời gian trôi qua thì cảm giác này càng mạnh mẽ hơn. Như có một bàn tay vô hình bóp chặt lục phủ ngũ tạng* của gã, mỗi giây mỗi phút làm cho gã không thở nổi. Lúc đó Từ Phong mới ngộ ra, cô quạnh là hình phạt lớn nhất đối với gã! Lúc đầu, Từ Phong còn có thể chịu đựng được, nhưng càng về sau, cảm giác này đè nén suốt nghìn năm, gã không thể không chế nổi, chỉ có thể gào khóc đầy thống khổ.

Khóc một trận xong, gã tiếp tục nói: "Ta hối hận, ta hối hận từ lâu rồi. Vì bù đắp lại những gì đã biến mất, cũng như giảm bớt áy náy, ta đã tạo ra ảo cảnh này, cũng buộc chính mình quên đi tội nghiệt mà ta đã tạo ra với những người dân trong trấn."

Cảnh Thù nói: "Đã hối hận rồi thì tại sao người vẫn còn muốn mê hoặc người qua đường, ăn hần phách của họ?"

Từ Phong nói: "Ta đã trả một cái giá lớn như vậy nên tất nhiên là muốn ăn đủ một vạn hần rồi. Nếu không những người dân trong trấn của ta đều chết uổng phí à?"

Trình Tiểu Hoa không nhịn được mà nói một câu: "Con dơi tinh kia có nói cho người biết cách tạo ra thân thể mới cho người sau khi ăn đủ một nghìn hần phách không?"

Từ Phong nói: "Con dơi tinh đó nói làm xong mọi việc rồi đi tìm nó, nó tất sẽ giúp ta."

Trình Tiểu Hoa không thể xác định được chuyện này có thể làm được không, nên chỉ có thể hỏi Cảnh Thù: "Có cách như vậy thật sao? Sao em cứ cảm thấy nó không đáng tin chút nào?"

Cảnh Thù cười khinh bỉ: "Em mà còn cảm thấy không đáng tin thì tất nhiên là không có thật rồi."

Từ Phong sửng sốt, vội nói: "Không thể nào! Con dơi tinh đó còn thề nữa, sao có thể là nói dối được? Huống chi nói dối cũng đâu có lợi gì cho nó?"

Cảnh Thù nói: "Con dơi tinh kia bị thần giam cầm. Mà trận thiên tai xảy ra vào một nghìn năm trước kia thật sự quá mạnh, đến cả đá trấn yêu cũng bị dịch chuyển vị trí, hiệu quả trấn áp cũng giảm đi nhiều, bởi vậy vào ban đêm – lúc yêu lực của nó mạnh nhất, giọng nói của nó có thể truyền ra ngoài. Sở dĩ lừa người, bản quân đoán, có lẽ là muốn đợi người ăn đủ một vạn hồn phách, quỷ lực mạnh nhất thì có thể giúp nó di chuyển đá trấn yêu. Nếu đến lúc đó người có thể làm được, kế tiếp nó sẽ ăn người, ăn người thì nó có thể hấp thu sức mạnh từ một vạn hồn phách kia."

Cảnh Thù chỉ nói rất nhẹ nhàng nhưng với Từ Phong, từng lời hần nói là một lần đả kích lớn.

"Không thể nào! Không thể như thế được..." Gã liều mạng lắc đầu phủ định cách lý giải của Cảnh Thù, cứ mỗi lần lắc đầu thì sợ dây thừng càng thít sâu vào hồn phách, thống khổ càng tăng lên.

Sau mấy chục câu "Không thể nào", bỗng nhiên gã cười như điên như dại, vừa cười vừa khóc, nước mắt hòa cùng máu chảy đầy khuôn mặt mang theo áy náy nghìn năm của gã làm cho người ta cảm thấy ghê rợn.

"Một nghìn năm, suốt một nghìn năm! Ta vì một âm mưu mà ăn hết linh hồn của người thân thiết trong trấn, sống trong một ảo cảnh giả dối! Ha ha ha... Huhu...."

Vốn dĩ Trình Tiểu Hoa còn cảm thấy con dơi tinh chết có chút oan uổng nhưng giờ thì cảm thấy nó chết cũng không oan lắm.

Cuối cùng, bọn họ gọi quý sai phụ trách ở đây đến đưa Từ Phong đi. Tội lỗi của gã, nghiệt của gã, cuối cùng sẽ được phán quan của Địa phủ phán quyết.

Lúc rời đi, cảm xúc của Từ Phong đã ổn định hơn, hỏi Trình Tiêu Hoa một câu: "Tại sao người biết ta lừa người? Thực ra ta cũng chưa từng làm hại người."

Trình Tiêu Hoa cười: "Chưa từng làm hại không có nghĩa là không muốn làm hại."

Trần Phượng Minh đã biến mất từ lâu, có thể tạo ra một ảo cảnh có quy mô lớn như vậy, ngay cả người trong trấn cũng rất sống động thì cần một nguồn năng lượng vô cùng lớn. Cho nên, ở trong ảo cảnh, sức mạnh của Từ Phong sẽ được gia tăng, còn thoát khỏi ảo cảnh, gã sẽ yếu đi nhiều. Quan trọng nhất là, bọn Cảnh Thù ở trong ảo cảnh sẽ rất bị động.

Bởi vậy, sau khi xử lý xong chuyện con dơi tinh, Trình Tiêu Hoa chủ động đưa mình ra làm mồi dẫn dụ Từ Phong.

Vào đêm hôm trước đó, Trình Tiêu Hoa đã nhận ra được Từ Phong rất sợ Cảnh Thù, có lẽ vì cảm nhận được hắn có linh lực cao cường nên không dám manh động.

Sau khi Cảnh Thù với Trình Tiểu Hoa lạc mất nhau, tuy rằng Từ Phong luôn giữ dáng vẻ ôn hòa, vô hại, gã cứ liên tục mời Trình Tiểu Hoa ăn cùng.

Mãi sau nghe Cảnh Thù nói, ngay cả Cảnh Thù cũng cảm thấy, có lẽ gã biết Trình Tiểu Hoa có Minh Âm Linh bảo vệ thân thể, không thể trực tiếp gây thương tích cho Trình Tiểu Hoa nên mới nghĩ cách lừa gạt cô ăn cái gì đó, rất có thể đã bị hạ độc. Thân thể của Trình Tiểu Hoa là thân thể của người phàm, tất nhiên sẽ không chịu được. Cũng may là Trình Tiểu Hoa luôn cảnh giác, đến một hạt cơm còn không động vào.

Rồi gã biết không thể làm gì được nên lừa Trình Tiểu Hoa đi tìm con dơi tinh kia, mục đích hẳn là muốn cả hai đều bị thương.

Trình Tiểu Hoa cũng đã từng nghi ngờ con dơi tinh dùng sức mạnh của mình khống chế toàn trấn nhỏ. Nhưng rồi lại phát hiện ra tu vi của nó quá thấp, hơn nữa còn bị nhốt lại, căn bản không có năng lực giam giữ toàn bộ vong hồn trong trấn.

Vì thế, Trình Tiểu Hoa nhờ Tôn Danh Dương đi gặp quỷ sai vùng này, hỏi xem đối phương đã từng bắt được vong hồn ở trấn này hay chưa. Vừa may là quỷ sai ở đây đã làm từ lâu rồi nên biết chuyện trấn Phượng Minh.

Theo như anh ta nói, hơn một nghìn năm trước, sau khi tai ương ập đến, anh ta đã đến đó để thu hồn nhưng đến nơi thì phát hiện ra không có hồn để thu. Cảm thấy kỳ quái nên đã báo cáo cho cấp trên, cấp trên tra xét số

sinh tử mới phát hiện ra, những vong hồn của cư dân trong trấn đã sớm biến mất khỏi sổ sinh tử.

Liên kết các sự kiện lại, Trình Tiểu Hoa chuyển qua hoài nghi Từ Phong.

Cũng không phải cô chưa từng gặp hồn ma nghìn năm, giống như Tần Minh, là một hồn ma từ thời Hán, còn lâu đời hơn cả Từ Phong nhưng không hề mạnh như Từ Phong.

Mà vong hồn muốn nhanh chóng mạnh lên thì cách tiện nhất chính là cắn nuốt hồn phách khác.

Trước đây, Sơn Miêu cũng từng cắn nuốt hồn phách nhưng mục đích của cậu là để trả thù, hơn nữa cậu chỉ ăn hồn phách của những kẻ ác đã từng ngược đãi động vật, người thường cậu không đụng đến.

"Tinh tinh"

Lúc Từ Phong bị quỷ sai dẫn đi, di động của Trình Tiểu Hoa vang lên chuông báo đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mở app Địa phủ Tư ra thì thấy một hàng chữ nhỏ:

[Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ! Lộ man man kỳ tu viễn hê- Ngô tương thượng hạ nhi cầu sách.** Thịnh tiếp tục cố gắng!]

Ôi mẹ ơi! Hệ thống này ngày càng trâu bò đấy, giờ còn lòi cả văn thơ thời xưa vào nữa?!

Cảnh Thù ở bên cạnh nhìn kỹ rồi nói: "Em đừng linh thiêng vội, lần này khen thưởng là tám mươi điểm linh lực, hấp thu sẽ tốn thời gian đấy, dù sao thể chất của em cũng là người phàm mà thôi."

Trình Tiểu Hoa gật đầu: "Hai ngày qua chúng ta đều rất mệt mỏi, chi bằng đi tìm một chỗ nghỉ ngơi một ngày trước đã."

Lúc này trời đã bắt đầu tờ mờ sáng.

Chờ bọn họ đến khu phố buôn bán thì vẫn còn sớm, đi tìm một sạp bán đồ ăn sáng lấp đầy bụng xong thì các cửa tiệm cũng lục tục mở cửa.

Tìm một cái nhà dân hợp mắt đã nghỉ ngơi, Trình Tiểu Hoa quyết định thuê ba phòng. Vốn theo ý Cảnh Thù thì chỉ cần hai phòng là đủ, không cần phải lãng phí làm gì.

Trình Tiểu Hoa liếc nhìn hắn, cười ha ha hai tiếng: "Lãng phí hả? Có này chỉ nên dùng một lần mà thôi, đừng dùng lại nữa chứ anh."

Cảnh Thù phần nộ ngâm miệng.

Tôn Danh Dương, Sơn Miêu đứng bên cạnh cười trộm, Tôn Danh Dương còn hạ giọng nói với Sơn Miêu: "Cũng chỉ có mình Tiểu Hoa mới có thể bắt chẹn điện hạ chúng ta. Bình thường điện hạ lúc nào cũng lạnh lùng thế thôi, nhưng ta dám chắc sau này sẽ là một tên sợ vợ..."

*lục phủ ngũ tạng: lục phủ bao gồm tim, gan, lá lách, phổi và hai quả cật. Lục phủ là sáu bộ phận trong vùng bụng, bao gồm mật, dạ dày, ruột non, ruột già, bàng quang và tam tiêu (cái này iêm ứ biết là gì).

**Hai câu này nằm trong bài Ly Tao của Khuất Nguyên, là bài thơ lãng mạn – trữ tình – tự thuật đầu tiên và lớn nhất trong lịch sử văn học Trung Quốc. Tạm dịch: Con đường này còn dài đằng đẵng, ta còn ngược xuôi thỉnh cầu tìm kiếm.

Iêm cảm thấy sau khi edit xong truyện này, chắc vốn văn học Tung Của của iêm lên một tầm cao mới :v thế mà hồi trước iêm còn định edit Tiệm đồ cô Á Xá, khiếp, chắc là một chương phải tìm gg cả 20 chục lần mới hiểu hết diễn tích diễn cố quá ToT À, mọi người có thể đọc Tiệm đồ cô Á Xá nhé :v

siêu hay, là một trong số ít truyện mà iem đu từng tập một ý, một năm chỉ có một quyển *khóc ngàn dòng sông* à, là đam mỹ nhóe :3

Chương 85

Hứa hẹn

Điều kiện trong phòng không quá tốt nhưng được cái sáng sủa, sạch sẽ nên cũng không đến mức quá tệ. Mấy ngày này, Trình Tiêu Hoa phải ở trong núi hoặc là đi đường, không cả được tắm nên trên người cực kỳ khó chịu. Thuê phòng để nghỉ ngơi chỉ là phụ, quan trọng nhất là được tắm rửa. Sau khi tắm nước ấm xong, cô vừa dùng khăn lau tóc, vừa đi ra ngoài, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cho đến khi nhìn thấy Cảnh Thù đang nằm chiếm hết cả giường, cô cũng không quá giật mình, chỉ nhíu mày: "Anh lại tự mò đến? Không phải đã cho anh ở phòng đơn rồi sao? Giờ làm gì còn có tiếng ngáy của lão Tôn hay Sơn Miêu nữa đâu?"

Cảnh Thù thở dài: "Đêm dài vắng vẻ, bản thân cô đơn khó ngủ. Hoa Hoa, sao em có thể nhẫn tâm..."

Trình Tiêu Hoa chỉ chỉ bên ngoài cửa sổ, không khách khí mà ngắt lời hắn: "Giờ đang là ban ngày đấy, hơn nửa ngày nữa mới tối cơ."

Cảnh Thù bị ngắt lời, nhảy dựng lên, bất mãn nói: "Ôi, ta nói này, Trình Tiểu Hoa, em có biết bạn gái người ta như thế nào không? Có ai nhẫn tâm như em không? Tốt xấu gì bản quân cũng đứng đầu Thập điện Diêm La, em cho ta chút mặt mũi được không? Không thấy vừa rồi Sơn Miêu, lão Tôn chê cười sau lưng ta sao."

Trình Tiểu Hoa chớp chớp mắt: "Chê cười anh chuyện gì cơ chứ?"

Cảnh Thù ngại ngần nói: "Sợ vợ.."

Trình Tiểu Hoa đoán chắc rằng đây là lời Tôn Danh Dương nói.

Cô an ủi Cảnh Thù: "Bình thường em cũng đâu có hung dữ với anh? Hơn nữa, mỗi lần anh muốn gì em cũng đều mua cho mà? Về chuyện đó thì chủ yếu là do thời gian chúng ta quen nhau còn chưa đủ. Nhất là vừa rồi hệ thống còn nói cái gì mà lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê.. Có khi sau này còn rất nhiều nhiệm vụ ấy chứ?"

Nhắc tới việc này, Cảnh Thù cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, ủy ủy khuất khuất nói: "Ta ôm em ngủ có được không?"

Giọng điệu như này, vẻ mặt như này, Trình Tiểu Hoa không thể nào cự tuyệt được.

"Em cứ nhận khen thưởng nhiệm vụ trước nhé, lần này được tám mươi điểm linh lực, không biết là sẽ có thêm kỹ năng mới nào nữa." Trình Tiểu Hoa rất chờ mong, lúc nói đến chuyện này, hai mắt dường như phát sáng đến nơi r ấ.

Cảnh Thù nói: "Sao ta lại có cảm giác là em rất thích làm nhiệm vụ nhỉ?"

Trình Tiểu Hoa: "Tuy rằng có chút biến thái nhưng khen thưởng hoàn thành nhiệm vụ rất tốt. Vốn em cũng không quá để tâm đến, có một trăm, hay tám mươi điểm linh lực cũng đủ để em sử dụng ở Nhân gian r ấ. Nhưng giờ không thể nữa, anh là Diêm La, thân phận cao quý, pháp lực cường đại. Nếu em quá yếu thì sẽ làm mất mặt anh đúng không nào?"

Cảnh Thù hừ lạnh: "Cho dù em không có chút linh lực nào đi nữa thì ở Minh giới cũng không ai dám nói gì em cả."

Trình Tiểu Hoa nói: "Đúng thế, có chỗ dựa vững chắc như anh thì ai dám nói cái gì cơ chứ. Nhưng em như vậy thì có khác gì mấy người phụ nữ chỉ dựa vào mặt mũi xinh đẹp, gả vào nhà giàu ở Nhân gian đâu? Lúc được yêu thương thì cao cao tại thượng. Nếu bị ghét bỏ thì sẽ chẳng ra làm sao. Đừng nói mấy câu kiêu như anh sẽ mãi mãi yêu thương em, chưa cần nói đến kiếp sau, chỉ vài chục năm thôi đã có thể thay lòng đổi dạ r ấ. Huống chi anh là thần, sinh mệnh kéo dài nghìn năm, vạn năm."

Trình Tiểu Hoa không phải là loại được nâng niu bảo bọc mà lớn lên, quá trình trưởng thành của cô gặp nhiều chuyện khó khăn, cũng đã trải qua đủ loại nhân tình thế thái nên trưởng thành hơn bạn bè cùng lứa. Ở trong mắt

cô, cho dù có yêu nhau nhiều đến đâu, cô cũng không muốn trở thành vật phẩm phụ thuộc vào Cảnh Thù.

"Cho nên, ở một góc nhìn khác, hệ thống này cũng khá tốt. Ít nhất khen thưởng khá nhiều, có thể giúp em ngày càng phát triển hơn. Nếu chẳng may sau này hai ta chia tay, em cũng có thể tự mình tìm kiếm một chức quan ở Địa phủ Tư."

Mới đây Cảnh Thù nghe còn cảm thấy rất có lý. Hắn cũng rất thích tính cách ngoài mềm trong cứng này của Trình Tiểu Hoa, nhưng càng nghe càng thấy có chỗ không đúng: "Chúng ta chỉ mới yêu đương mà sao em đã chuẩn bị đường lui cho mình rồi?"

Trình Tiểu Hoa: "..."

Vì sao kết thúc mỗi lần tâm sự đều kỳ quái như thế này nhỉ?

Bởi vậy, Trình Tiểu Hoa không ngủ nữa. Cô lấy di động ra, nhận tám mươi điểm linh lực được thưởng kia. Quả nhiên giống như lời Cảnh Thù đã nói, tám mươi điểm linh lực này được hấp thu cực kỳ chậm. Những lần mười điểm, hai mươi điểm trước đây, cô chỉ cần vài phút là đã hấp thu xong. Nhưng lần này mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Trong thời gian đó, không những Cảnh Thù không đi đâu mà còn bố trí kết giới, cách ly những quấy nhiễu ở bên ngoài, tránh ảnh hưởng đến quá trình hấp thu của cô. Dù sao đi nữa Trình Tiểu Hoa cũng chỉ là một tay ngang,

không phải người tu luyện bài bản. Bỗng chốc nhận được nhiều linh lực như vậy, đối với cơ thể hay linh hồn đều là một thử thách lớn. Nếu bị quá rầy, nhẹ thì khả năng hấp thu linh lực chậm hơn, còn nặng thì có thể làm tổn thương đến cơ thể. Việc này, lúc đầu Trình Tiểu Hoa không biết, sau đó trong quá trình hấp thu mới lĩnh hội được.

Tất nhiên Trình Tiểu Hoa cũng không phải loại không biết đi đâu, ôm cánh tay Cảnh Thù làm nũng, nói: "Anh chạy đến phòng em là vì muốn làm hộ pháp cho em sao?"

Cảnh Thù hừ lạnh một tiếng: "Ai đó có linh lực tăng lên nhiều, bản quân đành phải thời thời khắc khắc canh chừng xem ai đó có muốn đá bản quân đi không."

Trình Tiểu Hoa biết hẳn vẫn không vui vì chuyện lúc nãy, cười nhẹ: "Anh cảm thấy em đang giữ lại cho mình một đường lui cũng không sai. Nhưng xét đến cùng là do em không đủ tự tin. Dù sao thân phận của anh vẫn còn đó, vẻ ngoài của anh cũng rất được nữ giới yêu thích. Ở Minh giới, những người muốn ngã vào lòng anh nhất định không ít, quả thật em không dám chắc anh sẽ chung tình với em được bao lâu. Không từ mà biệt, ví như Mạnh Bà, mặt mũi xinh hơn em, dáng người đẹp hơn em, linh lực nhiều hơn em, lại là nhân viên cốt cán ở Địa phủ Tư. Em mà là đàn ông cũng sẽ chọn cô ấy, mà không phải... ưm..."

Trình Tiểu Hoa bô bô một hồi còn chưa hết thì đã bị Cảnh Thù đè xuống giường hôn, câu tiếp theo không nói được nữa. Lời có thể nói, không thể nói đều thành không cần nói.

Cũng không biết đã bao lâu, Cảnh Thù mới ngừng hôn cô. Một đôi mắt xếch trần đầy nhu tình mật ý nhìn Trình Tiểu Hoa, giọng điệu bá đạo quen thuộc: "Trình Tiểu Hoa, em nghe cho rõ đây! Bản quân không phải là loại mà em gọi là đến, đuối là đi. Yêu đương không có cái chuyện ai vứt bỏ ai đâu nhé! Nhân gian có câu "Yêu đương mà không lấy kết hôn làm mục đích thì đâu là giờ trò lưu manh." Trình Tiểu Hoa, em đừng có mơ giờ trò lưu manh với bản quân!"

Dứt lời là nghênh ngang rời đi.

Trình Tiểu Hoa sững sốt mất một lát, sau đó mới hiểu ra: Đây là điện hạ... cho cô một lời hứa hẹn trá hình sao?

Lúc này, tám mươi điểm linh lực thêm vào đã làm cô mạnh hơn. Hiện tại, tổng linh lực của cô là một trăm sáu mươi điểm, đã bằng với Tôn Danh Dương cấp bậc T2. Tôn Danh Dương đã tu luyện hơn ba trăm năm, tuy rằng gã cũng có đôi chút lười biếng, nhưng mà nói một câu công bằng thì tốc độ trưởng thành của Trình Tiểu Hoa quá thần tốc. Kỹ năng lần này là thuật xuyên tường. Đây là kỹ năng mà cô mong đợi từ lâu! Trước kia thấy bọn Sơn Miêu đi xuyên tường, cô đã rất hâm mộ. Không từ mà biệt, tương lai nếu như có nhiệm vụ gì, cô có thể tùy ý đi ra đi vào bất kể cửa đóng, không bị hạn chế. Cũng coi như là có thêm một kỹ năng hữu dụng.

Trình Tiểu Hoa dùng cả một ngày để luyện tập thuật xuyên tường, cô muốn nhanh chóng sử dụng thành thạo kỹ năng này. Thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời đã xuống núi, màn đêm buông xuống.

Cho đến lúc bụng sôi lên thì Trình Tiểu Hoa mới nhớ ra, ngoại trừ bữa sáng, cả một ngày nay cô chưa ăn gì cả. Tầng một của nhà nghỉ bình dân là phòng ăn, chờ đến lúc cô xuống đến nơi thì đã thấy Tôn Danh Dương, Sơn Miêu đang ngồi ở đó. Hai người bọn họ ở chung một phòng, đã ngủ cả một ngày, mãi cho đến khi đói bụng mới tỉnh lại.

Sơn Miêu liên tục kêu đói, gọi hết những món nổi nhất trong thực đơn, giục người phục vụ mau đi chuẩn bị.

Trình Tiểu Hoa không thấy Cảnh Thù đâu, lúc muốn hỏi thì thấy Cảnh Thù đang đi từ tầng hai xuống, hai tay nhét vào túi quần, vẻ mặt mơ màng, chắc là vừa mới ngủ dậy.

Đồ ăn được mang lên, Sơn Miêu và Tôn Danh Dương chỉ chăm chăm ăn.

Trình Tiểu Hoa gấp rau vào bát Cảnh Thù nói: "Cố ý chọn mấy thức ăn thanh đạm cho anh, mau nếm thử xem có hợp khẩu vị không."

Vẻ mặt Cảnh Thù vốn lạnh nhạt, sau khi nghe vậy thì xuất hiện vẻ đắc ý vô cùng. Ăn xong miếng rau, nhìn qua đĩa nấm hương xào thịt bên cạnh, nói với Trình Tiểu Hoa: "Hoa Hoa, ta muốn ăn, mau gấp cho ta đi!"

Trình Tiểu Hoa vừa gấp một miếng nấm hương xào thịt thì Cảnh Thù đã nói: "Ta còn muốn uống canh, mau múc cho ta một chén!"

Trình Tiểu Hoa lấy làm lạ, sao điện hạ lại giống trẻ con thế, cứ muốn mình gấp cái này cái kia cho? Chỉ là cô cũng không ngại, dù sao cũng đơn giản mà.

Cảnh Thù uống canh Trình Tiểu Hoa múc cho, đặc ý nhìn Tôn Danh Dương, Sơn Miêu, nghĩ thầm: "Bản quân không sợ vợ đâu nhé! Mau nhìn xem, Hoa Hoa đối xử với ta tốt thế cơ mà!"

Tôn Danh Dương, Sơn Miêu nhìn mãi cũng không hiểu Cảnh Thù đang thể hiện đi đâu gì. Chỉ cảm thấy, Tiểu Hoa chăm Cảnh Thù rất giống cách mẹ chăm con thôi.

Vì là giờ ăn cơm nên trong phòng cũng có rất nhiều vị khách đến ăn. Cơ bản đều là khách đến nghỉ lại, ban ngày lên núi ngắm cảnh, tối sẽ quay về ăn cơm. Lại do nhà nghỉ này khá chú trọng đến đồ ăn, được đánh giá khác cao trên mạng, nên cho dù không nghỉ ở đây, cũng cố ý tìm tới ăn thử.

Đồng người thì vốn không có việc gì kì quái. Chỉ kỳ quái là có một vị khách mặc toàn đồ đen, hai tay áo bông thông, nhìn giống như một người khuyết tật, trên đầu còn đội một cái mũ to màu đen, che kín hết cả mặt, cho dù ở trong phòng ăn thì cũng không bỏ mũ ra.

Người phục vụ thấy gã chỉ ngẩng đầu mà không gọi món thì chủ động đưa thực đơn cho, giới thiệu: "Đặc sản của chúng tôi là cá, ngon nhất là cá nấu cải chua, chọn những con cá chuối tươi ngon nhất trên sông Thủy Nguyên để chế biến. Ngài có muốn nếm thử không?"

Lần sau em muốn edit đam mỹ, thanh thủy văn, không hôn hiếc gì cả --
không thì edit loại không có nữ chính hoặc không có nam chính :v

Chương 86

Quảng Bình hiện thân

Người phục vụ còn chưa giới thiệu xong thì người nọ hất bay thực đơn trên tay anh ta, giận dữ nói: "Cá chuối gì! Các người sao có thể độc ác như vậy? Cá cũng có cha, có mẹ, cũng biết đau cũng sợ chết. Các người bắt nó, giết nó còn chưa đủ sao mà còn nấu với cải chua? Ác độc! Tôi nói cho anh...."

Chưa nói hết câu thì đã bị Tôn Danh Dương che miệng, kéo đi.

Trình Tiểu Hoa giải thích với người phục vụ: "Thật xin lỗi, đây là thân thích của tôi, mới được ra khỏi bệnh viện tâm thần."

"Hóa ra là đầu óc có vấn đề! Vậy bọn cô canh cho kỹ, tránh gây ra chuyện phiền phức, làm người khác sợ cũng không hay đâu."

Đúng vậy, cái đầu óc có vấn đề kia, không phải là ai xa lạ, chính là Đại Hắc đang sống trong sông Thủy Nguyên.

Cho đến lúc bị Tôn Danh Dương lôi vào phòng bao ở tầng hai, Đại Hắc vẫn hùng hùng hổ hổ: "Hắc điếm! Bán cái gì mà chẳng được, sao lại phải bán cá! Lại còn bán cá chuối chúng ta! Bán cá chuối còn chưa đủ à, mà còn phải nấu với cải chua! Cá cũng có lòng tự trọng, kẻ sĩ có thể chết chứ quyết không chịu bị làm nhục! Rất tàn nhẫn, rất đáng ghét! Đừng cản tôi, tôi muốn nói chuyện cho ra lẽ với bọn họ!"

Trình Tiểu Hoa hết cách, chỉ có thể nhờ Cảnh Thù tạo một kết giới, tránh để người ngoài nghe thấy cậu ta nói gì.

"Không cần phiền phức vậy đâu." Cảnh Thù nói xong thì đập Đại Hắc một cái: "Người lại dám làm loạn nữa xem? Cần thận bản quân đem người đi nấu cải chua cho Sơn Miêu ăn đấy."

Quả nhiên, Đại Hắc không dám làm loạn nữa, tháo mũ xuống, một cái đầu cá to to tròn tròn lộ ra, ủy khuất cúi gằm xuống.

Sơn Miêu vừa nghe vậy, nhào đến trước mặt Cảnh Thù: "Điện hạ, ngài nói thật à?"

Cảnh Thù: "Đi chỗ khác!"

Trình Tiểu Hoa hỏi Đại Hắc: "Sao cậu chạy tới đây? Rất nguy hiểm, nếu bị con người phát hiện ra thì phải làm sao?"

Đại Hắc nói: "Là do em thấy mọi người đã đi mấy ngày rồi mà chưa về, em lo lắng mọi người bị hại nên mới cố ý đến xem. Không ngờ lại gặp được thảm cảnh nhân gian!"

Thảm cảnh nhân gian trong miệng cậu ta chính là chuyện cá nấu với cải chua kia. Nghĩ đến việc Đại Hắc cũng chỉ vì lo lắng cho bọn họ nên mới mạo hiểm đến đây, Trình Tiểu Hoa thấy cảm động.

"Đại Hắc, thật ra cũng không cần thương tâm như vậy. Tuy nơi này nói là cá tự nhiên nhưng cậu nghĩ xem, cá ngoài tự nhiên ít như vậy, làm sao mà đủ cung cấp cho cái nhà hàng này? Chị nghĩ có lẽ là cá nuôi thôi, không phải cháu chất của cậu. Dù sao lúc nấu xong thì cũng ít người biết được là cá nuôi hay bắt ngoài tự nhiên lắm."

Đại Hắc nghe vậy mới bình tĩnh đi một chút. Đôi mắt cá nhỏ kia vui vẻ, thâm tình, chân thành nhìn Trình Tiểu Hoa: "Em biết ngay mà, chị là người tốt nhất."

Bỗng nhiên cậu ta hỏi lại: "Làm sao chị biết là lúc ăn không phân biệt được."

Trình Tiểu Hoa quẫn. Cô không đành lòng nói cho Đại Hắc biết bọn họ vừa ăn cá chuối nấu cải chua...

Có lẽ là đã phụ lại sự tín nhiệm của Đại Hắc nên Trình Tiểu Hoa cảm thấy áy náy, lên app mua một vài loại đan dược tốt cho tu luyện đưa cho Đại

Hắc. Loại đan dược này có thể tăng tốc độ tu luyện, ví dụ như phải mất ba trăm năm mới có thể tu luyện thành hình người thì chỉ cần dùng đan dược này có thể giảm được mười năm, hai mươi năm tu luyện.

Vừa nghe thì thấy mười năm, hai mươi năm cũng không nhiều nhưng nhiều hơn mấy năm tu vi là khó có được. Dù sao yêu tinh cấp thấp như Đại Hắc chỉ cần hơi sơ sẩy là có thể bị con người bắt đi giết thịt. Nếu nhanh hơn mười, hai mươi năm thì cũng đỡ nguy hiểm hơn, đúng không nào?

Đan dược này là một loại phúc lợi của nhân viên Địa phủ Tư, chỉ có nhân viên mới mua được, hơn nữa, số lượng còn có hạn. Ở Nhân gian, cho dù có tiền cũng không mua được, hưởng chỉ là loại yêu tinh nhỏ nhỏ nghèo rớt mùng tơi như Đại Hắc.

Quả nhiên, lúc nhận được, Đại Hắc đã vui đến khác, ôm chầm lấy Trình Tiểu Hoa: "Huhu... Chị Tiểu Hoa, chị tốt với em quá, em làm sao mới báo đáp được? Hay là để em lấy thân báo đáp!"

Cậu ta muốn lấy thân báo đáp, làm cho Cảnh Thù khó chịu, xách cổ ném qua cho Sơn Miêu: "Thưởng cho người ăn! Ăn hết cả xương cũng được!"

Trình Tiểu Hoa vội nói: "Làm cái gì thế? Sơn Miêu, lau nước miếng đi, không được ăn Đại Hắc!"

Cảnh Thù tức giận nói: "Em không nghe thấy nó đòi lấy thân báo đáp à? Hay lắm, bản quân khai ân, cho Sơn Miêu ăn."

Tôn Danh Dương cốc đầu con cá chuối thành tinh: "Này, sao lại đầu to óc bằng quả nhỏ thế? Chẳng lẽ cậu không nhìn ra quan hệ giữa điện hạ và Tiểu Hoa à? Cậu còn dám ôm Tiểu Hoa? Điện hạ còn ít khi làm thế, ai cho phép cậu hả?"

Bởi vì bị Trình Tiểu Hoa cấm, Sơn Miêu cũng không dám ăn Đại Hắc. Vốn nghĩ thuê thêm một phòng cho Đại Hắc, nhưng hỏi tiếp tân thì họ nói đã hết phòng. Đại Hắc không chịu ở chung phòng với Tôn Danh Dương, Sơn Miêu, cậu ta sợ Sơn Miêu không nhịn được mà ăn thịt mình luôn.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng để cho Đại Hắc ở phòng Cảnh Thù.

Lúc này, Cảnh Thù mới thấy Đại Hắc dễ nhìn hơn chút, vui vui vẻ vẻ ngủ cùng một giường với Trình Tiểu Hoa.

Kể ra thì hẳn cũng rất khổ sở đấy. Bình thường hai người ở tầng trên của tiệm hoành thánh, tuy rằng cửa phòng đối diện nhau nhưng Trình Tiểu Hoa đã nói với hắn "ba không", không cho phép không được tự ý vào phòng cô, càng không có chuyện được ở qua đêm. Tuy rằng, một tuần hai người sẽ đi ra ngoài hẹn hò hai, ba lần, cũng hay ôm ôm ấp ấp, nhưng vẫn không có hành động gì quá giới hạn. Như ngủ cùng giường, từ sao khi ở đảo vệt thì mới là lần đầu tiên đấy. Cho dù không thể làm gì quá phạm nhưng được ôm thân thể mềm mềm, thơm thơm của Trình Tiểu Hoa ngủ một đêm cũng rất tuyệt.

Cảnh Thù đúng là hơi nhỏ. Tám nghìn năm trước không muốn yêu đương, không tìm đạo lý, đến lúc thông suốt thì lại gặp một cô gái ở Nhân gian bảo thủ như Trình Tiểu Hoa, nếu không phải Cảnh Thù định lực tốt thì đã sớm nhịn đến điên rồ.

Một đêm ngon giấc, tinh thần mọi người đều rất tốt. Ngay cả Đại Hắc cũng có vẻ dễ nhìn hơn, không biết có phải là do tác dụng của đan dược kia không.

Lúc trả phòng, cô nhân viên còn nhìn trộm Đại Hắc vài lần, không nhin được mà hỏi nhỏ Trình Tiểu Hoa: "Chị ơi, thân thích của chị có vẻ bị bệnh nặng lắm rồi đấy, tốt nhất vẫn nên đưa đi khám thôi?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Được, được, giờ chúng tôi đang định đưa cậu ấy đi khám đây."

Ra khỏi cửa, Đại Hắc mắng: "Thật khinh người quá đáng, các người mới có bệnh, tất cả nhân viên các người mới có bệnh!"

Bởi vì Đại Hắc khá yêu nên Trình Tiểu Hoa không sử dụng thuật độn thổ. Dù sao nơi này cách sông Thủy Nguyên không xa, đi bộ non nửa ngày là đến. Bên bến tàu, thuyền da dê đã được phép kinh doanh trở lại. Nghe nói vì có cơ quan liên ngành đến đi điều tra, nguyên nhân là do trong nước có mảnh thủy tinh, cửa rách túi da dê nên mới gây ra sự cố. Sau đó huy động sức người đến vớt rác thải trong sông, quả thật thu được rất nhiều bình

thủy tinh vỡ. Lại cắm mấy biển "Bảo vệ môi trường là trách nhiệm của mọi người" ở những chỗ có đông khách du lịch để tuyên truyền.

Đại Hắc đặc ý nói cho Trình Tiểu Hoa biết, bình thủy tinh là cậu ra vớt, tránh việc đi đầu tra ra trong sông có yêu quái, rồi gọi thầy bắt yêu đến thì cậu ta lại toang. Trình Tiểu Hoa bất ngờ, con cá này cũng không ngốc lắm.

Sau khi tạm biệt Đại Hắc, đám Trình Tiểu Hoa dọn đồ về tiệm hoành thánh ở thành phố Vọng Giang.

Vừa đến cửa, nhìn qua cửa kính thì thấy có một bóng người ở bên trong.

Trình Tiểu Hoa thấy lạ: "Lúc chúng ta rời khỏi đã khóa kỹ rồi mà, sao lại có người ở trong được cơ chứ?"

Khóa cửa vẫn còn đó, không có dấu vết bị cậy mở. Chẳng lẽ là do không đóng cửa sổ nên bị trộm trèo vào?

Chuyện khác Tôn Danh Dương làm không giỏi nhưng lúc này lại muốn thể hiện chút bản lĩnh bảo vệ nhà cửa của mình. Gã đoạt lấy chìa khóa trong tay Trình Tiểu Hoa, xắn tay áo xông vào.

Vừa mở cửa vừa mắng: "Tên trộm mắt mù nào mà gan to thế, dám nhân lúc ông đây ra ngoài lén vào trộm đồ! Đồ mắt mù, cũng không nhìn xem đây là

do ai mở, ai bảo kê! Ăn gan hùm, mật gấu..."

Cửa bị đẩy ra, người bên trong không những không trốn mà còn xoay người lại, mỉm cười hỏi: "Người nói ai mù?"

Sau ba giây sửng sốt, biểu cảm hung thần ác sát của Tôn Danh Dương ngay lập tức biến thành vẻ mặt cười nịnh nọt, lật mặt nhanh như lật sách: "Tôi mù, tôi mù... Ty chức thỉnh an Thập điện hạ. Điện hạ uy phong bất phàm, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, quả đúng là tinh anh hạng nhất của tam giới!"

"Hình như bản quân còn nghe được người nói ai ăn gan hùm mật gấu?"

Quảng Bình vẫn cười, nhưng Tôn Danh Dương cảm thấy anh cười lộ lên còn nguy hiểm, lạnh lùng hơn so với lúc Cảnh Thù xị mặt.

"Là, là tôi ăn.... Ấy, không phải, ty chức không dám ăn... không dám..."
Vừa rồi vẫn còn nịnh nọt mà giờ gã đã sợ nhũn cả chân.

"Bản quân không thích ăn gan hùm, mật gấu, nhưng lúc trước có ăn nhần Thần tiên tử!"

"Điện hạ, cứu với!!!!" Tôn Danh Dương vội vàng chạy đến núp sau lưng Cảnh Thù: "Cầu điện hạ nể tình tấm lòng son sắt của lão Tôn với ngài mà

cứu lão Tôn một mạng!"

Chanh Thù tức giận: "Xem dáng vẻ nhát gan của người đi, bản quân ngại nhận người là người của bản quân đây. Được rồi, đừng trốn nữa, mau đi lau bàn, quét nhà đi."

Tôn Danh Dương không ngốc, hiểu được ý nghĩa trong lời của Điện hạ: "Đây là người của ta, còn phải làm việc cho ta." Thập điện hạ có giỏi hơn cũng phải nể mặt Đại điện hạ.

Tôn Danh Dương vui vẻ chạy đi làm việc, lau bàn thật sạch, có lẽ đây là lần đầu tiên trong nửa năm qua làm việc cẩn thận, tỉ mỉ đến thế.

Chương 87

Truyện thuyết về Diêm La

Ấn tượng của Trình Tiểu Hoa với Quảng Bình khá tốt. Tuy rằng lúc đầu gặp anh có chút hiểu lầm, bốc mùi nhưng những lần sau đó, Cảnh Thù có việc sẽ nhắn tin cho Quảng Bình, đi điều tra giúp, hỏi han giúp, Quảng Bình không ngại giúp đỡ, không tỏ vẻ Diêm La cao quý gì cả. Thậm chí Trình Tiểu Hoa còn không hiểu tại sao Tôn Danh Dương lại sợ Quảng Bình đến vậy. Lúc đầu không biết, gây chút chuyện nhỏ nhưng cô cảm thấy Diêm La Quảng Bình không phải là lãnh đạo có lòng dạ hẹp hòi mà.

Trình Tiểu Hoa nhiệt tình mời Quảng Bình ngồi xuống: "Muốn uống gì? Trà hay nước?"

Quảng Bình lễ phép gật đầu: "Sao cũng được, ta không kén chọn."

Anh cười khẽ làm cho người khác có cảm giác như đang tắm trong gió xuân, khí chất cực kỳ giống câu "quân tử như ngọc" mà ngôn tình cổ đại thường nhắc tới.

Trình Tiểu Hoa cảm thấy Quảng Bình uống trà hợp hơn nên nói: "Vậy ngài đợi một lát, tôi đi pha trà cho ngài. Điện hạ, anh cùng Thập điện hạ nói chuyện đi, khó khăn lắm mới nhau."

Quảng Bình lễ phép nói: "Làm phiền em Tiểu Hoa rồi."

Cảnh Thù khó chịu chặn tầm mắt Quảng Bình nhìn Tiểu Hoa, giọng điệu không vui: "Được rồi, đừng có cáo đội lột cừu nữa. Nhìn cậu như vậy, ta rất muốn đấu một trận đấy!"

Quảng Bình phủi phủi áo sơ mi trắng không một hạt bụi, cười hỏi hần: "Nếu như ở Minh giới, cậu nói vậy thì ta còn kiêng dè. Giờ, cậu cảm thấy một thành công lực của cậu thắng được ta hả?"

Cảnh Thù hừ lạnh: "Bản quân không nói muốn đấu pháp với cậu ở Nhân gian, chờ về Minh giới, cậu dám không?"

Quảng Bình có chút tức giận: "Ta mới từ trên Thiên giới về là vội vàng tìm cậu, thế mà cậu có thái độ thế này đấy hả? Thật làm người khác đau lòng!"

Cảnh Thù nói: "Được rồi, rốt cuộc cậu đến làm gì? Đi du ngoạn à?"

Quảng Bình nói: "Cậu còn dám hỏi ta đến làm gì? Không phải nhắn tin hỏi chuyện trấn Phượng Minh à? Ta hợp xong là lập tức đi điều tra cho cậu đấy."

Với cái thái độ này của cô, ta thấy thật uổng phí ta dốc công dốc sức mà."

Cảnh Thù ghen hòng: "Vất vả cho cậu rồi, nhưng muộn rồi. Chuyện đó được giải quyết rồi."

Quảng Bình thất vọng: "Chậm? Giải quyết rồi? Không cần nữa? Ta vất vả như vậy để làm gì chứ?"

Mấy ngày không ở tiệm, muốn pha trà thì phải đun nước mới được. May mà giờ Trình Tiểu Hoa dùng thuật khống chế lửa rất lưu loát, phóng lửa về phía bếp gas, bắt đầu nấu nước.

Lúc chờ nước sôi thì thấy Tôn Danh Dương đã vào phòng bếp, lí nhí hỏi: "Tiểu Hoa, sao Thập điện hạ vẫn chưa đi? Công việc của Diêm La vô cùng bận rộn, không thể chậm trễ được đâu!"

Đương nhiên Trình Tiểu Hoa biết gã có ý gì, khuyên nhủ: "Lão Tôn ơi, thật ra tôi thấy Thập điện hạ rất ôn hòa, dễ gần mà. Cho dù lần trước anh gài ngài ấy nhưng ngài ấy cũng đâu có làm gì anh đâu. Sao anh lại sợ đến mức này? Ày, nước sôi rồi. Tôi pha trà xong thì anh bung ra nhé. Thập điện hạ sao lại so đo với anh làm gì?"

Tôn Danh Dương đầu khở nói: "Hoa ơi, ngài ấy sẽ so đo đấy! Cô đừng thấy ngài ấy đối xử với cô khách khí thì nghĩ ngài ấy tốt tính nhé. Tốt tính thì làm sao có thể yên ổn trên ghế Diêm La?"

Gã nói xong còn cảnh giác liếc bên ngoài, thấy mấy đại thần kia không nghe được lời gã nói mới thấp giọng kể tiếp: "Cô có biết vì sao tính tình của Thập điện hạ được cho là tốt nhất trong số Thập Điện Diêm La không?"

Trình Tiêu Hoa lắc đầu.

"Đó là bởi vì mấy vị Diêm La khác tính tình cực kỳ không tốt, cho nên ngài ấy mới được coi là có tính tình tốt đấy. Hơn nữa, lúc nào ngài ấy cũng cười, làm cho người khác dễ hiểu nhầm. Thật ra không phải như vậy đâu! Cho cô một ví dụ, hồi trước có một tỳ nữ của Mạnh Bà... Đúng rồi, dùng cách nói hiện tại thì là trợ lý, nữ trợ lý. Cũng là một quý sai xinh đẹp, vì đã yêu thầm Thập điện hạ nhiều năm nên cô ấy can đảm đi tỏ tình, cô biết kết quả thế nào không?"

Trình Tiêu Hoa không chút suy nghĩ, tiếp lời: "Bị đánh vào súc sinh làm heo. Cái này tôi biết rồi, A Phòng từng kể cho tôi nghe rồi."

Tôn Danh Dương vỗ đùi: "Đúng thế! Việc này tất cả quý sai ở Địa phủ Tư đâu biết. Còn nữa! Có một lần một vị thượng tiên ở thiên giới muốn dựa vào quan hệ để nhờ người xem hộ đồ đệ của ngài ấy lịch kiếp ở đâu, người đó cho rằng Thập điện hạ tốt nhất nên đến nhờ. Ai ngờ, Thập điện hạ không những không giúp mà còn nói việc này vi phạm luật lệ ở Minh giới. Rõ ràng là chỉ cần Thập điện hạ khó chịu thì sẽ ném thuộc hạ dưới trướng vào súc sinh đạo nhưng lại không biết xấu hổ nói không thể vi phạm luật Minh giới. Vị thượng tiên kia đã cãi nhau với ngài ấy, đến mức còn động tay động chân. "

Lúc đầu Tôn Danh Dương còn nói nhỏ, sau đó càng nói càng hăng, không thêm để ý gì nữa, đứng ở trên ghế khoa chân múa tay miêu tả lại đại chiến nghìn năm trước.

"Đừng cho rằng Thập điện hạ ôn nho văn nhã mà nghĩ ngài ấy đánh nhau kém. Vị thượng tiên kia đánh không lại, đương nhiên muốn trả thù, nên tìm vài tiên hữu đến. Mấy vị điện hạ khác tất nhiên sẽ không chịu ngỗ yên, bao gồm cả Đại điện hạ của chúng, toàn bộ mười vị đều xuất trận. Thần tiên đánh nhau không phải chuyện đùa, nhất là khi nhiều đại nhân vật như vậy cùng ra tay. Chiêng trống vang trời, sấm chớp ùng ùng, cờ màu phấp phới, quỷ khóc thần sầu! Cuối cùng nếu không phải có Thiên đế và Diêm Vương ra mặt hòa giải thì chắc sẽ dẫn đến một trận đại chiến giữa Minh giới và Thiên giới đấy."

Nói xong thì thấy Trình Tiểu Hoa trợn mắt há mồm, bộ dáng giật mình, Tôn Danh Dương còn nói: "Bất ngờ chưa? Khiếp sợ chưa? Cho nên nói, thần không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhất là thần ở Minh giới chúng ta, cô không thể để vẻ ngoài làm mờ mắt đâu nhé."

Trình Tiểu Hoa chỉ về phía cửa phòng bếp: "Tôi thấy người phải sợ là anh mới đúng."

Tôn Danh Dương đã lơ mơ nhận ra cái gì đó, khó khăn quay đầu lại, quả nhiên thấy Cảnh Thù, Quảng Bình một trái một phải đang dựa vào khung cửa, giống như môn thần.

Ý cười trên mặt Quảng Bình không thay đổi, có thể là do Tôn Danh Dương chột dạ nên lúc nhìn thấy nụ cười tủm tỉm kia, gã cảm thấy có sát khí. Tôn Danh Dương cực kỳ hoảng sợ, quỳ mọp trên đất, tội nghiệp nói: "Thập điện hạ tha, tha mạng... Ty chức không dám nữa!"

Quảng Bình chỉ vào Tôn Danh Dương nói với Cảnh Thù: "Rốt cuộc cậu nhìn trúng con hàng nhát gan này ở chỗ nào thế? Thế mà dám đem về làm thuộc hạ, truy ền ra không sợ mất mặt Thập Điện Diêm La chúng ta à?"

Cảnh Thù: "...." Hắn chưa bao giờ coi trong con hàng nhát gan này có được không hả?

Tôn Danh Dương đã thực sự đắc tội với Quảng Bình, nhưng Quảng Bình lại vẫn chưa có ý định rời khỏi. Uống xong một tách trà, lại uống thêm tách nữa, uống xong mười tách, trời đã tối đen, Tôn Danh Dương đang trốn ở cầu thang nghĩ bụng chắc anh chuẩn bị rời đi. Dù sao thì Thập điện hạ cũng không giống Đại điện hạ, không cần phải ở lại trong tiệm hoành thánh quá lâu.

Nào ngờ, Trình Tiểu Hoa nói với Quảng Bình: "Thập điện hạ ở lại ăn cơm nhé? Tôi làm cho ngài vài món ăn ở Nhân giới."

"Được, phiền em rồi."

Nội tâm Tôn Danh Dương toang r ối, biểu cảm vô cùng tuyệt vọng. Diêm La không phải đầu đã tích cốc r ối sao? Khó khăn lắm mới tích cốc được,

sao còn muốn ăn làm gì?

Nhưng mà Tôn Danh Dương không dám đi chỗ khác. Dù sao, ở đây tuy khó chịu nhưng có Trình Tiểu Hoa với Cảnh Thù, hai người họ nhất định sẽ không thấy chết không cứu. Nhỡ chạy ra ngoài, lại trúng kế của Thập điện hạ rồi bị xử lý thì sao.

Bởi vì mời Quảng Bình ăn cơm tối nên Trình Tiểu Hoa không bán hàng buổi tối nữa, bận rộn nấu bao nhiêu món để đãi khách. Cũng may là có Sơn Miêu giúp mua đồ, phụ bếp nên không tốn nhiều thời gian lắm.

Tôn Danh Dương không dám cùng Quảng Bình ăn cơm. Vẫn là Trình Tiểu Hoa tốt bụng bưng cơm đến để gã ăn ở trên cầu thang.

Ăn cơm xong, Cảnh Thù thấy Quảng Bình vẫn chưa có ý định trở về, nhin không được nói: "Sao cậu còn chưa đi? Bỏ bê công việc, đến đây ăn chực, ăn xong rồi thì mau về đi chứ?"

Quảng Bình chế nhạo nói: "Ồ, cậu mới đến Nhân giới vài ngày mà đã học được cách nói chuyện ở đây rồi đấy. Tận dụng mà học cho nhiều vào, chờ trở lại dưới kia cứ nói giọng Đông Bắc này nhiều vào, chắc chắn có thể dọa cho Diêm Vương sợ đấy."

Trình Tiểu Hoa cười phá lên, trong lòng đang nghĩ có phải Cảnh Thù học giọng Đông Bắc trong phim truyền hình không.

Cảnh Thù độc ác, nhấc chân đá vào mặt ghế mà Quảng Bình đang ngồi. Thân hình Quảng Bình chợt lóe, rồi tiêu sai ngồi xuống ghế trống bên cạnh, dáng ngồi vẫn cực kì tao nhã, trên mặt vẫn tươi cười như cũ.

Cảnh Thù cả giận nói: "Cậu đến đây có việc gì?"

Quảng Bình nói: "Ta còn chưa thấy đáng vẻ lúc cậu bán hoành thánh đâu, nay đặc biệt đến nhìn xem sao."

Cảnh Thù hừ một tiếng: "Đáng tiếc là cậu sẽ không được nhìn thấy rồi. Hoa Hoa, tối nay chúng ta đóng cửa, chờ tên chết tiệt này đi rồi chúng ta sẽ mở bán trở lại."

Ban ngày Trình Tiểu Hoa là chủ tiệm hoành thánh Tiểu Hoa, đến tối lúc Tiệm hoành thánh 444-1 lên sàn thì Cảnh Thù làm chủ. Hắn nói nghỉ bán, Trình Tiểu Hoa cũng vui vẻ đồng ý.

Nhưng lại nhanh chóng xuất hiện vấn đề. Đêm không mở cửa bán đồ thì lại không biết làm gì, cả đám ngồi nhìn nhau thì rất ngại đấy.

TV liên tục đổi kênh, nhưng không có chương trình gì hay. Sau đó, Tiểu Hoa đành ngồi chơi bài, trò này dễ mà cũng có thể khuấy động không khí.

Trình Tiểu Hoa muốn Tôn Danh Dương đến chơi cùng, cũng có thể hòa hoãn quan hệ giữa gã với Quảng Bình, dù sao trốn tránh cũng không phải cách hay.

Khó khăn lắm Tôn Danh Dương mới dám đi ra, đến dưới tầng, gã còn chưa xuống thì đã nghe Quảng Bình nói: "Thua một ván, đá một phát."

Tôn Danh Dương bị dọa sợ, lại chạy lên tầng, cho dù Trình Tiểu Hoa khuyên nhủ thế nào cũng không dám bèn mảng xuống nữa.

Đùa à, Diêm La đá một phát, gã không hồn phi phách tán mới lạ đấy!!!!

Mẹ ơi, con muốn gả cho Quảng Bình thưa thưa :3 mlemmmm

Thương lão Tôn quá, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ :v

Hiu hiu, hay mai iêm đăng 2 chương nha :3 buồn ngủ quá nè

Chương 88

Đi thăm vườn bách thú

Tôn Danh Dương không chơi nên chỉ có bốn người Cảnh Thù, Quảng Bình, Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu chơi với nhau.

Tất nhiên là Cảnh Thù chọn Trình Tiểu Hoa làm đồng đội, Quảng Bình và Sơn Miêu đành hợp tác với nhau. Những trò khác Cảnh Thù chơi rất kém nhưng đánh bài thì rất giỏi, cho dù phải kéo Trình Tiểu Hoa thì vẫn thắng nhiều. Còn đội Quảng Bình và Sơn Miêu thì thật là một lời khó nói hết. Khả năng đánh bài của Quảng Bình khá tốt, tiếc rằng Sơn Miêu quá mức thành thật, chỉ đánh lá to, còn nhỏ thì cứ giữ mãi. Quảng Bình bất mãn, mắng: "Người ngốc à, không biết giữ lại những lá to để bảo vệ à?" Vì thế, ván sau đó, Sơn Miêu không hề chặn bài, Quảng Bình còn tưởng rằng bài trong tay cậu rất xấu, cuối cùng mới phát hiện ra là toàn lá to, cứ giữ mãi không đánh. Dù Quảng Bình nhỉnh giỏi nhưng cũng bị chọc tức. Cảnh Thù còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nói: "Vừa rồi chính cậu nói thua một ván, đá một phát. Cậu thua 21 ván, đưa mông đây, ta sẽ đá thật mạnh!"

Quảng Bình tức giận: "Đều là do con mèo ngốc này làm hại, muốn đá thì cậu đá nó đi!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Mọi người chơi cho vui thôi mà, đừng hơn thua quá. Điện hạ anh hơn thua như vậy làm gì? Nhìn Thập điện hạ người ta đi, lòng dạ phóng khoáng như thế, lão Tôn mạo phạm ngài ấy mà ngài ấy còn không chấp, anh chấp nhất làm gì? Được gì cơ chứ? Thập điện hạ, ngài thấy đúng không?"

Quảng Bình còn có thể nói gì nữa, anh chỉ có thể mỉm cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ừ.."

Trả lời "Ừ" tất nhiên cũng thể hiện rằng anh không chấp chuyện Tôn Danh Dương mạo phạm. Tuy rằng Tôn Danh Dương cứ trốn ở tầng trên mãi, nhưng lúc nào cũng để tâm nghe ngóng động tĩnh ở bên dưới, nghe Quảng Bình trả lời như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, thàn quyết về sau sẽ đối xử với Sơn Miêu tốt hơn một chút.

Cảnh Thù nói với Quảng Bình: "Chúng ta chuẩn bị đi ngủ, chẳng lẽ cậu tính ở lại qua đêm đấy à?"

Quảng Bình nói: "Khó khăn lắm mới đi ra ngoài một lần, cậu không thể để ta ngủ lại một đêm à, thật uổng phí giao tình mấy nghìn năm của chúng ta mà?"

"Nói hay lắm." Vì thế Cảnh Thù nói với Sơn Miêu: "Tặng giường của người cho Thập điện hạ."

Sơn Miêu có chút luyến tiếc nhưng vẫn gạt đầu đồng ý. Cậu chuyển mấy cái ghế đi, ghép hai cái bàn vuông lại với nhau, sau đó nói với Quảng Bình: "Thập điện hạ, mời!"

Quảng Bình ngẩn người: "Ý gì đây? Ta đi một quãng đường xa đến đây mà bắt ta ngủ trên bàn à?"

Sơn Miêu: "A, đúng rồi, còn bộ chăn gối nữa!" Nói xong thì chạy vào kho, rồi ôm một bộ chăn gối ra trải lên bàn, là một bộ chăn gối có in hình mèo vờn chuột. Trên bộ chăn ga màu xanh còn có mấy sợi lông mèo màu nâu đậm. Có lẽ là do cửa sổ chưa đóng kín, có gió vào làm mấy sợi lông mèo còn nhẹ nhàng lay động. Lúc ngủ Sơn Miêu thích nhất là hóa về nguyên hình nên tất nhiên khó tránh khỏi việc sẽ có lông mèo.

Sơn Miêu còn không quên dặn dò Quảng Bình: "Lúc đi ngủ ngài nhớ rửa sạch chân nhé, tốt nhất là tắm đã rồi mới đi ngủ. Hôm nay tôi mới giặt xong đó, ngài đừng làm bẩn."

Quảng Bình hạn lời, nhìn chăm chăm vào mấy sợi lông mèo kia, khó khăn lắm mới duy trì được nụ cười trên môi: "Cảm ơn, khỏi cần. Ta ngủ trên ghế tu luyện là được rồi, dù ở Nhân giới thì cũng không thể bỏ bê việc tu luyện được."

Nghe vậy, Sơn Miêu rất vui, lại có thể ngủ trong ổ chăn mềm mại của mình, thật sự rất hạnh phúc luôn.

Trình Tiểu Hoa nói: "Hay là tôi thuê phòng ở khách sạn cho ngài nhé."

Cảnh Thù nói: "Quảng Bình đã nói là muốn ng ồi tu luyện r ồi, em muốn làm chậm trễ việc tu luyện của cậu ta sao?"

Nói đến vậy r ồi, Quảng Bình chỉ có thể tiếp tục: "Có gì đâu, chỉ ng ồi một đêm thôi mà? Không sao, Tiểu Hoa, đầu là người một nhà, em không cần khách sáo như vậy đâu."

Vì thế đêm đó, trong tiếng ngáy của Sơn Miêu, Quảng Bình Diêm La ng ồi xếp bằng tiến hành tu luyện, cảm giác như nào thì chỉ có mình anh thấu.

Đương nhiên Tôn Danh Dương cũng không ổn, gã không dám rời khỏi tiệm hoành thánh, ng ồi ở ngoài cửa phòng Cảnh Thù cả một đêm. Đêm nay là đêm đầu tiên từ lúc thành quý sai gã ng ồi tu luyện nghiêm chỉnh như vậy, cũng coi như là hưởng phúc của Quảng Bình Diêm La.

Ngày hôm sau, vì Quảng Bình vẫn chưa đi nên Cảnh Thù không cho Trình Tiểu Hoa buôn bán, hẳn cảm thấy không thể để Quảng Bình thấy hình ảnh lúc hẳn làm thu ngân, tránh để bị cười nhạo mấy trăm, mấy nghìn năm.

Nhưng không buôn bán thì cũng không có chuyện gì để nói, càng không thể chơi bài cả một ngày được. Người không biết sẽ nghĩ rằng tiệm hoành thánh chuyển thành sòng bạc mất.

Nghĩ đến việc Quảng Bình là khách – mặc dù Cảnh Thù không nghĩ thế – nên Trình Tiểu Hoa cảm thấy cần phải làm chủ nhà, dẫn anh đi thăm thú thành phố Vọng Giang.

Lúc đề cập đến việc đi chơi, Sơn Miêu nói ngay: "Chị Tiểu Hoa, hay chúng ta đi vườn bách thú đi. Vài ngày trước Mạnh Mạnh đi cùng mẹ em ý, nghe có vẻ rất hay đấy."

Cảnh Thù khinh thường nói: "Muốn thấy động vật, tự hóa về nguyên hình rồi đứng trước gương nhìn là được rồi? Mất công đến vườn bách thú làm cái gì?"

Sơn Miêu ưu thương cúi đầu: "Mạnh Mạnh đã đi rồi, mà tôi còn chưa được đi... muốn đi..."

Bởi vì Quảng Bình là khách, nên Trình Tiểu Hoa hỏi Quảng Bình muốn đi đâu, còn giới thiệu mấy chỗ nổi tiếng cho anh.

Quảng Bình hiền hòa nói câu: "Sao cũng được, em quyết là được rồi."

Trình Tiểu Hoa thấy Sơn Miêu vẫn đang ủ rũ thì nói: "Đi vườn bách thú đi, từ nhỏ đến giờ tôi chưa được đi lần nào cả."

Cô lớn lên ở vùng nông thôn, trước khi nhận lời mời đến làm việc ở tiệm hoành thánh thì chỗ xa nhất mà cô đi là trấn Linh Thủy, chỗ đó không có vườn bách thú. Cảnh Thù không có cảm xúc gì với việc đi vườn bách thú, nhưng Trình Tiểu Hoa muốn đi nên hẳn cũng không phản đối. Sơn Miêu thì vô cùng vui vẻ, thiếu chút nữa thì đuôi mèo cũng lộ ra.

Quảng Bình: Ta nói sao cũng được nhưng không muốn đi vườn bách thú đâu!

Vườn bách thú của thành phố Vọng Giang được xây dựng ở nội thành, vì vào cuối tuần, lại đang là mùa xuân nên rất đông người, đa số là các trường tổ chức cho học sinh đi tham quan.

Nhóm Trình Tiểu Hoa rất thu hút sự chú ý, bởi vì có ba người đàn ông cực kỳ đẹp trai, lại mỗi người một vẻ làm cho người khác không nhìn được mà nhìn lâu hơn một chút.

Tôn Danh Dương không đi cùng, gã tự xin ở lại tiệm hoành thánh để trông nom. Còn nguyên nhân thực sự thì mọi người đều hiểu rõ mà không nói.

Những người hay đi vườn bách thú đều biết rằng vấn đề lớn nhất của vườn bách thú là mùi hôi, nhất là những chỗ có nhiều con non, mùi sẽ càng khó ngửi hơn.

Ngay cả Trình Tiểu Hoa cũng không nhìn được, vừa đúng lúc thấy biển gỗ chỉ dẫn cách đó không xa là chuồng nuôi gấu trúc, nên đề nghị: "Đi

chư ờng gấu trúc đi, nơi đó sẽ sạch sẽ hơn."

Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu đi ở đằng trước, Cảnh Thù và Quảng Bình đi ở phía sau họ mấy mét, có thể nói chút chuyện. Lúc đầu là mỗi người chăm chọc đối phương một hai câu, nói qua nói lại một hồi, Quảng Bình đột nhiên hỏi: "Lúc nào cậu mới về Minh giới?"

Cảnh Thù liếc anh: "Sao, Diêm Vương sắp gọi ta về ờ ỉ hả?"

Quảng Bình nói: "Lúc đi họp ở trên thiên giới, nhiều người quen không thấy cậu nên hỏi thăm. Diêm Vương nói cậu có chút việc riêng phải giải quyết ở Nhân gian, sắp về ờ ỉ. Chẳng phải ý là mong cậu sớm về à? Huống chi, cậu vừa đi là bao nhiêu việc trong điện của cậu đầu rơi hết lên đầu mấy điện khác. Vấn chuyện phải quản lý của các điện đã không ít ờ ỉ, giờ còn phải bớt chút thời gian giải quyết chuyện cho điện của cậu. Lão ngữ, lão lục oán than dậy trời, lão thất còn nói là cậu hại hẳn không có thời gian đi hẹn hò với vợ, sinh hoạt vợ ch ờng không được hài hòa nữa đây."

"Mẹ nó!" Cảnh Thù mắng: "Sinh hoạt vợ ch ờng mà còn đổ lên đầu ta? Các người nhân lúc ta không ở đấy dám cả gan nói xấu, đặt đi ờ ỉ sau lưng ta!"

"Ai kêu người không ở? Nếu người ở đấy mấy điện kia sao dám làm vậy?"

Quảng Bình cười cợt, sau đó vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc hơn: "Thật ra, Diêm Vương cũng mong cậu mau trở về. Trước khi ta đi, ông ấy còn

muốn ta khuyên cậu, đừng có cứng đầu như vậy. Cậu chỉ cần viết một bản kiểm điểm, nhận sai xong thì giải quyết được rồi mà? Diêm Vương cũng đâu có công khai bản kiểm điểm của cậu, như vậy rất mất mặt."

Cảnh Thù hừ một tiếng, không khách khí nói: "Ta chỉ biết là lão già Diêm Vương kia đang muốn chờ ta nhận sai. Ta có làm gì sai đâu? Đường đường là người đứng đầu Thập điện Diêm La, bị bêu xấu như vậy, làm cấp trên của ta mà không thay ta giải oan lại còn mong ta đi nhận sai? Nhớ ngày đó, mười người chúng ta chinh tên thượng tiên ở Thiên giới kia, ông ta còn đứng ra hòa giải. Giờ lại không thêm cho ta chút thể diện là có làm sao?"

Quảng Bình biết hắn vẫn để bụng chuyện lúc trước nên khuyên nhủ: "Cậu nói xem cậu tính giận dữ đến bao giờ? Chẳng lẽ cứ tiếp tục ở đây, không về Minh giới nữa? Vậy cậu còn cần vị trí Diêm La kia không? Chúng ta có thể giúp cậu một lúc một nhất, không thể giúp cậu mãi được đâu."

Cảnh Thù nhìn bóng lưng Trình Tiểu Hoa, im lặng.

Quảng Bình nhìn theo hắn, thở dài: "Quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Thích cô ấy thì đưa cô ấy về Minh giới đi, dù sao hiện giờ tam giới cũng đã cởi mở hơn nhiều rồi, tình yêu giữa người với yêu tinh, người với ma quỷ chỗ nào cũng có, người với thần cũng không sao."

Cảnh Thù nói: "Để ta nghĩ lại. Dù sao có các cậu, ta ở lại Nhân gian thêm mười năm cũng không thành vấn đề"

Quảng Bình mỉm cười: "Ta thì không sao. Chỉ có đi lâu lâu thất có vẻ rất khó chịu, chắc sẽ nhận tin oán trách cậu đấy."

Cảnh Thù cũng cười theo: "Không sao, ta sẽ cho nó vào danh sách đen."

Quảng Bình: "..."

Thế nên anh em chính là để kéo vào danh sách đen hả?

Hiu hiu, dạo này iêm bu ờn quá ToT cảm thấy không biết dùng từ nào để cho vào câu ý, mất động lực làm tiếp ToT

Chương 89

Tiết Thanh minh

Người lớn, trẻ con đứng đầy quanh khu nuôi gấu trúc, tất cả đều đang quan sát điệu bộ ngây thơ, ngu ngốc của mấy con gấu trúc. Bên trong lồng kính là hai con gấu trúc trưởng thành, cũng là hai con gấu trúc duy nhất của thành phố Vạn Giang. Một con đang nằm trên một cái bệ gỗ cao tầm nửa mét, lười biếng phơi nắng, vốn dĩ tư thế ngủ của mấy con gấu trúc thường rất dễ thương, con hàng đó không biết có phải ngủ quên hay không mà lật mình một cái, ngã khỏi bệ gỗ. Không may là bên dưới bệ gỗ là một cái hố sâu nhỏ, con gấu trúc mập mạp kia rơi trúng cái hố. Sau đó, bưng tỉnh, chân trước vươn lên, chân sau dùng sức đẩy thân thể lên, nhưng có lẽ là do mập quá nên mãi mới leo lên được, làm cho đám hui mần đứng xung quanh cười mãi.

Trình Tiểu Hoa nhin không được nói: "Rất đáng yêu! Ngã thôi mà cũng đáng yêu."

Lúc này, Quảng Bình cười nhạo một tiếng: "Hóa ra con hàng này giờ sa ngã đến vậy. Chắc chắc, thật làm mất mặt tổ tiên."

Trình Tiểu Hoa quay đầu hỏi Quảng Bình: "Có ý gì?"

Cảnh Thù rất không hài lòng với việc Quảng Bình, Trình Tiêu Hoa đứng quá gần nhau, nên chen vào giữa hai người, nói cho Trình Tiêu Hoa biết: "Thời xưa gấu trúc là một loại động vật rất hung mãnh, khi đó địa vị cũng rất cao, là thú cưỡi của Hoàng đế, lúc trước Hoàng Đế cưỡi gấu trúc đánh bại Xi Vu. Chỉ là đầu óc có chút ngây thơ, lại ham ăn, có một lần do đói bụng quá nên cắn luôn binh khí của Hoàng Đế, Hoàng Đế tức giận, phong ấn thần lực của nó."

Trước đó, Trình Tiêu Hoa đọc trong Sơn Hải Kinh nên có biết về truyền thuyết của gấu trúc, lúc đó chỉ nghĩ là chuyện hư cấu, không tin lắm. Giờ nghe Cảnh Thù nói, mới cảm thấy hóa ra truyện thần thoại không phải là không có thật. Lại nhìn hai con gấu ngực ngực, mập mập kia, thật lòng có cảm giác không biết nói gì, cô quả thực không thể tưởng tượng nổi con hàng này đã dùng hai cái chân ngắn ngắn kia cùng tham chiến anh dũng với Hoàng Đế.

Đúng lúc này, bên trong tường kính, hai con gấu trúc kia đang tập trung gãi gãi đem thịt trong lòng bàn chân.

Trình Tiêu Hoa cảm thán: "Giờ em đã hiểu rõ câu "là hảo hán thì không nhắc đến cái dũng năm xưa" là như nào rồi."

Năm đó là hảo hán uy mạnh cả một vùng Hoa Hạ rộng lớn, giờ lại rơi vào cảnh bán sự dễ thương đổi lấy miếng ăn! Thật là khác biệt quá nhiều.

Vườn bách thú không quá rộng nhưng cả nhóm Trình Tiểu Hoa phải mất nửa ngày mới có thể đi hết vườn bách thú. Nguyên nhân chính là do Sơn Miêu, cậu chỉ cần nhìn thấy loài vật nào là sẽ lấy máy ảnh ra chụp vài tấm, đăng lên mạng, thật sự rất tốn thời gian.

Không sai, cậu vẫn cứ đăng từng bức từng bức một lên tường. Mãi đến lúc Trình Tiểu Hoa cảm thấy quá phiền, mới quyết định chỉ cho cậu cách đăng chín tấm ảnh cùng một lúc. Sau khi được Trình Tiểu Hoa dạy xong, hai mắt cậu tỏa sáng, chân thành khen ngợi: "Chị Tiểu Hoa thật giỏi, biết cả cách tiện lợi như vậy."

Trình Tiểu Hoa không biết nói gì, không thể nói là do cậu quá ngốc được.

Sau khi tham quan vườn bách thú xong thì Quảng Bình cuối cùng cũng quyết định trở về Minh giới.

Trình Tiểu Hoa còn muốn mời anh ăn cơm, kết quả là Cảnh Thù nói: "Ăn nhiều làm cái gì, không ăn đỡ phải tìm nhà vệ sinh."

Quả thật làm khó Quảng Bình, bị nói như vậy mà vẫn có thể duy trì nụ cười mỉm, nói với Trình Tiểu Hoa: "Hy vọng sau này có thể gặp em ở Minh giới", sau đó hóa thành một tia sáng rồi biến mất ở phía xa.

Trình Tiểu Hoa nhìn theo, vẻ mặt đăm chiêu, Cảnh Thù quơ quơ tay trước mặt cô: "Em nhìn cậu ta làm gì? Bản quân bay lên còn đẹp trai hơn, em muốn thì ta bay cho em xem."

Trình Tiểu Hoa phục hồi tinh thần, lờm Cảnh Thù: "Ghen linh tinh cái gì thế? Em chỉ đang suy nghĩ sao lại đ`n Quảng Bình đày tỳ nữ của Mạnh Bà vào súc sinh đạo. Có phải việc anh bị phạt rời khỏi Minh Giới cũng là bị người đồ tội hay không?"

Rõ ràng cái việc đày người vào súc sinh đạo thì giống kiểu cách làm việc của Cảnh Thù hơn, chứ Quảng Bình ôn hòa như vậy, dễ nói chuyện như vậy, nhìn sao cũng không giống một vị thần bạo lực, dễ xúc động.

Cảnh Thù nói: "Không có lửa làm sao có khói!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Như vậy tin đ`n là thật sao?"

Cảnh Thù nói: "Đương nhiên, nữ quỷ sai kia đã yêu đơn phương Quảng Bình rất rất nhiều năm. Quảng Bình thì lại quá cố chấp với việc tu luyện, cộng thêm công vụ trong điện Diêm La, nên không để tâm đến tình cảm nam nữ. Sau này, nữ quỷ sai kia tích đủ dũng khí, thế là đi tỏ tình với Quảng Bình, cậu ta đơ ra, mãi không biết phản ứng làm sao. Phụ nữ ý mà, da mặt mỏng, nói xong mà không thấy Quảng Bình trả lời, nên cho rằng đã bị từ chối, đau lòng mà nhảy vào Vòng Luân hồi, ai ngờ được, cô ta bất cẩn nhảy nhầm vào súc sinh đạo. Người không biết chuyện thì được đ`n đ`n rằng Quảng Bình đày cô ta."

"Thật..." Hóa ra là một đoạn tình cảm đơn phương, vui buồn lẫn lộn, thế mà lại có kết thúc bi hài như vậy. Còn Quảng Bình rõ ràng là bị người ta

chụp cho cái mũ xấu xa như vậy.

"Nếu không phải ngài ấy đây, sao lại không giải thích cho rõ ràng?"

"Giải thích làm gì? Viên chức Địa phủ Tư có ai dám nói chuyện này trước mặt Quảng Bình không? Chẳng qua chỉ có vài kẻ đần nhảm, thân là Diêm La mà lại còn phải đi giải thích cho viên chức cấp thấp hơn sao? Đừng đùa!"

"Còn chuyện đánh nhau cũng Thiên giới, rốt cuộc là như thế nào?"

Cảnh Thù nói: "Mấy nghìn năm trước, Yêu giới ngày càng lớn mạnh, bọn họ không có khả năng tranh quyền với Thiên giới, nên vọng tưởng thay thế Minh giới quản lý việc sống chết của Nhân gian. Lúc đó, Thập điện Diêm La chúng ta mới nhậm chức chưa được nghìn năm, Minh giới cũng không ổn định như giờ. Quan hệ của Minh giới với Thiên giới cũng không thân thiết như giờ, Thiên giới giữ thái độ trung lập trong cuộc tranh giành quyền lực giữa Minh giới với Yêu giới. Còn âm thầm phải người đến khiêu khích, muốn thăm dò thực lực của Minh giới chúng ta. Lúc đó, trận chiến kia, nói là ân oán cá nhân thì cũng không đúng, phải là trận chiến kiểm tra độ quan trọng của Minh giới mới đúng. Chúng ta đánh thắng trận đó, cũng chứng minh được thực lực của mình. Sau đó, Minh giới liên thủ với Thiên giới áp chế Yêu giới, từ đó, Yêu giới vạn kiếp bất phục."

Trình Tiểu Hoa kinh ngạc: "Không ngờ chuyện đơn giản như vậy mà lại có âm mưu lớn đến thế."

Cảnh Thù nói: "Minh giới, Thiên giới, Nhân giới tuy độc lập với nhau, nhưng lại ràng buộc lẫn nhau, có ảnh hưởng đến nhau. Nhất cử nhất động tất nhiên là có thâm ý. Chỉ là trước kia, Minh giới luôn bị Thiên giới đè ép, giờ thì mấy vị đại thần của Thiên giới khá là khó chịu."

"Ồ, tại sao lại nói vậy?"

"Đây không phải chuyện mà nói vài câu là có thể giải thích rõ ràng được. Dù sao việc này cũng không liên quan gì đến chúng ta, không nhắc đến cũng không sao. Giờ đã là buổi chiều rồi, tối nay em có muốn mở cửa buôn bán không vậy?"

"Mau đi thôi, chậm chút nữa là chợ đóng cửa mất."

Một trăm lẻ tám ngày sau tiết Đông chí là đến tiết Thanh minh. Tiết Thanh minh, đối với người trên dương thế mà nói là một ngày lễ khá quan trọng nên rất được mong chờ.

Mà đối với ma quỷ ở Âm phủ, cửa Luyện ngục sẽ được mở, những vong hồn chưa trả hết tội nghiệt, trong thời gian ở tù có biểu hiện tốt sẽ được cho phép trở lại dương gian nhận đờ cúng tế của người thân.

Quý sai cũng được nghỉ, không cần đi bắt hồn nên sẽ không đến tiệm hoành thánh để ăn khuya.

Đêm hôm đó, tiệm hoành thánh 444 không mở cửa.

Ngay cả Lý Đại Khoan chuyên đưa hàng đến, vì có biểu hiện tốt nên cũng được cho phép về nhà thăm người thân.

Lúc còn sống, anh ta là người thành phố Vọng Giang, đã chết hơn sáu mươi năm, may mà con cháu vẫn nhớ đến anh ta.

Lúc anh ta chết, con trai mới chỉ được một tuổi. Nhiều năm qua đi, con trai đã già đi, cháu trai đã hai bảy tuổi rồi, là độc đinh của nhà họ Lý. Lý Đại Khoan hưởng thụ hương khói, đồ cúng ở mộ trong vườn xong thì đi theo con trai, cháu trai về nhà.

Lúc này, con anh ta Lý Côn đang răn dạy cháu trai Lý Minh Lăng: "Con nói xem, con đã nhiều tuổi như vậy mà sao vẫn không muốn lấy vợ, cha thật sự ngại ngần nói cho ông nội con biết đấy."

Cháu trai Lý Minh Lăng cúi đầu nói: "Cha cũng hơn ba mươi tuổi mới kết hôn, người không vội, con vội cái gì?"

Vừa nói xong đã bị cha cốc cho một cái: "Còn dám già thêm? Thằng cha mày lúc trước vì nghèo nên hơn ba mươi mới kết hôn. Mày so cái gì? Hai bảy rồi mà nghĩ mình còn nghĩ mình còn trẻ à? Tìm hiểu không tốn thời

gian hả? Yêu đương không tốn thời gian hả? Nếu không nhanh nhanh chóng chóng thì làm sao trước ba mươi tuổi có con cho tao ôm, hả?"

"Được rồi, con biết rồi mà. Cha có thể dừng cảm rằm nữa không?"

"Không cảm rằm thì mày có nhớ không? Thời đại tốt, độ tuổi cũng vừa đẹp, còn được sinh hai con, mày thì đưa đàu còn chưa thấy. Mày làm vậy là làm quốc gia đau lòng đấy có biết không hả con? Mày đang phụ sự chờ đợi thiết tha của nhân dân cả nước đấy, biết không hả?"

"Cha, đừng cường điệu như vậy được không? Con kết hôn hay không, sinh con hay không thì ảnh hưởng gì đến đất nước, nhân dân cơ chứ?"

"Lại già mồm!"

Lý Côn giơ tay lên muốn cốc đàu con trai một cái nữa, tay đã giơ lên cao nhưng lại không thể cốc xuống được, giống như có cái gì đó chặn tay ông ta lại.

Lý Minh Lãng cũng phát hiện ra có chỗ không ổn, hỏi: "Cha, người làm sao thế?"

Lý Côn quay đàu nhìn mộ Lý Đại Khoan cách đó không xa, rét lạnh cả người, lắp bắp nói: "Không, không có gì. Có lẽ là ông nội con đau lòng cho

con thôi."

Lý Minh Lãng cười thẫn, cha lại bắt đầu mê tín rỗi. Tuy rằng năm nào cậu ta cũng vệtế tổ, nhưng cậu ta vẫn kiên định theo thuyết vô thẫn.

Lý Đại Khoan rất thích thằng cháu trai này, hai năm gần đây còn lợi dụng chức vụ mà đến nhìn trộm cậu ta mấy lần. Nay nhân dịp tiết Thanh minh nên đến nhà cháu trai xem sao.

Cháu trai về nhà là lại cắm đầu vào công việc, Lý Đại Khoan đến cạnh cậu ta, lầm bầm: "Ba cháu cũng là muốn tốt cho cháu thôi, kết hôn sinh con mới là việc quan trọng nhất. Nếu không tiết Thanh minh trăm năm nữa, hương khói ở phần mộ tổ tiên sẽ bị đứt đoạn mất..."

Những đi ầu kia cũng không khác gì lời con anh ta nói lắm, nhưng cháu trai không thể nghe thấy được. Lý Đại Khoan có thể hiện hình, nhưng theo pháp luật dưới Minh giới thì ma quỷ không được phép hiện hình trước mặt người thân. Anh ta là một con quỷ trung thực, trước giờ ầu nghiêm túc tuân thủ quy định này.

Không biết chị nữ chính trong Văn phòng môi giới hôn nhân có phải là quỷ sai thích thẫn anh Bình không :333 iem luôn mong mấy mối tình đơn phương kết thúc có hậu ý

Chương 90

Báo mộng phần 1

Công việc của Lý Minh Lãng rất bận rộn, cho dù là ngày nghỉ thì vẫn phải tăng ca. Cảm cú làm đến hơn mười hai giờ đêm, anh ta mới đi tắm rửa, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Không biết được bao lâu thì nghe thấy có người gọi: "Minh Lãng! Minh Lãng!"

Lý Minh Lãng trở mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy một dáng người quen thuộc đang đứng cạnh giường, ánh mắt u oán nhìn anh ta.

Lý Minh Lãng hỏi: "Vương Xuyên, cậu về rồi à?" Đây là câu hỏi mà họ vẫn còn học đại học, khi họ còn ở chung một ký túc xá, mỗi đêm lúc đối phương làm thêm trở về, anh ta thường hay hỏi, chỉ là một câu hỏi bình thường.

Nhưng lại làm cho mắt Vương Xuyên đỏ lên: "Minh Lãng, tớ không về được."

Lý Minh Lãng còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã bừng tỉnh. Nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, anh ta thất thẫn mất một lúc lâu.

Vương Xuyên là bạn thân của anh ta khi còn học đại học. Bốn năm là khoảng thời gian không dài, cũng không ngắn, hai người học cùng lớp, cùng ăn cơm ở căn tin, cùng ở chung một phòng ký túc. Quan hệ tốt đến mức có thể tùy ý dùng tiền trong ví của nhau. Sau khi tốt nghiệp đại học, Vương Xuyên đi du học Mỹ, hai người cũng không còn liên lạc với nhau nữa. Mỗi quan hệ càng thân thiết thì lúc có vết rạn nứt sẽ càng thảm hơn.

Vốn nghĩ rằng mơ thấy Vương Xuyên chỉ là chuyện ngẫu nhiên thôi, nhưng mấy đêm liên tục anh ta đều mơ thấy Vương Xuyên. Lúc thì đứng cạnh giường nhìn anh ta, lúc lại khóc nước mắt.

Giấc ngủ không tốt, ban ngày Lý Minh Lãng lại còn nghĩ về giấc mộng làm cho tâm trí không yên. Vì thế mà làm việc cũng mất tập trung, xảy ra sai sót, đã bị sếp phê bình. Anh ta cũng không quên đi hỏi thăm tin tức về Vương Xuyên, nhưng đã hỏi hết tất cả các bạn học mà không hề biết được chút tin tức nào về Vương Xuyên cả.

Vốn dĩ, Vương Xuyên là một người sống hướng nội, nhạy cảm. Suốt bốn năm đại học cũng chỉ chơi thân với mình Lý Minh Lãng, mối quan hệ với các bạn học khác ở mức bình thường. Anh ta không chủ động hỏi thăm thì các bạn học khác cũng đã suýt quên còn có một người bạn cùng lớp tên là Vương Xuyên.

Vì thế, Lý Minh Lãng tính chờ đến ngày nghỉ cuối tuần sẽ về trường, đi tìm giảng viên hỏi thông tin gia đình nhà Vương Xuyên, anh ta mong tìm được số điện thoại của cha mẹ Vương Xuyên.

Nhưng còn chưa đến cuối tuần, đêm đó Vương Xuyên lại xuất hiện bên cạnh giường anh ta: "Minh Lãng! Minh Lãng!"

Lý Minh Lãng cho rằng mình vẫn đang ở trong ký túc xá đại học, đến lúc chạm phải ánh mắt u ám của Vương Xuyên mới nhớ ra cậu ta đã ra nước ngoài được ba năm rồi. Ba năm qua, hai người không hề liên lạc với nhau lấy một lần, ngay cả khi đi họp lớp thì cũng không nghe được chuyện gì về cuộc sống hiện giờ của Vương Xuyên.

Nhớ lại quá khứ từng thân thiết, rồi nhớ lại sự quyết tuyệt sau khi tốt nghiệp, Lý Minh Lãng vô cùng đau xót, suýt rơi nước mắt.

"Xuyên à, cậu vẫn còn hận tớ sao? Những năm gần đây không hề liên lạc với tớ, có phải vẫn còn hận tớ vì chuyện đó hay không?"

Vương Xuyên không trả lời, nét mặt càng thêm thống khổ: "Minh Lãng, tớ muốn về, cậu đưa tớ về có được không?"

"Ở nước ngoài sống không tốt thì cậu cứ trở về đi." Lý Minh Lãng ghen ngào.

Vương Xuyên vẫn không trả lời, chỉ nói: "Minh Lãng ơi, tớ muốn về, cậu dẫn tớ về đi! Tớ nhớ nhà, muốn về nước..." Cậu ta nói muốn trở về nhưng bóng lại bay đi cách giường Lý Minh Lãng càng lúc càng xa.

"Vương Xuyên!" Lý Minh Lãng sốt ruột, chớp lấy tay cậu ta, muốn kéo cậu ta lại, nhưng lúc vừa chạm vào tay cậu ta, thì cảm thấy máu toàn thân dường như sắp đông lại, rét lạnh cả người.

Cúi xuống nhìn thì thấy trên tay Vương Xuyên toàn là máu, máu không ngừng tuôn ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất. Cùng lúc đó, vẻ mặt Vương Xuyên thống khổ, tuyệt vọng đan xen, khóc đến khàn giọng: "Minh Lãng, sao cậu không tới cứu tớ? Sao không đến đưa tớ về?"

Sau đó, Lý Minh Lãng nhìn thấy trên mặt của Vương Xuyên cũng đã đầy máu từ lúc nào, máu tươi đỏ rực, nhuộm cậu thanh niên sáng sủa trong trí nhớ thành dáng vẻ đáng sợ, dữ tợn.

Lý Minh Lãng kinh sợ, buông tay ra, Vương Xuyên chầm chậm bay đi, vẫn vừa khóc vừa gọi: "Minh Lãng ơi! Cứu tớ với! Minh Lãng! Đưa tớ về nhà với!.."

"Vương Xuyên!"

Lý Minh Lãng bừng tỉnh, trong phòng vẫn tối om, chỉ có ánh sáng le lói từ đèn đường xuyên qua khe rèm cửa chưa kéo kỹ chiếu sáng căn phòng. Trong phòng, có thể nhìn rõ trên bàn, trên ghế, không hề có bóng dáng

Vương Xuyên, tất cả vẫn chỉ là một giấc mộng giống như những lần trước.

Cả người Lý Minh Lãng toàn là mồ hôi lạnh, ng ã trong bóng đêm một lúc lâu thì nhịp tim mới bình thường trở lại, bỗng nhiên ngờ ra một đi ều: Nhất định là Vương Xuyên xảy ra chuyện gì đó r ồi, nếu không đã không báo mộng cho mình!

Không đợi đến cuối tuần, hôm sau Lý Minh Lãng xin nghỉ một ngày, quay trở lại trường đại học. Anh ta không tốn quá nhiều công sức đã xin được số điện thoại của cha Vương Xuyên.

Nhà của Vương Xuyên nằm ở một vùng nông thôn, cha mẹ đi ều vào thành phố làm công, đi ều kiện gia đình bình thường, đủ để nuôi cậu ta học đại học. Nhưng tiền để đi du học thì đi ều là dựa vào học bổng, thêm cả tiền cậu ta vừa học vừa làm nữa. Người hướng nội, ít nói như Vương Xuyên quả thực đã rất nỗ lực, rất kiên trì.

Chưa ra khỏi cổng trường, Lý Minh Lãng đã sốt ruột gọi luôn cho cha của Vương Xuyên. Anh ta không dám nói nhiều, chỉ nói là bạn học đại học, lâu r ồi không liên lạc nên muốn hỏi thăm một chút tin tức.

Đầu bên kia tr ầm mặc một lát, Lý Minh Lãng càng căng thẳng. Lát sau, đầu bên kia tr uyền đến một tiếng thở dài: "Từ cuối năm trước đã không thể liên lạc được với nó. Bác cùng mẹ nó đi ều không được ăn học đ ầy đủ, không thể ra nước ngoài được. Nếu cháu có tin tức gì của nó, phi ền cháu nói cho bác biết nữa."

Quả nhiên...

Tuy đã đoán được chút ít, nhưng khi nghe vậy, trong lòng Lý Minh Lãng vẫn cảm thấy khó chịu khó nói.

Cúi đầu, thất thần bước về phía trước, thì có một người cản đường anh ta. Ngay sau đó là một giọng nữ thanh thúy, dễ nghe, hỏi: "Anh là Lý Minh Lãng đúng không?"

Lý Minh Lãng hơi ngẩng đầu thì thấy là một cô gái vẻ mặt đáng yêu, đang cười với anh ta: "Chào anh, em là Trình Tiểu Hoa."

Lý Minh Lãng cau mày: "Cô là ai? Sao lại biết tên tôi?"

Trình Tiểu Hoa không muốn vòng vo, nên nói thẳng: "Có phải gần đây anh hay gặp những giấc mơ kỳ lạ, đúng không?"

Lý Minh Lãng cảnh giác: "Sao cô biết?"

Thật ra, nếu không phải là nhiệm vụ hoặc người quen thân xảy ra chuyện thì Trình Tiểu Hoa đã không thêm xía mũi vào chuyện của người khác. Lần này là do Lý Đại Khoan nhờ giúp đỡ.

Hai ngày trước, sau khi hết tiết Thanh minh, Lý Đại Khoan vội vội vàng vàng chạy đến tiệm hoành thánh tìm Trình Tiểu Hoa, vừa vào cửa đã gọi to: "Tiểu Hoa ơi, không ổn rồi! Độc đi duy nhất của nhà họ Lý tôi bị ma ám rồi!"

Lúc đó đúng vào ban đêm, trong tiệm có rất nhiều quý sai đến ăn đêm, đa số đều quen biết Lý Đại Khoan, nghe vậy thì trêu chọc:

"Là bị con ma như anh ám còn gì?"

"Lý Đại Khoan, đừng quên cậu vẫn còn đang trong thời gian đi tù đấy, đừng có tham hương khói ở nhân gian quá nhé!"

"Hù dọa con cháu nhà mình thì không phải là một con ma tốt đâu nhé!"

Lý Đại Khoan không quan tâm đến lời móc mỉa, trêu chọc của mấy quý sai kia, chạy vào sau bếp nói với Trình Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa này, nể mặt chúng ta quen biết khá lâu, cô nhất định phải giúp tôi!"

Trình Tiểu Hoa vừa nấu xong một nĩa hoành thánh, đây nấp nĩa xong thì xoay người hỏi hẩn: "Sao thế?"

Lý Đại Khoan nói: "Cháu trai của tôi ấy, mấy ngày gần đây bị ma ám. Haizzz, cũng không hẳn là ám nhưng mỗi ngày đều báo mộng cho nó. Mơ thấy cái gì thì tôi cũng không rõ, nhưng mỗi lần tỉnh lại thì nó đều bị dọa đến ngất ngốc, có lúc còn khóc nữa."

"Chuyện của tôi cô cũng biết rồi đấy, tuy có thể nhân lúc đi giao hàng ở Nhân gian mà du di ít thời gian, nhưng lại không có năng lực gì cả. Hơn nữa, tôi cũng không dám động tay động chân, chẳng may các lãnh đạo của Luyện ngục biết được thì tôi sẽ bị tăng hình phạt, có khi còn không được tiếp tục đi giao hàng nữa."

Trình Tiểu Hoa nói: "Anh không thấy được vong hồn, sao lại nói là ám cháu anh? Hơn nữa, chỉ là một giấc mộng thôi, sẽ không ảnh hưởng đến thân thể đâu."

Lý Đại Khoan nói: "Tôi không chỉ lo lắng mỗi chuyện báo mộng đâu. Nhỡ đâu sau đó làm hại nó thì sao? Tiết Thanh Minh tôi được nghỉ ba ngày, hết ngày nghỉ thì phải quay về Âm phủ, không thể lúc nào cũng đi theo bảo vệ nó được. Nghĩ mãi chỉ thấy có cô là có thể giúp được tôi thôi."

Từ lúc đến làm việc ở tiệm hoành thánh đến nay, Trình Tiểu Hoa cũng đã đi nhờ xe Lý Đại Khoan mấy lần, coi như có quen biết. Loại việc này, tất nhiên Trình Tiểu Hoa sẽ không từ chối. Dù sao chỉ có một dặm, độn thổ tý là đến.

Suy nghĩ đầu tiên của Lý Minh Lãng khi nhìn thấy Trình Tiểu Hoa chính là cô có phải đàn em khóa dưới hay không, trước đó từng gặp anh ta nên mới

biết tên.

Trình Tiểu Hoa không muốn quanh co lòng vòng nên đi thẳng vào vấn đề luôn: "Có người nhờ em đến giải mộng cho anh. Nếu anh tin thì hãy kể lại những gì xảy ra trong mộng cho em nghe."

Nếu không tin thì cô cũng không thể quản được nữa. Dù sao cô cũng kiểm tra rồi, Lý Minh Lãng không phải bị ma ám, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là một giấc mộng thôi, không đáng lo.

"Làm sao cô biết được mấy ngày nay tôi gặp phải giấc mộng lạ? Ai nhờ cô đến giải mộng?" Chuyện này ngay cả cha Lý Minh Lãng, anh ta còn không kể thì tất nhiên những người khác cũng không biết được. Cô gái này làm sao lại biết được chứ?

Trình Tiểu Hoa nói: "Nhìn ấn đường của anh có màu đen, mắt lờ đờ, chắc chắn là do đêm ngủ không ngon, lại hay mơ ngủ tạo thành. Đã mơ nhiều thì tất nhiên cần người giải mộng. Còn là ai nhờ thì giờ chưa thể nói cho anh biết được."

"Cô biết xem tướng sao?"

Trình Tiểu Hoa chỉ cười. Đương nhiên là cô không biết xem tướng, nhưng nếu kể hết ra thì anh ta sẽ nghĩ cô bị điên mất. Thôi, cứ để cho anh ta tưởng là cô biết xem tướng đi. Có lẽ anh ta sẽ không tin tưởng hoàn toàn

nhưng ít ra sẽ không nghi ngờ. Huống hồ, giờ anh ta cũng đang gặp chuyện phiền não thật mà.

Quà cuối tuần nà <3

Chương 91

Báo mộng 2

Sau một hồi do dự, Lý Minh Lãng quyết định kể lại giấc mộng mà anh ta gặp mấy ngày nay.

"Có nhiều chỗ không nhớ rõ nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ chuyện cả người cậu ấy đầu đầy máu. Cô nói xem, như vậy là sao?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Nói cho tôi biết tên, ngày tháng năm sinh của bạn anh để tôi kiểm tra xem sao."

Lý Minh Lãng cho rằng cô sẽ dùng ngày tháng năm sinh để xem bói, ai ngờ Trình Tiểu Hoa lại dùng để tìm kiếm trên mạng.

Ước chừng sau năm phút, Trình Tiểu Hoa cất điện thoại đi nói: "Đã tìm được, Vương Xuyên được cho là đã chết vào tháng 12 năm trước, nơi chết là ở thành phố New York*. Chắc là vì một nguyên nhân nào đó nên anh ta mới báo mộng cho anh, có lẽ là hồn phách vẫn tha hương ở dị quốc nên mong anh có thể đưa anh ta về"

*mạnh dạn edit như vậy ạ =]]

Cho dù sau khi tỉnh mộng, Lý Minh Lăng cũng đã nghĩ đến khả năng Vương Xuyên đã xảy ra chuyện không lành nhưng giờ đột nhiên nghe có người nói vậy, anh ta vẫn có chút khó chấp nhận được.

"Cô tìm như thế nào? Sao cô có thể chắc chắn là cậu ấy đã chết rồi? Tôi vừa mới gọi điện cho cha của cậu ấy, ông ấy chỉ nói là mất liên lạc với cậu ấy. Cô dựa vào cái gì mà nói cậu ấy đã chết rồi, hả?"

Giọng điệu của Lý Minh Lăng có chút kích động, Trình Tiểu Hoa cũng không để tâm lắm, cô biết rõ loại chuyện như này quả thật làm người ta khó mà chấp nhận nổi, nên nói một câu: "Mong anh nén đau thương."

Sau đó cô quyết định rời khỏi, đã xác định được chỉ là báo mộng bình thường. Như vậy cô có thể báo cho Lý Đại Khoan biết được rồi, chuyện khác cô cũng không muốn quan tâm nữa.

Từ trong khiếp sợ, Lý Minh Lăng đã kịp hồi thần, vội ngăn cản cô: "Cô đã có thể kiểm tra được chuyện sống chết thì có thể giúp tôi tìm xem cậu ấy chết như thế nào, giờ đang ở đâu được không? Nước Mỹ rộng lớn như vậy, tôi phải biết được địa chỉ cụ thể thì mới có thể đưa cậu ấy về được chứ."

Trình Tiểu Hoa nói: "Chuyện này anh nên đi hỏi phía cảnh sát ấy."

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy, không ngờ được là khoảng một tuần sau, vào ban đêm, Lý Minh Lãng xông vào tiệm hoành thánh 444-1.

Lúc đó đã là hơn hai giờ sáng, Lý Minh Lãng đi vào mà không thèm nhìn, lúc vào trong rồi thì cảm thấy vô cùng lạnh. Lúc này anh ta mới phát hiện ra, đêm hôm khuya khoắt nhưng tiệm hoành thánh này vẫn còn rất nhiều khách. Anh ta vừa bước vào thì tất cả những tiếng nói chuyện đều ngừng lại, im bật, tất cả các vị khách đều nhìn chăm chăm vào Lý Minh Lãng.

Bị hơn mười quý sai cùng lúc nhìn chăm chăm thì có cảm giác gì nhỉ?

Người khác thì không rõ nhưng Lý Minh Lãng thì cảm thấy lông tơ trên người đều dựng đứng lên, rõ ràng đang là mùa xuân nhưng lại có cảm giác như rơi vào hố băng.

Nhưng anh ta nhanh chóng tìm thấy bóng dáng Trình Tiểu Hoa. Cô gái đáng yêu mà anh ta gặp qua một lần kia, giờ đang mặc một chiếc tạp dề màu hồng, đang ngả nửa người ra khỏi cửa bếp, nói: "Sơn Miêu, có khách đến kìa, sao còn chưa..."

Còn chưa nói hết thì phát hiện vị khách vừa vào là người sống. Mặc dù tiệm hoành thánh số 444 không bố trí kết giới nhưng vì nằm ở chỗ hẻo lánh, khuya thế này, ngoài quý sai đến thì chưa bao giờ có người sống đến.

Thấy người đến là Lý Minh Lãng, cháu trai của Lý Đại Khoan thì Trình Tiểu Hoa có chút ngạc nhiên hỏi: "Sao anh có thể đến được đây thế?"

Lý Minh Lãng cũng không thèm để ý đến bầu không khí kì lạ trong tiệm mà nói với Trình Tiểu Hoa: "Cô Trình, tôi đến nhờ cô giúp đỡ."

Trình Tiểu Hoa nói: "Nếu như ở trong nước thì tôi giúp cũng không sao cả. Nhưng ở nước ngoài thì có chút phiền toái. Hoặc là anh cứ chờ thêm một thời gian nữa, có lẽ không lâu nữa việc này sẽ qua thôi."

Cô nói "Việc này sẽ qua thôi" là ám chỉ rằng ở nước ngoài cũng có quý sai của Địa phủ Tư, chẳng qua là tốc độ làm việc có chút chậm hơn trong nước.

Lý Minh Lãng nói: "Cô Trình, không dám nói dối cô, tôi đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nói là bởi vì chuyện xảy ra ở nước ngoài nên sẽ rất lâu mới giải quyết được. Vương Xuyên vẫn cứ liên tục báo mộng cho tôi, máu càng lúc càng nhiều, khóc càng lúc càng thảm thiết hơn. Thật lòng tôi không đành lòng để cậu ấy chờ lâu hơn."

Trình Tiểu Hoa hỏi anh ta: "Sao anh lại biết tôi ở đây mà đến tìm?"

Lý Minh Lãng nói: "Vừa nãy tôi gặp hai giấc mộng, một cái là Vương Xuyên, một cái khác là có một người tự xưng là ông nội tôi, nói tôi đến đây

tìm cô. Còn nói chuyện này chỉ có cô mới có thể giúp được thôi."

Sau khi tỉnh lại, anh ta suy nghĩ quá nhiều nên không ngủ được, bèn xuống dưới nhà lái xe đi hóng gió. Không biết có phải do tiềm thức có ấn tượng đặc biệt với việc đến tiệm hoành thánh số 444 đường Lâm Giang hay không mà vô thức lái xe đến khu vực này.

Trong một hàng các cửa tiệm ven đường đầu đã tắt đèn, anh ta ngay lập tức nhìn thấy tiệm hoành thánh số 444 -1 này, bởi vì thấy vẫn còn sáng đèn nên đi vào mà không nghĩ ngợi gì cả.

Không cần nghĩ nhiều thì Trình Tiểu Hoa cũng biết là do Lý Đại Khoan báo mộng cho cháu. Có lẽ là không dám hiện thân trước mặt cháu mình nên lên lút báo mộng.

Quả nhiên, liếc nhìn ra ngoài thì thấy Lý Đại Khoan đang đứng bên ngoài cửa kính nháy mắt với Trình Tiểu Hoa.

Mấy quý sai khác trong tiệm cũng thấy, nên đầu tiên ì trên chọc:

"Úi, với cái bộ dạng kia của Lý Đại Khoan, thế mà lại có được một thằng cháu trai đẹp trai như vậy. Thảo nào anh ta gấp gáp thế."

"Con cháu mình thì mình đau lòng cũng đúng thôi. Đáng tiếc là hương khói của tôi đã đứt, nếu không tôi cũng sẽ chiêu cố nó hơn."

"Nhà tôi thì không bị đứt hương khói, nhưng giờ đây là chút chút của tôi, nó đã không còn nhớ phải cúng bái tôi nữa rồi. Đúng là bất hiếu mà! Không được, tôi phải báo mộng cho chúng nó mới được."

Nghe họ nói chuyện với nhau mà khoe mắt Trình Tiểu Hoa co giật luôn. Mấy tên này không biết mình không phải là người à? Còn dám tám chuyện to như vậy nữa?

Quả nhiên, trên mặt Lý Minh Lãng xuất hiện biểu cảm kỳ dị, nhìn khách xung quanh một lượt rồi lại nhìn Trình Tiểu Hoa: "Bọn họ đang nói gì thế? Còn nữa, sao bọn họ biết ông nội tôi tên là Lý Đại Khoan?"

Đến giờ phút này anh ta mới cảm thấy sai sai. Rõ ràng đã muộn như vậy, quanh đây cũng không phải nơi phồn hoa gì mà sao lại có một cửa tiệm bán xuyên đêm như này được? Lại còn có nhiều khách hàng kì lạ như này nữa?

"Cái này, tôi nghĩ anh không nên biết thì tốt hơn." Trình Tiểu Hoa vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với đám quỷ sai kia. Cho xin đi, không phải ai cũng to gan lớn mật như cô, bị dọa sợ mãi cũng quen đâu nhé. Nếu như Lý Minh Lãng nhát gan, bị dọa chết thì phải làm sao?

Đúng vào lúc này, Tôn Danh Dương hùng hùng hổ hổ vọt từ bên ngoài vào, miệng còn hét: "Mẹ ơi, ở khu vực của tôi xảy ra tai nạn xe cộ, một nhà bốn

người đầu chết hết. Tôi đi bắt hồn, bọn họ còn không tin mình đã chết rồi, ôm nhau khóc lóc om sòm. Hại lão Tôn tôi mất một lúc lâu, tốn bao nhiêu nước bọt mới khuyên được bọn họ. Ý, sao ở đây lại có một gương mặt lạ lạ nhỉ? Không phải yêu tinh, cũng không phải quỷ sai, chẳng lẽ hệ thống Địa phủ Tư lại có lỗ hổng, tuyển thêm một người sống nữa à?"

Cho dù Lý Minh Lăng có ngu ngốc hơn thì cũng đã ngờ ngợ ra đi đâu gì đó, hơn nữa, xung quanh lạnh lẽo như vậy nên anh ta lắp ba lắp bắp nói: "Mấy, mấy, mấy người không phải là người? Cái tiệm, tiệm, tiệm này là tiệm ma!"

Từ sau quỳ thu ngân, Cảnh Thù nhòm ra, nói to về phía cửa: "Đừng có trốn nữa, đêm nay cho người với cháu người gặp mặt nhau đây. Sau đây thì xóa trí nhớ của cháu người cũng được."

Lý Minh Lăng nhìn theo hướng Cảnh Thù nói với ra, lúc đầu thì không thấy có gì cả, nhưng vài giây sau thì có một "người" xuất hiện từ hư vô. Khoảng ba mươi tuổi, cao to đen hôi, vẻ mặt có chút khác khổ. "Người" đó đang xoa tay, vừa vui mừng vừa xấu hổ nói: "Hình như không ổn lắm? Không đúng quy định mà?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Cảm thấy không ổn mà anh còn dám hiện thân hả? Được rồi, ở đây đầu là người quen, sẽ không ai đi khai báo anh đâu."

Quan trọng là Diêm La đã khai ân thì cho dù bên Luyện Ngục có hỏi thì cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Lý Minh Lãng còn chưa hết khiếp sợ, thì "người" đàn ông cao to đen hôi kia đã chạy về phía anh ta, gọi: "Cháu trai của ta, ông cuối cùng cũng gặp được cháu!"

"Ông, ông đừng qua đây! Cứu, cứu với, có ma!" Lý Minh Lãng sợ hãi, ngã bệt xuống đất, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Lý Đại Khoan kìm chế xúc động muốn ôm cháu trai một cái, cố gắng làm vẻ mặt hiên lành nhất: "Cháu ngoan, đừng sợ, ông là ông nội của cháu, Lý Đại Khoan đây mà. Ông có làm hại ai cũng sẽ không hại cháu! Ấy chết, sai rồi, từ lúc làm ma đến giờ ông đã không hại người nữa. Ôi, cháu à, đừng trốn, ông là ông nội cháu thật mà."

Thấy Lý Đại Khoan dọa cháu mình không ít, Trình Tiểu Hoa đành giải thích hộ: "Anh đừng sợ, đúng là ông nội anh đấy. Không phải anh nói có người báo mộng cho anh, bảo anh đến đây tìm tôi sao? Đúng, chính là anh ta, ông nội anh. Anh nhìn xem có giống người trong mộng không? Lúc trước cũng là anh ta nhờ tôi giải mộng giúp anh đấy."

Lúc này Lý Minh Lãng mới dám đánh bạo nhìn Lý Đại Khoan, sau lại nói: "Tôi quên mất ông nội nhìn như thế nào rồi."

Lý Đại Khoan đập tay xuống bàn, buồn bực nói: "Đồ bất hiếu nhà cháu, đến cả ông nội mà còn không nhận ra!"

Cho dù có tức giận nhưng cũng biết là cơ hội gặp cháu trai không nhiều lắm, phải tận dụng. Nên anh ta kể lại tình cảnh lúc anh ta báo mộng, rồi việc hai cha con Lý Côn, Lý Minh Lãng đi tảo mộ.

Lý Minh Lãng không thể không tin: "Ông, ông thật sự là ông nội? Ông nội đã chết hơn sáu mươi năm? Vì sao đã lâu vậy rồi mà ông còn chưa đi đầu thai?"

Lý Đại Khoan nói: "Lúc sống ông tạo nghiệp nên vẫn còn hơn một bản án hơn ba mươi năm. Nhưng không sao, tội nhẹ, chỉ cần không bị tăng hình phải, luôn có biểu hiện tốt thì thường xuyên được đi giao hàng, hít thở không khí. Thời gian trôi cũng nhanh hơn."

Giờ đã là ba giờ, cửa hành cũng sắp đóng cửa. Thấy những quỷ sai kia vẫn còn đang ngهن cỗ hóng hót, Cảnh Thù trừng mắt. Ngay lập tức Tôn Danh Dương lôi kéo Sơn Miêu đi tiễn đám quỷ sai đi.

Trình Tiểu Hoa làm xong mọi việc, nói với Lý Đại Khoan: "Anh cứ ở đây nói chuyện với cháu trai một lát, chủ tiệm của chúng tôi sẽ nói với Luyện Ngục giúp anh, cho anh ở lại Nhân gian đến lúc mặt trời mọc. Lão Tôn sẽ chờ ở bên cạnh, chờ anh đi rồi, anh ấy sẽ xóa trí nhớ của cháu anh. Tôi lên tầng nghỉ ngơi đây, hai người cứ tự nhiên nhé."

Hôm thứ 2 em về nhà ó, là một con đàn ông nên em đã tự khiêng 1 thùng sách cỡ chục ký xuống tầng, thế rồi bị vướng tầm nhìn nên không thấy là vẫn còn bậc thang, rồi bước hụt một bước ó, thế là chân em nó sưng vù lên, hôm sau về đến nhà là thứ 3 ó, siêu siêu đau nên iem mới không edit được nà :3 giờ cũng đỡ rồi nà

Tên tén, bạn đẹp trai này là.... crush cũ ó :v

Chương 92

Báo mộng 3

Lúc này Lý Minh Lãng đã bớt sợ Lý Đại Khoan, vội nói với Trình Tiểu Hoa: "Cô Trình, chuyện của bạn tôi mong cô có thể giúp đỡ cho. Cô có khả năng ngoại cảm, lúc tìm kiếm sẽ thuận lợi hơn. Tôi đã liên hệ với trường của Vương Xuyên, trong trường cũng chỉ nói rằng không thể liên lạc được với cậu ấy, đến giờ cũng không biết cậu ấy đã chết rồi, cảnh sát thì chưa biết có đi điều tra được gì không nữa."

Lý Đại Khoan xót cháu, nên cũng dùng ánh mắt nhờ Trình Tiểu Hoa giúp đỡ.

Trình Tiểu Hoa ngẫm nghĩ, dù sao cũng là đồng nghiệp, quan hệ cũng khá tốt, giúp việc này cũng không phải chuyện gì khó khăn, nói: "Tôi không có visa cũng không có hộ chiếu, quả thật có chút khó khăn."

Lý Minh Lãng nói: "Tôi có thể làm visa du lịch cho cô, cái này làm rất nhanh, cũng dễ nữa. Đương nhiên là toàn bộ chi phí đều do tôi chịu."

Trình Tiêu Hoa nói: "Mạo muội hỏi một câu, quan hệ giữa anh với Vương Xuyên là như thế nào? Hơn nữa, sự quan tâm của anh vượt xa sự quan tâm giành cho bạn bè bình thường. Chưa kể, vong hồn báo mộng thường chỉ báo cho người cực kì thân thiết, hoặc có tình cảm đặc biệt. Bởi vì chuyện này cần phải có một liên kết tình cảm thì mới được, còn không sẽ không thể báo mộng được đâu."

Lý Minh Lãng hơi trăn trở, lúc nói thì giống như sắp khóc: "Vương Xuyên là người yêu của tôi."

"Hả!" Lý Đại Khoan nhảy dựng lên: "Ông không nghe nhầm chứ? Nhất định là ông nghe nhầm rồi, tình cảm bạn bè, cũng là tình yêu mà. Ừ, nhất định là thế!"

Ngữ khí của Lý Minh Lãng càng thêm cứng rắn: "Không phải, con thích đàn ông. Trước kia con sợ hãi ánh mắt của người đời nên không dám nói. Thậm chí, sau khi tốt nghiệp, bị cha con lái nhải suốt ngày nên cũng từng đi xem mắt, cũng nghĩ đến chuyện kết hôn sinh con, giống như một người bình thường..."

Cũng vì suy nghĩ này của anh ta nên đã làm Vương Xuyên tổn thương, trong lúc tức giận mà quyết định đi ra nước ngoài du học, bật tắt bật tích.

Lúc Vương Xuyên rời đi, Lý Minh Lãng mới nhận ra, chuyện tình cảm thì không thể dùng lý trí đi đâu khiến được. Anh ta càng muốn sống như một người bình thường thì lại càng không có cách nào quên được tình cảm của bọn họ lúc trước, thậm chí, anh ta không còn muốn đi xem mắt nữa.

Trong ba năm này, anh ta có đi tìm Vương Xuyên nhưng Vương Xuyên muốn trốn anh ta, nên không có tin tức gì cả. Lý Minh Lăng hết cách, chỉ có thể dồn toàn bộ tâm sức vào công việc. Anh ta nghĩ rằng làm vậy thì có thể quên Vương Xuyên, quên đi tình cảm của hai người.

Mãi cho đến gần đây, đầu tiên là chuyện Vương Xuyên báo mộng, sau đó là biết có khả năng Vương Xuyên đã chết. Lý Minh Lăng đứng ngơ ngẩn không yên, đã nghĩ đến việc cho dù cậu ấy đã chết thì cũng phải đưa thi thể của cậu ấy về, không thể để cậu ấy phải vất vưởng nơi đất khách quê người được.

Lý Đại Khoan nghe vậy, ôm mặt khóc: "Hết rồi! Hết thật rồi! Hương khói nhà họ Lý chúng ta đứt rồi! Mấy chục năm nữa, Lý Đại Khoan tôi sẽ không thể hưởng thụ cúng bái của con cháu nữa rồi."

Về việc này, Lý Minh Lăng vô cùng áy náy, lúc trước anh ta cảm thấy chính mình vô mê làm ảnh hưởng tới cha mẹ, nên mới muốn cắt đứt quan hệ với Vương Xuyên. Nhưng sai một ly đi một dặm. Loại chuyện này, cho dù không có Vương Xuyên thì cả đời này anh ta cũng không sửa sai được.

Anh ta vô cùng chán ghét việc tiếp xúc với phái nữ, nắm tay, hôn đầu sẽ cảm thấy rất ghê tởm. Cảm giác này không giống với nam nữ bình thường. Cho dù có thể quyết tâm tìm một người phụ nữ để kết hôn sinh con, nhưng sau đó, anh ta sẽ khổ sở, đứa con cũng bất hạnh, còn hại vợ anh ta nữa. Bởi vậy, anh ta đã quyết định cả đời này sẽ không lấy vợ.

"Con xin lỗi ông. Con đã tính rồi, con sẽ không kết hôn nhưng con sẽ nhận con nuôi, như vậy thì hương khói sẽ không dứt. Chỉ cần nuôi dạy tốt thì con ruột hay con nuôi đâu có khác gì nhau đâu ạ?"

Trình Tiểu Hoa cũng không có thành kiến gì với tình yêu đồng giới, dù sao chỉ cần không làm việc gì trái luân thường đạo lý thì sống như thế nào đâu là quyền của mỗi cá nhân. Nhất là với người như Lý Minh Lăng, so với việc phải duy trì thể diện, kiểm đại một người phụ nữ để kết hôn rồi hại đời con gái nhà người ta, thì quyết định của anh ta như vậy tốt hơn rất nhiều. Chỉ vì đi đâu này, cô quyết định sẽ giúp anh ta.

Nếu cô đi thì mọi việc trong tiệm phải bàn giao cho Cảnh Thù, cô nói Cảnh Thù, Cảnh Thù vừa mới sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trong tiệm xong, thấy Trình Tiểu Hoa nhìn mình thì lạnh nhạt nói: "Không được!"

Vốn dĩ Trình Tiểu Hoa cảm thấy hấn chủ động cho phép ông cháu người ta gặp mặt là vô cùng có tình. Quả nhiên chỉ là cô ảo tưởng mà.

Ngay sau đó lại nghe Cảnh Thù nói tiếp: "Đi cũng được, nhưng phải đưa ta đi cùng."

Trình Tiểu Hoa: "Chuyến đi lần này là đến nước Mỹ, sẽ mất mấy ngày đấy. Trong tiệm cũng cần có người trông coi chứ, cứ đóng cửa mãi cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đâu anh."

"Quan tâm làm gì. Ai dám có ý kiến thì gọi hấn đến đây uống trà với ta."
Cảnh Thù tiếp tục dùng giọng điệu vừa cường thế vừa ngây thơ nói:
"Muốn đi thì cùng nhau đi, còn không thì ai cũng không được phép đi!"

Lý Minh Lãng là một người thức thời, vội nói: "Cùng đi đi, chi phí tôi chịu."

Sơn Miêu, Tôn Danh Dương cũng lại g ãn chỗ bọn họ.

Tôn Danh Dương còn không biết liêm sỉ nói: "Còn tôi nữa! Tôi có chuyên môn nghiệp vụ rất tốt, có thể giúp anh dẫn độ vong hồn của Vương Xuyên về nước."

Lý Minh Lãng cũng rất hào phóng, tỏ vẻ nhiều thêm vài người thì anh ta cũng lo liệu được.

Theo thói quen, Tôn Danh Dương còn định lấy thêm phí vật vả, nhưng bị Trình Tiểu Hoa lờm cho một cái nên g ã từ bỏ.

Nhà Lý Minh Lãng cũng chỉ là gia đình trung lưu bình thường, còn là cháu của Lý Đại Khoan. Nhóm Trình Tiểu Hoa giờ cũng không thiếu tiền, không cần thiết phải làm vậy.

Vì chuyện này nên bọn họ tạm thời chưa xóa trí nhớ của Lý Minh Lãng.

Ra nước ngoài thì nhất thiết phải có visa và hộ chiếu. Trình Tiểu Hoa thì ổn rồi, còn Cảnh Thù, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương đều dùng giấy tờ giả mạo, cho dù có dùng mê thuật khiến cho người ta không nhận ra, nhưng máy móc thì không thể, nhất là hệ thống bảo an, nếu không xác thực được giấy tờ thì sẽ khá phiền. Cuối cùng chỉ có Lý Minh Lãng và Trình Tiểu Hoa đi máy bay, còn ba người Cảnh Thù thì dùng một vài cách đặc biệt để lên máy bay. Đệphòng vạn nhất, bọn họ còn làm giả hộ chiếu.

Sau khi xuống máy bay, ở đại sảnh sân bay, Trình Tiểu Hoa dặn đi dặn lại ba người họ phải nhớ cẩn thận, không được phô trương, giờ đang ở nước ngoài, nếu lộ ra thì phiền lắm.

Cô nói mãi, nhìn sang thì thấy Tôn Danh Dương đang ôm di động, tám chuyện đến quên trời quên đất, kinh ngạc nói: "Lão Tôn, anh đang nói chuyện với ai thế? Chẳng lẽ là lén có người yêu?"

Cảnh Thù bật cười: "Người yêu? Chẳng cần đợi đến lúc xác định quan hệ, hắn đã cho mọi người biết từ lâu rồi, sao giấu nổi?"

Tôn Danh Dương: "Điện hạ, ngài có thể đừng làm tổn thương trái tim tôi được không."

Cảnh Thù hừ một tiếng.

Sơn Miêu liếc điện thoại của Tôn Danh Dương: "Sao lại toàn hình găng tay, túi xách r ấ trang sức thế này?"

Tôn Danh Dương nói: "Anh đây đang mua đ ồ hộ mọi người. Lắc tay vàng có hình con bướm vờn hoa h ồng này là Thường Tiểu Bạch nhờ, nghe nói là bản giới hạn, chỉ bán ở nước ngoài. Còn thời son này trong nước đã hết hàng, chỉ có thể mua ở nước ngoài, Còn cái túi này, mua ở bên này cũng rẻ hơn 25% đấy."

"Mối quan hệ đ ồng nghiệp ở Địa phủ Tư thân thiết thật đấy, anh ra nước ngoài còn không quên mua hộ đ ồ." Cùng đi một quãng đường dài, nên Lý Minh Lãng đã quen với bọn họ hơn, nói chuyện cũng tự nhiên hơn.

Về mặt Tôn Danh Dương vô cùng đắc ý, nói: "Tất nhiên r ấ! Ở Nhân giới, các người nhi ều lắm chỉ có thể làm đ ồng nghiệp mấy chục năm. Còn chúng tôi, ít cũng có mấy trăm năm quen biết, tình cảm tất nhiên là sâu hơn r ấ."

Trình Tiểu Hoa nói: "Được r ấ, đừng khoe mẽ nữa. Nếu không phải vì muốn hưởng số ti ền chênh lệch giá, anh lại tốt bụng mua hộ người khác cơ đấy? Lão Tôn, anh nói thật đi, anh đi cùng đến đây là muốn mua hộ r ấ kiếm ít ti ền đúng không?"

Từ lúc Tôn Danh Dương không còn suy nghĩ phải phản Thanh phục Minh thì càng ngày càng có nhi ều ý tưởng kiếm ti ền. Giờ ở trong nhóm quỷ sai, gã đã leo lên t ầng lớp trung lưu r ấ, không còn là một con quỷ nghèo kiệt xác, đến một bát hoành thánh cũng không mua nổi nữa.

Tôn Danh Dương nhìn Tiểu Hoa, rồi lại nhìn Cảnh Thù, vẻ mặt Hán gian nói: "Đương nhiên không phải vậy rồi. Lão Tôn tôi là thuộc hạ số một của điện hạ, tất nhiên là quan tâm điện hạ hơn rồi, ngài sai đâu đánh đó, điện hạ đi đâu, tôi đi đấy. Mua hộ chỉ là do tiện tay mà thôi."

Cảnh Thù nói: "Từ lúc nào mà người thành thuộc hạ của ta? Sao bản quân lại không biết nhỉ?"

Tôn Danh Dương mặt dày mày dạn, ôm cánh tay Cảnh Thù lắc lắc: "Điện hạ, từ lần đầu tiên thấy ngài, lão Tôn tôi ngay lập tức đối với ngài trung thành không đổi, ngài không thể không nhận! Còn có, lần trước ở trước mặt Quảng Bình Diêm La, ngài cũng thừa nhận mà. Ngài miệng vàng lời ngọc, nhất định sẽ không đổi ý!"

Đại sảnh đông người, gã lại không giữ ý mà cứ kêu loạn. Ngay lập tức thu hút sự chú ý của mấy người ngoại quốc.

Cảnh Thù hất tay gã ra: "Cút, chết tiệt, người dám động vào bản quân lần nữa xem?"

Trình Tiểu Hoa ngượng ngùng, vừa rồi còn căn dặn, đừng quá gây chú ý, sao giờ cả đám đều khiến người ta lo lắng thế này?

Thấy sắc mặt Lý Minh Lãng không tốt, cô vội nói: "Thật ngại quá. Máy người này hơi dở hơi, nhanh mồm nhanh miệng, nhưng không có ý kì thị đâu."

Lý Minh Lãng nói: "Không sao, tôi hiểu mà."

Trước khi đi, Lý Minh Lãng đã đặt khách sạn trước. Khách sạn không phải quá tốt nhưng cũng khá ổn, giá cũng không quá đắt.

Vừa mới đặt hành lý xuống không bao lâu thì Lý Minh Lãng đã gõ cửa phòng Tiểu Hoa. Có lẽ là do chuyện Vương Xuyên ảnh hưởng quá lớn đến anh ta, hơn nữa, bay suốt mười mấy tiếng, nên sắc mặt Lý Minh Lãng rất kém, mí mắt sưng to.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Có việc gì sao?"

Nhìn thấy đầu tóc Trình Tiểu Hoa rối tung rối mù, còn cầm khăn lông, giống như chuẩn bị muốn đi tắm, Lý Minh Lãng ngượng ngùng, muốn nói lại thôi.

Trình Tiểu Hoa nói: "Cứ nói thẳng đi."

Lý Minh Lãng nói: "Tôi đã gọi hỏi chiều nay giảng viên của Vương Xuyên sẽ đến trường. Vừa mới đến nơi, theo lý thì cần phải để cho cô nghỉ ngơi

một hôm..."

Trình Tiểu Hoa nhìn đồng hồ, giờ đã là một giờ chiều, liền nói: "Thân thể tôi rất khỏe mạnh, không ngủ mấy ngày cũng không sao. Nhưng còn anh, không lo đến chênh lệch múi giờ à?"

Lý Minh Lăng cười chua xót: "Ngủ không được, chẳng bằng sớm kết thúc mọi việc, cũng mau chóng để Vương Xuyên có thể yên nghỉ."

Trình Tiểu Hoa để Lý Minh Lăng chờ ở bên ngoài, cô đi thay quần áo, chải đầu, sau đó gọi Cảnh Thù, Sơn Miêu cùng nhau đi đến trường của Vương Xuyên.

Tôn Danh Dương không đi cùng, gã đã sớm chạy đến phố mua sắm. Giờ cũng chưa cần dùng đến anh ta, nên Trình Tiểu Hoa cũng mặc kệ, không quản.

Ui, trai đẹp đã ít lại còn yêu nhau ToT hờn toàn nhân loại ó

Chương 93

Báo mộng 4

Thành tích học tập của Vương Xuyên rất tốt nên đã đăng ký học ở một trường đại học khá có tiếng ở nước Mỹ, tên là Saint Reed*.

*Cái này iêm gg r ồi mà cũng hơm có ra :v

Ngôi trường này rất cởi mở, ở trong khuôn viên trường có thể nhìn thấy rất nhiều cặp đôi đ ồng tính nắm tay nhau. Lý Minh Lãng nói, lý do Vương Xuyên chọn học trường này, ngoài vì chế độ học bổng rất tốt thì phần lớn vì nếp sống phóng khoáng. Cho dù có yêu đương cùng giới thì cũng không cần phải lo lắng về ánh mắt kỳ thị của giáo sư hay bạn học. Năm đó, Vương Xuyên và Lý Minh Lãng đã từng ước hẹn với nhau là sẽ cùng báo danh vào trường đại học này. Sau đó, vì thể diện và định kiến của xã hội mà Lý Minh Lãng giấu Vương Xuyên đi xem mắt, tất nhiên cũng đã phụ ước. Chỉ có một mình Vương Xuyên đến đây học mà thôi.

Giáo sư của Vương Xuyên đánh giá cậu ấy rất cao, khen cậu ấy học hành chăm chỉ, đối xử với mọi người cũng rất lịch sự, chỉ có một đi ều không tốt lắm là tính tình quá hướng nội, rất ít khi tham gia những buổi họp lớp. Theo lời của giáo sư, Vương Xuyên mất tích vào ngày hai tháng mười hai

năm trước. Chiều hôm đó, sau khi học xong, Vương Xuyên có đến gặp ông để mượn sách, còn hẹn ba ngày sau sẽ trả sách. Bởi vì trước giờ Vương Xuyên là người vô cùng giữ chữ tín, ngoài hẹn trả sách thì còn có tiết học nên khi không thấy Vương Xuyên đến, giáo sư cảm thấy là lạ. Gọi điện thoại thì không ai nghe máy. Hai ngày sau vẫn không thể liên hệ được với Vương Xuyên. Giáo sư thấy không ổn nên vội báo cảnh sát.

Sau đó, cảnh sát vào cuộc đi điều tra, thì thấy vào ngày mùng 2, Vương Xuyên đạp xe ra khỏi trường, đi đến nơi mà cậu làm thêm – là một tiệm cơm của người gốc Hoa. Đến hơn mười giờ đêm, camera ghi lại được hình ảnh cậu trở về phòng trọ.

Có lẽ là vì để tiết kiệm tiền nên chỗ Vương Xuyên thuê trọ khá hẻo lánh, cách quán cơm khoảng bốn mươi phút đi xe đạp. Lúc đi đến đường G*Y, bởi vì đang thi công nên cũng không có camera theo dõi nên không ghi lại được hình ảnh của Vương Xuyên. Cái camera tiếp theo là ở đường cái gần phòng trọ của Vương Xuyên, nhưng vào ngày hôm đó, không hề ghi lại cảnh Vương Xuyên về nhà. Nói cách khác, cậu ấy mất tích trên đường về nhà.

Cảnh sát cũng đã tìm đến tiệm cơm mà Vương Xuyên làm thêm, nhân viên đầu nói vào ngày mùng hai, sau khi xong việc, Vương Xuyên tan làm, rời khỏi tiệm. Ngày hôm sau cũng không thấy đi làm, ông chủ có gọi điện thoại cho cậu ấy nhưng không ai bắt máy.

Sau hôm đó, cảnh sát cũng tốn rất nhiều thời gian đi điều tra vụ việc này, đặc biệt chú trọng đi điều tra vùng phụ cận đường G*Y, nhưng Vương Xuyên giống như bốc hơi khỏi trái đất, không hề có một chút manh mối nào cả.

Cuối cùng trở thành một án t ãn. Thậm chí vì sống không thấy người, chết không thấy xác nên trong thời gian ngắn chỉ có thể tuyên bố là mất tích.

Sau khi rời khỏi Saint Reed, trạng thái tinh thần của Lý Minh Lãng rất kém, có vài lần Trình Tiểu Hoa nhìn sang thì thấy anh ta đang lau nước mắt. Đầu nói nước mắt đàn ông quý hơn vàng, chỉ là vì chưa đủ đau lòng mà thôi. Nhưng nếu quả thực có chuyện đau lòng thì mấy giọt nước mắt cũng có thể thay đổi được đi ều gì đâu?

Lý Minh Lãng chùi mắt: "Nếu như lúc đó tôi đi cùng cậu ấy, hoặc tôi không bỏ rơi cậu ấy, giữ cậu ấy ở lại thì chuyện này đã không xảy ra rồi."

Trình Tiểu Hoa nói: "Đáng tiếc trên đời này không có nếu như, nếu không thì đã không có rất nhiều bi kịch."

Tôn Danh Dương vỗ vỗ đầu Sơn Miêu: "Không phải mũi của cậu rất thính à? Mau đánh hơi xem là ở đâu đi."

Sơn Miêu lườm Tôn Danh Dương: "Đã lâu lắm rồi, mũi không còn nữa. Với cả đừng có nghĩ tôi là cảnh khuyển!"

Trình Tiểu Hoa hỏi Cảnh Thù: "Điện hạ, không phải anh có thể bấm độn sao? Có thể xem xem Vương Xuyên chết như thế nào, giờ thi thể đang ở đâu không?"

Cảnh Thù nói: "Bấm làm cái gì? Tìm được vong hồn của cậu ta rồi hỏi, không phải là tiện hơn à?"

Trình Tiểu Hoa cười nói: "Đúng nhỉ! Dễ như vậy mà sao em không nghĩ ra nhỉ?"

Vương Xuyên mới chết mấy tháng, hồn phách còn chưa đi đâu xa. Vương Xuyên mất tích trên đường về nhà, nên khả năng lớn nhất là chết ở chỗ nào đấy trên đường, như vậy, hồn phách vẫn còn ở lại nơi đó.

Giờ cùng vừa tằm, trời đã tối, đèn đường cũng đã sáng. Bọn họ vào một nhà hàng ven đường lấp đầy cái bụng đói, rồi lại đi dạo trên đường đến hơn mười giờ đêm.

Ở một đô thị tằm cỡ như này thì từ lâu đã không còn ranh giới giữa ngày và đêm, thậm chí có rất nhiều người đều ngày ngủ đêm thức. Con phố nơi tiệm cơm mà Vương Xuyên làm thêm vô cùng tấp nập. So ra thì đường G*Y vắng vẻ hơn rất nhiều. Nhưng dù đã gần mười một giờ đêm thì ven đường vẫn còn bóng người đi lại. Đi cả con đường dài mà không hề phát hiện được sự tằm tại của vong hồn.

Cảnh Thù cau mày, nói: "Ở đây nhân khí quá thịnh, âm khí bị đè nén. Vong hồn của Vương Xuyên hẳn đã trốn đi chỗ khác rồi."

Trình Tiểu Hoa nói: "Nếu không tìm thấy thì chỉ còn cách chiêu hồn thôi."

Vừa dứt lời thì di động kêu *tinh tinh*, mở máy ra thì thấy là thông báo nhiệm vụ mới của Địa phủ Tư.

[Vương Xuyên, người Trung Quốc. Uống mạng nơi đất khách khiến hồn phách không yên.

Độ hung ác: 1 sao rươi.

Yêu cầu nhiệm vụ: Dẫn độ linh hồn về Minh giới.

Khen thưởng: +10 điểm linh lực. Trừng phạt: Bị vạ quỷ cắn thân.

Thời gian thực hiện nhiệm vụ: 5 ngày kể từ hôm nay.]

Trình Tiêu Hoa đọc xong, không nhịn được hỏi Cảnh Thù: "Hệ thống này là ai tạo ra thế? Quá mất cảm luôn ấy? Anh nói xem làm sao nó là biết được chuyện chúng ta sẽ đến Mỹ tìm Vương Xuyên? Không lẽ là trùng hợp thôi à?"

Cảnh Thù nói: "Giờ người đến nước khác học tập, công tác càng lúc càng nhiều. Sau khi chết, hồn phách vô cùng muốn quay về quê hương, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà không trở về được nên vô cùng bất ổn. Tuy rằng

Địa phủ Tư cũng có những quỷ sai phụ trách dẫn độ linh hồn ở nước ngoài, nhưng số lượng khá hạn chế, nên khó tránh khỏi việc bỏ sót vài người. Mà hệ thống này trói buộc với em, đôi lúc sẽ cảm ứng được sự vật quanh em cho nên mới có thể đúng lúc kịp thời thông báo nhiệm vụ."

Trình Tiểu Hoa nói: "Vậy thì vốn dĩ là giúp người, giờ thành giúp mình?"

Ở trên đường chiêu hồn thì không ổn lắm, có lẽ linh hồn của Vương Xuyên rất yếu, nếu không đã không có chuyện phải trốn đi vì không chịu được nơi nhân khí thịnh. Bởi vậy, bọn Trình Tiểu Hoa vẫn về lại phòng khách sạn. Bởi vì chỉ là việc nhỏ nên Sơn Miêu không tham dự, về phòng chờ Tôn Danh Dương mua đồ ăn ngon về, vừa chờ vừa xem phim truyền hình của Mỹ. Cho nên trong phòng chỉ có Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù và Lý Minh Lãng.

Lúc này đã là mười hai giờ đêm, là lúc âm khí nồng đậm nhất. Trình Tiểu Hoa tắt hết đèn trong phòng, châm hai ngọn nến trước gương trong nhà vệ sinh – nến là cô mang theo, dù sao cái này ở trong nước rất nhiều, ở nước ngoài khó tìm hơn. Hai ngọn nến được đặt ở hai bên trái phải trước gương, ánh sáng u ám chống đỡ cả màn đêm. Lý Minh Lãng yên lặng đứng ở cửa nhà vệ sinh, tim đập rất nhanh. Anh ta không dám quấy rầy Trình Tiểu Hoa đang thi pháp, chỉ nhỏ giọng hỏi Cảnh Thù đang đứng cạnh: "Diện mạo của vong hồn có phải rất bi thảm?"

Lý Minh Lãng vô cùng rối rắm, một mặt anh ta hy vọng có thể gặp mặt Vương Xuyên, nói chuyện cùng cậu ấy. Mặt khác, anh ta sợ hãi phải nhìn thấy một cậu thanh niên vốn có diện mạo sáng sủa, đẹp trai biến thành đáng sợ cả người đầy máu. Vương Xuyên là người mà anh ta yêu, bởi vì rất yêu nên không nỡ nhìn thấy diện mạo thê thảm của cậu ấy.

Cảnh Thù nhận ra sự lo lắng của anh ta, nói: "Khi chết như thế nào thì vong hồn sẽ trông như thế ấy. Ma quỷ làm sao mà dễ nhìn, trừ khi là sống thọ, chết tại nhà."

Thấy Lý Minh Lãng im lặng không nói gì, Cảnh Thù lạnh lùng trào phúng: "Sợ? Vậy đi về phòng chờ, đừng ở đây vướng tay vướng chân."

Lý Minh Lãng vội nói: "Không, tôi muốn thấy cậu ấy."

Bất kể cậu ấy có thể thảm như thế nào thì anh ta vẫn muốn thấy cậu ấy, tự mình hỏi xem là ai đã giết hại cậu ấy.

Trong gương phản chiếu ra ánh nền màu cam cùng bóng dáng mơ hồ của ba người, không khí dị thường quỷ dị. Thật ra, cách tốt nhất để chiêm hồn là chiêm ở trước mộ của người chết. Nhưng giờ không ai biết thi thể của Vương Xuyên đang ở đâu, nên tất nhiên không có mộ.

Trong truyền thuyết dân gian, gương, có tác dụng thông âm dương. Cũng có nói, ban ngày gương có thể phản chiếu hung thần, ở trong phong thủy rất được chú tâm. Mà có một điều phải công nhận, là trong phòng ngủ không được đặt gương, nhất là đặt gương đối diện với giường, bởi vì lúc đó gương sẽ giống như "Kính hút hồn", làm cho tâm hồn người đang ngủ không yên ổn. Một khí dương khí yếu đi thì rất dễ bị bóng đè.

Cho dù ở góc độ nào thì gương cũng là một dụng cụ cực kì đặc biệt. Như giờ, có thể làm công cụ chiếu h ồ.

Đây không phải là lần đầu tiên Trình Tiểu Hoa chiếu h ồ, trong lòng không hề có chút lo lắng nào cả.

Cô huy động linh lực, Minh Âm Linh phát ra từng tiếng "leng keng". Cùng lúc đó, cô nhìn vào giữa gương, gọi: "Vương Xuyên, Vương Xuyên, Vương Xuyên..."

Mỗi tiếng gọi, Lý Minh Lãng lại cảm thấy tim mình giống như bị thít chặt lại, anh ta cảm thấy nhiệt độ không khí giảm xuống rất nhiều, lạnh lẽo.

Đến lúc Trình Tiểu Hoa nói "Xong", Lý Minh Lãng nhìn thấy gương mặt Trình Tiểu Hoa trong gương bắt đầu biến đổi, lông mày vốn cong mảnh biến thành lông mày rậm, làn da màu cam do ánh nến cũng chuyển thành màu xanh xám, hơn một nửa làn da xanh xám đó bị máu tươi che mất – đã biến thành diện mạo của Vương Xuyên!

Diện mạo của Vương Xuyên ở trong gương vô cùng thâm thẳm, mắt nhắm lại, giống như đang ngủ say.

Lý Minh Lãng mất bình tĩnh, nhào đến trước gương gọi to: "Xuyên, Vương Xuyên!"

Con ác ma trong gương bưng tỉnh, ánh mắt đầy vẻ hung ác. Lý Minh Lãng chưa kịp nhận ra thì đã bị một đôi tay từ trong gương với ra, bóp chặt cổ, muốn kéo anh ta vào bên trong tấm gương.

Ôi, nhớ lần đầu Tiểu Hoa chiêu hồn, Cảnh Thù còn không thèm quan tâm :v đúng là vật đổi sao rời mà :3

Lý Minh Lãng là cái đồ Muggle ngu xuẩn!!!!

Chương 94

Báo mộng 5

Trình Tiểu Hoa thầ n nghĩ: Không ổn! Vội vàng ngưng tụ linh lực vào lòng bàn tay, ném về phía tay ma. Con ma bị đau, hét lên một tiếng r ối buồ ng tha cho Lý Minh Lãng, đ ồng thời cũng biến mất khỏi gương.

Trình Tiểu Hoa tức giận trừng mắt nhìn Lý Minh Lãng: "Đang yên đang lành anh gọi cái gì mà gọi? Giờ hay r ối, kinh động đến nó, muốn gọi về cũng không dễ đâu!"

Lý Minh Lãng suýt bị bóp chết, vẫn còn khiếp sợ hỏi: "Sao, sao lại như vậy? Sao cậu ấy không nhận ra tôi?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Vương Xuyên chết rất thảm, chịu thống khổ, oán khí quá nhi ều, lẫn át nhân tính và lý trí nên biến thành ác linh r ối. Vì đ ề phòng chuyện này, nên lúc gọi nó lên đã dùng linh lực phong bế ý thức của nó lại. Kết quả thì hay r ối, anh gọi một tiếng làm cho nó bị kinh hách, nổi cơn điên luôn."

Lý Minh Lãng không thể ngờ được mọi chuyện sẽ thành như vậy, vừa áy náy vừa sốt ruột: "Rất xin lỗi... Giờ phải làm sao đây? Có thể gọi lần nữa được không?"

Đúng vào lúc này, phòng bên cạnh vang lên tiếng thét đầy sợ hãi.

Cảnh Thù nói: "Không cần gọi nữa, nó không hề đi xa."

Khách ở lại đêm nay trong phòng bên cạnh là một đôi nam nữ trẻ tuổi, khách nam là một người da trắng, khách nữ là một người da đen. Đôi nam nữ này chỉ mới quen biết nhau ở quán bar. Xa hoa trụy lạc, mờ mờ ảo ảo, một ly rượu, một buổi gặp gỡ nóng bỏng. Tình đến khi nồng thì sẽ theo tự nhiên mà đi thuê phòng, làm một chút việc mà người trưởng thành sẽ làm.

Lúc đó, đồng hồ trong phòng vừa đúng lúc chỉ mười hai giờ đêm. Cô gái da đen kia chế nhạo nói, cô từng nghe một người bạn Trung Quốc nói đàn ông vào lúc mười hai giờ đêm không được phép làm tình. Bởi vì trong truyền thuyết của Trung Quốc nói rằng, mười hai giờ đêm là lúc âm khí vô cùng mạnh, nếu đàn ông ân ái vào lúc này sẽ làm lộ dương khí, dễ thu hút tà ma. Người đàn ông da trắng cười phá lên, dùng tiếng Anh nói: "Người Trung Quốc còn nói, nửa đêm không được làm chuyện giường chiếu. Em yêu, chúng ta thử làm trước gương xem, chắc chắn sẽ vô cùng kích thích!"

Nói xong thì ôm cô gái kia vào phòng tắm, gã vừa thưởng thức hình ảnh hai cổ thân thể một trắng một đen triền miên với nhau vừa vui thích nói: "A, em yêu, mau nhìn dáng vẻ phóng đảng của em trong gương kia."

Gã nói cô gái nhìn, còn mình lại vùi đầu vào bộ ngực mềm mại của cô ta. Cô gái đang lúc ý loạn tình mê, mông lung mở mắt, lơ đãng nhìn vào gương, chỉ một tíc tắc, mọi hứng thú đều biến mất tăm. Trong gương, hình ảnh hai cổ thân thể triền miên đã biến mất, chỉ còn lại một người toàn thân đậy máu, khuôn mặt dữ tợn cười với họ.

"Á!" Cô gái hét lên.

Gã đàn ông ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc mặt đối mặt cùng với thứ ở trong gương.

"Chúa...Chúa tôi..." Khớp hàm của gã cứng lại, gã muốn chạy trốn nhưng không biết là do bị dọa sợ hay vì nguyên nhân gì khác, hai chân giống như hóa đá, không thể di chuyển được, vì thế, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn cái thứ ở trong gương kia, chậm rãi bò ra khỏi gương, khuôn mặt xấu xí mà đáng sợ càng lúc càng gần gã. Gần đến mức chóp mũi sắp chạm vào nhau, gã cảm nhận được một luồng khí lạnh băng, từ mũi lan đi khắp cơ thể. Ngay sau đó, hai mắt gã nhắm lại, không biết gì nữa.

Đợi đến lúc Trình Tiêu Hoa, Cảnh Thù sang đến nơi thì chỉ nhìn thấy mỗi cô gái da đen trần truồng ngất xỉu ở bên trong.

Cảnh Thù thấy thế, nhin không được mở to mắt nhìn, nói: "Vãi thật, con nhóc ngoại quốc này cởi mở quá rồi."

Trình Tiểu Hoa vội choàng áo choàng tẩm lên người cô gái, lườm Cảnh Thù: "Anh có biết là không được nhìn không hả! Háo sắc!"

Cảnh Thù lẩm bẩm: "Bản quân mà háo sắc thì đã ăn em lâu rồi."

Trình Tiểu Hoa không còn hơi sức để tâm xem Cảnh Thù nói gì, bấm nhân trung* của cô gái, cô ta tỉnh lại thì hỏi: "Thứ kia đi đâu rồi?"

*nhân trung: Cho những ai chưa biết thì nhân trung là rãnh lõm có vị trí từ dưới mũi đến môi trên, còn được gọi là Thọ đường và Tử đình. Trong y văn, huyết nhân trung có tác dụng khai khiếu, thanh nhiệt, định thần chí nên có thể được dùng để cấp cứu bất tỉnh. Trong nhân tướng học thì có thể dùng để suy đoán tuổi thọ của con người, tính cách, vận mệnh :3

Đối phương không biết tiếng Trung nên dùng tiếng Anh cộng thêm ngôn ngữ cơ thể để diễn tả. Trình độ tiếng Anh của Trình Tiểu Hoa chỉ ở tiêu chuẩn trung học, dựa theo cả ngôn ngữ cơ thể mà có thể đoán được đại khái, trong phòng này vốn còn một người đàn ông da trắng nữa nhưng giờ không biết đã đi đâu rồi.

Cửa phòng vẫn đang đóng, Lý Minh Lăng không thể đi xuyên tường như hai người Tiểu Hoa, Cảnh Thù nên vẫn còn đang gõ cửa. Nhưng cửa sổ cạnh giường thì đang mở toang, gió đêm thổi vù vù.

Cả ngày hôm nay, Tôn Danh Dương đều lượn lờ trong các cửa hàng miễn thuế, đến lúc tối mới trở về, tay xách nách mang hơn mười túi đồ. Tuy có

chút nặng nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ. Mỗi túi này sẽ giúp lão Tôn gã kiếm được không ít tiền đâu đấy. Sớm biết có thể kiếm tiền kiểu này thì lúc trước đã không đến công trường chuyên gạch rữa.

Mới về đến dưới khách sạn thì cảm thấy có gì đó sai sai, theo bản năng bước sang bên cạnh một bước, ngay sau đó là một người đàn ông ngoại quốc lóa thể rơi từ trên trời xuống, ngã xuống đất rữa lăn một vòng, cả cơ thể đầy cơ bắp rơi xuống đất, nhìn mà đau hộ luôn.

Tôn Danh Dương kinh ngạc: "Tiểu nhĩ, quý quốc lưu hành không mặc đồ à?"

Người nọ không hề hé răng, đứng dậy muốn chạy đi. Bởi vì Tôn Danh Dương vừa hay đang đứng chắn đường, gã không quan tâm, đẩy Tôn Danh Dương một cái.

Tôn Danh Dương thụ động, nhất thời bị đẩy lùi về sau một bước, không khéo là gã không thấy phía sau có vỏ chuối, vừa giẫm chân xuống thì trượt ngã, bốn chi dựng thẳng lên trời. Hơn mười túi đồ kia vung vãi khắp nơi. Tôn Danh Dương đang muốn mở miệng mắng chửi thì nghe thấy Trình Tiểu Hoa đang đứng ở cửa sổ tầng hai hô: "Đừng để gã chạy mất, gã bị Vương Xuyên nhập xác rữa!"

Tuy bình thường Tôn Danh Dương khá cà lơ phớt phơ nhưng vào những lúc quan trọng cũng khá nghiêm túc, ngay lập tức lấy Xích Khóa Hồn ra, ném về phía gã đàn ông kia, làm gã ngã nhào xuống đất. Thảm nhất là, gã

ngã đầu không ngã, lại ngã trùng mấy túi đồ bị rơi của Tôn Danh Dương, từng tiếng "rắc rắc", không biết món đồ nào còn dùng được nữa ToT.

"Á á á! Đồ của ta!" Tôn Danh Dương vừa đá gã đàn ông vừa mắng: "Trả đồ cho ta, 11.500 đô đấy! Anh trả cho tôi! Mau trả cho tôi!!!"

Trình Tiểu Hoa nhảy từ cửa sổ xuống, vội vàng kéo Tôn Danh Dương lại: "Gã bị ma nhập rồi, anh có đá cũng chẳng có ích gì đâu. Chẳng may tạo nguy hiểm thì cảnh sát đến đấy, như vậy không hay đâu."

Khi nói chuyện, cô còn lấy ra một lá bùa định thân, dán lên trán của gã đàn ông, nhất ác linh trong cơ thể gã.

Cũng may mà giờ đã khuya lắm rồi, vị trí của khách sạn cũng không phải nơi đông người qua lại nên không có ai nhìn thấy. Nếu không, nhất định Tôn Danh Dương đã được mời đến cục cảnh sát ở Mỹ uống cà phê vì tội hành hung rồi.

Cảnh Thù cũng đã nhảy từ trên tầng xuống, cầm áo choàng trùm phủ lên người gã đàn ông đang lả thê kia. Lại lại câu Trình Tiểu Hoa nói với giọng điệu chua lè chua loét: "Việc trái lễ nghi thì không được nhìn. Hoa Hoa, ngoài ta ra, em không được phép nhìn thân thể của người đàn ông khác!"

Vừa rồi Trình Tiểu Hoa cũng không để ý đến, giờ Cảnh Thù nhắc tới, có chút ngượng ngùng, lấp ba lấp bắp nói: "Em, em không nhìn bậy đâu."

Cảnh Thù và Tôn Danh Dương nâng gã đàn ông da trắng lên phòng họ, Lý Minh Lãng cũng đi đến, nhìn dáng vẻ của đối phương mà lo lắng hỏi: "Vương Xuyên không sao chứ? Trói lại như thế có làm bị thương cậu ấy không?"

Cảnh Thù tức giận: "Không trói lại thì để nó chạy đi gây họa à?"

Tôn Danh Dương đang vô cùng đau lòng vì đồng đội bị hỏng, nhìn thấy Lý Minh Lãng, là nhảy dựng lên, túm cổ áo anh ta: "Nhìn thấy mấy cái kia không? Tất cả đều là túi xách, đồng trang điểm, trang sức hàng hiệu, đã bị Vương Xuyên làm hỏng hết rồi đấy. Hơn một vạn tệ, anh đền cho tôi!"

Tâm tư của Lý Minh Lãng đều đặt hết lên người Vương Xuyên, cũng không quan tâm nhiều, trả lời qua quýt: "Đừng nóng, tôi đền, tôi đền!"

Còn hỏi Trình Tiêu Hoa: "Có đúng là Vương Xuyên không?"

Trong trí nhớ của anh ta, Vương Xuyên là một người tốt bụng, hiền lành, đến con gà còn không dám giết. Nhưng vừa mới này, cậu ấy suýt nữa giết chết anh ta. Tuy rằng biết cậu ấy đã thành ác linh, nhưng biến thành ác linh thì cũng vẫn là linh hồn của Vương Xuyên, phải giống trong những giấc mộng của anh ta chứ.

Trình Tiêu Hoa nói: "Phải hay không thì cứ để anh ta tự nói cho anh biết."

Nói xong lúi đến trước mặt Lý Minh Lãng: "Tuy giờ đã mất nhân tính, nhưng vẫn còn lại chút tình cảm với anh, nếu không đã chẳng báo mộng cho anh. Anh đứng bên cạnh gọi anh ta xem, xem có thể gọi lại nhân tính của anh ta hay không."

Tình cảm của con người là một thứ cực kỳ phức tạp, nhất là tình yêu, tình thân mãnh liệt, có thể ảnh hưởng rất lớn đến con người. Mà thời gian Vương Xuyên trở thành ác linh không quá lâu, trước đó còn báo mộng cho Lý Minh Lãng, như vậy đã đủ chứng minh tình cảm sâu nặng mà anh ta giành cho Lý Minh Lãng. Tuy giờ đã mất nhân tính, nhưng có lẽ tình cảm đó vẫn còn tồn tại ở chỗ sâu thẳm nhất của linh hồn.

Tất nhiên xác suất không lớn, còn phụ thuộc vào sự ràng buộc tình cảm của hai bên có bao sâu. Nếu như Lý Minh Lãng không thể gọi lên nhân tính thì chỉ đành bắt về Minh giới, đợi oán khí tiêu tan, rồi tự đi đầu thai thôi, chỉ là quá trình oán khí tiêu tan vô cùng đau khổ.

Người trước mắt này đang mặc áo choàng tắm, thân hình cao lớn, không giống với Vương Xuyên trong trí nhớ. Nhưng trong thân thể này lại chứa đựng hồn phách của Vương Xuyên. Vì thế, ánh mắt của Lý Minh Lãng nhìn gã cũng nhu hòa hơn.

Lý Minh Lãng chỉnh lại cổ áo choàng, giọng khàn khàn, nghẹn ngào: "Vương Xuyên, tớ là Minh Lãng đây. Tớ đến đưa cậu về nhà, cậu tỉnh lại đi, nhìn tớ này."

Tuy rằng thân thể và hồn phách Vương Xuyên đều bị trói lại, không thể động đậy, hai mắt cũng đã bị oán khí che phủ, hơi có màu đỏ máu, nhưng miệng vẫn cử động được, gào thét với Lý Minh Lăng.

Haizzz,

Chương 95

Báo mộng 6

Có lẽ là vì Lý Minh Lãng đến quá gần là cậu ta ngủ được hơi thở của người sống, khơi dậy bản năng hút nhân khí của ác linh nên muốn vờ anh ta, nhưng thân thể bị trói, không những không cử động được mà còn bị bùa định thân phản phệ lại, khiến cho linh hồn giống như bị tra tấn, vô cùng đau đớn. Nếu không phải Cảnh Thù đã tạo kết giới bao phủ căn phòng này, ngăn cách âm thanh thì nhất định sẽ tạo ra chuyện phiền phức không nhỏ.

Lý Minh Lãng nhìn thấy cậu ta thống khổ như vậy cũng đau lòng theo.

"Cô Trình, có thể bỏ lá bùa này đi được không? Tôi thấy cậu ấy rất thống khổ."

Trình Tiêu Hoa nói: "Anh ta không phản kháng thì sẽ không thống khổ nữa."

Nhưng mà ác linh đã mất đi lý trí thì làm sao hiểu được, càng giãy dụa càng thống khổ, mà càng thống khổ thì lại càng muốn giãy dụa, trên mặt ứ máu vẫn không chịu dừng giãy dụa.

Lý Minh Lãng khuyên nhủ mà không được, thì nói: "Không được rồi. Cậu ấy không nghe lọt cái gì cả, cứ như này mãi thì sẽ làm tổn thương thân thể này mất."

Trình Tiêu Hoa cũng sợ thân thể của gã ngoại quốc kia không chịu nổi kích thích lớn như vậy, ngẫm một lát rồi nói: "Xem ra là không thể gọi lên nhân tính của anh ta rồi, chỉ đành đưa về Minh giới, để các đồng nghiệp khác xử lý thôi."

Nói xong thì chuẩn bị tiến hành trục xuất hẳn Vương Xuyên, linh lực của Trình Tiêu Hoa đã tăng lên rất nhiều, nên chuyện này với cô dễ như ăn cháo vậy. Cảnh Thù cũng rất chi là yên tâm ngồi một chỗ chơi điện tử, không có ý định nhúng tay vào việc này.

Lý Minh Lãng ngăn Trình Tiêu Hoa lại, nài nỉ: "Để tôi thử một lần nữa đi, nếu không tôi sẽ không biết được rốt cuộc là ai hại cậu ấy thành như vậy."

Quan trọng nhất là anh ta thật sự không đành lòng để cho người mình yêu cứ ngây ngốc bị đưa đến Âm phủ như vậy. Ai biết được đến nơi đó, ác linh như cậu ấy sẽ phải chịu những gì.

Lý Minh Lãng lấy điện thoại di động ra, lục tìm những video được quay khi hai người họ còn ở bên nhau.

Trong clip xuất hiện hình ảnh một thiếu niên sáng sủa, cảnh xung quanh có chút tối, giống như đang ngủ ở lề đường, thỉnh thoảng lại có một chiếc xe đi qua, đèn xe sáng lên rồi lúc xe qua lại tối om, mặt thiếu niên cũng lúc sáng lúc tối. Thiếu niên đang cầm một ly mì ăn liền, thấy camera hướng về phía mình thì ngại ngùng nghiêng đầu tránh, nói: "Đừng chụp mà, bộ dạng nghèo túng này mà chụp thì sẽ dọa người lắm đấy!"

Sau đó xuất hiện khuôn mặt Lý Minh Lãng, anh tay khoác vai Vương Xuyên, cười nói: "Sao lại dọa người? Giờ cậu cảm thấy chúng ta nghèo túng nhưng đợi sau này phát đạt rồi, nhìn lại sẽ thấy giờ là một khoảng nhân sinh quý giá đấy!"

Ghi lại những video này, dù Lý Minh Lãng vẫn giữ lại nhưng để thấy rằng anh ta không dám mở ra xem, sợ phải tức cảnh sinh tình.

Vương Xuyên vẫn còn rít gào nhưng tiếng rít gào đã có chút chậm lại.

"Vương Xuyên, đây là lúc chúng ta cùng đi làm thêm vào kỳ nghỉ hè, vất vả lắm mới kiếm được tiền mà lại bị đánh, rồi bị cướp mất tiền. Lúc đó, hai ta chỉ còn thừa lại mười tệ trong túi, nghèo đến mức mỗi người chỉ có thể mua được một hộp mì ăn liền, ngủ ven đường ăn thôi. Cậu còn nhớ không?"

Giọng Lý Minh Lãng vô cùng dịu dàng, tựa như lúc hai người còn yêu đương cuồng nhiệt. Nhưng Vương Xuyên chỉ thét lên một tiếng đáp lời anh ta.

Trong mắt Lý Minh Lãng hàm chứa lệ, cười: "Cho dù cậu không nhớ rõ cũng không sao, tớ sẽ kể lại cho cậu nghe."

Sau khi xem hết các video, anh ta lại mở ảnh chụp lên, mở chế độ chiếu phim.

"Mấy ảnh chụp bóng lưng này đều là cậu chụp tớ. Lúc đó, hai ta mới học năm nhất. Cậu thích thầm tớ trước nhưng cậu ngại ngùng, cho dù ở trong phòng học hay ở ký túc xá, mỗi lần gặp tớ cậu đều cúi đầu, không dám nhìn tớ một cái. Chờ đến lúc tớ quay người đi, cậu lại chụp trộm tớ. Năm đó, trong máy của cậu đều là ảnh chụp bóng lưng tớ. Rõ ràng là cậu thích tớ trước, cuối cùng tớ lại là người tỏ tình..."

Lý Minh Lãng nói xong, không nhịn được mà rơi lệ. Tình cảm kia, giống như nước mắt, đã trào ra thì khó có thể thu lại.

Tình cảm của con người rất kỳ lạ. Rõ ràng là hai người không có chung huyết thống nhưng lại có thể có tình yêu nồng nhiệt như vậy. Nồng nhiệt đến mức không màng sống chết, không quản giới tính.

Nói đến đoạn tình cảm sâu nặng, Lý Minh Lãng không khống chế được cảm xúc nữa, ném di động xuống, ôm Vương Xuyên vào trong ngực, thất thanh khóc thút thít: "Rõ ràng trước đó tớ thích con gái, rõ ràng là cậu bé cong tớ, rõ ràng đã ước định sẽ bên nhau một đời, tại sao cậu lại quên tớ

r ồi? Quên đi quá khứ của chúng ta? Vương Xuyên, sao cậu lại nhẫn tâm với tớ như vậy? Vương Xuyên... Vương Xuyên..."

Vương Xuyên đã không còn kêu gào nữa, cũng không còn ý định giãy dụa nữa, nước mắt cũng tràn ra. Yết h ầu hơi động, khó khăn nói: "Minh Lãng..."

Lý Minh Lãng sửng sốt, vội cúi đầu nhìn thì thấy ánh đỏ màu máu trong mắt Vương Xuyên đã rút đi khá nhiều, nước mắt trong suốt lăn qua gò má, rơi xuống tay Lý Minh Lãng, cũng rơi vào trong lòng anh ta, đau nhói.

"Vương Xuyên, cậu nhớ ra tớ r ồi! Tớ biết mà, cậu có thể quên tất cả nhưng không thể nào quên tớ!"

"Rõ ràng chính cậu là người ru ồng bỏ tình cảm hai ta, rõ ràng là cậu bội ước..." Vương Xuyên cúi đầu khóc nức nở, dáng vẻ đau lòng kia giống y như lúc cậu ta phát hiện Lý Minh Lãng dối mình đi xem mắt với người con gái khác.

Lý Minh Lãng cực kỳ đau lòng, cũng vô cùng hối hận. Những cô gái kia, anh ta không yêu ai cả, mà tại sao lại có thể ngoan tuyệt không quản sự đau lòng của Vương Xuyên?

"Thực xin lỗi, đầu là lỗi của tớ. Là tớ đã không đủ dũng cảm, là tớ phụ cậu, cậu tha thứ cho tớ có được không?"

Tuy tính cách của Vương Xuyên khá yếu đuối, là người tự ti, hướng nội, nhưng trong chuyện tình cảm, cậu ta vô cùng kiên định. Ngược lại, Lý Minh Lãng nhất gan, nao núng, sợ người khác biết anh ta thích trai. Cho dù hẹn hò, cũng là lén lút. Lúc học ở trường, khi ăn cơm, hai người đều tách ra, không ngồi chung với nhau. Thậm chí sau khi tốt nghiệp, anh ta còn luôn muốn trốn chạy.

"Kệ mẹ những lời vô thưởng vô phạt, kệ mẹ nó cái gọi là đạo đức xã hội. Hai người chúng ta ở cạnh nhau, không ảnh hưởng đến ai, không làm việc gì mất nhân tính, sao tớ lại băn khoăn nhiều như thế? Vương Xuyên, tớ đưa cậu về, sau này, chúng ta mãi bên nhau!"

Vương Xuyên khóc nói: "Không về được nữa rồi, tớ đã thành ma, không thể ở cùng cậu được nữa."

Chỉ một câu nói đã làm Lý Minh Lãng thức tỉnh.

Lý Minh Lãng nói với Trình Tiêu Hoa: "Có cách nào cứu được Vương Xuyên không?" Cứu mà anh ta nói chính là làm cho Vương Xuyên sống lại.

Trình Tiêu Hoa khó xử lắc đầu: "Sống chết có số, giàu sang do trời. Nếu nghịch ý trời thì không tốt đâu."

Lúc trước vì muốn ở lại nhân gian mà Lý Bân phải trả cái giá hồn phi phách tán. Hơn nữa, còn vì em trai cậu ta vừa hết dương thọ, nên có thể mượn thân thể mà sống lại.

Tình huống lúc này lại không giống như vậy. Đầu tiên, gã đàn ông đang bị Vương Xuyên chiếm xác chưa chết, bọn họ không thể vì cứu một người mà giết một người khác. Đây là vi phạm phép trời.

Tiếp nữa, cho dù có tìm được thân thể thích hợp, bởi vì không phải là cơ thể gốc nên linh hồn và thân thể sẽ đào thải nhau. Dù linh hồn và thân thể miễn cưỡng phù hợp nhau, vậy sẽ giống trường hợp của Lý Bân, không thể bị thương tổn, kết cục còn là hồn phi phách tán.

Tuy Lý Minh Lãng không biết rõ nguyên nhân cụ thể, cũng biết là không có khả năng, nhưng sâu trong nội tâm vẫn còn tồn tại ý nghĩ ăn may.

Trình Tiểu Hoa thu lại lá bùa định thân trên trán Vương Xuyên, cậu ta đã lại có lại nhân tính, hơn nữa, trong phòng này có kết giới của Cảnh Thù, lấy xuống cũng không sao.

Sau khi thu lại bùa, Trình Tiểu Hoa vừa lúc nhắc nhở: "Đừng có quên mục đích ban đầu của anh chỉ là mang hồn phách của anh ấy về nước, hơn nữa là tìm ra hung thủ hại chết anh ấy."

Lý Minh Lãng vội hỏi Vương Xuyên: "Rốt cuộc là ai hại cậu? Thi thể của cậu giờ đang ở đâu?"

Anh ta không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới thì loại thống khổ bị khắc trong h ần phách này lại bị gọi lên, cậu ta hoảng sợ, ôm đ ầu, run run nói: "Đau, Minh Lãng, tớ đau quá! Minh Lãng, cứu tớ, cứu tớ với!"

Lý Minh Lãng vội ôm cậu ta vào lòng, dỗ dành: "Đừng sợ, tớ ở đây, tớ ở đây r ồi, không ai có thể làm hại cậu được nữa."

Trình Tiêu Hoa cũng vội nói: "Vương Xuyên, lý trí chút, đừng để oán niệm cắn nuốt lý trí! Nếu không, muốn gọi lên nhân tính của anh sẽ rất khó. Tôi nghĩ anh cũng không muốn trở thành thứ ác linh chỉ biết đi hút nhân khí, ngay cả Lý Minh Lãng cũng không nhận ra đâu nhỉ."

May mà oán niệm của Vương Xuyên không mãnh liệt như Lý Xuân Tú, hơn nữa có Lý Minh Lãng ở bên cũng giúp ổn định cảm xúc của anh ta hơn.

Nỗi khiếp sợ của Vương Xuyên còn chưa tan bớt, nỗ lực nhớ lại, lắc đ ầu nói: "Tớ không biết là ai đã hại tớ."

Lý Minh Lãng hỏi: "Lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cậu còn nhớ rõ không?"

Vương Xuyên nhớ lại ngày hai tháng mười hai...

Hôm đó Vương Xuyên học xong, lúc bốn giờ chiều thì đi xe đạp đến nhà hàng Trung Quốc mà cậu ta làm thêm. Lúc hơn mười giờ tối thì tan làm, thu dọn đồ đạc rồi phi xe về nhà.

Lúc đi ngang qua đường G*Y, vì đang sửa đường, đường bị đào lên, nhấp nhô không thể đi xe qua nên Vương Xuyên xuống dắt xe qua.

Cậu ta chỉ nhớ được, ánh đèn đường mờ mờ, nên đường bị đào xới, biển cảnh báo nhắc nhở người qua đường chú ý an toàn.

Xe đạp lọc cọc, ma sát với đất đá vụn và bùn đất phát ra tiếng cọc cạch, luẩn quẩn trên đường cái không một bóng người, trong lòng Vương Xuyên dâng lên một cảm giác ớn ớn, trong đầu hiện lên tình tiết trong quyển tiểu thuyết linh dị đã từng đọc. Nhất thời có chút hối hận vì đã không nghe lời đề nghị khuyên, đi đường khác xa hơn, tránh đoạn đường này.

Nhưng, đúng lúc này, cậu ta bỗng cảm nhận thấy được phía sau có tiếng bước chân... Tiếng bước chân rất nặng, còn có tiếng đồ vật gì đó bị kéo lê trên mặt đất, vào ban đêm không một bóng người thì càng nghe rõ hơn.

Theo bản năng, Vương Xuyên quay đầu nhìn lại, sau đó, cậu ta còn chưa kịp nhìn rõ người đến trông như nào thì trên đầu đã thấy đau nhói. Máu chảy ra, trong nháy mắt làm mờ tầm mắt của cậu ta.

Chúng ta của sau này sẽ có tất cả, chỉ tiếc là không còn chúng ta... Đây là một trong tám nỗi khổ của đời người ó: yêu mà phải chia ly... Haizzz, thà chia tay còn hơn, ít ra người ta vẫn sống tốt, hơn là âm dương cách biệt :3333

Và 1 đi ều luôn là chân lý: Vạn vật sẽ bóng d`ần theo thời giannn!!!!

Chương 96

Báo mộng 7

Sau cơn đau, Vương Xuyên đã thành ma. Nhưng nếu chỉ như vậy thì còn đỡ. Đằng này sau khi thành ma, cảm giác đau đớn vẫn truyền đến. Loại đau đớn này, giống như xương cốt bị chặt đứt, sau đó được ráp lại với nhau, rồi lại chặt đứt,... lặp đi lặp lại. Thống khổ khó mà chịu được. Bởi vậy oán niệm của cậu ta mới mãnh liệt như vậy.

Nghe cậu ta miêu tả, Trình Tiểu Hoa nghĩ đến khả năng giết người chặt xác, dù cô đã trải qua rất nhiều chuyện thì cũng không nhịn được mà dựng tóc gáy.

Trình Tiểu Hoa nói: "Anh có đắc tội với ai không?" Khả năng người quen gây án là rất lớn.

Vương Xuyên lắc đầu: "Tôi không thích giao tiếp với người khác, cũng không thích khâu nghiệp, đôi co với người ta. Cho dù có chịu thiệt, tôi cũng sẽ lờ đi, miễn phiền phức. Đứng nghiệp, bạn học, giáo sư mà tôi quen biết chỉ có rất ít, khoảng tầm mười người. Các người nói xem, sao chuyện này vẫn đổ xuống đầu tôi?"

Lý Minh Lãng nói: "Tôi rất hiểu tính cách của cậu ấy, cho tới bây giờ đều không hiểu xã giao là gì, lúc học đại học ở trong nước cũng rất ít tiếp xúc với bạn học, cho dù có động chạm gì thì cũng không xảy ra tranh chấp."

Vốn nghĩ nếu tìm được vong hồn của Vương Xuyên thì có thể biết được ai là người hại chết cậu ta. Kết quả thì hỏi xong vẫn không biết được ai là hung thủ. Thậm chí, đến cả thi thể mình ở đâu cũng không biết rõ. Bọn họ cũng không thể lôi vong hồn của cậu ta đi đến sở cảnh sát để báo án được. Nhất là còn chưa tìm được thi thể, hơn nữa, cũng đã qua lâu rồi, cảnh sát đã chuyển thành án mất tích thì cho dù có báo án cũng không giải quyết được gì. Chưa kể Vương Xuyên không cam lòng, oán khí khó mà giải được, ngay cả Lý Minh Lãng cũng không đành ý cứ bỏ qua như vậy.

Đường G*Y là một đường dành cho xe ô tô, hai bên đường đều là nhà trọ bình thường, ở thành phố lớn như thành phố này thì đường G*Y cũng không nổi tiếng lắm. Vùng phụ cận con đường này rất phức tạp, có đủ loại người sinh sống. Cũng bởi vì đông người phức tạp, có rất nhiều người có tư chất không cao. Thậm chí, đèn đường mới đổi cuối năm trước đều bị người làm hỏng mất mấy cái.

Lý Minh Lãng đang đứng ở chỗ dưới một ngọn đèn đường phát tờ rơi. Đây là một tờ rơi có nội dung tìm người, trên đó có in ảnh chụp của Vương Xuyên, cùng với thời gian mất tích và mô tả tình huống. Ban ngày, anh ta đã phát tờ rơi ở đây rồi. Đây cũng là ngày thứ ba anh ta đứng phát tờ rơi ở đây.

Ngoài phát tờ rơi, Lý Minh Lãng còn liên hệ với Đại sứ quán, cùng với đài truyền hình ở nước Mỹ, trên Internet cũng tổ chức tìm người. Trong lúc nhất thời, việc lưu học sinh Hoa Hạ mất tích chiếm cứ tiêu đề các phương tiện truyền thông lớn.

Đợi đến lúc tờ rơi cuối cùng được phát thì cũng đã hơn một giờ sáng. Lý Minh Lãng phủ bụi trên người, chuẩn bị quay trở về.

Đoạn đường này không có cửa hàng, giờ này cũng không có ai đi trên đường cả. Ở lối dành cho người đi bộ chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của chính mình. Nhưng đi tới đi lui, Lý Minh Lãng bỗng nhận ra được có gì đó không ổn, giống như sau lưng có tiếng động gì đó. Dừng bước đứng lại nghe ngóng thì lại giống như không hề có tiếng gì cả. Gió đêm hơi lạnh, anh ta nắm chặt cổ áo tiếp tục đi về phía trước, cái bóng chui ở sau người, chuyển động theo từng bước chân của anh ta.

Vốn chỉ có một cái bóng, nhưng không biết từ khi nào lại có nhiều thêm một cái bóng. Lúc đầu, hai cái bóng còn cách nhau mấy mét, sau đó chần chịt tới gần, trong một vài giây, một cây búa sắt đã giơ cao lên,...

Nhưng mà đúng vào lúc này, bàn tay nắm cây búa bỗng nhiên dừng lại, chủ nhân của bàn tay cảm giác được sự lạnh lẽo ở sau lưng. Gã vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu đang nhìn gã chằm chằm. Bộ dáng kia rất giống tên côn đồ bị đánh vỡ đầu. Nhưng là vào lúc gã nhìn xuống dưới thì thấy lạnh cả người, cái "con người" lơ lửng, cả đầu đầy máu kia không hề có chân, sau lưng cũng không có bóng.

"R ần!" Cây búa rơi xuống, tạo thành một cái hố to trên con đường vừa mới được sửa.

Lúc này Lý Minh Lãng mới dừng bước, quay đầu lại nhìn người nọ. Đó là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, da trắng, màu da có chút đỏ, để râu quai nón, tóc quăn vàng bù xù, giống như đã không được cắt rất lâu rồi.

Có lẽ vì cảm thấy dù sao Lý Minh Lãng cũng là người sống, gã đàn ông dùng tiếng Anh hô lên: "Ma! Có ma!" Hoàn toàn quên mất mới một phút trước đây thôi, gã còn giơ búa muốn hành hung Lý Minh Lãng.

Lý Minh Lãng không hề do dự, dậm một phát vào mặt gã đàn ông. Một dậm kia rất mạnh, gã đàn ông bị đánh ngã trên đất. Lại vừa đúng lúc ngã sấp xuống bên cạnh cây búa, gã phản ứng rất nhanh, bất chấp nỗi sợ hãi với ma quỷ, xách cây búa lên muốn đập vào đầu Lý Minh Lãng. Cây búa gã dùng nặng mấy chục kí, một đập là đủ để lấy đi tính mạng của người khác.

Cây búa lại không thể rơi xuống đầu Lý Minh Lãng, Vương Xuyên dùng tay giữ lại, sức của cậu ta rất lớn, oán khí cũng rất nặng, tuy rằng lúc đó cậu ta không nhìn thấy mặt mũi hung thủ ra sao nhưng vẫn còn cảm giác.

Đôi mắt đầy oán hận kia lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã đàn ông trung niên, hỏi gã: "Mày nhận ra tao không?"

Vết máu trên mặt anh ta vẫn còn loang lổ máu, che hết một bên mắt, mới này gã đàn ông trung niên còn chưa nhìn rõ. Nhưng lúc này đã nhận ra, kinh hãi kêu lên: "Á, không! Không thể nào! Sao mà vẫn..."

Còn chưa dứt lời, gã đã bỏ lại cây búa, xoay người muốn bỏ chạy. Còn chưa chạy được mấy mét, Vương Xuyên đã bay tới trước mặt gã, đôi tay bóp chặt cổ gã: "Trả mạng cho tao!"

Trong nháy mắt, mặt mũi gã đàn ông trung niên đỏ bừng, miệng há to, lại không thể hít được một chút không khí nào vào, gã cảm giác được nỗi sợ hãi cái chết rất rõ ràng.

"Vương Xuyên, mau dừng lại!"

Giọng nói thanh thúy của Trình Tiểu Hoa vang lên ở sau lưng Vương Xuyên: "Muốn báo thù thì có rất nhiều cách tốt hơn. Giết gã sẽ làm cho tội nghiệt của anh càng nặng hơn thôi."

Tuy rằng Lý Minh Lãng cũng hận không thể đánh chết tên hung thủ, nhưng vẫn còn lại chút lý trí, khuyên nhủ: "Vương Xuyên, buông ra đi! Giao cho cảnh sát xử lý, giết gã thì lợi cho gã quá."

Vương Xuyên buông tay, người nọ nhũn cả người, ngã ng ẫ dưới đất, vượt ngục...

Cách này là trước đó Lý Minh Lãng và Trình Tiêu Hoa nghĩ ra.

Đã khẳng định được Vương Xuyên bị sát hại ở đường G*Y, như vậy, có nhiều khả năng sẽ lại gặp được hung thủ trên con đường này. Vì thế Lý Minh Lãng đăng tin rất nhiều, ở trên con đường này phát tờ rơi, mục đích thật sự không phải là để tìm người. Vương Xuyên đã chết lâu rồi, muốn tìm cũng chỉ có thi thể. Mục đích của họ là thu hút sự chú ý của hung thủ. Nếu như hung thủ ở cách đây không xa, hoặc sau khi gây án, gã vẫn chú ý động tĩnh ở nơi này thì nhất định sẽ chú ý đến Lý Minh Lãng.

Đã mấy tháng trôi qua, tuy rằng cảnh sát tiếp nhận án, cũng đi điều tra rồi. Nhưng vì người nhà Vương Xuyên ở xa, tại thành phố xa lạ này, việc cậu ta mất tích không gây ra nhiều động tĩnh lắm. Cái chết của cậu ta sẽ dần bị quên lãng. Mà nếu có người giống trống kua chiêng tìm người thì cũng đừng nghĩa với việc chuyện này sẽ bị đào lại. Chỉ cần hung thủ vẫn ở đây thì nhất định sẽ thấy được tin tức. Cũng biết được người đào lại chuyện này là một người thanh niên đẹp trai, độc thân. Như vậy, có lẽ vì để đẹp đi sóng gió, gã sẽ giết luôn Lý Minh Lãng?

Tỉ lệ thành công chỉ có năm mươi phần trăm nhưng vẫn đáng để thử xem. Thậm chí vì để tạo cơ hội cho đối phương, ba ngày qua chỉ có một mình Lý Minh Lãng phát tờ rơi đến nửa đêm. Quả nhiên đêm nay hung thủ đã xuất hiện.

Phạm tội ở nhân gian thì vẫn nên giao cho cảnh sát xử lý. Ngày đầu tiên bị giữ trong cục cảnh sát, hung thủ còn không chịu thừa nhận, chỉ nói thấy Lý Minh Lãng có một mình nên muốn cướp của thôi. Có lẽ tội cướp của không thành nhẹ hơn rất nhiều so với tội giết người.

Nhưng đến ngày thứ hai, đột nhiên hung thủ thay đổi, khai hết tất cả.

Hung thủ vốn là một công nhân sửa đường. Ở nước Mỹ, người làm công việc này có mức lương khá ổn, có thể không cần quá lo lắng đến chuyện mưu sinh. Nhưng vài năm trước, hung thủ nhiễm thói cờ bạc, chẳng những tiền kiếm được không đủ sống mà còn nợ nần chồng chất.

Vào đêm hôm đó, sau khi kết thúc công việc, nhóm tạp vụ đầu lục tục trở về. Chỉ có mình gã còn đang lo lắng chuyện tiền bạc nên chưa về. Đúng lúc này, gã thấy Vương Xuyên dắt xe đạp đi qua. Lúc đó, cả con đường không có thêm ai nữa, đường đang sửa, gã cũng biết camera giám sát cũng vừa tạm ngừng. Vì thế lòng tham trỗi dậy, muốn cướp của, thuận tay xách cây búa đánh Vương Xuyên ngất đi.

Lúc đầu gã không có ý định giết người, nhưng lúc mở ví tiền của Vương Xuyên ra, gã thấy có một tấm ảnh chụp Vương Xuyên và Lý Minh Lăng, hai người họ rất thân mật, gã nhất thời tức điên lên.

Gã nhớ đến trước đây mình từng có một gia đình hạnh phúc, có một người vợ xinh đẹp. Nhưng một ngày nọ, gã xong việc về nhà, vậy mà phát hiện ra vợ mình cùng một người phụ nữ khác đang quấn lấy nhau trên giường. Ngày đó gã mới biết được, hóa ra vợ gã là một người đàng tính, kết hôn với gã chỉ che giấu, sau khi kết hôn luôn lấy đủ lý do để cự tuyệt cùng gã thân mật. Thấy cảnh kia, gã rất tức giận, đánh vợ và người yêu vợ. Vợ hắn tức giận, muốn ly hôn, cho dù hắn cầu xin như nào cũng không mềm lòng.

Sau khi ly hôn, cuộc sống của gã càng ngày càng nát bét. Vì giải tỏa tích tụ trong lòng, gã bắt đầu nghiện rượu, đánh bài đánh bạc, ngày càng sa đọa.

Nhìn Vương Xuyên đang hôn mê, gã nghĩ tới việc bị vợ phản bội, lại nghĩ đến cuộc sống sa đọa, tất cả là vì trên thế giới này có những kẻ đờng tính đáng chết.

Người thanh niên có diện mạo thanh tú, giở trong mắt gã không khác gì hiện thân của ác quỷ, gã muốn giết chết hắn, để ác quỷ này không thể xuất hiện lần nào nữa.

Giết người là do nhất thời xúc động, nhưng xử lý thi thể, gã lại tính toán vô cùng tỉ mỉ.

Ôi, con người!!!

Dạo này hình như mọi người ít đọc hơn g ấ L

Chương 97

Báo mộng (hết)

Ngay dưới nền đường bị đào lên, gã da trắng tiếp tục đào sâu xuống, rồi chôn thi thể ở đó. Ngày hôm sau, đội công trình không hề hay biết gì, vẫn tiếp tục đổ nhựa đường lên trên vỉa san phẳng. Một con đường mới được làm xong, không ai ngờ được một con đường sửa đẹp hơn lại đang mai táng một sinh mệnh trẻ tuổi. Càng không ai biết, bởi vì thi thể ngày đêm đều bị những chiếc xe qua lại gián tiếp nghiền ép mà hèn phách Vương Xuyên vô cùng thống khổ, không có cách nào có thể siêu thoát được.

Vốn dĩ mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, đến cả cảnh sát cũng chỉ coi như một vụ mất tích bình thường để xử lý. Nhưng mấy ngày gần đây, đột nhiên xuất hiện một Lý Minh Lãng giống trống kua chiêm bắt đầu tìm người, nên mới thu hút sự chú ý của hung thủ. Gã thấy Lý Minh Lãng trên tivi. Lúc đó, Lý Minh Lãng nhận một cuộc phỏng vấn của đài truyền hình, anh ta kể về tính cách của Vương Xuyên cùng phỏng đoán khả năng cậu đã bị ngộ sát, kêu gọi mọi người cung cấp manh mối có liên quan. Cuối buổi, khi phóng viên hỏi về quan hệ giữa Lý Minh Lãng và Vương Xuyên, Lý Minh Lãng trầm mặc, sau đó, dũng cảm thừa nhận bằng tiếng Anh: "Cậu ấy là người yêu của tôi."

Chỉ một cái nhìn, hung thủ ngay lập tức nhận ra Lý Minh Lãng chính là người kích thích ý nghĩ giết người của gã, người đàn ông còn lại trong bức

ảnh. Cũng là một tên đ ồng tính đáng chết! Chuyện ghê tởm như vậy mà còn dám công khai trên tivi! Ngay lập tức, hung thủ lại có ý định giết người. Gã ôm hy vọng loại trừ Lý Minh Lãng để bình ổn chuyện này, thêm nữa, gã cực kì căm ghét những người đ ồng tính, hận không thể giết sạch những kẻ đ ồng tính trên đời.

Gã biết mấy ngày gần đây Lý Minh Lãng luôn một mình phát tờ rơi tìm người trên đường G*Y, vì thế chờ thời cơ đến, chuẩn bị làm việc ác một lần nữa. Gã đâu ngờ được đó chỉ là một cái bẫy đang chờ gã nhảy xuống.

Sau khi bị bắt, gã vẫn chống chế. Dù sao chỗ rất thi thể rất bí mật, chỉ cần gã không nói thì sẽ không ai nghĩ ra được. Không tìm thấy thi thể thì không thể chứng minh người đã chết, gã sẽ không phải chịu tội danh giết người. Ôm suy nghĩ như vậy, gã sống qua ngày thăm vãn đầu tiên. Ngày thứ hai, lúc gã chuẩn bị giờ trò cũ, trong đầu không hiểu bị làm sao, lại trở nên đần độn, cứ vậy mà khai hết tất cả mọi chuyện ra.

Cảnh sát dựa trên lời khai của gã, đào n ền đường G*Y lên thì quả thực tìm được thi thể của Vương Xuyên. Do kỳ thi người đ ồng tính, hung thủ đã có hành vi giết người, giấu xác ở dưới đường cái đang thi công, chuyện này tạo ra ảnh hưởng rất lớn trong xã hội. Có người đ ồng tình với chuyện trước kia hung thủ gặp phải, nhưng đã số mọi người đều hô hào xã hội này không cần những người kì thị người đ ồng tính.

Đương nhiên, kết cục cuối cùng của hung thủ là tuân theo phán quyết của pháp luật trên Nhân giới.

Mười hai giờ đêm, trên đường G*Y không có một bóng người, chỉ có những ngọn đèn ven đường đã cố gắng dùng ánh sáng của mình chống đỡ bóng đêm.

Mấy ngày trước vì lộ ra việc quốc lộ có giấu thi thể, cảnh sát đã đào một khoảng rộng để tìm kiếm, hiện giờ vẫn còn chưa được lấp lại. Con đường này tạm thời bị phong tỏa, xe cộ không được phép đi vào. Hơn nữa, người ngoài đ ần đ ải rằng trên đường ở khu phía Tây, hung thủ từng bị oan h ần người chết tìm đến đòi mạng. Trong lúc nhất thời, con đường này trở nên u ám, bầu không khí cũng rất khủng bố. Ngay cả những cư dân ở vùng phụ cận, ban đêm cũng thà đi đường vòng xa hơn chứ nhất định không chịu đi đường này.

Lúc này, Vương Xuyên đang đứng cạnh một cái hố to trên đường, vẻ mặt thanh thản. Đôi mắt sáng nhìn phong cảnh thế gian, rồi dừng lại trên người Lý Minh Lăng, mỉm cười: "Minh Lăng, cậu trở về đi, hãy sống cho thật tốt nhé. Nếu lại gặp được người cậu yêu, thì hãy quý trọng người ta. Tớ hứa sẽ không ghen đâu."

Rõ ràng là đang cười thật tươi nhưng nước mắt vẫn chảy xuống. Quỷ sai dẫn độ cậu ta đã đến, đêm nay cậu ta sẽ đi đến một thế giới khác. Từ đây mọi thứ trên dương gian chỉ là tạm bợ, hết thảy đều chỉ là một nhà trọ.

Lý Minh Lăng ôm lấy vong h ần Vương Xuyên một lần cuối cùng, mặc kệ việc không có cơ thể, ôm vào trong lòng cũng chỉ giống như ôm không khí, nhưng anh ta lại không nỡ buông ra.

"Tớ sẽ không quên cậu, mãi mãi không quên cậu."

Có một số người, cả đời sẽ trải qua rất nhiều mối tình. Lại có một số người, cả đời chỉ yêu đúng một lần. Một lần trở thành mãi mãi.

Vương Xuyên vòng tay ôm lại Lý Minh Lãng, cũng chỉ có thể bất lực chấp nhận hai tay xuyên qua thân thể anh ta. Cậu ta rất hối hận, tại sao lúc trước mình không chủ động hơn một chút? Vì sao không thể ở bên Lý Minh Lãng cùng nhau chịu đựng áp lực từ bên ngoài, cho anh ta một chút thời gian hòa hoãn? Thế cho nên hiện giờ, ngay cả một cái ôm cũng là một loại hy vọng xa vời. Nhưng cho dù có tiếc nuối nhiều hơn thì cũng phải rời đi.

Cửa Minh giới cũng đã mở ra, quỷ sai thúc giục: "Đừng lưu luyến nữa, mau đi thôi. Lỡ thời gian sẽ ảnh hưởng đến việc đầu thai đấy."

Lý Minh Lãng cứng rắn đẩy Vương Xuyên ra: "Mau đi đi, không thể làm ảnh hưởng đến chuyện đầu thai được."

Vương Xuyên bước từng bước một, cho đến khi gần bước qua cánh cửa ánh sáng kia, cậu lớn tiếng nói: "Minh Lãng, nếu như kiếp sau còn có thể đầu thai làm người, tớ nhất định sẽ là con gái, cậu sẽ là con trai, chúng ta sẽ không còn bị người đời kì thị, lên án nữa!"

Giọng nói còn chưa dứt, linh hồn đã bị ánh sáng bao phủ. Cánh cửa lóe sáng rồi biến mất trong màn đêm. Đường G*Y lại không phục trạng thái lúc trước, một con đường trống vắng, đèn đường yên tĩnh, và một người

đàn ông đang khóc. Nước mắt rơi xuống đường cái, nhanh chóng biến mất. Lúc yêu mến nhau, những thứ cảm thấy không thể vượt qua được, những điếu bần khoản cũng chỉ như giọt nước mắt kia, chỉ thoáng qua mà thôi. Đáng tiếc, khi hiểu được thì đã muộn rồi.

"Vương Xuyên, cho dù kiếp sau chúng ta là người khác phái hay đồng tính, tớ vẫn sẽ yêu cậu."

Hơn hai tháng sau.

Hôm nay là chủ nhật, sáu giờ ba mươi phút tối. Bởi vì là ngày nghỉ của Sơn Miêu nên trong tiệm thiếu tay chân, còn việc buôn bán thì vẫn diễn ra như thường. Vài người trong cửa tiệm đợi bạn đến tối tắm mặt mày.

Tôn Danh Dương vừa oán hận Sơn Miêu vui chơi quên trời quên đất vào chủ nhật, vừa đeo túi to trên lưng đi ra ngoài giao hàng.

Trình Tiểu Hoa vội vàng nấu hoành thánh, không lúc nào ngơi tay.

Đương nhiên là Cảnh Thù cũng không được nhàn rỗi. Nhiều người nên việc thu tiền cũng nhiều hơn. Trong lúc bận rộn thì chuông điện thoại vang

lên. Nhìn qua, là một số lạ nên không thèm để ý nữa. Chẳng qua đối phương cứ liên tục gọi đến không ngừng nghỉ.

Nhân lúc không có khách đến thanh toán, Cảnh Thù chậm rì rì nhận điện thoại: "Alo"

Đầu bên kia truyền đến một giọng cao vút, trong trẻo: "Chào anh, em là nhân viên chăm sóc khách hàng, trước đây anh có mua một chiếc di động ở bên em, không biết anh còn nhớ không? Gần đây vẫn sử dụng tốt chứ ạ?"

Di động này của Cảnh Thù là mua trên Taobao, rồi dùng tài khoản của Trình Tiểu Hoa để thanh toán. Lúc trước mua của cửa hàng nào, hẳn cũng không nhớ nữa? Lúc đầu dùng rất ổn, gần đây không hiểu bị làm sao mà lúc chơi điện tử lại bị chậm.

Nghe thấy bên kia nói vậy, Cảnh Thù cũng thuận miệng đáp: "Ngoại trừ lúc chơi trò chơi hơi chậm thì vẫn ổn."

Kết quả đối phương cũng rất chi là kiên nhẫn giải thích cho hắn, điện thoại chậm là do bộ nhớ đầy, rồi vào chỗ nào có thể giải phóng bộ nhớ.

Nếu là người khác có lẽ sẽ vì sự cẩn thận của đối phương mà sinh ra chút thiện cảm. Nhưng Cảnh Thù đâu phải người nào khác? Nói ngay: "Đã biết, không có việc gì nữa thì tôi cúp máy đây."

Đối phương tranh lời: "Chúc mừng anh, đúng lúc bên công ty chúng em kỷ niệm tròn mười năm thành lập, có tiện hành rút thăm những người đã mua sản phẩm để tặng dành cho một người may mắn có thể mua Iphone mới nhất với giá 699 tệ..."

Cảnh Thù: "Có ý gì? Ta trúng thưởng à?"

"Đúng vậy! Giờ giá bán của Iphone mới nhất là 8888 tệ, vì anh là khách hàng may mắn nên chỉ cần 699 tệ là có thể rinh chiếc điện thoại này về nhà. Anh à, giờ em giới thiệu cho anh về những công năng của chiếc điện thoại này có được không?"

Cảnh Thù: "Không cần, ta mua nó."

"Được ạ! Vậy anh cho em xin địa chỉ để bên em gửi đồ qua bưu điện cho anh."

Cảnh Thù không nghĩ nhiều mà cứ vậy đọc địa chỉ cho đối phương. Hắn cũng thường xuyên mua đồ trên mạng, cũng biết có một số shop online vì để thu hút khách hàng mà tổ chức rút thăm, giảm giá các thứ. Nhìn thời gian, hình như mấy hôm nay đúng dịp giảm giá lớn nhất năm.

Đối phương rất chuyên nghiệp đọc lại địa chỉ một lần, cực kì lễ phép nhắc nhở: "Bên em là thanh toán khi nhận hàng. Lúc hàng đến, anh nhất định phải kiểm tra xem hàng có bị mở ra không. Nếu như hỏng thì có thể yêu

cầu trả hàng. Nếu có vấn đề gì thì lúc nào anh cũng có thể gọi đến số 400812345678..."

Sau khi cúp máy, Trình Tiểu Hoa hỏi: "Ai gọi vậy anh? Sao lại nói chuyện lâu vậy? Bình thường đâu có thấy anh nhắn nài như vậy đâu."

Tâm trạng Cảnh Thù đang rất tốt, nói: "Cửa hàng lần trước mua di động đang có hoạt động ưu đãi, điện thoại Iphone giá rất ổn. Nên ta mua một chiếc."

Trình Tiểu Hoa lẩm bẩm: "Điện thoại vẫn dùng tốt, sao phải đổi? Phí tiền."

Cửa hàng trên mạng cũng thường xuyên có các hoạt động như vậy nên Trình Tiểu Hoa cũng không bận tâm.

Không lâu sau Sơn Miêu đã trở về

Thường ngày, sau khi đến nhà Mạnh Mạnh chơi về, lúc nào trông cậu cũng rất vui vẻ. Ngày hôm sau làm việc cũng hăng say hơn thường. Nhưng hôm nay, vẻ mặt của cậu có chút uể oải, cúi đầu.

Trình Tiểu Hoa thấy vậy, kinh ngạc hỏi: "Sơn Miêu, em sao thế, bị Mạnh Mạnh giận dữ à? Mạnh Mạnh còn nhỏ, lại được nuông chiều từ bé, thỉnh thoảng giận dữ cũng rất bình thường. Em đừng so đo với cô bé nhé."

"Không liên quan đến Mạnh Mạnh." Sơn Miêu nói xong thì lấy di động từ trong túi quần jean cho Trình Tiểu Hoa xem: "Chị Tiểu Hoa, do em không cẩn thận, lúc chụp ảnh không cẩn chắc nên di động bị rơi vỡ rồi."

Trình Tiểu Hoa nhìn: Ôi, rơi mạnh đấy, vỡ hết từ trong ra ngoài, còn lộ ra cả chi tiết máy bên trong.

Trình Tiểu Hoa không khỏi buồn bực: "Rơi chút mà sao hỏng nặng thế nhỉ? Chất lượng kém quá."

Sơn Miêu nói: "Không phải do vấn đề chất lượng, là do em trèo cao quá."

"Trèo cao quá? Rồi cuộc em đứng đâu để chụp ảnh thế hả?"

Hình như hồi mấy chương đầu em đề là Âm phủ chứ không phải Minh giới nhỉ :3

Haizzz, phần về hai anh trai này làm buồn nè nè. Vậy nên ó, nếu mọi người có thích ai thì hãy mạnh dạn mà tỏ tình đi, cùng lắm thì mất một đứa bạn, ai thiếu :v haha

Eo, chương sau dài lắm lắm luôn ý ạ

Chương 98

Lừa đảo qua điện thoại

Sơn Miêu gãi đầu, vẻ mặt hối hận nói: "Tại, tại vì Mạnh Mạnh thấy có một con chim rất đẹp đậu trên cây, nên muốn nhìn gần, cho rõ hơn. Con chim kia lại cứ ở mãi trong tổ, không chịu ra. Nên em mới trèo lên cây, muốn chụp vài tấm ảnh cho Mạnh Mạnh xem. Không nghĩ tới trong lúc không cẩn thận làm rơi di động, sau đó là vỡ thành thế này."

Trình Tiểu Hoa hạn lời. Đầu óc của Sơn Miêu cũng quá phẳng và thẳng r ề. Mạnh Mạnh muốn nhìn thế là trèo lên cây chụp? May là không có công Mạnh Mạnh trèo lên đấy, nếu không cô bé mà ngã thì sắc mặt của bà Vương cũng dễ nhìn lắm đấy.

"Chị Tiểu Hoa, gần đây có chỗ nào sửa di động không nhỉ. Mai em mang đi sửa." Đây là chiếc điện thoại di động đầu tiên của Sơn Miêu nên cậu vô cùng yêu thích. Lúc mới còn ngày nào cũng phải dùng r ẻ ướt lau bụi bặm một lần mới được.

Lúc đó Cảnh Thù còn cười nhạo cậu: "Đây là vật tiêu hao, cho dù có giữ gìn thế nào thì sớm muộn cũng có một ngày phải ném nó vào thùng rác thôi."

Sau đó vì Trình Tiểu Hoa nói rằng sản phẩm điện tử "sợ" nước nên đừng lau nhiều. Rồi lại mua cho cậu một cái ốp điện thoại. Giờ di động bị hỏng, ngoài đau lòng ra, Sơn Miêu cũng cảm thấy rất có lỗi với chị Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa vỗ vỗ vai Sơn Miêu, an ủi nói: "Hỏng rồi thì thôi, mai chị đưa em đi cửa hàng di động mua một cái mới nhé."

Đúng lúc này, trước mặt Sơn Miêu bỗng nhiên xuất hiện một cái điện thoại di động, là di động của Cảnh Thù.

Cảnh Thù hếch mày kiêu, hào phóng nói: "Thưởng người!"

Sơn Miêu cả kinh, mắt tròn tròn, lắp ba lắp bắp: "Điện, điện hạ, người muốn cho tôi di động của người thật à?"

Ai chẳng biết, ở trong lòng Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa xếp thứ nhất, di động xếp thứ hai. Còn Sơn Miêu, Tôn Danh Dương á, không đáng nhắc tới luôn. Thế mà giờ lại đưa di động cho Sơn Miêu.

Chẳng lẽ vị trí của cậu trong lòng điện hạ đã tăng hạng một cách vượt bậc, vượt qua cả điện thoại và chị Tiểu Hoa rồi à?

Nhất thời Sơn Miêu có cảm giác được yêu thích mà lo sợ. Bình thường tuy điện hạ đối xử với cậu rất lãnh đạm, thỉnh thoảng cậu làm sai chuyện còn bị hắt đánh một cái v ề nguyên hình. Trong thâm tâm, Sơn Miêu cảm thấy điện hạ quá hung dữ, không hề xứng với chị Tiểu Hoa ôn nhu, thiện lương. Nhưng mà! Hiện giờ! Ngay giây phút này! Sơn Miêu đã thay đổi hoàn toàn ấn tượng v ề Cảnh Thù.

"Ừ, thật ra điện hạ tốt lắm, chưa bao giờ ghét bỏ mình là một con yêu tinh nho nhỏ có xuất thân nông thôn, còn rộng rãi thưởng di động cho mình nữa. Điện hạ như vậy, ai dám nói là ngài ấy không tốt chứ? Miễn cưỡng xứng đôi với chị Tiểu Hoa."

Chính vào lúc Sơn Miêu cảm động tột đỉnh, thì nghe Trình Tiểu Hoa nói: "Điện thoại của anh đã dùng một thời gian nên cũ r ỉ. Vẫn là để mai em đưa Sơn Miêu đi mua cái mới đi."

Cảnh Thù nói: "Có chút cũ nhưng vẫn dùng rất tốt. Sơn Miêu, người c ần hay không?"

Sơn Miêu vội vàng nhận lấy điện thoại: "Dùng tốt là được, tôi không kén chọn. Cảm ơn! Đại ân đại đức của điện hạ, Sơn Miêu tôi sẽ luôn ghi nhớ."

Khó có khi điện hạ đối tốt với cậu, cậu tuyệt không thể cô phụ tâm ý của điện hạ được.

Nào ngờ Cảnh Thù lại nói: "Một cái di động cũ mà thôi, không cần người mang ơ. Dù sao qua ngày mai thì điện thoại mới của bản quân sẽ được gửi đến nơi. Cứ r ồi, nếu người không cần thì ta cũng định vứt đi."

Sơn Miêu: "..."

Cảm động đâu r ồi?

Ngày hôm sau, Cảnh Thù bắt đầu mong ngóng di động được gửi đến.

Nói ra cũng thấy lạ, vốn không hề muốn đổi di động, nhưng lúc mà máy mới sắp được gửi đến nơi, hẳn vẫn có chút chờ mong. Khó trách nữ giới đầu thích mua đồ trên mạng, thật ra cảm giác chờ nhận gói đồ cũng rất hạnh phúc.

Đến buổi chiều, qua nhiên nghe thấy bên ngoài cửa có người gọi: "Có chuyển phát, là của điện hạ!"

"Điện hạ: cũng là tên Cảnh Thù đăng ký trên TaoBao. Dù sao dùng Diêm La nghe rất là rêu rao, dùng Cảnh Thù thì hẳn lại cảm thấy việc bị shipper gọi thì có vẻ tổn hại đến sự uy nghiêm của hẳn. Hẳn cũng từng nghĩ lấy biệt hiệu, nghĩ không ra còn đi hỏi bọn Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa nghĩ mãi, r ồi nói: "Cảnh Cảnh? Hay là Thù Thù nhé?"

Tôn Danh Dương nói một câu: "Tôi thấy Diêm Diêm hoặc La La nghe càng hợp hơn."

Cảnh Thù khinh thường nhìn gã: "Sao người không nói là lấy Điện Điện hoặc Hạ Hạ luôn đi."

Tôn Danh Dương cười gian: "Hai cái đó nghe cũng rất hay đấy ạ."

Vì thế Cảnh Thù từ bỏ ý định lấy biệt hiệu.

Ngày hôm qua, lúc ghi địa chỉ, hắn liền dùng "Điện hạ".

Shipper đưa cho hắn một hộp nhỏ, giống như những hộp giấy bình thường khi mua đồ trên mạng. Cảnh Thù nhận lấy hộp, đang muốn mở ra xem thì thấy cậu shipper nói: "699 tệ, là thu tiền khi nhận hàng."

Cảnh Thù không nghĩ nhiều, ngay lập tức thanh toán rồi mang hộp vào trong tiệm.

Cái hộp nhìn rất bình thường nhưng được gói rất kỹ. Bao bên ngoài là mấy lớp băng dính. Cảnh Thù không dám dùng lửa đốt để mở cho nhanh, sợ làm hỏng máy bên trong.

Vì thế Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương, Sơn Miêu trơ mắt nhìn Cảnh Thù dùng một con dao trang trí, cẩn thận cắt hết băng dính bao ngoài, sau khi mở cái hộp ra thì lại là một hộp nhỏ nữa, cũng như hộp trước, được bọc bởi rất nhiều băng dính. Mở ra thì lại là một cái hộp nữa.

Lúc phải cậy mở đủ mười hộp, sự nhẫn nại của Cảnh Thù gần hết, mắng: "Đây là di động hay là bom thế! Gói nhiều như vậy, đến bom còn không thế chứ?"

Tôn Danh Dương nói: "Điện hạ bớt giận! Món đồ quý giá thì phải đóng gói cẩn thận, tránh cho việc vận chuyển đường dài làm nó bị va chạm hỏng. Có lẽ chỉ còn lại một hộp thôi."

Đã đến lúc này rồi, Cảnh Thù cũng không thể bỏ dở giữa chừng, nén giận mà bóc thêm một hộp nữa, cuối cùng thì di động cũng đã lộ diện. Đúng là Iphone, giống với cái năm trước Cảnh Thù bị rơi mất kia.

Cảnh Thù vô cùng vui vẻ, hắn ấn phím ở sườn di động, một bài hát khoan khoái vang lên: "Chàng là trái táo nhỏ của em, có yêu chàng nhiều đến nhường nào cũng không đủ. Em phải làm sao với con tim đang bùng cháy này đây..."

Cùng lúc đó, màn hình sáng lên, vài nhân vật hoạt hình đang nhảy theo giai điệu bài hát. Màn hình rất giống với mấy cái điện thoại di động mười mấy

năm trước, ngay cả biểu cảm trên mặt của các nhân vật cũng không được rõ lắm.

Không chỉ Cảnh Thù sửng sốt mà Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương cũng ngốc luôn r ồi.

Cuối cùng vẫn là Trình Tiểu Hoa phản ứng nhanh nhất: "Nhìn giống như điện thoại đ ồ chơi..."

Sơn Miêu b ồi: "Manh Manh cũng có một cái như vậy, nhưng thanh âm rõ hơn cái này nhi ều, không chỉ có ca hát mà còn có ngâm thơ, nói cả tiếng Anh nữa. Điện hạ, người ấn thêm xem sao, xem nó có thể ngâm thơ, nói tiếng Anh..."

Còn chưa nói hết đã bị Cảnh Thù tặng cho một cái trừng mắt đ ầy sát khí. Không khí xung quanh cũng áp lực hơn.

"Chị Tiểu Hoa, em đi quét dọn phòng bếp đây!" Sơn Miêu đã chịu thiệt vài lần, đã học được biết đi ều hơn.

Bình thường Tôn Danh Dương có thói nịnh nọt, nhưng cũng biết vào lúc này thì không nên nói nhi ều, cũng đi theo Sơn Miêu ra phía sau, chăm chỉ làm việc. Chỉ có Trình Tiểu Hoa, vì thân phận không giống, không còn sợ hãi Cảnh Thù như lúc trước.

"Rốt cuộc là sao?"

Cô chỉ biết là Cảnh Thù trúng thưởng, còn cụ thể như nào thì cô chưa hỏi. Cảnh Thù nén lửa giận, kể lại cho nghe chuyện hôm trước, bỗng nhiên nhớ tới đối phương còn nói hẳn lưu lại số điện thoại, vội vàng mượn máy Trình Tiểu Hoa để điện. Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ vô cùng dịu dàng: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng kiểm tra lại..."

Cảnh Thù oán hận nói: "Điện thoại không gọi được nhưng shop thì vẫn còn đấy. Hoa Hoa, shop lần trước em mua di động cho ta tên là Mua Sắm Cao Thượng đúng không? Em đi nói chuyện với bọn họ để đòi lại tiền đi! Mẹ, dám lừa tiền cả bản quân sao?"

Trình Tiểu Hoa mở điện thoại lên xem, thông cảm nói: "Cửa hàng đó tên là Quan Phương Kỳ, không phải tên Mua Sắm Cao Thượng đâu. Điện hạ, anh bị lừa thật rồi. Anh nói xem, mưu mẹo này cũ rích rồi, giờ già trẻ lớn bé đâu không dễ mắc mưu, thế mà anh vẫn bị lừa?"

Cảnh Thù nói: "Ta nghĩ rằng là shop kia nên mới tin thôi. Chứ em nghĩ ta ngốc hay gì mà lại dễ tin thế?"

Trình Tiểu Hoa: "Anh nghĩ anh không ngốc hả?"

Cảnh Thù rất tức giận, nhưng lại không thể trút giận được, chỉ có thể mắng: "Nực cười! Dám to gan lớn mật lừa bản quân, bản quân sẽ khiến

người đến gà trống còn không thể làm!"

Trình Tiểu Hoa an ủi: "Cũng may không nhiều tiền lắm, chỉ hơn 600 tệ, coi như mất tiền mua một bài học kinh nghiệm đi. Bằng không em đi mua cho anh cái mới. Anh thích Iphone 8 hay Iphone X?"

Cảnh Thù vỗ bàn, quát: "Hơn 600 tệ thì không phải là tiền à?"

Quan trọng là chuyện này cũng quá mức mất mặt, truyền về Minh giới, kiểu gì cũng sẽ bị Quảng Bình biến thành trò cười, đem ra trêu chọc mấy trăm năm, không, có khi cả nghìn năm.

Trình Tiểu Hoa nói: "Đại ca, ngài ra đập bàn phải chú ý chút, cái bàn này chỉ là gỗ tốt đấy, vỗ hỏng rồi phải mua lại là sẽ tốn hơn 600 tệ đấy."

Cảnh Thù rất tức giận, chuẩn bị truy tìm hành tung của kẻ lừa đảo.

Thật ra chuyện lừa đảo qua điện thoại rất phổ biến, đại đa số mọi người sau khi bị thiệt hại thì cũng không giải quyết được gì. Nguyên nhân là vì truy cứu thì rất tốn tinh lực, cũng như tổn thất không quá lớn.

Nhưng mà đối với Cảnh Thù, việc này không phải là việc mấy trăm đồng tiền lẻ. Mà là chuyện liên quan đến mặt mũi Diêm La của hắn. Nếu như thật sự muốn đi điều tra thì cũng không phải không được. Bởi vì đối phương

gửi hàng qua bưu điện, có địa chỉ của người giao hàng. Mặc dù trên đơn không nói rõ địa chỉ, phải tìm công ty chuyển hàng để có địa chỉ, thì cũng không phải là việc gì khó. Cơ mà sau khi Cảnh Thù kiểm tra, lại phát hiện ra địa chỉ của người giao hàng đầu là giả, điện thoại liên hệ cũng giả nốt...

Ngày hôm đó, hơn hai giờ chiều tiệm hoành thánh mới mở cửa, vì đã quá giờ cơm nên trong cửa hàng không có ai đến ăn cơm cả.

Sơn Miêu chăm chỉ lau mỗi bàn một lần.

Tôn Danh Dương ngồi cạnh Trình Tiểu Hoa, gói hoành thánh, vừa gói vừa quay đầu gọi Sơn Miêu: "Miêu này, lau xong chưa? Nhanh nhanh qua đây gói hoành thánh."

Sơn Miêu vội đáp: "Lau xong rồi, tôi đi giặt sạch khăn rồi khác đến gói hoành thánh."

Trình Tiểu Hoa nói: "Lão Tôn đừng giục em ấy, không thấy Sơn Miêu bận đến mức không thở được à? Cũng không nhiều lắm, hai chúng ta gói là được rồi. Sơn Miêu, giặt khăn xong thì đi nghỉ ngơi một lúc đi nhé."

Tôn Danh Dương nói: "Ôi, anh nói này Tiểu Hoa, anh phát hiện ra cô cực kỳ thiên vị Sơn Miêu đấy nhé. Tên nhóc đấy khỏe như voi mà em còn sợ tên nhóc đó mệt? Sao không thấy cô bảo anh đi nghỉ một lát nhỉ?"

Trình Tiểu Hoa tức giận nói: "Nếu như anh cũng biết tự giác làm việc như Sơn Miêu, tôi nhất định sẽ cho anh nghỉ ngơi nhiều hơn so với Sơn Miêu. Anh đừng tưởng là tôi không biết gì nhé, đi ra ngoài giao hàng hơn một tiếng vào buổi trưa, kiểu gì anh cũng có nửa giờ rảnh rồi. Nếu như dùng Tây Du Ký để minh họa thì Sơn Miêu là Sa tăng, lúc nào cũng chịu khổ cực, còn anh chính là tên Trư Bát Giới lúc nào cũng chỉ muốn nhà hạ lại còn hay dùng thủ đoạn."

"Tôi..." Tôn Danh Dương muốn kêu oan, nhưng đối diện với cặp mắt trong suốt, giống như có thể nhìn thấu mọi chuyện của Trình Tiểu Hoa kia thì lại không còn muốn kêu oan nữa. Cười hì hì, hỏi Trình Tiểu Hoa: "Vậy cô cùng điện hạ ai là Tôn Ngô Không, ai là Đường Tăng thế?"

Trình Tiểu Hoa suy nghĩ một chút nói: "Anh có thể đi hỏi điện hạ xem, xem anh ấy muốn làm ai."

Tôn Danh Dương rụt cổ, không nói nữa. Tất nhiên là gã sẽ không đi hỏi Cảnh Thù nữa. Hai ngày nay, cứ rảnh là Cảnh Thù lại đi đi đâu tra chuyện lừa đảo qua điện thoại kia. Chưa bắt được kẻ lừa đảo thì sắc mặt của Cảnh lão đại vẫn không tốt chút nào. Gã mới không tự tìm mất mặt đâu.

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng giày cao gót truyên đến từ phía cửa, cảm giác rất thanh thúy.

Nhìn qua thì hóa ra là A Phòng. Hôm nay cô ấy mặc một vài dài màu xanh lá, đi đôi giày cao gót mười lăm xăng ti mét, mỗi một bước đi đều có vẻ

phong tình vạn chủng, sóng mắt lung linh vô cùng quyến rũ. Ừ, đúng vậy, cô ấy vốn là một con hồ ly tinh mà :v

Bộ đồ cô mặc là kiểu dáng cực kì hot trong năm nay, Trình Tiêu Hoa cũng rất thích. Chỉ là phong cách này, rồi màu sắc của bộ đồ khá kén chọn màu da và dáng người. Trình Tiêu Hoa không có dũng khí thử xem sao.

A Phòng cao 1m7, da trắng, mặt đẹp, dáng người vô cùng tốt, eo nhỏ, ngực nở mông cong, chân cũng dài nữa. Từ trước đến giờ chỉ có chuyện cô ấy chọn đồ, không có chuyện đồ chọn cô ấy.

Thấy A Phòng đến, hai mắt Tôn Danh Dương sáng bừng lên, chạy ra tiếp đón, ngữ khí vô cùng ân cần: "A Phòng có muốn ăn cơm không? Muốn ăn gì nào? Anh đi làm cho em ngay? Có khát nước không? Uống trà hay uống đồ uống khác nào? Rượu cũng được, bia cũng oki luôn, tuy trong tiệm không có rượu đỏ, nhưng siêu thị mini bên cạnh có, chỉ cần em muốn uống thì anh sẽ đi mua cho em uống ngay!"

A Phòng không thèm liếc Tôn Danh Dương một cái: "Biến sang một bên, đừng ảnh hưởng đến khẩu vị của bà đây."

Tôn Danh Dương kêu lên: "A Phòng, sao em lại có thể vô tình như thế? Lão Tôn anh trao em cả một mối tình si, có thể làm trời đất cảm động! Giờ em chưa tiếp nhận anh thì cũng không thể không thấy tấm chân tình của anh được."

A Phòng liếc nhẹ, cười lạnh: "Chân tình? Một lão quý đã chết mấy trăm năm, lục phủ ngũ tạng đã sớm rửa nát hết như anh mà còn không biết xấu hổ nói đến chuyện chân tình với tôi?"

Trình Tiểu Hoa nghe hai người họ đấu khẩu mà thấy đau hết cả đầu. Nhất là Lão Tôn ấy, A Phòng người ta đã nói cả trăm lần rằng không thích gã. Gã lại vẫn cứ chấp nhất, chưa có ý định từ bỏ.

Thật ra, lần đầu tiên gặp A Phòng, thấy cô ấy trang điểm, ăn mặc vô cùng thu hút, Trình Tiểu Hoa còn nghĩ cô ấy là loại con gái đã từng có rất nhiều người yêu. Sau này mới biết được, tuy rằng A Phòng xinh đẹp, tính cách cũng thẳng thắn nhưng mấy trăm năm qua chưa hề có tin đồn cô ấy đang hẹn hò với ai cả. Cũng không biết có phải do tu hành nên phải bỏ tình yêu nam nữ hay không.

Trình Tiểu Hoa chuyển một cái ghế dựa cho A Phòng ngồi, hỏi: "Bình thường chị hay đến ăn khuya mà? Sao nay lại đến lúc ban ngày ban mặt thế này?"

A Phòng tháo găng tay ren màu đen ra, lộ ra một đôi tay đẹp như ngọc, chống cằm, chớp mắt nhìn Trình Tiểu Hoa: "Nhớ em nên đến gặp em cũng không được à?"

Trình Tiểu Hoa bị câu nói này làm cho nổi hết cả da gà lên, nghĩ bụng: Không hổ là hồ ly tinh, quyến rũ như vậy, đến cả con gái như mình còn không chịu nổi.

Tôn Danh Dương vội nói: "A Phòng, anh nói này, Tiểu Hoa là hoa đã có chủ. Em muốn thả thính thì cứ thả với Lão Tôn anh này! Anh hứa sẽ đớp."

A Phòng trừng mắt nhìn gã, tức giận nói: "Lúc nãy anh nói muốn mua rượu cho tôi uống đúng không? Tôi muốn uống rượu nho được 20 năm tuổi."

Trước kia Tôn Danh Dương chủ động quan tâm A Phòng, A Phòng chưa bao giờ để tâm đến. Thế mà lần này lại còn chủ động để Tôn Danh Dương đi mua rượu cho mình, làm Tôn Danh Dương vô cùng vui vẻ, sau đó lại buồn rầu: "Siêu thị mini bên cạnh không có rượu nho 20 năm tuổi. Rượu nho thường được không? Dù sao cũng đều để uống, cũng chẳng khác gì nhau cả."

A Phòng nói: "Siêu thị mini bên cạnh không có, anh không biết đi siêu thị khác à? Siêu thị khác không có thì cửa hàng rượu nho chắc chắn có. Sao, tiếc tiền à? Mua hết bao nhiêu về tôi trả lại anh."

Tôn Danh Dương chỉ sợ A Phòng không quan tâm anh ta, đâu dám không nghe theo? Liên thanh nói: "Tiền nong cái gì! Thật thô tục! Lão Tôn anh đâu phải loại quỷ keo kiệt, đến cả chai rượu cũng tiếc không mua cho em? Chờ chút nhé, anh đi mua ngay đây!"

Nói xong thì chạy đi nhanh như chớp.

Trình Tiêu Hoa đặt một tách trà xuống trước mặt A Phòng: "Uống một ngụm trà nhuận họng đi, rồi từ từ kể cho em nghe."

A

Chương 99

Hồ tiên nương nương

Sau khi cúp điện thoại, Lã Đại Bình mới phát hiện ra Trình Tiểu Hoa đang xấu hổ ngẩng nhìn gã.

Trước giờ Lã Đại Bình đối xử với nhân viên mới đều rất hào hứng nhưng đối đãi với một cô gái đáng yêu thì thái độ hoàn toàn thay đổi. Cười tủm tỉm hỏi: "Mới tới hả? Đừng sợ, có gì không hiểu cứ hỏi anh là được."

Trình Tiểu Hoa hỏi hắn: "Anh là nam, giới thiệu sản phẩm kia cho khách hàng không thấy ngại sao?" Vừa nãy cô ngẩng nghe mà cảm thấy rất kỳ lạ. Da mặt người này phải dày đến mức nào mới không ngại ngùng nói ra những lời kia?

Lã Đại Bình nói: "Quen thì ổn thôi, có gì đâu? Hơn nữa, anh nói cho em biết, theo số liệu thống kê thì nam giới giới thiệu đồ lót sẽ bán được nhiều hơn đấy."

Trình Tiểu Hoa ngạc nhiên nói: "Tại sao lại như vậy được?" Nếu cô nhận được một cuộc điện thoại giới thiệu thứ đồ này, cô nhất định sẽ cúp máy

ngay lập tức chứ đừng nói đến chuyện mua hàng.

Lã Đại Bình suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ là cảm thấy kích thích."

Trình Tiểu Hoa: "..."

Kế tiếp, có lẽ là để chứng minh cho lời nói của mình, cũng có lẽ là muốn chứng minh mình là nhân viên bán hàng số một nên Lã Đại Bình càng ra sức làm việc, một mình tiếp bao nhiêu người.

Sau khi qua hai mươi cuộc gọi, có lẽ là đối phương đã chấp nhận mua hàng nên cô thấy Lã Đại Bình nhanh chóng lấy giấy bút ra, ghi lại tên họ, địa chỉ, số di động của khách hàng.

Bởi vì vừa mới hoàn thành một vụ mua bán, Lã Đại Bình có chút đắc ý, liếc mắt nhìn Trình Tiểu Hoa, dõng dạc nói: "Cảm ơn ngài đã đặt mua áo nâng ngực! Tôi tên Lý Quốc Trung, sau này có vấn đề gì thì ngài cứ liên hệ với tôi. Chúc ngài một ngày vui vẻ, tạm biệt!"

Treo điện thoại, gã quay đầu, giọng nói đầy đắc ý, hỏi: "Thấy sao, anh đã nói là nam giới bán nội y rất có hiệu quả mà. Em phải nỗ lực công tác, nghe nói nhân viên nữ ưu tú tháng này có thể nhận được một áo nâng ngực đấy."

Trình Tiểu Hoa cười xấu hổ, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Chủ quản Lưu nói tên anh là Lã Đại Bình mà? Lý Quốc Trung là như thế nào?"

Lã Đại Bình cười haha: "Viết tiểu thuyết thì có bút danh, chơi điện tử có biệt danh, làm nghệ sĩ thì có nghệ danh. Chúng ta ở đây đều phải có một biệt danh. Lý Quốc Trung hay nhỉ? Có phải nghe là thấy là một người đáng tin, giữ lời không?"

Giữ lời? Đáng tin? Haha!

Suốt một buổi sáng cô chỉ có thể ng ồi nghe.

Lã Đại Bình nói chuyện có chút không đáng tin nhưng lại rất để tâm đến công việc. Mỗi nhân viên tiếp thị sẽ được nhận một tờ giấy A4 in đầy số điện thoại, chắc phải có t ầm hai trăm số điện thoại. Gần hết buổi sáng, Lã Đại Bình đã gọi hết các số một lượt. Bán được ba áo nâng ngực, hai hộp cà phê giảm béo và một di động Iphone. Trình độ nghiệp vụ có thể so với nhân viên trực tổng đài luôn r ồi.

Lúc đó, Trình Tiểu Hoa còn thăm dò hỏi thử: "Một cái di động Iphone mới mà chỉ c ần 699 tệ thôi sao? Em nghe nói giá gốc hơn tám nghìn tệ luôn."

Lã Đại Bình không để ý nói: "Làm gì có chuyện ngon ăn như vậy từ trên trời rơi xuống cơ chứ? Để cho bọn họ mất t iền mua một bài học cũng tốt đấy chứ."

Trình Tiểu Hoa ra vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Vậy là giả rồi sao? Chúng ta như vậy không phải là lừa đảo sao?"

Lã Đại Bình lại cười: "Là di động, di động đồ chơi thôi. Anh chưa nói giống như điện thoại thật mà. Giá có 699 tệ, cũng rất rẻ. Cuối năm trước, lúc mới ra điện thoại mới, tụi anh còn bán với giá 999 tệ đấy, thế mà có không ít người mua. Lừa đảo? Haha, dù sao vẫn được trích phần trăm thì quan tâm nhiều làm gì? Bọn họ có mắng có chửi thì cũng là chửi "Mua sắm Thành Tín", "Lý Quốc Trung" thôi chứ có liên quan gì đến anh đâu chứ?"

Trình Tiểu Hoa rất muốn hỏi một câu: Lương tâm yếu kém như vậy thật sự ổn à? Nghĩ một lát vẫn không hỏi.

Rất hiển nhiên là tam quan* của Lã Đại Bình lệch lạc hết mức rồi. Cho dù bạn có muốn đi khuyên gã thì cũng tốn công vô ích mà thôi.

*tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Mọi người có thể đọc ở cuối chương để biết thêm nà

Công việc trực tổng đài khá là vất vả, bắt đầu ngày làm việc từ lúc 8h30 phút, đến 12h30 trưa, chỉ có nửa tiếng để ăn cơm trưa. Bởi vì vị trí công ty nên xung quanh không có cửa hàng ăn uống nào cả. Trong khu chỉ có một nhà ăn nhỏ, đồ ăn không mấy hấp dẫn. Trình Tiểu Hoa đi đến siêu thị gần đó, chuẩn bị mua mì ly ăn trưa. Lúc đến gần siêu thị thì thấy một thiếu niên đang ngồi ở ghế gần cửa sổ, lẳng lặng ăn mì. Quần áo của cậu ấy là đồ

chợ, nhưng ngũ quan của thiếu niên rất đẹp, rất giống các tiểu thít tươi đang nổi tiếng, cho nên dù mặc bộ quần áo quê mùa thì vẫn có vài phần hoài cổ. Đúng là Cố Tiểu Đường – kiếp trước là cố nhân của A Phòng rồi.

Có lẽ là cảm giác được có người đang nhìn chằm chằm vào mình, Cố Tiểu Đường ngược mắt quét qua Trình Tiểu Hoa một cái, có lẽ là cảm thấy mình đã chiếm nhiều chỗ, nên yên lặng dịch ly mì và cả người sang bên.

Sáng nay Trình Tiểu Hoa còn tìm xem cậu ở đâu mà không thấy, không ngờ được lại có thể tình cờ gặp ở đây.

Trình Tiểu Hoa đặt ly mì, ngồi xuống cạnh Cố Tiểu Đường, cười hỏi: "Tôi cũng làm ở công ty Thành Tính, sáng nay hình như có gặp qua cậu, cậu cũng làm ở đó chứ?"

Cố Tiểu Đường lại quét mắt nhìn cô một lần nữa, sau đó lạnh nhạt nói: "Buổi sáng tôi xin nghỉ, vừa mới tới."

Thế này cũng quá mức xấu hổ, cảm giác như bị người ta vạch trần âm mưu. Nhất là cái quét mắt kia của Cố Tiểu Đường, giống như nhìn thấy một đũa mê trai đến bắt chuyện vậy.

Cũng may da mặt Trình Tiểu Hoa đã được tôi luyện dày hơn, tiếp tục vô liêm sỉ nói: "Tôi mới đến làm, tên là Trình Tiểu Hoa. Sau này chúng ta là đồng nghiệp, mong cậu giúp đỡ."

"Ừ". Thiếu niên ăn xong miếng cuối cùng thì ném vỏ vào thùng rác bên cạnh, đáng vẻ lạnh lùng.

Trình Tiểu Hoa giờ di động lên, chụp bóng lưng của Cố Tiểu Đường rồi gửi cho A Phòng:

[Duyên cũ của chị thật sự rất lạnh lùng, không thèm nói chuyện với em luôn.]

A Phòng nhanh chóng trả lời: [Đúng bóng lưng của cậu ấy rồi.]

[Em nói chuyện với cậu ấy rồi à? Tiểu Hoa, chị luôn biết là có thể tin tưởng em mà.]

[Thật ra không phải là cậu ấy lạnh lùng đâu, chỉ là hướng nội thôi.]

[A Phòng, chị như thế sẽ làm Lão Tôn thương tâm đấy?]

[Liên quan gì đến tên họ Tôn đấy chứ? Chị chẳng trêu chọc gã bao giờ cả.]

Hàn huyền vài câu với A Phòng, mì ăn liền bị trưng lên. Trình Tiểu Hoa ăn mấy miếng là đã cảm thấy ăn không nổi nữa. Quả nhiên là từ nghèo thành giàu thì dễ mà từ giàu thành nghèo thì quá khó chịu nổi.

Cũng sắp đến giờ làm việc buổi chiều, Trình Tiểu Hoa lau miệng, trở lại phòng kia.

Buổi chiều cô không được thoải mái, chỉ cần dự tính như buổi sáng, giờ cô phải bắt đầu gọi điện thoại.

Lúc ngồi vào chỗ được chỉ định, Trình Tiểu Hoa liếc thấy Cố Tiểu Đường đang ngồi cách xa cách nhân viên khác, nên chỉ vào một chỗ gần cậu rồi hỏi chủ quản Lưu: "Chủ quản, em có thể ngồi chỗ đó không?"

Chủ quản Lưu không trả lời, đưa danh sách điện thoại và lời thoại cho Trình Tiểu Hoa: "Chỉ được nói những gì ghi trong tờ giấy này, cấm tuyệt đối việc nói những chuyện khác, gọi hết số điện thoại trong danh sách này thì đến tìm tôi lấy tờ mời. Cố gắng nỗ lực, tiền lương hơn mười nghìn tệ không chỉ có trong mơ!"

Trong tờ giấy có ghi những lời được dùng để đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm.

Lời mở đầu đầu y nhau: Công ty gì đó kỷ niệm tròn bao nhiêu năm hoạt động nên có hoạt động rút thưởng, đối phương là khách hàng may mắn đó. Sau đó thì giới thiệu sản phẩm khác nhau, đặc điểm các thứ. Trên đó còn có vài vấn đề mà khách hàng thường hỏi. Ví dụ như: Hỏi về sản phẩm thì nên

trả lời như nào, khi nhận hàng, kiểm tra hàng thì nên nói như nào, lúc bị từ chối thì nên cứu vãn ra sao. Cực kì kỹ càng tỉ mỉ.

Trên danh sách số điện thoại thì đều là mua ở chợ đen. Ở nước ngoài như nào thì không rõ, nhưng trong nước thì đây là việc rất bình thường. Số điện thoại của bạn vào rất nhiều lúc có thể thành công cụ để người khác kiểm tra. Vậy nên bạn mới thường xuyên nhận được tin nhắn rác trên điện thoại. Đây là một chuỗi lợi ích cực lớn mà chúng ta là đầu mối, không thể nào thoát khỏi, thậm chí không có chút quyền nào với những con số đó.

Trình Tiểu Hoa ngồi xuống cạnh Cố Tiểu Đường, cậu cũng giống như các nhân viên khác đều sốt ruột gọi điện, mong có được thành tích. Cô yên lặng quan sát Cố Tiểu Đường, nghe được cậu được phân công mời chào sản phẩm gói điện tử. Không quá nhiệt tình, cũng chỉ đọc lại những lời trong tờ giấy kia. Nếu như đối phương từ chối, cậu cũng không cố cứu vãn, nói: "Đã làm phiền rồi" rồi cúp máy. So với nhân viên ưu tú như Lã Đại Bình thì thái độ làm việc của Cố Tiểu Đường rất kém.

Trình Tiểu Hoa thấy xung quanh không có ai để ý, lấy điện thoại ra chụp lại danh sách số điện thoại, và tờ hướng dẫn chào mời sản phẩm kia, lưu lại để làm bằng chứng. Theo yêu cầu của nơi này, trước khi vào phòng này thì nhân viên đều phải giao nộp di động ở quầy tiếp tân. Hôm qua Trình Tiểu Hoa biết được quy định này nên hôm nay đã cố ý mang theo hai cái di động. Trước mặt chủ quản, cô cất cái di động đã bị vỡ màn hình vào năm trước vào ngăn tủ. Mặt khác, để cái di động còn lại ở chế độ im lặng rồi nhét vào túi áo bên trong, đi vòng phòng trực điện thoại.

"Sao cô lại chụp ảnh lại?" Cố Tiểu Đường thấy cô làm vậy, không nhịn được mà hỏi.

"À!" Trình Tiểu Hoa đảo mắt nhìn quanh, thuận miệng nói dối: "Tôi thấy câu chữ trên này viết rất chuyên nghiệp nên muốn gửi cho bạn tôi xem ấy mà."

Cố Tiểu Đường không hề tin lời cô nói, nhàn nhạt nói: "Cô sớm bỏ ý định báo cáo đi."

"Tại sao?"

"Nửa tháng trước, nơi này cũng bị báo cáo một lần, người của Sở Công Thương cũng đến. Nhưng thế thì sao? Còn không phải đi đến dạo một vòng rồi về à? Quản lý nói họ có ô dù phía trên che cho, không sợ mấy việc này. Hơn nữa nhà kho của họ không ở đây, tìm không thấy hàng giả, thì người của sở Công Thương cũng chẳng có chứng cứ gì."

Trình Tiểu Hoa giấu di động đi, hỏi: "Sao cậu lại làm việc ở đây?"

Dường như Cố Tiểu Đường không muốn nói nữa, đeo tai nghe lên, chuẩn bị bắt đầu gọi điện thoại.

Trình Tiểu Hoa còn nói: "Cậu không hề muốn làm công việc này phải không? Nếu không cậu sẽ không chỉ bán gói đầu. Có phải cậu cảm thấy gói đầu ít bị làm giả đúng không? Có thể dùng được? Có lẽ cậu chẳng biết bên trong cái gói kia có thứ gì có thể làm hại thân thể không?"

Động tác ấn số di động của Cố Tiểu Đường dừng lại. Cậu nghiêng đầu nhìn chăm chăm Trình Tiểu Hoa, trong giọng nói có vài phần lạnh lùng: "Rốt cuộc cô là ai?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cậu có biết mình là ai không? Điện thoại viên tiêu thụ sản phẩm? Hay chỉ là một tên lừa đảo qua điện thoại?"

Lời này đã trúng trọng tâm, chọc trúng Cố Tiểu Đường. Sắc mặt cậu trở nên khó coi, nhếch môi, vẫn ngậy ra. Nếu như Cố Tiểu Đường cũng giống Lã Đại Bình thì Trình Tiểu Hoa nhất định sẽ không nói gì nữa. Nhưng rõ là lương tâm của cậu vẫn còn, vẫn có thể cứu chữa được.

Sau vài phút, lúc Trình Tiểu Hoa tưởng rằng cậu không để ý mình nữa thì lại nghe thấy cậu mở miệng: "Ngay từ đầu tôi không nghĩ công ty này là như vậy. Lúc bán di động, tôi đã cho rằng đó là di động thật sự, thật sự nghĩ là bọn họ có hoạt động như vậy. Sau này tôi mới biết được, đồ bán ở nơi này đều là hàng giả. Di động giả, máy vi tính giả. Cà phê giảm béo ngoại trừ làm cho người ta bị tiêu chảy thì chẳng có tác dụng gì cả. Ngay cả áo nâng ngực kia cũng sẽ làm cho da của người mặc bị nổi mẩn đỏ."

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Đã biết ở đây không tốt, sao còn chưa rời khỏi đi?"

Cố Tiểu Đường cười tự giễu: "Tôi làm ở đây đã sắp một tháng rồi, cũng sắp được nhận lương. Tôi nghĩ nhận được tiền rồi thì rời khỏi. Rất không

ra gì đúng không?"

Trình Tiểu Hoa lắc đầu, không nói gì nữa. Cảm giác nghèo khổ là như thế nào cô hiểu rất rõ. Cũng hiểu rõ cái gì gọi là một văn ti ền làm khó anh hùng hảo hán. Không có ti ền, ở nơi đô thị ph ần hoa này chính là từng bước từng bước đầu khó khăn. Cốt khí, gạo khí gì đấy, vào lúc ăn không đủ no, mặc không đủ ấm thì chẳng đáng nhắc tới.

Đại khái là đã đề nén lâu lâu, hoặc cảm thấy Trình Tiểu Hoa với cậu là bạn bè khó gặp lúc thị phi nên Cố Tiểu Đường nói nhiều hơn:

"Những người vào đợt trước với tôi, có mấy người làm hơn nửa tháng là rời khỏi. Nhưng công ty không trả lương, nói là họ chưa làm đủ một tháng, thu phí phòng ở. Tuy rằng phát lương vào ngày 15, chỉ phát ti ền lương tháng trước, tháng này còn có thể bị giữ lại nửa tháng lương, nhưng tổng cộng thì không được nhiều lắm. Nếu cô không muốn làm lâu dài ở đây thì mau rời khỏi đi, như vậy sẽ ít tổn thất hơn."

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, không khỏi có chút giạt mình: "Đều vậy? Cắt xén ti ền lương? Sao không đến báo ở sở Lao động đi?"

Cố Tiểu Đường nói: "Lúc cô đi làm có kí hợp đ ồng sao? Những lần chấm công cô có thể chứng minh được không? Cô đi làm một tháng, họ lại nói cô chỉ đi làm có mười ngày, cô làm thế nào được? Không có chứng cứ thì sở Lao động nhúng tay vào cũng có thể làm gì được? Trước đó có một người bị cắt xén ti ền lương, vô cùng tức giận đi đến sở Công Thương trách cứ. Thế nhưng người ta lại coi như chẳng có việc gì xảy ra cả?"

Trình Tiểu Hoa bị nói mà ghen hờn. Nói như vậy, cô thật sự rất may mắn, lần đầu tiên vào thành phố tìm công việc lại là làm cho một doanh nghiệp có vạn năm danh tiếng như Địa phủ Tư. Tuy rằng cấp bậc có chút thấp, lúc đầu cũng hay có chỗ lừa người nhưng mà tiền lương thì không bị chậm trả hay cắt xén. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ thì linh lực được nhận cũng không ít.

Có lẽ là đã quen ở trong môi trường thoải mái nên trong lúc nhất thời đã quên mất, tầng chót trong xã hội còn tồn tại rất nhiều tên chủ xấu xa. Ví dụ như công ty này, chỉ tuyển thiếu niên, thiếu nữ mười mấy tuổi, mới ở nông thôn lên thành phố tìm việc, chưa từng va chạm với xã hội, không tìm được công việc tốt. Sau khi vào công ty này, hoặc bị tẩy não, coi thường thị phi, trở thành một phần trong tập đoàn lừa đảo này. Hoặc là phát hiện ra chỗ không đúng, ngay lập tức từ chức thì lại bị cắt xén lương. Mà số tiền này rất có khả năng là tiền cơm ngày hôm sau của nhóm thiếu niên.

Hai người còn chưa nói xong thì chủ quản Lưu đã đi tới, gõ bàn Trình Tiểu Hoa: "Trong giờ làm việc không được nói chuyện riêng!"

Lại hỏi Cố Tiểu Đường: "Dạo này cậu sao thế? Tuy rằng thành tích trước đó không phải quá tốt nhưng cũng gọi được rất nhiều số. Sao chiều nay mới chỉ gọi được mấy cuộc."

Nhóm nhân viên không có máy tính, nhưng mỗi điện thoại ở chỗ họ ngẩng đầu được kết nối với máy tính trong văn phòng lãnh đạo, nên họ có thể kiểm tra được số lượng cuộc gọi. Ai gọi nhiều, ai gọi ít, nhìn qua là thấy

ngay. Hơn nữa mỗi cuộc gọi đầu được ghi âm lại, nhân viên cũng không dám nói linh tinh gì trong điện thoại.

Tức thời cả hai người đều không nói gì nữa, cúi đầu bắt đầu gọi điện thoại. Đương nhiên, Trình Tiểu Hoa chỉ làm cho có, nói theo những gì ghi trên tờ giấy. Thoáng cái đã hết một buổi chiều, theo thống kê công tác, cô đã gọi được hơn trăm cuộc điện thoại. Tuy rằng không bán được món đồ nào nhưng cô là người mới, như vậy cũng được rồi.

Lúc tan tầm, chủ quản Lưu còn động viên cô: "Tiếp tục cố gắng, tranh thủ ngày mai chốt đơn, cô cũng có thể được trích phần trăm."

Trình Tiểu Hoa âm ừ đáp lời, chưa biểu hiện ra có gì không ổn.

Buổi tối, A Phòng thấy Trình Tiểu Hoa về lại tiệm hoành thánh, cầm theo vá nấu hoành thánh ra đón: "Sao rồi? Sao rồi? Buổi chiều chị nhắn tin cho em, sao không thấy trả lời gì thế?"

Cảnh Thù vung tay tung chưởng, hất A Phòng qua một bên, không vui nói: "Đến cả tin nhắn của ta Hoa Hoa còn không trả lời, thì dựa vào cái gì mà phải trả lời người? Hoa Hoa, em thật là, sao đến cả tin nhắn của bạn trai mà cũng không trả lời?"

Tôn Danh Dương nói: "Đúng thế. Cả một buổi trưa không nhận được trả lời của cô, điện hạ đã vô cùng sốt ruột đấy. Nếu không phải tôi và Sơn

Miêu ngăn cản r ỡ khuyên nhủ, chắc chắn điện hạ đã đến công ty đó tìm cô r ỡ."

Trình Tiểu Hoa tức giận lườm họ: "Còn hỏi à! Hôm qua tôi đã nói với mấy người là ở công ty đó có quy định đi làm không được mang điện thoại đi động. Mấy người còn nhắn tin cho tôi làm cái gì? Tý nữa thì hại tôi bị phát hiện lén giấu điện thoại."

Có lẽ là cảm thấy Trình Tiểu Hoa nói chuyện với

Chương 100

A Phòng

Trước thời nhà Hán, trong dân gian tộc H ồly được coi là đi ềm lành, lúc thịnh vượng nhất thì là một trong bốn đi ềm lành lớn, được đặt ngang hàng với r ồng, kỳ lân và phượng hoàng, những người cung phụng, tin tưởng và ngưỡng mộ nhiều vô kể.

Bởi vì có được sự tin tưởng và ngưỡng mộ ấy, nên linh lực của tộc h ồly cũng mạnh hơn những chủng tộc khác, cũng rất dễ tu luyện thành người. Nhưng sau những sự kiện bị ản nào đó, tộc h ồly bị gấn cho cái mác tà mị, dâm đắng, sự thịnh vượng dần suy giảm.

Tộc h ồly dần sa sút, số lượng h ồly tu luyện đặc đạo ngày càng ít. A Phòng chính là một con h ồly may mắn nhất trong tộc loại của mình. Sinh ra đã có linh lực, chỉ mất hơn ba mươi năm ngắn ngủi đã mở được linh trí. Tuy không có thành công gì to lớn, nhưng so với những h ồly trong tộc chỉ sống mười mấy năm r ồi tiến vào vòng luân h ồi, thì hiển nhiên cô nổi bật hơn.

Hơn ba mươi tuổi, h ồly nhỏ mới được mở linh trí, chỉ số IQ giống như một đứa trẻ loài người sáu, bảy tuổi, cũng ham chơi và thích nghe truyện cổ

tích.

Hồly nhỏ thích nhất là được nghe trưởng bối trong tộc kể chuyện về Đại vũ và Đờ Sơn Nữ. Đờ Sơn Nữ là hồly chín đuôi đặc đạo trong tộc của bọn họ, có pháp lực cao cường, dung mạo xinh đẹp, ngay cả bậc hiền triết như Đại Vũ cũng quỳ gối dưới váy thạch lựu của Đờ Sơn Nữ. Đờ Sơn Nữ dẫn dắt những người trong tộc giúp đỡ Đại Vũ trị thủy, lấy được ngôi vị hoàng đế. Sau đó còn sinh ra vị hoàng đế khai quốc của nhà Hạ - Đế Khải.

Hồly nhỏ cũng ảo tưởng, sau khi mình tu thành hình người thì cũng có một dung mạo khuynh quốc khuynh thành, sau đó là một mối tình đẹp cùng một hoàng đế chốn nhân danh, chuyện tình của hai người sẽ được lưu danh sử sách. Ảo tưởng càng lúc càng lớn, hồly nhỏ càng lúc càng sốt ruột. Vì thế không đợi đến lúc tu thành hình người, hồly nhỏ đã lén trưởng bối trốn đi khỏi Hồly Cốc.

Nơi con người ở cách rất xa Hồly Cốc, hồly nhỏ đã đi suốt ba ngày ba đêm, đi đến mức tinh thần, cơ thể đều mệt mỏi, đói meo ruột mới đến được một thôn nhỏ.

Vốn tưởng rằng với bên ngoài đáng yêu thì có thể xin được một chút đồ ăn. Nhưng mà, nó rất đen đũi. Chọn một hộ gia đình, bởi vì những con gà trong nhà nuôi vừa bị dã thú ăn mất nên thấy một con hồly hoang xuất hiện thì tức giận vô cùng, cả một nhà lớn bé già trẻ người vác cuốc, gậy gộc muốn đánh nàng.

Hồly nhỏ đói đến mức cả người như nhũn ra, tứ chi không còn khả năng chạy thẳng được mười chân, cái cuốc kia sắp đập nát đầu nàng. Không có gì bất ngờ xảy ra, như thường diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân... không, là cứu hồly.

Người cứu hồly nhỏ tên là Tần Hổ, là một sĩ tử. Đúng lúc đi ngang qua nơi này, nhìn không được cảm phần mà ôm lấy hồly nhỏ, trách cứ nói: "Vạn vật đều có linh hồn, hà cớ làm sao các người lại tùy ý đánh giết? Huống chi còn là một con chó nhỏ đáng yêu như vậy?"

Vừa dứt lời thì thấy mu bàn tay hơi nhói đau, là vì con hồly nhỏ đang được ôm trong lòng bất mãn vì bị nhận làm thành chó, ghim trong lòng muốn giáo huấn chàng, còn cực kỳ ngạo mạn ngẩng đầu trừng mắt với Tần Hổ.

Tần Hổ cúi đầu nhìn xuống, vừa vặn chạm mắt với hồly nhỏ, trong lòng bỗng cả kinh. Đôi mắt kia trong suốt như nước suối, sáng ngời như ngôi sao trên trời, đẹp đến mức không gì có thể sánh nổi, giống như tất cả những thứ đẹp đẽ nhất trên thế giới này đều ngưng tụ trong đôi mắt đó.

Tần Hổ đặt hồly nhỏ ngửa xuống dưới một gốc hoa đào. Chàng cẩn thận kiểm tra toàn thân hồly nhỏ, không thấy có vết thương nào thì mới an tâm. Sau đó, chàng lấy một miếng bánh bao khô cứng từ trong bọc hành lý đưa cho hồly nhỏ: "Trước đó nhận nhầm người là cho, là do tại hạ không phải. Bánh bao này coi như là lời xin lỗi của ta."

Hồly nhỏ khịt khịt cái mũi dài, ngửi hai cái r ồi ghét bỏ ngoảnh mặt đi chỗ khác: Hồly chúng ta là động vật ăn thịt, ăn thịt thôi! Thịt! Thịt này chỉ c ần ngửi thôi đã biết là ăn không ngon r ồi!!!

T ần H ồi cười cười: "Ta là một thư sinh nghèo mà, chỉ có mỗi bánh bao thôi, nếu không người miễn cưỡng thử một chút xem?"

Hồly nhỏ rất muốn từ chối, nhưng nơi này cũng chẳng có đ ồ ăn ngon. Mà nó thì đang đói khát, mệt mỏi, cũng không h ề có sức lực để đi săn. Do dự một h ồi, cuối cùng hồly nhỏ vẫn ăn bánh bao. Tuy rằng mùi vị rất khó ăn, nhưng chung quy lại có đ ồ ăn trong bụng thì cảm giác đói khát cũng biến mất rất nhi ều.

T ần H ồi thấy nó đ ồng ý ăn, cao hứng cười nói: "Nếu ta có thể đổ kim bảng thì ngày ngày đ ều cho người ăn thịt cá!"

Lúc này, ánh mặt trời xán lạn, chàng tươi cười đứng dưới bóng cây hoa đào, cành lá lay động, cánh hoa rơi như mưa.

Sau đó, hồly nhỏ cứ đi theo T ần H ồi thôi. Có lẽ là bị dọa sợ, cảm thấy đi theo người này, để chàng làm bảo tiêu cho mình cũng khá tốt.

Hồly nhỏ được ăn no, còn thường bắt mấy con thỏ hoang, chim trĩ các loại để phục vụ bao tử của cả hai. Lần đầu tiên thấy hồly nhỏ ngậm con m ồi tha đến, T ần H ồi đã rất kích động. Chàng cho rằng đây là hồly nhỏ đang

báo ân. Đâu biết rằng, chỉ là vì h ồly nhỏ không muốn ăn bánh bao nữa, nên đi săn m ồi, ăn không hết mới thuận tay mang đến cho chàng.

Cái tên "A Phòng" cũng là do T ần H ồi đặt. Bởi vì trước đó, T ần H ồi vừa mới đọc xong một cuốn dã sử về nữ A Phòng và T ần Thủy Hoàng, nên vô cùng hâm mộ A Phòng trong cuốn sách đó.

Lúc nghe được cái tên này, trong lòng h ồly nhỏ chỉ có khinh bỉ: Ta vậy mà phải dùng một cái tên trong truyền thuyết? Cho dù tìm ở trong truyện xưa tích cũ thì tại làm sao người không đặt tên cho ta là Đát Kỷ cơ chứ?

T ần H ồi không phát hiện ra h ồly nhỏ đang không vui, chàng còn cao hứng nói: "Mọi người đều nói h ồly tinh sau khi tu luyện thành người đều là mỹ nhân tuyệt sắc, A Phòng, A Phòng, người phải cố gắng nỗ lực tu luyện, nếu có thể tu luyện thành hình người, ta sẽ cưới người."

A Phòng nghe vậy thì có chút hoảng sợ. Người này sao có thể nhận ra là ta đang tu luyện? Còn muốn cưới ta v ề? Dù ta có tu thành hình người, cũng chỉ có thể hoàng đế nhân gian mới xứng với ta, người là cái thá gì?

Lại nghe T ần H ồi nói tiếp: "Nếu như có thể lấy được A Phòng, chẳng phải ta sẽ hạnh phúc giống như T ần Thủy Hoàng sao. Vừa đúng lúc ta cũng họ T ần, A Phòng người nói xem, có phải kiếp trước ta chính là T ần Thủy Hoàng, còn người chính là cô gái nước Triệu, A Phòng kia?"

A Phòng thông minh như vậy, nhanh chóng hiểu được rằng con hàng này đang ảo tưởng, nhìn không được mà xem thường. Người chỉ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu? Tần Thủy Hoàng? Ta khinh, sao người không nói người là Trụ Vương, còn ta là người phá hủy vương triều của người – Đát Kỷ đi.

Không lâu sau thư sinh nghèo kiết hủ lậu đó đỗ tiến sĩ, còn được phong quan, vận mệnh thay đổi.

Tần Hỷ luôn cảm thấy bản thân có thể đỗ cao, ngoại trừ tài năng ra thì may mắn cũng chiếm một phần khá lớn. Tỷ như, mấy ngày trước ngày thi, chàng mơ thấy đề thi. Lúc tỉnh lại vẫn còn nhớ rõ ràng, dù sao cũng rất nhàn rồi, nên nghĩ làm thử. Không ngờ được lúc thi lại ra trúng đề này.

Lại ví dụ như, bọn họ đỗ tiến sĩ, muốn mưu cầu một chức quan tốt thì phải chuẩn bị rất nhiều, nhờ vả quan hệ khắp nơi. Tần Hỷ thì nghèo khó, không có quan hệ, vốn tưởng rằng sẽ bị đui đến xó xỉnh nào đấy làm một viên quan nhỏ. Không ngờ sau kì thi đình, bởi vì năng lực vượt xa người bình thường, nhận được vài phần kính trọng của hoàng đế, được ban chức quan Biên Hưu làm việc tại Hàn Lâm viện.

Chức quan này, phẩm cấp không cao, nhưng là một chức quan thanh bạch, lại là người bên cạnh hoàng đế, dễ dàng thăng chức.

Tần Hỷ nghĩ tất cả may mắn của mình đều đến từ A Phòng. Vốn trong truyền thuyết dân gian, holly là một linh thú có thể thực hiện tâm nguyện

của con người, cho dù là hờly bình thường thì cũng có thể đem đến may mắn cho con người.

A Phòng không quan tâm nhiều như vậy, nó chỉ hy vọng lúc Tầ H ấ diện thánh thì có thể đưa nó đi cùng, tốt nhất là coi nó như một lễ vật mà dâng lên hoàng đế, như vậy nó có thể hoàn thành nguyện vọng vĩ đại làm bạn bên cạnh quân vương, lưu danh sử sách. Chỉ tiếc là mỗi lần Tầ H ấ tiến cung, lúc A Phòng li ều mạng ôm chân chàng muốn được đi cùng thì đều bị chàng hiểu lầm thành không nỡ để chàng đi...

A Phòng cũng đâu phải là hờly bình thường, Tầ H ấ không đưa nó tiến cung, nó tự có cách đi vào hoàng cung. Cuối cùng cũng đợi đến một ngày nó bắt được cơ hội, lạng lẽ chui vào trong bọc sách mà Tầ H ấ mang theo vào cung, chờ đến lúc vào hoàng cung lại lảng lảng trốn đi.

Hờly nhỏ ngây thơ cho rằng bản thân mình vừa đẹp vừa đáng yêu, chỉ cần lộ mặt trước mặt hoàng đế, đối phương nhất định sẽ say mê mình, quỳ dưới váy nó xưng thần, à không, là dưới đuôi hờly!

Hoàng cung còn rộng lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nó, nó tìm suốt một ngày mà vẫn không thể đi đến trước mặt hoàng đế, nhưng lại bị mấy cung nữ thấy.

Một cung nữ nói: "Ôi, con chó này đáng yêu quá đi!"

Hồly nhỏ nén giận, vẫy vẫy đuôi, trong lòng đang suy tính xem cung nữ này có phải người hầu hạ bên cạnh hoàng đế hay không? Thấy mình đáng yêu như vậy, có lẽ sẽ hiển cho hoàng đế nhỉ.

Một cung nữ khác nói: "Chỉ là một con súc sinh đầy lông lá, đáng yêu cái gì!"

Mặt nhỏ đáng yêu của hồly cứng đờ - súc sinh đầy lông lá?

Cung nữ còn nói: "Nhìn có chút quen mắt, ta nhớ là Lệ phi cũng từng nuôi một con chó trắng. Hừ, hôm qua Lệ phi nương nương bất kính với Quý phi nương nương của chúng ta, Quý phi đang tức giận mà không có chỗ giải tỏa. Chi bằng bắt con chó này, nấu một nồi thịt thay nương nương chúng ta ban cho Lệ phi đi."

Hồly nhỏ nghe vậy, đâu chịu ngõ lại chờ chết chứ? Vợ ba chân bốn cẳng chạy trốn, hai cung nữ kia vội vàng đuổi theo, muốn bắt nó lại. Hồly nhỏ bị đuổi vô cùng sốt ruột, không để ý đường, thế mà lại chạy vào nơi ở của Thái giám tổng quản, bị hai thái giám thủ hạ của thái giám tổng quản bắt được.

Thái giám tổng quản là người thân cận bên cạnh hoàng đế, ngay cả chủ tử các cung cũng phải cho gã chút mặt mũi. Ngay lập tức, thái giám tổng quản lạnh mặt khiển trách hai cung nữ một phen. Gã nhận ra đây là một con hồly, nhưng cũng biết trong cung không thể có loại hồly hoang dã xuất hiện được. Trước giờ gã không thích động vật, tức thời phân phó thủ hạ: "Lôi xuống, đánh chết rồi vứt đi!"

Hồly nhỏ bị nhốt vào trong lồng, trốn không được, giãy dụa cũng không xong. Mắt thấy tai họa sắp ập xuống thì Tần Hối lại xuất hiện như kì tích trước mắt.

Mặt chàng đầy mồ hôi, vẻ mặt sốt ruột chạy tới nói rằng con hồly này là của mình, có lẽ vì không muốn rời mình cho nên mới theo đuôi tới, không cẩn thận mà đi lạc. Bởi vậy mà hồly nhỏ nhặt về được một mạng, nhưng Tần Hối thì rất thảm. Bởi vì chàng truy tìm sủng vật, gây nhiễu loạn trong cung nên bị phạt một năm bổng lộc và ba mươi trượng.

Trên đường về Tần Hối dựa vào trên thành xe, y phục sau lưng bị máu thấm ướt. Chàng lại còn cười như kẻ ngốc, thảm đến vậy mà một tay vẫn không quên xoa đầu A Phòng, an ủi nói: "A Phòng, đừng sợ, không sao đâu. Chúng ta về nhà thôi!"

A Phòng hừ một tiếng, trong lòng nói: "Ta mới không thèm sợ! Người, cái đờngốc này, người,... có đau không?"

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay là chàng hiểu được ánh mắt của A Phòng mà cười nói: "Ta không đau! Hoàng cung rất nguy hiểm, không thể tùy tiện chạy lung tung. Sau này phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể đi theo ta!"

A Phòng vô cùng đờng ý với những lời này: Hoàng cung rất nguy hiểm! Nhân loại rất hung ác!

Hồ ly lại nhìn vết thương trên người Tần Hổ, nghĩ: Người này dù hơi ngốc một chút, nhưng dù sao vẫn là người tốt.

Không biết có phải do A Phòng thật sự có khả năng mang lại may mắn không mà con đường làm quan của Tần Hổ vô cùng thuận buồm xuôi gió. Trải qua hai đời hoàng đế, quan viên trong triều bị thanh tẩy một lượt nhưng Tần Hổ vẫn vô sự. Nếu có gì tiếc nuối thì đại khái là cả đời Tần Hổ không hề cưới vợ sinh con.

A Phòng cũng không hề cảm thấy việc này có gì lạ, người lại còn dần quen với việc sống chung với Tần Hổ.

Nàng quen với việc mỗi ngày trước khi vào triều, Tần Hổ sẽ vỗ nhẹ lên đầu nàng, nói: "A Phòng chờ ta về nhé." Quen thói coi thường quan tâm của Tần Hổ, nhưng trước khi mặt trời lặn thì lại ngẩng trước cổng đón chàng về ăn cơm, sau đó phe phẩy cái đuôi, tranh thịt trong bát chàng.

Cuộc sống của nàng trôi qua yên tĩnh mà vui vẻ, thậm chí ý đồ trở thành sủng phi của đế vương cũng dần biến mất. Đương nhiên là bị chuyện trước đó dọa sợ.

Nàng nghĩ, dù sao ở đâu thì cũng vẫn là hưởng phúc mà? Chờ vài năm nữa khi dương thọ của Tần Hổ đã tận, nàng cũng đã tu được thành hình người, thì tiến cung bầu bạn với đế vương cũng chưa muộn.

Suy nghĩ này lúc đầu chỉ là lấy có để tự làm mình vui vẻ. Nhưng theo thời gian trôi đi, theo Tần Hối ngày một già đi, A Phòng bắt đầu sợ hãi. Nàng biết ngày Tần Hối chết càng lúc càng gần, một ngày nào đó, mình không thể tiếp tục hưởng thụ cuộc sống vui vẻ mà chàng mang đến nữa. Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nhưng chính mình lại chẳng thể làm được gì.

Lúc Tần Hối tám mươi sáu tuổi, đã già đến mức đi không được. Có một ngày, ánh mặt trời giữa trưa vô cùng ấm áp, chàng để hạ nhân nâng mình đến hoa viên phơi nắng. A Phòng cảm nhận được dương thọ của chàng đã tận, cả một năm nay đều rất yên tĩnh, lúc nào cũng ở cạnh chàng, một bước không rời.

Lúc này, nàng cuộn mình nằm trong lòng chàng, để mặc chàng ôn nhu vuốt ve một hồi, sau đó nhảy xuống, ngồi ở bên cạnh, giương mắt nhìn chàng. Chàng đã rất già rồi, già đến mức không còn sức lực để ôm mình. Nàng thì vẫn như trước kia, nhào vào lòng chàng, tùy ý làm nũng.

Tần Hối hiểu ý nàng, trong lòng càng bi thương: "A Phòng, nàng chê ta già đi rồi sao?"

A Phòng vươn người đứng lên, đặt hai chân trước trắng muốt lên đầu gối chàng.

"A Phòng, A Phòng..." Chàng dùng đôi bàn tay tiều tụy như gỗ mục nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu nàng: "A Phòng, ta biết nàng không phải là một con hồ ly bình thường. Nàng xem, ta đã già như vậy rồi mà nàng vẫn còn giống như lúc trước."

Quả thật, h ồly bình thường không thể sống lâu như vậy được.

A Phòng ngẩng đầu, đôi mắt sáng như đá quý nhìn vào đôi mắt đã vẫn đục của lão nhân, chậm rãi gật đầu.

T ần H ồi nở nụ cười, nếp nhăn trên trán càng sâu hơn, sau đó không nhẹ không nặng vỗ đầu A Phòng một cái, giận mắg: "Ta đã nói từ lâu phải chăm chỉ tu luyện, tu luyện thành một mỹ nhân tuyệt thế, r ồi ta sẽ cưới nàng về Ôi, nàng nhất định là lười biếng đúng không? A Phòng..."

Nước mắt tràn ra từ đôi mắt vẫn đục của lão nhân: "A Phòng, kiếp sau nàng có thể đến gặp ta được không?"

Lòng A Phòng giống như bị kim đâm, đôi mắt chua xót khó chịu, lại không thể rơi lấy một giọt lệ nào. H ồly không thể rơi lệ, cho dù trong lòng đau đớn đến nhường nào. Nàng rất muốn nói cho chàng biết, nàng không hề lười biếng, vẫn luôn cố gắng tu luyện. Nhưng để hóa thành hình người thì cần tốn rất nhiều thời gian mà tuổi thọ của con người lại quá ngắn ngủi, không thể nào chờ nổi.

"A Phòng, lại đây, để ta ôm nàng một cái nữa."

A Phòng lại nhảy vào trong lòng lão nhân một lần nữa, vì để giảm bớt sức nặng thân thể, nàng còn đem hai chân vịn lên tay vịn ghế.

"A Phòng, nếu kiếp sau nàng có thể nhận ra ta, nhớ phải trở lại bên cạnh ta đấy." Lão nhân nâng đầu hồ ly lên, hôn một cái lên đỉnh đầu nàng: "A Phòng, A Phòng..."

A Phòng không hề nhúc nhích, cứ mặc tiếng gọi của chàng yếu dần, đến lúc thân thể chàng cứng lại...

Ngày đó, ánh nắng ấm áp, hoa đào nở đầy hoa viên, gió nổi lên, hoa rơi lả tả, phủ lên hai người họ, giống như tình cảnh lần đầu gặp gỡ.

A Phòng thở dài, vào trong lòng Trình Tiêu Hoa tạo nên một cơn sóng nhẹ.

Trình Tiêu Hoa nhìn A Phòng, nói: "Thật ra cả kiếp đó, tuy rằng bình thân nhưng rất hạnh phúc."

A Phòng nói: "Rất rất hạnh phúc, nhưng lúc đó cũng không hiểu được. Cho đến lúc mất đi rồi mới biết có bao nhiêu tốt đẹp khó mà có được. Càng ý thức được đi đầu đó, chị càng nhớ chàng, loại tưởng nhớ này cuối cùng lại hóa thành chấp niệm."

Trình Tiêu Hoa nhíu mày: "Sau đó chị đã làm gì?"

A Phòng cúi thấp đầu, trong lòng đầy hối hận.

Sau khi Tần Hối chết hai trăm thì A Phòng cuối cùng cũng đã tu luyện thành hình người.

Bên bờ cỏ xanh, dáng người nàng yếu điệu, dung nhan tuyệt mỹ. Nàng nhìn mặt nước, rất lâu sau đó mới nói một câu: "Tần Hối, cuối cùng ta đã hóa thành dáng vẻ chàng hy vọng, nếu chàng có thể nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui vẻ, đúng không?"

Chương 101

Cố Tiểu Đường

Trình Tiểu Hoa làm ở công ty đó mười ngày thì cuối cùng cũng gặp được ông chủ của công ty. Đó là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, tên là Lý Quang Vinh. Trên cổ, trên tay lão đều đeo một sợi dây xích vàng, mặc một bộ tây trang thoải mái. Về mặt lúc nào cũng như đang mỉm cười, nhìn cũng có mấy phần hiền lành, nhưng ánh mắt thì lộ đang toát ra chút giả dối, thể hiện rằng lão cũng chẳng phải là người đơn giản như vẻ ngoài của lão.

Ông chủ đến, tất nhiên sẽ không thiếu một màn động viên các nhân viên trực tổng đài. Cuối cùng còn tuyên bố: "Đêm nay công ty mở tiệc liên hoan, tôi đã đặt phòng ở một nhà hàng trên con đường bên cạnh, tất cả mọi người đều phải tham gia!"

Người trực tổng đài ở công ty này đều có xuất thân không cao, bình thường chỉ cùng bạn bè ăn ở quán ven đường, chưa bao giờ có cơ hội ăn tiệc ở nhà hàng lớn. Bởi thế nên nghe nói có liên hoan, đa phần đều rất vui vẻ. Nhưng cho dù công ty có liên hoan thì bọn họ vẫn phải gọi điện đến bảy giờ mới được tan tầm. Chuyện này làm cho mọi người khá thất vọng.

Quản lý còn vừa kiểm tra vừa gào lên: "Ông chủ mời cơm là vì coi trọng mọi người, cũng là phúc lợi của công ty. Mọi người nếu muốn cảm ơn thì phải cố gắng làm việc hơn nữa!"

Cố Tiểu Đường lặng lẽ nói với Trình Tiểu Hoa: "Nghe đồn ông chủ này có chút bản lĩnh, trước kia từng lăn lộn trong giới xã hội đen. Sau này chuyển sang mở công ty, có mấy cơ sở trên cả nước đấy. Chỗ này chỉ là một phần nhỏ thôi."

Trình Tiểu Hoa cười lạnh: "Thảo nào đeo dây xích to như vậy, thô như vậy. Người như thế, sau này xuống dưới chắc chắn sẽ được thay một dây xích sắt còn to hơn." Không phải là kiếm tiền bằng con đường chân chính, cứ tích góp càng nhiều thì sau này hậu quả xấu phải gánh vác càng lớn hơn.

Trình Tiểu Hoa mỉm cười: "Không phải bảo không tìm được vị trí kho hàng à?"

Bầu không khí trong bữa tiệc liên hoan rất tốt, ông chủ đi từng bàn mời rượu, thức ăn trên bàn liên tục được bung ra thêm.

Đối với những người nhân viên này thì việc ông chủ có đến kính rượu hay không cũng không mấy quan trọng, đồ ăn ngon và nhiều mới là quan trọng nhất. Một đám người được ăn uống no say cảm thấy vô cùng mỹ mãn, ợ một cái, mang cái bụng no nê mà về.

Chỉ còn lại ông chủ Lý Quang Vinh, quản lý, chủ quản, còn thêm mấy tổ trưởng là còn ngồi lại, uống rượu, tâm sự cuộc sống với nhau. Nhất là ông chủ Lý, giờ chén rượu đầy, đắc ý nói: "Cứ đi theo tôi, đảm bảo các người đều phát tài!"

Đợi đến lúc mười một giờ đêm, Lý Quang Vinh mới lắc la lắc lưng ngồi lên xe của lão. Đang muốn khởi động xe, bỗng nhớ tới chính mình đang say, cười ha ha, lấy điện thoại ra gọi cho tài xế, cuộc sống của lão đang sung sướng như vậy, lão mới không thêm mạo hiểm tính mạng mình đâu.

Bởi vì có tài xế, lão an tâm, thoải mái dựa vào trên ghế sau, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Nghĩ đến việc làm ăn buôn bán năm nay thu được rất nhiều lợi nhuận, Lý Quang Vinh không nhìn được mà nhếch mép cười. Lão muốn kiểm tra di động, nhưng lại động phải thứ gì đó đầy lông lá. Lão cả kinh vội rút tay lại, nhìn chăm chăm chỗ vừa đụng vào, nhưng chỗ đó trống không, không hề có một món đồ nào cả. Chẳng lẽ là do uống say nên sinh ra ảo giác sao?

Rất nhanh đã đến trước cổng một khu biệt thự.

Lý Quang Vinh vốn không phải là người gốc thành phố, lúc còn trẻ lão cưới một người vợ là người thành phố Vọng Giang chính gốc, hồi đó lão đến ở rể. Sau này việc làm ăn của Lý Quang Vinh có chút phát triển, có rất nhiều bất động sản ở ngoài tỉnh, nhưng do lão thích chỗ ở Vọng Giang nhất nên thường về đây.

Lúc về đến nhà thì thấy một người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp ra đón, thân mật nửa ôm nửa dìu lão, dùng giọng điệu cực kì lấy lòng hỏi lão có muốn uống trà giải rượu hay không.

Lý Quang Vinh vuốt nhẹ một cái lên sống mũi xinh đẹp của người phụ nữ, cười ha ha, nói: "Anh không uống trà, muốn ăn em thôi!"

"Đáng ghét, anh thật xấu!"

Sau một hồi mây mưa, Lý Quang Vinh mệt mỏi nên ngủ luôn.

Thận của lão không được tốt lắm, ban đêm luôn phải thức dậy một lần để đi vệ sinh, tầm khoảng hai giờ sáng, lão bị cảm giác mắc tiểu làm cho tỉnh lại, thân thể mập mạp trằn trọc mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi giải quyết xong, lão về lại giường, lúc chui vào chăn thì theo thói quen muốn ôm lấy cơ thể vợ yêu, nào biết vừa vươn tay ra thì chạm phải cái gì đó vừa cứng vừa lạnh như băng. Trong mũi còn như ngửi thấy mùi thối thối, làm cho lão thấy buồn nôn.

Lý Quang Vinh giật nảy người, nhảy xuống giường ấn công tắc đèn trong phòng, nhưng cho dù lão ấn thế nào thì đèn phòng cũng không sáng lên. Phòng ngủ của lão được trang hoàng rất xa hoa, đèn pha, đèn treo tường, rồi đèn ngủ, tất cả phải có đến mười mấy cái đèn nhưng không một cái đèn nào sáng cả.

Chẳng lẽ là mất điện?

May mà lão sờ thấy di động trên tủ đầu giường, lão luống cuống chân tay ấn mở đèn pin trên di động, lúc ánh sáng chiếu đến trên giường, lão bị dọa sợ đến mức điện thoại rơi trên sàn gỗ. Lão cũng ngã bệt xuống nền đất.

Đèn pin di động vẫn chưa tắt, ánh sáng hắt lên bóng đèn thạch anh trên tường.

Người trên giường giật giật, chậm rãi ngẩng dậy. Mái tóc dài rũ xuống, lòa xòa che hết mặt. Nó chậm rãi đưa tay ra, ngón tay thon dài nhưng thịt trên tay đều đã thối rữa, nhờ chút ánh sáng mà còn có thể nhìn thấy mấy con giòi đang ngoe nguẩy :v Giọng nó, lạnh lẽo như có như không: "Quang Vinh, anh ngã dưới đất làm gì thế? Đã khuya rồi, sao còn chưa ngủ? Đưa tay đây nào, để em kéo anh dậy!"

Vừa nói vừa đưa bàn tay hư thối, giòi bọ lúc nhúc kia về phía lão, giống như thật sự muốn kéo lão đứng dậy.

"Cô, cô là Triệu Chi Hương..." Sau khi nhận ra nó là ai, Lý Quang Vinh càng thêm sợ hãi, lão vừa bò vừa gào: "Triệu Chi Hương, tôi không hại cô! Là cô nghĩ không thông, tự mình nhảy lầu tự tử, không liên quan gì đến tôi, không liên quan đến tôi!"

Thứ trên giường chậm rãi chui ra khỏi chăn, bước từng bước đến gần Lý Quang Vinh, giọng như tố cáo như nước nỏ: "Quang Vinh, không phải anh nói sẽ cùng em đến suốt đời sao? Không phải anh đã từng hứa với bố mẹ em là sẽ chăm sóc tốt cho em sao? Sau đó thì sao? Trong tay anh có chút tiền thì bắt đầu ở bên ngoài thông đồng với những người phụ nữ khác... Khiến ba em tức giận qua đời. Những năm qua, anh không thấy cần rút lương tâm sao?"

Lý Quang Vinh đã bò đến trước cửa sổ sát đất, phía sau là tường kính, không thể lui nữa. Lão thuận tay kéo rèm cửa hoa lệ che lên người mình, giống như làm vậy có thể đỡ sợ hơn.

Triệu Chi Hương lại ngồi xuống bên cạnh lão, đôi tay lạnh như băng đây mùi hôi thối kia đặt lên thân thể đang run rẩy của lão, tiếp tục nói: "Người ngủ cùng một giường với anh vốn là em, những ả tiện nhân kia dựa vào cái gì mà dám chen lên? Anh dựa vào cái gì mà có thể sống thoải mái như vậy, trong khi chúng ta chỉ có thể chịu khổ ở dưới âm tào địa phủ? Quang Vinh, dưới đó rất khổ sở, anh xuống đó cùng em đi, Quang Vinh, Quang Vinh..."

"Không, không..." Lý Quang Vinh sợ hãi đến trợn trừng hai mắt rồi ngất đi.

Triệu Chi Hương thấy lão không động đậy gì nữa, nói một câu: "Đồ chết nhất, không có tiền đời!" Dứt lời, lắc lắc đầu, thân thể chầm chậm biến về hình dáng của Sơn Miêu.

Trình Tiểu Hoa vỗ vai Sơn Miêu, tăng bốc nói: "Không tệ nha. Không ngờ được em còn được thiên phú khoản diễn kịch đấy."

Nhiều năm trước, do gia cảnh nghèo khó, mà tạo cho Lý Quang Vinh tính tình không cam lòng sống nghèo khó. Sau khi vào thành phố, quen biết với một cô gái trong thành phố - Triệu Chi Hương. Lão ra sức lấy lòng, hơn nữa còn chủ động đề nghị sẽ ở rể nên đã lay động được Triệu Chi Hương.

Mấy năm sau khi kết hôn, bởi vì có quan hệ với giới xã hội đen, lại làm thêm một vài hoạt động trái pháp luật mà Lý Quang Vinh dần dần phát đạt. Sau khi có tiền, lão bắt đầu đi qua đêm, không phải là tụ tập ăn uống thì chính là trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài. Có một lần uống rượu say còn dám đưa người đàn bà khác về nhà chung chạ, bị cha vợ bắt gian tại giường. Lý Quang Vinh chẳng những không xấu hổ mà còn cãi một trận ầm ĩ với cha vợ. Cha vợ bị tức giận, bệnh tim tái phát, không lâu sau thì qua đời.

Cha vợ chết, Lý Quang Vinh càng không kiêng nể gì. Tính tình Triệu Chi Hương yếu đuối, đánh không lại, chửi không được, lại càng không nuốt nổi cục tức này, cứ như vậy mà nhảy lìa.

Tối này Trình Tiểu Hoa nảy ra ý này, nên để Cảnh Thù tra xét quá khứ của Lý Quang Vinh xem sao, không biết thì còn đỡ, sau khi biết thì bị chọc đến giận điên lên.

Tuy rằng thế gian này kẻ ác nhiều, nhưng đại đa số kẻ ác cũng sẽ có một mặt tốt. Nhưng tên Lý Quang Vinh này thật là xấu từ đầu đến đuôi.

Tất nhiên là Triệu Chi Hương đã xuống Địa phủ từ lâu rồi, Trình Tiểu Hoa cũng không có khả năng cải tử hồi sinh. Vì thế nên để Sơn Miêu dùng chút phép thuật, dọa lão già này một trận.

Sơn Miêu hù dọa Lý Quang Vinh xong thì vẻ mặt hưng phấn hỏi Trình Tiểu Hoa: "Chị Tiểu Hoa, kẻ xấu xa như vậy mà còn sống cũng chỉ phí không khí thôi. Chi bằng chị để em ăn lão luôn nhé?"

"Ăn lão?" Trình Tiểu Hoa cười lạnh: "Người như vậy, em ăn tươi nuốt sống lão thì quá lợi cho lão rồi. Ác giả ác báo, chờ đi!"

Lý Quang Vinh vì bị lạnh mà tỉnh lại. Lúc mở mắt ra thì trời đã sáng bạch, thân thể trần như nhộng của lão vẫn đang dựa vào bên cửa sổ.

Lúc này, người phụ nữ trên giường hờn dỗi một tiếng, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ông xã, sao anh không ngủ trên giường mà lại ra đây?"

Lý Quang Vinh nhìn khắp phòng một lượt, thấy trong phòng sáng trưng, hết thấy đâu không có chỗ nào không ổn, lão mới đẩy rèm cửa ra, chậm rãi đứng lên, thì thào nói: "Là ác mộng. Phù, may mà chỉ là mộng. Dọa chết ông đây rồi!"

Lý Quang Vinh rùng mình một cái, đi đến cạnh giường, đang muốn cần quần áo để mặc vào thì chân giống như giẫm phải cái gì, cúi đầu thì thấy là

di động của lão. Pin của điện thoại đã hết, vết nứt trên màn hình cực kì bất mắt. Đáy lòng Lý Quang Vinh lạnh lẽo, cả người cũng lạnh theo, thì thào: "Chi Hương, đừng quên tôi... Tôi tìm người đến siêu độ cho cô, cho cô tiền, rất rất nhiều tiền..."

Lý Quang Vinh là người làm ăn buôn bán, rất hiểu cách tránh rủi ro. Ví dụ như công ty marketing này của lão, vì để tránh tai mắt của người khác mà đặt kho hàng cách xa trung tâm tư vấn.

Địa điểm kho hàng là một căn phòng lớn ở một tiểu khu bình thường cách thành phố năm dặm, dùng để trữ hàng, giao hàng. Bình thường luôn đóng cửa, không ai hay biết. Chỉ có lúc giao hàng vào buổi tối, nhân viên gói đồ xong thì đi đến một chỗ khác giao cho shipper. Như thế thì đến cả shipper cũng không xác định được vị trí của kho hàng, tránh việc khi khách hàng phát hiện bị lừa thì lần theo công ty chuyển phát tìm đến cửa.

Hơn nữa để hạn chế rủi ro bị người khác phát hiện, người quản lý kho hàng cũng là họ hàng của Lý Quang Vinh đến làm. Ngay cả quản lý bên công ty cũng không biết vị trí của kho hàng cụ thể là nằm chỗ nào.

Chỉ có Lý Quang Vinh thỉnh thoảng đến kiểm tra một lần. Hôm nay, sau khi đi kiểm tra xong, đang chuẩn bị triệu tập nhân viên mở một cuộc họp nhỏ thì cửa phòng lão đột nhiên bị gõ vang.

Có nhân viên chạy ra, ghé vào mắt mèo kiểm tra xem là ai, thấy người ở bên ngoài thì tưởng là đối phương đến thu phí thuê phòng. Ai ngờ, cửa về mở ra thì thấy hơn mười người mặc quần áo của Sở Công thương. Muốn

đóng cửa lại cũng không kịp nữa rồi. Không chỉ người của Sở Công thương mà phóng viên các đài truyền hình thành phố, tỉnh cũng không biết nắm bắt được thông tin từ đâu mà khiêng "trường thương", "pháo ngấn" xông vào hiện trường, chụp hình làm tư liệu.

Lý Quang Vinh khó hiểu, nơi này ẩn nấp như vậy, sao lại bị phát hiện ra?

Lão không biết là Trình Tiểu Hoa đã phá Sơn Miêu theo dõi lão. Đợi đến lúc lão đến kho hàng thì ngay lập tức trình báo vị trí. Vì muốn làm lớn chuyện hơn nên còn thông báo luôn cho các đài truyền hình trên địa bàn. Cho dù ông có ô dù thì có đài truyền hình nhúng tay vào, ai dám bao che cho ông nữa?

Sau khi kho hàng bên này bị kiểm tra, qua tìm hiểu nguồn gốc đã đem toàn bộ mười hai ổ khác của Lý Quang Vinh tóm gọn. Sự việc biến thành chuyện rất lớn, ngay cả đài truyền hình trung ương cũng tham gia, chế tác thành một chuyên đề riêng, vào ngày mười lăm tháng ba năm sau phát sóng cho nhân dân toàn quốc được xem.

Thật ra "ô dù" của Lý Quang Vinh cũng chỉ là những lãnh đạo nhỏ ở các tỉnh thành khác nhau, bình thường nhận ít lợi ích nên đối với chuyện của lão cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, đến lúc lớn chuyện rồi, tự bảo vệ mình còn không được thì ai thêm quan tâm tới lão nữa?

Lý Quang Vinh bị bỏ tù, các quản lý và lãnh đạo chủ yếu của các trung tâm tư vấn cũng bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Nơi công tác của bọn Cố Tiểu Đường tất nhiên cũng bị niêm phong lại, cũng may mà tiền lương tháng

trước của bọn họ đã được trả r ồi. Tuy nhiên những nhân viên ở công ty của lão cũng bị đưa đến cục cảnh sát để "hỏi han".

Để tránh phiền toái, Trình Tiểu Hoa cũng không kể công chính mình là người báo cho cảnh nhà báo biết, chỉ âm thầm đem những chứng cứ đang có giao nộp cho cảnh sát. Lúc lấy khẩu cung, không ngờ còn gặp lại người quen: cảnh sát Lý Khải đang đến đây đưa giấy tờ. Lý Khải chính là cảnh sát mà bọn Trình Tiểu Hoa quen biết lúc xảy ra vụ án trộm mèo, sau này cũng thường xuyên đến đường đó làm kiểm tra.

Nhìn thấy Trình Tiểu Hoa, anh ta có chút bất ngờ, đến lúc biết cô là nhân viên làm công trong vụ án lừa đảo qua điện thoại thì lấy làm lạ, hỏi: "Không phải cô bán hoành thánh à? Sau còn đến đó làm nhân viên?"

Trình Tiểu Hoa cười ngượng: "Tôi kiêm chức."

Kiểm chức? Chạy đến chỗ cách hai khu nhà để kiêm chức? Rốt cuộc thiếu tiền đến mức nào...

Nhóm nhân viên bình thường sau khi kết thúc hỏi cung thì từng tốp ba tốp năm được thả.

Lúc Trình Tiểu Hoa rời khỏi cục cảnh sát, sắc trời đã tối, đèn đường đã sáng.

Dưới bóng cây gần đèn đường, Lã Đại Bình đứng dựa vào thân cây hút thuốc, thấy Trình Tiểu Hoa đến còn hỏi: "Bọn họ hỏi xong chưa? Bên trong còn nhiều người không?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Lúc tôi đi ra thì còn khoảng tầm bảy, tám người."

Lã Đại Bình mắng: "Mẹ kiếp, đúng là vận cứt chó, đá mất bát cơm của người khác!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Loại bát cơm" này không thấy áy náy sao?"

Lã Đại Bình ném đăm chiêu thuốc lá xuống đất, dẫm mạnh một cái: "Tôi dựa vào năng lực của mình kiếm tiền thì việc gì phải áy náy? Dù sao cần câu cơm cũng mất rồi, nói gì cũng vô dụng. Ngày mai tôi chuẩn bị đi đến xưởng lắp ráp linh kiện làm, đừng hương của tôi nói xưởng đó đang tuyển người, cô có muốn đi không?"

Trình Tiểu Hoa lắc đầu, hỏi lại: "Anh muốn đến xưởng làm sao?"

Lã Đại Bình thở dài, giọng nói có chút bất lực: "Loại không có bằng cấp, không có tay nghề như chúng ta, không đến xưởng làm thì có thể đi đâu? Tôi cũng biết bán hàng giả, lừa gạt người khác là sai nhưng so ra thoải mái hơn trong xưởng, tiền cũng nhiều hơn, lúc mệt còn có thể hút thuốc. Đây chuyên sản xuất trong xưởng, trừ lúc đi vệ sinh thì ngủ suốt mười mấy tiếng, vừa khổ sở vừa nhàm chán."

"Đi đây, gấp sau nhé!" Lã Đại Bình nói xong, vẫy tay với Trình Tiểu Hoa, chậm rãi đi xa.

Lúc đầu Trình Tiểu Hoa không hiểu, vì sao những thiếu nam thiếu nữ kia biết rõ công ty này có vấn đề, biết rõ lừa gạt người khác là sai lại còn cam nguyện ở lại làm. Nghe những lời này của Lã Đại Bình, cô cũng đã phần nào hiểu được nguyên nhân.

Trình Tiểu Hoa ngậy người đứng ở lối đi bộ, chợt nghe thấy giọng nói của Cố Tiểu Đường vừa mới ra khỏi cục cảnh sát vang lên: "Cô đang nghĩ gì thế?"

Trình Tiểu Hoa nhìn về phía Cố Tiểu Đường: "Cậu có cảm thấy tôi đập đổ bát cơm của cậu không?"

Những người kia không biết rõ chuyện nhưng Cố Tiểu Đường thì khác. Cố Tiểu Đường cười: "Nếu là một bát cơm thiu, ăn vào sẽ làm người ta sinh bệnh, như vậy thì bị đập đổ sớm chút nào tốt chút ấy."

Trình Tiểu Hoa bừng tỉnh hiểu ra. Đúng thế, không có cơm thiu, thì tất nhiên sẽ càng nỗ lực tìm bát cơm khác. Xã hội hiện giờ khá là cởi mở, văn minh, chỉ cần nguyện ý làm việc thì người còn sống làm sao có thể bị chết đói được?

"Cố Tiêu Đường, cậu còn ở lại thành phố Vạn Giang không?"

"Còn chứ, tiền mỡ mắt của ông tôi vẫn chưa đủ. Thành phố này rộng lớn như vậy, cơ hội việc làm cũng nhiều. Tôi nghĩ kỹ rồi, làm cho TaoBao cũng được. Tôi có kinh nghiệm bán hàng, cũng biết một chút về máy tính, nhân viên bán hàng của TaoBao cũng không yêu cầu cao. Nếu như thuận lợi, tôi sẽ vừa học vừa làm. Nghe nói, tiếp thị

Chương 102

Giày múa màu đỏ (một)

Trước khi phát hiện ra là bị lừa, Cảnh Thù đã nghĩ sẽ có điện thoại mới nên rất rộng rãi ban thưởng điện thoại cũ cho Sơn Miêu, kết quả là lại nhận được một cái điện thoại đồ chơi. Về tình về lý thì đã cho đi thứ gì, nếu đòi lại cũng không hay ho lắm. Huống hồ con mèo ngọc kia hình như còn rất thích di động của hắn. Sau này vẫn là Trình Tiểu Hoa hiểu lòng người, mua tặng Cảnh Thù một chiếc di động mới. Lúc này Cảnh Thù mới hết ưu tư mà trở nên vui vẻ hơn.

Tuy rằng hiện giờ hắn không thiếu tiền, mua di động mới là chuyện đơn giản nhưng mà ảnh hưởng đến thể diện lắm nhá. Trình Tiểu Hoa tặng hắn thì lại khác. Với người ngoài, hắn có thể nói là vì bạn gái tặng di động, cho nên di động cũ mới cho người khác. Như vậy cũng có thể lấp liếm chuyện bị lừa kia đi.

Đương nhiên, chuyện xấu hổ của Diêm La, nếu hắn không tự đề cập đến thì Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng sẽ không ngu ngốc đi phạm hứ. Nhất là Tôn Danh Dương, vì lấy lòng Cảnh Thù mà có mấy lần lượn vào trong trại giam trâu đười ươi Lý Quang Vinh.

Mỗi ngày tên Lý Quang Vinh kia đều gào thét có ma, có ma, yêu cầu đổi phòng giam. Làm cho cảnh sát còn tưởng lão có vấn đề về thể thần kinh, đưa đến bệnh viện tâm thần kiểm tra, lại không phát hiện ra bệnh tật gì. Cuối cùng thống nhất là thái độ của lão không tốt, sau khi phê bình giáo dục, thì tuyên bố nếu lão vẫn giữ thái độ đó thì sẽ không xin tăng hình phạt. Lý Quang Vinh khổ không chỗ nói, chỉ có thể tiếp tục ở trong cái phòng giam có ma kia.

Thứ tư, là ngày nghỉ của Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù, cũng là ngày hẹn hò.

Địa điểm hẹn hò hôm nay là phòng KTV. Trong phòng, âm nhạc khiến người ta thả lỏng, ngọn đèn biến ảo không ngừng, lúc thì giống như sao sáng, lúc lại giống như cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp. Bầu không khí vô cùng tốt.

Nhưng mà Cảnh Thù có vẻ không vui, mặt đen lại, bộ dáng tức giận.

Trình Tiểu Hoa huých nhẹ Cảnh Thù: "Sao lại không vui thế? Không thích hẹn hò cùng em nữa à?"

Cũng đúng, ngày nào cũng gặp mặt nhau rồi thứ tư hàng tuần còn đi ra ngoài hẹn hò, bọn họ đã đi hết mấy chỗ hay ho ở thành phố Vạn Giang này rồi. Ngay cả sở thú cũng đi hơn mười lần rồi cơ đấy.

"Không vui?" Cảnh Thù hừ lạnh một tiếng: "Hẹn hò hai người, lại còn mang theo hai cái kỳ đà, đương nhiên là ta không vui rồi! Ôi, ta nói này,

con mèo ngu ngốc kia, người đừng nghịch cái đèn nữa được không? Nhấp nháy làm mắt bản quân sắp hỏng rồi đấy!"

Đại khái là do ánh sáng ở đây hơi yếu nên Sơn Miêu không thấy vẻ mặt khó chịu của Cảnh Thù, vẫn còn vui vẻ mà nói: "Điện hạ, chị Tiểu Hoa, nói cho hai người biết nhé, đèn ở nơi này có hiệu ứng rất hay luôn. Ấn một cái thì trên ghế gỗ sẽ sáng lên. Ấn thêm cái nữa, đèn trong phòng sẽ biến thành hình tròn, giống như bánh donut. Lại ấn thêm một cái nữa thì đèn sẽ không ngừng nhấp nháy, rất hay. Điện hạ, ngài nhìn tôi làm gì? Ngài cũng muốn ấn thử sao?"

"Bản quân muốn ấn nổ đầu người!"

Khó chịu từ bên này còn chưa được giải tỏa, bên kia lại truyền đến giọng hát của Tôn Danh Dương:

"Không hỏi em tại vì sao lại rơi lệ

Cũng không quan tâm trong lòng em còn có ai

Hãy để anh trao em những an ủi

Dù cho kết cục là hạnh phúc hay buồn đau

Vượt qua nghìn vạn núi sông

Trong trái tim anh em mãi luôn đẹp như thế..."*

Bài hát là ca khúc cũ của Trương Tín Triết, lời và giai điệu đều rất đẹp, đáng tiếc để cái giọng như lừa của Tôn Danh Dương hát, lại cảm thấy rất khản trương, làm người ta liên tưởng đến giọng hát của Chaien trong Doraemon :3

Trình Tiểu Hoa nghe mà thấy xấu hổ, nhưng vẫn có ý tốt giải thích: "Lão Tôn thất tình, tâm trạng mấy ngày nay rất kém nên em dẫn anh ý theo để giải sầu. Còn về phần Sơn Miêu... chúng ta đều ra ngoài chơi hết, bỏ em ấy lại một mình cũng không ổn đâu."

Mới nói hết câu thì giọng hát của Tôn Danh Dương lại đến: "Tình yêu của anh tựa như thủy triều, như thủy triều xô đẩy tình yêu của anh đến bên em, không ngừng đi theo, như cơn thủy triều vây quanh anh và em..."

Giọng ca của gã như có ma lực, không chỉ là cho tai của Cảnh Thù và Trình Tiểu Hoa ù ù mà còn làm cho tất cả lông trên đầu Sơn Miêu đều dựng thẳng hết lên. Tôn Danh Dương cũng hốt nhiên không biết, hoàn toàn đắm chìm vào trong bài hát, vừa hát vừa khóc.

Hát xong, gã lau nước mắt, quay đầu hỏi: "Sao không ai vỗ tay thế?"

Vì thế, Trình Tiểu Hoa thức thối vỗ tay cổ vũ, Sơn Miêu cũng vỗ tay theo. Chỉ có Cảnh Thù là khoanh tay lại, lạnh nhạt, thờ ơ, thực ra hẳn không chửi người đã là nể tình lắm rồi. Vỗ tay? Haha, đợi kiếp sau nhé!

Tôn Danh Dương lại hỏi: "Mấy người thấy nếu tôi hát tặng A Phòng bài này, A Phòng có hồi tâm chuyển ý không?"

Cảnh Thù cười lạnh: "Người đi hát đi, bảo đảm cô ta sẽ cho người ăn một phát cào, rồi đập chết người."

Tôn Danh Dương nhin xuống ý định khóc to, nói: "Điện hạ, chuyện yêu đương của lão Tôn ta đã không dễ dàng gì, ngài có thể đừng phũ phàng vậy không?"

Cảnh Thù hừ lạnh: "Yêu đương? Lúc nào thế? Sao bản quân lại không biết?"

Tôn Danh Dương ngay lập tức òa khóc, cũng không biết có phải do đau lòng quá mức hay không mà ngay cả tôn ti trật tự cũng không thèm để ý, dám chỉ trích Cảnh Thù: "Điện hạ, ngài là người no không biết nỗi khổ của kẻ đói mà. Ngài có người yêu thì cũng thôi đi, sao lại phải trêu cợt người khác như thế?"

Trình Tiểu Hoa lườm Cảnh Thù một cái, đưa ly đ ềuống cho Tôn Danh Dương, an ủi nói: "Đừng khóc, điện hạ là khẩu xà tâm phật, không có ý chê cười gì anh đâu."

Sau một h ồi hát r ồi lại khóc, cổ họng Tôn Danh Dương có chút khô rát, nhận lấy ly đ ềuống, ừng ực nuốt xuống bụng. Sau khi uống xong, họng cũng dễ chịu hơn, tâm tình cũng được giải tỏa chút ít.

Trình Tiểu Hoa hỏi: "Lão Tôn, rốt cuộc là anh thích A Phòng ở điểm nào thế? Thật ra trên đời này có rất nhiều cô gái tốt, đổi người khác không phải tốt hơn sao?"

Trong trí nhớ của Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương có vẻ không đáng tin lắm. Lúc mới quen, ngày nào gã cũng hô hào phản Thanh phục Minh. Một ý định kéo dài hơn ba trăm năm, không hề để tâm đến chuyện tình yêu nam nữ.

Hình như là vào một ngày nào đó, gã đột nhiên được "khai sáng" bắt đầu theo đuổi A Phòng một cách cu ồng nhiệt. Sau đó là theo đuổi được một năm. Hơn nữa, cho dù A Phòng cự tuyệt như nào, thậm chí đánh gã thì gã vẫn không chấp nhận sự thật, tiếp tục mặt dày theo đuổi. Nếu không phải vì xảy ra chuyện của Cố Tiểu Đường, biết trong lòng A Phòng có người khác r ồi thì có lẽ Tôn Danh Dương vẫn sẽ tặng quà cho A Phòng mỗi ngày, để lấy lòng cô ấy mất.

Tôn Danh Dương nói: "A Phòng rất đẹp!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Ngoài xinh đẹp ra thì không còn nguyên nhân nào khác à?"

Tôn Danh Dương suy nghĩ một lát, không hiểu hỏi lại: "Đàn ông tìm người yêu không phải đâu xem mặt xem khả năng à? A Phòng rất đẹp, dáng người cũng tốt. Có bạn gái như vậy, ra ngoài cũng nở mày nở mặt hơn mà? Vì sao mọi người đều dễ dàng tha thứ cho tính cách khó ưa của A Phòng? Vì sao mà nhiều quý sai, nhiều yêu tinh yêu thầm A Phòng như vậy? Còn không phải là vì A Phòng đẹp sao?"

Khóe môi Trình Tiểu Hoa co giật, mắt lơ đãng liếc ra cửa sổ trong suốt, sau khi sững sốt, vội vàng nói: "Thích một người, có lẽ lúc đầu là vì bị vẻ ngoài thu hút. Nhưng khẳng định là còn vì nguyên nhân khác nữa chứ. Ví dụ như A Phòng rất trọng tình xưa nghĩa cũ, ví dụ như A Phòng rất tốt, lại ví dụ như A Phòng ăn mặc đẹp..."

Còn chưa nói xong đã bị Tôn Danh Dương ngắt lời: "A Phòng trọng tình nhưng cũng là người yêu cũ của cô ấy. Liên quan gì đến tôi chứ?"

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, A Phòng mặc đầm màu đỏ, đi giày cao gót nhọn màu bạc đứng ở cửa, cười nhẹ: "Hóa ra ai đó còn chê tôi tính tình xấu. Theo đuổi ta, hóa ra cũng vì muốn làm cho mình nở mày nở mặt. Ha ha..."

Sắc mặt Tôn Danh Dương đột biến, vội vàng chạy ra đón: "A Phòng, trong này tiếng nhạc rất lớn, nhất định là em nghe nhầm. Anh vừa mới nói là mặc kệ tính tình em tốt hay xấu, anh đều bao dung được. Anh..."

Không đợi gã giải thích xong, A Phòng giơ chân đá một phát, làm Tôn Danh Dương ngã mạnh xuống bàn trà. Dùng lực quá mạnh nên bàn trà bị va đập hỏng luôn.

"Họ Tôn, vè sau thấy bà đây thì đi đường vòng, nếu không, gặp một lần đá một lần!"

Sau khi đe dọa, A Phòng quay đầu đi thẳng.

Tôn Danh Dương kêu lên như heo bị chọc tiết: "A Phòng, em nghe anh giải thích đã..."

Trình Tiểu Hoa bất lực vỗ trán: "Lão Tôn ơi, tôi cảm thấy sau này anh vẫn nên tránh gặp A Phòng thôi."

Tôn Danh Dương reo lên: "Tiểu Hoa, cô giúp tôi nghĩ cách đi!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Lão Tôn, tuy rằng quan hệ của chúng ta thân thiết hơn nhưng giờ tôi cảm thấy anh không xứng với A Phòng. Cho nên..."

Con muốn làm cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga nữa sao.

Tôn Danh Dương bị đá kích, không còn tâm trạng hát hò gì nữa. Cả một buổi chiều chỉ tự rót rượu tự uống, đợi đến lúc bọn họ rời khỏi KTV, gã đã say đến không biết trời biết đất gì nữa. Cũng may có Sơn Miêu đi cùng, lúc này có thể làm cu li công Tôn Danh Dương.

Cảnh Thù nắm tay Trình Tiểu Hoa đi ở phía trước, nhỏ giọng nói: "Giờ vẫn còn sớm, lão Tôn đã say đến như thế, nếu không cứ để Sơn Miêu đưa về trước đi. Hai người chúng ta đi xem phim đi? Gần đây có một bộ phim tình cảm đang rất hot, nghe nói rất cảm động đấy."

Nghĩ đến việc cả một ngày hôm nay Cảnh Thù đầu rầu rĩ không vui, Trình Tiểu Hoa có chút băn khoăn, sau đó gật đầu đồng ý, dặn dò Sơn Miêu đưa Tôn Danh Dương về.

Sơn Miêu thành thật gật đầu: "Được, em đưa lão Tôn về xong sẽ quay lại tìm hai người!"

Cảnh Thù trừng mắt nhìn cậu: "Người quay lại làm cái gì?"

Sơn Miêu cười ngốc: "Không phải nói gần đây đang chiếu một bộ phim tình cảm rất cảm động sao? Lão Tôn nói tôi nên xem phim tình cảm nhiều hơn, học hỏi xem yêu đương là như thế nào. Điện hạ, chị Tiểu Hoa, hai

người mua vé nhớ mua thêm một tấm cho em nhé, em đi nhanh lắm, sẽ trở lại ngay thôi!"

"Không, Mạnh Mạnh vẫn còn bé, em không cần sốt ruột..."

Nhưng mà Trình Tiểu Hoa nói xong, Sơn Miêu đã vội vã công Tôn Danh Dương đi. Trong lòng chỉ nghĩ đi nhanh một chút, nếu không lại giống như lần trước.

Trình Tiểu Hoa xấu hổ cười với Cảnh Thù: "Em ý muốn xem thì chúng ta xem chung đi, coi như chúng ta trải nghiệm cảm giác bố mẹ đưa con đi xem phim hoạt hình trước."

Cảnh Thù nói: "Có bố mẹ nào đưa con đi xem phim tình cảm không?"

Vé xem phim là do Cảnh Thù đi mua, chọn hai ghế ngồi gần nhau, sau đó chọn một ghế ở chỗ tối nhất, xa nhất trong rạp cho Sơn Miêu.

Phim điện ảnh này khá hay, kịch bản chặt chẽ, hình ảnh đẹp, kết thúc là hai người phải sinh ly tử biệt làm cho rất nhiều người khóc. Ngay cả Trình Tiểu Hoa cũng cảm thấy có chút bi thương. Đợi đến khi phim chiếu xong, đèn trong rạp được bật lên thì vẫn có vài người còn chưa hết oán trách. Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù đi ra cửa đợi mãi mà vẫn không thấy Sơn Miêu đâu.

Về nhà thì thấy Sơn Miêu đang nằm trong ổ ghế trong xó mà say ngủ. Bởi vì vị trí quá khuất nên đến cả dì dọn vệ sinh cũng không phát hiện ra cậu.

Trình Tiểu Hoa gọi Sơn Miêu dậy, cậu còn nhìn quanh, vẻ mặt ngây ngốc: "Mọi người đi đâu hết rồi? Sao phim không chiếu nữa?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Đã chiếu xong rồi, đương nhiên là người ta đi về hết. Phim này rất hay, sao em lại ngủ được chứ?"

Sơn Miêu nói: "Hay thì có hay, nhưng nhân vật trong phim thật lạ, anh thích em, em cũng thích anh, thích thì nên giao phối, rồi sinh con. Sao lại cứ phải anh đoán xem em nghĩ gì, em lại đoán xem anh nghĩ gì. Đoán đi đoán lại, đoán đến mức làm đầu em quay quay, cho nên, không cần thận ngủ quên luôn..."

Trình Tiểu Hoa muốn giải thích, lại thấy không biết nên giải thích từ đâu.

Cảnh Thù lại cười haha, tay vỗ mạnh lên bả vai Sơn Miêu, khen ngợi: "Thật ra Sơn Miêu nói cũng khá đúng, ta cũng cảm thấy phim này thật đáng ghét. Nên giao phối nên sinh con. Hoa Hoa, em thấy đúng không?"

Trình Tiểu Hoa lờm trắng mắt: "Đúng cái đầu nhà anh!"

Sau khi đi ra khỏi rạp, Sơn Miêu lại đi mua bỏng, vừa ăn vừa đi theo sau Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù, giống như người hầu.

Vì tham ăn mà không để ý đường đi, người trong rạp khá đông nên va phải người ta.

Với cái sức lực của Sơn Miêu, thì bị người ta đụng vào cũng chỉ như bị lông chim đánh lên người. Nhưng đối phương thì thâm hơn, ngã trên đất, kêu ối á.

Sơn Miêu là một đứa trẻ ngoan, thấy mình đụng ngã người ta, ngay lập tức cúi đầu đối phương đứng lên, còn quan tâm hỏi: "Chị ơi, chị không sao chứ? Em xin lỗi ạ."

Người phụ nữ bị va ngã năm nay đã bốn mươi tuổi, nhưng vì được chăm sóc tốt, cộng thêm lớp trang điểm kì, nhìn chỉ thấy giống hơn ba mươi một chút cho nên Sơn Miêu mới gọi là chị. Phụ nữ ấy mà đầu thích trẻ, nhất là thấy một đứa nhóc đẹp trai lại nói chuyện lễ phép như Sơn Miêu thì càng thêm có hảo cảm.

"Không sao, là do chị mãi xem đồng hồ, không để ý đường." Quý phụ xinh đẹp nói xong thì lùi lại, gật đầu chào Sơn Miêu rồi rời khỏi.

Sơn Miêu nhìn theo hướng cô ấy rời đi, ánh mắt hơi thay đổi, nói với Trình Tiểu Hoa: "Chị Tiểu Hoa, chị có cảm nhận được không?"

Trình Tiểu Hoa gật đầu: "Được, âm khí trên người cô ấy quá nặng, ấn đường cũng bị mây đen che phủ, chắc là bị vong hồn ám."

Giữa đêm mười hai giờ, là thời điểm mà âm khí mạnh nhất trong ngày. Rất nhiều thứ vào ban ngày không thể xuất hiện đến lúc này đầu bắt đầu rục rịch.

Hoa viên Kim Sắc là khu dân cư xa hoa nhất ở thành phố Vọng Giang. Cư dân ở đây đều là những người có điều kiện kinh tế cao.

Trong căn phòng ngủ được trang trí tinh tế, kết hợp cả phong cách Trung Quốc hiện đại và phong cách cổ điển.

Giữa phòng ngủ, trên giường gỗ lim có hai người đang ngủ say, đó là nam nữ chủ nhân.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ xuất hiện một đôi giày múa màu đỏ, đôi giày rất tinh xảo, tơ tằm màu đỏ thắm được dùng làm mặt dày, bên cạnh bao một vòng da mềm, vừa dịu dàng vừa đẹp đẽ. Trên giày còn được đính một vòng trân châu, trong bóng đêm càng lóe sáng hơn.

Lúc này, đôi giày màu đỏ từng bước một đi đến gần giường, vì đế giày mềm nên lúc đi không hề phát ra tiếng động gì cả.

Đúng vậy, là đôi giày tự đi, không có chân, cũng không hề có người.

Đôi giày trông trơn giống như bị thứ gì đó khổng chế, sau một lát nghỉ chân bên giường thì chậm rãi bò lên bên gối của nữ chủ nhân. Mà người trên giường, vẫn ngủ say như trước, không hay biết gì. Nhưng rèm cửa sổ thuê hoa rất đẹp kia, không hề có gió mà lại bắt đầu lay động...

Sáng ngày hôm sau, lúc nữ chủ nhân mơ màng tỉnh giấc, duỗi tay tìm đi động muốn xem đã mấy giờ rồi thì lại chạm phải đôi giày múa màu đỏ trước. Đợi đến lúc nhìn rõ đồ vật đang cần, cảm giác buồn ngủ biến mất ngay lập tức, cô vội đẩy người đàn ông: "Ông xã, trong phòng chúng ta thật sự có ma! Anh mau tỉnh lại, mau lên!"

Người đàn ông cả kinh, ngẩng bật dậy: "Lại sao thế?"

Người phụ nữ chìa đôi giày ra: "Giày này, giày này tự dưng xuất hiện ở đầu giường em!"

Người đàn ông thở dài: "Đây không phải là giày Khả Khả đi lúc nhỏ sao? Hôm qua lúc em và Khả Khả sửa sang lại đồ đạc mới tìm thấy. Nhất định là em đặt ở đầu giường mà quên mất, đừng nghĩ lung tung nữa!"

Người phụ nữ nói: "Em nhớ rất rõ, tối qua sau khi cùng Khả Khả dọn dẹp đồ đạc để cất lại đôi giày vào trong tủ, sao lại có ở đây được?"

Người đàn ông nhìn vợ, sau một lát rồi rắm thì mở miệng nói: "A Mai, hay là không nay anh không đi làm, cùng em đi bệnh viện nhé?"

Người phụ nữ ngăn ra: "Đi bệnh viện làm cái gì?"

Người đàn ông nói: "Gần đây trí nhớ của em có vấn đề, hôm nay là giày, hôm trước là quên đóng vòi nước trong bếp, làm cả sàn đều hỏng. Còn những thứ trước kia..."

Chương 103

Giày múa màu đỏ 2

Thấy chồng không tin lời mình, người phụ nữ gọi con gái vào trong phòng, chỉ vào đôi giày đỏ, nói: "Khả Khả, hôm qua lúc chúng ta sắp xếp lại quần áo, con nhìn thấy mẹ đã cất đôi giày này vào trong tủ rồi đúng không? Sáng nay, không hiểu sao nó lại xuất hiện bên gối đầu của mẹ, con nói xem có phải rất kì lạ không?"

Con gái nghe xong lời của cô, trong lòng cũng không thoải mái: "Kì lạ thì vứt đi thôi ạ! Đều hời con còn nhỏ thì giữ lại làm gì ạ?"

Nói xong thì tiện tay cầm đôi giày lên vứt ra ngoài cửa sổ.

"Ôi! Đứng..." Người phụ nữ muốn ngăn cản nhưng không kịp nữa rồi, đôi giày màu đỏ đã biến mất ngoài cửa sổ. Người phụ nữ thở dài, trong mắt có chút không nở: "Đó là đôi giày múa con thích nhất, cũng là quà sinh nhật mẹ tặng cho con, hồi còn nhỏ, lúc tập múa con còn không nở đi, lúc biểu diễn mới đi hai lần, sau đó thì luôn giữ cho mới. Mẹ còn muốn giữ lại làm kỷ niệm đấy."

Cô con gái ôm lấy vai mẹ, cười ngọt ngào: "Mẹ cũng đã nói là chuyện hời nhỏ. Giờ con lớn rồi, cũng không dùng được đâu ạ. Giữ lại cũng tốn chỗ, hưởng hờ mẹ còn cảm thấy nói quý dị nữa. Thôi mẹ ơi, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa ạ."

Cô con gái an ủi mẹ xong thì đứng dậy chuẩn bị về phòng mình.

Người phụ nữ hỏi: "Hôm nay con muốn ra ngoài hả? Bình thường ở trường học hành vất vả như vậy, giờ được nghỉ thì nên ở nhà nghỉ ngơi đi, ở nhà chơi với mẹ."

"Mẹ ơi, con đã hẹn với mấy người bạn học là hôm nay sẽ đi leo núi rồi, tối nay tại con sẽ ngủ ở ngoài, không về đâu ạ..."

Còn chưa nói hết câu thì cô con gái đã đi khỏi.

Người phụ nữ tên là Lâm Mai, năm nay vừa tròn bốn mươi tuổi. Bởi vì thu nhập của chồng khá tốt, hơn nữa hai người họ chú trọng việc giáo dục con cái hơn nên sau khi sinh con, Lâm Mai ở nhà làm nội trợ.

Trong mắt nhiều người đàn ông, ở nhà làm nội trợ giống như chẳng làm việc gì cả. Nhưng thật ra thì mỗi ngày, Lâm Mai đều rất bận rộn. Lúc con còn nhỏ lúc nào cũng phải để mắt đến nó. Lúc lớn hơn một chút, ngoại trừ những việc trong nhà, còn phải đưa con đi học trên trường, sau đó cùng nó học đủ các lớp bồi dưỡng. Mặc dù rất là mệt nhưng chỉ cần mỗi ngày đều

thấy con mình ngày càng ưu tú hơn thì trong lòng người làm mẹ rất vui vẻ, có cảm giác thành tựu.

Những năm gần đây, điều kiện tốt hơn rất nhiều. Gia đình họ thuê được giúp việc theo giờ, cô con gái Phương Khả Khả đã học đại học, ở kí túc xá của trường, cuối tuần mới về nhà, cuộc sống của Lâm Mai theo đó trở nên rảnh rỗi hơn. Bởi vì có chuyện sắp xảy ra, ban ngày Lâm Mai ở nhà một mình luôn cảm thấy trong nhà rất lạnh lẽo. Không hiểu sao nhưng cô có cảm giác có một đôi mắt đang nhìn trộm mình, làm cho cô đứng ngẩn không yên.

Không ở trong nhà nổi nữa, Lâm Mai xách túi vội vàng rời khỏi nhà, hẹn bạn đi uống trà, rồi kể luôn chuyện khiến mình sốt ruột.

Người bạn mà cô hẹn chính là bạn thân nhiều năm, sau khi nghe xong lời của cô thì nói: "Chi bằng cậu đi tìm một thầy pháp xem sao."

Trong tiệm hoành thánh số 444-1.

Hôm nay Sơn Miêu rất vui vẻ, bởi vì Mạnh Mạnh đến tiệm hoành thánh. Lúc trước, sau khi kết thúc chuyện linh dị ở sơn trang nhà họ Vương và chuyện của Liễu Tinh Vân thì cô Vương và Trình Tiểu Hoa trở thành bạn bè.

Mà thành phố Vọng Giang là quê mẹ của cô Vương, cách thành phố Yến Vân không xa, hàng tháng bà Vương đều trở về một lần. Giờ đang là lúc

nghỉ hè, cô Vương đưa Vương Mạnh Mạnh về thành phố Vọng Giang chơi một thời gian. Đúng lúc không có chuyện gì, nhàn rỗi, nên cô Vương đưa Vương Mạnh Mạnh đến tiệm hoành thánh ăn thử hoành thánh. Cô Vương đã nghe Sơn Miêu nói hoành thánh trong tiệm của họ ở đây cũng khá nổi tiếng, nên mới muốn đến ăn thử.

Lúc này là hơn một giờ chiều, đã qua giờ đông khách nhất, trong tiệm chỉ có ba, bốn vị khách. Trình Tiểu Hoa mời bà Vương và Vương Mạnh Mạnh ngồi xuống, cười hỏi: "Hai người muốn ăn loại nhân gì? Trong tiệm của chúng cháu nhân được ưa thích nhất là nhân thịt heo đấy."

Trong tiệm hoành thánh của bọn họ, khẩu vị của khách phân hóa rất lớn. Lúc giữa trưa, buổi tối, là thời điểm người thường đến ăn thì loại nhân hoành thánh được ưa thích nhất là nhân thịt heo. Chủ yếu là vì nhân thịt này là loại mà Địa phủ Tư cung cấp, heo được nuôi thả, cho ăn thức ăn từ tự nhiên, không có mùi hôi, chỉ có mùi thơm mà thôi. Còn ban đêm, lúc quý sai đến ăn thì nhân thịt heo lại bị ghét bỏ. Món yêu thích nhất là cơm, mì. Cho dù có thích ăn hoành thánh thì cũng sẽ chọn những loại nhân khác. Cũng đúng thôi, trước kia mỗi ngày đều ăn hoành thánh nhân thịt heo, ăn đến mức muốn nôn, giờ được lựa chọn nhiều món hơn thì đại gì không chọn chứ.

Cô Vương nghe Trình Tiểu Hoa giới thiệu xong thì nói: "Vậy cho cô hai bát hoành thánh nhân thịt heo đi."

Vì là lần đầu tiên cô Vương đến, Trình Tiểu Hoa không muốn để mặc cô ấy nên đuổi Sơn Miêu đi nấu hoành thánh, còn mình thì ngồi lại nói chuyện với cô Vương.

"Manh Manh thi cuối kì có tốt không nào?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt cô Vương có chút không tốt, lườm Vương Manh Manh một cái, nói với Trình Tiểu Hoa: "Con nhóc này cả ngày ham chơi, chỉ xếp thứ mười ba trong lớp."

Trình Tiểu Hoa xoa đầu Vương Manh Manh, cười nói: "Mười ba cũng được rồi. Em ấy vẫn còn nhỏ, cô đừng tạo áp lực quá."

Cô Vương hừ một tiếng: "Trường học của nó là trường tư, một lớp chỉ có mười lăm người thôi đấy!"

Tổng cộng mười lăm người, xếp thứ mười ba, nói cách khác là xếp thứ ba từ dưới lên... Thành tích như này đúng thật là không tốt rồi.

Cô Vương quả trách: "Manh Manh ơi, học phí hàng năm của con là mấy vạn tệ đấy, hơn nữa còn phải học thêm, một năm cũng tốn hơn mười vạn tệ. Có tốn kém mấy, cha với mẹ cũng không quan tâm, chỉ cần con học tốt là được. Nhưng con thì hay rồi, thành tích trong trường thật không dám nhìn thẳng. Vũ đạo, vẽ tranh, đàn violon, tiếng Anh, con đâu không muốn học. Học vũ đạo thì con kêu vất vả, vẽ tranh thì nhàm chán, đàn violon thì không có hứng thú, tiếng Anh thì than khó con nói xem, con gái nhà người ta sau này đều đa tài đa nghệ, cái gì con cũng không muốn học, tương lai lấy gì so sánh với người ta đây?"

Vương Mạnh Mạnh trợn mắt: "Con mới không thềm so với người ta!"

Trình Tiểu Hoa nghe thấy Vương Mạnh Mạnh phải học nhiều như vậy, hơi có chút giật mình: "Em ấy bé như vậy, cô muốn em ý học nhiều như thế, không khỏi rất vất vả đi?"

Cô Vương nói: "Không vất vả sao được? Xã hội giờ cạnh tranh lớn như vậy, lúc nhỏ không cố gắng nỗ lực, đợi đến khi trưởng thành thì nỗ lực cũng không còn kịp nữa rồi."

Đối với vấn đề giáo dục con trẻ, Trình Tiểu Hoa không có nhiều kinh nghiệm nên không dễ xen vào. Lại thấy Vương Mạnh Mạnh đang cúi đầu, dáng vẻ tội nghiệp nên nói: "Mạnh Mạnh ơi, em có muốn xem tivi không? Đi đâu khiến từ xa ở bên kia, em muốn xem gì thì cứ bật lên xem nhé."

Vương Mạnh Mạnh đang muốn đi lấy điếu khiên ti vi thì lại nghe thấy mẹ mình nói: "Nó cả ngày chỉ biết xem hoạt hình, nào sắp đặc quánh lại rồi."

Trình Tiểu Hoa cười: "Có ai lại nói con gái mình như vậy đâu chứ? Người không biết sẽ tưởng cô là mẹ kế đấy!"

Rốt cuộc Vương Mạnh Mạnh không dám đi lấy điếu khiên nữa, nhưng cũng không muốn ở lại để nghe mẹ giáo huấn nên trượt xuống khỏi ghế tựa, chạy đến sau bếp tìm Sơn Miêu.

Do đang ở trong tiệm của Trình Tiểu Hoa nên cô Vương không quản Vương Mạnh Mạnh lắm. Cô ấy vừa đánh giá cửa tiệm vừa nói: "Cửa tiệm này rất nhẹ nhàng, khoan khoái, nhưng mở cửa tiệm kiểu này chắc là rất vất vả đúng không?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Cháu cũng quen rồi, nên thấy cũng tốt cô ạ."

Cô Vương có chút không hiểu, hỏi: "Tiểu Hoa này, cháu có khả năng thông hai giới âm dương, đi xem phong thủy, tính hạn cho người ta sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Sao lại làm cái này cho mệt ra?"

Trước đó cô Vương cũng đã giới thiệu mấy mối làm ăn cho Trình Tiểu Hoa. Nhưng lúc đó vừa đúng lúc Trình Tiểu Hoa cũng phải làm nhiệm vụ, không thể đi được nên từ chối. Cô Vương còn nghĩ rằng cô không thích làm mấy việc đó.

Trình Tiểu Hoa nghe thế chỉ có thể cười khở một tiếng: "Cháu, cháu thích bán hoành thánh."

Ôi, rõ ràng có thể dựa vào việc bắt ma để làm giàu, nhưng Trình Tiểu Hoa lại bị ép buộc phải bán hoành thánh ở tiệm này. Ngẫm lại đúng là có chút không cam tâm mà.

Sau bếp, Sơn Miêu thấy Vương Mạnh Mạnh đến, vội hỏi: "Ai da, Mạnh Mạnh, em đói bụng rồi hả, chờ lâu quá sao? Hoành thánh xong ngay đây."

Vương Mạnh Mạnh thấy Sơn Miêu cầm muôi khuấy mấy cái trong nồi, rất có dáng vẻ đầu bếp chuyên nghiệp, nói: "Anh Miêu, anh thật giỏi, còn biết nấu ăn nữa. Nấu ăn nhìn có vẻ rất hay, có thể để em thử chút không?"

Sơn Miêu nói: "Khó lắm, em vẫn còn bé. Đừng không đến bộ bếp đâu."

Vương Mạnh Mạnh bĩu môi, vẻ mặt mất hứng: "Anh Miêu, anh chê em thấp sao?"

Sơn Miêu quay đầu, yêu chiều vuốt mũi cô bé, nói: "Sao lại chê em chứ? Chờ đến lúc em lớn, anh sẽ dạy cho em sau. Mạnh Mạnh, em đứng xa một chút, nước trong nồi rất nóng, nếu bị bắn lên người sẽ bị bỏng, nổi bọng nước đấy! Nếu không em cứ ra đằng trước ngồi chờ đi, sắp xong rồi, anh sẽ ngay lập tức bưng ra cho em ăn."

Vương Mạnh Mạnh càng bĩu môi hơn, tức giận nói: "Em mới không thèm ra đằng trước ngồi đâu! Tránh cho mẹ em thấy em là quả trách em!"

"Sao thế?"

Vương Mạnh Mạnh bắt chước dáng vẻ người lớn, thở dài nói: "Mẹ em lúc nào cũng chỉ biết bắt ép học cái này học cái kia, em chán lắm luôn. Kỳ thi lần này lại thi không tốt, mẹ gặp ai cũng kể, mỗi lần đầu cường điệu việc

em xếp thứ mười ba của lớp, nói cứ như em thi chỉ được mười ba điểm không bằng ấy."

Vương Mạnh Mạnh t ần tuổi như nhữ, có nhiều chuyện chỗ hiểu chỗ không, ý muốn tự lập cũng lớn hơn, cũng thích phản kháng lại sự quản thúc của cha mẹ.

Sơn Miêu an ủi nói: "Mẹ mình mà, nói vài câu cũng được thôi. Không sao đâu!"

Nếu như là người khác bắt nạt Vương Mạnh Mạnh, khẳng định Sơn Miêu sẽ xông lên liều mạng với người đó. Nhưng mà đối phương là mẹ Mạnh Mạnh thì lại khác, nhất là tuy rằng Sơn Miêu không hiểu sao mẹ cô bé lại muốn ép cô bé học nhiều như vậy, nhưng vẫn cảm thấy là vì muốn tốt cho cô bé.

Vương Mạnh Mạnh nói: "Mẹ có thể bắt nạt con mình được không?"

Sơn Miêu lắc đầu.

Vương Mạnh Mạnh còn nói: "Mặc dù em chỉ là trẻ con, nhưng không thể mặc người chém giết. Em quyết định rồi, em phải bỏ nhà ra đi để cho mẹ em tỉnh ngộ, thấy được mình quá đáng đáng mức nào, cũng hiểu rõ mất đi em là tổn thất lớn nhường nào!"

Sơn Miêu cả kinh: "Cái gì, em muốn bỏ nhà ra đi?"

Vương Mạnh Mạnh vội "suyt" một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, nói nhỏ với Sơn Miêu: "Anh Miêu, anh nói nhỏ chút đừng để mẹ em nghe thấy!"

Sơn Miêu cũng nhỏ giọng nói: "Mạnh Mạnh, em đừng manh động!"

Vương Mạnh Mạnh chớp đôi mắt to tròn, bày ra vẻ mặt đáng thương, vô tội: "Anh Miêu, anh sẽ bán đứng em à? Em xem anh là người nhà nên mới nói cho anh biết đấy!"

Sơn Miêu vội cam đoan: "Đương nhiên là anh không!"

Vương Mạnh Mạnh cười, trên khuôn mặt tròn tròn xuất hiện hai lúm đồng tiền đáng yêu: "Anh Miêu, anh nhất định sẽ giúp em đúng không nào?"

Sơn Miêu gật đầu: "Sẽ"

Vương Mạnh Mạnh cười càng ngọt hơn: "Tốt lắm! Mười giờ tối nay, anh lặng lẽ đến nhà bà ngoại đón em nhé, nhà bà ngoại em là phòng 101, tầng 1, ở Hoa Viên Kim Sắc, căn phòng đầu tiên luôn ấy. Anh đừng đi cửa chính, cứ ở cửa sổ chờ em."

Sơn Miêu: "Như vậy không hay đâu? Mẹ em sẽ nghĩ là anh lừa em trốn đi đấy."

Vương Mạnh Mạnh: "Nếu anh không giúp, em tự mình đi đấy. Anh Miêu, bên ngoài nhiều người xấu lắm, nhất định anh cũng sợ em bị người xấu lừa đúng không?"

Sơn Miêu bỗng nhiên nhớ đến, gần đây trên Nhân gian lưu hành một từ gọi là "Sáo lộ"* . Cậu cảm thấy vào khoảnh khắc này, cậu đã chui vào trong sáo lộ của Vương Mạnh Mạnh. Nhưng đối diện với đôi mắt to, đầy vẻ khẩn cầu của Vương Mạnh Mạnh, ngoài đồng ý, Sơn Miêu không còn cách nào khác cả.

*Sáo lộ: Cụm từ "sáo lộ" hot trên mạng Trung Quốc vào năm 2016 thường là chỉ cách thức dầy công xây dựng, dùng để mê hoặc người khác, thậm chí có nghĩa là quý kẻ, cạm bẫy.

Lúc cô Vương ăn hoành thánh nhân thịt heo, hai mắt sáng lên, liên tục khen ngợi: "Rất ngon! Ngon quá! So với hoành thánh cô từng ăn thì ngon hơn nhiều. Hình như nấu hơi lâu, nên vỏ hơi nát. Sơn Miêu này, cháu vẫn phải theo học Tiểu Hoa nhiều hơn để nâng cao tay nghề nhé."

Trình Tiểu Hoa thấy lạ, nhìn Sơn Miêu, nghĩ rằng: Sơn Miêu đã nấu hoành thánh hơn nửa năm, tay nghề nấu hoành thánh đã bằng mình từ lâu. Sao nay lại quên mất tiêu chuẩn? Chẳng lẽ là vừa rồi ở trong bếp chơi đùa với

Manh Manh, nên quên? Ôi, rốt cuộc là vẫn còn tính trẻ con, không trách được!

Sơn Miêu cũng không tiện nói là vì cùng thương lượng mưu kế với Vương Manh Manh cho nên hoành thánh mới bị nấu quá lửa. Cậu nhìn Vương Manh Manh, chỉ có thể ra vẻ thành thật gật đầu: "Vâng. Cháu sẽ nỗ lực học tập hơn nữa."

Lúc này, con mèo trước nay không có tâm sự gì như Sơn Miêu lại thấy tâm tình rất trầm trọng. Cậu cảm thấy chuyện mình sắp làm rất có lỗi với cô Vương.

Ăn xong hoành thánh, cô Vương ngẩng nói chuyện với Trình Tiêu Hoa một lát rồi dắt Vương Manh Manh đi về. Trước khi về, Vương Manh Manh còn không quên vụng trộm liếc Sơn Miêu một cái, ngón tay ra hiệu "mười" nhắc nhở cậu chuyện phải làm lúc mười giờ đêm nay.

Ngày hôm nay, Sơn Miêu có tâm sự nên làm việc cũng chậm hơn mọi ngày. Lúc dọn dẹp cũng không cẩn thận, nên còn vẩy bẩn lên cả chân Cảnh Thù.

Sơn Miêu thấy sắc mặt Cảnh Thù không tốt, muốn lau sạch thì bị Cảnh Thù phất tay: "Bỏ cái tay mèo của người ra, miễn cho càng lau càng bẩn."

Sơn Miêu: "Hay tôi múc một chậu nước cho ngài rửa chân?"

Cảnh Thù nguyệt một cái: "Bản quân cũng không dám sai người, tránh cho Hoa Hoa thấy, lại chỉ trích ta quan liêu."

Hắn cúi đầu nhìn vết bẩn trên chân mình, bàn tay phất nhẹ một cái, một luồng gió mát không tiếng động làm sạch chân hắn.

Mà sau đó, hắn xoay người đi về sau quỳ thu ngân, chuẩn bị lên mạng chơi điện tử. Lúc này không có khách, nhàn rỗi khó có được, nên có chút ngửa tay. Lại thấy Sơn Miêu cần chỗi lau đi theo, Cảnh Thù cau mày kiếm: "Sao?"

Sơn Miêu do dự một lát, mới dè dặt cẩn trọng hỏi: "Điện hạ, tôi muốn thỉnh giáo một chút. Nếu như nhất định phải đắc tội với một trong hai người là bạn gái và mẹ vợ tương lai thì ngài chọn đắc tội với ai?"

Cảnh Thù: "Sao ta phải chọn? Ta không có mẹ vợ tương lai."

"Nếu, tôi là nói nếu có thì ngài chọn như thế nào?"

Cảnh Thù ngẩn ra, đột nhiên cười ra tiếng: "Ta nói gần đây người lại xem phim tình cảm nào à, chịu kích thích sao? Sơn Miêu, bản quân nói này, những tình tiết trong phim đều là viết ra, chỉ để giải trí, tiêu tốn thời gian thôi. Người tưởng thật thì khờ quá."

Sơn Miêu cũng bày ra vẻ nghiêm trang, nói: "Trong số những người đàn ông trong cửa hàng chúng ta, chỉ có ngài là đã thật sự yêu đương. Nên tôi muốn hỏi xem ngài sẽ lựa chọn như thế nào?"

"Đương nhiên ta chọn..." Cảnh Thù vừa muốn nói ra khỏi miệng thì trong đầu bỗng "nảy số", thẫn suy tư: Con mèo ngọc này sao có thể hỏi một vấn đề hóc búa như thế? Chẳng lẽ là Hoa Hoa để cho nó hỏi, để kiểm tra tâm ý của ta? Nhưng như thế lại càng thấy có cảm giác kì quái?

Vì thế, Cảnh Thù ngay lập tức bỏ cái thái độ vừa nãy, thận trọng mà khẳng định nói: "Nhất định là phải quan tâm đến cảm xúc của bạn gái trước rồi! Người nghĩ mà xem, nếu như đắc tội với bạn gái, cô ấy tức giận rồi thì người làm gì còn mẹ vợ nữa? Mặt khác, nếu như dỗ dành bạn gái tốt rồi thì sau đó có thể cùng bạn gái đi dỗ mẹ vợ, như vậy là một mũi tên trúng hai con chim rồi!"

Sơn Miêu lại hỏi: "Nếu như chị Tiểu Hoa muốn ngài buông bỏ mọi thứ, cùng chị ấy trốn đi, ngài sẽ làm như thế nào?"

Cảnh Thù vỗ xuống bàn thu ngân: "Tất nhiên là cậu còn không được!"

Nếu như không phải bị ràng buộc với hệ thống Địa phủ Tư, hẳn lại tạm thời không có cách giải trừ cho cô, đành ở lại đây, còn có thêm hai tên hầy không thể vứt nữa. Có thể bỏ trốn với Hoa

Chương 104

Giày múa màu đỏ 3

Dừng một chút, Lâm Mai nhấp một ngụm trà để nhuận họng, tiếp tục kể:
"Tuy rằng lúc đó cảm thấy có chút kì quái nhưng cũng không để ý lắm. Cô thật sự cảm thấy có vấn đề là vào khoảng ba tháng trước."

"Ba tháng trước đã xảy ra chuyện gì?"

"Ba tháng trước, có một ngày cô thu thập lại quần áo cũ ở trong nhà. Quần áo cũ trong nhà cô rất nhiều, chủ yếu là đồ của con gái cô lúc nhỏ. Hai vợ chồng cô chỉ có một đứa con nên từ nhỏ đã cực kì nuông chiều. Quần áo, giày dép, chỉ cần con bé thích thì sẽ mua, rất nhiều đồ chưa kịp mặc thì đã chật. Cô cũng tiếc nên không vứt đi, cứ để ở trong nhà."

"Ngày hôm đó là cuối tuần, con gái cô cũng từ trường về. Cô nhận lúc con bé ở nhà nên cùng nó lục hết quần áo ra phơi trên ban công. Con gái cô còn trách cô, thu dọn mấy thứ này thật tốn chỗ. Cô còn cười nói, chờ sau này nó có con thì để cho con nó mặc. Con gái cô hình như ghét đồ cũ, không vui. Nhưng cũng vẫn giúp cô sắp xếp lại. Đây vốn là chuyện bình thường, rất nhiều nhà đều làm vậy. Phơi xong, tối đến cô gấp quần áo cũ lại, cất vào trong tủ. Nào ngờ đến hôm sau, cô rời giường thì thấy những bộ quần

áo trẻ con kia có ở khắp nơi trong nhà, không chỉ ở phòng khách, phòng ăn, ngay cả phòng bếp và toilet cũng có."

"Con gái cô rất hoảng sợ, cô vội gọi điện thoại cho chồng. Đúng rồi, ngày hôm đó chồng cô đi công tác. Nhưng chồng cô là người theo thuyết vô thần, anh ấy tin vào khoa học, không mê tín. Cho dù cô và con gái đều nói rất quái dị nhưng anh ấy vẫn không tin. Sau đó cảm thấy là cô vút đờ lung tung nhưng lại quên mất. Còn bảo cô đi khám xem sao. Từ ngày hôm đó trở đi, những chuyện kì quái càng lúc càng nhiều hơn. Lúc đầu mười ngày mới có một lần, rồi một tuần một lần rồi đến đăm ba ngày một lần."

Trình Tiểu Hoa nghe xong cũng lâm vào suy tư. Như Lâm Mai kể thì âm hồn này không mạnh. Nếu không, nó không chỉ di chuyển đờ đạc mà còn ra tay với người. Thậm chí đến khả năng hiện hồn còn không có. Lúc mới đầu, tần suất xuất hiện còn thấp, chỉ là chút chuyện nhỏ, có khả năng là do năng lực của vong hồn còn quá yếu không thể tạo ra sóng gió gì lớn. mà sau đó, năng lực chậm rãi được nâng cao cho nên tần suất xảy ra những chuyện kì quái cũng cao hơn.

Nhìn bên ngoài thì những chuyện này rất giống như một trò đùa dai. Chỉ là tại sao lại nhắm vào gia đình này?

Trình Tiểu Hoa nói với Lâm Mai: "Ban ngày dương khí mạnh mẽ, thứ kia không dám xuất hiện. Nếu như muốn xuất hiện thì phải vào nửa đêm. Cháu có tiện ở lại nhà cô một đêm không?"

Lâm Mai ngay lập tức trả đ ồng ý: "Được, được! Hôm nay ch ồng cô đi công tác, mấy ngày nữa mới trở về. Nếu không, anh ấy cũng không cho cô đi gặp hai người. Ôi, anh ấy không tin mấy việc này đâu. Con gái cô cùng bạn học đi leo núi, đêm nay cũng không về nhà. Trong nhà chỉ có một người, cô cũng không dám ở. Nếu không cô đưa chìa khóa cho cháu, buổi tối cô đến nhà bạn?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Không, cô đừng đi chỗ khác. Nếu như đối phương nhắm vào cô, cô đi rồi thì cháu cũng không phát hiện được gì."

Tuy rằng trong lòng Lâm Mai cũng đoán là có thứ không sạch sẽ quấy phá nhưng khi nghe Trình Tiểu Hoa nói "Nếu như đối phương nhắm vào cô", vẫn không nhin được mà lạnh cả người.

Nhiệm vụ lần này của Trình Tiểu Hoa có độ khó thấp, hơn nữa ở cùng thành phố, cho nên cô không cần người trợ giúp. Chuyện trong tiệm hoành thánh đầu giao cho bọn Cảnh Thủ quản lý.

Chín giờ tối, trong tiệm không còn người sống đến ăn hoành thánh. Sơn Miêu đã dọn vệ sinh xong xuôi. Lúc này còn cách giờ mở cửa giữa đêm một lúc, Sơn Miêu rảnh rỗi không có việc gì làm, cần đi đâu khiến mở ti vi lên xem, là một bộ phim ngôn tình dài tập.

Trên màn hình, một nam một nữ đang thổ lộ với nhau. Sau một phen toàn những lời bu ồm nôm, nam chính cúi thấp đầu, thâm tình hôn nữ chính.

Sơn Miêu nghiêng đầu, mắt không chớp nhìn một màn hôn nhau, tay sờ sờ môi mình, trong lòng so sánh xem động vật họ mèo khi yêu đương sẽ khác loài người như thế nào. Tuy rằng lúc còn làm mèo, cậu chưa từng thân mật với con mèo cái nào nhưng phương thức giao phối của loài mèo cậu vẫn biết.

Trên ti vi, nam nữ chính hôn nhau rất lâu, Sơn Miêu đang nhập tâm xem thì một bàn tay chộp lấy điếu khiến ti vi từ tay cậu, ấn ấn vài cái, ti vi chuyển sang kênh ca nhạc, hoàng tử tình ca Trương Tín Triết đang đứng trên một sân khấu hoa lệ, hát một bản tình ca đầy bi thương:

"Người là vết đau ta không dùng lời tả nổi..."

Muốn quên đi nhưng không ngăn nổi nhớ nhung

Ta như lang thang nghiêng ngã trên con đường dài

Người trói chặt ta...không cách thoát khỏi

Ánh trăng sáng chiếu sáng hơi bờ thế gian

Trăng càng tròn, người càng thấy cô đơn..."

Sơn Miêu quay đầu thì thấy Tôn Danh Dương đang khóc thút thít: "Hát thì cứ hát, nhưng hát mấy bài vui vẻ không được à? Cứ phải hát mấy bài buồn như vậy."

Nói xong, gã lại chuyển kênh, lúc này là đến kênh tin tức, biên tập viên nữ xinh đẹp đang dùng giọng trầm trọng đưa tin: "Do thất tình, một người đàn ông muốn nhảy tử tâng thượng tòa nhà XX..."

Tôn Danh Dương tắt ti vi đi, hần hừ nói: "Ti vi bây giờ đâu như thế này à? Không phải mấy cái phim có lời thoại bừa bãi thì là hát tình ca, không hát tình ca thì chính là mấy tin tức vì tình yêu mà tự tử! Không có tình yêu thì không sống được à?"

Sơn Miêu nói: "Anh không muốn xem thì đi làm việc đi, dù sao cũng sắp đến lúc anh phải đi câu hồn. Đừng có ảnh hưởng đến việc học tập của tôi."

Tôn Danh Dương vỗ bàn một cái, hỏi: "Có phải anh em không đấy?"

Sơn Miêu gật đầu, dáng vẻ không hiểu rõ. Anh em thì liên quan gì đến việc xem ti vi chứ?

Tôn Danh Dương nói: "Là anh em, cậu phải thất tình giống tôi!"

Sơn Miêu không chút do dự trả lời: "Tôi không làm anh em với anh nữa."

Tôn Danh Dương nói: "Sơn Miêu ơi Sơn Miêu, uổng công bình thường lão Tôn tôi đối xử tốt với cậu, cậu vì một người con gái mà không cần tình cảm anh em của chúng ta nữa? Người ta thường nói, phụ nữ như quần áo, anh em như tay chân. Quần áo có thể thay cái mới, tay chân không thể tách rời!"

Sơn Miêu quay đầu nhìn Cảnh Thù ở sau quỳ thu ngân, hỏi: "Điện hạ, lão Tôn và chị Tiểu Hoa, ngài chọn ai?"

Cảnh Thù đang chơi điện tử, không thèm ngẩng đầu nhìn lấy một cái, nói: "Người đoán xem?"

Vì thế Sơn Miêu quay đầu lại nói với Tôn Danh Dương: "Tôi cũng chọn giống điện hạ mà thôi."

"Cậu! Hai người!" Tôn Danh Dương tức giận, nói một câu: "Thật đau lòng, thế gian này thật vô tình!" Dứt lời thì che mặt rời đi.

Sơn Miêu nhìn theo gã, trong lòng bỗng có chút áy náy, tự nhủ: "Lão Tôn hình như cũng hơi đáng thương?"

Cảnh Thù chép miệng: "Vậy người giới thiệu người cho hắn đi."

Sơn Miêu nói: "Bạn học của Mạnh Mạnh còn rất nhỏ, nếu như lão Tôn có thể chờ thì tôi sẽ nói với Mạnh Mạnh."

Cảnh Thù nói: "Người vẫn nên bỏ ý nghĩ đó đi. Mạnh Mạnh mới có mấy tuổi, người còn muốn con bé làm bà mối? T ấ!"

Đang nói chuyện thì chuông di động Sơn Miêu vang lên, là cô Vương gọi.

Sơn Miêu nhận điện thoại, vừa a lô một tiếng, chưa đợi cậu nói gì, đầu bên kia đã truyên đến giọng nói đ ầy sốt ruột của bà Vương: "Sơn Miêu, Mạnh Mạnh có liên lạc với cháu không? Hôm nay cháu có đến gặp nó không?"

Tuy rằng Sơn Miêu chính trực, nhưng không ngốc, nghe vậy thì cảm thấy chắc đã có chuyện, vội hỏi: "Mạnh Mạnh làm sao thế ạ?"

Cô Vương đỏ mắt, khóc nói: "Cô không thấy Mạnh Mạnh đâu cả!"

Sơn Miêu: "Dạ? Mạnh Mạnh lại đi khỏi nhà r ồi ạ?"

Cô Vương đang lo lắng nên không hiểu từ "lại" kia có ý gì: "Nửa đêm qua Mạnh Mạnh trốn khỏi nhà, may mà không đi xa, chỉ trốn trong tiểu khu, vừa thấy bọn cô thì con bé tự đi ra. Vốn việc này cũng đã xong, nhưng lúc trưa con bé ở trong phòng ngủ trưa, cô vào bếp nấu canh đậu xanh, quay ra đã không thấy nó nữa."

Sơn Miêu nghe vậy cũng rất sốt ruột, vội nói: "Manh Manh sao có thể đi mà không nói gì với cháu! Haiz, không có cháu bảo vệ, em ấy gặp người xấu thì phải làm sao? Không được, cháu phải đi tìm em ấy!"

Sơn Miêu sốt ruột, không để ý muốn lao ra ngoài, không biết Cảnh Thù đã xuất hiện ở sau cậu từ lúc nào, chỉ dùng một ngón tay túm cổ áo, giữ cậu lại: "Vội cái gì mà vội, hỏi rõ mọi chuyện rồi tính tiếp!"

Cô Vương cũng tính là có chút quen biết với Cảnh Thù, tuy rằng hai người không nói chuyện nhiều, nhưng trải qua hai chuyện, biết Cảnh Thù rất giỏi, còn giỏi hơn cả Trình Tiểu Hoa. Nghe thấy đầu bên kia có tiếng Cảnh Thù thì vội vã bảo Sơn Miêu đưa điện thoại cho Cảnh Thù.

Cảnh Thù nhận điện thoại, hỏi: "Cô muốn nói gì với ta?"

Cô Vương nói: "Tôi nghe nói có cách tính ra vị trí của người mất tích, thầy Cảnh, thầy giỏi như vậy, có thể giúp tôi tính xem Manh Manh đã đi hướng nào được không, để chúng tôi theo hướng đó mà tìm."

Cảnh Thù nói: "Chuyện này cô đi đến phòng bảo vệ xem camera không phải dễ hơn sao?"

Cô Vương nói: "Đã xem rồi, thấy được Manh Manh đi ra từ cửa phía Tây của chung cư, đến đường cái bên cạnh, đi sang đường, rồi biến mất khỏi

màn hình. Trước kia, không có người dắt, Mạnh Mạnh sẽ không tự mình sang đường, không ngờ giờ con bé to gan như vậy. Thầy Cảnh, ngài có thể tính giúp tôi được không?"

Cảnh Thù vẫn nâng tay tính toán, nhàn nhạt nói: "Con bé không bỏ nhà đi, chắc là gặp phải thứ tà linh gì đó thôi."

Cô Vương nghe thấy vậy, cả kinh, lắp ba lắp bắp nói: "Tà linh, tà linh ư? Sao có thể?"

Cảnh Thù nói: "Không biết."

Nếu như là người khác nói vậy, cô Vương nhất định sẽ không tin. Nhưng là Cảnh Thù nói thì lại khác. Cô đã từng tận mắt thấy con gái gặp tình huống thuốc thang không vào, vô cớ hôn mê, Cảnh Thù chỉ vẫy tay là tỉnh lại. Sau này là chuyện nhà bọn họ, rồi đến lúc em họ Liễu Tinh Vân nuôi quỷ linh nhi cũng là do Cảnh Thù giải quyết cho. Bởi vậy, thầy Cảnh nói có tà linh thì nhất định là có thật.

Lúc thất tình ý ả, nhạc Việt mà nghe Mr. Siro, nhạc Trung nghe Trương Tín Triết hát chỉ có nước buồn thối ruột thối gan ả J

Em mà thất tình là em đi "hành" mấy đứa bạn :v than thở đủ kiểu, xin lỗi các cậu :333

Chương 105

Giày múa màu đỏ 4

Dưới sự khẩn cầu của cô Vương và sự năn nỉ của Sơn Miêu, cuối cùng, Cảnh Thù đồng ý cùng Sơn Miêu đến nhà bà ngoại Vương Mạnh Mạnh ở Hoa viên Kim Sắc. Mấy ngày nay Vương Mạnh Mạnh không hề đi đến những nơi khác, cho nên tất nhiên là phải đi tra xét nơi mất tích trước.

Cô Vương dẫn bọn họ vào phòng ngủ của Vương Mạnh Mạnh. Nhà bà ngoại Vương Mạnh Mạnh chỉ có một mình cô bé là cháu gái bảo bối, nên lúc mua phòng đã chọn phòng tốt nhất cho cô bé. Trang trí cũng là dựa theo sự yêu thích của Vương Mạnh Mạnh, sử dụng màu hồng, giống như phòng dành cho công chúa.

Cảnh Thù quan sát cả phòng một lượt, ánh mắt lưu ý đến cửa sổ sát đất. Kiểu cửa sổ này nhìn có vẻ rất to nhưng thực tế, đa số đều bị đóng kín lại, chỉ để lại một cái cửa sổ nhỏ ở bên sườn là thật sự có thể mở ra được, cách mặt đất khoảng một thước.

Cảnh Thù chỉ cửa sổ dưới tường kính, nói: "Ở đây có vết chân, hẳn là leo cửa sổ ra."

Cô Vương đi đến nhìn, lại chỉ thấy trên tường kính rất sạch sẽ, không hề có dấu chân nào cả. Mặc dù cô không hiểu tại sao Cảnh Thù lại có thể thấy rõ, nhưng cũng ngại hỏi lại.

Nhưng Sơn Miêu lại nói: "Vóc dáng của Manh Manh khá thấp, không thể tự mình bò ra ngoài được. Đêm qua là cháu bế ra thì em ấy mới có thể trèo ra khỏi cửa sổ."

Cô Vương nghi ngờ nhìn Sơn Miêu: "Đêm qua?"

Cô hiểu ra: "Đêm qua Manh Manh bỏ nhà ra đi, là đi cùng cháu! Sơn Miêu, cô luôn nghĩ cháu là một đứa trẻ thành thật, không ngờ cháu lại cùng Manh Manh làm chuyện liêu lĩnh như vậy!"

Sơn Miêu nhận ra mình lỡ miệng, vừa vội vừa giận, ngay cả lời giải thích cũng lấp ba lấp bấp: "Cháu, cháu không, là Manh Manh,..."

Sơn Miêu vốn định nói dối, nhưng sau lại thẳng thắn thừa nhận, kể rõ hết chuyện đêm qua, cúi đầu nói với cô Vương: "Cháu xin lỗi cô, về sau cháu sẽ không làm như vậy nữa, cô đừng giận cháu ạ."

Giờ phút này cô Vương không rảnh để trách mắng Sơn Miêu, chỉ vội vàng tìm con gái mất tích.

Cảnh Thù vỗ một phát lên đầu Sơn Miêu: "Ngây ngốc làm gì? Mau đánh hơi xem xem có manh mối gì không đi."

Vì thế Sơn Miêu bắt đầu khịt mũi người trong phòng một vòng, sau đó theo hơi thở đi đến bên ngoài khu chung cư, lại người thêm một lần nữa, chán nản nói: "Mùi của Manh Manh đến đây là hết rồi, không người được nữa."

Cùng lúc, Trình Tiểu Hoa đang ở trong nhà Lâm Mai tại Hoa viên Kim Sắc, còn chưa biết chuyện Vương Manh Manh đã mất tích.

Đêm qua cô bảo vệ Lâm Mai cả một đêm, nhưng lạ là trong phòng không hề xảy ra chuyện kì quái gì cả. Mới đầu Lâm Mai còn không yên tâm, cùng thức với Trình Tiểu Hoa. Sau đó không thức nổi nữa nên lên giường đi ngủ, đến lúc ngủ dậy, nắng chiếu rực rỡ rồi. Mọi thứ trong phòng vẫn giống như hôm qua, không hề xuất hiện chuyện gì cổ quái cả.

Trình Tiểu Hoa thấy Lâm Mai đã tỉnh, thấy âm khí trên người cô ấy đã nhạt đi một ít, nếu không nhìn kĩ sẽ không nhận ra được. Chẳng lẽ thứ kia không quấn lấy Lâm Mai nữa? Hay là nghĩ thông rồi nên đã đi đầu thai? Cô mở di động ra để kiểm tra, thấy nhiệm vụ vẫn còn, cũng không có biểu hiện gì là đã hoàn thành, nói cách khác chuyện này không phải đã tự động giải quyết xong.

Chính vào lúc cô đang suy xét, cửa phòng mở ra, một thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi đi vào. Thiếu nữ thay giày xong thì thấy trong phòng có

một người lạ mặt, đôi lông mày xinh đẹp cau lại, ánh mắt hờnghi nhìn chăm chăm Trình Tiểu Hoa.

Lâm Mai thấy con gái đã trở về thì rất vui, đi đến cầm lấy túi xách của con gái, nói: "Trong nhà có khách, mau chào hỏi đi."

Lại quay đầu nói với Trình Tiểu Hoa: "Trình tiểu thư, đây là con gái của cô, Phương Khả Khả."

Trình Tiểu Hoa cười với Phương Khả Khả, Phương Khả Khả lãnh đạm gật đầu rồi đi về phòng.

Không ngờ lại nghe thấy Trình Tiểu Hoa hỏi: "Phương tiểu thư, có phải những buổi tối gần đây cô hay gặp những giấc mơ kì quái không?"

Phương Khả Khả nhướn mày: "Có ý gì?"

Trình Tiểu Hoa cười: "Không có gì, chỉ là thấy sắc mặt cô có chút tiều tụy, giống như ngủ không ngon. Cho nên muốn hỏi xem có phải ban đêm cô thường mất ngủ, hay mơ hay không?"

Phương Khả Khả lắc đầu: "Cô nhìn nhầm rồi, mỗi tối tôi đều ngủ rất ngon."

Lâm Mai không nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Trình Tiểu Hoa, chỉ đi theo sau con gái, hỏi: "Đêm qua con không về nhà, mẹ gọi điện cũng không nghe, rốt cuộc là con đi đâu thế hả?"

Phương Khả Khả không kiên nhẫn nói: "Mẹ ơi, con đi chơi với bạn học mà, mẹ cứ gọi điện đến làm con bị bạn học trêu đấy!"

Vào phòng không lâu, Phương Khả Khả thay đồ xong thì đi ra: "Mẹ, hôm nay con đi thử vai, khuya mới về được."

Lâm Mai nói: "Thử vai cái gì? Có đáng tin không? Hay để mẹ đi cùng con. Thật là, nhà chúng ta không thiếu tiền, con còn chưa tốt nghiệp, sao lại tự rước mệt vào thân thế?"

"Là do bạn học cùng lớp con giới thiệu, rất đáng tin, mẹ không cần lo quá đâu. Đúng rồi, mẹ có thể cho con xin ít tiền không? Người ta giới thiệu công việc cho con, con mời người ta đi ăn cơm."

Lâm Mai lấy hơn một nghìn tệ từ trong ví ra, nhét vào tay con gái.

Phương Khả Khả đếm, là mười lăm tờ, nói: "Mẹ còn nhiều hơn không? Nhà bạn học của con có điều kiện khá tốt, mời người ta ăn cơm không thể keo kiệt được đâu."

Lâm Mai nói: "Một nghìn năm trăm tệ cũng ăn một bữa cơm cũng không quá kém đâu? Hơn nữa, trong nhà cũng chỉ còn ít tiền mặt đấy thôi. Nếu không lát nữa mẹ chuyển thêm cho nhé?"

"Vậy cũng được, mẹ, con đi trước đây."

"Khả Khả, con ăn cơm không? Mẹ làm bữa sáng cho..."

Lâm Mai còn chưa lái xe xong thì Phương Khả Khả đã đi mất rồi. Lâm Mai đóng cửa lại, quay đầu cười ngai với Trình Tiểu Hoa: "Con lớn, cánh cứng rồi. Ôi, càng lớn càng không quản được nó mà. Vẫn là hồi còn bé tốt hơn, cô nói gì nó cũng nghe hết."

Trình Tiểu Hoa cười, không nói gì thêm. Nếu như cô không nhìn lầm thì âm khí trên người Phương Khả Khả còn nhiều hơn so với Lâm Mai. Nhất định cũng là do bị âm hồn quấn. Mà theo lời Lâm Mai kể, Trình Tiểu Hoa phán đoán thì khả năng của âm hồn khá yếu. Lúc con người còn tỉnh táo, dương khí vượng, một âm hồn yếu không thể động tay động chân. Chỉ có thể đợi đến lúc con người ngủ, thì quấy nhiễu ở trong mộng, hơn nữa, có thể làm bao nhiêu lần đều dựa vào sức mạnh của âm hồn mà xác định. Cho nên vừa rồi Trình Tiểu Hoa mới hỏi như vậy.

"Tối qua không có việc gì, cháu cũng nên cáo từ thôi."

Trình Tiêu Hoa tạm biệt Lâm Mai, không một tiếng động theo dõi Phương Khả Khả.

Phương Khả Khả khá cao, khoảng chừng một mét bảy lăm, vóc người cao gầy. Ngũ quan rất đẹp, mái tóc xoăn, cho dù cô ta có đội mũ lưỡi trai, mặc quần áo bình thường thì ở trong đám đông vẫn rất thu hút.

Nghe Lâm Mai kể, với sự kì công bồi dưỡng của cô ấy, từ nhỏ Phương Khả Khả đã đa tài đa nghệ, năm trước đỗ học viện điện ảnh với thành tích xuất sắc. Có thể nói, con gái là niềm kiêu ngạo lớn nhất của cô ấy.

Phương Khả Khả lái xe đi vòng vòng trên đường, cuối cùng dừng lại ở một quán cà phê nhỏ. Quán cà phê không đông khách lắm, ở một góc gần cửa sổ có một người con trai tầm hai mươi tuổi đang ngồi, vừa thấy Phương Khả Khả đến thì vui mừng ra mặt: "Em yêu, em đến rồi, anh đợi em hơn một giờ, không thấy em, anh còn tưởng rằng em định cho anh leo cây đấy!"

Phương Khả Khả không vui gạt tay đối phương ra, lục xấp tiền trong túi ra, ném trên bàn: "Tránh xa tôi ra! Cần!"

Người con trai nhặt tiền lên, đếm xong thì đen mặt hỏi: "Một nghìn rưỡi? Em đuổi ăn mày à?"

Phương Khả Khả nói: "Đoàn Kiệt, anh đừng có mà quá đáng! Tôi chỉ là một sinh viên, không tự kiếm được tiền! Mấy tháng tiền tiêu vặt trong nhà

cho, tôi đâu đưa một nửa cho anh, anh còn muốn sao nữa hả?"

Người con trai tên Đoàn Kiệt kia cười ha ha: "Nhà em có nhiều tiền như thế, muốn mấy vạn tệ đâu có khó khăn gì?"

Phương Khả Khả nói: "Tiền trong nhà ở chỗ cha mẹ tôi, bình thường chỉ cho tôi tiền sinh hoạt, không có chuyện tự dưng cho tôi vài vạn tệ đâu? Đoàn Kiệt, anh đi tìm việc hăn hoi mà làm đi, đừng chơi bời lêu lổng qua ngày nữa."

"Bạn gái anh là người có tiền, anh còn phải đi làm vất vả kiếm tiền làm gì nữa?" Đoàn Kiệt dựa vào ghế, vắt chéo chân: "Không có tiền cũng được, hôm nay em đi thuê phòng với anh đi. Dù sao em cũng làm bạn gái anh lâu như vậy, vẫn nên tận nghĩa vụ đi chứ."

"Tên lưu manh nhà anh!" Vẻ mặt xinh đẹp của Phương Khả Khả đầy vẻ tức giận, cần túi xách muốn đánh vào đầu Đoàn Kiệt, Đoàn Kiệt vung tay đỡ được, tay kia nắm chặt chiếc cằm xinh đẹp của Phương Khả Khả, chặc chặc, thở dài nói: "Một khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nếu bị phá hỏng thì phải tốn bao nhiêu tiền mới có thể sửa được đây?"

Phương Khả Khả không giãy dựa được, chỉ có thể trừng mắt nhìn gã.

Người phục vụ trong tiệm cà phê thấy không ổn, vội nói: "Không được động tay! Cô có muốn chúng tôi báo cảnh sát giúp không?"

Đoàn Kiệt buông Phương Khả Khả ra, ng ồi xuống ghế, vẻ mặt không thêm
đề ý.

Phương Khả Khả lại có chút khẫn trương: "Không, không cần báo cảnh sát.
Đây là bạn của tôi."

"Bạn trai!" Đoàn Kiệt vô sỉ b ồi thêm một câu.

Dương sự đã nói thế thì người phục vụ chỉ có thể tức giận rời khỏi.
Phương Khả Khả thấy người đã đi xa, oán hận hỏi Đoàn Kiệt: "Rốt cuộc
anh muốn như thế nào!"

Đoàn Kiệt nói: "Rất đơn giản, anh muốn em kết hôn với anh."

Phương Khả Khả nói: "Tôi vẫn còn đang đi học, còn chưa đến tuổi kết hôn
theo quy định, sao có thể kết hôn với anh được?"

Hình như edit này có hơi lủng củng xí :3 không biết để hình trai đẹp có làm
tăng thêm lượt thích của chương này không ạ :v

Chương 106

Giày múa màu đỏ

Đoàn Kiệt nói: "Không lấy được giấy chứng nhận đăng ký kết hôn cũng không sao. Có thể tổ chức tiệc cưới trước, rất nhiều người ở quê anh đều sinh con trước rồi mới đăng ký kết hôn. Có gì đâu?"

Phương Khả Khả cự tuyệt: "Không được!"

Đoàn Kiệt cười lạnh: "Em có biết hậu quả là gì chưa?"

Phương Khả Khả: "Mẹ kiếp, anh muốn tiền chứ gì? Mười vạn tệ đủ chưa? Muốn mười vạn cũng được, anh phải cam đoan về sau sẽ không quấn lấy tôi nữa, tôi sẽ cho anh!"

Đoàn Kiệt nói: "Mười vạn tệ mà đã muốn cắt đứt quan hệ giữa chúng ta sao? Sao được? Anh đã đi đâu tra rồi, cha của em là người quản lý một công ty đã niêm yết, nghe nói lương một năm vài trăm vạn. Trong nhà chỉ có một đứa con gái duy nhất, mọi thứ sau này không phải đều cho em sao? Cho nên, anh thấy làm con rể nhà em vẫn có lợi hơn. Huống chi, em lại xinh đẹp như vậy, so với trước kia còn đẹp hơn. Trước kia..."

"Đừng có nhắc chuyện trước kia. Anh đừng có mà ép điên tôi, cùng lắm tôi với anh cá chết lười rách!" Phương Khả Khả giận điên lên, sắc mặt vì tức giận mà trở nên trắng bệch.

Đoàn Kiệt cũng sợ sẽ chọc điên cô ta, giọng điệu hòa hoãn nói: "Đừng tức giận nữa! Anh cũng không tham tiền như vậy, cái chính là sợ em vứt anh đi thôi mà? Chỉ cần em theo anh thì tiền anh cũng không cần nữa."

Phương Khả Khả cười lạnh: "Không tham tiền mà lúc nào cũng tìm tôi vòi tiền?"

Đoàn Kiệt nói: "Không phải là do anh nghèo sao? Hay là em nhờ cha em tìm cho anh một công việc có thể diện để làm đi. Có công việc thì có tiền trong tay, em cũng không chê anh nữa."

Phương Khả Khả nói: "Tôi cảnh cáo anh đừng có mà có ý định xấu gì với cha mẹ tôi! Nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu!"

Đoàn Kiệt nói: "Cái này không được, cái kia cũng không được, là em quá đáng hay anh quá đáng hả? Giờ cuộc sống tốt hơn rồi là muốn sút anh đi đúng không? Luôn miệng nói sau này sẽ kết hôn với anh, thế mà giờ đến cả ngủ cũng không cho ông đây ngủ!"

Giọng gã có chút lớn làm những người phục vụ đều nhìn qua.

Phương Khả Khả vội nói: "Anh kêu cái gì mà kêu? Không phải là anh muốn chuyện kia sao? Được thôi, tôi đồng ý với anh."

Nghe vậy Đoàn Kiệt vô cùng mừng rỡ, kéo tay Phương Khả Khả lên hôn một cái: "Bảo bối, anh nhất định sẽ thương em, sẽ đối tốt với em! Lần đầu nên chúng ta chọn chỗ tốt một chút nhé. Khách sạn Tịch Giang được không? Nghe nói là khách sạn năm sao đấy."

Sắc mặt Phương Khả Khả không vui, rút tay ra: "Hai ngày nữa tôi còn có việc, như vậy đi, ba ngày nữa tôi tới gặp anh."

Tuy muộn hai ngày, Đoàn Kiệt có chút không vui, nhưng ngẫm lại thì lại sợ chọc giận cô ta nên nói ngay: "Được, ba ngày nữa thì ba ngày nữa. Sau này, anh nhất định sẽ yêu em thật tốt!"

Hai người bọn họ đều không phát hiện ra Trình Tiểu Hoa ngồi ở bàn ngay gần họ, đường đường chính chính nghe hết cuộc hội thoại của cả hai. Hai người đó còn nói thêm một lúc nữa, Phương Khả Khả từ chối lời mời cùng ăn trưa của Đoàn Kiệt rồi rời đi.

Sau đó, quả thực Phương Khả Khả có đi cùng với một bạn học nữ đi thử vai. Thử vai xong, hai người cùng đi ăn cơm. Chọn một nhà hàng bình dân, một bữa cơm tối cũng trên dưới một trăm tệ. Ăn cơm xong thì đi xem, rồi ai về nhà nấy. Ngoài đoạn nói chuyện với Đoàn Kiệt ra thì không hề có chuyện gì khác thường cả.

Buổi tối hôm nay, Trình Tiểu Hoa vẫn ở lại nhà Lâm Mai, cũng giống như hôm qua, không hề phát sinh chuyện lạ gì cả.

Sáng sớm hôm sau, Trình Tiểu Hoa mới ra khỏi nhà Lâm Mai thì gặp ngay Cảnh Thù và Sơn Miêu cũng đang ở trong khu chung cư.

Sơn Miêu thấy Trình Tiểu Hoa thì khó nén sốt ruột nói: "Manh Manh mất tích, điện hạ nói Manh Manh gặp phải tà linh!"

Trình Tiểu Hoa giật mình, vội hỏi: "Sao lại như thế được?"

Cảnh Thù nói qua mọi chuyện, rồi bổ sung thêm: "Ta vốn cho rằng chỉ là chuyện bình thường, sau đó lại nghe Sơn Miêu kể rằng tối hôm trước lúc nó đi với Manh Manh thì có nhặt được một đôi giày múa màu đỏ. Ta cảm thấy chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ của em."

Trình Tiểu Hoa nghe thấy "đôi giày múa màu đỏ" thì cau mày: "Sao lại là giày múa nữa?"

Bây giờ linh lực của Trình Tiểu Hoa đã đạt ở cấp T2, sắp tiến vào cấp T3, lại có thêm sự trợ giúp của Minh Âm Linh nên thực lực đã tăng lên đáng kể, bất yếu ma quỷ quái không phải là việc gì khó khăn với cô nữa. Cho nên lúc nhận nhiệm vụ này không hề nói Cảnh Thù đi cùng. Nhưng không

đi cùng, không có nghĩa là hẳn không quan tâm mà ngược lại, nhiệm vụ của Trình Tiểu Hoa, hẳn đều nắm rõ.

Lại nghe Cảnh Thù nói: "Nhiệm vụ của em không phải cũng có đề cập đến một đôi giày múa kì quái sao? Trùng hợp là địa điểm trong nhiệm vụ của em là Hoa viên Kim Sắc mà nhà bà ngoại Mạnh Mạnh cũng ở đây. Cho nên, hẳn là cùng một đôi giày."

Trình Tiểu Hoa nghe vậy thì cũng cảm thấy rất có khả năng, liền hỏi Sơn Miêu: "Đôi giày đó như thế nào, em miêu tả lại cho chị để chị hỏi Lam Mai, xem có phải là đôi giày mà cô ấy mất không. Nói cũng lạ, hai tối vừa rồi đều không thấy âm hồn đến quấy phá, âm khí trên người Lâm Mai cũng nhạt dần đi. Hóa ra là bám vào trên giày. Đúng rồi, điện hạ, tại sao không bám vào trên người thân mà lại bám vào đôi giày vậy?"

Cảnh Thù nói: "Âm hồn quá yếu, không thể bám vào trên người. Nếu không chỉ một âm hồn có thể tự do chiếm xác của người thân thì nhân gian đại loại rồi. Tựa như linh hồn Vương Xuyên trước đây, cũng là trong trường hợp đặc biệt mới chiếm được. Nhưng nếu một đồ vật có mối liên hệ với âm hồn, ví dụ như rất thu hút âm hồn thì nó có thể bám vào đồ vật đó một cách dễ dàng. Mà đồ vật đó, nếu như bị người có dương khí yếu sử dụng, âm hồn sẽ đợi đến lúc thích hợp thoát khỏi vật trung gian mà gây ảnh hưởng đến người sống."

Trình Tiểu Hoa lấy làm lạ hỏi: "Nếu bám vào giày, Sơn Miêu, sao em không phát hiện ra hả? Còn để Mạnh Mạnh nhạt mang về hả?"

Sơn Miêu nói: "Em, em không biết giày đó có vấn đề. Hơn nữa, lúc đó em cũng không thấy có vấn đề gì không thích hợp. Mạnh Mạnh nói thích đôi giày đó, muốn c ần v ềđưa cho mẹ em ấy xem r ấ đi mua một đôi giống như thế."

Với năng lực của Sơn Miêu, âm h ồn bình thường không thể nào trốn được chiếc mũi thính như chó nghiệp vụ của cậu, nhưng âm h ồn bám vào đôi giày múa màu đỏ lại có thể tránh thoát, rốt cuộc là do đâu?

Hôm nay Phương Khả Khả chỉ trng điểm nhẹ, giữa hè mà đeo khẩu trang và đội mũ, tự che kín bản thân lại. Sau khi rời khỏi nhà, cô ta đến một thẩm mỹ viện có tên là "Thẩm mỹ viện Hàn Mỹ".

Thẩm mỹ viện tư nhân này có ba t ầng, trang trí nội thất đơn giản hào phóng. Bác sĩ trực ở qu ầy thủ tục nho nh ấ lễ độ, đ ầu tiên hỏi một chút v ề tình trạng của Phương Khả Khả, sau đó dẫn cô ta lên một phòng khám ở t ầng hai.

Ng ồi trong phòng khám là một bác sĩ trung niên, khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, họ Bành, cũng là viện trưởng của thẩm mỹ viện này, rất có thâm niên trong ngành, nhi ều người vì sự nổi tiếng của ông ta mà đến thẩm mỹ viện này.

Sau khi Phương Khả Khả ng ồi xuống ghế, viện trưởng Bành cẩn thận làm kiểm tra cho cô ta một lượt. Sờ nắn mũi, nhìn kh ỏe mắt, sau đó hài lòng gật đ ầu: "Khôi phục rất tốt."

Phương Khả Khả nói: "Có thể bị phát hiện ra không? Cháu không muốn người khác biết mình từng đi phẫu thuật thẩm mỹ."

Viện trưởng Bành nói: "Yên tâm, không thể bị phát hiện. Hơn nữa, giờ sinh viên phẫu thuật thẩm mỹ rất nhiều, nhưng chỗ mà cháu chỉnh cũng không nhiều, có bị phát hiện thì cũng không có nhiều vấn đề đâu."

Phương Khả Khả hỏi thêm một vài điều cần lưu ý sau phẫu thuật, sau đó thì rời khỏi thẩm mỹ viện.

Công việc ở thẩm mỹ viện rất bận rộn, sau khi viện trưởng Bành khám bệnh, làm xong hai cuộc phẫu thuật thì sắc trời đã muộn. Trong thẩm mỹ viện, ngoài người trực ban ra thì các nhân viên y tế khác đều lục tục tan làm.

Viện trưởng Bành đang thay quần áo trong phòng làm việc của mình thì nghe thấy một tiếng "cách" kéo dài, cửa cũng chầm chậm mở ra. Một đôi giày múa màu đỏ chậm rãi đi đến, đế giày mềm nên đi lại không hề phát ra một tiếng động nào cả.

Viện trưởng Bành tưởng rằng là lao công đi vào làm vệ sinh nên có chút không vui nói: "Nói bao nhiêu lần, trước khi vào phải gõ..."

Quay người lại thì thấy là một cô bé xinh xắn, mặc váy công chúa màu trắng, đi tất dài màu trắng, chân đi một đôi giày múa màu đỏ tươi giống như màu máu thấm vào, hình thành sự đối lập với chiếc váy trắng nõn.

"Cô bé, sao cháu lại ở trong này? Cha mẹ cháu đâu?" Trước kia ông ta đã gặp rất nhiều người mẹ trẻ dẫn con cùng đến bệnh viện. Chẳng lẽ cô bé này là người nhà bệnh nhân.

Cô bé ngẩng mặt, trên khuôn mặt không hề có chút biểu cảm nào, dùng một đôi mắt to tròn vô tội nhìn chằm chằm viện trưởng Bành, làm cho viện trưởng Bành không hiểu nổi.

Viện trưởng Bành không có kiên nhẫn hỏi thêm gì nữa, chỉ nói một câu: "Chú sắp tan làm, sẽ khóa cửa phòng này lại. Nếu muốn tìm cha mẹ thì cháu ra ngoài hành lang tìm đi."

Nói xong, ông ta đi đến tủ quần áo, thấy cô bé vẫn không nhúc nhích chỉ nhìn chằm chằm chính mình thì muốn kéo cô bé ra ngoài. Không ngờ, lúc ông ta muốn cúi xuống thì đôi tay vẫn giấu ở sau lưng vươn ra, trong tay cầm một con dao gọt hoa quả, nhắm vào người viện trưởng Bành mà đâm mạnh xuống. Ai mà có thể ngờ được là một đứa nhỏ ngây thơ sẽ làm như vậy, thời cơ chuẩn xác, động tác không chút do dự, ra tay vừa nhanh vừa ngoan độc giống như sát thủ đã được huấn luyện, cực kì chuẩn xác mà đâm vào bụng của viện trưởng Bành.

Lúc viện trưởng Bành kịp phản ứng lại thì đã thấy con dao đâm vào trong cơ thể mình, ông ta hét lên một tiếng, vung tay đánh vào trên mặt bé gái

làm cô bé bị đánh ngã ng ồi trên n ền đất, khoe môi rỉ máu.

Mà vào lúc này, y tá trực ban bên ngoài nghe thấy tiếng kêu khác lạ, vội vàng đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, vừa thấy cảnh tượng bên trong thì sắc mặt trắng bệch, che miệng hét to.

Viện trưởng Bành đã ngã vào trong vũng máu, muốn đứng dậy mà không đứng được, khoe miệng co lại, muốn nói mà không thể nói lên lời.

Có nhiều người chạy vào phòng hơn, người thì nhanh chóng sơ cứu, người thì báo cảnh sát. Trong một đám hỗn loạn, cô bé đi giày màu đỏ đang muốn lạng lẽ trốn đi thì bị y tá bên cạnh giữ lại: "Cháu là ai, sao cháu lại ở đây? Ối, trên người cháu có máu này!"

Chương 107

Giày múa màu đỏ 6

Cảnh sát nhanh chóng đến nơi, là người duy nhất xuất hiện trong phòng vào thời điểm người bị hại xảy ra chuyện, cô bé bị cảnh sát đưa về cục.

Sau khi đến cục cảnh sát, không biết có phải do bị dọa sợ hay không, cô bé bắt đầu khóc. Cho dù cảnh sát hỏi gì cũng không trả lời. Cứ khóc mãi, khóc mệt thì nằm sấp ở trên bàn ngủ.

Cảnh sát lấy được dấu vân tay trên hung khí, kinh ngạc nhận ra dấu vân tay đó là của cô bé kia.

Cô bé đã tỉnh, hỏi vài lần thì thút tha thút thít nói: "Chú xấu! Muốn bắt nạt cháu, cháu, cháu sợ hãi. Cho nên... Cháu không phải cố ý, các chú đừng nói cho mẹ cháu biết. Cháu sợ mẹ đánh lắm."

Nghe vậy, cảnh sát đã hiểu được chút ít. Từ trong lời nói của cô bé này có thể phỏng đoán rằng, viện trưởng Bành kia hẳn là muốn động tay động chân làm việc xấu, nên dưới tình thế cấp bách cô bé mới dùng dao làm ông ta bị thương.

Nhưng cũng không thể chỉ nghe lời nói của một bên, kết luận thế nào thì còn phải chờ đi điều tra kĩ càng đã. Bây giờ viện trưởng Bành vẫn còn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm về tính mạng nên không thể nào đối chất được. Mặt khác, còn phải đi điều tra xem người giám hộ của cô bé này ở đâu.

Ngoài những lời trên, cô bé không hề nói thêm gì nữa. Lúc hỏi mà tỏ chút thái độ không kiên nhẫn, nóng nảy là sẽ khóc cho xem. Nếu như là người bị tình nghi, cảnh sát còn có thể tiến hành thẩm vấn. Nhưng đứa trẻ này còn chưa đến mười tuổi, sao có thể thẩm vấn được?

Hết cách, cảnh sát đành phải chụp hình cô bé lại, đi đến các trường học để đi điều tra. Nhìn cách ăn mặc của cô bé cũng khá tốt, chắc là nhà ở thành phố rồi? Nhưng Vương Manh Manh lại học ở thành phố Yến Vân, cho dù tra hết cả Vọng Giang cũng không tra ra được.

Nhà họ Vương tìm không thấy Vương Manh Manh thì đã lo đến sắp phát điên rồi, mãi đến lúc này, Cảnh Thù mới nói: "Nếu không thì báo cảnh sát đi. Nhiều người tìm cũng dễ hơn."

Lúc này cô Vương mới vỡ đầu một cái, trách mình hồ đồ, sao không nghĩ ra nhỉ? Cô chỉ cảm thấy nếu là tà linh thì có sự hỗ trợ của thầy pháp thì tốt hơn. Lại không biết rằng "thầy pháp" không giỏi tìm người.

Lúc này, di động của Trình Tiểu Hoa cũng nhận được nhắc nhở: [Lời nhắc nhở ám áp từ Địa phủ Tư: Nhiệm vụ của ngài sẽ hết hạn trong bốn mươi

tiếng nữa, xin mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, tránh nhiệm vụ bị thất bại!]

"Đm!" Trình Tiểu Hoa không nhịn được mà chửi bậy. Hệ thống đánh giá nhiệm vụ lần này có độ khó thấp nên chỉ cho cô bốn ngày để hoàn thành nhiệm vụ.

Cảnh Thù nói: "Việc này có liên quan đến bên kia, em cứ qua đó canh chừng đi. Nhà họ Vương có ta lo, em cứ quan tâm đến mẹ con Lâm Mai là được, nhất là phải chú ý Phương Khả Khả nhiều vào."

Có Cảnh Thù lo bên này, Trình Tiểu Hoa cũng cảm thấy an tâm, sau khi nói với cô Vương thì rời khỏi đây.

Ngày hôm nay là một ngày cực kì bất an đối với Phương Khả Khả. Từ sáng sớm, cô ta không ngừng nhận được tin nhắn nhắc đi hẹn hò của Đoàn Kiệt. Sau khi gửi vài tin mà không thấy trả lời, Đoàn Kiệt gọi điện tới.

Phương Khả Khả cắn răng, giống như đã hạ quyết tâm, nhận điện thoại của Đoàn Kiệt: "Tôi không muốn đi khách sạn. Cứ gặp ở phòng anh đi."

Đoàn Kiệt cười: "Chỗ anh thuê phòng đi đâu kiện không tốt lắm, chỉ sợ sẽ làm cho trải nghiệm lần đầu của em không tốt đẹp thôi."

"Không sao, tôi không để ý."

Dứt lời, Phương Khả Khả cúp điện thoại, đi rửa mặt rồi xách túi đi ra ngoài. Nơi Đoàn Kiệt thuê phòng ở là một chỗ cho thuê ở xóm nhỏ trong thành phố. Tiền thuê nhà so với chung cư nhỏ thì không rẻ lắm, nhưng gần đường cái nên số người thuê khá nhiều. Ở đây có đủ loại người, nên hoàn cảnh cũng không tốt lắm.

Phương Khả Khả trang điểm càng nhẹ. Mái tóc dài búi thành kiểu tóc mà các bà thím hay búi, mặc một bộ đồ rộng rãi, không hề lộ dáng người. Trên mặt không có chút son phấn nào, khuôn mặt có vẻ bình thản hơn nhiều. Hơn nữa lại có kính râm, mũ che đi, không ai chú ý cả.

Gõ cửa, Đoàn Kiệt cười, mở cửa đón Phương Khả Khả vào. Cửa vừa đóng lại, gã đã sốt ruột đến mức muốn nhào đến, Phương Khả Khả đẩy gã, sáng giọng nói: "Lần đầu tiên của người ta, anh cứ định như vậy sao? Rất mất tình thú?"

Đoàn Kiệt hôn một cái lên mặt cô ta: "Tình thú? Em muốn thế nào nào?"

Phương Khả Khả nói: "Anh hôi quá, đi tắm trước đi."

Đoàn Kiệt nói: "Tối hôm qua anh đã tắm rồi, sao có thể hôi được chứ?"

"Anh cũng nói là tối qua mà. Mau đi tắm đi, không sạch không thơm thì đừng mơ đụng vào người em!"

Lúc này Đoàn Kiệt đã tinh trùng lên não từ lâu, đâu còn nghĩ được gì sâu xa, chạy như điên vào toilet tắm rửa. Vừa tắm vừa gọi: "Em yêu, em có muốn vào tắm cùng anh không?"

"Không cần, em tắm rồi."

Thời gian tắm của nam giới vốn dĩ đã nhanh hơn so với nữ giới, nhất là trong tình huống như vậy, Đoàn Kiệt chỉ mất ba phút là đã tắm xong, trên người không mặc gì cả, chỉ đi đôi dép lê, trần trụi trực đi ra khỏi toilet.

Phương Khả Khả đưa cho gã một ly rượu nho, cô ta cười ngại ngùng: "Anh Kiệt, em xem phim thấy họ đều uống một chút rượu trước. Nào, em mời anh một ly."

Đoàn Kiệt nhận lấy ly, hỏi: "Em chuẩn bị rượu từ lúc nào thế?"

Phương Khả Khả nói: "Mua trên đường tới đây thôi. Anh Kiệt, nếu như không nhờ anh thì em cũng không được như giờ. Anh yên tâm, sau này em giàu có nhất định sẽ không quên anh, hai chúng ta sẽ tốt hơn."

"Chỉ cần em theo anh, đời này anh hứa sẽ đối xử tốt với em!" Đoàn Kiệt một hơi uống hết ly rượu, thấy Phương Khả Khả cũng đã uống hết, Đoàn Kiệt đặt hai cái ly xuống bàn, kéo Phương Khả Khả vào lòng, mặt sát lại gần.

Phương Khả Khả vội lấy tay chặn gã lại: "Vội cái gì? Hôm nay em không đi đâu, ở cùng anh cả ngày được chưa? Chúng ta nói chuyện trước đi..."

"Làm xong rồi nói!" Đoàn Kiệt không hôn được lên mặt cô ta thì kéo tay cô tay lên hôn, nhưng không biết vì sao, trong lòng thì muốn, vừa rồi còn lừa dục khó nhịn mà giờ phút này lại thấy có chút mệt mỏi rã rời, ngay cả "tiểu đê" cũng ưỡ oải.

Phương Khả Khả vẫn còn cố tìm đề tài: "Anh Kiệt, anh tính sau này như nào? Ít nhất phải có công việc ổn định, có thành tựu thì em mới có thể dẫn anh ra mắt cha mẹ em chứ. Bây giờ anh như thế này, hai người họ nhất định sẽ không cho phép em hẹn hò với anh đâu."

"Sao phải phí tâm như thế? Chúng ta cứ gạo nấu thành cơm, bọn họ không muốn đồng ý cũng phải đồng ý. Nếu vẫn không được, em cứ mang thai đi, chẳng lẽ bọn họ lại còn bắt em phá thai? Đến lúc đó nhất định sẽ xin anh chịu trách nhiệm với anh cho mà xem!" Lúc nói chuyện, Đoàn Kiệt cảm thấy choáng váng nên lắc lắc đầu theo bản năng.

Phương Khả Khả cũng thừa lúc gã không để ý mà chui khỏi lòng gã.

Mãi đến lúc này Đoàn Kiệt mới nhận ra có chuyện không bình thường. Gã nhìn ly rượu: "Cô, cô bỏ thuốc?"

Phương Khả Khả lùi mấy bước, sắc mặt hoảng loạn: "Đoàn Kiệt, là do anh ép tôi! Tôi cũng không muốn vậy, anh buông ta thôi đi, được không, nể đoạn tình cảm trước đây của chúng ta mà tha cho tôi đi!"

Đoàn Kiệt thoáng chút giận dữ, sau đó lại ra vẻ đáng thương: "Không, anh không ép em. Chỉ là anh quá yêu em, nếu thật sự em không muốn ở bên anh, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em... Những lời hung ác trước kia, chỉ là nhất thời, chứ không thật sự muốn làm vậy..."

Gã lung lay đứng dậy, nghĩ muốn nhào qua bắt lấy Phương Khả Khả. Nhưng Phương Khả Khả nhanh nhẹn tránh thoát được, ngược lại chính gã lại ngã xuống đất.

Phương Khả Khả thấy gã không đứng dậy được, sắc mặt chậm rãi bình tĩnh lại: "Con giun xéo lắm cũng quằn. Dù sao chuyện vi phạm pháp luật tôi cũng đã làm một lần rồi, cũng không ngại làm thêm một lần nữa đâu. Nói yêu tôi? Anh yêu tiền tài của nhà họ Phương thì có!"

"Vương Hiều Linh, cô, cô thật nham hiểm..." Sau khi nói xong câu đó, Đoàn Kiệt nằm rạp trên mặt đất, không còn đứng dậy.

Phương Khả Khả chưa dám tới gần gã ngay, cẩn thận lấy chổi đặt gần cửa chọc vào gã, thấy gã không phải ứng. Phương Khả Khả vẫn lo lắng, chờ một lát, sau khi xác định được thuốc có tác dụng, gã đã hôn mê thì đi đến lôi hần vệt trên giường.

Cô ta dọn dẹp căn phòng, chủ yếu là xóa dấu vết của mình. Sau đó lấy trong túi ra một con dao, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã đàn ông trên giường.

Gã đàn ông này đã bị cô ta chuốc thuốc mê, chỉ cần cắt cổ tay, để máu gã chảy như sông, gã sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô ta.

Cô ta đã suy nghĩ thật lâu, chỉ cần nguy trang thành hiện trường tự sát, cảnh sát sẽ không thể đi đâu tra ra là do cô ta làm được. Dù sao, Đoàn Kiệt chỉ là tên chơi bời lêu lổng đến từ vùng khác, còn cô ta là dân thành phố, sinh viên đại học, gia thế tốt, lại xinh đẹp. Không ai sẽ phát hiện ra mối quan hệ giữa cô ta và gã được.

Đặc biệt nhất là, Đoàn Kiệt không hề có bạn bè, cũng không có ai biết chuyện giữa hai người bọn họ. Còn bản thân cô ta thì người nhà, bạn học đều không biết đến sự tồn tại của Đoàn Kiệt.

Chỉ cần gã chết, mọi chuyện sẽ tốt hơn!

Trong lòng đã hạ quyết tâm, nhưng tay cầm dao lại không ngừng run rẩy, lần đầu tiên giết người, cô ta cũng rất sợ hãi.

"Đừng sợ! Đừng sợ! Tên cặn bã này chết chưa hết tội!"

Phương Khả Khả ngoan tuyệt, một tay nắm lấy cổ tay Đoàn Kiệt, một tay cầm dao nhắm ngay vị trí cổ tay, đang muốn cắt mạnh một nhát thì nghe thấy một giọng nói thanh thúy truyền đến từ phía sau: "Nghĩ cho kỹ, cô thật sự muốn làm tội phạm giết người sao?"

Phương Khả Khả kinh hãi, đột nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy một cô gái tầm tuổi mình, không biết từ lúc nào đã đứng ở trong phòng.

"Cô, cô là ai?" Cô ta hỏi, chìa mũi dao về phía người mới tới.

Trình Tiểu Hoa cười: "Tôi tên Trình Tiểu Hoa, mới gặp cô hôm trước. Sao, quên rồi à?"

Phương Khả Khả nhớ lại, quả thật đã từng thấy cô gái này ở trong nhà mình. Nhưng hiện giờ, cô ta nhìn thấy cửa sổ vẫn đóng, cửa chính cũng đang khóa trong, hơn nữa đây là tầng ba.

Trời, em gái "Phương Khả Khả" này suy nghĩ thật đơn giản, tưởng cắt cổ tay mà dễ à, các chú cảnh sát sẽ phát hiện ra trong máu, hoặc nội tạng của thằng cha này có tồn dư thuốc mê J) toang, ai tự tử lại còn phải uống thuốc mê cơ chứ

Hôm nay em đã có ý định drop truyện L

Chương 108

Giày múa màu đỏ 7

Phương Khả Khả hỏi: "Cô, cô vào đây bằng cách nào?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Tôi vào đây bằng cách nào không quan trọng. Quan trọng là cô nghĩ đi khỏi đây như thế nào? Tự mình đi hay là bị cảnh sát áp giải đi?"

"Tôi không hiểu cô đang nói gì, đây là nhà bạn tôi, sao cô lại tự ý xông vào? Chẳng lẽ mẹ tôi phải cô đi theo dõi tôi?" Phương Khả Khả bắt đầu giả ngây giả ngô nhưng trong lòng vẫn vô cùng cảnh giác. Thậm chí còn bình tĩnh tính toán, nếu như mình ra tay với cô gái này thì có bao nhiêu phần thắng.

Trình Tiểu Hoa đoán được ý của cô ta, nói: "Cô muốn giết cả tôi sao?"

Phương Khả Khả biết không thể giết người thêm lần nữa. Đối phương không bị cô ta hạ thuốc mê, nếu ra tay sẽ tạo ra kinh động lớn, khó tránh khỏi việc bị hàng xóm nghi ngờ.

Phương Khả Khả thu dao về, trấn định nói: "Cô nói bậy bạ cái gì thế hả?"

Trình Tiêu Hoa chỉ cười, mở cửa rồi đi ngay.

Phương Khả Khả ở trong phòng sưng sờ một lát, đem dao ném qua một bên rồi cũng vội vàng rời khỏi. Có người nhìn thấy, nếu tiếp tục hành hung thì không sáng suốt chút nào.

Vương Hiểu Linh – rõ ràng cô ta tên Phương Khả Khả, tại sao Đoàn Kiệt lại gọi như thế? Đây là uy hiếp sao?

Trình Tiêu Hoa cảm thấy mình đã lờ mờ đoán được cái gì đó rồi nên cô lại đến nhà Lâm Mai lần nữa.

Bên cô Vương vừa báo cảnh sát thì ở cục cảnh sát đã ngay lập tức có tin báo về, nói hiện giờ Vương Mạnh Mạnh đang ở đại đội trinh sát hình sự, muốn bọn họ đến đó nhận diện.

Khi Cảnh Thù, Sơn Miêu và cô Vương đến đó thì đã là chạng vạng. Đường như Vương Mạnh Mạnh rất mệt nên đã nằm ở giường xếp của cảnh sát trực ban mà ngủ. Cả người được đắp một cái áo khoác của cảnh sát chỉ lộ mỗi đôi giày múa màu đỏ trên chân.

Cô Vương vừa thấy Vương Mạnh Mạnh thì ngay lập tức chạy đến ôm con, gọi mấy câu mà không thấy cô bé tỉnh.

Cảnh Thù liếc Vương Mạnh Mạnh một cái, nhỏ giọng nói: "Nhóc con này quá mệt nên ngủ say thôi, không có việc gì đâu."

Sơn Miêu vội vàng tiến đến cởi giày trên chân Vương Mạnh Mạnh ra, Vương Mạnh Mạnh lẩm nhẩm một tiếng nhưng vẫn chưa tỉnh.

Lúc đưa giày cho Cảnh Thù, Sơn Miêu lấy làm lạ hỏi: "Giày rất bình thường, không hề có gì khác lạ cả."

Cảnh Thù nói: "Có, rất nhẹ, hơn nữa, giày này và thứ kia đã dung hợp nhau cho nên người không phát hiện ra được."

Sơn Miêu gãi đầu, trong lòng thì tự trách mình vẫn còn kém cỏi, bằng không Mạnh Mạnh đã không phải chịu khổ rồi.

Cảnh sát hỏi cô Vương: "Nhận ra chứ? Khẳng định cô bé này chính là người cô muốn tìm?"

Cô Vương ôm con vào trong lòng, gật đầu: "Đúng vậy, đây là con gái tôi. Ông chí cảnh sát, giờ chúng tôi có thể đi được chưa?"

Cảnh sát nói: "Không thể. Đầu tiên, phải đợi cô bé này tỉnh, xác nhận cô là mẹ của cô bé đã. Sau đó, cô bé này làm người khác bị thương. Tuy rằng bên phía bệnh viện đã thông báo là người kia không chết nhưng giờ vẫn đang ở trong phòng ICU."

Cô Vương nghe vậy vô cùng chấn động, liên tục hỏi: "Cái gì? Làm người khác bị thương? Con gái tôi làm sao có thể làm người khác bị thương được? Người bị thương là ai?"

Đúng lúc này, trong mơ, Vương Mạnh Mạnh dịch người, cảnh phục đắp trên người rơi xuống, trên quần lụa mỏng màu trắng có vài chỗ dính máu, màu máu đỏ tươi cực kì chói mắt.

Cô Vương lo lắng con mình bị thương, còn chưa kiểm tra xong thì cảnh sát đã nói:

"Cô bé không bị thương, bị thương là người khác. Theo lời đứa bé này nói thì đối phương muốn đâm ô nó, cho nên dưới tình huống cấp bách mới cần dao đâm người khác bị thương. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, không phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng dù thế nào cũng là gây thương tích cho người khác nên tiền thuốc men vẫn phải chịu. Về phần có phải đâm ô hay không, cô cần truy cứu trách nhiệm pháp luật hay không thì phải để có kết quả điều tra rồi nói sau."

"Dâm ô? Tên khốn nạn nào? Tôi giết hắn!" Sơn Miêu nghe vậy thì vô cùng tức giận, xắn tay áo lên muốn đi đánh người. Cảnh Thù giữ cậu lại, đưa giày trên tay ra, quơ quơ trước mặt cậu: "Hiểu rõ rồi nói!"

Vốn Lâm Mai đã đi ra ngoài, nhận được điện thoại của Trình Tiểu Hoa thì vội vàng trở về Hiện giờ, nếu trong nhà không có người khác thì Lâm Mai cũng không muốn ở.

"Cô Trình, cô có cách giải quyết chuyện này không? Nếu không có thì tôi đành bán căn nhà này đi." Bởi vì đã hai đêm trôi qua mà chưa thấy Trình Tiểu Hoa có hành động gì nên Lâm Mai tưởng rằng cô không thể giải quyết chuyện này.

Trình Tiểu Hoa đứng cạnh sofa, nhìn những bức ảnh treo trên tường.

Trong ảnh chụp lại quá trình trưởng thành của Phương Khả Khả: đi giày múa màu đỏ, ở trên sân khấu, học bơi bị sặc nước, cả nhà vui vẻ khi đi du lịch nước ngoài... Từng tấm ảnh lưu giữ những kỉ niệm vĩnh hằng.

Trình Tiểu Hoa chỉ Phương Khả Khả trong ảnh, hỏi: "Hồi nhỏ con gái cô mất một mí mà? Sao giờ lại thành mất hai mí rồi?"

Lâm Mai nói: "Tôi và cha nó đều mất một mí, Khả Khả cũng được di truyền như vậy. Sau này con bé lớn lên, luôn nói rằng mất một mí rất xấu nên đi phẫu thuật thành hai mí."

Trình Tiểu Hoa nói: "Ngoài sửa mí mắt thì còn đi thẩm mỹ những gì nữa?"

Sau một chút do dự, Lâm Mai nói: "Còn từng sửa mũi, cằm, làm vào kì nghỉ hè năm trước. Con lớn rồi cũng to gan hơn, nói là đi tham gia trại hè, ai ngờ đâu là đi phẫu thuật thẩm mỹ. Nếu tôi biết được từ đâu thì nhất định không đồng ý. Nhưng nó đã chỉnh xong rồi, người làm mẹ như tôi ngoài đau lòng, mắng vài câu thì cũng không còn cách nào nữa."

Hai người đang nói chuyện thì Phương Khả Khả trở về

Tâm trạng của Phương Khả Khả không tốt, thêm chuyện chờ Đoàn Kiệt tỉnh lại thì phải nói như thế nào càng làm cho cô ta đau đầu hơn. Vốn muốn về nhà mong được ngủ một giấc thật ngon thì lại thấy Trình Tiểu Hoa đang ở phòng khách, hơn nữa còn giống như vừa nói gì với mẹ mình, sắc mặt Phương Khả Khả càng trầm.

"Rốt cuộc cô là loại gì? Sao cứ đến nhà tôi thế?"

Lâm Mai trừng Phương Khả Khả: "Khả Khả, không được mất lịch sự với khách như thế! Cô Trình đến là để giúp chúng ta trừ tà, là khách của mẹ đấy!"

Sau đó cười ái ngại với Trình Tiểu Hoa, nói: "Cô Trình, con gái của tôi bị chiêu hư, mong cô đừng so đo với nó."

Trình Tiểu Hoa không nói gì, quét mắt nhìn Phương Khả Khả rồi thôi. Rõ ràng ánh mắt kia rất lạnh nhạt, không hề mang theo cảm xúc hay biểu cảm. Nhưng mà trong lòng Phương Khả Khả lại đột nhiên căng thẳng, không hiểu sao có cảm giác như bị nhìn thấu tất cả. Cô ta hoảng hoảng hốt hốt trở về phòng mình.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Trình Tiểu Hoa vang lên, là Cảnh Thù gọi. Đầu tiên là nói đã tìm được Vương Mạnh Mạnh, sau đó thì kể lại cho cô nghe về chuyện ở cục cảnh sát.

"Em đang ở nhà của Lâm Mai, anh mang giày qua cho em đi. Cũng đến lúc vật về với chủ cũ."

Sau khi vào phòng, Phương Khả Khả lại vội vàng đi ra. Mấy ngày nay vì phải tính kế loại trừ Đoàn Kiệt, cô ta đã hai đêm không ngủ ngon. Vốn nghĩ muốn về nhà ngủ bù, nhưng chỉ cần nghĩ đến Trình Tiểu Hoa đang ngồi ngoài phòng khách, không biết đang nói gì với mẹ, Phương Khả Khả cảm thấy không thể nào ngủ nổi.

Cô ta ghé vào trên khung cửa muốn nghe xem hai người nói chuyện gì, nhưng nghe một lúc thì chỉ thấy chỉ là tán gẫu chuyện linh tinh mà thôi, giống như không hề nhắc gì đến chuyện lúc trước. Cô ta nghĩ: Cho dù ả có đi cáo trạng, cùng lắm chỉ nói rằng mình có một gã người yêu không ra gì. Những chuyện khác thì ả không thể biết được. Hiện giờ, chuyện quan trọng là giải quyết Đoàn Kiệt kia, nếu không được thì phải đi theo gã. Càng nghĩ càng mệt, đừng nói đến việc đi ngủ, đến nằm Phương Khả Khả cũng không nằm xuống được.

Điện thoại nhận được tin nhắn chất vấn của Đoàn Kiệt, gã muốn gặp cô ta. Phương Khả Khả bị ép, chỉ có thể lấy túi ra, chuẩn bị đi ra ngoài.

Lâm Mai thấy con gái muốn đi ra ngoài thì nói: "Khả Khả, trời sắp tối rồi, con còn muốn đi đâu nữa?"

Không đợi Phương Khả Khả biên ra một câu nói dối, Trình Tiểu Hoa mở miệng nói: "Hôm nay cô đừng đi ra ngoài, ở đây có việc cần cô."

Trong lòng Phương Khả Khả bất an, hoảng loạn: "Làm cái gì? Cô đừng có giả thần giả quỷ. Mẹ, mẹ muốn tìm người trừ tà thì tìm người đáng tin một chút, người phụ nữ này rất giống mấy kẻ buôn thần bán thánh, mẹ mau đuổi cô ta đi!"

Trình Tiểu Hoa cười nhẹ: "Tôi có phải buôn thần bán thánh hay không, một lát nữa cô sẽ biết thôi."

Tuy rằng Lâm Mai chưa thấy Trình Tiểu Hoa thể hiện khả năng thật sự nhưng người này ở nhà cô hai tối, quả thật không hề có chuyện ma quái gì nên vẫn khá tin tưởng vào năng lực của Tiểu Hoa nên trách cứ con gái: "Khả Khả, sao con ăn nói vô lễ thế? Mẹ đã nói với con rồi, cô Trình là do mẹ mời đến, con phải lễ phép chút đi."

Lại hỏi Trình Tiêu Hoa: "Cô Trình, rốt cuộc là con gái tôi cần ở nhà vì chuyện gì?"

Trình Tiêu Hoa nói: "Bây giờ chưa tiện, một lát nữa hai người sẽ biết thôi."

Phương Khả Khả lại mặc kệ, nói: "Cô muốn ép tôi phải ở nhà? Hừ, cô nghĩ cô là ai hả!"

Nói xong thì ngay lập tức đi đến cửa chính, vừa mới chạm vào tay nắm cửa thì bàn tay bị Trình Tiêu Hoa giữ lại: "Tôi đã nói rồi, cô không được đi, dù thế nào cô cũng không thể đi ra khỏi cánh cửa này."

Phương Khả Khả muốn giằng tay ra, nhưng sức Trình Tiêu Hoa bây giờ đâu phải một cô gái bình thường như cô ta có thể giằng ra được? Chẳng những không thể hất tay ra mà còn cảm thấy tay cô bóp càng chặt, xương cốt có chút đau.

Lâm Mai cũng nhận ra chỗ không đúng, khuyên nhủ: "Có việc gì thì bình tĩnh nói, cô Trình đừng động thủ."

Trình Tiêu Hoa mỉm cười buông tay ra, lại hỏi Phương Khả Khả: "Còn muốn đi nữa không?"

Hai mẹ con đi ngủ xuống sofa, Lâm Mai che chở cho con gái mình, nhìn Trình Tiểu Hoa với ánh mắt không mấy thiện cảm. Cô cũng không ngờ, tất nhiên nhận ra là giờ mẹ con cô đang bị Trình Tiểu Hoa ép ở lại. Nhưng mục đích là gì thì Lâm Mai vẫn không biết.

Chương 109

Giày múa màu đỏ 8

Không lâu sau thì cửa phòng bị gõ vang. Trình Tiểu Hoa ra mở cửa, nói: "Sao đến trễ vậy? Em sắp bị hai người họ nghĩ là phần tử bắt cóc rồi đây này."

Cảnh Thù vừa đi vào vừa nói: "Thứ kia mượn tay Vương Mạnh Mạnh làm người khác bị thương, thủ tục bên cục cảnh sát có chút phiền phức nên vậy."

Thấy có người đàn ông lạ mặt vào nhà, trong lòng Lâm Mai lại càng bất an hơn.

"Cô Trình, người này là ai vậy? Rất cuộc các người muốn làm cái gì?"

Trình Tiểu Hoa là người do cô ấy mời đến trừ tà nhưng hiện giờ, tai họa còn chưa được giải trừ mà cô đã dùng thủ đoạn cứng rắn bắt mẹ con cô ấy không được rời khỏi nhà, cũng không hề giải thích tại sao. Hơn nữa không lâu sau thì lại có một người đàn ông lạ mặt đến nhà, nghĩ sao cũng thấy không ổn lắm.

Trình Tiểu Hoa nói: "Thật xin lỗi. Lâm Mai, không phải cô vẫn luôn nghi ngờ là tại sao trong nhà cô lại xảy ra nhiều chuyện cố quái sao? Hiện giờ, tôi cảm thấy có lẽ mình đã biết được nguyên nhân rồi."

"Cô biết? Là chuyện gì?" Lâm Mai nghe thấy Trình Tiểu Hoa đã tìm được nguyên nhân thì cũng không so đo với những hành vi thất lễ vừa rồi của cô nữa.

Trình Tiểu Hoa duỗi tay ra, Cảnh Thù đặt một đôi giày múa màu đỏ lên tay cô. Vốn dĩ đôi giày được bảo quản rất mới nhưng vì Vương Manh Manh đã từng mang, lại thêm việc đi lại ở bên ngoài đường rất nhiều nên đế giày đã bị mài mòn, trên giày cũng dính rất nhiều bụi bẩn.

Nhưng Lâm Mai chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra: "Đây là, giày của nhà tôi mà? Là giày mà hồi nhỏ Khả Khả từng đi! Tôi nhớ là nó đã bị ném ra ngoài cửa sổ, tôi còn từng xuống dưới tầng đi tìm mà lại tìm không thấy. Các người nhặt được nó ở ngoài đó sao?"

Phương Khả Khả vừa nhìn thấy đôi giày thì sắc mặt thay đổi, trên mặt có chút hoảng sợ và bất an.

Trình Tiểu Hoa nói với Lâm Mai: "Như cô đã từng kể, những bức ảnh trên tường đều bị lấy xuống. Nếu như tôi không nhớ nhầm, thì những bức ảnh cô chỉ cho tôi đó đều là ảnh chụp con gái cô khi ở trên sân khấu?"

Lâm Mai không hiểu nhưng vẫn gật gật đầu.

Trình Tiểu Hoa nhìn Phương Khả Khả: "Mẹ cô nói là cô học múa ballet từ nhỏ, giờ còn múa được không?"

Mặt Phương Khả Khả biến sắc, lấp ba lấp bấp: "Tôi, tôi đương nhiên là còn!"

Trình Tiểu Hoa: "Vậy giờ có thể múa một đoạn cho chúng tôi xem được không?"

Phương Khả Khả nói: "Đã hai năm rồi tôi không tập luyện nên có chút không quen."

Trình Tiểu Hoa nói: "Cho dù vài năm không luyện tập thì những gì cơ bản vẫn còn lại chỉ. Không cần múa một đoạn hoàn chỉnh đâu, chỉ cần làm vài động tác là được rồi."

Mồ hôi lạnh chảy trên trán Phương Khả Khả, hoảng hốt nhưng vẫn cố cãi cứng: "Cô bảo tôi múa thì tôi phải múa sao, sao tôi lại phải nghe lời cô? Nơi này là nhà của tôi, mời các người rời đi đi!"

Lâm Mai nghe vậy thì thấy kì quái: "Tại sao lại muốn Khả Khả múa? Chuyện kia có liên quan gì đến múa ballet sao?"

Trình Tiêu Hoa nói: "Đương nhiên là có liên quan. Bởi vì tôi hoài nghi, mấy chuyện đã xảy ra đều để nhắc cô là cô ta không biết múa ballet."

Lâm Mai bật cười: "Con gái tôi đã học múa từ năm 3 tuổi, múa suốt mười mấy năm thì sao có thể không biết..."

Nói được một nửa thì mặt cô ấy sượng lại: "Cô Trình, rốt cuộc cô có ý tứ gì?"

"Con gái cô tất nhiên là biết múa ballet rồi. Nhưng cô ta—" Trình Tiêu Hoa chỉ vào "Phương Khả Khả" mặt mũi đang trắng bệch nói: "Cô ta sẽ không, bởi vì cô ta không phải là con gái cô. Tôi nói đúng chứ? Vương Hiểu Linh mới là tên của cô nhỉ?"

"Phương Khả Khả" vội vàng biện giải: "Cô nói bậy bạ gì thế? Vương Hiểu Linh cái gì, tôi không hề biết gì! Mẹ ơi, mau đuổi cô ta đi đi, cô ta là kẻ lừa đảo, muốn nói vài câu nhảm nhí để lừa tiền nhà chúng ta đấy!"

Lâm Mai càng nghe càng thấy không hiểu ra sao cả: "Sao tôi có thể nhận sai con gái mình cơ chứ? Hơn nữa, nếu như nó không phải con gái tôi thì con gái tôi đang ở đâu?"

Trình Tiêu Hoa thẫn thờ dài một tiếng, tuy rằng cảm thấy lời sắp nói có chút tàn nhẫn nhưng cũng không thể không nói. Cô đặt đôi giày màu đỏ kia

lên bàn trà: "Có lẽ tôi nói thì cô sẽ không tin, vậy nên để cho Phương Khả Khả tự nói cho hai người nghe đi."

Vương Hiểu Linh nghe vậy cực kì kinh hoàng, không thể ng ỡ yên được nữa, cô ta muốn chạy ra ngoài nhưng cửa đã bị Cảnh Thù chặn lại. Hấn không nói không rằng chỉ đứng đó, dùng hành động làm cho cô ta hiểu rằng cô ta không thể chạy trốn được.

Mà vào giờ phút này, đèn trong phòng đã bị Trình Tiểu Hoa tắt đi, chỉ để lại hai ngọn nến, ánh sáng mờ mờ.

Trình Tiểu Hoa dùng linh lực đi ều khiển Minh Âm Linh làm nó kêu leng keng.

Tuy rằng Lâm Mai có chút không hiểu, nhưng trong lòng vẫn có lờ mờ đôi chút, không hề dám thở mạnh, chỉ nhìn chăm chăm động tác của Trình Tiểu Hoa.

H ần phách của Phương Khả Khả rất yếu, yếu đến mức không thể hiện ra trước mặt người khác, chỉ có thể bám vào đôi giày lúc nhỏ của mình. Sau đó, tuy rằng "nó" khó khăn lắm mới không chế được Vương Mạnh Mạnh, nhưng sau chuyện kia, ma lực đã bị tiêu hao rất nhiều.

Mà lúc này, Trình Tiểu Hoa dùng sức mạnh của Minh Âm Linh tiếp sức cho h ần phách của Phương Khả Khả, nên có thể hiện hình được.

Mới đầu Lâm Mai nhìn ánh sáng mờ ảo từ hai ngọn nến cùng tiếng chuông mà rưng tóc gáy. Nhưng tiếng chuông càng dồn dập thì bất an trong lòng càng lớn dần lên. Cô ấy có thể đoán được một chút, nhưng lại theo bản năng mà kháng cự những gì mình đoán được.

Dưới sự thúc giục của tiếng chuông, đôi giày múa màu đỏ chậm rãi tỏa ra từng luồng ánh sáng đỏ. Lúc mới đầu chỉ là những tia sáng mỏng manh mà sau đó càng lúc càng rõ nét, tụ lại giữa không trung thành một thiếu nữ. Thiếu nữ cao khoảng 1m75, người thanh mảnh, mái tóc dài rủ xuống ở một bên, dính rất nhiều máu. Trên mặt cô lại khá sạch sẽ, nhưng chỗ khoe môi lại không ngừng rỉ máu.

Lúc mới thấy, trong lòng Lâm Mai còn sợ hãi, đợi đến khi thấy rõ khuôn mặt kia thì thất thanh gọi: "Khả Khả!"

Quay đầu lại nhìn "Phượng Khả Khả" về mặt sợ hãi, đáy lòng Lâm Mai lại càng sợ hãi hơn, giọng nói cũng run run: "Rốt, rốt cuộc là sao, sao lại thế này?"

"Phượng Khả Khả" nhìn thấy vong hồn kia, theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng hai chân không nghe sai khiến, cô ta ngã sững trên đất, ôm mặt kêu lên: "Mau, mau đuổi thứ này đi!"

Trình Tiểu Hoa hỏi cô ta: "Giờ cô chịu nói thật chưa? Sao cô lại nhắm mắt lại? Cô chiếm thân phận, nhà và cả cha mẹ cô ấy, giờ không cả dám nhìn

cô ấy sao?"

"Phương Khả Khả" chạy đến trốn sau lưng Lâm Mai, rõ ràng rất sợ hãi nhưng vẫn cứng rắn nói: "Mẹ, mẹ phải tin tưởng con. Con là Khả Khả, con gái của mẹ mà! Bọn họ gọi h ần một thứ vớ vẩn lên để lừa mẹ đấy, mẹ nhất định không được tin bọn họ!"

Cảnh Thù cười lạnh: "Sao, muốn đi xét nghiệm DNA không?"

"Phương Khả Khả" không nói nữa.

Lâm Mai nghe đến đó, sao còn có thể không hiểu rõ nữa? Cô bật khóc, mở miệng nhưng lại đau lòng đến mức không thể phát ra âm thanh.

Vốn dĩ trên mặt của vong h ần Phương Khả Khả còn có vẻ oán giận nhưng khi nhìn thấy mẹ khóc, những oán kia, những hận kia đều tạm bị bỏ qua một bên. Cô cúi người, đưa tay ra, muốn lau nước mắt trên mặt mẹ nhưng tay cô chỉ có thể hư vô xuyên qua khuôn mặt Lâm Mai.

Phương Khả Khả cũng khóc, cô há miệng thở mạnh, tựa h ồ là tiếng gọi mẹ, nhưng lại không hề phát ra tiếng. Lâm Mai cuối cùng cũng từ trong bi thương cực độ nói được một câu, nức nở hỏi: "Khả Khả, con bị làm sao thế? Sao không thể nói cho mẹ nghe?"

Trình Tiểu Hoa thay Phương Khả Khả nói: "Cô ấy bị thương ở miệng, không thể nói được."

Lúc trước, Trình Tiểu Hoa bởi vì cái tên "Vương Hiểu Linh" nên mới hoài nghi Phương Khả Khả, nên đã nhắn tin nhờ Quảng Bình tra trên sổ sinh tử. Quả nhiên, Phương Khả Khả đã chết từ lâu, tất nhiên vị này là giả mạo, tên thật là Vương Hiểu Linh.

Nói đến đây thì Phương Khả Khả cũng thật thảm. Diện mạo của cô ấy rất xinh đẹp, nếu có cái gì gọi là khuyết điểm thì chính là mặt có chút to, làm ảnh hưởng đến hiệu quả khi quay chụp. Mà Phương Khả Khả lại luôn muốn làm ngôi sao điện ảnh. Vì thế sau khi thi đỗ học viện điện ảnh, nói dối Lâm mai là cùng bạn bè tham gia trại hè trong một tháng, sau đó đi đến thăm mỹ viện Hàn mỹ tiến hàng phẫu thuật chỉnh hình. Bác sĩ mổ chính chính là viện trưởng Bằng.

Không ngờ được rằng, trong quá trình phẫu thuật xảy ra việc ngoài ý muốn. Lúc đang tiến hành được một nửa thì miệng vết thương lại bị xuất huyết nhiều. Lại thêm chỗ xuất huyết là ở bên trong khoang miệng, máu tươi quá nhiều đổ thẳng xuống họng, khiến ngạt thở, cuối cùng cô chết trên bàn phẫu thuật.

Sau sự việc, bác sĩ mổ chính là viện trưởng Bằng bị dọa đến choáng váng. Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, đang do dự có nên báo cảnh sát hay không thì ông ta thấy Vương Hiểu Linh.

Kể ra thì cũng thật là trùng hợp, dung mạo của Vương Hiểu Linh có bảy phần giống Phương Khả Khả, dáng người cũng khá giống. Đến thăm mỹ viện là muốn chinh một chút. Lòng yêu cái đẹp thì con người ai chẳng có, chẳng sợ đi đâu kiện kinh tế của cô ta không được tốt, nhưng dành toàn bộ mấy tháng tiền lương thì vẫn có đủ chi phí phẫu thuật.

Viện trưởng Bành vừa thấy Vương Hiểu Linh, trong lòng xuất hiện một tia ác niệm.

Lão kinh doanh bệnh viện nhiều năm, mãi mới tạo được chút danh tiếng, chẳng may chuyện phẫu thuật thất bại làm chết người bị lộ ra, danh tiếng sẽ biến mất, bệnh viện suy tàn, đấy chỉ là những thứ nhỏ. Quan trọng nhất là giấy phép hành nghề của lão đã bị treo từ vài năm trước. Kể từ đó lão không còn được cho phép hành nghề nữa, giờ lại có người chết, đây sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự!

Trước đó Vương Hiểu Linh cũng đã từng đến đây làm phẫu thuật, viện trưởng Bành cũng có chút hiểu biết về gia đình cô ta. Biết được gia đình cô ta có đi đâu kiện bình thường nhưng cô ta lại là người rất ưa hư vinh. Vì thế viện trưởng Bành uyển chuyển đề cập chuyện này với cô ta, hi vọng cô ta có thể giả mạo thành Vương Khả Khả. Đối với viện trưởng Bành mà nói, việc này tất nhiên là biện pháp cầu hòa. Nếu như cô ta không đồng ý, tình huống cũng không thể tệ hơn được nữa.

Chương 110

Đôi giày múa màu đỏ (phần cuối)

Lúc đầu, Vương Hiểu Linh có vẻ bài xích. Nhưng không chống lại được lời khẩn cầu và những dụ hoặc mà viện trưởng Bàn vẽ ra. Nhất là khi nghe nói nhà Phương Khả Khả rất giàu, lại vừa mới thi đỗ vào học viện điện ảnh. Nếu như có thể thay thế thân phận của cô ta thì chính mình có thể ngay lập tức trở thành thiên kim nhà giàu. Có lẽ sau khi tốt nghiệp còn có thể tiến vào giới giải trí, làm một siêu sao điện ảnh.

Ngay lúc Vương Hiểu Linh còn đang do dự, Đoàn Kiệt đang chờ bên ngoài đã nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người họ nên ngay lập tức xộc vào, giật giấy Vương Hiểu Linh mau đừng ý đi.

Đoàn Kiệt là bạn trai Vương Hiểu Linh, hai người họ là quen biết khi cùng làm việc ở chung một nhà máy. Đối với Đoàn Kiệt, Vương Hiểu Linh không có tình cảm quá sâu, chẳng qua là cảm thấy, có người yêu thì chi phí ăn uống có người lo cho cũng rất tốt, nên mới đừng ý yêu đương.

Dưới sự cố động của Đoàn Kiệt và viện trưởng Bàn, Vương Hiểu Linh không nhịn được trước những cám dỗ nên đã đừng ý giả mạo.

Vì để cho dung mạo của hai người càng thêm giống nhau, viện trưởng Bành đã tiến hành phẫu thuật một vài chỗ trên mặt cô ta. Khi đó Vương Hiều Linh chỉ nghĩ sau khi trở thành con gái nhà giàu có thì có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh, ngược lại không hề lo lắng có bao nhiêu rủi ro khi phẫu thuật. Càng không hề ý thức được hành vi của cô ta cũng là một hành vi phạm tội.

May mắn là phẫu thuật của cô ta rất thuận lợi. Viện trưởng Bành cho cô ta dùng những loại thuốc nhập khẩu tốt nhất. Sau khi hết sưng phù, khuôn mặt vốn chỉ có bảy phần giống nhau giờ đã giống đến chín phần. Còn lại một phần thì có thể đùn đẩy là do vừa làm phẫu thuật chỉnh hình, giấu điếm được người nhà họ Phương.

Về phần gia đình Phương Khả Khả thì chỉ cần tìm thám tử đi điều tra một chút là ổn rồi. Để tránh bị nhìn ra sơ hở, Vương Hiều Linh còn cố gắng giảm bớt thời gian ở nhà.

Lần đầu tiên về nhà, Lâm Mai thấy mặt cô ta sưng phù, tuy có chút quái dị nhưng ngũ quan vẫn như xưa, là đáng về Phương Khả Khả. Mà sau này biết con gái lừa mình đi phẫu thuật thẩm mỹ thì có câu nhàu vài câu. Vương Hiều Linh giả bộ như giận dữ, trốn ở trong phòng không nói gì.

Sau khi hết tức giận, Lâm Mai vẫn thương con gái, tự mình bụng đói ăn đến cho cô ta. Từ sau khi Phương Khả Khả trưởng thành cũng đã ít nói chuyện với mẹ hơn. Nên ngay từ lúc Vương Hiều Linh không nói gì thì cũng không khiến cho Lâm Mai nghi ngờ.

Vài ngày sau, trường học khai giảng, Vương Hiểu Linh dùng thân phận Phương Khả Khả nhập học. Cũng vừa đúng lúc Phương Khả Khả là tân sinh viên, nên trong trường đều là bạn học, thầy cô mới nên không dễ dàng bị bại lộ. Bình thường thì ở nội trú, ngày nghỉ thì về nhà, nhưng cô ta thường lấy cớ đi ra ngoài, thời gian ở trong nhà không nhiều, cơ hội tiếp xúc với người nhà cũng thiếu, bởi vậy cho dù người làm mẹ như Lâm Mai cảm thấy con gái càng lúc càng xa cách với mình thì cũng không phát hiện ra điều gì khác thường cả.

Viện trưởng Bành chỉ cầu mong việc Vương Hiểu Linh dùng thân phận Phương Khả Khả mà sống, không lộ ra chuyện chết người kia thì đã rất phần khởi rồi.

Người duy nhất làm Vương Hiểu Linh cảm thấy phiền toái chính là Đoàn Kiệt. Gã vốn làm ở trong xưởng, thời gian làm việc dài, công việc cũng vất vả. Từ lúc bạn gái có thân phận mới, gã cũng vọng tưởng muốn được hưởng một chút ưu việt. Mới đầu chỉ là để Vương Hiểu Linh cho gã chút tiền tiêu. Gã thấy cha Phương Khả Khả có thu nhập hàng năm rất cao, đối với con gái thì không tiếc thứ gì. Còn Lâm Mai thì không phải người tiêu xài hoang phí. Quần áo hay những đồ dùng khác đều là Lâm Mai mua cho con gái. Phí sinh hoạt hàng tháng cũng chỉ ở mức tầm tầm so với các bạn học, nếu như xin thêm tiền thì sẽ hỏi mục đích dùng.

Vốn dĩ tình cảm Vương Hiểu Linh dành cho Đoàn Kiệt không nhiều, bị gã vòi tiền nhiều thì nảy sinh phản cảm. Mà Đoàn Kiệt thấy Vương Hiểu Linh bắt đầu bán bỏ mình, sợ bị bỏ nên càng bị vòi vàng. Cuối cùng Vương Hiểu Linh chịu không nổi, suýt chút nữa giết chết Đoàn Kiệt.

Bởi vì bị người cướp mất thân phận, Phương Khả Khả không cam lòng, hần phách vẫn cứ ở nhà b ấ h ấ không chịu đi. Bởi vì ma lực quá yếu, "nó" không thể hiện hình, mà chỉ có thể làm chuyện chút nhỏ nhỏ. Ví dụ như đem mấy bức ảnh chụp mình trên sân khấu xuống, nghĩ là sau khi Lâm Mai nhìn thấy sẽ phát hiện ra con gái giả mạo không hề biết múa ballet.

Mà trước đó, bởi vì Lâm Mai cùng con gái giả mạo thu dọn đồ đạc ngày còn bé, nói nói cười cười vô cùng thân thiết làm cho oán khí của Phương Khả Khả tăng lên, cho nên đêm đó mới có thể đem đồ đạc vứt khắp nơi.

Đáng tiếc, những việc "nó" làm, Lâm Mai đều không thu được "tín hiệu" gì cả. Chỉ đơn thuần cho rằng trong nhà có chuyện ma quái, còn muốn mời người đến bắt ma.

Nghĩ đến những khổ cực mà con mình phải chịu, nghĩ đến sự h ồ đ ồ của chính mình, Lâm Mai hối hận không thôi, cho Vương Hiểu Linh một cái tát mạnh, làm một nửa bên mặt cô ta đều sưng vù lên.

Vương Hiểu Linh muốn khóc, nhưng lại không dám khóc, chỉ nói: "Không thể trách tôi được, tôi không hại chết người. Là viện trưởng Bành giết người.... Tôi chỉ là sợ nghèo, muốn làm con gái nhà có tiền... tôi không hại người..."

Bởi vì viện trưởng Bành là đầu sỏ gây tội nên Phương Khả Khả mới đi đầu khiển Vương Mạnh Mạnh, muốn mượn tay cô bé giết chết hắn. Do đó mới có những chuyện kia.

Lúc này Lâm Mai không rảnh quan tâm đến Vương Hiều Linh, tất cả sự quan tâm của cô đều dồn lên người con gái. Nhìn máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng con gái, nhịn không được muốn vươn tay lau cho con. Nhưng máu lau mãi cũng không ngừng.

"Khả Khả, đau lắm không con? Con vốn đã rất xinh đẹp, sao còn muốn... Lão chết tiệt kia, dám đối xử với con gái cưng của mẹ như vậy... Khả Khả, con làm mẹ đau lòng muốn chết đi được..."

Phượng Khả Khả rất đau, loại đau khô, tuyệt vọng khi nằm hấp hối trên bàn mổ không thể nào so với việc phải nhìn mẹ mình đau lòng khóc nghẹn, trong lòng vừa áy náy vừa khổ sở. Đáng tiếc, cho dù có áy náy nhiều hơn cũng không thể làm Phượng Khả Khả sống lại được.

Làm cho người hờ hững với thảm kịch như Trình Tiểu Hoa cũng phải đỏ mắt. Nhưng mà, cô chỉ có thể vô tình thúc giục, nói: "Phượng Khả Khả, cô cần phải đi. Việc lưu lại dương thế quá lâu không tốt cho cô đâu."

Phượng Khả Khả ngẩng đầu khỏi lòng mẹ, "a a" với Trình Tiểu Hoa. Trình Tiểu Hoa nghe không hiểu nhưng Lâm Mai thì hiểu: "Khả Khả, con muốn thấy cha có phải không? Mẹ đi gọi điện thoại, bảo ông ấy mau về! Cô Trình, cô có thể để Khả Khả ở lại lâu thêm một chút nữa không?"

Trình Tiểu Hoa không phải là người có ý chí sắt đá, nghĩ dù sao thì thời gian hoàn thành nhiệm vụ vẫn còn nên đành ý.

Cha Phương Khả Khả vốn đang đi công tác, nghe nói con gái xảy ra chuyện thì vội vã đáp máy bay trở về. Một nhà ba người, sinh ly tử biệt, bị thương vô tận. Nhưng có bị thương hơn thì cũng không thể giữ hồn phách Phương Khả Khả lại được. Có thể giữ lại cũng chỉ có đôi giày múa màu đỏ đính ngọc trai kia mà thôi.

Đương nhiên, chuyện sau đó thì phải nhờ đến cảnh sát ở Nhân gian giải quyết.

Lâm Mai báo cảnh sát. Cảnh sát tìm thấy một thi thể nữ đang phân hủy ở tầng hầm bị đóng khóa của bệnh viện Hàn Mỹ. Sau khi xét nghiệm DNA, xác thực là Phương Khả Khả.

Không lâu sau đó, viện trưởng Bành cũng tỉnh lại. Nhân chứng, vật chứng có đủ, tất nhiên là không thể chối cãi. Vương Hiểu Linh và Đoàn Kiệt cũng bị bắt. Tuy rằng bọn họ không trực tiếp ra tay giết người, nhưng biết chuyện không báo án, hơn nữa còn cùng viện trưởng Bành lừa gạt người, đây cũng là hành vi trái pháp luật, phải bị xử lý theo quy định.

Về chuyện Vương Mạnh Mạnh gây thương tích, viện trưởng Bành không thừa nhận mình có hành vi dâm ô với cô bé. Nhưng Cảnh Thù nhận ra lúc đó là Phương Khả Khả đi đầu khiến Vương Mạnh Mạnh nói vậy, không phải là ăn không nói có. Hắn dùng pháp lực lên vào ý thức của viện trưởng Bành, quả nhiên, lục được vài sự kiện dâm ô của lão.

Hóa ra, viện trưởng Bành này thường lợi dụng chức vụ, nhân lúc người bệnh đang hôn mê mà giở trò dâm loạn. Đa số các nữ bệnh nhân sau khi tỉnh lại không hay biết gì, số ít cảm thấy có chỗ không đúng nhưng không có chứng cứ nên không thể làm gì được nữa.

Nhờ một vài hành động nhỏ của Cảnh Thù mà viện trưởng Bành đã khai nhận hành vi của mình. Dâm ô trở thành hành vi phạm tội, Vương Mạnh Mạnh vì phòng vệ chính đáng, hơn nữa tuổi còn nhỏ nên không bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Ngoài chút kinh hãi trong quá trình thì đối với Vương Mạnh Mạnh, chuyện lần này cũng có lợi ích nhất định.

Cô Vương lúc đầu giận tức giận vì Phương Khả Khả ám con gái mình. Nhưng sau khi nghe chuyện nhà Lâm Mai thì vô cùng cảm khái. Dù sao, hiện giờ con một khá nhiều, sau khi chuyện xảy ra, cho dù có đòi được công đạo cho con thì nó cũng không về được nữa. Kiếm được nhiều tiền, ở nhà to cửa rộng thì cũng có lợi ích gì?

Sau đó cô Vương nói chuyện với Vương Mạnh Mạnh. Cô đồng ý sẽ không ép Vương Mạnh Mạnh học những gì cô bé không thích nữa. Nhưng cũng muốn Vương Mạnh Mạnh hứa rằng sau này khi lớn lên tuyệt đối không được tự tiện đi phẫu thuật thẩm mỹ. Tuy rằng khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, rủi ro cũng càng lúc càng thấp. Nhưng làm cha mẹ, ai lại muốn nhìn đứa con khỏe mạnh của mình phải lên bàn mổ, có dụng cụ đâm dao kéo cơ chứ?

Wang Mạnh Mạnh nghe Sơn Miêu kể những chuyện đã qua mà bị dọa sợ, nào dám không hứa? Hơn nữa, cô bé cũng rất sợ đau, mới không tự đi tìm khổ sở đâu.

Sau khi về đến tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa vì chuyện của Phương Khả Khả mà sa sút tinh thần, ngồi một chỗ ngẩn người, rồi nói: "Sau này em nhất định sẽ sinh hai đứa con. Con một, thật sự thương tâm không chịu nổi."

Cảnh Thu vô sỉ nói: "Giờ chúng ta sinh luôn đi?"

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương ở cách đó không xa, nghe thế thì che miệng cười trộm.

Trình Tiểu Hoa đỏ mặt, lườm hằm: "Ai muốn sinh con với anh, đi đi, đi cho khuất mắt em!"

Cảnh Thu rất buồn bực. Người khác có bạn gái thì có thể bum ba là bum, sao mình lại phải vất vả như này? Không được, phải nghĩ cách để sớm ngày ăn được Hoa Hoa thôi!

Móa, qua em đang ngồi edit thì cái cục pin máy tính long ra J chưa kịp lưu chương. Giận tím ng nên đi ngủ luôn. -_-

Chờ ời, nghe Cảnh Thù nói mà thấy có chút mùi phắc boiii =]]

Chương 111

Xe buýt chạy lúc nửa đêm

Đường Phong Tình, thành phố Vạn Giang, vì đường chưa được xây dựng xong nên xung quanh chỉ có một vài công trình. Lúc đêm, con đường này cực kì hoang vắng. Giờ là hơn mười một giờ đêm. Trạm xe buýt chỉ có một bà lão đang đợi chuyển xe 314 – chuyển xe duy nhất chạy qua đường Phong Tình, có vẻ như bà lão đó đang đợi người.

Bà lão đó tầm khoảng 60 tuổi, tóc đã bạc một nửa, làn da cũng có nhiều nếp nhăn, hai mắt nhắm lại, giống như đang ngủ. Lúc này có một cô bé mặc váy công chúa màu hồng nhạt, đeo một túi con thỏ từ trong bóng đêm đi tới, giữa đêm khuya yên tĩnh có thể nghe được tiếng hát của cô bé.

Lúc bước vào trạm xe, cô bé không hát nữa. Cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng, quan sát bà lão.

Đúng lúc này, bà lão bừng tỉnh khỏi giấc ngủ, ngáp một cái, quay đầu thấy một cô bé, lại không thấy có người lớn nào đi cùng, nên hỏi: "Cô bé, đã muộn như thế này rồi, sau cháu vẫn còn ở bên ngoài?"

"Sao bà vẫn chưa về nhà ạ?" Khi nói chuyện, cô bé cười ngọt ngào, ngồi xuống bên cạnh bà lão. Giọng cô bé lanh lảnh, làm cho người khác nghe mà thấy vui mừng.

Bà lão cười từ ái: "Bà đang đợi người đấy. Con gái của bà có ca trực đêm, mỗi ngày đều ngồi xe buýt xuống điếm này. Bà sợ một mình nó đi về ban đêm không an toàn, cho nên ngày nào cũng đến chờ nó, rồi cùng nhau quay về Nhà con ở đâu? Cũng đến đây chờ người nhà sao?"

Cô nhóc nói: "Con không đợi người, con chờ xe cơ."

Bà lão còn nói: "Khuya rồi, con chờ xe rồi muốn đi đâu? Con mới có mấy tuổi, con ra ngoài tầm này mà người lớn nhà con không lo lắng sao?"

Đang nói thì một chiếc xe buýt chạy lại gần. Cách cửa kính có thể thấy trong xe có khá nhiều người. Xe dừng lại, cửa mở ra. Cô bé vừa giẫm một chân lên xe, bỗng nhiên bà lão kéo tay, giữ cô bé lại.

Cô bé quay đầu, thấy sắc mặt của bà lão đầy vẻ sợ hãi, giọng nói cũng run run: "Không được đi xe này! Mau xuống xe đi!"

Về mặt cô bé đầy nghi hoặc: "Sao lại không thể lên xe ạ?"

Bà lão nhỏ giọng nói: "Bà vừa nhìn kĩ thì thấy người trong xe đâu không hề có chân, không phải người!"

Cô bé dùng ánh mắt thăm dò nhìn trong xe, trong xe không bật đèn, chỉ có thể nương theo ánh sáng của ngọn đèn được mà thấy được có bảy, tám vị khách ngồi trong. Trong xe có mùi khét, cô bé có chút phản cảm nhưng lại không thể không lên xe.

"Đây là chuyến cuối rồi, nếu không lên xe này thì con không thể về được." Cô bé lại quay đầu cười với bà lão, nụ cười ngọt ngào nhưng bỗng nhiên bà lão cảm thấy sắc mặt của cô bé tái nhợt.

Theo bản năng, bà lão lui về sau một bước, dường như cảm thấy có gì đó trên xe làm bà cảm thấy sợ hãi: "Không, đừng lên xe này."

Cô bé lại không chút do dự bước lên xe, lúc cửa xe đóng lại, khuôn mặt nhợt nhạt tái nhợt của cô bé xuất hiện trên cửa kính, vẫn cười rất tươi.

Xe buýt số 314 lại chuyển bánh, xe dần dần chạy khỏi điểm buýt, hàng cây bên đường, nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ dần dần lui lại phía sau.

Xe buýt vừa rời đi thì một chiếc xe buýt số 314 khác chạy đến. Một cô gái trẻ tuổi xuống xe, kéo tay bà lão, oán trách nói: "Mẹ, con đã nói mẹ đừng đến đón con rồi mà, sao mẹ vẫn còn đến?"

Bà lão nói: "Chuyến cuối không phải là vừa mới rời đi sao? Sao lại còn một chuyến nữa thế?"

"Sao ạ?"

"Con nhìn đấng trước kia, còn có một chiếc 314..." Bà lão vừa nói được một nửa thì lại thôi. Rõ ràng xe 314 kia mới nãy còn ở trước mắt, sao giờ đã không thấy đâu nữa.

Không khí trong xe buýt 314 kia rất trầm mặc, hành khách trên xe đều không nói một câu nào, biểu cảm đại ra, chẳng quan tâm rằng xe đã đi thật xa, cũng không ai nghi ngờ sao còn chưa đến điểm dừng tiếp theo.

Không đến điểm dừng, có lẽ cũng là vĩnh viễn không có điểm dừng.

Thường Tiểu Bạch đi đến bên cạnh tài xế, nói: "Nên dừng lại thôi."

Cùng lúc đó, trong tay của cô bé ngưng tụ một đoàn linh lực, đánh về phía tài xế. Tài xế giật mình một cái, tinh thần hồi phục, nhìn Thường Tiểu Bạch: "Bạn nhỏ, sao cháu lại đánh chú?"

Thường Tiểu Bạch cười hì hì nói: "Bởi vì đầu óc chú mơ màng nên cháu đánh cho tỉnh này. Nếu như chú bất tỉnh, xe sẽ mãi không dừng lại được, chúng ta đều không có cách nào xuống xe được."

Tài xế dừng xe, hoảng hốt nhớ lại sự tình đã qua, thì thào nói: "À, đúng rồi. Tối hôm đó, lửa rất lớn, rất lớn."

Thường Tiểu Bạch nhíu mày theo bản năng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu có vẻ không kiên nhẫn, thúc giục: "Đi thôi, tôi đến dẫn mọi người đi."

Tài xế vẫn còn đang l`âm b`âm: "Lửa rất lớn, rất lớn! Tôi sắp không thở được rồi!"

Lúc nói chuyện, hai mắt y đột nhiên mở to ra, tròng mắt g`ân như rơi khỏi hốc mắt. Hai tay bịt miệng, ho khan, giống như thật sự có khói sặc vào miệng, vào mũi y.

Toàn bộ hành khách trong xe cũng kêu lên.

Có người lấy tay đập vào cửa kính, kêu lên: "Cứu mạng, cứu với, tôi không muốn chết!"

Có người co rúm lại một chỗ mà la hét: "Lửa, lửa! Đừng đến đây, đừng đốt tôi!"

Còn có người ngã xuống hành lang, thân thể không ngừng co giật, khàn giọng hét: "Á! Nóng! Nóng quá!"

Trước khi chết phải chịu nỗi khổ quá lớn, cảm giác đau đớn đó sẽ khắc ghi trong linh hồn, cho dù là sau khi thành ma thì trong thời gian ngắn cũng khó mà tiêu trừ, vẫn nghĩ rằng mình đang trải qua cảnh trước khi chết.

Vốn dĩ nếu gặp phải tình huống này, quý sai đâu đã quen, nhưng Thường Tiểu Bạch lại rùng mình một cái, run rẩy lấy Xích Khóa Hồn ra, còn chưa kịp mở thì ngọn lửa trước mặt bùng lên cao.

Lửa lớn cắn nuốt hết mọi thứ trong xe, ngay cả cửa kính cũng bị ngọn lửa thiêu thành cháy đen. Khói đặc cuộn cuộn, che lấp hết mọi thứ trong xe. Nhưng Thường Tiểu Bạch lại có thể thấy rõ tất cả, mỗi một người bị lửa thiêu cháy kia, dáng vẻ thống khổ kêu rên như một cảnh quay chậm trong phim, lần lượt được chiếu trong mắt cô.

Ngay cả Xích Khóa Hồn cũng giống như bị lửa đốt mà nóng lên. Thường Tiểu Bạch buông ra theo bản năng, hai tay ôm đầu hoảng sợ nói: "Không, không! Đừng đốt tôi! Đừng!"

Lửa đã cháy tới dưới chân Thường Tiểu Bạch, cô bé sợ tới mức nhảy lùi về sau vài bước, lắc lắc đầu thì đã thấy tài xế cả người cháy thành than giã dựa bờ đến cạnh chân mình, đôi tay cháy đen vờ lấy mắt cá chân của Thường Tiểu Bạch.

Cùng lúc đó, vô số giọng nói như vọng về truyên đến: "Thieu nó! Thieu cháy nó!"

"Không, đừng đốt, đừng.." Thường Tiểu Bạch đã quên mất mình có linh lực, đã quên thân phận của mình, cũng quên cả việc phải chạy đi, chỉ như một cô bé bình thường khóc đờ đẫn bất lực, sợ hãi hét lên: "Anh, anh cứu em với..."

"Tiểu Bạch!" Anh trai Thường Thanh kịp thời xuất hiện, một tay ôm Thường Tiểu Bạch vào lòng, ngón tay vẽ vòng, một luồng linh lực như viên đạn nhập vai biến ký ức của Thường Tiểu Bạch.

Thường Tiểu Bạch ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn thấy khuôn mặt anh trai, những bất lực trong đáy lòng được giải tỏa, "oa!" một tiếng r ã khóc càng to hơn.

Thường Thanh vỗ lưng Thường Tiểu Bạch, nhẹ giọng khuyên giải an ủi: "Tiểu Bạch, đừng sợ, những chuyện kia đều đã qua r ã. Em xem, đây chỉ là tâm ma của em mà thôi, em nhìn lại xem, có phải là đã không còn cháy không?"

Trong xe vẫn tối đen, biểu cảm của những hành khách vẫn như cũ, im lặng ng ã một chỗ, không hề hay biết mình là người hay đã là ma. Tài xế vẫn còn đang ho, vừa ho vừa nói: "Lửa quá lớn, nhiều khói quá..."

Thường Tiểu Bạch không dám nhìn nữa, chỉ dựa đầu lên vai anh khóc nức nở, khóc xong thì ngủ luôn.

Thường Thanh thở dài một tiếng, cũng không ép cô bé nhìn nữa. Chỉ một tay ôm em gái, một tay lấy Xích Khóa Hồn, khóa hết đám ma quỷ chết cháy trên xe lại một chỗ, tiện cho việc mang về âm phủ.

Mỗi người đều có chuyện cũ, mỗi quý sai cũng đã từng trải qua những chuyện khác nhau. Chẳng qua, những chuyện đã qua kia, đối với Thường Tiểu Bạch thì nó thấm thiết đến mức cô bé lựa chọn quên đi. Đã mấy trăm năm trôi qua, Thường Thanh vốn tưởng rằng cô bé đã quen, sẽ không ảnh hưởng gì đến nữa, cũng đã quen nhìn em gái hồn nhiên đáng yêu, đáng vẻ giống hệt như cô nhóc bình thường khác.

Bởi vì anh phụ trách hai khu vực, đôi lúc lượng công việc nhiều nên hai anh em sẽ tách ra giải quyết. Vì để cho công bằng, Thường Tiểu Bạch còn phân chia nhiệm vụ. Đêm nay cũng thế, hơn nữa cấp bậc của Thường Tiểu Bạch đã đến tới T3 từ lâu, năng lực không hề kém Thường Thanh, nên Thường Thanh không hề để bụng, không ngờ được lần này lại khởi lại tâm ma của em mình.

Đã hơn hai giờ sáng, trong tiệm hoành thánh đang rất đông đúc, nhiều quý sai xong việc nên đến đây ăn khuya.

A Phòng vừa vào trong tiệm thì đã thấy Tôn Danh Dương, hất mạch, chọn một chỗ trống rồi gọi với: "Tiểu Hoa ơi, cho chị một chén hoành thánh đi."

Tôn Danh Dương liếc A Phòng, không dám tiến tới đáp lời.

Lúc trước A Phòng từng nói, chỉ cần gặp một lần sẽ đánh gã một lần. Sau này, Tôn Danh Dương mặt dày mày dạn dính lại, đúng là bị đánh mấy lần thật. Tôn Danh Dương bị đánh đến sợ, không còn dám trêu chọc A Phòng nữa. Mà sau đó có gặp ở tiệm hoành thánh, A Phòng cũng nể mặt Trình Tiểu Hoa, chỉ cần Tôn Danh Dương không chủ động đến bắt chuyện thì cô ấy cũng không đánh gã, chỉ coi gã như không khí mà thôi.

Chương 112

Chương 112

Đợi đến lúc A Phòng ăn mì hoành thánh xong thì đã gần ba giờ sáng, khách trong tiệm cũng đã rời đi khá nhiều.

Trình Tiểu Hoa lau khô tay, ra khỏi phòng bếp, đến ngồi cạnh A Phòng, cùng cô ấy nói chuyện phiếm. Do mỗi ngày Thường Tiểu Bạch đều đến tiệm hoành thánh "điểm danh", mà đêm nay lại không thấy người đâu, Trình Tiểu Hoa thuận miệng hỏi: "Sao hôm nay Tiểu Bạch không đến cùng chị vậy?"

A Phòng nhai xong miếng hoành thánh cuối cùng, nhìn đồng hồ treo trên tường: "Trước khi đi làm, nó có nói hẹn gặp chị ở đây. Thế mà đã giờ này rồi vẫn còn chưa thấy mặt mũi đâu? Để chị nhắn tin hỏi xem sao."

A Phòng rút ra một tờ khăn giấy lau miệng, rồi lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn:

[Tiểu Bạch ơi, còn không đến đi, tiệm hoành thánh sắp đóng cửa rồi đấy, cô sẽ bị đói đấy nhé!]

Vài phút sau thì nhận được tin nhắn trả lời: [Tôi là Thường Thanh, Tiểu Bạch hơi khó chịu, tôi đưa con bé về trước.]

A Phòng đọc xong tin nhắn, lông mày xinh đẹp không khỏi cau lại: "Tiểu Bạch khó chịu, được anh trai đưa về Minh giới rồi."

Trình Tiểu Hoa thốt lên: "Khó chịu? Có phải bị bệnh rồi không?"

A Phòng phì cười: "Tiểu Bạch là quý sai đấy, đã mấy trăm năm không bị bệnh rồi. Em thật sự nghĩ rằng nó là đứa trẻ bình thường như Vương Mạnh Mạnh đấy à?"

Lại hơi nhếch mép, cảm thấy có chút quái lạ: "Không phải bị bệnh thì sao lại thấy khó chịu nhỉ? Tiểu Hoa, chị đi thăm Tiểu Bạch đây. Thường Thanh vừa ngốc vừa lười, sao có thể chăm sóc trẻ con được chứ?"

Nhìn bóng lưng vội vàng rời khỏi cửa A Phòng, Trình Tiểu Hoa nhịn không được mà lắc đầu. Tuy rằng A Phòng luôn miệng nói Tiểu Bạch không giống những đứa trẻ khác, thậm chí còn hay châm chọc nói cô bé là một lão ngoan đòn mấy trăm năm tuổi, nhưng thật ra trong lòng vẫn coi cô bé như một đứa trẻ con mà thôi.

Vị khách cuối cùng đã rời khỏi, cửa tiệm cũng đến giờ đóng cửa. Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương, Sơn Miêu chia nhau lau bàn, quét dọn, rửa

chén, do đông người nên cũng nhanh chóng làm xong hết mọi việc.

Đợi đến lúc Cảnh Thù tính tiền xong xuôi thì bọn họ cũng đã làm xong hết.

Trình Tiểu Hoa nói: "Mọi người đã vất vả rồi. Giờ ai cần tu luyện thì đi tu luyện, ai nên ngủ thì ngủ đi, chúc ngủ ngon!" Sau đó đi lên tầng.

Cảnh Thù theo sát, luôn miệng gọi: "Hoa Hoa, Hoa Hoa, Hoa Hoa..."

Gọi đến mức da gà da vịt của Trình Tiểu Hoa đều nổi hết cả lên, hỏi: "Sao thế?"

Cảnh Thù xoa tay, cười tủm tủm nói: "Hôm nay là thứ tư rồi."

Trình Tiểu Hoa cười, xoa mặt Cảnh Thù: "Chuyện hẹn hò, tất nhiên là em nhớ rồi. Chúng ta đi đâu chơi giờ? Xem phim hay là đi leo núi? Không thì đi vườn bách thú nhé?"

Cảnh Thù: "Lúc nào cũng quanh đi quẩn lại mấy chỗ đó, rất chi là không thú vị!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Nói vậy là anh đã có ý tưởng rồi đúng không? Đi đâu đây?"

Cảnh Thù vừa muốn mở miệng nói, khước mắt lại thấy ở chân cầu thang có một yêu một quỷ đang nghe lén.

Cảnh Thù lạnh mặt, cố ý nói to hơn: "Lần này hẹn hò nếu có bóng đèn đi theo, bản quân sẽ cho "tắt điện"!"

Vừa nói hết câu thì nghe thấy ở cầu thang truyền đến tiếng bịch bịch chạy xuống tầng, xong đó không còn tiếng động gì nữa, có lẽ đâu bị dọa chạy mất rồi.

Trình Tiểu Hoa huých Cảnh Thù một cái: "Xem tính anh này, không thể nói chuyện bình thường được sao? Sao cứ phải uy hiếp, hù dọa thế hả?"

Cảnh Thù hừ nhẹ: "Đơn giản thô bạo lại có hiệu quả nhất, có vấn đề gì à?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Em cũng không mong anh sửa cái tính cách này nữa. Thôi, cứ nói xem anh muốn đi đâu hẹn hò đi."

Cảnh Thù hôn một cái lên mặt Trình Tiểu Hoa: "Ta chuẩn bị cho em một điếu bất ngờ, Hoa Hoa, em mau đi thay quần áo đi rồi chúng ta đi hẹn hò!"

"Bây giờ? Hơn ba giờ sáng?"

"Dù sao em ngủ hay không ngủ thì cũng chẳng có gì khác cả, mau đi thay quần áo đi!" Cảnh Thù đẩy Trình Tiểu Hoa vào trong phòng, bản thân cũng vui tươi hơn hở trở về phòng thay một bộ quần áo mới.

Bộ quần áo mới này là do tuần trước đi dạo phố, Trình Tiểu Hoa chọn cho hẳn. Áo sơ mi ngắn tay màu xanh lam, mặc ở nhà hay mặc ra ngoài đều được, phối với quần jeans màu xanh sẫm, vô cùng đẹp trai.

Cảnh Thù thay xong quần áo, còn đứng trước gương sửa lại tóc, nhìn trái ngó phải, cảm giác hài lòng rồi mới đi ra khỏi phòng.

Trình Tiểu Hoa cũng đã thay đồ xong. Cô mặc một chiếc váy chữ A màu xanh lam, thân trên ngắn gọn mà hào phóng, làn váy thêu hoa, Trình Tiểu Hoa mặc trên người nhìn vừa thanh thuần vừa có vài phần khí chết cao quý.

Cảnh Thù nhìn từ trên xuống dưới, cười nói: "Cùng là màu xanh lam, đồ đôi đấy, thật là ăn ý quá."

Trình Tiểu Hoa cười: "Bởi vì em biết anh nhất định sẽ mặc cái áo sơ mi này, cho nên mới phối hợp với Diêm La điện hạ đấy."

Hẹn hò vào đêm khuya, nếu là người khác sẽ rất quái dị. Nhưng là Cảnh Thù và Trình Tiểu Hoa thì cho dù ban ngày hay ban đêm thì cũng không có vấn đề gì cả.

Rời khỏi cửa tiệm, Cảnh Thù lấy từ trong túi ra một cái khăn lụa, đưa cho Trình Tiểu Hoa: "Mang vào!"

Trình Tiểu Hoa vừa nhìn đã nhận ra đây là khăn lụa của mình, nói: "Anh lại trộm khăn quàng cổ của em? Giờ là mùa hè, mang cái này sẽ hơi nóng đấy?"

Cảnh Thù nói: "Bịt mắt sẽ không nóng đâu."

Mắt? Đùa cái gì vậy trời?

"Phải mang vào!" Cảnh Thù bất chấp tất cả, bịt mắt Trình Tiểu Hoa lại bằng khăn lụa, trước mặt Trình Tiểu Hoa chột tối lại, không thể nhìn thấy gì cả. Nhưng tay lại được bàn tay to của Cảnh Thù nắm chặt, giọng nói trầm ấm của hắn vang lên, mang theo ý cười: "Tin tưởng ta. Đi theo ta nào."

Bởi vì mắt bị bịt lại nên tai có chút thính hơn. Đi trên đường cái vào lúc rạng sáng nên chung quanh rất yên tĩnh, ngẫu nhiên mới có một chiếc xe chạy qua, hay tiếng khóc chột vang lên thôi.

Đi khoảng mười lăm phút, Trình Tiểu Hoa được Cảnh Thù dắt xuống, đi mấy bậc cầu thang, hình như đang tiến vào bên trong. Lại đứng đợi một lát, chỉ nghe thấy một tiếng "tinh" giống như tiếng thang máy đến. Quả nhiên, sau khi đi vào thì có cảm giác chỗ dưới chân nhanh chóng được đưa lên cao.

Sau khi ra khỏi thang máy, dưới chân rất mềm mại, giống như dẫm lên thảm. Lại đi một đoạn rồi dừng lại, Cảnh Thù ở bên cạnh hình như đang tìm cái gì ở trong túi, sau đó là một tiếng "tíc", giống như tiếng quẹt thẻ.

Trình Tiểu Hoa nhìn không được mà hỏi: "Anh đưa em đến khách sạn à?"

Động tác mở cửa của Cảnh Thù bị ngừng lại: "Làm sao em biết được?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Vậy cũng hỏi, lên thang máy, quẹt thẻ vào cửa, không vào khách sạn thì đi đâu được nữa hả?"

Khi nói chuyện, cô kéo khăn lụa trên mắt xuống nhưng lại bị Cảnh Thù đè lại, ôm cô đến một chỗ rồi đặt cô xuống: "Chờ lát nữa rồi tháo, chờ lát nữa, đừng vội mà!"

Trình Tiểu Hoa vừa giãy dụa vừa nói: "Niềm vui bất ngờ mà anh nói là đưa em đi thuê phòng? Anh có thể trong sáng hơn chút không?"

Cảnh Thù oán trách nói: "Cái người phụ nữ này, sao em cứ như con cá chạch thế hả, suýt nữa là ngã r ã đấy!"

Trình Tiêu Hoa vừa được tự do thì vội vàng kéo khăn lụa che mắt xuống. Vốn đang muốn th ăm oán trách vài câu cũng bị cảnh tượng trong phòng làm cho kinh ngạc há hốc miệng.

Trên sàn, trên bàn đều được trải hoa h òng đỏ. Hơn nữa, vừa nhìn đã biết là được thiết kế tỉ mỉ, tạo hình đều rất tinh tế. Đẹp nhất là ở trên giường, giữa giường dùng hoa h òng xếp thành hình trái tim.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Trình Tiêu Hoa cố ý nói đùa: "Thật đẹp! Có phải anh trộm phòng tân hôn của người ta, r ã mượn hoa hiến Phật không hả?"

Cảnh Thù "hừ" một tiếng, lại đột nhiên làm vẻ nghiêm trang, nói: "Mỗi một đóa hoa ở đây đều do ta tự mình đi đến vườn hoa hái về. Tổng cộng chín nghìn chín trăm chín mươi chín đóa, đại biểu tình yêu của bản quân dành cho em giống như hoa h òng trên thế giới này – bất diệt."

Trình Tiêu Hoa run run, giải thích thì cũng được thôi, nhưng có thể nói bình thường một chút không? Còn bất diệt... Chỉ là tại sao trong lòng cô lại thấy ngọt ngào nhỉ? Còn muốn cười nữa?

Không chỉ trong lòng muốn cười, mà trên miệng cũng không nhịn được mà cười không ngừng. Con gái, có mấy ai là không thích lãng mạn cơ chứ? Huống chi còn là người trong tim mình.

Mà giờ phút này Cảnh Thù đang sờ túi quần, Trình Tiểu Hoa nghĩ bụng, có phải hẳn muốn lấy nhận ra để cầu hôn mình không? Ấy, mình nên làm gì nhỉ? Đừng ý ngay hay là từ chối trước rồi sau đó mới đừng ý? Dù sao thì con gái nên dè dặt chút mới tốt. Ừ, đúng thế, cứ nói để cho mình suy nghĩ hai ngày đã, sau đó thì đừng ý với hắn!

Lúc Trình Tiểu Hoa đang vui mừng suy nghĩ, thì Cảnh Thù rút tay ra khỏi túi quần, mở bàn tay ra trước mặt Trình Tiểu Hoa, lộ ra một cái hộp nhỏ màu hồng nhạt.

Đây là... Trình Tiểu Hoa nhìn chăm chú mấy giây, cuối cùng nhận ra là cái gì, vẻ chờ mong trên mặt biến mất chỉ trong chớp mắt.

Cảnh Thù vẫn còn vui tươi hơn hờ nói: "Hoa Hoa, ta nói cho em biết cái này hay lắm, ta đã nghiên cứu suốt mấy ngày, giờ biện pháp an toàn có rất nhiều, tình huống bình thường sẽ không dính đâu. Tuy rằng trên đó viết là không cam đoan bảo vệ một trăm phần trăm nhưng ta thấy trách là do doanh nghiệp muốn miễn trách nhiệm nên mới nói vậy. Cái hộp này ta đã mất rất nhiều thời gian mới chọn được, trên mạng đáng giá rất tốt đấy. Mà nó có vị dâu tây, nghe nói con gái đều thích mùi này... Hoa Hoa, sao em lại lờm ta?"

Trình Tiểu Hoa không quan tâm đến hình tượng mà chững hông, hằm hừ nói: "Em chỉ biết, anh đưa em đến đây là vì chuyện này! Đờ háo sắc! Lưu manh! Em khinh!"

Cảnh Thù nói: "Ờ, vừa rồi ta quan sát thấy tâm tình em rất tốt nên mới đưa ra yêu cầu này. Đang êm đẹp sao em lại biến sắc rồi?"

Trình Tiểu Hoa thốt lên: "Đó là bởi vì em nghĩ anh lấy nhẫn ra, muốn cầu hôn em! Kết quả anh lấy gì cho em xem?"

Cảnh Thù cười: "Em muốn nhẫn à? Đơn giản! Chờ lát nữa chúng ta đi mua, to như trứng bồng cầu được không? Nghe nói con gái thích kiểu đó nhất."

Trình Tiểu Hoa nói: "Còn to như trứng bồng cầu, anh có biết nó đắt đến mức nào không? Hơn nữa, tiệm trang sức chắc chắn không bán."

Cảnh Thù nói: "Có khó gì đâu? Ngày mai bản quân đến Nam Phi đào cho em một viên to như trứng đà điểu!"

Trình Tiểu Hoa bị hấn chọc cười, sự khó chịu lúc nãy đã tan thành mây khói: "To như vậy sao đeo được? Anh đi mua loại bình thường cũng được, dù sao cầu hôn cũng chỉ là nghi thức."

Cảnh Thù thấy sắc mặt Trình Tiểu Hoa đã dịu xuống, ghé môi vào sát bên tai Trình Tiểu Hoa, nói: "Trời còn chưa sáng, cửa hàng trang sức còn chưa mở, chi bằng làm một chút chuyện trước, không thể lãng phí bầu không khí tốt như này, đúng không nào?"

Tuy rằng Trình Tiểu Hoa có chút bảo thủ nhưng vào lúc như này thì cũng có chút ỡm ờ. Dù sao thời gian yêu đương cũng dài, hiện giờ miễn cưỡng có thể thấy điện hạ là một người đàn ông đáng tin cậy. Quan trọng là trong lòng chỉ có một mình cô, đối với cô cũng rất tốt. Không thể để hấn nhẹn quá lâu nhỉ? Không phải mọi người đều nói đàn ông nhẹn nhều sẽ xảy ra chuyện sao?

Em rất rất xin lỗi mọi người ạ L(

Chương 113

Lửa cháy

Vì thế, sắc mặt Trình Tiêu Hoa ửng đỏ lên, đầu cúi thấp xuống, yên lặng không nói gì. Tất nhiên là Cảnh Thù hiểu được cô đang ngậm đờng ý, ngay lập tức bế cô dậy, sải bước đến bên giường.

“Cuối cùng bản quân cũng thành công!” Cảnh Thù cười to, đặt Trình Tiêu Hoa lên giường đầy hoa hồng, đang muốn nhào tới thì thấy Trình Tiêu Hoa nhảy dựng lên.

“Trời ơi! Anh muốn em bị gai đâm chết sao!!!”

Lúc này Cảnh Thù mới nhớ ra, lúc trước mình dùng linh lực cắt hết những đóa hoa đẹp nhất, vừa đủ số lượng thì mang thẳng đến đây luôn, nhất thời quên mất hoa hồng có gai, sẽ đâm vào người.

“Vợ ơi, ta...”

Cảnh Thù muốn giải thích nhưng Trình Tiểu Hoa đã tức giận rồi, trừng mắt nhìn hắn: “Rốt cuộc em là bạn gái của anh hay là kẻ thù của anh thế hả? Muốn em bị đâm chết rồi đổi bạn gái có đúng không? Ui, đau chết đi được!”

Vì thế hứa hẹn lãng mạn cuối cùng lại biến thành, trong căn phòng đầy hoa hồng đỏ rực, Cảnh Thù căng mắt, dè dặt, cẩn thận gấp từng cái gai hoa hồng ra khỏi người Trình Tiểu Hoa. Vào lúc đó, Cảnh Thù đã thề từ giờ trở đi, hắn sẽ không bao giờ tặng hoa nữa, nhất là hoa hồng.

Sau khi nhổ cái gai cuối cùng ra, rồi bôi thuốc xong, Cảnh Thù mang về mặt đau lòng, rồi nhìn vết thương của Trình Tiểu Hoa. Tuy biết rằng vết thương không lớn nhưng cũng không tiện nhắc lại yêu cầu kia. Nhìn cả một phòng đầy hoa mà hắn thấy thật phiền lòng, nói: “Vợ ơi, hay chúng ta đi xem phim đi?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Gần đây có phim gì hay không... Ấy, anh có người thấy mùi gì là lạ không? Giống như mùi đồ ăn bị nấu cháy quá?”

Cảnh Thù cười xòa: “Gì mà mùi đồ ăn bị nấu cháy, rõ ràng là mùi cháy nhà.”

Trình Tiểu Hoa cả kinh, vội chạy đi kéo rèm cửa sổ ra thì thấy bên ngoài cửa sổ khói đen cuộn cuộn, đang tràn vào theo khe cửa sổ, mà vào lúc này, chuông báo cháy mới phát ra tiếng kêu cảnh báo.

Trình Tiểu Hoa hoảng sợ nói: “Cháy thật rồi! Chạy mau!”

“Đen đui quá, hện hò mà còn không được yên!” Cảnh Thù mắng một tiếng, nhưng vẫn bình tĩnh, cúi người xuống rồi nói: “Lên đi, ta cõng em bay xuống dưới. Lửa cháy lớn như vậy, nhất định là bên ngoài rất khó đi.”

Bọn họ đang ở tầng 15, năng lực của Trình Tiểu Hoa chưa đủ, không thể nhảy từ tầng này xuống được. Cô chỉ có thể nhảy xuống từ độ cao 34 mét mà thôi.

Vì lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, Trình Tiểu Hoa cũng không dám chần chừ, vội leo lên lưng Cảnh Thù. Cửa sổ ở khách sạn này rất to, chiếm hết một mặt tường. Nhưng cũng chỉ có hai cánh cửa sổ nhỏ, mở rộng khoảng 30, 40 cm, không đủ rộng để một người có thể chui qua. Tuy vậy, với Cảnh Thù mà nói thì cũng chẳng có gì là khó khăn, hấn vung tay một cái phá vỡ cửa kính. Cửa kính vừa vỡ nát, khói đặc đã cuộn đổ vào trong.

Cảnh Thù nói: “Em nín thở đi.” Sau đó thả người, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Linh lực của Trình Tiểu Hoa không yếu, nhịn thở vài phút cũng không có vấn đề gì lớn. Cô tựa vào lưng Cảnh Thù, giống như đang ở trên một khinh khí cầu, từ hơn mười tầng lầu chầm chậm rơi xuống, càng xuống thấp, khói đen càng dày đặc. Điềm cháy có lẽ là bắt đầu từ một cửa hàng ăn uống ở tầng một, họ còn nghe thấy tiếng còi xe cứu hỏa ở xa xa.

Đến tầng 5, khói đen không ngừng bốc lên trên. Trong màn khói dày đặc, Trình Tiểu Hoa lơ mơ thấy bóng dáng của mấy đứa trẻ con.

Cô võ Cảnh Thù: “Mấy đứa trẻ kia. Chúng nó bị nhốt ở bên trong r ả, lửa sắp cháy lên đến nơi r ả, điện hạ, chúng ta mau cứu bọn nó đi!”

Cảnh Thù cũng đã nhìn thấy, thản nhiên nói: “Trong tòa nhà này còn rất nhiều người, chúng ta không thể cứu hết được.”

Cách cửa kính và khói đặc, Trình Tiểu Hoa lại có thể nhìn thấy rõ sự s ẽ hãi cùng khát vọng được cứu sống tràn ngập trong đôi mắt của chúng, tai cũng nghe thấy tiếng kêu la, cầu cứu. Cánh tay nhỏ vùng vẫy. Sinh động mà lại yếu ớt.

Trong nhóm người phía sau còn có một người phụ nữ trẻ tuổi, có lẽ là thấy được hai người Trình Tiểu Hoa nên vẫy tay với họ.

Trình Tiểu Hoa mềm lòng: “Em biết trong tòa nhà này có rất nhiều người, có lẽ đây là kiếp s ẽ trong cuộc đời bọn họ. Nhưng em thật sự không đành lòng thấy chết mà không cứu, nhất là mấy đứa trẻ con đó. Điện hạ, anh có cách nào không?”

Cảnh Thù than một tiếng, giảm tốc độ, tung ra một luồng ánh sáng đánh vỡ kính cửa s ẽ, tạo thành một lỗ hổng lớn, cõng Trình Tiểu Hoa đi vào trong.

Mấy đứa trẻ vốn đang sợ hãi, kinh hoàng, vừa thấy có một đôi nam nữ trẻ tuổi từ trên trời nhảy xuống thì cả đám đều tròn mắt nhìn.

“Hai người bay vào sao ạ?”

“Oa, giỏi quá, giống như người nhện vậy!”

“Không phải, người nhện không đẹp như anh chị này!”

Bọn nhỏ vẫn còn đang tranh luận, miệng và mũi đều được che lại bằng khăn ẩm. Trong lúc nhất thời đã quên mình vẫn còn đang ở trong đám cháy, sự sống đang bị đe dọa. Cũng may lúc trước khi vào, Cảnh Thù đã tạo ra một kết giới, chặn lại khói bụi ở bên ngoài, tạm thời bọn nhỏ không còn ngửi thấy mùi khét khó chịu nữa.

Ngoài bọn nhỏ, còn có một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, tự xưng là cô giáo mầm non, họ Ngô. Những đứa trẻ này đều ở xung quanh đây, tầm từ bảy đến mười tuổi. Bởi vì người lớn phải đi làm, không có thời gian lo cho bọn chúng nên giao cho cô Ngô trông nom.

Mới đầu cô Ngô cũng kinh ngạc vì dị năng của họ nhưng đang trong thời khắc sinh tử, không rảnh rỗi để truy hỏi, sốt ruột nói: “Xin hai người nhất định phải cứu bọn nhỏ!”

Trình Tiểu Hoa đếm một lượt, trong phòng có tổng cộng 12 đứa trẻ. Với năng lực bây giờ của cô thì ôm hai đứa nhảy từ tầng 5 xuống cũng không sao. Còn lại chỉ đành giao cho Cảnh Thù.

Cảnh Thù ôm r ấ cũng một lượt 10 đứa, dặn dò Trình Tiểu Hoa: “Em cẩn thận một chút, lúc đi ra nhớ nín thở!” Sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trình Tiểu Hoa ôm hai đứa trẻ, chuẩn bị nhảy ngay sau Cảnh Thù thì bỗng nhiên thấy một đứa trong lòng khóc sướt mướt nói: “Chị ơi, Lục Văn còn chưa trở về, làm sao đây, nhớ cậu ấy bị thiêu chết thì phải làm sao đây?”

Cô Ngô kinh hãi: “Lục Văn? Em ấy đi đâu r ấ?”

Trình Tiểu Hoa cũng hỏi theo: “Em ấy ở đâu thế?”

“Cậu ấy nói tấm thiệp của cậu ấy bị rơi ở bên ngoài hành lang nên chạy ra ngoài tìm r ấ ạ.”

Cô Ngô vô cùng lo lắng, nói với Trình Tiểu Hoa một tiếng r ấ chạy ra ngoài phòng. Trình Tiểu Hoa nhìn bóng lưng của cô ấy, mày nhíu lại, để bọn trẻ ở lại trong phòng, r ấ dặn dò nó đứng yên tại chỗ, đừng chạy đi đâu. Sau đó cô cũng chạy ra ngoài tìm Lục Văn.

Ra khỏi phòng mới thấy cả hành lang đã toàn khói đặc, đèn cảm ứng vì mất điện mà không sáng, mọi thứ càng thêm tối tăm và yên tĩnh. Đúng thế, cực kì yên tĩnh. Bởi vì tại chỗ này đây khói độc nên người bình thường không thể chịu được lâu.

Trình Tiểu Hoa biến ra một đám lửa để nó bay chung quanh, miễn cưỡng có thể chiếu sáng một chút, vài cái bóng mờ mờ ờ ờ trong hành lang – là từ những người vừa mới chết, thi thể còn ở trong hành lang, vong hồn không biết đi đâu. Tất nhiên là khả năng sống sót của Lục Văn không cao.

Có lẽ cô Ngô cũng nhận ra điếu này, che mũi lại rồi gọi to: “Lục Văn, Lục Văn ơi! Nghe thấy cô gọi thì mau trả lời cô!”

Trình Tiểu Hoa nín thở, nhưng vẫn có thể nói được, dùng linh lực phóng đại giọng nói lên nhiều lần: “Lục Văn, em ở đâu? Chị đến cứu em đây, em nghe thấy thì mau trả lời chị nhé!”

Sau khi rẽ hai ba lần, khói đã nhạt bớt, Trình Tiểu Hoa nhân cơ hội này mà hít hai ngụm khí vào, nhịn thở lâu cũng rất khó chịu.

Đúng lúc này thì có tiếng trẻ con truyền đến từ xa: “Cứu với! Em đang ở trong này, mau đến cứu em với! Em sợ quá huhu...”

Thính giác của Trình Tiểu Hoa nhạy bén hơn so với người thường, vội nói: “Ở bên kia!”

Lục Văn cũng khá may mắn, tránh ở trong nhà vệ sinh công cộng, chỗ này cánh cửa thang thoát hiểm khá xa nên khói ít hơn nhiều. Hơn nữa, ở trường Lục Văn cũng được học một số kiến thức thường thức cơ bản nên biết cởi áo của mình ra, thấm nước rồi che miệng và mũi lại. Vốn dĩ bé muốn chạy về trong lớp nhưng sau khi chạy ra khỏi nhà vệ sinh công cộng thì phát hiện ra bên ngoài khói đen dày đặc nên không dám đi nữa, đành lui trở về.

Trình Tiểu Hoa thấy Lục Văn thì thở phào nhẹ nhõm. Cô Ngô đang chuẩn bị ngửi xôm xuống để công đưa trẻ ra ngoài thì Trình Tiểu Hoa nói: “Chúng ta chờ một chút đi. Bên ngoài quá nhiều khói bụi, trẻ con không chịu nổi đâu. Chờ bạn em quay về, anh ấy nhất định sẽ có cách.”

Quả nhiên, không lâu sau Cảnh Thù đã tìm đến nơi, trong tay còn cầm mặt nạ bảo hộ. Vừa thấy Trình Tiểu Hoa thì ngay lập tức xỉ mặt xuống, răn dạy: “Ai cho phép em đi linh tinh như thế hả? Thân thể người phạm của em mà bị thương thì phải làm sao?”

“Anh nhìn xem, em cũng có bị làm sao đâu? Bọn nhỏ bên kia sao rồi?”

Cảnh Thù nói: “Đội phòng cháy chữa cháy đã đến rồi, nên ta giao bọn nhỏ cho bọn họ. Ta phải đi tìm em.”

Trong phòng học đã không còn ai nữa, bọn nhỏ đều đã được cảnh sát đưa xuống. Thế lửa bên dưới đã được khống chế, khói cũng tản bớt đi, ánh mặt

trời từ bên ngoài cửa sổ rọi vào.

Cảnh Thù thu lại kết giới, ôm lấy Lục Văn đã mệt mỏi, nói với Trình Tiểu Hoa: “Đi thôi.”

Trình Tiểu Hoa quay đầu nói với cô Ngô đang định đi cùng bọn họ: “Chị đừng đi cùng. Ánh nắng mặt trời sẽ làm chị bị thương đấy.”

Cô Ngô ngây người không hiểu.

Trình Tiểu Hoa thấy cô ấy còn chưa phản ứng lại kịp, chỉ đành giơ tay chỉ về phía sau bàn học. Ở đó có một thi thể, là cô Ngô.

Vừa rồi lửa cháy mạnh, khói cũng nhiều, bọn nhỏ kinh sợ. Cô Ngô vội vàng đem khăn lông ướt để bọn nhỏ bảo vệ mũi miệng, không đủ khăn thì dùng quần áo. Bọn nhỏ đã được cứu trợ, nhưng trước khi hai người Cảnh Thù xuất hiện, cô Ngô đã chết vì hít phải quá nhiều khói độc.

Sống chết chỉ trong nháy mắt. Mạng sống thật ra rất yếu ớt. Nhưng đôi khi ý chí lại có thể vượt qua ranh giới sống chết. Bởi vì quá quan tâm đến bọn trẻ nên linh hồn cô Ngô không nhận ra mình đã chết rồi, chỉ nỗ lực nghĩ cách cứu bọn trẻ.

“Yên tâm chờ ở trong này. Quỷ sai sẽ sớm đến đón chị đi thôi. Đừng sợ, chị là người tốt, kiếp sau sẽ được hưởng phúc.”

Cô Ngô đã hiểu ra, lúc xoay người lại hốc mắt đã đỏ lên. Ánh mặt trời cực nóng chiếu từ bên ngoài vào trong nhà làm cho cô ấy chỉ đành lùi vào trong bóng tối.

Lần này, đám cháy quá lớn, thiêu cháy một diện tích rộng. Tuy rằng cảnh sát đến nhanh, nhưng đến lúc dập được lửa thì cũng đã có không ít người táng thân trong biển lửa.

Những đứa trẻ ở tầng năm đầu được cứu ra hết. Chẳng qua trí nhớ của các em đã bị Cảnh Thù xóa đi một phần. Bởi vậy chúng không hề nhớ rõ việc có hai anh chị từ trên trời rơi xuống cứu mình. Trong trí nhớ của chúng, sau khi khói đen tràn vào phòng, bị hun đến chóng mặt thì không còn nhớ được là đã được cứu như thế nào. Ngoại trừ hai đứa trẻ được cảnh sát cứu ra kia, người lớn nghĩ rằng những đứa còn lại đã tự chạy xuống từ trước.

Chương 114

Ba giấc mộng

Gần tới tiết Trung nguyên*, mỗi gia đình đều chuẩn bị cho việc hiến tế. Khác với tiết Thanh minh chỉ cúng tế cho người thân đã mất, tiết Trung nguyên là cơ hội cho những cô hồn dã quỷ nhận được cúng tế từ những người có thiện tâm. Thế hệ trước thường dẫn dò trẻ con vào buổi tối những ngày tháng bảy âm lịch thì phải về nhà sớm để tránh bị những thứ âm tà bám theo. Ngoài ra, vì lý do rất nhiều vong hồn về nhà nhận cúng tế nên quỷ sai cũng tạm dừng việc bắt hồn, tận hưởng vài ngày nghỉ ngơi nhàn rỗi.

*Tiết Trung nguyên (ngày Rằm tháng Bảy âm lịch) là một tiết của Đạo giáo. Theo quan niệm Đạo giáo, Tiết Trung Nguyên (ngày 15/7 chính tết) được bắt đầu ngay từ những ngày đầu tiên của tháng 7 âm lịch. Quan niệm của Đạo giáo cho rằng tiết Trung Nguyên bắt đầu từ ngày mùng 1 tháng 7, ngày “Khai mở quỷ môn”, cho đến ngày 30 tháng 7, ngày “đóng cửa quỷ môn”, đây là tiết của quỷ, là khoảng thời gian, âm phủ, âm ty mở cửa địa ngục, cho các loài quỷ lên dương thế để thọ hưởng sự cúng tế và nhận đò thể chấp của người thế gian, cũng như tìm người thế mạng.

Trong tiệm hoành thánh, Trình Tiểu Hoa đang thảo luận với Cảnh Thù có nên nhân dịp nghỉ lễ tổ chức một chuyến đi chơi hay không. Lần gần nhất họ đi du lịch một cách đúng nghĩa là vào năm trước, mới thoáng cái đã qua

nửa năm r ưỡi, cũng đến lúc lại cho mọi người một phần thưởng. Dù sao bây giờ việc buôn bán của tiệm hoành thánh Tiểu Hoa cũng rất tốt, Trình Tiểu Hoa cũng không thể keo kiệt quá được. Tất nhiên là Cảnh Thù không hề phản đối.

Trình Tiểu Hoa nói: “Vậ được r ưỡi. Chờ đóng cửa sẽ gọi Sơn Miêu với lão Tôn lại. Chúng ta cùng nhau thảo luận xem nên đi đâu chơi.”

Đúng lúc này, A Phòng cùng Thường Tiểu Bạch một trước một sau đi vào trong tiệm.

A Phòng nghe được đoạn cuối, hỏi: “Ấy, muốn đi chơi hả? Vẫn là Tiểu Hoa tốt nhất, biết cho nhân viên thư giãn. Ai như Địa Phủ Tư chúng ta, đã bao nhiêu năm r ưỡi, ngoài trừ vài ngày nghỉ định kì hằng năm thì không hề cho nhân viên đi du lịch bao giờ.”

Thân làm người đứng thứ thứ hai ở Địa Phủ Tư, Cảnh Thù nghe nói thế thì không vui, cười lạnh nói: “Kỳ nghỉ còn chưa đủ sao, người muốn đi đâu du lịch? Núi Dao hay là Biển Lửa? Nói đi, ta giúp người kiến nghị với cấp trên!”

A Phong vội xua tay: “Đùa thôi.”

Trình Tiểu Hoa nói: “A Phòng, dù sao chị cũng được nghỉ phép, chị có muốn đi chơi cùng không?”

A Phòng nói: “Không, chị không có hứng thú.”

Thứ nhất, cô không muốn đi cùng Tôn Danh Dương. Thứ hai, cô cũng không muốn trêu chọc loại ôn thần mặt lạnh có thân phận thần bí như Cảnh Thù.

Trình Tiểu Hoa muốn hỏi Thường Tiểu Bạch có đi cùng không, mà không nhận được “á” một tiếng, nói: “Tiểu Bạch, sắc mặt của em có vẻ không tốt lắm? Rốt cuộc lần trước xảy ra chuyện gì thế?”

Làn da Thường Tiểu Bạch có vẻ tái nhợt, không hồng hào như người thường. Nhưng bởi vì thường ngày cô bé luôn tươi cười, quan hệ với mọi người cũng rất tốt nên mọi người thường dễ quên mất cô bé là một Quỷ sai. Nhưng hiện tại, cô bé ít cười hơn, sắc mặt cũng có vẻ tiều tụy, làm cho người ta có cảm giác là bệnh nặng mới khỏi.

Thường Tiểu Bạch cười yếu ớt: “Không sao. Chỉ là lúc bắt đầu có chút mệt mỏi thôi. Sau đó anh em đưa em về.”

“Sao lại mệt chứ? Hay là do gần đây khối lượng công việc nhiều?” Trình Tiểu Hoa nói xong còn quay đầu nhìn Cảnh Thù: “Khối lượng công việc ở Địa phủ Tư không thể bớt bớt đi được sao anh? Không đủ người thì sao không tuyển thêm đi? Tiểu Bạch chỉ là một đứa trẻ thôi mà làm nó mệt đến mức ngất xỉu luôn đấy!”

Cảnh Thù chỉ im lặng.

Thường Tiểu Bạch giải thích: “Kỳ thực hiện giờ lượng công việc vừa đủ. Cũng không phải là thời chiến tranh, cũng không có dịch bệnh. Có lẽ là do em là trẻ con nên thể lực không đủ thôi?”

A Phòng nghe vậy thì cười trộm: “Trẻ con? Trẻ con mà hơn bốn trăm tuổi hả?”

Thường Tiểu Bạch bĩu môi: “Hừ, dù sao tôi cũng là trẻ con mà. Chị Tiểu Hoa, em muốn ăn bánh bao con heo.”

Bánh bao con heo là món mới của tiệm hoành thánh, là bánh bao nhân đậu hình con heo. Bởi vì có vẻ ngoài rất đáng yêu nên Thường Tiểu Bạch rất thích, lần nào đến cửa hàng cũng gọi món này.

Trình Tiểu Hoa rất thích Thường Tiểu Bạch, coi cô bé như em gái mình: “Được, chị đi làm cho em. Đúng rồi, Tiểu Bạch ơi, em có muốn đi du lịch cùng tụi chị không?”

Thường Tiểu Bạch nói: “Được được, đi đâu thế? Nghỉ phép như này, anh em chắc là đi chơi cùng bạn gái rồi, một mình em sẽ buồn lắm.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Còn chưa quyết định được sẽ đi đâu. Chờ hết bận rồi mọi người cùng nhau bàn xem đi đâu nhé.”

Vào một buổi sáng sớm, trời còn chưa sáng, lại còn có sương mù giăng lối làm cho mọi vật đều mơ mơ hồ hồ, nửa tối nửa sáng. Có thể thấy con đường gồ ghề nhưng không thấy rõ là đường đất hay là đường xi măng.

Cách đó không xa, có ánh đèn vàng xuyên qua sương mù chậm rãi đến gần. Ngay sau đó thì thấy một chiếc xe điện màu xanh lam chạy ra từ trong sương mù. Cùng với sự xuất hiện của chiếc xe còn có tiếng trẻ con hồn nhiên ca hát:

“Trong mơ hoa cỏ đầy vườn

Hoa nở cỏ tốt, tất cả đều thành hoang vu

...

Khu vườn hoang vu tịch mình, bé con, bé con đừng khóc

Mẹ ở trên trời dõi theo con....”**

** này là bản dịch xàm xí của iêm =]] tạm thời iêm chưa tìm được tên bài hát.

Giọng hát du dương lại có vẻ bị thương làm cho người nghe có chút đau lòng.

Người hát là một cô bé tầm khoảng bốn năm tuổi. Cô bé đang ngồi ở ghế sau xe, xe đang đóng cửa, bốn phía đều là cửa sổ trong suốt. Cô bé vừa ngồi chơi vừa hát. Cha mẹ ngồi ở ghế trước lái xe, không biết có nghe thấy cô bé hát hay không.

Cô bé cứ hát mãi, đột nhiên hình ảnh thay đổi, cả người cả xe đều lao vòng trong sông.

Giọng hát thê lương im bật, cô bé muốn đẩy cửa theo bản năng nhưng cửa xe đã bị khóa lại từ trước. Khóa trên cửa xe là một cái khóa bằng đồng giống như thời cổ đại, còn có khắc hình một con gà hơi giống phượng rất kì quái. Cô bé ra sức kéo ổ khóa nhưng nó không hề suy chuyển. Lúc này nước sông đã ào vào trong xe, một người đàn ông lạ mặt xuất hiện bên ngoài cửa kính, gào lên với cô bé: “Mau tìm thứ có thể đập vỡ cửa kính đi!”

Cô bé bấu vào cửa sổ, nói với người đàn ông xa lạ kia: “Cứu, cứu cháu!”

Giây tiếp theo, bỗng nhiên em phát hiện ra mình đã ra khỏi xe. Xe ba bánh chầm chậm chìm xuống nước, nước sông ở chỗ đó chuyển thành màu đỏ.

Cô bé cúi đầu, phát hiện ra mình đang nắm chặt khóa đồng cổ xưa kia trong tay. Em nhìn quanh, không hề thấy người đàn ông xa lạ kia, cha mẹ đang sải bước trên cây cầu đá trắng bắc qua sông, đi đến khu chợ ở bên kia sông.

Cô bé vội vứt khóa đồng đi, đuổi theo cha mẹ lên cầu đá trắng. Đi đến giữa cầu, cô không nhìn được mà nhìn xuống dưới cầu, dưới cầu đỏ rực, nước chảy xiết, có cánh hoa đang trôi trên đó... Cánh hoa màu đỏ!

Cánh hoa bắn lên cao, lao thẳng tới trên người em – Quy Dao giật mình, ngã bật dậy khỏi đường, thở hổn hển.

Lại là giấc mộng này? Sao vẫn còn mở thấy thế này?

Đã rất nhiều năm Quy Dao không mơ thấy giấc mơ kì quái này. Lần đầu mơ thấy là vào lúc cô năm tuổi, lần thứ hai là vào lúc chín tuổi. Tuy rằng cách nhau rất nhiều năm, tuy rằng tuổi tác đã thay đổi nhưng vì cảnh tượng trong mơ quá mức kì dị, mỗi lần mơ thấy đều bị mất ngủ rất lâu nên cô nhớ rất rõ.

Cô không dám nghĩ xem dòng sông đỏ tươi kia, cầu đá trắng kia tượng trưng cho đi đâu gì. Mà cô chỉ không hiểu là tại sao mình lại hát một bài ca dao bi thương như vậy, còn dùng giọng hát biến hóa không lường hát nó nữa. Rõ ràng trong hiện thực, cô là một người không có khả năng ca hát mà.

Ngay lúc cô nghĩ mãi không thông thì di động vang lên, là tin nhắn của bạn học Chu Tiêu:

[Cậu đã dậy chưa? Lúc đi nhớ kiểm tra lại hành lý, tránh quên đồ nhé!]

Hôm nay là ngày xuất phát đi dạy học, không thể đến muộn. Quy Dao nhìn giờ, đã không còn sớm nữa thì vội vàng đi đến trường học để tập trung.

Nơi các cô đến dạy học có tên là Vu Sơn – một cái tên làm người nghe cảm thấy nó là một nơi đầy lãng mạn viễn vông.

Cũng thật sự là một vùng núi hoang vu, cao hơn mực nước biển hai ngàn mét, tới đỉnh núi là có thể thấy núi non trùng điệp.

Quy Dao là sinh viên sư phạm đang chuẩn bị đi thực tập tại trường tiểu học huyện Vu Sơn nghèo khó này. Trường của cô cách Vu Sơn không xa, ng ửi xe nửa ngày là đến huyện Vu Sơn. Xuống xe không lâu thì các điểm trường đã cho xe đến đón người đi – đường không dễ đi, không có người đón thì những sinh viên trẻ tuổi biết đi như thế nào?

Quy Dao và bạn học Chu Tiêu được phân vào một trường tiểu học, thấy các nhóm khác đều đã có người đến đón chỉ còn hai người bọn cô như bị quên mất.

Lúc này, giáo viên phụ trách đưa bọn họ đến đi đến nói: “Người đến đón các em có chút việc trên đường, tối nay mới đến nơi được. Cũng sắp đến giờ ăn cơm, chúng ta đi ăn cơm trước nhé?”

Hai nữ sinh cũng đã đói bụng nên gật đầu đồng ý. Ăn cơm xong lại chờ hơn hai tiếng đồng hồ thì người đến đón mới tới nơi.

Người đến đón là hiệu trưởng trường tiểu học Hồng Tinh, họ Lưu, là người huyện Vu Sơn. Thời gian không còn sớm, hiệu trưởng Lưu dẫn Quy Dao và Chu Tiêu vội vàng đến bến đò.

Chờ thuyền đến gần bờ thì mặt trời đã xuống núi. Trời tối rất nhanh, đường trên núi không có đường, ánh trăng trong trẻo mờ mờ có thể thấy rõ cây cối lay động ven đường, cùng với bóng lưng của hiệu trưởng đang đi đằng trước.

Hiệu trưởng Lưu nói rất nhiều, vừa đi vừa thao thao bất tuyệt nói về chuyện trường học. Còn nói về đặc điểm của mỗi học sinh. Hai nữ sinh lúc nghe, lúc đáp lại mấy câu, có đôi khi lén tám chuyện với nhau.

Thấy xung quanh ngày càng hoang vắng, trong lòng Chu Tiêu có chút sợ hãi, nói nhỏ với Quy Dao: “Cậu nói xem chỗ này có ma hay không?”

Quy Dao chỉ ngọn đèn ở xa xa: “Thấy không, mỗi ngọn núi đều có vài nhà dân, sợ gì chứ?”

“Mỗi đỉnh núi cũng chỉ có mấy hộ dân thôi mà? Hơn nữa mỗi hộ còn cách nhau xa như vậy, có chuyện gì xảy ra thì gọi cũng không được.”

“Có thể có chuyện gì cơ chứ? Hiệu trưởng Lưu cũng đã nói là sắp đến nơi rồi. Hiệu trưởng, còn bao xa nữa...” Giọng nói nghẹn lại.

Hiệu trưởng Lưu vốn đi ở phía trước giờ đã không thấy bóng dáng đâu cả. Trên đường núi hoang vắng chỉ có hai cô gái đang đeo ba lô. Nếu không phải ban đêm trời quá tối thì có thể nhìn thấy vẻ bất an cùng sợ hãi trên mặt nhau.

“Hiệu trưởng Lưu! Hiệu trưởng Lưu ơi!”

Gọi vài tiếng mà không có người trả lời, hai cô vội vàng đuổi theo phía trước, vừa đúng lúc đang trước là một chỗ rẽ, vốn tưởng rằng chỉ cần rẽ vào là có thể đuổi theo hiệu trưởng nhưng rẽ vào lại gặp một lối rẽ khác.

Chương 115

Ba giấc mộng 2

Nhóm Trình Tiểu Hoa đi chuyến này là vì muốn đến xem núi Thần Nữ, lúc đến huyện lỵ thì trời đã tối rồi. Dù sao bọn họ cũng không vội nên ở lại một đêm trong nhà nghỉ, đến khi trời sáng thì đi đò văn cảnh.

Nhà nghỉ ở nơi này không thể so được với nhà nghỉ trong thành phố lớn nhưng cũng khá là sạch sẽ.

Lúc đặt phòng, Cảnh Thù vốn có ý định để nhóm Sơn Miêu, Thường Tiểu Bạch, Tôn Danh Dương mỗi người một phòng, còn hấn và Trình Tiểu Hoa ở một phòng. Ai ngờ, Thường Tiểu Bạch bỗng nhiên nói: “Chị Tiểu Hoa ơi, em cùng phòng với chị có được không? Em ngủ một mình một phòng thấy hơi sợ...”

Cảnh Thù nhìn thân người nho nhỏ của cô bé, miễn cưỡng nhịn cái suy nghĩ một phát sút văng cô bé xuống, cười lạnh nói: “Người sợ cái gì? Sợ ma à? Ấy... Nhớ lại xem thân phận của mình là gì đi!”

Thường Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to tròn, đậy vè tội nghiệp mà nhìn Trình Tiểu Hoa: “Chị Tiểu Hoa, người ta vẫn còn là trẻ con mà, chị yên tâm để em ngủ một mình sao? Nếu như có người xấu thì phải làm sao bây giờ?”

Trẻ con... Người xấu... Rõ ràng nói nghe rất có lý nhưng nhớ đến thân phận thật sự của Thường Tiểu Bạch thì lại cảm thấy hạn lời.

“Tiểu Bạch, trước đây em ngủ như nào?”

“Trước kia em đều ở cùng ký túc xá với A Phòng. Thời gian bắt đầu công tác tại Địa phủ Tư của em với cô ấy cũng không chênh lệch nhiều, mà quan hệ cũng tốt nữa.”

Trình Tiểu Hoa nhìn vè mặt khó chịu của Cảnh Thù, lại nhìn Thường Tiểu Bạch ngây thơ vô tội, trong lúc nhất thời cảm thấy khó lòng đưa ra quyết định.

Có nhân viên phục vụ tiến vào, tự cho là đúng nói: “Trẻ con còn nhỏ, ngủ

một mình một phòng thì đúng là không an toàn chút nào.”

Cảnh Thù nói: “Vậy để Sơn Miêu hoặc Lão Tôn ở cùng nó là được rồi!”

Thường Tiểu Bạch bất mãn nói: “Bọn họ đều là nam giới, nam nữ khác biệt, sao có thể tùy tiện ngủ chung được cơ chứ!”

Trình Tiểu Hoa bất đắc dĩ, chỉ có thể áy náy nhìn Cảnh Thù: “Nếu không thì em cùng Tiểu Bạch ở một phòng nhé?”

Tuy rằng Thường Tiểu Bạch đã vài trăm tuổi, nhưng rõ ràng cô bé vẫn nghĩ mình là một đứa trẻ. Trình Tiểu Hoa là người hay mềm lòng, cũng không có cách nào đối xử với Tiểu Bạch như người trưởng thành được.

Cảnh Thù có chút cay cú, vỗ bàn nói: “Vậy đặt một phòng, mọi người cùng nhau chơi bài đi, khỏi cần ngủ nữa.”

Thường Tiểu Bạch nghe vậy thì vui vẻ vỗ tay hoan hô, cười nói: “Tốt quá, tốt quá, em cũng thích chơi bài.”

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương nhìn nhau: Chúng ta đã trêu ai chọc ai? Dựa vào đâu mà không cho chúng ta ngủ chứ?

Cuối cùng, quả thật chỉ lấy một phòng. Từ cửa vào là phòng khách, rồi đến phòng ngủ đơn.

Lúc ngủ, Sơn Miêu cũng không kén chọn chỗ, bỏ hành lý xuống thì chạy đi rửa mặt rồi hiện nguyên hình, nhảy lên sô pha, cuộn người thành một ổ tròn rồi ngủ say tít. Cả quá trình tốn chưa đầy 5 phút, vô cùng lưu loát.

Còn lại bốn người kia ngồi quanh bàn chơi bài. Thường Tiểu Bạch vô cùng hưng phấn, kết bè cánh với Tôn Danh Dương, vậy mà lại ngang tài ngang sức với đội Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa không thích chơi bài lắm, mỗi lần chơi cũng chỉ để cho hợp hoàn cảnh. Chơi được một lúc thì cô bắt đầu thấy chán, ném bài qua một bên: “Đổi trò khác đi, đánh bài chán quá.”

Cảnh Thù nói: “Hoa Hoa, hay là hai đứa mình đi dạo trong huyện đi? Hai người các người không được đi theo!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Chẳng mấy mà 12 giờ đêm, ở đây cũng không phải thành phố lớn, cửa hàng bên ngoài đều đã đóng cửa, có cái gì hay mà chơi chứ?”

Tôn Danh Dương đề nghị: “Hay là chúng ta kể chuyện đi?”

Thường Tiểu Bạch nghe thế cũng vui vẻ lại: “Được, được! Em thích nhất là nghe kể chuyện đấy.”

Tôn Danh Dương: “Kể chuyện gì nhỉ? Hay là kể chuyện ma nhé?”

Thường Tiểu Bạch nghe vậy thì cười đến híp mắt lại, liên tục gật đầu đồng

ý.

Trình Tiểu Hoa hạn lời: Không phải là nhất gan à? Không phải sợ sao? Hơn nữa hai con ma một lớn một nhỏ ng ỡ kể chuyện ma cho nhau nghe, cũng kì quái quá đi?

Tôn Danh Dương rất có thiên phú kể chuyện, kể vô cùng sinh động: “Chỗ chúng ta đang ở là một nơi có nhân khí mạnh nhưng nó cũng từng là thâm sơn cùng cốc đấy. Chung quanh toàn là núi, núi nọ nối núi kia. Quý sai ở nơi này cũng không giống với quý sai trong thành phố như chúng ta. Bởi vì nơi này hoang vắng nên quý sai không thể quản hết được. Hơn nữa, trong núi quá hoang vu, dễ dàng tích tụ âm khí và tà vật. Cho nên, ở trong núi hoang rất dễ xuất hiện những thứ dơ bẩn. Ví dụ như đi đi lại lại trong núi vào buổi tối thì rất dễ lạc mất nhóm bạn đi đằng trước. Đây là bị ma trêu. Nếu gặp ác thì sẽ mất mạng. Còn nếu may mắn thì chỉ bị đùa một chút, làm cho ta lạc đường thôi. Mà nếu như ở sâu trong núi bị lạc đường thì cũng rất dễ chết đấy...”

Tôn Danh Dương càng kể càng hăng, Thường Tiểu Bạch càng nghe càng thích thú. Một lớn một nhỏ phối hợp rất hài hòa. Mê mẩn đến mức Cảnh Thù và Trình Tiểu Hoa rời khỏi, đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi mà không hề hay biết.

Đương nhiên là chỉ cách một cánh cửa, không thể ngăn được hai con ma ở bên ngoài cho nên Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù cũng không làm gì cả. Chỉ là tìm chỗ thanh tĩnh nghỉ ngơi một chút thôi.

Sáng hôm sau, Sơn Miêu đi ngủ sớm nên dậy sớm nhất, cần đi đâu khiến ng ỡ trên sô pha xem thời sự.

Tôn Danh Dương, Thường Tiểu Bạch gục xuống bàn ngủ quên mả, không biết đêm qua hai tên này kể chuyện đến bao giờ mới ngủ.

Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù từ phòng ngủ đi ra đúng lúc ti vi đang phát tin tức:

“Tối hôm qua, hai sinh viên sư phạm bị mất tích trên đường đến trường tiểu học H ồng Tinh. Người báo án - hiệu trưởng trường tiểu học kể lại: lúc đó ông dắt hai sinh viên đi giữa đường, đi được một lúc thì không nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau nên quay đ ầu lại nhìn, đã không thấy hai nữ sinh viên đâu nữa. Trước mắt, lực lượng chức năng và người dân thôn đ ầu đã đi tìm người... Nhân đây, đài truyền hình xin nhắc nhở quý khán thính giả, vào núi nhất định phải theo sát người đi cùng, đừng tự ý tách ra...”

Trình Tiểu Hoa nói: “Sao lại có thể vô duyên vô cớ mất tích được?”

Cảnh Thù nói: “Ai biết được? Có lẽ như đêm qua lão Tôn kê, gặp phải thứ gì đó nên bị mê hoặc rồi? Trong núi có chuyện như thế cũng không hiếm lạ.”

Đang nói thì di động Trình Tiểu Hoa vang lên tiếng chuông báo. Trình Tiểu Hoa mở ra đọc, không khỏi mắng một câu: “Mẹ nó, đang nghỉ phép mà cũng không để người ta yên à!”

Không sai, hệ thống vừa phát nhiệm vụ.

[Sinh viên bị lạc đường, không tìm được đường về nhà. Tâm bị lạc, không thể yên ổn.]

Độ khó nhiệm vụ: 1 sao rưỡi

Yêu cầu nhiệm vụ: Tìm sinh viên bị lạc

Khen thưởng: Linh lực +10

Hình phạt: Bị vạ quỷ cắn thân.

Thời gian hoàn thành nhiệm vụ: 3 ngày kể từ ngày nhận thông báo.]

Sinh viên lạc đường, chẳng lẽ chính là sinh viên sư phạm bị mất tích trong chương trình thời sự trên ti vi?

Lúc này, Thường Tiểu Bạch và Tôn Danh Dương cũng đã dậy.

Một người xoa xoa mắt ngái ngủ hỏi: “Trời nhanh sáng vậy?”

Một người khác: “Lão Tôn ta tổn không ít nước bọt kể chuyện cho cô nghe. Thấy tôi vất vả như vậy, Tiểu Bạch cô có thể nói tốt vài câu về tôi trước mặt A Phòng không?”

Thường Tiểu Bạch không chút nghĩ ngợi nói: “Được thôi.”

Tôn Danh Dương đang muốn vui vẻ thì lại nghe Thường Tiểu Bạch bỏ một câu: “Nhưng mà cho dù tôi có nói nhiều lời hay ý đẹp về anh thì A Phòng cũng vẫn ghét anh thôi.”

Tôn Danh Dương trâm mắt: “Cô cái đứa nhỏ này thật không hề đáng yêu!”

Thường Tiểu Bạch làm mặt xấu với gã, nói với Trình Tiểu Hoa: “Chị Tiểu Hoa đợi em một lát nha, em đi thay quần áo. Sau đó chúng ta xuống dưới nhà ăn cơm nhé, cả đêm nghe chuyện mà giờ em thấy đói bụng quá nè.”

Không lâu sau, Thường Tiểu Bạch đã đổi một bộ váy thời Đường, búi tóc cũng thành song nha kê, rất hợp với vẻ đáng yêu của cô bé. Quả thực rất giống một tiểu tiên nữ đến từ triều Đường, vô cùng đáng yêu.

Trước mặt mọi người, Thường Tiểu Bạch nhấc nhẹ làn váy, xoay một vòng, cười khanh khách nói: “Thế nào, có xinh không? Váy này người ta mua vì chuyển đi này đấy, mất vài trăm tệ luôn đấy.”

Khi nói chuyện, cô bé còn kéo kéo váy lên trên ngực, oán giận nói: “Váy này chỗ nào cũng tốt, chỉ là chỗ quây ngực không buộc chặt được, dễ trượt xuống.”

Tôn Danh Dương nghe vậy thì cười phá lên: “Nó rơi là vì cô không có ngực! Sao cá váy nó không rơi được cơ chứ?”

Thường Tiểu Bạch lườm gã, không vui nói: “Chẳng lẽ anh không biết là nghị luận ngực con gái là chuyện rất bất lịch sự à?”

Tôn Danh Dương càng được đà cười to hơn: “Con gái? Một tiểu nha đầu còn chưa dậy thì như cô thì sao được tính là con gái?”

Nhưng mà, gã vừa dứt lời đã bị Thường Tiểu Bạch đập cho một cái. Tôn Danh Dương không chịu được, vèo một cái, đập vào tường, rồi lại ngã nhào xuống đất, còn làm hỏng hết ghế dựa.

Cô bé động chân cực nhanh, ra tay độc ác, Trình Tiểu Hoa và Tôn Danh Dương đều ngã ra. Đây vẫn là cái đứa đáng yêu, luôn tự nhận mình là trẻ con, Thường Tiểu Bạch à?

Tôn Danh Dương chịu thiệt, không nói đến có đau hay không nhưng rất là mất mặt. Cũng ngại không dám rên rỉ, đứng dậy quát: “Con nhóc tóc vàng hoe kia, muốn đánh nhau không?”

Thường Tiểu Bạch giữ đai áo, thông thả nói: “Anh cảm thấy anh đánh thủng được tôi à?”

Tôn Danh Dương ghen hòng. Hiện tại gã vẫn đang cấp T2, mà Thường Tiểu Bạch đã lên cấp T3 từ lâu rồi, chênh lệch thực lực giữa hai người còn lớn hơn chênh lệch tuổi tác.

Tôn Danh Dương chỉ có thể nhịn, ủy khuất cầu cứu Cảnh Thù.

Tuy rằng Cảnh Thù có chút khó chịu với Thường Tiểu Bạch nhưng không thể so được với sự sung sướng khi nhìn Tôn Danh Dương uất ức nên hất lò đi, coi như không nhìn thấy gì.

Tôn Danh Dương nhìn Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa, cô mặc kệ đấy à?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Lão Tôn à, tôi cảm thấy anh vẫn nên cố gắng tu luyện đi. Bị một đứa trẻ đánh bay, thật sự... rất dọa người đấy!”

Sơn Miêu nói ngay: “Đừng có nhìn tôi nha, tôi sẽ không bắt nạt trẻ con đâu nhé.”

Tôn Danh Dương đúng là cây hài =]]

Chương 116

Ba giấc mộng 3

Núi Vu Sơn trải dài trên một diện tích rộng lớn, núi nối tiếp núi. Rất nhiều người dân bản xứ chỉ hoạt động ở vùng rìa núi mà thôi. Vào sâu bên trong một ít đã là rừng nguyên sinh không dấu chân người, nơi đó ngay cả dân bản xứ cũng không dám tùy tiện đi vào. Mà lúc này, trong vùng rừng nguyên sinh đó, hai nữ sinh viên đang rất vất vả tìm đường.

Quần áo trên người hai cô đã bị nhồm bẫn. Khó khăn lắm mới trèo được lên đỉnh núi, nhưng từ trên đó nhìn ra xa lại càng thêm tuyệt vọng - ở phía xa chỉ là núi nối liền núi, núi này so với núi kia còn cao hơn, tầng tầng lớp lớp cây xanh bao trùm những ngọn núi. Ở xa xa, mặt trời đỏ rực bắt đầu khuất núi, màn đêm sắp sửa buông xuống.

“Hết rồi, hết thật rồi... Chúng ta phải chết ở đây rồi...” Chu Tiêu ngửi ngay đơ trên đất, mặt đờ về tuyệt vọng.

Quy Dao muốn an ủi bạn học nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào, vì chính cô cũng đang rơi vào tuyệt vọng.

Đêm qua, hai người họ bất ngờ lạc hiệu trưởng Lưu, điện thoại thì không có tín hiệu. Càng đi càng thấy không ổn, nên đứng tại chỗ đợi hiệu trưởng Lưu quay lại tìm. Hai người đi theo đường cũ, nghĩ cùng lắm thì trở về chỗ bến xe. Nhưng đi mãi một lúc lâu cũng không quay về chỗ bến xe được. Hai bên đường càng lúc càng hoang vắng, giống như không hề có người đi qua.

Cuối cùng vẫn là Quy Dao phát hiện ra vấn đề “Không ổn rồi, chẳng lẽ chúng ta gặp phải thứ gì đó tà quái?”

Cô vừa nói xong, Chu Tiêu lại càng sợ hơn. Ngay lập tức, hai người quyết định sẽ không đi nữa, cứ đợi đến lúc trời sáng rồi tính tiếp.

Cũng may là hai người từng tham gia huấn luyện, có chút kiến thức sinh tồn nơi hoang dã, hơn nữa trong ba lô có cả quần áo mùa đông. Nếu không thì sự chênh lệch nhiệt độ vô cùng lớn ở núi sâu đã đủ giết chết hai người rồi!

Khó khăn lắm mới chờ đến lúc hừng đông, họ quan sát xung quanh chỉ toàn thấy cây cỏ thụ, không hề có đường ra. Dưới chân họ cũng là lá cây đã rụng, nhiều đến mức ngập cả mắt cá chân, không biết là kết quả của quá trình tích tụ bao nhiêu năm. Nhưng rõ ràng đêm qua, lúc các cô đi tới đây đều không hề có cảm giác dưới chân là tầng lá rụng dày như vậy. Bằng không hai người cũng không đi đến đây.

Chờ người đến cứu viện thì không nhiều hy vọng, hai người cũng không muốn ngồi yên chờ chết, nên quyết định leo lên đỉnh núi xem phương

hướng, xong đó sẽ quyết định đi theo hướng nào.

Khổ cực lắm mới leo lên được một đỉnh núi thấp, lại phát hiện ra phía trước bị chặn bởi một đỉnh núi rất cao. Hai người cắn răng, tiếp tục leo lên trên. Mất nửa ngày mới lết được lên cái đỉnh núi cao nhất kia, dỗi mắt nhìn ra xa, bốn phương tám hướng chỉ toàn là núi, không thể nhìn thấy người chứ đừng nói là đường.

Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, hai người không dám tưởng tượng xem ban đêm ở trong rừng già ti ềm tàng bao nhiêu mối nguy hiểm.

Chu Tiêu sững sờ ng ồi trên đất, như ngây ra, sau đó cùng chia chỗ bánh quy và nửa bình nước còn lại với Quy Dao. Một chút đ ồ ăn này căn bản không thể lấp đ ầy cái dạ dày đang đói khát, nhìn bình nước và chiếc túi rỗng không, Chu Tiêu lại không nhịn được mà bật khóc.

Quy Dao nói: “Đừng khóc nữa, tiết kiệm chút sức lực đi.”

Chu Tiêu nói: “Tiết kiệm sức lực làm gì? Đi tiếp à? Chân tớ sắp gãy rồi r ồi, huống hồ ai biết được lúc đi xuống có phải càng đi càng lạc xa hơn không?”

Đang nói thì nghe thấy tiếng tí tách, hình như là tiếng mưa rơi, vừa đúng lúc rơi xuống trên đ ầu Chu Tiêu.

Chu Tiêu nói: “Có lẽ trời sắp mưa à? Mưa cũng tốt, chúng ta sẽ có nước uống. Nhưng mà không có gì để che thì sẽ bị lạnh mất.”

Nói xong, cô đưa tay sờ lên đỉnh đầu thì lại chạm vào một thứ gì đó dính dính, nhớp nhớp. Trong lòng cảm thấy kì quái, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cái đầu trần siêu to khổng lồ. Đầu trần vắt lên cành cây cổ thụ, đôi mắt mắt xanh nhìn chằm chằm hai cô gái, lưỡi đỏ thè ra. Thân thể to dài quấn từ dưới đất lên trên cây, phần lớn đã bị lá cây bao trùm. Thân trần bị lá cây bao phủ vừa khéo là chỗ các cô ngồi xuống, lúc này, thân mình nó chuyển động, lá rụng trên đất cũng vì thế mà bay lên.

Nó chỉ vung nhẹ đuôi một cái đã đủ đánh văng hai cô gái đang kiệt sức ra xa, rồi rơi bịch xuống đất. May mà chỗ rơi xuống vẫn có nhiều lá rụng nên mới không gặp nguy hiểm gì.

Nhìn con trần không thể ước lượng chiều dài kia mà Quy Dao và Chu Tiêu bị dọa đến choáng váng. Trong tiềm thức muốn chạy nhưng thân thể không nghe theo sự sai khiến, không thể động đậy, chỉ có thể run rẩy không ngừng. Nhưng đối mặt với con trần lớn như vậy, lại còn ở gần thì chạy trốn cũng là đi đâu không có khả năng!

Thân trần to lớn nhanh chóng rơi xuống trên mặt đất, lá khô bay tán loạn, còn chưa kịp thấy rõ cử động của con trần thì hai cô gái đã bị nó cuốn lấy, nhưng lại buông ra nhanh chóng, chuẩn bị theo thói quen giết chết con mồi rồi mới ăn.

Đúng lúc này, một đám lửa từ đâu bay tới, đánh vào thân con trần.

Con trăn bị tập kích bất ngờ, vội vàng thả hai cô gái ra, vùng vẫy trên mặt đất muốn dập tắt đám lửa. Đáng tiếc là lửa trên người không vì thế mà bị dập tắt, ngược lại còn khiến lá khô bị bén lửa, thế lửa càng lúc càng lớn.

Hai cô gái vừa bị con trăn thả ra thì ngã xuống đất, giờ đã khôi phục tinh thần lại, muốn chạy đi. Nhưng xung quanh toàn là lửa, càng lúc càng cháy lớn giống như sắp nuốt chửng cả hai. Xuyên qua ánh lửa, lại thấy có một đám người không rõ lai lịch xuất hiện ở đây, ba nam một nữ, còn có một cô bé mặc hán phục. Thấy lửa cháy, cô bé còn chạy đến trốn sau lưng người thân theo bản năng.

Trình Tiêu Hoa nhìn thấy thế lửa có vẻ không khống chế được thì nhăn mày, nói với Cảnh Thù: “Vừa nãy em phóng hỏa mà không chú ý đến lực đạo, thế lửa lớn như này, lỡ mà làm cháy rừng thì sẽ rất phiền phức, hay là anh dập lửa giúp em nhé?”

Cảnh Thù nhấc tay, vung một cái, một cơn gió lớn xuất hiện, nhanh chóng dập tắt đám lửa đang cháy rừng rực.

Con trăn bị thiêu đến mất màu sắc ban đầu nhưng thân thể vẫn còn cử động được, nó động thân mình mồn trốn vào trong rừng sâu.

“Chạy đâu cho thoát!” Sơn Miêu phát ra tiếng huýt gió chỉ có họ nhà mèo mới có, rồi nhảy bổ lên người con trăn, móng vuốt chụp mạnh lên đầu nó,

mắng: “Trước mặt Sơn Miêu ta đây còn chưa có con rắn nào có thể thoát được đâu!”

Mèo và rắn vốn là thiên địch của nhau, cho dù là sau khi thành yêu, bản tính trời sinh vẫn còn trong xương cốt. Kẻ thù gặp nhau tất sẽ đổ mắt.

Con rắn vốn đã bị thương không nhẹ, lại bị Sơn Miêu khống chế, cái đầu yếu ớt cúi trên đất, khóc nức nở, miệng phun ra tiếng người: “Tha mạng, ta không dám nữa, không dám nữa.”

Giọng giống như giọng đàn ông nhưng lại vừa cao vừa chói, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến giọng thái giám trong các bộ phim cung đấu.

Trình Tiểu Hoa nói: “Hóa ra là một con yêu tinh, thảo nào không bị lửa của em thiêu chết.”

Trần tinh bị Sơn Yêu đập liên tiếp vào đầu, vô cùng choáng váng, cảm giác đầu óc đầu sắp bị chấn thương, đã không còn khí thế lúc ban đầu, chỉ có thể lớn tiếng gào lên: “Đừng giết ta! Ta còn có chỗ hữu dụng! Hữu dụng!”

Trình Tiểu Hoa nói: “Hữu dụng? Sơn Miêu, em đừng vội giết nó, nghe xem nó nói được gì nào.”

“Em cảm thấy tác dụng lớn nhất của nó là hãm phanh.” Tuy nói vậy nhưng Sơn Miêu vẫn không tình nguyện mà dừng cuộc ẩu đả lại.

Trình Tiểu Hoa đi đến gần nhìn con trăn tinh, không nhịn được mà nói: “Ôi, to như vậy luôn! Tu luyện cũng nhiều năm rồi nhỉ? Nói đi, rốt cuộc người có lợi ích gì, ta sẽ quyết định xem có nên giết người hay không.”

Trăn tinh nói: “Ta, ta là động vật được quốc gia bảo hộ. Ta là trăn Miến Điện!”

Trình Tiểu Hoa: “Người là trăn Miến Điện? Bò sát vùng nhiệt đới sao lại chạy đến vùng rừng núi này thế?”

Trăn tinh nghe bọn họ nhắc đến đại danh của mình, có chút đắc ý: “Trăn Miến Điện chúng ta là động vật quý hiếm cấp độ một đấy, nếu giết ta, các người sẽ phải ngồi tù đấy!”

Trình Tiểu Hoa quay đầu lại hỏi Cảnh Thù: “Nó đang uy hiếp em đúng không anh?”

“Uy hiếp em?” Cảnh Thù nhếch khóe môi cười lạnh, vẻ mặt lạnh lùng trào phúng đi đến trước mặt con trăn tinh, quan sát tỉ mỉ: “Quả thật là trăn Miến Điện, ở Nhân gian là động vật được bảo hộ. Có lẽ là đi nửa đường rồi trốn về đây?”

Sơn Miêu không vui nói: “Dựa vào đâu mà mấy con rắn phế này lại là động vật được bảo hộ cấp 1 còn mèo rừng chúng ta chỉ là cấp 2? Rõ ràng sức chiến đấu kém như thế.”

“Quả thật rất kém.” Cảnh Thù nói xong thì bỗng nhiên tung ra một chưởng đánh lên đầu con rắn. Cả người con rắn co giật, toàn thân to lớn bắt đầu thu nhỏ lại, dần trở về kích thước của rắn Miến Điện, nhưng thân mình nó vẫn thô to như bắp đùi của người trưởng thành.

Trong ánh mắt con rắn đầy tuyệt vọng, giọng nói yếu ớt vô lực: “Tu vi của ta, hơn một trăm tám mươi năm tu vi của ta!”

Một chưởng của Cảnh Thù không đòi mạng nó, nhưng lại đem tu vi của nó phá hủy hơn một nửa, chỉ dư không đến một trăm năm. Nhưng mà cái làm con rắn tinh càng thêm tuyệt vọng là những lời sau đó của Cảnh Thù: “Động vật quý hiếm như vậy quả thật không tùy ý đánh giết nó, đưa về vườn bách thú đi, coi như làm chút chuyện tốt vì động vật quý hiếm, có nguy cơ tuyệt chủng ở Nhân gian đi”

“Dừng!”

Trăn tinh rất là tuyệt vọng. Nó từng ngây người ở vườn bách thú vài năm, nên biết đó là nơi động vật sẽ mất đi tự do, nói một cách đơn giản thì đó là nhà tù. Sau này, nó được vườn bách thú khách mượn vài ngày, nó nhân cơ hội đó chạy thoát, sau đó ẩn mình trong núi Vu Sơn mấy chục năm. Tuy rằng nơi này không ấm áp bằng quê hương nó nhưng vẫn rất tự do, đồ ăn

còn rất phong phú nữa! Nó ỷ vào việc có chút tu vi, chống lại được cái lạnh nên vẫn miễn cưỡng sinh tồn được.

Cảnh Thù suy nghĩ một chút rồi nói: “Khiêng về vườn bách thú cũng khá là phiền phức, bỏ đi, vẫn là một đập một phát chết luôn cho rồi.”

Dứt lời thì nâng tay lên muốn đập, trấn tinh sợ đến mức muốn vỡ tim, vội nói: “Ta biết chỗ có kho báu, đừng giết ta, ta đưa mấy người đi, để các người phát tài!”

Trình Tiêu Hoa ngắt lời: “Có quý mới tin người. Ai biết có phải người dẫn chúng ta vào ổ rắn hay không.”

Trấn tinh nói: “Không, không, ta nói thật! Thật sự có kho báu đấy, bên trong có rất nhiều bảo vật. Ta đã từng vụng trộm bơi vào nhìn quá. Vốn dĩ ta còn chuẩn bị đợi đến lúc biến thành hình người sẽ đem những bảo vật đó đến nhân gian bán, ta làm đại gia ngẩng đầu hưởng phúc thôi. Giờ tu vi của ta đã mất một nửa, tương lai có thể thành người hay không vẫn là chuyện khó nói. Những thứ bảo vật kia, có lẽ ta cũng không thể dùng được. Hu hu... Ta nói đều là sự thật, xin hãy tha mạng cho ta!”

Chương 117

Ba giấc mộng 4

Cảnh Thù hỏi Trình Tiểu Hoa: “Không phải em rất thích ti ền à? Muốn đi không? Con yêu tinh này cũng không dám lừa chúng ta đâu, nếu không nó nhất định sẽ sống không bằng chết.”

Thường Tiểu Bạch nói: “Chị Tiểu Hoa, chúng ta đi đi! G ần đây em đốt hết ti ền mua quần áo r ồi, giờ đang nghèo lắm.”

Tôn Danh Dương nói: “Đúng thế! Đúng thế! Có khi chúng ta còn có thể làm tử phú được ấy chứ. Đến lúc đó lão Tôn ta có thể chìm đắm trong mỹ sắc mà không còn ưu s ầu gì nữa cả.”

Sơn Miêu thì nói: “Em cảm thấy canh rắn uống rất ngon. Nhất là loại đã thành yêu, còn có thể b ồi bổ cơ thể.”

Trình Tiểu Hoa suy nghĩ một lát r ồi nói: “Dù sao cũng không có việc gì, chúng ta đi xem cũng được. Sơn Miêu, em đừng chỉ nghĩ đến tắm bổ, tuổi còn trẻ, tắm bổ nhi ều cũng không tốt đâu.” R ồi cô đá đá con trăn tinh đang nằm liệt trên mặt đất, hỏi: “Chỗ đó có xa không?”

Trần tinh nói: “Không xa đâu, bay qua ba ngọn núi là đến. Đó là một thung lũng địa hình bằng phẳng. Hơn nữa ở đó còn có đường tắt để đi khỏi núi, có thể tiết kiệm rất nhiều lộ trình đấy.”

Lúc này, hai nữ sinh kia vẫn còn ngây ngốc, giống như đã bị lạc mất hồn. Cũng không thể trách họ được, những việc vừa mới xảy ra thật sự vượt quá nhận thức của người bình thường. Một con trăn to như vậy đã đủ đáng sợ rồi. Nhưng lại còn thêm nhóm người kia nữa, có vẻ cũng không phải là người bình thường.

Đúng lúc này, Trình Tiểu Hoa đi tới, mỉm cười hỏi: “Hai người là Quy Dao và Chu Tiêu, đúng không?”

Quy Dao hỏi: “Làm, làm sao cô biết được tên chúng tôi?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi xem thời sự thấy phát tin tức nói rằng hai cô bị lạc đường trong núi. Đừng sợ, tôi cũng là người bình thường giống các cô thôi. Mấy người kia... tuy rằng không bình thường nhưng cũng không phải người xấu. Nếu như không ngại thì có thể đi cùng chúng tôi.”

Vốn Trình Tiểu Hoa vì hệ thống thông báo nhiệm vụ tìm người nên mới tiến vào rừng sâu, nhưng không tiện nói thẳng ra. Giờ thì có thể diễn thành vào núi tìm bảo vật, nhân tiện cứu người.

Quy Dao, Chu Tiêu đang trong cảnh cùng đường, lại còn bị con trăn tinh hù dọa, nên đâu còn ý định nào khác? Hai người họ còn cầu mong có người đỡ đần hành. Tuy rằng đám người này có vẻ kì quái nhưng nhìn không giống người xấu.

Sơn Miêu không được ăn thịt rắn thì có chút buồn bực nhưng cũng không dám nhiều lời. Chỉ đá trăn tinh mấy cái: “Mau lên, đi lên trước dẫn đường. Mau làm cho xong chuyện, chúng ta còn có thể về trong huyện ăn cơm.”

Trăn tinh thử nhúc nhích thân mình, đau khổ nói: “Tôi bị thương quá nặng, không di chuyển được.”

Sơn Miêu cũng rất nghiêm túc mà quấn con trăn thành vài vòng rồi vắt lên người mình, nói: “Giờ được rồi chứ? Mau chỉ đường! Chậm một chút làm ta đói bụng là ta xẻ thịt trên người người ăn luôn đấy!”

Trăn tinh vô cùng đau khổ, vô cùng hối hận! Sớm biết sẽ như này thì nó đã không nổi máu ham ăn, chạy đi ăn thịt người. Giờ thì hay rồi, người còn chưa ăn được, tự mình còn rơi vào thảm cục như này.

Quy Dao và Chu Tiêu đã dùng hết chút sức lực còn lại, lại còn trải qua một phen kinh sợ, giờ phút này cũng không dám nói nhiều, dúi nhau mong đuổi kịp bước chân bọn họ, tiếc rằng thật sự không đi nổi nữa.

Thường Tiểu Bạch nhìn hai nữ sinh run run rẩy rẩy, bước đi chậm chạp như bà lão bảy, tám mươi tuổi thì cũng không còn tính tình nhiệt tình, ôn hòa như

ngày thường mà chằm chọc nói: “Vô dụng, bị dọa thành như này luôn. Đi chậm như thế thì đến bao giờ mới đi qua được đỉnh núi?”

Lúc đầu hai nữ sinh cảm thấy Thường Tiểu Bạch là người rất đáng yêu, hoạt bát nhưng lúc cô bé nói chuyện lại không giống những đứa trẻ con bình thường thì họ cũng không dám cãi lại. Chỉ có thể miễn cưỡng bước nhanh hơn, nhưng hai chân vô lực, đường núi khó đi, thế là cả hai cùng song song ngã nhào xuống.

Tôn Danh Dương nhìn thấy thế thì nổi lên lòng thương hoa tiếc ngọc. Mỗi tay nâng một người dậy, cười tủm tủm nói: “Chi bằng để anh cõng hai em đi nhé?”

Thường Tiểu Bạch nói: “Tôi cũng không đi được, sao anh không cõng tôi? Tôi là trẻ con, anh phải biết kính già yêu trẻ chứ.”

Tôn Danh Dương nói móc lại: “Cô đi không được là vì váy chực rơi xuống, cô phải giữ nó, đâu có muốn đi? Đã nói với cô từ đầu rồi mà, chúng ta đi vào núi, đường không dễ đi, nên mặc đồ dễ vận động chút. Rồi cô như nào, muốn khôi phục triều Đường à?”

Thường Tiểu Bạch tức đến nổi giậm chân, cố tình cái giậm chân này lại giậm chân này lại trúng góc váy, vốn dĩ váy không có thắt ngực nên không chặt được, bỗng chốc rơi từ ngực xuống đến hông. Tôn Danh Dương thấy vậy thì vui mừng cười ha hả không ngừng.

Trình Tiểu Hoa hái được hai nhánh cây mây, thử đo chiều dài một hồi rồi giúp Thường Tiểu Bạch làm thành đai áo, giống như hai cái đai đeo trên vai, váy cũng không dễ rơi xuống nữa.

Thường Tiểu Bạch cười ngọt ngào: “Vẫn là chị Tiểu Hoa tốt nhất!”

Trình Tiểu Hoa chăm lo cho Thường Tiểu Bạch xong thì quay đầu, thấy cảnh hai nữ sinh kia có vẻ kiệt lực, nói với Tôn Danh Dương: “Anh cũng một người, tôi dìu một người, chờ lát lại đổi.”

Bởi vì thể lực của Quy Dao tốt hơn so với Chu Tiêu, nên nhường Chu Tiêu lên Tôn Danh Dương cũng trước, Trình Tiểu Hoa dìu Quy Dao. Đương nhiên, không ai dám đề nghị để Cảnh Thù cũng. Người duy nhất hẳn nguyện ý cũng chỉ có một mình Trình Tiểu Hoa. Không phải tình thế bất đắc dĩ, Trình Tiểu Hoa cũng không đại lượng đến mức để bạn trai mình cũng nữ sinh khác.

Nhóm người thong thả đi tới nơi, Quy Dao không rõ đối phương đi như nào. Cô nhớ rõ lúc đầu con trăn tinh kia nói phải bay qua đỉnh núi, nhưng đi không bao lâu đã nghe thấy con trăn tinh nói: “Bay qua đỉnh núi này là đến nơi rồi.”

Trước đó hai cô đã tốn rất nhiều thời gian mới lên được đến đỉnh núi. Nhưng hai người không biết có một loại thuật pháp tên là xuyên không.

Lúc này, trời đã tối hẳn, bốn phía tối đen như mực, không nhìn rõ cảnh vật. Vì để an toàn, bọn Trình Tiểu Hoa chọn một chỗ địa thế bằng phẳng trên đỉnh núi để nghỉ ngơi, chuẩn bị đợi đến lúc trời sáng đi xem xem có kho báu thật không.

Cảnh Thù hóa ra mấy đốm U Minh Hỏa đặt ở vòng quanh, vừa có thể ngừa dã thú quấy nhiễu, vừa có thể chiếu sáng xung quanh,

Trình Tiểu Hoa đem bánh quy và thịt khô ra chia cho mọi người cùng ăn. Trần tinh ngửi thấy mùi, nhếch đầu muốn ăn, Sơn Miêu tát một cái lên đầu nó: “Ăn cái gì mà ăn? Cẩn thận ta ăn người luôn đấy!”

Trần tinh sao dám nhiều lời? Tội nghiệp thu mình lại, trong lòng thì mưu tính, đợi bọn họ ngủ say rồi sẽ nhân đó mà đào tẩu.

Không ngờ rằng, sau khi ăn uống no say, Sơn Miêu hỏi mượn Tôn Danh Dương Xích Khóa Hồn, trói chặt trần tinh trên thân cây cổ thụ, xong cũng không thêm quản nhiều, lên đến trên cây hóa thành nguyên hình rồi ngủ say tít thò lò.

Yên tâm như vậy là bởi vì cậu biết Xích Khóa Hồn là sản phẩm của Địa phủ Tư, nếu bị khóa lại, yêu tinh, ma quỷ tầm thường không có cách nào trốn khỏi.

Trình Tiểu Hoa đoán được lần này ra ngoài sẽ phải ở trong rừng một đêm, nên trước đó cố ý mang theo đồ dựng trại. Lều trại được dựng xong,

Thường Tiểu Bạch vô cùng vui vẻ chui vào trong, trái xem phải xét, cảm thấy vô cùng mới lạ. Quy Dao và Chu Tiêu cũng không còn quá sợ hãi. Hơn nữa, ban đầu trong núi rất lạnh, đêm trước hai người họ đã trải qua rất khó nhọc, thật sự không muốn trải qua một đêm như vậy nữa. Nên Quy Dao đánh bạo hỏi: “Có thể cho chúng tôi ở trong lều một đêm được không? Bên ngoài vừa lạnh vừa ẩm, chúng tôi sắp chịu không nổi nữa.”

Trình Tiểu Hoa mua một cái lều rộng 2m², bên trong khá rộng rãi. Lo lắng đến thể lực hai nữ sinh không chống đỡ nổi, không cần hai người mở lời thì cô cũng định mời họ vào cùng, nên nói: “Vào đi, bên trong rất rộng. Bốn cô gái chúng ta ngủ bên trong, bên ngoài để hai người kia canh chừng cũng được.”

Nào ngờ, Thường Tiểu Bạch bỗng nhiên phát hỏa: “Không được!”

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, chỉ là em không đồng ý.”

Trình Tiểu Hoa lấy làm lạ. Trước đến nay Thường Tiểu Bạch đều là người nhu thuận, đáng yêu, hơn nữa vô cùng biết quan tâm, chăm sóc người khác. Trong nhóm quỷ sai cũng có quan hệ tốt với nhiều người. Lều rộng như vậy, cho dù thêm hai người nữa thì cũng không ảnh hưởng gì đến hai người họ, cũng không có vấn đề nam nữ khác biệt.

“Tiểu Bạch, thể lực của hai người họ bị tiêu hao rất nhiều. Nếu họ không ngủ ngon thì không thể khôi phục thể lực, mai sẽ không đi được đâu. Bên trong này rộng như vậy, để trống cũng lãng phí, cho hai người họ vào cũng không ảnh hưởng gì đâu em.”

Thường Tiểu Bạch trước nay nhu thuận lại giống như một đứa trẻ bỗc đờng, nói: “Chị Tiểu Hoa, hai người họ chỉ là người xa lạ. Chúng ta mới là bạn bè mà, đúng không? Vì sao chị không đối tốt với bạn bè mà lại đi đối tốt với họ chứ?”

“Tiểu Bạch, chị đương nhiên sẽ đối xử tốt với em. Người đầu tiên chị mời vào là em mà. Hơn nữa chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến tình bạn giữa chúng ta mà.”

“Nếu họ vào thì em đi ra ngoài ngủ!”

Nói xong thì chạy ra khỏi lều, thở phò phò đứng cạnh vực nói mát.

Quy Dao, Chu Tiêu có chút bất an, đang do dự có nên đi ra hay không, tránh bị người ta chán ghét. Trình Tiểu Hoa an ủi nói: “Không sao đâu. Trẻ con giận dỗi thôi mà, tôi đi khuyên nhủ vài câu là được rồi. Hai người cứ đi ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải đi tiếp đấy.”

Trấn an bên này xong, Trình Tiểu Hoa cũng ra ngoài đi tìm Thường Tiểu Bạch.

Trên trời trắng sáng, đầy sao. Ánh trăng như nước, lờng vào vẻ hoang tàn, vắng vẻ trên đỉnh núi. Thường Tiểu Bạch mặc váy màu hồng nhạt, đứng trên đỉnh núi, gió núi thổi làn váy của cô bé bay lên không ngừng. Nhìn từ xa lại làm cho người ta lo lắng liệu cô bé có bị gió thổi bay xuống vực, thịt nát xương tan hay không.

Trình Tiểu Hoa chậm rãi đi đến bên cạnh, gọi nhẹ: “Tiểu Bạch ơi”

Thường Tiểu Bạch nghe tiếng gọi, nghiêng mặt nhìn qua, một đôi mắt tròn nhìn Trình Tiểu Hoa r ỡ r ữ mắt, giống như che dấu vô vàn tâm sự.

“Tiểu Bạch ơi, em làm sao vậy?”

Trong trí nhớ của cô, Thường Tiểu Bạch luôn trong sáng, nhẹ nhàng, có đôi khi làm người ta bất giác liên tưởng đến Vương Mạnh Mạnh. Nhưng đêm nay, vì sao biểu hiện của cô bé khác thường như vậy? Hai cô gái kia cũng không trêu chọc gì cô bé mà.

Thường Tiểu Bạch nói: “Chị Tiểu Hoa, chị muốn hỏi xem tại sao em không thích hai người họ đúng không? Em đứng ở đây nghĩ mãi nhưng cũng không rõ tại sao.”

“Không thích thì cứ không thích thôi. Đợi đi ra khỏi vùng rừng núi này thì đường ai nấy đi thôi.”

Thường Tiểu Bạch gật đầu: “Chị Tiểu Hoa, em hiểu rồi, chị đi nghỉ ngơi đi.”

“Em vẫn không muốn vào lầu sao?”

“Vâng. Em muốn tu luyện, không cần ngủ đâu.” Nói xong cô bé ngẩng đầu khoanh chân ngay tại chỗ, rất nhanh đã tiến vào trạng thái tu luyện. Đối với quý sai, ngủ hay không cũng chỉ là thói quen mà thôi, không ảnh hưởng gì nhiều.

Chương 118

Ba giấc mộng 5

Trình Tiểu Hoa đi tìm Cảnh Thù, cô muốn hỏi xem hấn có biết chuyện lúc Thường Tiểu Bạch còn sống hay không. Cô vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như những gì cô bé nói. Có lẽ lúc sống đã xảy ra chuyện gì có liên quan đi?

Cảnh Thù chỉ cho cô một câu: “Viên chức Địa phủ Tư nhi ều như vậy, nếu ai ta cũng biết thì còn không phải sẽ bị mệt chết sao?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Thế sao anh lại biết được chuyện của A Phòng?”

Cảnh Thù nói: “Đấy là do Quảng Bình kể.”

Trình Tiểu Hoa: “Cho nên Thập điện hạ là một người nhi ều chuyện, chuyện gì cũng có thể kể lung tung cho người này người kia biết sao?”

“Còn tùy tình huống nữa. Một ít chuyện riêng tư của hấn, hấn chẳng bao giờ đề cập đến, chứ đừng nói là kể cho người này người kia nghe.”

“Ồ? Anh ta có chuyện riêng tư gì thế?”

Cảnh Thù than: “Cậu ta không kể thì em đoán xem ta có biết được không?”

Trở lại trong lều, Trình Tiểu Hoa trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy rất kì quái nên nhắn tin cho A Phòng:

[A Phòng, chị có biết chuyện gì lúc Tiểu Bạch còn sống không?]

App Địa phủ Tư này so ra tốt hơn các app khác nhiều, tín hiệu rất là tốt, cho dù ở vùng núi hoang dã, tín hiệu kém thì vẫn có thể nhắn tin được. Cũng vì không hề thiếu quỹ sai có phạm vi công tác ở những nơi hoang vắng, cho nên không biết họ dùng sức mạnh đặc thù nào hay không mà tín hiệu của app tăng mạnh, viên chức có thể liên hệ với nhau rất dễ dàng.

A Phòng trả lời tin nhắn rất nhanh:

[Chị không biết. Chuyện trong quá khứ Thường Tiểu Bạch cũng không nhớ rõ, chỉ có Thường Thành nhớ, nhưng anh ta rất kín miệng. Chị chỉ biết là Tiểu Bạch chết rất thảm. Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này thế?]

[Em vẫn luôn cảm thấy dạo gần đây cảm xúc của Tiểu Bạch không được ổn định, vốn tưởng chị biết nên mới hỏi chị.]

A Phòng suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

[Để chị hỏi Thường Thanh xem. lát sẽ nhắn lại cho em sau nhé.]

A Phòng chưa kịp nhắn tin thì Thường Thanh đã chủ động tìm cô. Vốn thẳng tính, không vòng vo nên anh hỏi thẳng: “Hai ngày trước Tiểu Bạch nói muốn ra ngoài đi du lịch giải sầu, cô có biết bọn họ đi đâu không? Con bé đi rất vội, không nói gì với tôi.”

A Phòng nói: “Bọn họ đi Vu Sơn, nói là muốn nhìn đỉnh Thần Nữ.”

Thường Thanh vừa nghe thấy núi Vu Sơn thì sắc mặt đại biến, không nói một lời đã xoay người bước đi.

“Sao đã đi rồi? Tôi còn có chuyện muốn hỏi anh mà!” A Phòng gọi với theo, nhưng dường như anh không hề nghe thấy, lúc đi cũng đột nhiên như lúc đến.

A Phòng hết cách, chỉ có thể nhắn cho Trình Tiểu Hoa một tin:

[Chị còn chưa kịp hỏi gì thì Thường Thanh đã vội vàng rời đi. Chị chắc là anh ta sẽ đi tìm bọn em đấy.]

Sáng sớm, vạn vật chào đón mặt trời mọc, trong núi tiếng chim hót thú kêu trộn lẫn vào với nhau nhưng không hề khiến người ta thấy phản cảm.

Đêm qua trời rất tối nên không thể thấy rõ chung quanh. Lúc này, đứng ở trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn ra xa là có thể nhìn thấy giữa bốn phía là những rặng núi xanh có một thung lũng. Từ xa cũng có thể nhìn thấy phía dưới cỏ mọc rậm, có một con sông nhỏ trong suốt chảy qua, sông không sâu, có chỗ còn trơ cả lòng sông.

Cảnh Thù hỏi trần tinh: “Chỗ người nói là ở dưới kia?”

Trần tinh nói: “Đúng vậy. Các người đi xuống nhìn là sẽ biết những lời tôi nói đều là thật.”

Trình Tiêu Hoa thấy nó có vẻ thành thật nên cho nó mấy khối thịt để ăn, tránh cho nó bị chết đói.

Trần tinh được ăn, cộng với đêm qua được nghỉ ngơi thì giờ cũng có thể tự mình đi. Dù hơi khó khăn nhưng nó cũng không muốn bị Sơn Miêu ngược đãi khiêng trên người cậu.

Trình Tiểu Hoa nói: “Người đi đằng trước dẫn đường đi. Chỉ cần người không giở thủ đoạn gì, chờ sau khi xong việc thì sẽ tha cho người. Nếu người dám gian dối...”

Cảnh Thù nói tiếp: “Gian dối thì sẽ hãm canh rắn cho Sơn Miêu ăn.”

Sơn Miêu nghe vậy thì rất là vui vẻ, trong lòng bắt đầu tính toán, chờ lát nữa sẽ quản con trăn tinh này lỏng một chút, để cho nó có cơ hội giở trò. Cậu không biết rằng con trăn tinh kia đã bị dọa sợ hết hồn, nào dám không thành thật? Nó nhanh chóng di chuyển thân thể to lớn, trườn lên trước dẫn đường.

Ở trên đỉnh núi nhìn xuống nên không đánh giá được hết. Đợi đến lúc xuống dưới mới phát hiện bên địa này rất rộng lớn. Cỏ cây tươi tốt, che phủ kín hết mặt đất. Tất nhiên là có rất nhiều rắn độc. Nhưng có trăn tinh đi trước mở đường, những con rắn nhỏ bé tầm thường kia đã sớm trốn mất tăm mất tích.

Đi đến bờ sông, trăn tinh nói: “Kho báu ở bên kia sông, trước kia tôi từng bơi qua đó nhìn xem, bên trong có rất nhiều bảo vật, sáng lấp lánh, vô cùng đẹp đẽ.”

Con sông này rộng chừng mười thước, nước chảy không xiết, bên bờ sông còn có nhiều loài động vật nhỏ đang uống nước. Trình Tiểu Hoa nhìn quanh, cách đó không xa còn có một cây cầu đá trắng. Cầu này hẳn là được

dựng từ xưa, thân cầi đã bị mài mòn rất nhiều nhưng có vẻ vẫn còn đi được.

“Chỗ này không phải ở sâu trong núi sao? Sao lại có dấu vết do con người xây dựng như kia thế?”

Trần tinh nói: “Trước đây tôi nghe một con yêu quái già kể lại, rất nhiều năm trước vùng này là một khu có con người sinh sống, còn mở đường thông ra bên ngoài. Ước chừng hai, ba trăm năm trước thì xảy ra động đất, những dãy núi xung quanh đổ sụp, chặn hết đường ra ngoài. May mắn là số người còn sót lại đầu dầi chuyển khỏi nơi này, đi ra ngoài sinh sống. Từ đó nơi này mới không còn bóng người.”

Thời gian trôi qua, địa thế cũng thường xuyên thay đổi cũng không phải là chuyện lạ gì.

Kho báu ở bên kia sông, nên đoàn người đi đến bên cạnh cầi đá, muốn đi qua sông. Đúng lúc này, Quy Dao bất ngờ kêu lên. Trình Tiểu Hoa còn tưởng rằng cô bị làm sao, vội quay đầu nhìn thì thấy cô chỉ vào cây cầi kia, nói: “Cầi đá, cầi đá trắng! Giống như trong giấc mơ của tôi!”

Trình Tiểu Hoa có chút nghi hoặc: “Giấc mơ của cô?”

Quy Dao nói: “Tôi đã vài lần mơ thấy nơi này. Trong mơ tôi luôn hát một bài dân ca cổ quái. Bố mẹ lái xe điện chở tôi chạy ra từ trong sương mù, hình như là muốn đi tập hợp với ai đó. Sau đó, xe của chúng tôi rơi vào

trong con sông, tôi sốt ruột muốn đẩy cửa ra, nhưng trên cửa lại bị một chiếc khóa cổ khóa lại. Lúc đó, có một người con trai xa lạ ở bên ngoài xe nhìn tôi. Tôi cầu cứu anh ta, giây tiếp theo tôi thấy mình đã đứng ở bờ sông, nhìn chiếc xe chìm vào trong dòng nước, trong tay thì cầm khóa cổ. Sau đó tôi thấy bố mẹ đi lên cây cầu đá trắng, tôi vội vàng đuổi theo mà làm rơi mất chiếc khóa cổ kia. Chỉ khác một điếu là màu nước sông, trong mơ nó có màu đỏ, đỏ như màu máu vậy.”

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Chu Tiêu cũng trở nên căng thẳng, kéo tay Quy Dao nói: “Tớ cũng từng mơ thấy nơi này! Thật đấy! Cầu đá màu trắng, nước sông màu đỏ. Cậu nói tớ mới nhớ ra, tớ có một người bạn học thời tiểu học, trước đây cậu ấy cũng từng nói với tớ là cũng từng mơ giấc mơ giống như tớ.”

Vì thế Chu Tiêu liền kể hai giấc mơ kia.

Giấc mơ của bạn học Chu Tiêu: Một cậu bé ăn xong bữa cơm, cùng người nhà đi tản bộ dọc bờ sông. Lúc đi ngang qua cây cầu đá trắng thì thấy có một chiếc khóa cổ. Đứa bé chạy đến xem, không cảm thấy gì đặc biệt nên tùy tiện làm mất nó. Sau đó, cậu bé bước lên cầu đá trắng, đến lúc đi đến giữa cầu thì vịn vào tay vịn nhìn xuống mới phát hiện ra nước sông là màu đỏ. Trong tai còn loáng thoáng nghe thấy một bài hát, tiếng hát rất nhỏ nhưng lời hát thì cậu vẫn nhớ rõ:

“Trong mơ hoa cỏ đầy vườn

Hoa nở cỏ tốt tươi, tất cả đều thành hoang vu

...

Khu vườn hoang vu tịch mịch, bé con, bé con đừng khóc nữa

Mẹ ở trên trời dõi theo con....”

Giấc mơ của Chu Tiêu:

Trong mơ, cô thấy mình về nhà ông bà nội chơi, sau đó anh chị họ gọi cô đi tập hợp. Chợ ở bờ bên kia sông, phải đi qua cây cầu đá trắng, lúc đi đến giữa cây cầu thì nghe thấy tiếng hát. Cô quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe điện ba bánh màu xanh lao vào trong sông. Cô nằm sấp xuống cây cầu nhìn chiếc xe lao xuống nhưng chỉ thấy nước sông màu đỏ.

Cả ba giấc mộng đều có bài hát cổ quái, cây cầu đá trắng, nước sông màu đỏ và một chiếc khóa cổ kì quái.

Chu Tiêu nói: “Sau khi tỉnh dậy khỏi giấc mơ, tớ luôn cảm thấy quỷ dị, tim đập rất nhanh, còn khó thở. Sau này nói chuyện với người bạn học kia, cậu ấy nói sau khi mơ cũng bị như vậy. Cậu nói xem, ba chúng ta đều chưa từng đến nơi này, sao lại cùng mơ về nơi này được?”

Quy Dao nói: “Cậu có nhận ra không? Thật ra ba giấc mộng này có sự liên kết với nhau. Tớ bị nhốt trong xe, sau đó ném khóa đi thì được bạn học của cậu nhặt lại. Mà cậu ở trong mơ thì nhìn thấy xe mà tớ ngã rớt vào dòng sông.”

Sau đó, ánh mắt hai người đồng loạt nhìn về phía dòng sông, Chu Tiêu nói một câu làm người sợ hãi: “Liệu trong sông này có thứ gì hay không?”

Nghe họ kể, Trình Tiểu Hoa cũng cảm thấy cổ quái. Ba người khác nhau, mơ ba giấc mộng, lại còn có sự liên kết thành một câu chuyện. Nghĩ sao cũng thấy lạ.

Cảnh Thù cười nhạo: “Nghĩ nhiều làm gì? Muốn biết thì xuống sông xem là được chứ gì?”

Trình Tiểu Hoa vô tay: “Đúng thế! Sao em lại không nghĩ như vậy được nhỉ? Vẫn là chàng trai của em thông minh nhất!”

Cảnh Thù được cô khen ngợi, đắc ý đến mức khóe miệng nhếch cao lên, hạ lệnh: “Sơn Miêu, kỹ năng bơi lội của người tốt, mũi cũng thính, đi xuống xem dưới sông có cái gì đi.”

Sơn Miêu nhanh nhẹn đáp, cởi áo khoác mặc mỗi cái quần cộc rồi nhảy xuống. Cậu trồi lên ngụp xuống ở trong sông mấy lượt, tìm một tiếng động hồ vẩn không có gì đành trèo lên bờ.

“Đáy sông rất sạch sẽ, ngoài cát và đá ra thì chẳng có gì cả.”

Chu Tiêu, Quy Dao nghe vậy thì có chút không tin nhưng lại không thể không tin. Nhưng những giấc mơ kì lạ kia thì phải giải thích làm sao đây?

“Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Trình Tiêu Hoa suy luận: “Mọi người có phát hiện ra không, trong mơ đều hướng người ta đi qua cầu, mà trấn tinh nói bên kia sông có kho báu. Có lẽ lời giải ở bờ bên kia cầu chẳng?”

Cảnh Thù nói: “Vậy thì qua cầu xem sao, dù sao cũng đã đến đây rồi.”

Chương 119

Ba giấc mộng 6

Cầu đá trắng tuy rằng đã cũ nhưng kết cấu chính vẫn còn nên khá chắc chắn. Đi ở trên cầu, chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy ở giữa cây cầu có những hoa văn mờ mờ kì quái.

Thường Tiểu Bạch vốn đang vui vẻ xách váy đi theo Trình Tiểu Hoa lên cầu, nhưng lúc cô bé nhìn thấy những hoa văn kia thì sắc mặt nhanh chóng thay đổi, giống như có cái gì đó đè trên ngực, rất khó chịu, nhưng cô bé không rõ sự khó chịu này từ đâu mà có nữa. Lòng cầu rất hẹp, mỗi lần chỉ có một người có thể đi qua. Thường Tiểu Bạch đứng lại không đi nữa thì người phía sau cũng không đi được.

Tôn Danh Dương ở phía sau thúc giục: “Cô mau đi đi chứ! Có phải váy lại rơi, đi không được? Tôi nói này, sao cô không thay cái váy đó đi?”

Thường Tiểu Bạch quay đầu lại, trong mắt lóe ra tia nguy hiểm. Tôn Danh Dương giật mình, phần nộ nói: “Trẻ con thì không nên hung dữ như vậy, cẩn thận không sau không gả đi được đâu đấy.”

“Anh vẫn nên lo cho mình đi, mãi mà không tìm được bạn gái. Hừ!”
Thường Tiêu Bạch làm mặt quỷ với gã, sau đó xách vác chạy vội qua sông.

Tôn Danh Dương bị cô bé chọc: “Đứa nhóc hung dữ này thật không đáng yêu chút nào mà!”

Gã quay đầu cười hì hì với hai cô gái đang đi phía sau: “Cầu này khó đi, có muốn tôi cõng hai người qua sông không?”

Hai nữ sinh đồng loạt lắc đầu

“Không cần đâu, đêm qua chúng tôi đã nghỉ ngơi đủ, thể lực cũng khôi phục khá khá rồi.”

“Cầu này dù có khó đi thì vẫn dễ hơn đường núi rất nhiều.”

Ở cuối là Sơn Miêu và Trần tinh. Trần tinh không dám nói nhiều, Sơn Miêu lớn tiếng nói: “Lão Tôn, anh nhìn trúng hai cô nương này sao? Nhưng anh theo đuổi cả hai người cùng lúc thì không tốt đâu? Thời buổi này không ai thích chuyện một chân hai thuyền, một tay bắt hai con cá đâu.”

Mặt già của Tôn Danh Dương đỏ lên: “Đi mau đi, nói linh ta linh tinh cái gì!”

Sau khi đi qua cây cầu đá trắng, dưới sự dẫn đường của trấn tinh, mọi người lại đi thêm một đoạn nữa rồi dừng lại trước một vách núi.

Vách núi dựng đứng, nhìn từ xa giống như bị một cây búa bổ thẳng xuống, nó gần như vuông góc với mặt đất. Một thảm thực vật không biết tên bao trùm bên trên, vô cùng xanh tốt, thêm phần sinh khí cho nó.

Tôn Danh Dương nhìn trái nhìn phải: “Chỗ này cái gì cũng không có mà? Bảo vật ở đâu?”

Trấn tinh trườn tới phía sau vách núi, dùng cái đầu trấn to của mình thăm dò vài cái: “Ở đây có một cửa động, có thể đi vào được!”

Quả thật là sau khi vén chỗ dây mây rủ xuống lên thì thấy có một cái cửa động rất lớn. Bên trong tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Trấn tinh nói: “Trước kia cửa động bị chắn lại. Sau cơn động đất thì phiến đá chắn cửa bị vỡ, cửa động mới lộ ra.”

Trong động rất sâu, uốn lượn không biết dẫn đến đâu. Cảnh Thù dùng lửa U Minh thấp sáng, nên có thể nhìn thấy trên vách tường có rất nhiều dấu vết dùng dao, rìu tạo thành, mặt đất được sửa vô cùng bằng phẳng, đi trên đó không hề phí sức lực.

Đi dọc xuống theo cửa động, càng xuống thấp không khí càng loãng. Nhưng bốn phía cực kì khô ráo, cho dù giờ đã đi đến chỗ rất sâu dưới lòng động thì cũng không thấy ẩm ướt.

Ước chừng đi hơn nửa tiếng thì thấy một nhà đá rất rộng, diện tích khoảng mấy trăm thước vuông. Đỉnh trần rất cao, hình bán nguyệt. Bên trong có cột đá, trên trụ điêu khắc đồ đồng, nhìn qua tưởng con gà nhưng lại không phải gà, giống phượng nhưng lại không phải phượng.

Quy Dao vừa thấy hoa văn thì nói: “Tôi đã thấy hoa văn này trong mơ, nó giống với hoa văn trên khóa!”

Chu Tiêu chỉ đang trước, kêu lên kinh ngạc: “Quan tài đá!”

Cảnh Thù đã sống rất lâu, kiến thức cũng nhiều, nhìn chăm chú là nhận ra ngay: “Hoa văn trên cột đá là chim Trọng Minh*. Thần thú thượng cổ, đã sớm tuyệt diệt ở Nhân gian. Có đi đâu thời cổ đại có một bộ tộc coi chim Trọng Minh là thần thú hộ. Có quan tài đá, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một huyệt mộ.”

*Chim Trọng Minh (Chim Trùng Minh) là một thần điều trong thần thoại Trung Quốc. Bên ngoài giống gà, tiếng hót thanh như Phượng, hai mắt có đốm tử. Sức lực rất lớn, có thể truy đuổi mãnh thú. Nó tượng trưng cho ánh sáng, lại có năng lực giải trừ tai ương, tà ác mà các mãnh thú yêu vật

đem đến. Trong phong tục dân gian của người Hán, tranh dán trên song cửa có hình con gà, thực ra là chim Trọng Minh.

Có hai quan tài đá, một to một nhỏ, đặt song song với nhau. Cái to hơn nhìn có vẻ bình thường, còn cái nhỏ hơn bị dây xích trói chặt, trên xích sắt còn có một cái khóa cổ hình vuông, trên khóa cũng khắc hoa văn chim Trọng Minh.

Quy Dao, Chu Tiêu cùng nói: “Khóa! Khóa trong mơ!”

Trần tinh nhanh chóng trườn đến bên cạnh hai quan tài đá, giống như muốn chiếm công lao mà nói: “Mấy người nhìn xem, tôi không lừa mấy người chứ? Ở đây thật sự có rất nhiều bảo vật đấy! Còn bên trong quan tài đá này nữa, nhất định là có bảo vật!”

Quả thật xung quanh quan tài chất đầy đồ đạc, chai lọ, đĩa bát đều là vàng ròng, tùy tiện lấy một cái cũng có giá rất cao. Ngoài ra còn có rất nhiều ngọc trai, đá quý. Rất rõ ràng đây là đồ bủ táng.

Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương, Sơn Miêu, Thường Tiểu Bạch, Chu Tiêu và Quy Dao đều nhìn chăm chăm vào những món đồ đó. Ngoài Cảnh Thù, tất cả đều nhào đến, cầm món này, sờ món kia, vô cùng hưng phấn. Thấy tiền tài, lợi ích thì mờ mắt vốn là bản tính của con người. Cho dù là ma quỷ, yêu tinh thì cũng khó tránh khỏi cám dỗ tiền tài.

Sơn Miêu chọn một sợi dây chuyền ngọc trai, vui rạo rức nói: “Tặng Mạnh Mạnh cái này, chắc em ấy sẽ rất vui mừng!”

Thường Tiểu Bạch cầm lấy một sợi dây chuyền khảm ruby, cảm thấy nó rất quen mắt nhưng lại nghĩ không ra đã thấy ở đâu.

Tôn Danh Dương nhắc hai cái bình vàng lớn nhất lên: “Mấy thứ này mà đem ra ngoài được, chúng ta sẽ giàu to đấy! Ha ha...”

Trình Tiểu Hoa sờ những bảo vật đến mức có chút đui mù, bất quá cô làm người bình thường khá lâu, vẫn có ý thức pháp luật, nên nói: “Cái này đâu là đồ cổ nhỉ? Nếu đem ra ngoài mà bị phát hiện, chúng ta sẽ bị coi là trộm mộ. Tội trộm mộ cũng không nhẹ đâu.”

Tôn Danh Dương nói: “Cô ngốc à? Không gọi người đến thì không phải là đồ cơ trọc lợi thành công sao?”

Cảnh Thù bồng nhiên lạnh giọng nói: “Bỏ hết xuống!”

Tôn Danh Dương nói: “Sao thế? Điện hạ, chẳng lẽ ngài muốn giữ cho mình Tiểu Hoa sao? Tiểu Hoa cũng không dùng được nhiều như vậy, chúng ta nên chia nhau chứ!”

Cảnh Thù nói: “Không biết rõ chủ nhân của những món đồ này là ai, có phải nó từng bị hạ chú hay không mà cũng dám c ần? Nhất là con mèo ngọc nhà người, đưa cho Manh Manh? Hừ, còn ngại Manh Manh gặp ít tai họa hả?”

Sơn Miêu nghe vậy thì vội vội vàng vàng ném sợi dây chuy ền trên tay đi: “Gọi ma quỷ tới? Tôi không thèm nữa.”

Khi nói chuyện, ai cũng không chú ý tới trong ánh mắt trần tinh thoáng qua một tia giảo hoạt, nó nhân lúc mọi người không chú ý, há to miệng cắn đứt cái khóa có khắc hình chim Trọng Minh kia.

Cảnh Thù gấp gáp kêu lên: “Không được động vào!”

Nhưng mà khóa đã bị tháo ra, trần tinh cũng trườn về, vạn phần cẩn thận nói: “Tôi thấy bảo vật quanh quan tài đá đã rất có giá trị, nhất định đồ bên trong càng có giá hơn, bằng không cũng sẽ không bị khóa chặt lại như vậy?”

Cảnh Thù nói: “Hừ, khóa kia là vật dùng để trấn tà, bản quân không tin người không biết. Lúc trước người không dám động vào những thứ kia cũng là vì sợ gặp phải phiền phức. Hôm nay, sợ là muốn mượn tay chúng ta giúp người trừ bỏ thứ kia? Một con yêu tinh nhỏ nhỏ mà dám ở trước mặt bản quân bày mưu tính kế à?”

Kỳ thực, ban đầu trần tinh muốn dẫn bọn họ đến tìm kho báu, ngoài trừ vì muốn giữ mạng còn vì nó biết bên trong kho báu có thứ không dễ chọc, miễn cho quấy nhiễu thứ gì. Mắt thấy bản thân mình sắp tu thành hình người mà thứ trong kho báu lại không được lấy đi, trong lòng có chút không cam tâm. Vì thế, sau khi biết được thủ đoạn của nhóm Cảnh Thù, ngay lập tức nghĩ muốn mượn tay họ, phá vỡ quan tài, nhìn xem bên trong đó rốt cuộc đang chứa thứ gì.

Nếu như thực sự có vấn đề, nó sẽ chạy trước tiên. Nếu như thứ bên trong bị trấn áp, nó cũng không mất gì, chưa biết chừng còn được hưởng ké.

Lúc đầu Cảnh Thù không thèm để mắt đến con trần tinh nho nhỏ này nên nhất thời có chút sơ sẩy. Đợi đến lúc trần tinh làm hỏng khóa rồi, mới nhận ra động cơ của nó.

“Người đừng vội mừng. Nếu có gì nguy hiểm, bản quân hứa với người, người là tên đầu tiên không thoát được!” Thực ra cho dù là tai họa gì thì với năng lực của Cảnh Thù cũng không đáng bận tâm. Nhưng hắn không vui vì bị một con trần tinh nho nhỏ lợi dụng.

Thường Tiểu Bạch nghe thấy lời Cảnh Thù nói, không khỏi tò mò, lặng lẽ hỏi Sơn Miêu: “Hắn luôn tự xưng bản quân, rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”

Cảnh Thù rất ít khi mở miệng nói chuyện lúc có đám Thường Tiểu Bạch, cũng không tự xưng “bản quân”. Mà bọn Tôn Danh Dương cũng không rảnh đi vạch trần thân phận của Cảnh Thù nên Thường Tiểu Bạch không

hiếu gì về Cảnh Thù cả. Lúc này nghe được hắn luôn miệng xưng “bản quân”, khó trách khỏi dậy lên lòng hiếu kỳ.

Nhưng mà Sơn Miêu còn chưa kịp đáp lời, thì quan tài đá nhỏ kia đã hơi rung chuyển. Rung chuyển không lớn, nhưng ở đây phần lớn không phải người thường, tất nhiên sẽ không bot lọt cái động tĩnh nhỏ này, tất cả mọi người theo bản năng lùi về sau mấy bước.

Chính lúc này, một điệu hát vang lên:

“Trong mơ hoa cỏ đầy vườn

Hoa nở cỏ tốt, tất cả đều thành hoang vu

La la la, la la la...”

Cùng lúc với tiếng hát vang lên, còn có tiếng “kẹtttttt” vang lên, nắp quan tài đá chần chạp di chuyển, sau đó là một bàn tay nhỏ trắng trẻo chậm rãi vươn ra từ trong quan tài, sau đó là cánh tay trắng tuyết, tay áo màu đỏ thẫm, mà tiếng hát vẫn còn tiếp tục:

“...

Khu vườn hoang vu tịch mình, bé con, bé con đừng khóc

Mẹ ở trên trời dõi theo con

La la la, la la la...”

Giọng hát hay như vậy nhưng cũng đầy ưu thương, người nghe thấy nhin không được mà rơi lệ.

Vì thế, Quy Dao, Chu Tiêu và con trần tinh kia đều nức nức nở nở. Tiếng khóc phụ họa cho giọng hát tuyệt vọng kia, càng có vẻ thê lương.

Trình Tiểu Hoa, Thường Tiểu Bạch, Tôn Danh Dương, Sơn Miêu phát hiện ra chỗ không thích hợp, đều vận hành linh lực ngăn chặn thính giác của mình, tránh bị ảnh hưởng đến thần kinh.

Cảnh Thù tất nhiên sẽ không bị loại pháp thuật này ảnh hưởng, không cả thềm che chắn thính giác. Nhưng hẳn bắn ra hai luồng linh lực đến đầu hai nữ sinh đang khóc thút thít kia. Hai nữ sinh mờ mịt liếc nhau, nghi hoặc không thôi. Vì sao vừa nãy trong lòng lại bị thương như vậy? Hình như là bị tiếng hát đẩy vào một hoàn cảnh tuyệt vọng.

Trình Tiểu Hoa giải thích: “Tiếng hát này có mị thuật, có thể làm nhiễu loạn tâm thần, các cô mau bịt tai lại để tránh bị ảnh hưởng.”

Con trần tình vừa khóc vừa kêu: “Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tôi không
khống chế được bản thân, rất muốn khóc, phải làm sao đây? Cứu tôi với!
Hu hu hu...”

Cảnh Thù làm như không nghe thấy, bàn tay nhấc lên, chỉ một chương đã
hoàn toàn mở tung nắp quan tài ra.

Chương 120

Ba giấc mộng 7

Tiếng hát im bật, một thân hình nho nhỏ ng ồi dậy từ trong quan tài. Người đó mặc quần áo màu đỏ rực như ngọn lửa, tóc như tơ rủ xuống che hết hơn phân nửa khuôn mặt.

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Cô là ai?”

“Ta là ai?” Người trong quan tài chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc dài cũng theo đó mà tản sang hai bên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Người nào nhìn thấy khuôn mặt này cũng đều kinh ngạc, theo bản năng nhìn về phía Thường Tiểu Bạch.

Nét mặt của Thường Tiểu Bạch cũng đ ầy vẻ kinh hãi, sau khi hoàn h ồi thì hai tay chống nạnh, lớn tiếng quát hỏi: “Người sao lại giống ta như vậy? Rốt cuộc người là ai?”

Người trong quan tài chậm rãi đứng lên, không phải chỉ mỗi khuôn mặt là giống Thường Tiểu Bạch mà ngay cả vóc người cũng giống hệt. Điêu duy nhất không giống chính là phục sức của cô ta.

Phục sức của cô ta cực kì hoa lệ, y phục trên người không biết có bao nhiêu tầng bao nhiêu lớp, được may từ loại vải cực kì sang quý. Trên cổ, trên tay, trên đầu đều có trang sức bằng vàng ròng. Chỉ có khuôn mặt là nhợt nhạt một cách kì lạ. Mắt vừa to vừa sáng, đôi mắt lạnh lẽo mang theo lệ khí nhìn một lượt những người đang có mặt ở đây, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Thường Tiểu Bạch, giọng điệu lạnh nhạt: “Sao các người lại xông vào đây? Tại sao muốn quấy nhiễu giấc mơ đẹp của ta?”

Thường Tiểu Bạch cố gắng đè nén nỗi bất an và sợ hãi khổng lồ trong cơ thể. Rõ ràng bản thân đã gặp rất nhiều người, ngay cả ma quỷ nghìn năm đạo hạnh cũng đã gặp nhưng không hiểu sao, trong tiềm thức lại chỉ sợ đứa bé gái vừa bước ra từ trong quan tài kia. Cô bé sợ hãi, nên đã tiên hạ thủ vi cường, lấy ra Xích Khóa Hồn ném về phía đứa bé kì quái kia.

Đứa bé trong quan tài nhẹ nhàng bay lên, tránh thoát được, nhưng quan tài đá thì bị va chạm làm nổ tung, vỡ thành nhiều mảnh.

“Người dám cả gan phá hủy giường của ta!” Sắc mặt của nữ hài trầm xuống, lệ khí trên người cũng nhiều hơn, nâng tay đánh về phía Thường Tiểu Bạch.

Tất nhiên Thường Tiểu Bạch cũng không yếu thế, bay né chiêu, ngay sau đó thì xáp lại gần đánh nhau với nữ hài. Thực lực hai bên ngang nhau, nhất thời khó phân thắng bại.

Bọn Trình Tiêu Hoa nhìn hai người giống hệt nhau đánh qua đánh lại, hoàn toàn không biết có nên giúp đỡ hay không.

Trình Tiêu Hoa huých Cảnh Thù: “Sao lại giống nhau đến thế hả anh? Thường Tiêu Bạch có chị em sinh đôi à?”

Cảnh Thù nói: “Ta không rõ.”

Trình Tiêu Hoa: “Cứ để hai người đó đánh nhau cũng không ổn đâu nhỉ? Đừng để Tiêu Bạch bị thương.”

Cảnh Thù nói: “Thực lực ngang bằng nhau, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn thì không ai làm ai bị thương được đâu.”

“Nói cách khác là thời gian dài thì có khả năng cả hai cũng bị thương? Điện hạ, anh mau tách hai người họ ra đi!”

Vì thế, Cảnh Thù dùng một chưởng mạnh tách hai người đang quăn nhau ra. Hai người một trái một phải rơi xuống hai bên. Kì lạ là vừa mới nãy có ngoại hình giống nhau nhưng phục sức khác nhau, nhưng giờ chẳng những vẻ ngoài giống nhau mà phục sức cũng giống nhau như đúc. Đầu mặc một bộ hán phục màu hồng nhạt, trên đầu búi song nha kế, mắt to trong veo như nước trong nhau, đồng thanh nói: “Sao người lại biến thành ta!”

Một người nói: “Đừng tưởng rằng thay đổi phục sức là có thể trở thành ta!
Ta là Thường Tiểu Bạch, người chỉ là đờma quý!”

Cái kia nói: “Người mới là đờma quý! Ta mới là Thường Tiểu Bạch, rất
cuộc người là ai, hả?”

“Ta chính là Thường Tiểu Bạch, người không phải!”

“Ta mới là Thường Tiểu Bạch, người mới không phải!”

...

Hai Thường Tiểu Bạch nói xong liền chuyển thành cãi nhau, cãi xong lại
lao vào đánh nhau. Chẳng qua lúc này, hai cô nhóc đều không dùng linh lực
mà như những đứa trẻ con bình thường, lao vào kéo tóc nhau, đá đấm
nhau. Đánh được một hồi thì túm chặt đối phương đi đến trước mặt Trình
Tiểu Hoa.

Một người nói: “Chị Tiểu Hoa, chị mau giúp em đánh thứ giả mạo này đi!”

Một người khác nói: “Em mới là Tiểu Bạch, nhất định là chị Tiểu Hoa
nhận ra em, đúng không?”

Trình Tiểu Hoa ngây ngốc chớp mắt. Cô chỉ có thể quay đầu hỏi Cảnh Thù: “Anh có thể phân biệt được không?”

Cảnh Thù nhún vai: “Khí tức của hai đứa nó hoàn toàn giống nhau, ta cũng không có cách nào có thể phân biệt được.”

Bỗng nhiên Tôn Danh Dương nhảy ra, tay trái nắm chặt tay một đứa, tay phải nắm một đứa, đặc ý nói: “Tôi có cách! Hôm trước tôi kể chuyện ma cho Tiểu Bạch thật nghe cả một đêm. Ai có thể nói tên mấy chuyện từng kể thì chính là Tiểu Bạch thật.”

Sơn Miêu khen ngợi: “Vẫn là Lão Tôn lanh lợi, sao tôi không nghĩ ra được nhỉ?”

Thường Tiểu Bạch bên trái nói: “Đúng đúng, cách này hay! Ngày đó chuyện đầu tiên anh kể cho tôi nghe là về quỷ chắn đường trong vùng rừng núi!”

Tôn Danh Dương vội buông Thường Tiểu Bạch bên trái ra, đồng thời nắm chặt tay Thường Tiểu Bạch bên phải hơn.

Thường Tiểu Bạch bên phải kêu lên: “Ôi, anh nắm đau quá! Chuyện thứ hai anh kể là về con cá tinh tên Đại Hắc. Mau, mau bắt lấy đồ giả kia đi. Đừng để nó chạy mất!”

Tôn Danh Dương nghe vậy lại nắm chặt cánh tay Thường Tiểu Bạch bên trái, nói: “Hai người đều nói đúng, rốt cuộc ai là thật.”

Trình Tiểu Hoa bỗng nghĩ đến một điểm máu chốt. Ngày hôm qua lúc vấy Tiểu Bạch bị rơi xuống, Trình Tiểu Hoa đã dùng dây mây làm dây đeo, chắc Tiểu Bạch giả không biết.

“Tôi nghĩ ra rồi! Vấy Tiểu Bạch...”

Còn chưa nói hết câu thì nhìn thấy trên vai hai Thường Tiểu Bạch đều có dây mây dùng làm dây đeo tạm. Trình Tiểu Hoa cũng hết cách, cái này qua thực giống với Mỹ Hầu vương thật giả. Chẳng lẽ còn phải mời Đế Thính đến nữa sao?

Lại thấy Cảnh Thù nói: “Đế Thính* đã bế quan mấy năm nay, nếu không có thể gọi nó đến phân biệt.” Ngụ ý là không có cách nào?

*Đế Thính là linh thú của Địa Tạng Vương Bồ Tát, có khả năng nghe thấy mọi thứ trong Tam giới, giúp Địa Tạng Vương phân biệt được thật giả đúng sai.

Trình Tiểu Hoa nói: “Thật là làm người ta đau đầu mà. Điện hạ, hay là anh nhắn tin cho Thập điện hạ để tra xét chút chuyện lúc Tiểu Bạch còn sống, xem em em ấy có chị em sinh đôi hay không, có lẽ sẽ tìm được cách đấy?”

Cảnh Thù đồng ý, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Quảng Bình. Quảng Bình trả lời rất nhanh, nhưng giữa các hàng chữ đều tràn ngập oán niệm:

[Không có việc gì thì chẳng bao giờ thêm nhắn tin cho ta, có việc thì mới nhớ đến bản quân. Bản quân là cha hay là mẹ các người thế?]

[Bảo cậu tra thì tra đi, lảm lời vô nghĩa làm gì?]

[Tra cũng được nhưng Cảnh Thù cậu nhớ kĩ cho ta, cậu nợ ta thêm một ân tình. Ngày khác ta sẽ đòi lại. Chờ đi, tra được sẽ nhắn cho cậu]

Tôn Danh Dương cũng lấy điện thoại ra, nói: “Nếu không để tôi nhắn cho Thường Thanh, em gái mình mà, chắc cậu ta sẽ nhận ra được thôi.”

Gã chưa soạn xong tin thì Thường Thanh đã đến rồi, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Nhìn thấy có hai Thường Tiểu Bạch thì vẻ mặt anh khẽ biến, nhưng có vẻ không kinh ngạc lắm.

Tôn Danh Dương nói với anh: “Thường Thanh, cậu tới vừa đúng lúc! Mau đến đây, ai mới là em gái cậu? Đừng nói với tôi là người làm anh như cậu cũng không phân biệt được.”

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Tiểu Bạch có chị em sinh đôi sao? Sao tôi chưa từng nghe Tiểu Bạch nhắc đến nhỉ?”

Hai Thường Tiểu Bạch nhìn thấy Thường Thanh thì trở nên yên tĩnh, thật sự rất giống một đứa trẻ làm sai bị người lớn thấy, không dám ngo ngoe.

Thường Thanh nhìn hai đứa nhóc giống nhau như đúc, không giải thích nhiều, chỉ nhẹ giọng nói với hai Tiểu Bạch: “Ngoan nào, đừng nghịch nữa.”

Hai Tiểu Bạch giống như con cún nhỏ, chạy đến nắm lấy hai tay của anh trai.

Một đứa hỏi: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Rồi đặc ý nói với cô nhóc giống mình như đúc: “Người xong đời rồi, anh trai ta tới rồi, anh ấy sẽ đánh chết người!”

Một đứa khác hỏi: “Ca, cuối cùng ca cũng tới cứu muội rồi sao? Tiểu Bạch đợi ca ca rất rất lâu rồi.”

Dáng vẻ giống nhau, nét mặt lại không giống nhau. Một đứa ngây thơ trong sáng, một đứa thì vẻ mặt u oán. Không cần Thường Thanh nói, mọi người cũng biết đâu là Tiểu Bạch, đâu là đứa từ trong quan tài chui ra.

Thường Thanh xoa xoa lông mày đang nhíu chặt của Tiểu Bạch, nhưng không cách nào xóa đi ưu thương trong đó.

Một đứa Tiểu Bạch kéo tay Thường Thanh, bất mãn hét lên: “Anh, em mới là Tiểu Bạch, em gái của anh mà! Sao anh lại đối với hàng giả tốt như vậy? Mau giúp em đánh chết nó, nó dám giả mạo em!”

Thường Thanh không để ý đến cô bé, vỗ bả vai của Tiểu Bạch kia, nói: “Tiểu Bạch ngoan nào, em nên đi ngủ đi.”

Giọng điệu nhẹ nhàng như người lớn đang dỗ dành trẻ sơ sinh, vậy mà lại làm cho Tiểu Bạch kia trở nên giận dữ, khuôn mặt đáng yêu đầy oán giận, hét lên: “Tại sao! Tại sao lại muốn muội ngủ? Muội đã ngủ suốt mấy trăm năm rồi, còn chưa đủ sao?”

Sau khi gào lên thì vẻ mặt thay đổi, lại trở về vẻ đáng yêu, vừa khóc vừa giữ chặt tay Thường Thanh, cầu xin: “Ca ca đừng rời khỏi Tiểu Bạch. Tiểu Bạch sợ lắm, trong quan tài đó tối đen, rất tịch mịch.”

Thường Thanh giơ tay chỉ vào cổ quan tài đá cách đó không xa, nói: “Ca ca vẫn luôn ở bên muội. Muội đừng sợ, Tiểu Bạch.”

Thường Tiểu Bạch nghe vậy thì không hiểu sao, thì thào nói: “Rốt cuộc, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Bạch kia giãy khỏi tay Thường Thanh, bỏ nhào về phía Thường Tiểu Bạch

“Đừng!” Thường Thanh kinh hô, muốn ngăn cản cũng không còn kịp. Hai Tiểu Bạch đã ở cùng một chỗ.

Vốn dĩ thần sắc Thường Tiểu Bạch đột nhiên biến đổi, giống như còn chưa thoát khỏi nỗi khiếp sợ nhưng ngay sau đó, những kí ức trong chớp mắt áp vào nào cô bé. Về mặt cô bé thống khổ, oán giận, ôm đầu ng ã xuống, cuộn tròn lại, cả người vì sợ hãi mà run rẩy không ngừng. Miệng còn nỉ non: “Không, đừng thiêu... Ca ca, cứu muội...”

“Tiểu Bạch!” Thường Thanh ôm Tiểu Bạch vào lòng, an ủi: “Tiểu Bạch đừng sợ, có ca ca ở đây.”

Đột nhiên Thường Tiểu Bạch ngẩng đầu, trong mắt có sự tàn nhẫn mà bọn Trình Tiểu Hoa chưa bao giờ thấy, cô bé đẩy Thường Thanh ra, giận dữ nói: “Ca đã nói sẽ bảo vệ ta! Tại sao không cứu ta?”

Xì poi xí

“Thường Tiêu Bạch cười lạnh nói: “Đi ra? Sau đó để cho ca phong ấn ta thêm mấy trăm năm nữa sao? Haha, ca đừng mơ tưởng!”

...

Thường Thanh nói: “Được, nhưng muội phải đi ra khỏi ý thức của Tiêu Bạch đi, rồi ngủ say một lần nữa.”

Thường Tiêu Bạch khóc nước mắt nói: “Năm đó ca vì người trong tộc mà không tiếc phong ấn ta lại. Hiện tại đã qua lâu như vậy, ca còn muốn vì bộ tộc mà ép ta ngủ tiếp? Ca ca, ta là muội muội của ca mà, sao ca có thể nhẫn tâm với ta như vậy?””

Cảm thấy có anh trai thật sự rất là tốt ạ :3 tiếc là em không có

Chương 121

Ba giấc mộng 8

“Ca...” Thường Thanh nghẹn lời, vẻ mặt đau khổ: “Xin lỗi muội, Tiêu Bạch. Muội đi ra đi, có được không? Tiêu Bạch, muội có gì oán trách thì hãy trách ca đi.”

Thường Tiêu Bạch cười lạnh: “Đi ra? Sau đó ca sẽ lại phong ấn ta mấy trăm năm nữa sao? Ha ha, ca mơ tưởng!”

Dứt lời liền phi thân, muốn lao ra khỏi hang động. Nhưng mà cô bé còn chưa tới cửa hàng thì đã bị một kết giới vô hình cản trở. Kết giới này là do Cảnh Thù bày ra từ trước. Lúc mới phát hiện trong quan tài có thứ khác lạ, hắn đã tiện tay bày ra một cái kết giới, như vậy sẽ tránh được tai họa thoát ra ngoài gây phiến phức. Mà lúc Thường Thanh đi vào cũng đã được Cảnh Thù cho phép. Chính vì thế, lúc hai Thường Tiêu Bạch đánh nhau tít bụi, Cảnh Thù mới thờ ơ lạnh nhạt, không quan tâm nhiều như vậy.

Thường Tiêu Bạch bị bắn trở về, sự tức giận càng tăng lên, ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, không ngừng lao vào kết giới. Sau ba lần đụng phải đã ộc máu, nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Lần thứ tư, lúc cô bé sắp lao tới thì đầu đụng vào thân thể Thường Thanh. Thường Thanh bị nàng đập mạnh vào cũng phun máu theo.

Thường Tiểu Bạch không thèm để ý đến vết thương của mình nhưng thấy Thường Thanh hộc máu thì vẻ mặt có chút thay đổi, tạm ngừng giãy dụa, ánh mắt nhìn Thường Thanh rất phức tạp, vừa kính yêu lại vừa oán hận.

Trong tình huống này, bọn Trình Tiểu Hoa cũng không tiện nhúng tay vào. Một đám người đầy bụng nghi vấn chỉ có thể khoang tay đứng nhìn đôi anh em này.

Thường Tiểu Bạch đấu tranh một hồi, bỗng nhiên lại trở nên ngoan ngoãn: “Ca ca, ta đã biết sai rồi. Chúng ta vẫn nên làm quý sai thì hơn, muội cam đoan sẽ không hờn oán nữa.”

Thường Thanh nói: “Được nhưng muội phải rời khỏi ý thức của Tiểu Bạch rồi ngủ say một lần nữa đi.”

Nước mắt trào ra, Thường Tiểu Bạch nức nở nói: “Năm đó vì bảo vệ người trong tộc, ca không tiếc phong ấn ta lại, hiện tại đã nhiều năm trôi qua, ca vẫn còn muốn vì bộ tộc mà ép ta ngủ tiếp sao? Ca ca, ta là muội muội của ca mà, sao ca có thể nhẫn tâm với ta như vậy?”

Trình Tiêu Hoa nghi hoặc không thôi. Cô luôn cảm thấy hai Tiêu Bạch như là sinh đôi, hoặc là cùng một người.

Đúng lúc này, Quảng Bình nhắn tin trả lời. Anh gửi đến hồ sơ nhập chức của Thường Tiêu Bạch, trong đó có ghi lại chi tiết cuộc đời Thường Tiêu Bạch và cả nguyên nhân cái chết. Tuy rằng Trình Tiêu Hoa biết Thường Tiêu Bạch bị chết thảm nhưng lúc đọc toàn bộ quá trình, ngực vẫn như bị đè chặt, khó chịu không nói nên lời. Mãi cho đến lúc này, cô mới hiểu được vì sao giọng hát của Thường Tiêu Bạch lại tuyệt vọng đến vậy.

Thường Thanh nói: “Tiêu Bạch, bộ tộc của chúng ta đã biến mất rồi.”

Thường Tiêu Bạch sửng sốt, giống như nhớ đến đi đâu gì đó nhưng về mặt lại có chút không hiểu nổi, cô bé chỉ vào Quy Dao và Chu Tiêu đang đứng ở phía xa, giọng điệu oán hận: “Bọn họ thì sao? Tại sao bọn họ còn sống!”

Quy Dao, Chu Tiêu kinh ngạc, không rõ chân tướng ra sao.

Thường Thanh nhìn thoáng qua hai nữ sinh, nói: “Tộc nhân của chúng ta đã luân hồi chuyển thế mấy lần, bọn họ đã sớm không còn là người trong tộc chúng ta nữa.”

Thường Tiêu Bạch cười ha ha: “Ca muốn ta đi ra cũng được thôi, giết hai ả trước đi. Ca ca, ca giết hai ả, ta sẽ ngoan ngoãn đi ra.”

Thường Thanh nói: “Không được. Ta đã nói rồi, bọn họ chỉ là người thường.”

“Người thường? Ha ha, lúc trước ta không phải là người thường sao? Vì sao ta lại phải chịu những thứ kia? Ca ca, lửa đốt ta đau quá, đau quá... Vì sao, vì sao ca không đến cứu ta?”

Một câu trước cô bé vẫn như một con thỏ trắng bị thương, nhưng đến câu sau thì giọng điệu đã trở nên lạnh lùng, tròng mắt biến thành màu đỏ như máu, lệ khí che kín khuôn mặt, ngũ quan cũng trở nên dữ tợn, nhẽ răng, lớn tiếng hét lên: “Ta hận, ta hận tất cả các người!”

“Không ổn! Oán khí quá nặng, Tiểu Bạch sẽ thành ác ma mất!”

Tuy rằng Thường Tiểu Bạch là quỷ sai, có tu vi. Nhưng vẫn là ma, nếu oán niệm quá mãnh liệt cũng sẽ đánh mất nhân tính, biến thành ác ma. Đến lúc đó, chẳng những chức quỷ sai khó giữ được mà còn bị đánh vào tầng địa ngục sâu nhất.

Thường Thanh thấy thế vốn định ngăn chặn Tiểu Bạch đang nổi điên, nhưng vốn dĩ tu vi của Tiểu Bạch ngang với anh, lúc này lại bị oán niệm chi phối thì đã vượt qua Thường Thanh. Thường Thanh bị khí lực quanh người cô bé đánh bay ra, ngã trên mặt đất, ộc ra một bãi máu lớn.

Tôn Danh Dương giật nảy mình, vỗ ngực tự nhủ: “Con nhóc này phát điên thật đáng sợ, sau này không dám đắc tội nó nữa!”

Thường Tiểu Bạch đánh văng Thường Thanh ra, xoay người vọt tới bên cạnh hai nữ sinh kia, đối phương còn chưa kịp phản ứng lại thì đã vươn tay bóp cổ hai người họ, quát: “Chết đi! Đầu chết hết đi!”

Cũng may Cảnh Thù kịp thời ra tay, bắn ra hai đạo linh lực, chỉ trong nháy mắt làm mất đi sức lực trên cánh tay Thường Tiểu Bạch, khiến cho cô bé phải rơi lỏng tay ra. Trình Tiểu Hoa nhân cơ hội này dán một lá bùa Định Thân lên người Thường Tiểu Bạch, tránh cho cô bé tùy tiện làm người khác bị thương. Làm quý sai, cho dù kiếp trước có ân oán gì thì cũng không được tùy ý đả thương tính mạng của người phạm, nếu không Thường Tiểu Bạch thật sự không cứu được nữa.

Thường Thanh thấy Cảnh Thù và Trình Tiểu Hoa đều động thủ, sợ bọn họ gây bất lợi cho muội muội, nhanh chóng chạy lên che trước người muội muội, nói: “Đừng làm muội ấy bị thương!”

Thường Tiểu Bạch không thể động đây, vẫn nhe răng gào thét với Thường Thanh, giải tỏa bất mãn trong lòng.

Trình Tiểu Hoa nói: “Tiểu Bạch, em bình tĩnh lại đi. Chẳng lẽ em không thắc mắc tại sao ca ca em lại qua đời sớm sao? Vì sao ở nơi này lại có hai cỗ quan tài sao?”

Thường Thanh nói: “Đừng, đừng nói!”

Cảnh Thù lạnh lùng nói: “Không nói ra để nó tiếp tục oán giận người sao? Sau đó thì sa đọa hoàn toàn? Quỷ sai của Địa phủ Tư nếu nhập ma thì sẽ chịu hình phạt như nào, Thường Thanh người biết rõ mà.”

Thường Thanh im lặng.

Trình Tiểu Hoa bế Thường Tiểu Bạch không động đậy được lên, đi tới trước quan tài: “Em nhìn cho kỹ, nằm trong quan tài đá này chính là ca ca của em.” Nói xong thì đẩy nắp quan tài ra, trong quan tài không có hài cốt, chỉ có tro tàn, còn có muội than và mùi khét.

Mùi này có lẽ người khác không biết, nhưng Thường Tiểu Bạch ngay lập tức yên tĩnh lại. Trên mặt đậy vẻ không hiểu.

Trình Tiểu Hoa nói: “Trong quan tài này chính là tro cốt của ca ca em. Những đau đớn mà em trải qua, cậu ta cũng cùng em trải qua. Như vậy, em vẫn còn muốn oán trách cậu ta sao?”

Vẻ mặt Thường Tiểu Bạch chuyển từ khiếp sợ sang đau lòng, màu đỏ trong mắt tan dần, chảy ra huyết lệ. Nước mắt đỏ tươi chảy trên khuôn mặt trắng tuyết, vô cùng chói mắt. Trình Tiểu Hoa lấy bùa Định Thân trên trán cô bé xuống, thở dài nói: “Thường Thanh, đôi khi bảo vệ quá mức, cái gì cũng không cho biết không phải là cách làm tốt đâu.”

“Ca ca...” Ánh mắt Thường Tiểu Bạch nhìn Thường Thanh đã không còn oán hận như trước, chỉ có không hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì muội là muội muội của ta, cho dù sống hay chết, ca đều muốn bên cạnh muội.”

“Ca ca, có phải ta lại làm sai rồi không?”

“Không sao, tiểu hài tử đều sẽ phạm sai lầm mà.” Giọng điệu Thường Thanh nhàn nhạt nhưng lại đầy sự sủng nịnh.

Thường Tiểu Bạch ngẩng mặt lên, trên mặt lạ tươi cười vui vẻ như trước. Khuôn mặt tươi cười chậm rãi chia làm hai – cô bé mặc cỗ phục màu đỏ thẫm, trang sức phức tạp lại lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô bé nhìn Thường Tiểu Bạch, lại nhìn Thường Thanh, ưu thương trên mặt biến mất, sau đó mặt rồi tay chân chậm rãi tan biến. Bộ cỗ phục rơi xuống trên mặt đất, trang sức trên đầu, trên tay, trên cổ cũng rào rào rơi xuống.

Thường Tiểu Bạch nhìn hết thấy, trong mắt chỉ có vui vẻ mà không hề lo lắng, giống như những thứ này không liên quan gì đến mình cả.

Thường Thanh vui vẻ vỗ vai Thường Tiểu Bạch, Thường Tiểu Bạch cười nhìn anh. Chuyển biến đột ngột nhưng vì đã biết hết tất cả nên Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù cũng không thấy bất ngờ. Tôn Danh Dương mê man hỏi: “Thường Thanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một em gái khác của cậu sao lại không thấy nữa?”

Thường Thanh nói: “Em gái của tôi, từ trước tới giờ chỉ có một mình Tiểu Bạch. Cái kia là tâm ma của Tiểu Bạch, mấy trăm năm trước bị phong ấn trên quần áo. Tâm ma là tự oán hận mà sinh ra, giờ Tiểu Bạch không hận thì tâm ma tất không tồn tại được.”

Nói xong, anh khom người nhặt phục sức trên đất lên, đặt vào một cái quan tài khác – là quan tài chưa tro cốt của Thường Thanh.

Những đồ trong mộ đều là đồ bả táng của Thường Tiểu Bạch, đương nhiên đám Trình Tiểu Hoa không thể mơ tưởng được.

Tôn Danh Dương chạy đến bên cạnh Thường Tiểu Bạch, cười tủm tỉm: “Tiểu Bạch ơi, vật bả táng của cô nhiều như vậy, có thể tặng tôi một món được không?”

Thường Tiểu Bạch vỗ trán, nói: “Á, sao lại quên mất nhỉ!”

Dứt lời thì vui tươi hơn hớn chạy đến đóng đồ, ôm một đồ nhỏ chạy về, tặng Trình Tiểu Hoa một bộ trang sức bằng ngọc, lại tặng Sơn Miêu một cái vòng cổ ngọc trai, rồi lấy cho mình một cái trang sức bằng ruby. Dù sao là đồ của mình mà, cũng chẳng có nguy hiểm gì đâu.

Đến lượt Tôn Danh Dương, Thường Tiểu Bạch chỉ cho một cái nhìn xem thường.

Tôn Danh Dương: “Tiểu Bạch, chúng ta là đồng nghiệp, cũng là bạn tốt mà. Cô không muốn tặng tôi cái gì sao?”

Thường Tiểu Bạch không thèm để ý gã, ném một viên ngọc trai cho trần tình, dặn dò: “Người giúp ta canh giữ nơi này, không được để người khác tùy tiện đi vào. Cách một khoảng thời gian ta sẽ đến đây kiểm tra một lần, nếu thiếu một, hai món, ta sẽ rút gân, lột da người!”

Trần tình nghe vậy thì bị dọa, nhưng sau đó nghĩ lại, canh giữ nơi này vẫn tốt hơn sợ với bị tống vào vườn bách thú nên nhanh chóng đồng ý.

Lúc đi lên cầu đá trắng, vẻ mặt Thường Tiểu Bạch sững sốt, giống như nhớ đến cái gì đó nhưng lại nhanh chóng lắc đầu, ném đi hết những thứ không vui vẻ, nhẹ nhàng chạy nhanh.

Mấy trăm năm trước, bên cạnh sông có một quảng trường rộng rãi, Thường Tiểu Bạch đã bị người trong tộc thiêu chết ở đó, sau đó tro cốt bị ném vào trong sông.

Rất lâu về trước, Quy Dao, Chu Tiêu từng là người trong tộc Thường Tiểu Bạch, bởi vì những chuyện xưa quá mức thảm thiết mà khắc cốt ghi tâm. Chẳng sợ đã uống canh Mạnh Bà, chẳng sợ đã trải qua mấy lần luân hồi chuyển thế, vẫn như cũ khó lòng quên được. Tỉnh thoảng trong giấc ngủ, những kí ức ấy sẽ lấy hình thức một giấc mơ mà tái hiện. Mà phương thức xuất hiện ở trong mộng thật sự rất mờ mịt. Trong mơ, Quy Dao cho rằng

chính mình tự hát, cho rằng chính mình rơi xuống sông. Thật ra, người rơi xuống sông là Thường Tiểu Bạch, người hát cũng là Thường Tiểu Bạch. Người thanh niên xa lạ nhìn thấy trong mơ là Thường Thanh. Quy Dao đã từ lâu không quen biết Thường Thanh, chỉ vì chịu cảm nhận của Thường Tiểu Bạch nên lúc xe rơi vào sông, bản thân bị nhốt trong xe, mới cầu cứu Thường Thanh đầu tiên chứ không phải cha mẹ trong giấc mộng.

Kiếp trước, kiếp này là đi đầu khó giải thích trong mắt thế nhân. Ví như có người, đến một nơi hoàn toàn xa lạ, lại không hiểu sao cảm thấy giống như có chút thân quen. Có lẽ đây cũng là trí nhớ còn sót lại từ kiếp trước chăng?

Đi ra từ trong núi, Quy Dao và Chu Tiêu trở về trường học thực tập. Trước khi tách ra, Cảnh Thù đã xóa trí nhớ của họ đi, tránh ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường sau này.

Chuyện kiếp trước sớm đã thành mây thành khói, kiếp này mỗi người đều có cuộc sống riêng, người của Địa phủ Tư cũng không thể tùy ý thay đổi, can dự vào.

Tiến bước Quy Dao, Chu Tiêu thì nhiệm vụ của Trình Tiểu Hoa cũng hoàn thành. Kế tiếp, đám người ng ỡ òa, ngắm cảnh, xem núi Thần Nữ. Đứng ở đầu thuy ền, nhưng vẫn thấy gió sông ph ần ph ật. Hai bên bờ sông là vách núi cao dựng đứng, người ở trong đó, chỉ thấy bầu trời, trong lòng có cảm giác bị đè nén đ ầy khó chịu. Núi Thần Nữ đứng sừng sững cách đó không xa, thuy ền đi không chậm nhưng vẫn làm cho người ta sinh ra ảo giác không thể nào đi tới được.

Trình Tiểu Hoa ngấm cảnh, ngấm đến choáng váng mặt mày. Lúc trở lại khoang thuyền thì thấy có tin nhắn của Triệu Mỹ Mỹ:

[Tiểu Hoa, cậu có biết hai ngày nay Thường Thanh đi đâu không? Nhắn tin cho anh ấy mà không thấy trả lời, thật đáng ghét.]

Triệu Mỹ Mỹ là bạn học Trình Tiểu Hoa. Trong sự kiện nữ quỷ sông Tịch Giang đã vừa gặp đã yêu Thường Thanh, sau đó chủ động theo đuổi. Trước kia, Trình Tiểu Hoa đơn thuần còn cảm thấy người quỷ khác biệt, không thể có kết quả. Không ngờ, hai vị này lại nhanh chóng xác định quan hệ yêu đương.

Thấy tin nhắn của Triệu Mỹ Mỹ, Trình Tiểu Hoa đoán có lẽ là Thường Thanh vội chuyện em gái, chưa nhắn lại cho Triệu Mỹ Mỹ được. Nghĩ cũng không phải người ngoài, nên kể chuyện ở đây cho Triệu Mỹ Mỹ nghe. Nửa giờ sau Triệu Mỹ Mỹ mới trả lời: [Tiểu Hoa, nếu một người đàn ông mãi không quan tâm cậu, cậu có thể tiếp tục kiên trì không?]

Trình Tiểu Hoa đọc tin nhắn, bỗng nhiên nhớ lại những chuyện lúc Thường Tiểu Bạch còn sống mà Quảng Bình gửi cho cô.

[Tớ luôn nghĩ rằng chỉ cần tớ cố gắng thì cho dù là tảng băng cũng sẽ tan chảy. Nhưng giờ tớ mới phát hiện ra, băng còn có thể tan, nhưng trái tim anh ấy còn lạnh hơn cả băng. Tớ đã cố gắng rất nhiều, nhưng tất cả đều uổng phí rồi.]

Trình Tiểu Hoa đọc được tin nhắn này, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên nhắn lại như nào. Cô vì Triệu Mỹ Mỹ mà lo lắng, tức giận, nhưng lại đau lòng cho anh em Thường Tiểu Bạch.

Có lẽ, có rất nhiều chuyện, không có cách nào có thể viên mãn được?

Móa, lần đầu đến Huế, Seng đã thấy có vẻ rất quen thuộc :3 chẳng lẽ kiếp trước mình từng sống ở Huế sao :3

Chờì chờì, Mỹ Mỹ nên hiểu đi đầu đó sớm :v giống như iêm nè, giờ iêm thề iêm sẽ không đơn phương ai cả, nếu không bạn thân em làm chớ :3

Chương 122

Thường Tiểu Bạch (phần đầu)

Ta tên Thường Tiểu Bạch, ta đã từng rất ghét cái tên này, giống như ta ghét màu trắng trên người ta. Đúng vậy, từ khi sinh ra ta đã có làn da màu trắng cùng mái tóc màu trắng ánh vàng.

Đại Vu trong tộc nói, màu trắng không phải màu cát tường, còn ta là đứa con của ma quỷ.

Phụ thân của ta là tộc trưởng cao cao tại thượng, cũng là người có quyền uy tối cao trong bộ tộc. Có lẽ, ông ta cũng là người không thích ta nhất. Thậm chí, bởi vì ta được sinh ra mà ghét lây cả mẫu thân ta, ngay cả khi mẫu thân ta bệnh nặng, ông ta cũng không thèm đến thăm lấy một lần. Bên cạnh ông ta có nhiều nữ nhân, nhiều hài tử như vậy, chúng ta thì tính là cái gì?

Đêm hôm đó, trước lúc tắt thở, mẫu thân dùng đôi bàn tay đã suy yếu lau đi nước mắt trên mặt ta, bà nói: “Tiểu Bạch, đừng khóc, đừng sợ, cho dù thế nào thì mẫu thân cũng sẽ luôn bảo hộ con.”

Nhưng mà, người mẫu thân thương yêu ta sau khi nói xong câu đó thì vĩnh viễn rời bỏ ta. Lúc mặt trời chiếu rọi lên hoa cỏ trong bộ tộc, bọn nhỏ trong tộc hát ca, vui cười dưới ánh mặt trời, chỉ riêng ta, chỉ có thể trốn vào góc tối. Bởi vì ta trời sinh đã sợ ánh mặt trời, sức nóng của mặt trời sẽ làm da ta bị thương, sẽ làm ta khóc không ngừng được.

Trời xanh cho ta làn da màu trắng, nhưng lại khiến ta chỉ có thể đứng trong xó xỉnh tối tăm, đó là sự châm chọc nhường nào. Đúng vậy, nó là minh chứng cho lời Đại Vu, đứa con của ma quỷ thì không thể sống dưới ánh sáng mặt trời, chỉ có thể cầu bình an trong bóng tối. Vậy cũng được, ta thích bóng tối, ta thích đêm đen. Đêm đen có thể che giấu bên ngoài quái dị của ta, cũng sẽ không có những ánh mắt, tiếng cười chê nhạo. Vì thế ta có thói quen ngày ngủ, đêm ra ngoài.

Nơi ta thích đi nhất là triền núi nhỏ bên ngoài tộc. Ở nơi đó, ta có thể nhìn thấy hết toàn bộ tộc. Ta còn có thể nhìn thấy những chấm nhỏ không ngừng chớp nháy trên bầu trời lổn lẫy, giống như ánh mắt mẫu thân luôn dõi theo ta ở trên trời. Mỗi lần nghĩ đến mẫu thân, ta sẽ hát:

“Trong mơ, hoa cỏ đầy vườn

Hoa tươi cỏ tốt, tất cả đều biến thành hoang vu

La la la, la la la

Khu vườn hoang vu tịch mịch, bé con, bé con, đừng khóc nữa

Mẹ ở trên trời luôn dõi theo con...”

Có một đêm lúc ta đang ca hát thì nghe thấy có tiếng đao vỡ cành khô ở phía sau, ta sợ tới mức tắt tiếng, vội vàng quay đầu nhìn. Ta nheo mắt lại nhìn thấy một thiếu niên xa lạ đang đứng ở dưới ánh trăng. Hắn cao cao, vì ban đêm nên không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt hắn rất sáng, long lanh, đẹp mắt như sao trên trời.

Ta theo bản năng cúi thấp đầu xuống, nhưng ta lại nghĩ tới trong bóng tối hắn sẽ không thể thấy rõ màu trên da mặt ta. Quả nhiên, hắn không cười nhạo ta, còn vỗ tay khen ngợi. Hắn nói: “Tiểu muội muội, muội hát rất hay. Chỉ là quá ưu thương, nghe rất khó chịu. Tiểu hài tử phải hát những bài ca dao vui vẻ mới đúng.”

Ta lắc đầu. Vui vẻ cách ta rất xa, những bài ca dao khoan khoái kia chỉ có những đứa trẻ tầm thường trong tộc mới hát. Ta chỉ có thể trốn trong bóng tối, dùng tiếng hát diễn đạt những bi thương trong lòng.

Có lẽ hắn chỉ nhìn thấy ta lắc đầu, nên cho rằng ta không biết hát những bài ca khác, hắn đi đến cạnh ta nói: “Đến đây, đại ca dạy muội hát nhé.”

Thời gian dài không tiếp xúc với ai, ta sinh ra chứng sợ hãi người lạ. Nhưng mà, ai có thể hiểu được một đứa trẻ cô độc như ta thật ra khát vọng có bằng hữu đến nhường nào. Vì khát vọng đó mà ta không bỏ chạy, ta có thể nghe thấy hắn hát.

Giọng của hát hào phóng mà to ra, hấn hát về hùng ưng, về bầu trời, về rừng rậm, về tất cả những thứ tốt đẹp, làm cho người nghe cả thể xác và tinh thần đều vui sướng.

Hát xong một khúc, hấn quay sang nhìn ta bằng đôi mắt sáng long lanh: “Hay chứ? Có muốn học không?”

Ta gật đầu. Muốn học. Khúc ca như vậy có thể làm người ta vui vẻ đúng không?

Từ sau đêm đó, ta thường xuyên đến sườn núi kia để gặp hấn. Hấn biết rất nhiều, sẽ hát rất nhiều bài ca dao hay, sẽ kể cho ta nghe rất nhiều chuyện xưa.

Có lẽ vì ta không nói nhiều nên đến cuối cùng ta vẫn không hiểu tại sao một người có thể nói nhiều như vậy. Cho dù mỗi lần ta chỉ đáp lại hấn bằng một ánh mắt chú mục thì hấn vẫn có thể nói không ngơi miệng như cũ.

Kì lạ là hấn chưa từng hỏi tên cũng như lai lịch của ta. Ta cảm thấy thật may mắn vì hấn không hỏi. Ta không muốn lừa gạt bằng hữu, nhưng ta sợ hấn biết được ta chính là đứa con của ma quỷ mà người người trong bộ lạc đều căm ghét.

Hắn lớn hơn ta nhiều tuổi, nhưng lại có thể cùng ta chơi đùa. Hắn đưa ta đến chân núi bắt đom đóm, dạy ta nhiều bài ca dao, còn thường xuyên mang đồ ăn ngon đến cho ta. Càng làm cho ta cao hứng hơn là thức ăn hằng ngày của ta cũng dần dần tốt lên. Đồ ăn trước đây của ta đều rất ít, rất khó ăn nhưng gần đây chẳng những ta có thể ăn no mà còn có thịt. Có lẽ vị phụ thân tộc trưởng cao cao tại thượng kia của ta phát thiện tâm, nhớ tới nữ nhi này thôi.

Có một ngày vào ban ngày, vào lúc ta đang trốn trong phòng nhỏ ngủ như thói thường, đột nhiên cửa bị người phá, một hài tử xấu xa xông vào.

“Mau nhìn, nó chính là đứa con của ma quỷ, nhìn cơ thể trắng bạch của nó kìa!”

“Thật kì quái, màu tóc của nó còn trắng hơn cả tóc của tổ mẫu ta.”

“Nghe nói đứa con của ma quỷ sợ ánh mặt trời, chúng ta kéo nó ra chỗ có ánh nắng, xem nó thế nào đi?”

“Được!”

Vì thế, một đám hài tử liền giương nanh múa vuốt bỏ nhào đến ta. Bọn chúng bắt lấy tay chân ta, túm tóc ta. Ta đau đến mức khóc toáng lên, cũng giãy dụa thật mạnh nhưng không có tác dụng gì cả, sức lực của ta có hạn, không thể giãy ra cũng không trốn thoát được.

Ta bị bọn chúng kéo đến dưới ánh mặt trời. Ánh mặt trời giữa trưa như đâm vào da thịt ta, làn da ta vừa tiếp xúc với ánh mặt trời thì lập tức nóng bừng, đau đớn, mắt ta cũng vì ánh sáng mà rơi lệ không ngừng. Ghê tởm hơn là, người xung quanh nghe thấy động tĩnh chỉ vây đến xem, bọn họ cười cợt, chỉ trỏ. Ta chỉ có thể cuộn mình lại, chịu đựng thống khổ và nhục nhã.

Lúc đó, ta rất nhớ mẫu thân. Nếu như mẫu thân còn sống, bà nhất định sẽ nhào lên bảo vệ ta. Mẫu thân, người đang ở nơi nào?

Ngay lúc ta cho rằng mình sẽ bị mặt trời thiêu chết, ta nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Các người đang làm cái gì? Ai cho phép các người đối xử với muội ấy như thế?”

Là hắn! Là đại ca ca hàng đêm đầu chơi đùa với ta, dạy ta ca hát, kể chuyện xưa cho ta nghe.

Trong thâm tâm ta đột nhiên có một tia hi vọng, nhưng ta nhanh chóng ý thức được, giờ là ban ngày, nếu hắn nhìn thấy mặt ta thì phải làm sao bây giờ? Có phải hắn sẽ giống như những tộc nhân khác chán ghét ta, không bao giờ làm bằng hữu với ta nữa?

Ta cực kỳ sợ hãi, càng cố gắng cuộn thân thể mình lại, vùi mặt vào trong hai đầu gối. Ta hi vọng sau khi xua đuổi tộc nhân đi thì hắn rời khỏi đây, không đến nhìn ta. Ngoại ý muốn là, hắn chẳng những không có rời khỏi còn cở

áo choàng xuống, choàng lên người ta, ngăn mặt trời làm ta bị thương. Giọng hắn vẫn ôn như như trước đây, hắn nói: “Đừng sợ, muội muội.”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, cách nước mắt mờ mờ, lần đầu tiên dưới ánh mặt trời, ta nhìn rõ mặt hắn.

Khác với làn da tái nhợt của ta, da hắn là màu tiêu mạch khỏe mạnh. Mắt hắn rất đen, ảnh người trong mắt là khuôn mặt tái nhợt của ta. Hắn đang mỉm cười, tuyên bố với toàn bộ tộc nhân: “Tiểu Bạch là muội muội của ta, từ nay về sau không ai được phép bắt nạt muội ấy!”

Khi đó ta mới biết được, hóa ra hắn là ca ca cùng cha khác mẹ của ta, Thường Thanh, thiếu tộc trưởng của bộ lạc ta, hắn đã biết ta là ai từ lâu.

Ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, sau khi được đưa về phòng, ta hỏi hắn: “Vì sao ca không nói với ta ca là ca ca của ta?”

“Ngay từ đầu ta cũng không biết. Nhưng ta là thiếu tộc trưởng, muốn tra thân phận của muội cũng không khó. Ta cũng biết muội không muốn để ta biết, cho nên ta đã giả vờ như không biết.”

“Vì sao phải giúp ta? Vì sao không ghét bỏ ta?”

“Có người bắt nạt muội muội ta, ta đương nhiên phải giúp người ra mặt rồi. Lại nói, Tiểu Bạch ngoan như vậy, xinh đẹp như vậy, sao ca ca lại chán ghét muội được cơ chứ?”

Đây là lần đầu tiên có người khen ta xinh đẹp. Trong lòng ta rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Ta rất khó coi, da ta trắng như vậy, tóc còn trắng hơn cả người già nhất trong tộc đấy.”

“Nhưng ở trong mắt ca ca, Tiểu Bạch xinh đẹp nhất. Ánh mắt của muội còn sáng hơn cả sao trên trời, muội có giọng hát hay nhất trong số ta từng nghe.”

Những lời khích lệ như vậy làm ta cười ngây ngô. Hóa ra có ca ca là cảm giác tốt đẹp như vậy.

Sau này ta mới biết được, bởi vì tuyên bố trước mặt mọi người ta là muội muội hấn mà ca ca bị phụ thân tộc trưởng trách phạt, chịu 20 roi. Đứa con của ma quỷ làm sao lại có thể là muội muội của thiếu tộc trưởng được? Sinh phụ còn không nhận con, làm người thừa kế, thiếu tộc trưởng sao có thể thừa nhận được?

Ca ca không thể công khai đối xử tốt với ta, cũng không thể đến thăm ta vào ban ngày. Việc ca có thể làm chính là âm thầm lợi dụng đặc quyền của mình cải thiện thức ăn của ta. Vẫn như trước đây, ở cùng ta vào ban đêm. Dù như thế nhưng ta cũng rất vui vẻ. Ít nhất là sau khi mẫu thân mất vẫn còn có người coi ta là thân nhân, yêu thương ta, quan tâm ta.

Ca ca từng nói, một ngày nào đó ca sẽ trở thành tộc trưởng, đến lúc đó nhất định sẽ không để ta phải chịu một chút tổn thương nào. Ca còn nói, sẽ đưa cho ta những bộ xiêm y xinh đẹp nhất, trang sức hoa lệ nhất, hết thấy, hết thấy tốt đẹp...

Ta tin tưởng ca ca, cũng hy vọng ca ca sớm trở thành tộc trưởng.

Vào năm ta mười tuổi, trong tộc xảy ra hai sự kiện lớn.

Lúc đó, ngoại giới có chiến loạn. Bộ tộc của chúng ta ở sâu trong núi, an ổn hơn một nghìn năm cũng bị quân địch quấy nhiễu. Có một lần nghiêm trọng nhất là một quan binh được võ trang trực tiếp xâm nhập vào trong lãnh thổ của chúng. Tuy rằng cuối cùng bị đuổi đi, nhưng tộc nhân của chúng ta chết rất nhiều. Bởi vì sự kiện này, người trong tộc đều sục sôi. Bọn họ không thể lý giải được tại sao những quan binh kia bắt đầu tập kích bộ lạc. Rõ ràng bộ tộc ở thế vô tranh, thái bình nhiều năm như vậy mà.

Đại vu đức cao vọng trọng sau khi gieo quẻ đã đưa ra kết luận: “Bộ tộc sắp có tai ương ngập đầu, mà đầu sỏ là ta – đứa con của ma quỷ”

Tộc nhân phẫn nộ, họ vọt tới căn phòng nhỏ của ta...

Chương 123

Thường Tiểu Bạch

Khi đó, ta bừng tỉnh khỏi giấc ngủ, còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị người ta cầm chân kéo đến quảng trường, trên lưng ta đầy vết thương do bị đá vụn trên đường cửa, máu thịt lẫn lộn, đau như bị dao cắt.

Ta không rõ vì sao bọn họ đối với ta như vậy, rõ ràng ta không làm chuyện gì xấu, rõ ràng ta chỉ là một hài tử.

Ta bị trói gô vào trên cọc gỗ, hoảng sợ vô cùng nhìn đám đông bên dưới. Ta nhìn thấy người nam nhân là phụ thân ta kia, nhưng người lại dùng ánh mắt lạnh lẽo, vô tình nhìn ta. Ta muốn tìm ca ca trong đám người, đó là người duy nhất đối xử tốt với ta, coi ta là người thân. Ca nhất định sẽ đến cứu ta, phải không? Đáng tiếc, ta tìm kiếm một hồi lâu mà không tìm thấy.

Ca ca đi đâu rồi? Có phải không còn thích ta nữa không? Cũng giống như những người kia, nghĩ rằng những chuyện không tốt kia đều do ta mang đến?

Đại vu mặc y phục kì quái, cậ̀n kiếm gổ ở trước mặt ta nhạ̉y một điệ̣u múa kì dị. Nhạ̉y xong, gã cao giọng tuyên bố: “Đứa con của ác ma sẽ mang đến sự hủy diệt cho bộ tộc ta! Chỉ cậ̀n thiêu chết nó thì ác vận sẽ bị tiêu trừ!”

Gã vừa dứt lời, đám đông đờng thanh: “Thiêu chết nó! Thiêu chết nó!”

Giữa trưa là lúc ánh mặt trời độc nhất, nhưng sao có thể độc bằng lòng người? Làm sao bằng được sự độc ác trong mắt họ?

“Đừng, đừng thiêu ta! Ca ca cứu mọịi, cứu mọịi...” Ta khóc nức nở, cho đến khi khàn cả giọng cũng không đổi được một chút đờng tình từ những người trong tộc, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống. Nhưng rất nhanh đến nước mắt cũng bị giấu đi, họ hắt máu chó mực có thể trừ tà lên người ta. Thứ chất lỏng sền sệt ấm nóng bậ̣y nhậ̣y từ chảy xuống từ đỉnh đầu ta, máu tươi chảy qua khuôn mặt trắng bệch của ta, chảy cả vào trong mắt, vì thế mà mọi thứ trước mắt đậ̀u bị bịt kín bởi dòng máu.

Đôi mắt khó chịu mà ta vẫn cố mở to mắt nhìn, ta vẫn muốn tìm ca ca.

Đáng tiếc, ta không thấy rõ gì cả, những con người đứng dưới đài kia, bao gờm cả người phụ thân vô tình của ta đậ̀u bị huyết tinh che mờ.

Đống lửa đã cháy, cảm giác bỏng rát đón gấp ngàn lậ̀n ánh mặt trời giữa trưa. Ngọn lửa nhanh chóng quậ́n lấy ta, lan lên quậ̀n áo nát bươm của ta, cắn xe da thịt ta...

Cái loại đau đớn này xâm nhập vào linh hồn tuyệt vọng...

Ca ca, vì sao ca không tới cứu muội? Ca ca, muội đau quá...

Trên đời vốn dĩ không có ác ma, lòng người mới là nơi khởi nguồn của ác ma.

Thường Tiểu Bạch bị đốt thành tro tàn, trò tàn bị rắc xuống dòng sông cạnh quảng trường, tộc nhân khẩn cầu dòng nước tinh lọc linh hồn ma quỷ để bộ tộc được hưởng thái bình.

Giữa khuya yên tĩnh, ánh trăng sáng chiếu vào trên sông nhỏ. Một đôi tay nhỏ, đen sì chầm chậm vươn ra từ lòng sông. Mặt sông nhanh chóng chuyển thành màu đỏ tươi, cả con sông đều bị biến thành màu đỏ. Từ trong nước sông đỏ như máu, một thân hình nho nhỏ bò ra, dưới ánh trăng mờ mờ chỉ có thể nhìn thấy cả người nàng đều có màu đen, như là than củi bị đốt cháy mang hình người, cơ thể sưng nước bò lên bờ, mỗi bước đi đều để lại muội than và vết nước dưới chân.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, tiếng ca ai oán vang lên:

“Trong mơ hoa cỏ đây vườn
Hoa nở cỏ tốt, tất cả đều thành hoang vu

...

Khu vườn hoang vu tịch mịch, bé con, bé con ùng khóc
Mẹ ở trên trời dõi theo con...”

Vừa đi vừa hát, những người trong tộc còn chưa ngủ đầu nghe thấy tiếng
ca ai oán. Có kẻ gan lớn nhòm qua khe cửa, chỉ nhìn thoáng qua đã bị dọa
ngất đi.

Ngày thứ hai, lúc bình minh, mọi người đầu chạy tới nơi Đại vu ở. Tiếng
hát kia rất đáng sợ, Đại vu chắc sẽ có cách giải thích, sẽ đuổi nó đi được.

Gõ cửa thật lâu cũng không thấy có người trả lời, cuối cùng có người nhin
không được mà phá cửa, cảnh tượng trước mặt làm những người có mặt
đầu chấn kinh.

Đại vu ngã trên mặt đất, máu chảy đầm đầ, thảm thiết giống như bị lột da
sống. Trên giường, trên mặt đất, khắp nơi đầu là máu. Nếu không phải tận
mắt nhìn thấy, bạn sẽ không thể tưởng tượng được một người sau có thể
chảy nhiều máu đến thế.

Đêm thứ hai, tiếng hát lại vang lên trong bộ lạc. Êm tai như vậy nhưng lại
đầu đau thương tuyệt vọng.

Sáng sớm hôm sau, tộc trưởng cũng đã chết, cái chết giống như Đại vu.
Nhưng sự kiện này không vì tộc trưởng chết mà kết thúc. Ngày thứ ba,
ngày thứ tư.... Suốt ba tháng, mỗi ngày đầu có một người chết thảm.

Sự sợ hãi bao trùm lên toàn bộ lạc. Mọi người đều lo sợ, bất an, sợ rằng người tiếp theo sẽ là mình. Có người muốn chạy trốn nhưng có thể trốn đi đâu được? Bên ngoài là đồi núi trập trùng, thế giới bên ngoài ra sao không ai biết, không biết cũng là một loại bất an.

Tháng thứ tư, Thường Thanh đã trở lại.

Lúc trước, quan binh của triêu đình đánh vào gây thương vong nghiêm trọng cho bộ lạc. Ý thức được cứ như vậy thì không ổn, Thường Thanh đã ra khỏi ngọn núi vài lần nên có chút hiểu biết, đưa ra ý kiến hòa giải với triêu đình. Cuối cùng bộ tộc quyết định để Thường Thanh dẫn người ra ngoài tìm quan phủ đối thoại.

Đàm phán tiến hành rất thuận lợi, kết quả đạt được là để bộ lạc của họ thành một thôn trấn độc lập. Bởi vì muốn tổ chức trấn mà phải trao đổi rất nhiều việc, tổn mất mấy tháng trời. Trước đó lại đi quá vội vã, không kể cho Thường Tiểu Bạch nghe được.

Đợi đến lúc hần về, Thường Tiểu Bạch đã chết. Hần chỉ nhìn thấy một “người” đáng sợ, oán khí ngập trời. Bởi vì lòng thù hận quá sâu mà trong khoảng thời gian ngắn đã thu hút được yêu lực mạnh mẽ. Hơn nữa đã sớm mất đi nhân tính, ngay cả Thường Thanh cũng không nhận ra.

Lần này theo Thường Thanh trở về còn có một thầy trừ tà nổi tiếng ở bên ngoài. Hần vốn hy vọng thầy trừ tà sẽ xác minh Thường Tiểu Bạch chẳng

phải là con gái của ác ma mà chỉ là một bé gái đáng thương mắc một căn bệnh kì quái trời sinh.

Thầy trừ tà kia cũng có chút bản lĩnh, vận lộn với Thường Tiểu Bạch đến sau nửa đêm thì đã trói được hồn phách của cô bé lại.

Thầy trừ tà nói với Thường Thanh: “Thiếu tộc trưởng, lệnh muội đã thành oán quỷ, cần phải đánh tan hồn phách của cô bé.”

Nghe vậy Thường Thanh đau lòng vô cùng. Muội muội đã chết thảm như vậy, sao lại có thể tiếp tục nhẫn tâm nhìn muội ấy rơi vào kết cục hồn phi phách tán? Nhưng nếu không ngăn lại, cứ như vậy thì tộc nhân sẽ chết hết, lời Đại vu nói lúc trước sẽ ứng nghiệm: “Đứa con của ác ma sẽ hủy diệt toàn bộ tộc”.

Càng nghĩ Thường Thanh càng không đành lòng, nói: “Đánh tan hồn phách, chẳng phải đến cơ hội đầu thai đầu thai không có sao? Có thể nghĩ cách siêu độ muội ấy được không?”

“Siêu độ?” Thầy trừ tà bất đắc dĩ nói: “Nàng đã gây ra không ít việc ác, cho dù xuống Địa phủ thì cũng không có kết cục tốt đẹp.”

Thường Thanh hỏi: “Ngài còn cách nào khác không? Ngài nghĩ kĩ lại xem, nhất định là có cách mà, đúng không?”

Thầy trừ tà trăn ngâm, do dự nói: “Trong truyền thuyết, ở cầu Nại Hà có một vị gọi là Mạnh Bà, chuyên múc canh cho vong hồn đến đầu thai. Trăm ngàn năm qua đi, số canh nàng múc không thể đếm hết. Trong quá trình đó, lúc rảnh rỗi nàng vô ý làm rơi hai giọt xuống đất. Năm qua tháng lại, đầu cầu bên kia nứt ra một đóa hoa kì lạ. Không lá không hoa, chỉ có một quả, gọi là Nghiệp quả. Nếu ác quỷ ăn quả này thì có thể bóc tách ác niệm, oán niệm ra khỏi linh hồn. Tất nhiên cũng có thể tiêu trừ tội nghiệt. Nhưng cũng chỉ là truyền thuyết, thật thật, giả giả, không ai biết rõ được.”

“Thử một lần là sẽ biết được có phải thật hay không.”

“Cho dù là thật, nhưng Nghiệp quả sống cạnh cầu Nại Hà, cầu Nại Hà ở Âm phủ, người sống không có cách nào đến được đó.”

“Người sống không thể đi thì người chết tất nhiên đi được!”

Thường Thanh lựa chọn cách chết rất ác liệt. Lúc lửa liếm da thịt, cắn nuốt xương cốt, cuối cùng hẳn cũng cảm nhận được thống khổ và tuyệt vọng của Tiểu Bạch trước đó, trong lòng cũng càng quyết tâm phải cứu được muội muội.

Đường Hoàng Tuyền quanh co, nhấp nhô, cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng đã đến cổng vào Minh giới.

Trước cổng bày một án dài màu nâu đỏ, có một lão nhân tóc hoa râm đang cúi đầu viết chữ vẽ tranh. Thấy có vong hồn tới gần, hơi ngẩng đầu nhìn

Thường Thanh, lại lật quyển sổ mỏng trong tay, sắc mặt vui vẻ, gọi lại: “Đợi chút, chậm đã.”

Thường Thanh không hiểu, đối phương đưa một bản dài cho hắn: “Chúc mừng người vượt qua được kì tuyển dụng khó có được của Địa phủ Tư. Qua kiểm tra, mười đời trước người đầu là người lương thiện, có thể trở thành quý sai.”

Thường Thanh nói: “Ta không muốn làm quý sai, ta muốn đến cầ Nại Hà tìm Nghiệp quả.”

Lão nhân vò đầu đầy vẻ sầu muộn: “Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ? Người có mười đời đầu là người tốt quá ít, lại đều muốn đầu thai vào nơi phú quý. Không tuyển đủ người, bên trên sẽ trách ta thất trách.”

Tự lẩm bẫm một lúc rồi lại khuyên bảo Thường Thanh: “Tiểu tử, thật ra làm quý sai ở Địa phủ Tư cũng tốt lắm nhé, người đừng có mà lo lắng gì nữa? Phía nam có ôn dịch, vùng tây bắc có chiến sự, nhiều người chết lắm, quý sai thì lại quá ít!”

Thường Thanh kiên định: “Ta muốn cứu mọi người, ta muốn đến cầ Nại Hà tìm Nghiệp quả.”

Cuối cùng, hắn vẫn đến cầ Nại Hà, thấy Manh Bà đang đứng ở đầu cầ, bên cạnh là một cành cây kì lạ. Trên cành cây là một quả vàng lấp lánh.

Thường Thanh đi tới, hỏi: “Xin hỏi đây có phải là Nghiệp quả không? Có thể tặng cho ta được không?”

Mạnh Bà: “Đúng là nghiệp quả. Nhưng tại sao ta phải tặng nó cho người?”

“Ta đừng ý dùng mọi thứ để đổi.”

Mạnh Bà bật cười khanh khách, chén canh trên tay vãi ra nhiều giọt, rơi xuống đất thành rất nhiều cành cây mang Nghiệp quả.

“Chỉ là một hồn ma nho nhỏ mà cũng muốn mua bán với ta? Người có gì có thể đổi?”

Thường Thanh nói: “Ta không biết, nhưng ta muốn Nghiệp quả.”

Ánh mắt của hắn kiên định, làm Mạnh Bà cũng không đành lòng buông lời chế nhạo.

Mạnh Bà nói: “Ta đã đứng ở cạnh cầu Nại Hà mấy nghìn năm, thường xuyên thấy những quỷ hồn lưu luyến bầy hầy, khổn khổ vì tình, không muốn rời đi. Nhưng tình là gì? Ta không biết, vì từ khi sinh ra ta đã diệt

tình. Nếu như người muốn lấy Nghiệp quả này, hãy dùng tình duyên đời đời kiếp kiếp của người đổi cho ta đi.”

Thường Thanh không hề do dự đồng ý: “Được!”

Mạnh Bà nói: “Nếu trao đổi, người vĩnh viễn sẽ không yêu được ai, vĩnh viễn không hưởng được cảm xúc của tình yêu. Thậm chí, tính cách của người cũng sẽ thay đổi rất nhiều. Cho nên, người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Thường Thanh nói: “Không cần lo lắng, ta nguyện ý trao đổi.”

Lấy được Nghiệp quả, trong đêm Thất đầu, Thường Thanh trở về dương gian.

Thầy trừ tà dùng nghiệp quả phối hợp với thuật pháp đặc thù, đem phần tà ác trong Thường Tiểu Bạch phong ấn vào trong quần áo, xong rồi lại phong ấn trong quan tài đá.

Giữa đêm khuya, ánh trăng như sương như tuyết, lẳng lẳng phủ lên những căn nhà ở bộ lạc, cảnh vật tịch mịch, hai bóng đen một lớn một nhỏ nắm lấy tay nhau, từng bước từng bước bước lên một con đường mới.

“Ca ca, sao ta lại xấu như vậy? Đen sì, quá xấu xí rồi.”

“Không sao, ca cũng đen sì này.”

“Muội vẫn cảm thấy vốn dĩ chúng ta không như vậy, nhưng lại không nhớ nổi tại sao lại biến thành xấu xí như này.”

“Không nhớ được thì không cần nghĩ nữa.”

“Nhưng như vậy thật sự rất khó coi ạ, con gái đều thích xinh xắn đẹp đẽ mà.”

“Nghe nói ở Địa phủ có một loại đan dược dùng để làm đẹp, ăn xong sẽ trở nên xinh đẹp.”

“A! Thật sao? Vậy chúng ta mỗi người lấy một viên nhé!”

....

*Thất đầu là để chỉ 7 ngày đầu sau khi chết, người chết sẽ trở về để gặp mặt thân nhân lần cuối, lấy những thứ thuộc về mình, trả những gì mắc nợ khi còn sống.

Chương 124

Tình yêu không cách nào đáp lại 1

Sau khi trở về từ Vu Sơn, cho dù đã nhớ ra chuyện lúc còn sống thì cũng may là không ảnh hưởng gì nhiều đến Thường Tiểu Bạch. Nhưng mà, dạo gần đây, Thường Tiểu Bạch có vẻ không vui cho lắm. Ngay cả món bánh bao hình con lợn ở tiệm hoành thánh mà Tiểu Bạch thích nhất thì giờ cũng không thấy ngon, chỉ ăn một cái đã thôi.

Trình Tiểu Hoa thấy vẻ mặt đầy bụng tâm sự của cô bé, nhịn không được mà hỏi: “Tiểu Bạch làm sao thế?”

Thường Tiểu Bạch thở dài: “Còn không phải tại anh em à. Một người lớn như vậy rồi mà vẫn không khiến người ta bớt lo. Đang yêu đương tốt đẹp mà không hiểu anh ấy đã làm gì để chị dâu tương lai của em tức giận, chia tay luôn rồi.”

Trình Tiểu Hoa nghe vậy thì rất kinh ngạc: “Cái gì? Chia tay?”

Nhắc đến đôi Thường Thanh và Triệu Mỹ Mỹ kia đúng là rất kì lạ.

Lúc đầu, Trình Tiểu Hoa nghĩ hai người họ không thể nào ở bên nhau, thế mà hai người lại ở bên nhau.

Lần trước nghĩ là hai người họ chỉ xích mích nho nhỏ, giải quyết xong là ổn, ai mà ngờ lại cứ như vậy mà chia tay.

Sơn Miêu tự thấy mình rất có kinh nghiệm yêu đương, nghe vậy thì xen miệng: “Con gái đầu thích làm mình làm mẩy. Nói với anh của cô, đừng quan tâm ai đúng ai sai, cứ dỗ người yêu trước đi.”

Thường Tiểu Bạch nói: “Cái này tôi nói lâu rồi nhưng anh tôi đúng là một tên đầu gỗ cố chấp. Anh ấy nói người ta đã muốn chia tay thì cứ chia tay, không nên làm phiền cuộc sống của người ta. Tôi không có cách nào đã thông đành đi tìm chị Mỹ Mỹ. Nhưng chị ấy lại nói tôi vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện của người lớn. Chị Tiểu Hoa, hay chị nói giúp cho anh em với chị Mỹ Mỹ đi. Khó khăn lắm anh em mới yêu đương, không thể cứ chia tay như thế được.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Được, lát nữa chị sẽ hỏi xem.”

“Cảm ơn chị Tiểu Hoa!” Thường Tiểu Bạch vui vẻ lại, khẩu vị cũng tốt hơn, ăn một mạch năm cái bánh bao lợn. Vừa ăn còn vừa nói: “Chuyện tình cảm thật là phiền phức, em thấy đau hết cả đầu! Làm trẻ con vẫn là tốt nhất.”

Trong ký túc xá của trường, đã sắp đến 12 giờ đêm, mọi người đều đã ngủ say, chỉ còn một mình Triệu Mỹ Mỹ vẫn còn trần trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ. Di động để ở đầu giường, thỉnh thoảng lại cằn lên nhìn một cái rồi lại thất vọng đặt xuống. Trong lòng cô đơn lại lo lắng.

Nghĩ đến Thường Thanh rồi nghĩ đến đoạn thời gian yêu nhau. Không cần được mà khóc. Trong lòng Triệu Mỹ Mỹ càng khó chịu lại càng giận Thường Thanh.

“Em nói chia tay, anh ngay lập tức đồng ý. Tại sao không chịu níu kéo em, dù chỉ một chút thôi? Em nói sau này không được phép tới gặp em, anh thật sự không tới? Ngay cả một cuộc gọi, một tin nhắn cũng không? Xấu xa! Đột ấ!”

Lúc đang mắng nhiếc trong lòng thì di động có tin nhắn tới. Triệu Mỹ Mỹ vui vẻ, vội vàng mở di động lên xem, thấy là tin nhắn của Trình Tiểu Hoa thì trong lòng có chút lạc lõng.

[Mỹ Mỹ, tớ nghe Tiểu Bạch kể cậu với Thường Thanh đã chia tay? Hai người sao thế?]

Trong lòng có khó chịu lại có người hỏi đến, Triệu Mỹ Mỹ ngay lập tức trút hết bầu tâm sự.

[Đó đúng là một tên khô khan, yêu đương với một con ma khô khan đúng là khó mà chịu nổi! Tiểu Hoa, trước kia tớ là người như nào thì cậu cũng

biết rồi đấy. Từ lúc yêu đương với Thường Thanh, đồ đắt đồ gì cũng không mua, bởi vì tiền lương của Thường Thanh đâu là minh tẽ, tớ sợ anh ấy cảm thấy chi phí yêu đương với tớ quá cao. Mỗi lần đi hẹn hò, tớ không chọn nhà hàng cao cấp gì. Cái này cũng không đáng nhắc đến, hai người ở bên nhau vui vẻ mới là quan trọng nhất. Nhưng cái tên khờ khan kia! Ôi! Thật là một lời khó mà nói hết được...]

Lúc hai người mới hẹn hò đâu là Triệu Mỹ Mỹ chủ động, mỗi lần hẹn hò đi đến chỗ nào, ăn cái gì đâu do Triệu Mỹ Mỹ quyết định. Thường Thanh không có ý kiến gì. Hơn nữa, lúc ở cùng nhau, anh đâu nói rất ít. Triệu Mỹ Mỹ nói một câu, thì chỉ đáp lại một câu. Nếu như Triệu Mỹ Mỹ không nói chuyện thì anh cả ngày không mở miệng nói gì. Ngoài ra, anh còn không biết cách làm cho con gái vui vẻ. Các ngày lễ, những cô gái khác đâu được bạn trai tặng quà, nhưng Thường Thanh chưa từng chủ động tặng gì cho cô cả.

Trước sinh nhật Triệu Mỹ Mỹ mấy ngày, cô có ám chỉ một vài đi đâu nhưng Thường Thanh không hề có phản ứng gì. Triệu Mỹ Mỹ có chút không vui, ai ngờ đến hôm sinh nhật thì Thường Thanh không thấy tăm hơi đâu. Sau đó mới biết là phải đến Vu Sơn tìm em gái. Cái này cũng có thể thông cảm được nhưng sao không nói với cô một tiếng? Mãi đến lúc trở về từ Vu Sơn, Thường Thanh mới kể cho Triệu Mỹ Mỹ nghe.

Triệu Mỹ Mỹ nhất thời tức giận nên đề nghị chia tay. Con gái nói chia tay, nhiều lúc chỉ là do dỗi, muốn được đối phương dỗ dành. Ai ngờ Thường Thanh im lặng một lát rồi gật đầu nói: “Được, anh tôn trọng quyết định của em.” Sau khi nói xong, anh quay người đi luôn, một câu níu kéo cũng không có!

Triệu Mỹ Mỹ vô cùng tức giận! Vô cùng buồn bực!

Nhưng sau vài ngày giận dỗi, trong lòng lại không tự giác mà nghĩ đến Thường Thanh. Tuổi này tuổi đó, đây là lần đầu tiên cô thích một người con trai đến như vậy.

Rõ ràng chính bản thân mình nói chia tay trước, nhưng người không buông bỏ được cũng là chính mình. Mỗi ngày cô đều nhìn chăm chăm vào di động, hy vọng sẽ nhận được tin nhắn của Thường Thanh, hy vọng anh có thể níu kéo mình. Chỉ cần anh nói nhẹ một câu thôi thì việc này có thể cho qua. Nhưng mà nhiều ngày trôi qua, Thường Thanh không chỉ không lộ mặt mà còn không hề nhắn lấy một tin.

Thế nhưng hai hôm trước Thường Tiểu Bạch có đến tìm cô. Mới đầu cô còn tưởng rằng Thường Thanh nhờ em gái đến, hỏi ra mới biết là tự cô nghĩ nhiều rồi.

Nói đến đây Triệu Mỹ Mỹ càng tức giận, hỏi Trình Tiểu Hoa: [Triệu Mỹ Mỹ tớ xinh đẹp như vậy, muốn tìm đàn ông như nào mà chẳng được? Sao tớ phải bám theo một tên khô khan như vậy cơ chứ?]

Trình Tiểu Hoa biết chuyện Thường Thanh dùng tình yêu đời đời kiếp kiếp trao đổi với Mạnh Bà để lấy Nghiệp quả cứu Thường Tiểu Bạch, tất nhiên sẽ hiểu cái chỗ thiếu sót mà Triệu Mỹ Mỹ nói, đầu là do mất đi tình cảm, nên thăm dò hỏi:

[Chuyện lúc Thường Thanh còn sống, anh ấy có kể cho cậu nghe không?]

[Chuyện lúc còn sống? Tớ có hỏi nhưng anh ấy không muốn kể. Lúc tụi tớ vẫn còn yêu đương, anh ấy có từng hỏi tớ là nếu như anh ấy mãi không thể yêu tớ thì tớ còn có thể tiếp tục yêu anh ấy không?]

[VẬY CẬU TRẢ LỜI SAO?]

[Lúc đó tớ cảm thấy là cho dù người đó có lạnh lùng đến đâu thì cũng có thể dùng chân tình cảm hóa. Cho nên lúc đó tớ cũng trả lời rất là tâm cơ, tớ nói: Em yêu anh không liên quan gì đến việc anh có yêu em hay không. Sau đó, anh ấy nói: Vậy chúng ta ở bên nhau đi, nếu có một ngày nào đó em không còn thương anh nữa thì cứ nói thẳng với anh, anh nhất định không tiếp tục dây dưa níu kéo.]

Trình Tiểu Hoa nhìn tin nhắn mà thấy hạn lời. Đây không phải là tâm cơ, đây là đơn thu ần,... Không, là ngu ngốc thì có! Sao lại không hiểu được ý trong lời nói của Thường Thanh mà cứ miệt mài theo đuổi người ta hả?

Có lẽ ở góc độ Thường Thanh là muốn nói vấn đề này trước tiên, nhưng Triệu Mỹ Mỹ lại chỉ cho đó là thăm dò mà thôi, theo đuổi được Thường Thanh là không để ý đến nữa.

Triệu Th ần Kinh Thô Mỹ Mỹ lúc này mới như hiểu ra gì đó: [Tiểu Hoa, cậu nói xem lúc nói câu đó là anh ấy có ý gì? Giờ tớ nghĩ lại, sao lại giống như đang khảo nghiệm tớ?]

[Mỹ Mỹ, cậu có từng nghĩ tới câu nói kia không phải thăm dò mà là sự thật không]

[Cậu có ý gì?]

[Nói sao nhỉ? Chính là anh ấy không thể nào yêu ai cả, sẽ không yêu đương, đương nhiên không có cách nào đáp lại tình yêu của cậu. Nói nghiêm túc thì coi như bị khuyết thiếu đi]

Đứng ở góc độ con gái mà nói, yêu đương như vậy nhất định rất vất vả. Triệu Mỹ Mỹ có thể chịu đựng được một thời gian dài như vậy đã xem là rất cố gắng rồi.

[Tiểu Hoa, cậu đang đùa đúng không? Làm sao có người như thế được? Rất là phản khoa học đấy!]

[Thường Thanh có phải là người không? Nói về ma quỷ thì làm gì còn cái gọi là khoa học?]

Triệu Mỹ Mỹ trầm mặc, sau đó nhấn lại:

[Cho dù anh ấy không thể yêu ai được thì tớ đối xử với anh ấy tốt như vậy, tớ không tin anh ấy đối với tớ không có chút cảm giác đặc biệt nào, chỉ cần một chút cảm tình là được!]

[Cậu không tin thì cũng có làm gì được đâu? Hiện tại, một là cậu chấp nhận khuyết thiếu này của anh ấy, tiếp tục yêu đương. Hai là buông tay sớm một chút đi.]

Có lẽ việc này quá đả kích, trong lòng đang rối bời nên Triệu Mỹ Mỹ không trả lời. Cô nằm trên giường, ngơ ngác nghĩ ngợi. Chỉ cần nghĩ đến việc người con trai mà mình yêu lâu như vậy, có lẽ ngay từ đầu cũng chưa từng thực sự yêu mình thì trong lòng càng khó chịu hơn.

Càng khó chịu thì lại càng không ngủ được, càng không ngủ được thì lại càng khó chịu. Cuối cùng, cô quệt nước mắt đi, lấy di động ra nghịch, mong muốn chuyển sự chú ý vào việc khác.

Lúc cô đang lướt web thì trên di động nhảy ra một cái quảng cáo: Thụ động – cùng tán gẫu, giải quyết bóng ma thất tình. Bên cạnh những dòng chữ thì còn có một hình vẽ nam sinh rất tuấn tú.

Triệu Mỹ Mỹ thấy lạ nên nhấn vào. Trang web chuyển đến một web khác. Trang chủ có rất nhiều ảnh bán thân nhân vật rất dễ thương, thu hút người ấn vào. Trong đó có ảnh bán thân của một người thanh niên, góc nghiêng chỉ lộ nửa bên mặt nhưng vô cùng đẹp trai. Triệu Mỹ Mỹ lại ấn vào, lúc này khung chat hiện ra.

[Chào chị gái nhỏ, em tên Vọng Tr`ân. Trên internet có thể gặp chị thì đúng là có duyên đấy.]

Vọng Tr`ân? Tên này có vẻ rất hợp với cái ảnh chụp kia.

[Chị gái nhỏ? Sao cậu khẳng định tôi là nữ?]

[Nếu là nam thì nhất định sẽ ấn vào em gái xinh như hoa như ngọc bên cạnh em. Ảnh đó đẹp như vậy, nam giới ai cũng thích mà.]

[Web này của mấy người là làm gì thế?]

[Như giới thiệu, bọn em là người tâm sự chuyên nghiệp, giúp giải quyết nỗi thương tâm của người thất tình.]

[Tốt vậy sao? Đầu năm nay lại có Lôi Phong?]

[Em không phải là Lôi Phong. Chị gái nhỏ thích em thì hãy bao nuôi em nhé. Hiện giờ mới chỉ là trải nghiệm miễn phí. Nếu tính phí sẽ phục vụ càng nhiều hơn... À, không bao gồm phục vụ tình dục đâu. Em rất là thuần khiết!]

Triệu Mỹ Mỹ bật cười.

[Hỏi tiếp một câu nữa, sao các cậu biết là tôi đang thất tình mà hiện quảng cáo?]

[Không dám lừa chị gái nhỏ, đây là xu hướng của thời đại. Quảng cáo bên em cũng mở rộng phạm vi, như vậy sẽ càng có nhiều người cần đến tài năng của bọn em thấy được.]

Em tự thấy quan điểm của Mỹ Mỹ giống em :v thích một người k liên quan gì đến việc ng ta có thích mình hay không :3 thế mà Tiểu Hoa bảo ngu -
___- Dối 3000

Chương 125

Tình yêu không cách nào đáp lại 2

Lúc đầu Triệu Mỹ Mỹ chỉ là tò mò, nhưng cứ nói chuyện mãi mà đã một, hai tiếng trôi qua. Triệu Mỹ Mỹ cảm thấy đã khuya như vậy mà còn tán gẫu với mình thì thật vất vả nên chủ động thanh toán hai tiếng phí tán gẫu.

Sau buổi tâm sự đêm khuya đó, Trình Tiểu Hoa cũng đã hiểu phần nào, sau đó, cô cũng có đi tìm Thường Thanh nói chuyện. Thường Thanh tự biết khuyết điểm của mình, đối với tình yêu không thể nào đáp trả kia, ngoài áy náy ra thì cũng không có cách nào khác.

Cuối cùng, Thường Thanh chỉ nói một câu: “Mỗi cô gái đều có quyền theo đuổi hạnh phúc. Tôi không thể cho cô ấy thứ hạnh phúc mà cô ấy muốn, chỉ bằng sớm buông tay đi.”

Đã đến nước này rồi, ngoài nuôi tiếc thì Trình Tiểu Hoa cũng không thể làm gì được nữa. Đối với con gái mà nói, yêu sâu đậm mà không được đối phương đáp lại, cũng quá không công bằng rồi.

Buổi tối nọ, Trình Tiểu Hoa hỏi Cảnh Thù: “Có cách nào đổi lại cho Thường Thanh không?”

Cảnh Thù nói: “Trừ khi Mạnh Bà đồng ý. Nhưng em nghĩ xem, Nghiệp quả đã bị Thường Tiểu Bạch ăn mất rồi, dựa vào cái gì mà đòi Mạnh Bà trả lại cho cậu ta?”

Trình Tiểu Hoa vốn nghĩ muốn giúp Thường Thanh, nhờ vả Mạnh Bà nhưng bỗng nhiên nhớ tới Mạnh Bà yêu thầm Cảnh Thù mà Cảnh Thù lại yêu mình. Cũng hơi bị lằng nhằng nhỉ?

Cảnh Thù thấy Trình Tiểu Hoa nhìn mình với ánh mắt cô quái, có lẽ đoán được cái gì đấy, vội nói: “Ta với Mạnh Bà không có quan hệ gì cả!”

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Anh không làm gì người ta thì sao người ta lại thích anh?”

Cảnh Thù cúi đầu kéo ngăn kéo để tiền, cố ý chuyển đề tài: “Năm nay buôn bán không tệ, kiếm được kha khá đấy. Giờ em có thể coi là đại gia rồi nhỉ? Có nghĩ sẽ dùng như thế nào không?”

Trình Tiểu Hoa đẩy mạnh ngăn kéo tủ lại: “Em có bao nhiêu tiền em tự biết, anh không cần nhắc nhở. Nói đi, anh quen người ta như thế nào?”

Cảnh Thù: “Không nói được không?”

Trình Tiểu Hoa: “Nói đi, em hứa không tức đâu.”

Lúc này Cảnh Thù mới kể: “Thực ra cũng không có gì. Chỉ là có một ngày, ta đi ngang qua sông Vong Xuyên, tiện tay ngắt một đóa hoa, lại tiện tay vứt đi. Không ngờ vừa khéo rơi vào tay Mạnh Bà. Mà cái lúc đó, Minh giới đang tuyên truyền nâng cao ý thức bảo vệ môi trường, cấm vứt rác bừa bãi. Ta làm người đứng đầu Thập Điện Diêm La, tất nhiên là không thể thừa nhận mình vứt rác bừa bãi được. Thế nên thuận miệng nói: “Hoa này đẹp đấy, tặng cho cô.” Không ngờ được là Mạnh Bà cài đóa hoa kia lên đầu mãi, cho đến khi nó héo rũ mới bỏ. Cô ta còn chạy tới hỏi ta có thể đưa cho cô ta thêm một đóa nữa không.”

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, trong lòng có cảm giác không rõ: “Vậy anh nói như thế nào?”

Cảnh Thù: “Ta còn có thể nói gì? Tất nhiên là không tặng chứ. Đã nói là ven bờ Vong Xuyên toàn là hoa, cô thích thì tự đi mà hái. Ai biết được là nàng nghĩ rằng ta tặng hết hoa ven Vong Xuyên cho nàng. Sau đó mỗi ngày cài một đóa, gặp ma quỷ đâu nói là ta tặng. Em thấy ta có oan uổng không cơ chứ?”

Trình Tiểu Hoa hừ lạnh: “Oan cái rắm! Ai kêu anh rảnh rỗi ngắt hoa hả? Hái thì cứ hái đi, lại còn đi vứt bừa bãi. Vứt lại còn trúng Mạnh Bà? Anh nói anh vô tình hay là cố ý ném cho Mạnh Bà?”

Cảnh Thù: “Sao ta lại cố tình cơ chứ?”

“Không cố tình thì sao còn nói “Hoa này đẹp, tặng cho cô”. Giống như trong ngôn tình, em còn đẹp hơn hoa. Đây không phải tán tỉnh thì là gì?”

Cảnh Thù: “Hoa kia đẹp thật mà, ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi, nào có nghĩ được vòng vèo xa xôi như vậy? Sao giờ lại thành tán tỉnh cơ chứ?”

“Không phải đã suy tính lâu thì chẳng lẽ là nhất thời xúc động à? Với cái vẻ mặt chuyên gây chuyện thị phi này của anh, vừa làm hành động đó thì ai mà chẳng nghĩ thế. Chết cũng không thừa nhận!”

“Ai chết không thừa nhận?”

“Vậy anh thừa nhận à?”

“Thừa nhận? Ta có thừa nhận đâu mà? Hoa Hoa, em nói em không tức giận cơ mà. Sao lại tức giận rồi?”

“Em không tức giận, em chỉ cảm thấy anh làm không đúng. Đầu tiên là tặng người ta hoa, làm người ta tương tư, xong lại trộm yếm cho người ta.

Anh nói anh đường đường là Diêm La, sao lại không nghiêm chỉnh như thế hả?”

“Chuyện cái yếm ta giải thích với em rồi mà? Sao em lại nhắc chuyện cũ làm gì? Quả nhiên, con gái đầu khâu thị tâm phi, nói không tức giận chỉ là lừa gạt ta nói ra, cuối cùng vẫn giận! Đây không phải tự mình sinh sự à?”

“Em đâu có tức giận đâu? Em tự mình sinh sự à? Rõ ràng em đang phân tích cho anh hiểu, sao lại thành anh chỉ trích ngược lại em?”

“Đó là chỉ trích à? Em đừng có mà khiêu khích sự nhẫn nại của bản quân!”

...

Nói qua nói lại thế là thành cãi nhau. Cuối cùng, Trình Tiểu Hoa tức giận lên tằng, Cảnh Thù hờn dỗi xỉ mặt ng ỡ sau qu ỳ thu ngân.

Không khí trong tiệm hoành thánh trở nên vô cùng ngột ngạt vì đôi tình nhân cãi nhau. Lúc A Phòng và Thường Tiểu Bạch đến, cũng cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt này.

A Phòng: “Tiểu Bạch ơi, nay ít việc, hay chúng ta đến thành phố bên cạnh ăn cơm đi?”

Thường Tiểu Bạch: “Cũng được. Ăn xong thì đi bộ về cho dễ tiêu hóa này.”

Giờ phút này, Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đều không dám đi trêu chọc Cảnh-đang-giận-dối-Thù, thấy sắp đến giờ đóng cửa, một yêu một quỷ nhanh chóng đi bộ đi xem phim giữa đêm.

Trên đường, Tôn Danh Dương còn ra vẻ nghiêm túc dạy dỗ Sơn Miêu: “Có thấy chưa? Sau này có gặp tình huống như thế, cũng nhất định không được kể về bạn gái cũ. Con gái là loại miệng nói không để ý nhưng trong lòng lại cực kì để ý. Điện hạ không hiểu đạo lý này nên mới thế đấy, chắc chắn!”

Sơn Miêu cau mày suy ngẫm, bỗng nhiên vỗ trán: “Nhưng tôi không có bạn gái cũ mà. Cho nên không cần lo lắng chuyện này.”

Tôn Danh Dương lắc đầu thở dài: “Tiểu Hắc đấy thôi? Đàn ông đúng là bọn có mới nới cũ.”

Sắc mặt Sơn Miêu ngay lập tức thay đổi, giọng điệu cũng trở nên ngheiêm túc: “Tôi với Tiểu Hắc chỉ là bạn bè bình thường thôi, anh đừng có mà nói hươu nói vượn!”

Vừa đến rạp chiếu phim, Sơn Miêu và Tôn Danh Dương vô tình thấy Triệu Mỹ Mỹ.

Bởi vì có mối quan hệ với Trình Tiểu Hoa nên hai người bọn họ cũng quen biết Triệu Mỹ Mỹ, hơn nữa, ngoại trừ việc là bạn thuở nhỏ của Trình Tiểu Hoa thì còn là bạn gái của Thường Thanh. Nhưng mà, lúc này đi bên cạnh Triệu Mỹ Mỹ là một cậu thanh niên đẹp trai, khí độ bất phàm. Cậu thanh niên mặc áo sơ mi màu hồng, quần màu đỏ. Trong ánh mắt của Tôn Danh Dương và Sơn Miêu thì rất chi là táo bạo.

Thấy người quen, Triệu Mỹ Mỹ kéo tay cậu thanh niên đi tới, nhiệt tình chào hỏi bọn họ.

Tôn Danh Dương hỏi: “Người đi cùng cô là ai thế?”

Triệu Mỹ Mỹ cười nói: “Bạn trai tôi, tên là Vọng Tr`ân.”

Cậu thanh niên kêu Vọng Tr`ân kia mỉm cười vẫy tay: “Chào”

“Phim sắp chiếu, chúng tôi đi xem đây, gặp sau nhé!”

Đợi hai người đi xa, Tôn Danh Dương bĩu môi: “Hừ, đ`ồ con gái lẳng nhăng!”

Sơn Miêu thở dài: “Thường Thanh thật đáng thương, vậy mà lại bị đá.”

Triệu Mỹ Mỹ đi được một đoạn khá xa, chắc chắn hai người kia không nhìn thấy mới buông tay Vọng Trầ ra, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi vì đã dùng cậu làm lá chắn.”

Vọng Trầ nói: “Không sao đâu. Chỉ cần cậu muốn, tớ lúc nào cũng sẵn lòng.”

“Hai người họ đều quen bạn trai chị, nhất định sẽ kể lại, nếu như anh ấy còn để ý đến chị thì sẽ ghen nhỉ?”

“Sao phải đoán già đoán non làm gì? Lát nữa sẽ biết được thôi. Nếu một người đàn ông mà không quan tâm đến việc cậu đi với một người đàn ông khác thì không đáng để cậu yêu đâu. Phim sắp chiếu rồi, để tớ đi mua đồ uống với bồng ngô cho, giờ cậu đang đến tháng nên uống đồ uống nóng. Vừa nãy tớ thấy ở quầy có bán nước đường đỏ táo tàu, mua một cốc nhé?”

“Ồi? Sao cậu biết tớ đang đến tháng?”

“Bởi vì lúc nhìn thấy cậu ôm bụng, tớ đã hỏi có phải là ăn đồ ôi thiu hay không, cậu bảo không, còn nói là qua vài ngày nữa là sẽ đỡ. Chắc chắn là đau bụng đến tháng.”

Triệu Mỹ Mỹ nghe thế thì cảm thấy ấm áp, Vọng Trầ đúng là một người đàn ông ấm áp. Thường Thanh nếu mà chu đáo được bằng một phần mười

như vậy thì bản thân cũng thấy thỏa mãn lắm rồi.

Xem phim xong, vừa trở về ký túc xá, Triệu Mỹ Mỹ đã nhận được tin nhắn của Vọng Trăn:

[Về đến nơi chưa?]

[Vừa đến.]

[Ừ, tớ yên tâm rồi. Buổi tối ngủ sớm đi nhé, nếu không sẽ bớt xinh đấy. Ngủ ngon mơ đẹp nhé.]

[Ừ, ngủ ngon.]

Suy nghĩ một lúc, Triệu Mỹ Mỹ lại nhắn tin cho Trình Tiêu Hoa:

[Tiêu Hoa, cậu ngủ chưa?]

[Tớ chưa. Sao thế, lại mất ngủ à?]

[Gần đây tâm trạng tớ tốt hơn nhiều rồi, một lát nữa sẽ đi ngủ thôi. Tớ có chuyện này muốn kể cho cậu nghe.]

[Ừm, cậu kể đi]

Vì thế, Triệu Mỹ Mỹ đem hết chuyện quen biết với Vọng Trần ra kể cho Trình Tiểu Hoa nghe.

Tối hôm đó, sau khi chuyển phí cùng tán gẫu cho đối phương, Triệu Mỹ Mỹ cứ nghĩ là xong hết rồi. Ai ngờ, sáng sảng ngày hôm sau lại nhận được tin nhắn của đối phương, ân cần hỏi cô đã ăn cơm chưa? Tâm trạng có tốt hơn không?

Một người đàn ông xa lạ lại chủ động quá mức thì đa số phụ nữ sẽ cảnh giác. Nhưng mà, anh ta thật sự rất biết cách nói chuyện, cho bạn cảm thấy thoải mái như gặp được tri kỉ, từ đó mà không còn cảm giác phản cảm.

Mới đầu Triệu Mỹ Mỹ còn thấy lạ nên hỏi hẵn là mình không có trả phí nữa, sao vẫn còn nói chuyện với mình. Đối phương nói, bởi vì cảm thấy cô không vui nên mới lưu ý, nhịn không được mà hỏi thăm đôi câu.

Triệu Mỹ Mỹ và Thường Thanh yêu đương lâu như vậy, Thường Thanh lúc nào cũng lạnh như tảng băng vậy. Giờ bỗng có người quan tâm, nhớ thương, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy bị uất ức. Sau vài ngày hàn huyên, Triệu Mỹ Mỹ đột nhiên nghĩ đến việc nếu mình vui vẻ cùng người đàn ông

khác thì Thường Thanh có tức giận hay không? Nếu hắn có tức giận thì chứng tỏ là hắn vẫn quan tâm đến mình.

Chương 126

Tình yêu không cách nào đáp lại 3

Triệu Mỹ Mỹ nghĩ vậy thì quyết định làm luôn, ngay lập tức đề nghị với Vọng Trần, Vọng Trần cũng sáng khoái đồng ý. Lúc buổi tối gặp nhau, vì là lần đầu gặp người xa lạ, Triệu Mỹ Mỹ còn cố ý lựa chọn rạp chiếu phim đông người. Nhưng thật không khéo, bọn họ gặp Tôn Danh Dương và Sơn Miêu.

[Tiểu Hoa, tớ coi cậu là bạn nên mới nói cho cậu nghe, cậu đừng tiết lộ cho ai biết nhé. Tôn Danh Dương trong tiệm cậu là một tên nhieu chuyện, nhất định sẽ kể cho Thường Thanh nghe. Lúc đó, cậu giúp tớ quan sát xem Thường Thanh có thái độ như thế nào nhé?]

Thường Thanh thì có thể có phản ứng gì được cơ chứ? Một người không biết yêu là như nào thì có thể phản ứng gì được?

Có lẽ Triệu Mỹ Mỹ đã quyết tâm phải làm vậy nên Trình Tiểu Hoa cũng không dám khuyên nhủ gì nữa. Chỉ là nghe đến trang web kia, cùng với cái người tên Vọng Trần kia thì có chút lo lắng.

[Người kia có đáng tin không? Nếu muốn thăm dò Thường Thanh, sao cậu không tìm bạn cùng lớp nào đấy mà mình hiểu rõ ấy?]

[Trong lớp tớ, bạn nam nào mà tài giỏi, đẹp trai thì đều là hoa đã có chủ, không thể nhờ được. Xí trai thì sao tớ có thể dẫn ra ngoài được? Có khi Thường Thanh còn không thèm để ý ấy chứ? Vọng Tr ần rất đáng tin, đến cả chứng minh thư còn lấy ra cho tớ xem. Nếu cậu vẫn còn lo lắng, đợi hai ngày nữa tớ dẫn qua cho cậu gặp nhé?]

[VẬY CŨNG ĐƯỢC.]

Đêm hôm đó, không biết Tôn Danh Dương vô tình hay cố ý mà gặp được Thường Thanh, rất là nhiệt tình chuyện chuyện nói với Thường Thanh: “Thường Thanh, Thường Thanh, trên đầu cậu thật sự rất “xanh” đấy!”

Thường Thanh lấy làm lạ hỏi: “Anh đang nói cái gì thế hả?”

Tôn Danh Dương nói: “Tôi thấy bạn gái cậu cùng đi xem phim với một tên thư sinh đấy. Hai người rất là thân mật luôn, chắc chắn! Cậu nói xem, trên đầu cậu không “xanh” thì cái gì xanh?”

Lúc này, Thường Tiểu Bạch cũng ở cạnh đó, tuy rằng bề ngoài chỉ như trẻ con, nhưng cũng đã sống mấy trăm năm, tất nhiên là đối với chuyện này cũng hiểu được một ít. Nghe Tôn Danh Dương nói vậy thì trờng mắt, không khách khí mà đập g ả một phát, nói: “Anh nói sai đúng không? Anh mới “xanh” ấy! Từ đầu đến chân đều xanh!”

Thường Thanh nghe xong, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Tuy rằng đã chia tay, tuy rằng biết sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ có bạn trai mới, đây là chuyện bình thường, nhưng tại sao trong lòng lại thấy trống trải, hơi có chút khó chịu? Như thế có cái gì đó quan trọng vừa mất đi. Nhưng lại nhanh chóng không cảm thấy gì cả, cũng không đánh đũa suy nghĩ nhiều.

“Tôi đã chia tay với cô ấy.” Thường Thanh bỏ lại câu này rồi xoay người rời đi.

“Anh trai, đợi em với!” Thường Tiểu Bạch chạy theo.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Tôn Danh Dương đang ôm cái chân bị Thường Tiểu Bạch đạp: “Tại sao người bị thương luôn là mình?”

Bởi vì đêm đó Trình Tiểu Hoa cùng Cảnh Thù náo loạn, hai người đều đang khó ở, ai cũng không chịu thua, vì thế không quan tâm ai cả. Hôm nay là thứ tư, vốn là ngày hai người hẹn hò, trong lòng Cảnh Thù ngứa ngáy, muốn chủ động nhắc đến chuyện hẹn hò nhưng lại cảm thấy mất mặt. Vì thế mà liếc Tôn Danh Dương một cái, Tôn Danh Dương hiểu ý, lớn tiếng hỏi: “Sơn Miêu, hôm nay là thứ mấy thế?”

Sơn Miêu đáp: “Thứ tư, sao thế?”

Tôn Danh Dương càng ra sức nói to hơn: “Thứ tư à. Những thứ tư trước, trong cửa hàng chỉ có hai chúng ta, hôm nay sao vẫn còn nhiều người thế nhỉ? Tôi còn tưởng rằng chưa tới thứ tư đâu!”

Sơn Miêu cười nói: “Lão Tôn, anh bị ngáo à, hôm nay là thứ mấy mà còn không biết.”

Đang nói thì nghe tiếng bước chân từ cầu thang truyền xuống, Trình Tiểu Hoa đã trang điểm kỹ lưỡng, đeo túi xách đi xuống lầu. Tôn Danh Dương vội nháy mắt với Cảnh Thù, ý bảo: Thấy chưa, Tiểu Hoa đã bị hạ thần kêu xuống rồi đấy?

Dù trong lòng rất vui vẻ, nhưng vẻ mặt của Cảnh Thù vẫn rất lạnh lùng, như thể không quan tâm, hắn đang chờ Trình Tiểu Hoa chủ động gọi mình. Ai ngờ Trình Tiểu Hoa chỉ dặn dò Tôn Danh Dương và Sơn Miêu: “Trông cửa hàng cho cẩn thận, tôi đi ra ngoài một lát.” Sau đó sải bước rời khỏi, không thèm liếc nhìn Cảnh Thù lấy một cái.

Cảnh Thù đứng hình vài giây, hỏi Tôn Danh Dương: “Có phải cô ấy quên gọi ta đi cùng không?”

Tôn Danh Dương vẻ mặt đờng đờng nhìn Cảnh Thù: “Tôi cảm thấy không phải là quên, mà là căn bản không thèm để ý đến ngài.”

Sơn Miêu lại nói: “Hôm nay nhìn chị Tiểu Hoa rất khác mọi hôm nhé. Ấy, tô son lại còn kẻ mi.”

Tôn Danh Dương nói: “Không chỉ trang điểm, mà quần áo, giày cao gót đều là đồ mới. Con gái mà như thế thường là để đi hẹn hò với... nhưng mà...”

Gã còn chưa dứt lời, Cảnh Thù đã tức điên lên, đập cái búp lên quỳ thu ngân, quỳ thu ngân đổ sụp xuống, tiền trong ngăn kéo bay tán loạn. Ngay sau đó, Cảnh Thù hóa thành một luồng sáng, biến mất không thấy đâu.

Sơn Miêu hỏi Tôn Danh Dương: “Điện hạ đi đâu thế?”

Tôn Danh Dương: “Còn cần phải hỏi à? Nhất định là đi bắt gian rỗi!”

Thời tiết khá nóng, Trình Tiểu Hoa lại phải đi khá xa nên đã vẫy taxi. Trên đường đi còn lấy gương nhỏ trong túi xách ra ngắm ngắm vuốt vuốt, càng ngắm càng ra vẻ hài lòng. Vốn dĩ ngũ quan của mình không xấu, lại thêm tác dụng của Đan Làm Đẹp và tu luyện đều đặn mà làn da vừa trắng vừa nhắn nhụi, môi cũng đỏ tự nhiên, vì mặt mộc đẹp nên Trình Tiểu Hoa không hề trang điểm. Ngày hôm qua nhận được đồ trang điểm mà Triệu Mỹ Mỹ gửi đến, cô còn cảm thấy hơi thừa. Nhưng hôm nay dùng thử một chút, quả là làm cô vô cùng kinh ngạc và thích thú.

Dựa theo những video dạy trang điểm trên mạng, cô chuốt mi, kẻ lại lông mày, khuôn mặt càng thêm phần sáng sủa. Cô không biết dùng chì kẻ mắt nên dứt khoát không động đến vùng mắt. Da của cô cũng không cần dùng kem nền hay tạo má hồng. Nhưng màu son môi lại rất đẹp, tô son làm cho

màu môi từ màu hồng biến thành màu đỏ, càng tăng thêm hơi thở thanh xuân.

Xe taxi chạy khoảng nửa giờ thì dừng lại trước một quán cà phê. Vừa bước vào trong, Trình Tiểu Hoa ngay lập tức thấy Triệu Mỹ Mỹ đang vẫy tay với mình. Ngồi bên cạnh Triệu Mỹ Mỹ là một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi, ngũ quan đẹp đẽ, có vẻ rất cao, mặc một bộ đồ tây màu đỏ rượu thẳng thớm. Đồ tây màu đỏ có rất ít người mặc đẹp, không phải là nhìn què mùa thì sẽ là không hợp. Nhưng người nọ mặc vào không những không khó chịu mà còn tỏa ra khí độ cực kì cao nhã. Hơn nữa trên mặt hắn luôn có nụ cười giữ phép.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau xong xuôi, Triệu Mỹ Mỹ ôm bụng nói: “Bụng tớ có chút khó chịu, hai người cứ nói chuyện đi nhé, tớ về trước đây”. Nói xong thì vội chạy đi.

Trình Tiểu Hoa nhíu mày: “Đang êm đẹp sao lại đau bụng rồi?”

Vọng Trăn nói: “Mấy hôm nay là ngày cô ấy “rụng dâu”, chắc là sợ ý ăn trứng đã dẫn gì đó có tính hàn nên bị đau bụng?”

Trình Tiểu Hoa: “Việc này mà cậu ấy cũng kể cho cậu nghe?”

Triệu Mỹ Mỹ này cũng hơi quá rồi?

Vọng Trầ mỉm cười: “Cô ấy không nói. Nhưng chỉ cần tìm hiểu một chút là có thể phát hiện ra. Cô có muốn uống cà phê không? Caramel Macchiato của chỗ này rất được đấy.”

Trình Tiểu Hoa không hiểu nhiều về các loại cà phê cho lắm, liền nói: “Cũng được, cứ gọi cái đó đi.”

Vọng Trầ giờ tay gọi nhân viên phục vụ, sau khi chọn cà phê còn nói: “Caramel macchiato có nghĩa là dấu ấn ngọt ngào, thích hợp với những cô gái đang yêu đương.”

Trình Tiểu Hoa ngạc nhiên nói: “Làm sao cậu biết được là tôi đang yêu đương?”

Vọng Trầ cười cười: “Mặt cô Trình tươi tắn, rất rõ ràng là con gái đang yêu đương nồng nhiệt. Chẳng qua nhìn lông mày hơi nhíu thì chắc hẳn là vừa cãi nhau với bạn trai? Nếu như không ngại thì có thể kể với tôi, có lẽ trong lòng sẽ thoải mái hơn chút.”

Nếu như hẳn chỉ đoán được mình đang yêu thì có lẽ là do Triệu Mỹ Mỹ nói. Nhưng hẳn làm sao có thể biết được mình mới cãi nhau với Cảnh Thù cơ chứ? Việc này cô không hề kể cho Triệu Mỹ Mỹ nghe mà.

Trình Tiểu Hoa nói: “Cảm ơn cậu. Tôi với bạn trai cũng không có mâu thuẫn gì lớn, tôi tin sẽ sớm giải quyết được thôi.”

Lúc này, Cảnh Thù đang đứng ở đối diện quán cà phê, xuyên qua cửa kính, hẳn thấy Trình Tiểu Hoa đang nhàn nhã uống cà phê, nói gì đó với người nam đối diện. Thỉnh thoảng còn cúi đầu cười cười.

“Quá đáng quá! Chỉ cãi nhau hai ba câu mà em dám chạy ra ngoài gặp tên đàn ông khác?” Ngọn lửa ghen tuông trong lòng Cảnh Thù bốc lên rùng rục.

Vốn dĩ hẳn chỉ muốn đi rình trộm, lúc này lại không thể nhịn được nữa, xông vào quán cà phê, tự tiện ngồi xuống bên cạnh Trình Tiểu Hoa, rồi chòng một tay lên vai cô, nói: “Hôm nay hẹn hò ở quán cà phê à? Thực ra ta cũng rất thích cà phê. Phục vụ, cho một tách cà phê!”

Trình Tiểu Hoa vẻ mặt khiếp sợ lẫn kinh ngạc, nhìn Cảnh Thù từ trên trời rơi xuống: “Sao anh lại tới đây?”

Cảnh Thù: “Hẹn hò á. Hôm nay là thứ tư mà? Thứ tư là ngày hẹn hò mà? Lúc này em đi quên không gọi ta, nhưng không sao. Ta không quên đâu nên đi theo tới đây.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Em đang có chút việc, hay anh về trước đi. Đợi đến chiều chúng ta hẹn hò sau nhé?”

Cảnh Thù giận: “Trình Tiểu Hoa, em có ý gì hả? Sao, em định sáng hẹn một người, chỉ ầu hẹn một người? Bắt cá hai tay à?”

Trình Tiểu Hoa hặn lời: “Đừng có nói linh tinh có được không? Người xung quanh ầu ằng nhìn chúng ta, không thấy ngại à?”

Chính lúc ằng ầm ĩ, Triệu Mỹ Mỹ ầ trở lại, nhìn cảnh này có chút kì lạ hỏi: “Sao lại thế này? Tiểu Hoa, bạn trai cậu ể đến lúc nào thế, sao lại có vẻ không vui?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Còn không phải là nghĩ Vọng Tr ầ là gian phu của tớ à? Được r ầ, cậu quay lại là tốt r ầ, tớ ể anh ấy đi trước, ể ể anh ấy ở ầy quậ phá linh tinh.”

Nói xong, Trình Tiểu Hoa ể Cảnh Thù đi. Vừa nầy còn làm loạn lên, giờ biết là hiểu ầ, Cảnh Thù có chút ngưng ngưng, vừa đi theo Trình Tiểu Hoa vừa gọi: “Hoa Hoa, Hoa Hoa,... Hoa Hoa, em đi chậm một chút có được không, cẩn thận ngã ể! Hoa Hoa, em đừng có ngoái ta, ta chỉ là muốn em ể ý ể ta thôi mà?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Em là người như thế nào anh còn không rõ sao? Dám nghĩ em sẽ lên anh hẹn hò với người khác? Không hiểu nổi trong ầ anh nghĩ cái gì ể?”

Cảnh Thù nói: “Không quan trọng, bạn gái ta sắp chạy theo người khác mà ta còn phải suy nghĩ cho kì à? Tất nhiên là phải ể bạn gái v ể lại trước

chứ!”

Chương 127

Tình yêu không cách nào đáp lại 4

Tuy Trình Tiểu Hoa có chút không vui nhưng cũng biết hẳn nói vậy là vì quan tâm đến mình, cho nên dù lúc trước có chút cãi vã, giận dỗi thì giờ cũng đã tan thành mây khói hết rồi. Sau khi làm lành, Trình Tiểu Hoa kể lại chuyện của Triệu Mỹ Mỹ cho Cảnh Thù nghe, còn nói: “Cái người tên Vọng Trầ kia cũng khá đấy, dáng vẻ nho nhã, biết cách nói chuyện làm cho con gái vui. Chính là hình mẫu lý tưởng mà các cô gái yêu thích.”

Cảnh Thù nói: “Sao ta lại cảm thấy nhìn hẳn cũng chỉ bình thường mà thôi, còn kém xa so với đầu ngón chân của bản quân. Cử chỉ? Cách nói năng? Ấm áp? Em có tin bản quân biến hẳn thành ngọn lửa ngay giờ không!”

“Nghiêm túc lại xem nào, sao anh có thể nóng giận như thế hả?” Trình Tiểu Hoa lườm hẳn một phát, tiếp tục nói: “là một chàng trai ấm áp, chỉ là có vẻ hơi quá rồi. Phải nói sao nhỉ? Có đôi khi chàng trai ấm áp chỉ các trai đều có một chút chút thôi. Chẳng qua, em không hiểu rõ ý định của cậu ta là gì.”

Cảnh Thù nghe cô nói vậy thì trong lòng cũng thấy thoải mái hơn: “Có thể có ý định gì cơ chứ? Một tên yêu quái mà thôi, nếu không vừa mắt thì bản

quân đập chết nó là xong chuyện.”

Vừa nghe hai chữ “yêu quái”, Trình Tiểu Hoa đã nhảy dựng lên: “Cậu ta là yêu quái? Sao anh không nói sớm? Mỹ Mỹ còn đang ở cùng một chỗ với cậu ta đấy!”

Cảnh Thù nói: “Vừa rồi ta đang tức giận nên quên nói. Huống chi, tên đó có chút kì quái nên ngay từ đầu ta cũng không dám chắc chắn.”

“Kì quái như thế nào?”

“Yêu quái bình thường trên người sẽ có mùi yêu khí rất nồng nặc, nhưng mùi yêu khí ở trên người tên kia lại rất nhạt, hơn nữa không có mùi máu, không làm tổn hại mạng người.”

“Yêu khí rất nhạt? Cho dù có nhạt thì cũng vẫn là yêu quái đấy, nếu có mục đích xấu, động chạm đến Mỹ Mỹ thì không được đâu.”

“Lo lắng như vậy thì để ta bắt hắn đến là được.”

Cảnh Thù xoay người muốn đi đến chỗ tiệm cà phê, Trình Tiểu Hoa giữ tay hắn lại: “Đợi đã, có muốn anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng không nên là anh tới cứu!”

“Có ý gì?”

Triệu Mỹ Mỹ thấy Trình Tiểu Hoa vội vàng rời đi, nên hẹn Vọng Trầ tối mai cùng đến khu Lâm Giang đi dạo. Cô khó mà có thể nói với Vọng Trầ rằng bạn trai cô là quý sai, chỉ có thể bảo là anh ấy trực đêm ở khu vực đó, đi dạo ở chỗ đấy thì nhất định anh sẽ nhìn thấy. Nếu như anh vẫn còn quan tâm mình thì nhất định sẽ ghen tuông giống như bạn trai của Tiểu Hoa.

Vọng Trầ nói: “Được, lúc nào tớ cũng rảnh.”

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Tối khuya mà còn nhờ cậu giúp. Hay là tớ trả cậu tiền nhé, coi như là tiền lương.”

Vọng Trầ nói: “Trả tiền? Thật sự coi tớ là mặt trắng nhỏ được bao nuôi à? Giữa bạn bè với nhau đừng khách sáo như vậy.”

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Ở trên mạng cậu còn thu tiền tán gẫu nửa giờ là mấy chục tệ cơ mà. Tớ làm tốn thời gian của cậu nhiều như vậy mà cậu không thu tiền thì thật sự không phải đâu.”

Vọng Trầ nói: “Làm “Thụ Động” chỉ là một sở thích thôi, không phải là nghề kiếm tiền đâu.”

“Sở thích thôi á?”

“Đúng thế. Tớ thích nghe kể chuyện, nhất là những câu chuyện tình yêu. Đúng rồi, cậu có biết ở chỗ chúng ta có miếu Nguyệt Lão không? Nghe nói còi nhân duyên ở đó rất linh, cậu có muốn đi không?”

“Là Miếu Nguyệt Lão ở chân núi Tiểu Phương đúng không? Tớ có nghe qua rồi, cũng muốn đi từ lâu rồi ấy.”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ chúng ta đi luôn có được không?”

Núi Tiểu Phương nằm ở bên bờ sông Tịch Giang, thế núi không cao, chỉ khoảng hơn trăm mét so với mực nước biển. Trên đỉnh núi có một tòa kiến trúc cổ sơn đỏ, là Miếu Nguyệt Lão. Bởi vì việc còi nhân duyên rất linh nghiệm nên hương khói rất vượng. Vào ngày nghỉ có rất nhiều du khách đến đây, là một địa điểm tham quan nổi tiếng của thành phố Vọng Giang. Bởi vì là chỗ đông người, lại là ban ngày nên Triệu Mỹ Mỹ đồng ý cùng Vọng Trầm đến Miếu Nguyệt Lão.

Thứ tư, người không đông như cuối tuần.

Đi vào chính điện đã thấy hai câu đối, vế trên viết: “Nguyện người có tình đầu thành thân thuộc.” Vế dưới viết: “Nhân duyên tiền định, đừng để bỏ lỡ.”

Trong điện, là một pho tượng Nguyệt Lão có vẻ mặt hiên lành, trên tay cầm rất nhiều tơ hồng, một tay cầm cây treo tơ hồng.

Triệu Mỹ Mỹ đã gặp qua ma, cũng yêu quý sai nên đối với chuyện thần tiên thì càng tin hơn, ngay lập tức quỳ xuống thành kính dập đầu với tượng Nguyệt Lão, khẩn cầu có thể quay lại với Thường Thanh.

Đi khỏi chính điện lại nghe Vọng Trăn nói: “Có muốn đi cầu một sợi tơ hồng không? Nghe nói trong miếu có tơ hồng, chỉ cần buộc vào cổ tay của người mình yêu thì cả một đời đối phương sẽ không thay lòng.”

Mặc kệ có linh nghiệm hay không, các cô gái đều mua một sợi. Triệu Mỹ Mỹ cũng vậy, nghe thấy thế thì đã rất hứng thú: “Thật vậy sao? Vậy tớ cũng đi cầu một sợi!”

“Ở phía sau điện, để tớ dẫn cậu đi.” Vọng Trăn dẫn Triệu Mỹ Mỹ, quen cửa quen nẻo mà đi qua một cánh cửa nhỏ, đi vào một căn phòng nhỏ ở sau điện. Trong lúc nhất thời, Triệu Mỹ Mỹ không nghĩ tới sao Vọng Trăn lại có vẻ quen thuộc với nơi này như thế.

Trước điện thì còn có khách nhưng phía sau lại rất vắng người. Triệu Mỹ Mỹ bị Vọng Trăn dụ đến gian phòng nhỏ kia, vốn tưởng là chỗ bàn đồ lưu niệm, ai ngờ lúc vào thì thấy bên trong trống không, ngoài chút đồ lặt vặt thì chẳng có gì cả.

“Nơi này...” Triệu Mỹ Mỹ vừa định hỏi cái gì, vừa quay đầu lại thì đối diện với đôi mắt hơi phát sáng lên của Vọng Trăn, cô cảm thấy trời đất xoay chuyển, sau đó thì bất tỉnh nhân sự.

Không biết đã qua bao lâu, Triệu Mỹ Mỹ mới từ từ tỉnh lại. Mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong một gian phòng theo lối kiến trúc cổ. Nội thất là gỗ, chạm khắc theo lối cổ, màn giường, khăn trải bàn và đệm ghế đều là màu đỏ. Thậm chí trên trường án còn có một cặp nến long phượng màu đỏ đang cháy, trên tường thì dán chữ hỉ đỏ thẫm.

Lại nhìn chính mình, không biết từ lúc nào đã được thay một bộ hán phục cưới màu đỏ. Dây tơ hồng quấn ngoài áo cưới trói chặt cô vào ghế tựa, không thể động đậy được. Cô chỉ còn nhớ được là mình cùng Vọng Trăn đến Miếu Nguyệt Lão dâng hương, sau đó thì sao? Đúng rồi, sau đó Vọng Trăn nói sau miếu có dây tơ hồng, chỉ cần buộc trên cổ tay thì có thể đảm bảo đối phương cả đời không thay lòng đổi dạ. Vì thế, Vọng Trăn đã dắt cô đến sau điện, còn chuyện sau đó thì cô không nhớ rõ nữa. Vọng Trăn đâu rồi?

Đúng vào lúc này, cánh cửa sau lưng cô vang lên tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân. Triệu Mỹ Mỹ quay đầu nhưng không thể nhìn được phía sau, chỉ có thể hỏi: “Ai thế? Vọng Trăn? Là cậu trói tôi sao?”

Người tới đi đến trước mặt cô, không phải Vọng Trăn mà là Thường Thanh. Triệu Mỹ Mỹ vừa thấy là Thường Thanh thì ngay lập tức vui vẻ: “Thường Thanh, anh đến cứu em sao?”

Vẻ mặt Thường Thanh vẫn giống như ngày thường, không biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nói: “Tiểu Hoa nói em gặp phải phiền toái bảo anh đến để giúp em.”

Sắc mặt Triệu Mỹ Mỹ từ vui mừng chuyển thành thất vọng: “Ý của anh là Tiểu Hoa bảo anh đến nên anh mới đến? Nếu Tiểu Hoa không nói thì có phải anh sẽ không bao giờ đi tìm em đúng không?”

“Người khác bảo anh mới tới hay anh chủ động tới có liên quan gì sao?” Thường Thanh không hiểu vì sao đã đến lúc này rồi mà cô còn để ý đến những chuyện vụn vặt này.

Dây tơ hồng quấn trên người Triệu Mỹ Mỹ rất chắc chắn, Thường Thanh thử kéo ra nhưng với sức lực của anh cũng không làm nó đứt. Xem ra không giống dây thừng bình thường. Trong lòng Thường Thanh nghĩ vậy thì một giây sau tơ hồng trên người Triệu Mỹ Mỹ giống như rắn bắt đầu chuyển động, bắt đầu mon men về phía Thường Thanh.

Thường Thanh nhíu mày, hai ngón tay nhanh chóng ngưng tụ một quả cầu lửa muốn thiêu cháy chỗ dây tơ hồng. Không ngờ, dây tơ hồng kia giống như không sợ lửa, xuyên qua quả cầu lửa. Thường Thanh liên tục lui về sau, muốn tránh nó đi nhưng tơ hồng càng lúc càng nhiều, nhanh chóng cuốn Thường Thanh thành bánh chưng. Mà cùng lúc đó, cửa phòng “sầm!” một tiếng rồi đóng lại. Sau đó là một tràng cười: “Ha ha ha! Nam chính và nữ chính đều đã đến đủ, giờ có thể biểu diễn được rồi!”

Vô số dây tơ hồng từ trong hư không chậm rãi bay xuống, quấn quanh nhau từ gốc, dần dần hóa thành một hình người, là Vọng Trăn. Cậu ta mặc một bộ âu phục màu đỏ rượu, mỉm cười.

“Yêu... yêu quái!” Triệu Mỹ Mỹ không thể nào ngờ được, người mà lần đầu tiên gặp đã cho cô ấn tượng là một quân tử, lại là yêu quái, còn nhốt cô và Thường Thanh ở chỗ này.

Đêm đã khuya, vầng trăng tròn lơ lửng giữa trời. Ánh trăng như nước lại không thể so được với đèn điện khắp nơi trong thành phố, chỉ có thể bắt lực chiếu sáng ở những chỗ mà ánh đèn không chiếu tới được. Trong tiệm hoành thánh, cứ nhóm quý sai này đi lại có nhóm quý sai khác đến.

Lúc Thường Tiểu Bạch và A Phòng đến, Trình Tiểu Hoa cũng vừa lúc từ phòng bếp đi ra, thấy vẻ mặt Thường Tiểu Bạch nhăn nhó, có vẻ không vui thì hỏi: “Tiểu Bạch sao thế?”

“không thấy anh em đâu” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thường Tiểu Bạch đầy ưu tư.

A Phòng bổ sung thêm: “Cả đêm nay đều không thấy Thường Thanh đi làm, trong ký túc xá và khu vực hần phụ trách đều không có, gọi điện thoại thì không thấy nghe. Tiểu Bạch lo lắng anh trai xảy ra chuyện gì. Tiểu Bạch, đừng lo lắng quá, anh cô là một lão quý hơn bốn trăm tuổi, hần không đi gây chuyện với người khác thì thôi, ai dám làm gì hần chứ?”

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, trong lòng thấy khản trương, không khỏi liếc Cảnh Thù một cái.

Lúc sáng, Cảnh Thù phát hiện ra Vọng Trầ không bình thường, nghi ngờ là yêu quái nên vốn muốn tự mình thu thập. Nhưng Trình Tiểu Hoa lại nghĩ đây là cơ hội tốt để tác hợp cho Triệu Mỹ Mỹ và Thường Thanh, nên ngăn Cảnh Thù lại, sau đó gọi điện cho Thường Thanh, giải thích sơ qua rồi không thêm quan tâm nữa.

Vốn tưởng rằng, với năng lực của Thường Thanh, thu phục một tiểu yêu rất là dễ. Hướng chi Cảnh Thù còn nói, yêu quái kia trên người không nặng sát khí, thực lực không thể so được với Thường Thanh. Thế nên Trình Tiểu Hoa yên tâm vềtiệm hoành thánh. Lúc này nghe nói Thường Thanh mất tích, lại nhớ đến chuyện này, liên tục th ăm mắng bản thân mình h ồ đ ồ quá r ồi.

Cô vội gọi điện thoại cho Triệu Mỹ Mỹ, hy vọng hai người đã giải quyết mọi chuyện tốt đẹp rồi, đã quay lại với nhau.

Cho đến khi hát hiện ra di động của Triệu Mỹ Mỹ không thể gọi tới được, mới khẳng định là đã xảy ra chuyện. Ngay lập tức kể chuyện ban ngày cho bọn Thường Tiểu Bạch nghe, sau đó gọi Cảnh Thù, Thường Tiểu Bạch, A Phòng cùng đến Miếu Nguyệt Lão, chỉ chừa lại Sơn Miêu và Tôn Danh Dương ở lại trông cửa hàng.

Thỉnh thoảng bà Tiêu Hoa nhiều chuyện ghê gớm :v

Chương 128

Tình yêu không cách nào đáp lại 5

Chuyện Triệu Mỹ Mỹ muốn đến miếu Nguyệt Lão là do Trình Tiểu Hoa nghe trộm được r ồi báo lại cho Thường Thanh. Giờ bọn họ xảy ra chuyện, tất nhiên là nghĩ đến miếu Nguyệt Lão đầu tiên r ồi.

Nửa đêm, miếu Nguyệt Lão ban ngày tấp nập người qua kẻ lại còn giờ công đã đóng lại, bên trong tối om. Chỉ có thể nương theo ánh trăng nhìn thấy cái bóng mơ h ồ của những kiến trúc trong miếu. Nhân viên quản lý đầu đã chìm trong giấc mộng đẹp, không ai có thể nghĩ rằng lúc này trong miếu đang có một căn phòng được trang trí như phòng tân hôn. Tất cả các đồ dùng trong căn phòng ấy đều có màu đỏ, đến cả ánh nến hắt lên mặt cũng có màu đỏ.

Thường Thanh, Triệu Mỹ Mỹ bị dây tơ hồng trói vào ghế tựa, Vọng Trần đứng đó nhìn hai người, vẻ mặt trang trọng, trang nghiêm nói: “Hai người là nhân duyên từ trời định, phải quý trọng nhau mới đúng. Nhất là người!”

Hắn nói với Thường Thanh: “Tại sao người không thể yêu nàng ta?”

Không đợi Thường Thanh trả lời, hắn lại hưng phấn nói: “Tình yêu giữa người và ma, rất đặc sắc. Quả thực rất giống những chuyện xưa tích cũ! Mỹ Mỹ, người mau kể cho ta nghe chuyện giữa hai người các người đi. Ta biết trước đây người không kể hết!”

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Tại sao lại muốn bắt chúng ta?”

Vọng Trầ nói: “Làm gì sao? Nghe chuyện cũ nha! Ta đã sớm nói với người rồi mà, ta thích nhất là được nghe kể chuyện cũ, đặc biệt là những câu chuyện tình yêu.”

Nói xong, hắn nhắc tay biến ra một cái chai thủy tinh, bên trong chai chứa rất nhiều những viên đá đủ màu, mỗi một viên đều sáng lấp lánh.

Hắn chỉ vào bình thủy tinh: “Biết đây là cái gì không?”

Không đợi người ta trả lời, hắn lại tự hỏi tự đáp: “Cái này là đá tình yêu đấy. Màu nóng là hài kịch, màu lạnh là bi kịch. Ta đã góp nhặt đủ 999 viên đá tình yêu. Giờ chỉ cần một viên của hai người các người nữa đủ một nghìn viên rồi đấy.”

Nói xong, hắn cho tay vào bình, nhặt một viên đá màu đỏ ra, ánh sáng đỏ lóe lên trong phòng, chiếu lên tường rồi trở thành một màn hình giống như TV, trên đó tua nhanh quá trình một đôi nam nữ từ lúc quen biết, yêu đương đến lúc kết hôn.

“Nhìn thấy gì không? Cô gái đó vốn dĩ không thích chàng trai kia, mà chàng trai kia lại thích thậ̀m cô ta rất rất lâu. Sau này là ta trộm dậ́t tợ̉ h ồng giúp bọn họ nên bọn họ mới có thể ở bên nhau.”

Sau đó, hặ́n c ậ̀n lên một viên đá màu xanh da trời, ánh sáng chiếu vào trên tường, cũng giống như đoạn phim trước, chiếu lại một câu chuyện tình yêu. Chẳng qua là trong câu chuyện này, kết thúc là chàng trai hiến tặng trái tim mình cho cô gái.

Giọng điệu của Vọng Trậ̀n cũng buồn theo: “Cô gái này tên Tiểu Lan, bị bệnh tim từ khi sinh ra, không thể yêu đương được. Sau này, cô ấy yêu một người con trai. Người con trai này vì để cô được sống mà đã hiến trái tim mình. Rất cảm động, đúng không? Ta từng vì câu chuyện này mà khóc rất lâu đấy.”

Triệu Mỹ Mỹ hỏi hặ́n: “Anh là Nguyệt Lão sao?”

Nếu như không phải Nguyệt Lão thì sao có thể nối tợ̉ h ồng cho người ta? Lại còn thích nghe những câu chuyện tình yêu nữa?

Vọng Trậ̀n không trả lời, chỉ cười nhẹ.

Thường Thanh nói: “Có thể anh tìm nh ậ̀m người r ậ́i, tôi không yêu.”

Triệu Mỹ Mỹ nghe anh nói vậy, trong lòng như bị dao cắt, mắt đã rưng rưng.

Vọng Trầ nói: “Sao người lại không yêu được? Bạn gái người yêu người như vậy cơ mà. Chẳng lẽ là người thay lòng đổi dạ?”

Triệu Mỹ Mỹ cười thê lương: “Anh ấy không có tâm, sao có thể thay đổi được? Thường Thanh, giờ em đã tin lời Tiểu Hoa nói, anh đúng là người không có tình. Hóa ra, thật sự anh chưa từng yêu em.”

Thường Thanh thấy cô khóc, trong lòng có chút gờn gợn, nhưng lại không thể lý giải tại sao, tại sao cô lại đau lòng đến như vậy.

“Nếu em đã hiểu thì đừng tiếp tục lãng phí tình cảm cho anh nữa. Hãy tìm một người con trai bình thường mà yêu đương, ít nhất người đó có thể đáp lại tình yêu của em.”

“Anh nói nghe thật dễ dàng, nhưng chuyện tình cảm đâu thể nói không yêu là không yêu nữa? Trái tim em từ lâu đã trao cho anh rồi, trừ khi anh có thể trả lại.”

“Trái tim của em vẫn ở trong người em, anh đâu có nhận được?”

“Thường Thanh, anh! Đờ đờ gõ nhà anh!”

Vọng Trầ tức giận nói: “Dừng! Dừng lại! Không được ần ỉ! Ta đến đây để nghe chuyện tình yêu của các người, lấy đá tình yêu chứ không phải để nghe các người cãi nhau!”

Triệu Mỹ Mỹ nói: “Anh cảm thấy chúng tôi như vậy thì còn có tình yêu sao? Kỳ thực ngay từ đờ đờ là tôi đơn phương mà thôi!”

“Không được, ta mất nhiều công sức như vậy! Sao có thể công cốc được! Người không thương nàng cũng không sao, ta giúp các người nối tơ hồng, các người sẽ yêu nhau thôi.”

Nói xong, thật sự biến một dây tơ hồng nhỏ ra từ trong tay, một đờ dây buộc vào cổ tay Thường Thanh, một đờ buộc vào cổ tay Triệu Mỹ Mỹ. Tơ hồng chợt léo r ỉ tan biến mất.

“Mỹ Mỹ, ta nói đưa người tới đây nối tơ hồng thì thật sự nối tơ hồng r ỉ đây này. Ta không lừa người đúng không nào?”

Triệu Mỹ Mỹ không nói gì, nhưng trong lòng, hy vọng lại đang trỗi dậy. Nếu như dây tơ hồng của Nguyệt Lão thật sự có thể khóa nhân duyên của hai người họ thì tất nhiên là cô đờ ý r ỉ.

Vọng Trầ quay đầ, mặt đầ vẻ chờ mong nhìn Thường Thanh: “Sao r ấ?
Hiện giờ có phải người cũng đã yêu cô gái bên cạnh r ấ?”

Thường Thanh suy nghĩ một chút, sau đó đờ đẫn lắc đầ: “Ta không biết
nào.”

Vọng Trầ nóng nảy: “Sao lại không biết? Nếu như nàng rời khỏi, nàng
chết, người có khổ sở không?”

Thường Thanh nói: “Chết? Là con người thì đầ sẽ chết, không đáng đẽ
khổ sở.”

Vọng Trầ nổi giận, vươn tay siết chặt cổ Triệu Mỹ Mỹ, đỏ mắt hỏi
Thường Thanh: “Giờ ta bóp chết nàng, người cũng sẽ không tức giận? Nếu
như ta làm cho nàng h ần phi phách tán?”

Trên mặt Thường Thanh không có chút sợ hãi nào, bình thản nói: “Nếu vậy
tôi nhất định sẽ báo thù cho cô ấy, dù sao cô ấy cũng từng là người yêu của
tôi.”

Vọng Trầ hỏi: “Chỉ vậy thôi?”

Thường Thanh thản nhiên trả lời: “Chỉ vậy thôi.”

Triệu Mỹ Mỹ bật khóc. Bị Vọng Trầ siết cổ, cảm giác cái chết gần bên nhưng cô không cảm thấy tuyệt vọng bằng những lời Thường Thanh nói. Người con trai mà bạn toàn tâm toàn ý yêu thương, từ đầu đến giờ đầu không thương bạn. Thậm chí, lúc bạn sắp bị người ta bóp chết cũng không thể thấy một chút bi thương trên mặt hắn.

“Anh đừng hỏi nữa. Đối với một người không biết yêu, bạn gái và bạn bè bình thường không khác gì nhau đâu.” Triệu Mỹ Mỹ khóc nức nở. Thật ra cô cũng là một cô gái thích khóc nhe, khi sợ hãi sẽ khóc, khổ sở cũng sẽ khóc, chỉ là chưa có lần nào giống như lần này, trong lòng đau đớn đến vậy, nước mắt chảy ra cũng thật chua xót, đau đớn.

Nước mắt lóe lên ánh sáng trong suốt, sau khi rơi xuống biến thành một viên đá trong suốt không màu trên tay Vọng Trầ. Vọng Trầ buông Triệu Mỹ Mỹ ra, nhìn viên đá vô sắc trong tay mà thở dài: “Hóa ra thật sự là một đoạn tình cảm đơn phương đau khổ. Tình yêu không được đáp lại hóa ra cũng đẹp như vậy. Nhìn viên đá này xem, không có màu sắc gì nhưng lại làm người ta thấy vui mừng.”

Hắn chỉ lo thường thức viên đá xinh đẹp, lực khổng lồ chế tạo cũng buông lỏng, Thường Thanh nhân cơ hội này thoát ra khỏi đám tạo, Khóa Xích Hề được mở ra, bay nhanh về phía Vọng Trầ.

Luận thực lực, Thường Thanh chắc chắn trên cơ Vọng Trầ, vừa này chỉ là không cẩn thận bị đánh lén mà thôi. Lúc này giao đấu trực diện, Vọng Trầ vừa tiếp chiêu vừa che chở chai thủy tinh trong tay, qua loa né mấy chiêu

rồi kêu la: “Đánh thì đánh, nhưng không được động đến cái chai của ta, nếu không ta liều mạng với ngươi!”

Nhưng mà, vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng rắc vang giòn, Khóa Xích Hồn quét qua cái chai làm nó vỡ nát, vô số đá tình yêu bay tán loạn bốn phía, rất nhiều hạt dừng lại trên người Thường Thanh rồi biến thành nước mắt, thấm vào trong hồn phách của anh.

Linh hồn Thường Thanh bắt đầu chuyển động. Hỉ, nộ, ái, ố - bốn vị của tình yêu luân phiên xuất hiện, chông lên nhau, dung hòa vào nhau rồi biến mất không thấy đâu. Nhưng mà trong tất cả các vị chỉ còn lại một vị chất, vô cùng rõ ràng – đó là vị chất đến từ tình yêu đơn phương của Triệu Mỹ Mỹ.

“Á! Đá tình yêu của ta!” Vọng Trăn thấy những viên đá bay ra, thì hồn nhiên quên rằng mình còn đang giao đấu, vội vàng nhào qua, trái nắm, phải nắm, muốn thu hồi lại. Nhưng những viên đá kia, hoặc là bay lên không trung hoặc là rơi xuống mặt đất rồi thì cũng nhanh chóng biến thành hơi nước mà bốc hơi mất. Không có cách nào thu về được. Cuối cùng chỉ còn dư lại một cái chai thủy tinh vỡ vụn.

“Ngươi! Ngươi dám hủy một nghìn viên đá tình yêu mà ta vất vả mới thu thập được! Ta liều mạng với ngươi!”

Vọng Trăn điên lên, tròng mắt hét lớn, vô số tơ hồng tuôn ra từ trong người, giống như mạng nhện phóng về phía Thường Thanh. Với khả năng của Thường Thanh, việc một mình chạy thoát khỏi đây là điều rất đơn

giản. Nhưng mà vào lúc quan trọng này, anh nghĩ đến Triệu Mỹ Mỹ vẫn còn bị cột chặt vào ghế tựa. Nếu như mình chạy thoát, tơ hồng trong căn phòng này sẽ chuyển hướng sang cô, chôn sống cô! Máu chốt là, anh cảm thấy những sợi tơ hồng này kết tụ toàn bộ sự tức giận và sức mạnh của đối phương, là thứ mà người phàm không cách nào chịu đựng được.

Không kịp nghĩ nhiều, Thường Thanh bắt lấy Triệu Mỹ Mỹ, đem cả người cô và ghế dựa đẩy mạnh ra ngoài. Triệu Mỹ Mỹ cùng ghế dựa đập mạnh vào cánh cửa, cô bật ngược lại, rơi xuống mặt đất, đau đến mức cô suýt ngất đi.

“Thường Thanh!” Cô bất chấp đau đớn, trong lòng chỉ nghĩ đến Thường Thanh, cố dùng sức nhìn trong phòng, chỉ thấy ánh sáng chớp tắt chứ không hề thấy bóng dáng Thường Thanh.

Trong phòng, Thường Thanh bị vô số dây tơ hồng vây khốn, không thấy Vọng Trăn đâu cả nhưng vẫn còn nghe thấy giọng gã: “Người hủy thành quả của ta, ta muốn người lấy mạng đền cho ta!”

Thường Thanh nói: “Ta đã chết từ lâu rồi, không có mạng mà đền cho người!”

“Vậy dùng hồn phách của người! Dùng một quỷ sai hơn bốn trăm năm tu vi để tẩm bổ cho tơ hồng của ta, tất có thể làm chúng mạnh lên!”

Trong lúc nói chuyện, tớ h ồng siết chặt Thường Thanh lại. Sức mạnh cường đại như muốn xé Thường Thanh ra làm trăm mảnh.

Queo, em cảm bách rùi nè quý zị ơi :3 cơ mà lâu r ồi k edit, nên thấy nhiều đoạn khum có được mợt mà lắ. Mn góp ý cho em với nhé ạ <3

Chương 129

Tình yêu không cách nào đáp lại (hết)

Trong nháy mắt, một đám lửa xanh bay từ ngoài cửa vào, vừa chạm vào dây tơ hồng thì ngay lập tức cháy rực lên. Một tiếng hét chói tai vang lên: “Á, nóng quá! Mau dập lửa đi, mau lên!”

Tơ hồng tụ lại, biến thành Vọng Trăn, lửa bắt cháy lên người làm hắn phải lăn qua lăn lại trên đất để dập lửa, nhưng lửa do Cảnh Thù tạo ra đâu phải lửa bình thường, không những không thể dập tắt mà càng cháy càng đượm.

Vọng Trăn thê lương cầu xin: “Tha cho ta đi! Ta là người ở cung Nguyệt Lão, cầu xin các người nể mặt chủ nhân ta mà tha cho cái mạng nhỏ của Vọng Trăn. Á, đừng đốt nữa, đốt nữa sẽ thành tro mất!”

Cảnh Thù vung tay, dập tắt lửa U Minh, cười lạnh nói: “Ta còn tưởng là yêu quái phương nào, hóa ra là dây tơ hồng trên tay Nguyệt Lão tu luyện thành tinh.”

Lúc này, Trình Tiểu Hoa, A Phòng và Thường Tiểu Bạch cũng đã chạy đến. Trình Tiểu Hoa đỡ Triệu Mỹ Mỹ dậy, thấy nàng chỉ bị xây xát ngoài da thì

cũng yên tâm hơn một chút, nghe thấy Cảnh Thù nói vậy thì tò mò hỏi chuyện: “Ồ, hóa ra tơ hồng còn có thể thành tinh, em còn tưởng rằng chỉ có thực vật, động vật mới có khả năng thành tinh.”

Cảnh Thù nói: “Những vật khác tất nhiên là không thể. Nhưng dây tơ hồng này không giống vậy. Nếu ta không nhìn nhầm thì nó là tơ hồng trong tay Nguyệt Lão, cũng là pháp khí của Nguyệt Lão. Vì được hưởng hương khói của nhân gian rất rất lâu rồi nên có linh trí, tu thành hình người. Sao người không ngoan ngoãn ở cung Nguyệt Lão mà lại xuống Nhân gian gây chuyện?”

Sau khi được cởi trói, Triệu Mỹ Mỹ sốt ruột nhìn xem Thường Thanh có bị thương hay không. Thường Thanh trằm mặc đứng giữa phòng, trên người vẫn còn mấy sợi tơ hồng, cũng không biết có phải là cảm nhận được Triệu Mỹ Mỹ đi tới không, anh ngược mắt ngênh đón ánh nhìn thân thiết ấy, đáy lòng phẳng lặng mấy trăm năm lại vì một ánh nhìn mà có chút đau lòng chưa từng có. Không đợi anh làm rõ chút đau lòng ấy, Thường Tiểu Bạch đã bỏ nhào vào trong lòng anh, khóc nức nở: “Anh ơi, anh dọa chết em rồi. Em còn tưởng anh đã xảy ra chuyện gì rồi!”

A Phòng cười, xách Thường Tiểu Bạch ra khỏi lòng Thường Thanh, dạy dỗ nói: “Trưởng thành lên, không được lúc nào cũng dính lấy anh trai như thế, cẩn thận chị dâu cô ghen.”

A Phòng thông tuệ như nào, từng trải như nào, đã sớm từ ánh mắt hai người kia nhìn nhau mà hiểu ra rất nhiều điếu. Vọng Trầm bị đốt cả người đen thui, không thể nhìn ra dáng vẻ nho nhã, anh tuấn lúc đầu, nghe Cảnh Thù hỏi, hần cũng không dám qua loa, vội trả lời: “Bẩm thần quân, tiểu nhân quả thật là tơ hồng của Nguyệt Lão tu luyện thành tinh. Do ở trên

Thiên giới quá nhàm chán, hơn nữa ngày ngày nghe chủ nhân lầm bầm sẽ se duyên cho ai, giúp ai có một mối nhân duyên tốt mà chủ nhân không để ý tiết lộ nhiều hơn. Cho nên tiểu nhân đánh bạo trốn xuống thế gian. Chỉ là những năm qua ta chưa từng làm chuyện ác. Không những thế, ta còn thường làm chuyện tốt nữa.”

Có lẽ sợ Cảnh Thù nóng nảy lên sẽ lại thiêu mình, Vọng Trầ nhanh chóng kể hết những chuyện tốt mà hắn đã làm trong những năm qua. Ví dụ như dìu bà cụ qua đường, đưa học sinh tiểu học đi lạc về nhà. Đương nhiên, nhiều nhất chính là se duyên cho người ta. Kể những câu chuyện này, hắn vô cùng vui thích.

“Lúc đầu ta thật lòng muốn giúp bọn hắn, nhưng tên khốn kia!” Hắn chỉ vào Thường Thanh, tức giận, bất bình nói: “Hắn dám hủy hoại hết những tinh thạch tình yêu mà ta vất vả lắm mới thu thập được. Ta là pháp khí của Nguyệt Lão, không thể ở dưới này quá lâu, sớm muộn cũng phải trở về Thiên giới buồn tẻ, ta chỉ có thể dựa vào những tinh thạch đó để giải buồn. Giờ thì hay rồi! Mất hết!”

Thường Thanh hừ lạnh: “Tự tạo nghiệt không thể sống”

“Mày!” Vọng Trầ điên tiết nhưng lại không thể động thủ. Bọn họ người đông thế mạnh, động thủ thì mình chịu thiệt chắc luôn.

Cảnh Thù nói: “Trước hết mặc kệ tinh thạch của người đi, ta vừa gửi tin nhắn cho Nguyệt Lão, Nguyệt Lão đã trả lời, nhờ ta chuyển cho người đọc.”

Nói xong đưa di động đến trước mặt Vọng Tr`ân: [Đồ chết tiệt, to gan béo mật quá nhỉ, còn dám tự tiện se tơ hồng? Mà có biết đã rước cho ông bao nhiêu phiền phức không! Trong vòng ba ngày mau chóng xách đít về cho ông đây!]

Chỉ mấy dòng chữ mà cũng cảm thấy được sự tức giận của Nguyệt Lão.

Đọc xong, Vọng Tr`ân rụt cổ, lẩm bẫm với điện thoại: “Không đúng mà, ta se tơ hồng toàn là những mối nhân duyên tốt, sao lại loạn lên được? Phiền phức? Ta đến Nhân gian đâu rất tuân thủ pháp luật, chưa từng làm gì sai cả?”

Cảnh Thù nói: “Người se tơ hồng? Nhân duyên trên thế gian này, cho dù là vui hay buồn, đâu đã được định. Người chõ mũi vào, số Nguyệt Lão ngay lập tức rối loạn, hẳn không tức điên lên mới là lạ đấy.”

“Ta giúp sai rồi sao?”

Cảnh Thù: “Cái này người tự nói với Nguyệt Lão đi. Thấy người chưa tạo ra chuyện ác thiên địa bất dung, nay tha chết cho người. Nguyệt Lão cho người ba ngày, không khỏi quá khoan dung, một ngày một đêm là đủ rồi.”

Vọng Tr`ân đau khổ nói: “Tiểu nhân pháp lực nông cạn, ba ngày đã là quá gấp gáp, một ngày một đêm thật sự không được đâu.”

“Có gì khó đâu?” Cảnh Thù mỉm cười, không đợi Vọng Trầ nói gì đã sút một cái vào mông hắn, đá hắn bay thẳng lên trời.

“Áaaaa!” Vọng Trầ kêu thảm thiết, hóa thành một tia sáng đỏ vụt biến mất trong đêm đen.

Một đường giải quyết xong hết thảy, Cảnh Thù vỗ vỗ tay: “Thu phục, về nhà, ngủ!”

Nói xong thì thấy Thường Tiểu Bạch, Thường Thanh, A Phòng nhìn chăm chăm hắn.

Thường Tiểu Bạch nói: “Ngài có thân phận như thế nào vậy?”

Ngày ấy ở trong mộ Vu Sơn, Thường Tiểu Bạch đã định hỏi, nhưng chuyện sau đó làm cô bé không kịp hỏi. Thường Thanh nói: “Vọng Trầ không phải là tơ hồng bình thường, lửa của tôi không đốt cháy được, mà ngài có thể dễ dàng thiêu cháy? Vọng Trầ cũng nhận ra nên gọi ngài là Thần quân. Cấp bậc thần ở Địa phủ tư, ngoài Diêm Vương ra thì còn mười một vị nữa. Ngài là vị nào trong số các vị đó.”

A Phòng nói: “Tôn Danh Dương ngày nào cũng như con cháu nịnh bợ ngài, chắc là đã sớm biết rồi? Tiểu Hoa, cô như thế là không được đâu nhé,

chúng ta coi cô là bạn bè, mà thân phận thật của bạn trai cô cũng giấu, thật là.”

Trình Tiểu Hoa giật giật tay áo Cảnh Thù, nhỏ giọng nói: “Mấy người bọn họ không phải người ngoài, sẽ không nói lung tung đâu, hay là cứ nói cho họ biết đi?”

Cảnh Thù che dấu tung tích không phải vì sợ bị ám sát mà đơn giản là vì hấn cảm thấy việc bị biếm rất dọa người, càng ít người biết càng tốt. Đương nhiên, nếu không thể giấu được thì hấn cũng không thèm giấu nữa. Chỉ thấy Cảnh Thù thần sắc trở nên nghiêm chỉnh, hai tay chấp ra sau, khe nâng cằm cao ngạo, dùng giọng điệu lạnh nhạt mà uy nghiêm nói: “Bản quân chính là người đứng đầu Thập điện Diêm La, Diêm La điện thứ nhất. Đây không phải Minh giới, không cần hành lễ.”

Mấy người nghe vậy có hơi ngẩn ra một chút. Tuy rằng có đoán được một chút ít, nhưng tai nghe thấy vẫn có chút giật mình. Nhưng sau đó, phản ứng mỗi người mỗi khác.

A Phòng cười nói: “Hóa ra ngài chính là Đại điện hạ. So ra thì ta thấy Quảng Bình điện hạ dễ gần hơn một chút.”

Cảnh Thù trề mặt xuống: “Hồiry tinh người thật to gan, Diêm La là người người có thể tùy tiện bình luận?”

A Phòng lắc đầu: “Không, không, chỉ là tùy tiện nói một câu thôi. Điện hạ đừng tưởng thật”

Thường Tiểu Bạch trừng lớn đôi mắt, nói: “Cho nên là điện hạ ngài đổi nghề sang bán hoành thánh? Không làm Diêm La nữa?”

Cảnh Thù: “Ta..”

Thường Thanh trả lời em gái: “Anh cảm thấy hẳn là bị biếm. Chủ tiệm cấp bậc cao nhất cũng chỉ là A5, muốn bò lên lại vị trí Diêm La có vẻ rất khó khăn đấy.”

Cảnh Thù nói: “Ta còn cần phải bò sao? Không đúng, các người đang nghĩ cái quái gì thế?”

Vào lúc như này, là một viên chức ở cấp cơ sở, nhìn thấy Diêm La cao cao tại thượng, không phải là cần phải sợ hãi đến mức không đứng được sao, sau đó sẽ cảm thấy đây là vinh hạnh phải tu ba đời ba kiếp mới có được sao? Sao phản ứng của mấy người này lại không như thế?

Trình Tiểu Hoa nhìn thấy biểu cảm nén giận của Cảnh Thù mà thấy hài hước vô cùng. Nhưng lúc này, nếu như chính cô cũng bật cười, tám chín phần là Cảnh Thù sẽ bạo phát. Cô vội kéo lấy tay Cảnh Thù, nói: “Chúng ta mau về đi. Nếu không còn việc gì nữa thì mọi người giải tán đi thôi, nên làm gì thì làm đấy đi. Đúng rồi, Thường Thanh, anh nhớ giúp tôi đưa Mỹ

Mỹ về trường nhé. Đã nửa đêm rồi, một cô gái như cô ấy đi về không an toàn đâu.” Nói xong thì ngay lập tức kéo Cảnh Thù đi trước.

Thường Tiểu Bạch quay đầu nhìn Thường Thanh, lại nhìn qua Triệu Mỹ Mỹ, đang muốn hỏi hai người đã quay lại chưa thì đã bị A Phòng kéo đi.

“Tiểu Bạch này, người lớn nói chuyện yêu đương, trẻ con không được phép xem. Đi nào, chị đây đưa cô đi chơi.” Thức thời, hay không thức thời đầu đã rời đi. Nơi này giờ chỉ còn lại Triệu Mỹ Mỹ và Thường Thanh.

Trải qua những chuyện kia, khúc mắc trong lòng Triệu Mỹ Mỹ đã được hóa giải, cô chủ động mở miệng trước: “Thường Thanh, cảm ơn anh đã chăm sóc cho em từ trước đến nay. Em nghĩ thông rồi, cứ miễn cưỡng ở bên nhau không bằng chia tay để mọi người đều vui. Anh không cần đưa em về đâu, tạm biệt!”

Miệng thì ra vẻ như không để ý, nhưng trong lòng lại đau xót vô cùng, lúc nước mắt sắp trào ra, cô vội quay mặt đi. Cô biết bản thân là một cô gái yếu đuối, hay khóc, nhưng vào giây phút chia tay này lại muốn lưu lại cho anh một chút ấn tượng kiên cường.

Vừa mới bước được một bước, tay cô đã bị Thường Thanh nắm lấy. Trong lòng Triệu Mỹ Mỹ cả kinh, lúc trước yêu nhau lâu như vậy, anh chưa từng chủ động nắm tay cô, mỗi lần đầu là cô mở miệng, anh mới nắm lấy.

Giọng Thường Thanh vẫn lạnh lùng như trước nhưng lời nói ra lại không giống như xưa: “Nếu anh vĩnh viễn không có cách nào yêu em, nếu như anh không thể săn sóc như những người con trai khác, anh chỉ có thể luôn luôn bảo vệ em, vĩnh viễn không rời không bỏ thì em có thể chấp nhận anh được không, Mỹ Mỹ?”

Triệu Mỹ Mỹ quay đầu, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt: “Anh có thể lặp lại một lần nữa không?”

Thường Thanh mím môi, ngữ khí chậm lại, nghiêm cẩn nói: “Anh không biết tình yêu là gì, nhưng khi nghe Tiểu Hoa nói em gặp nguy hiểm, trong lòng cảm thấy sốt ruột, nếu không anh đã không đến đây. Ở bên em không có cảm giác rung động mãnh liệt nhưng sau khi chia tay, không có em ở bên thường xuyên đòi này đòi kia, anh sẽ cảm thấy trong lòng trống rỗng, như thiếu mất thứ gì đó.”

“Cho nên? Anh có chút yêu em đúng không?”

“Anh không biết đây có phải là tình yêu hay không nhưng anh sẽ cố gắng làm những gì em muốn. Nếu em thích anh nắm tay em, mỗi ngày anh sẽ nắm tay em, không buông ra. Nếu em thích những món quà nhỏ, mỗi ngày nghỉ anh đều sẽ cố gắng đi cùng em mua chúng. Còn gì nữa không? Em nói đi, anh sẽ nhớ.”

“Thường Thanh!” Triệu Mỹ Mỹ ôm chặt lấy Thường Thanh, cảm thấy hạnh phúc ngập tràn trong lòng.

“Thường Thanh, sao em lại cảm thấy anh nói nhiều hơn so với trước kia rồi nhỉ.”

“Có lẽ là do chịu ảnh hưởng từ những viên đá tình yêu kia đấy.”

“Mấy viên đá đó có thể giúp anh có khả năng yêu đương?”

“Chỉ là anh đoán vậy thôi. Khi đó có rất nhiều những câu chuyện tình yêu luân phiên diễn ra trong đầu ta, nên mới dẫn đến có đi đâu thay đổi chẳng?”

Cảm thấy Thường Thanh giống các anh trai thẳng, các anh trai đầu gối ạ :v
Bạn nào đấy đăng truyện đi chỗ khác, vui lòng đăng sau 5 ngày so với ngày
mình đăng trên Wattpad :)) câu vcl mà phải thỏa hiệp

Chương 130

Dưới giường có ma 1

Buổi sáng tại tiệm hoành thánh.

Trình Tiểu Hoa vừa mới rửa mặt xong, xoay người lại đã thấy Cảnh Thù ng ồi trên ghế dựa gần cửa toilet nhìn cô cười. Trình Tiểu Hoa tưởng quần áo của mình không chỉnh tề, nên cúi đầu kiểm tra, thấy không có gì bất ổn thì mới hỏi hấn: “Sao anh nhìn em chăm chăm như vậy?”

Cảnh Thù nói: “Vợ ta đẹp.”

Trong lòng Trình Tiểu Hoa vô cùng ngọt ngào, lại nghe thấy Cảnh Thù bổ sung một câu: “Cơ mà dạo gần đây em có vẻ béo lên rồi đấy, ừ, chính xác là từ lúc đến đây làm đã béo dần lên.”

Làm con gái, bị người ta nói béo lên, hơn nữa người nói lại còn là người yêu của mình, tất nhiên Trình Tiểu Hoa thấy rất là không vui.

“Cái gì? Anh đang chê em béo có phải không? Vậy anh đi tìm đứa nào gầy mà yêu đi!” Cảnh Thù cười cười, khuôn mặt đẹp trai dí sát vào bên tai Trình Tiểu Hoa, thấp giọng nói: “Béo lên thì vị trí của em ở trong lòng ta cũng càng nặng thêm.”

Cơn tức giận của Trình Tiểu Hoa trong nháy mắt bị thổi bay, cười nói: “Anh có thể nói hết một lần luôn được không? Cứ như vậy, sớm muộn gì em cũng bị bệnh tim mất.”

Cảnh Thù thấy vậy, trong lòng vô cùng đắc ý, ôm lấy Trình Tiểu Hoa mà nói: “Nếu em thích nghe, mỗi ngày ta đều nói cho em nghe có được không? Nói vậy cả đời cũng được.”

“Cả đời anh dài như vậy, anh chắc chưa?”

“Chắc chắn.”

Đang lúc tình nồng ý đậm, hai người cũng không quan tâm mình đang ở chỗ nào, cứ như vậy ôm hôn thắm thiết. Bất ngờ có tiếng thở dài vang lên: “Haizzz!”

Thính giác của Trình Tiểu Hoa bây giờ rất là nhạy bén, chỉ mới nghe tiếng động nhỏ đã đẩy Cảnh Thù ra ngay, sau đó thì nhìn thấy hai cái đầu đang lấp ló, còn có tiếng oán hận truyền đến:

“Đầu tại cầu, không có việc gì cũng than thở, giờ hay rồi, không được nhìn nữa.”

“Các người đầu có bạn gái, chỉ có Lão Tôn ta đây không có, nhìn thấy cảnh này trong lòng ta khó chịu mà cũng không được cảm thán à?”

Bị người xen ngang, Cảnh Thù rất tức giận, không đợi một yêu quái một quỷ sai kia kịp lùi xuống lũi, hắn đã một tay xách cả hai tên đó lại, hậm hực nói: “Bản quân không phát uy là các người thấy bản quân rất dễ bắt nạt à? Nói, muốn bị đâm hay bị đá? Hay là ta đưa các người đi luân hồi luôn đi?”

Tôn Danh Dương vội kêu lên: “Điện hạ tha mạng, tôi không cố ý đâu. Tôi là thấy Sơn Miêu lén lén lút lút, tưởng tên nhóc đó đang xem xét cái gì, nên cũng ghét lại, hóa ra là hai người.... Ngay khi thấy hai người, tôi đã ra ám hiệu để nhắc nhở hai người. Đấy, chính cái tiếng thở dài kia là ám hiệu của tôi đó thôi!”

Sơn Miêu réo: “Lão Tôn! Sao anh có thể nói vậy được? Rõ ràng lúc này anh cũng nhìn chăm chăm một lúc lâu cơ mà? Á, chị Tiểu Hoa, đừng néo tai em, đau, á! Em chỉ muốn học hỏi xem yêu đương thì nên như thế nào rồi nói lời yêu thương thì phải nói như nào thôi mà!”

Tôn Danh Dương cũng nhanh chóng nịnh bợ: “Những lời yêu thương mà điện hạ của chúng ta nói ra đúng là đỉnh của chóp! Đáng để học tập!”

Cảnh Thù buột miệng: “Những câu này ở trên mạng có rất nhiều, các người có thể lên đó học, đừng có ganh tỵ trước mặt bản quân nữa!”

Nói xong mới phát hiện ra không ổn. Quả nhiên, Trình Tiểu Hoa chống nạnh, vẻ mặt khó chịu nhìn hắn: “Hóa ra những lời vừa rồi là anh học được ở trên mạng? Còn đi hỏi các cô gái khác?”

“Hoa Hoa, những lời đó không phải tự ta phát hiện ra nhưng đều là thật lòng đấy. Hoa Hoa, em đi đâu đấy, đợi ta với!”

Cảnh Thù đuổi theo Trình Tiểu Hoa, trong tiệm hoành thánh chỉ còn lại Sơn Miêu và Tôn Danh Dương. Giờ vẫn còn sớm, trong cửa hàng cũng chưa có khách, một yêu một quỷ này tự tìm việc làm cho hết thời gian.

Sơn Miêu nhanh chóng cướp quyền sở hữu điếu khiên ti vi, quen tay bấm bấm vài cái, trên ti vi xuất hiện bộ phim thần thoại tình yêu kinh điển “Tân Bạch nương tử truyền kỳ”.

Tôn Danh Dương khinh thường cười khẽ một tiếng: “Cậu không thể xem cái gì mới hơn à? Phim này đã chiếu lâu lắm rồi, tạo hình không còn hợp xu hướng nữa.”

Sơn Miêu nói: “Phim này về tình yêu giữa người với yêu, phù hợp để tôi học tập. Hai tập hôm nay đúng chỗ quan trọng, Lão Tôn, anh không được tranh ti vi với tôi đâu đấy!”

“Không thêm, gần đây tôi không có hứng thú với ti vi.” Tôn Danh Dương vừa nói vừa ng ẩ xuống ghế dựa, lôi điện thoại ra ng ẩ đọc truyện. Vừa đọc là đã mê mẩn, biểu cảm trên mặt cũng thay đổi thất thường, lúc hoảng sợ, lúc lại cười tủm, cuối cùng lại nức nở.

Sơn Miêu liếc gã, nhất thời kinh hãi: “Lão Tôn, anh làm sao thế? Lại thất tình à?”

Tôn Danh Dương vừa lau nước mắt vừa gắt: “Thất cái gì mà thất? Người yêu còn không có!”

“Vậy anh khóc cái gì?”

“Tôi đang đọc truyện ngược! Haiz, thật thảm, thật đáng thương. Lòng Lão Tôn ta đều bị bóp nghẹt đây này.”

Sơn Miêu chăm chú nhìn chữ trên màn hình điện thoại gã, nói: “Vậy thôi đừng đọc nữa. Đang yên đang lành lại đi tìm khổ, còn không bằng xem ti vi với tôi cho r ẩ.”

“Cậu thì biết cái khỉ gì! Con mèo ngược chưa học tiểu học nhà cậu làm sao biết được tiểu thuyết với ti vi khác nhau hoàn toàn cơ chứ. Hơn nữa, tiểu thuyết này viết rất tốt, tôi theo dõi gần một năm nay r ẩ, chỉ có đi ều tác giả cập nhật chương mới chấp quá.”

“Rốt cuộc là sách gì thế?”

Tôn Danh Dương nghe vậy cũng không khó chịu, vô cùng hưng phấn kể cho Sơn Miêu nghe.

“Tên truyện này là “Dưới giường có ma”, chủ đề là những câu chuyện ma quỷ. Nhưng khác với những tiểu thuyết linh dị khác là những con ma trong truyện này đều có những câu chuyện riêng của mình, vô cùng cảm động, kết cục cũng rất là bi thảm.”

“Thảm như vậy sao anh còn đọc?”

“Thảm thì thảm, nhưng viết rất khá, là tiểu thuyết linh dị hot nhất trên mạng. Tiếc là mấy ngày nay tác giả không cập nhật chương mới, đúng đoạn gay cấn làm người ta tò mò chết được. Không được, tôi phải viết một cái bình luận giục chương mới được. Nếu không có chương mới, tôi đây sẽ đi kí đầu hấn.”

Nửa đêm canh ba là thời điểm âm khí nồng đậm nhất.

Ánh trăng tản mát trên bãi tha ma, đám chó hoang đói khát đang lùng sục thức ăn. Đột nhiên, cả đám chó hoang đều khựng lại, lỗ tai dựng thẳng lên. Không gian cứ lặng yên một lát, những con chó hoang kia giống như đã cảm nhận được gì đấy mà bỗng nhiên nhanh chân bỏ chạy.

Trong đống xương trắng thịt rữa, một bàn tay đang phân hủy đầy giòi bọ chậm rãi vươn lên. Động tác đó làm một đám giòi bọ rải rác rơi xuống...

“Không được! Không được!” Tống Thanh buồn bực rên rỉ một câu rồi xóa bỏ hết toàn bộ đoạn miêu tả vừa rồi đi. Vì thế, trên màn hình máy tính chỉ còn một trang văn bản trắng xóa, cùng với con trỏ chuột màu đen đang nhấp nháy.

Tống Thanh là tác giả tiểu thuyết mới nổi trên mạng, hiện giờ tiểu thuyết linh dị “Dưới giường có ma” của anh ta đang được rất nhiều người theo dõi. Tiểu thuyết gồm những câu chuyện nhỏ xâu chuỗi thành, mỗi câu chuyện đều có một nhân vật chính, một câu chuyện nhỏ riêng. Nhưng độc giả vĩnh viễn không thể biết được, mỗi đoạn đặc sắc đều là đoạn tác giả viết lâu nhất, vô cùng khó khăn mới tạo nên được.

Tống Thanh đã viết đoạn truyện này được mấy ngày rồi mà vẫn chưa có chương mới để cập nhật. Trong khu bình luận đầy những lời mắng mỏ, biên tập viên liên tục thúc giục. Thật ra anh ta còn sốt ruột hơn ấy chứ, đây là tiểu thuyết của anh ta, ảnh hưởng đến thanh danh và tài năng, tất nhiên anh ta hy vọng mình có thể viết tốt hơn bất kỳ ai.

Dần mạnh điều thuốc đang cháy vào gạt tàn, anh ta xem giờ, đã hơn ba giờ đêm. Anh ta có thói quen viết truyện vào lúc nửa đêm, nhất là những câu chuyện liêu trai, ma quái, đêm đen an tĩnh, anh ta có thể hoàn toàn chìm đắm trong những ý tưởng của mình để viết ra những thứ có chất lượng tốt. Viết đại thì thấy khổ chịu, cưỡng ép thì viết cũng không hay. Bỏ đi, mai r ồi viết tiếp. Anh ta nghĩ vậy, gập máy tính xuống r ồi đi rửa mặt, sau đó chui vào ổ chăn.

Cho dù là đã nằm trên giường, cho dù đã bắt đầu mơ mơ màng màng, anh ta vẫn đang suy nghĩ đến tình tiết. Không biết qua bao lâu, trong phòng có tiếng ngáy ngủ. Anh ta đã say giấc.

Phòng của anh ta không rộng lắm, vừa được mua vào tháng trước. Anh ta mới chỉ dọn dẹp qua loa là đã chuyển vào ở luôn. Ngay cả bài trí trong phòng cũng vẫn giữ nguyên như người chủ trước đã ở rất lâu làm, rất cũ, rất xấu. Nhưng đối với anh ta mà nói, có chỗ ở là được r ồi, anh ta cũng không kén chọn gì cả.

Trong phòng ngủ, sách vở vút đ ầy trên đất. Cửa sổ quên không đóng lại, gió đêm thổi vào làm những trang giấy phát ra tiếng xào xạc. Không biết có phải bị gió lạnh thổi vào hay không mà Tống Thanh bừng tỉnh dậy, tim đập thình thịch, l ồng ngực đau tức.

Ánh sáng trong phòng rất yếu, chỉ có ánh trăng nhạt màu xuyên qua rèm cửa chưa kéo kín, Tống Thanh đặt hai chân xuống giường, sự lạnh lẽo từ sàn nhà làm cho anh ta tỉnh táo hơn chút. Anh ta đi đến đóng cửa sổ lại, sách trong phòng không bị thổi tung lên nữa, trong phòng càng trở nên yên tĩnh hơn. Xoay người đi về bên giường, anh ta chuẩn bị lên giường ngủ tiếp, bỗng nhiên cảm thấy mu bàn chân dường như một thứ gì đó chạm

vào, lạnh lẽo vô cùng, cái lạnh như thấm vào xương tủy, làm cho lông tơ trên người anh ta dựng đứng lên.

Không nghĩ nhiều, anh ta vội bật đèn lên, trong chớp mắt, ánh sáng đẩy lùi bóng tối. Theo bản năng, Tống Thanh cúi xuống gần giường kiểm tra. Giường của anh ta là loại giường gỗ bình thường, là do chủ nhà trước đây để lại, tuy rằng đã cũ, nhưng chất lượng gỗ khá tốt nên Tống Thanh không đổi giường mới. Dù sao đối với anh ta mà nói, cũng chỉ là nơi đặt lưng, không cần quá cầu kì. Dưới gầm giường không có gì cả, ngoài chút bụi bặm thì chẳng còn gì nữa. Có thể vừa rồi còn ngái ngủ nên cảm giác sai thôi. Anh ta nghĩ vậy, liếc nhìn chân mình, ngay lập tức bị dọa sợ đến ngừng thở. Không biết từ khi nào, trên mu bàn chân anh ta lại xuất hiện một vết tích màu hồng nhạt, dù rất nhạt nhưng có thể nhìn rõ là hình dấu tay người, ngón tay thon dài.

Truyện vẫn được "vinh hạnh" rước lên truyệnfull :) mình update Wattpad, bạn đó thấy là bê lên luôn :)

Chương 131

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dưới giường có ma 2

Sau vài giây sợ run, Tống Thanh vội rút tờ khăn giấy lau dấu vết đó đi, nhưng lau mãi, đến mức da chân đều ửng đỏ mà dấu tay vẫn còn đó. Tuy rằng bản thân là người viết tiểu thuyết linh dị, nhưng cũng không có nghĩa là anh ta to gan đâu nhé. Lúc này đã bị dọa đến mông lung, hoảng hốt nhớ lại những người lớn tuổi từng nói qua, nếu như gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ thì nhuệ khí nhất định phải mạnh hơn thứ đó, mắng chửi một trận là có thể trấn áp được nó, nó cũng không dám tiếp tục trêu chọc bạn nữa.

Tống Thanh không mắng được, chỉ nói với không khí: “Đi mau! Đi mau! Đừng trêu chọc tôi, chọc điên lên thì mặc kệ là nam hay nữ, tôi đều không khách khí đâu...”

Kể tiếp không hề có động tĩnh gì, Tống Thanh mãi đến lúc tờ mờ sáng mới ngủ thiếp đi được. Mãi cho đến hơn ba giờ chiều, bị một cuộc điện thoại đánh thức, người gọi là một shipper, nói anh ta xuống lầu nhận đồ.

Tống Thanh xỏ vội đôi dép lê rồi chạy xuống lầu, lúc đi lên có đi qua tầng năm, nghe thấy tiếng nói chuyện với nhau, hình như là đôi vợ chồng già cách vách:

“Phòng 501 bên cạnh, không biết mua hay là thuê nữa.”

“Mình quản người ta mua hay thuê làm gì?”

“Thuê thì cũng thôi đi, mua thì có lẽ... Ôi, cái phòng đó không được tốt lành lắm..”

Hai người vừa nói vừa đi vào phòng, tiếng đóng cửa ngăn giọng nói lại.

Tống Thanh nghe vậy, lại liên tưởng đến chuyện đã gặp vào nửa đêm qua, trong lòng ngay lập tức cảm thấy căng thẳng. Lúc trước xem phòng, chủ nhà rất dễ nói chuyện, giá so với những phòng khác cũng rẻ hơn rất nhiều, còn đặc biệt tặng thêm đồ dùng gia đình. Nhưng phòng này đã có nhiều người từng ở, bản thân cũng đã chuyển vào rồi, đâu thể chuyển đi được? Chủ yếu là cũng luyện tiệc căn phòng này. Bản thân mới có chút danh tiếng, chưa kiếm được nhiều tiền, mua phòng cũng mượn bố mẹ không ít tiền mới mua nổi. Hơn nữa, phòng có thứ không sạch sẽ bán cũng không được giá, mua căn khác thì không biết lấy tiền ở đâu ra? Cho dù có gì không sạch sẽ thì cũng sẽ có cách giải quyết thôi.

Nghĩ vậy, sau khi về phòng, Tống Thanh vào mạng tìm mua tiền xu Ngũ Đế. Tiền xu Ngũ Đế chính là những đồng xu được phát hành trong các

năm Thuận Trị, Khang Hy, Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh trị vì. Tì ền xu này lưu thông khắp nơi, vạn người từng chạm vào, nên lây dính nhân khí, dương khí cũng rất mạnh, có thể trị những thứ âm tà. Trong học thuyết ngũ hành, tì ền xu chính là từ đ ồng mà đúc thành, đ ồng trong ngũ hành thuộc hành Kim, hấp thu năng lượng chính khí tốt hơn vàng bạc rất nhiều nên có tác dụng hóa giải những đi ều dữ. Mà tì ền xu ngoài tròn trong vuông đại biểu cho thiên địa, trên đó còn khắc niên hiệu của hoàng đế, đại biểu thiên địa nhân hợp nhất, tất nhiên sẽ có linh lực phi phạm, đẩy lùi tai họa.

Trong các tri ều đại sử dụng tì ền xu, thì tì ền xu Ngũ đế là thứ tốt nhất. Nghe nói, những năm Thuận Trị, Khang Hy, Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh tại vị vừa đúng một vòng phong thủy luân h ĩa. Thuận Trị là Bắc Thủy, Khang Hy là Đông Mộc, Ung Chính là Trung Thổ, Càn Long là Tây Kim, Gia Khánh là Nam Hỏa, tạo thành thế ngũ hành.

Tống Thanh viết tiểu thuyết linh dị, tuy rằng đa phần là chuyện vô căn cứ nhưng vẫn biết một chút chuyện liên quan đến phong thủy. Trên mạng cái gì cũng có, anh ta nhanh chóng chọn được một shop online cách thành phố Vọng Giang không xa, đặt một đơn hàng tì ền xu Ngũ đế. Khoảng cách không xa, nếu không có gì phát sinh thì ngày mai là có hàng giao đến. Sau khi nhận hàng, anh ta sẽ treo tì ền xu Ngũ đế trong nhà, cho dù có thứ tà vật gì cũng sẽ biến mất mà thôi?

Thời điểm bận rộn nhất ở tiệm hoành thánh là vào buổi tối.

Đầu tiên cần phải bán cho người sống, liên tục từ năm giờ chiều đến tám giờ tối thì người mới bắt đầu đi. Tiếp đó là hơn một giờ dọn dẹp, quét tước, t ăm khoảng mười giờ là thời điểm các quý sai đến cửa.

Tôi hôm nay, vừa đến mười giờ thì chuông điện thoại bàn trong tiệm vang lên, Cảnh Thù thuận tay nhấc máy: “A lô?”

“Chào anh, ship tôi một phần hoành thánh thịt heo đến địa...”

Không đợi người bên kia nói xong, Cảnh Thù đã không khách khí mà ngắt lời: “Buổi đêm không ship hàng. Chúng tôi đóng cửa rồi.”

“Tôi ở tiểu khu Lâm Giang, ở trên lầu vẫn thấy cửa hàng còn mở cửa mà.”

Cảnh Thù: “Ban đêm mở bán cho ma quỷ ăn, anh là ma à?”

Vừa đúng lúc đó, Trình Tiêu Hoa vừa đi từ trong bếp ra thì nghe được Cảnh Thù nói vậy, vội chạy đến cướp điện thoại, nhỏ giọng nói: “Anh nói linh tinh gì thế? Không sợ dọa chết người à!”

Cảnh Thù mặt không cảm xúc ngẩng xuống ghế.

Mà người ở bên kia đầu dây điện thoại vẫn gọi: “A lô, a lô, có ai không?”

Trình Tiểu Hoa đặt ống nghe lên tai: “Thật ngại quá, ban đêm chúng tôi không bán ra ngoài, không đóng cửa là bởi vì t ần này chúng tôi còn đang làm thanh lý. Có đôi khi còn có thể có bạn bè đến ăn cơm nữa.”

“Ship một lần này thôi có được không? Tôi có thể trả thêm ti ền. Không d ầu gì cô, tôi bị trật chân, trong nhà đã hết mì ăn li ền, đ ồ mới mua còn chưa được ship đến. Những hàng cơm g ần ti ểu khu không nhi ều, giờ này cũng đã đóng cửa.”

Trình Tiểu Hoa thấy người ta đã nói như vậy, khó xử nhưng cũng đ ồng ý giao một phần. Một phần hoành thánh thịt heo được làm xong, đóng gói cẩn thận r ồi đưa cho Tôn Danh Dương đi giao hàng.

Cách đó không xa, lại còn là vào ban đêm rảnh rỗi, Tôn Danh Dương cũng không dùng pháp lực, tự thân trèo năm t ầng l ầu. Ti ểu khu Lâm Giang này đã cũ, những hộ gia đình chung quanh đ ều là những người lớn tuổi, g ả lo lắng nếu dùng pháp thuật sẽ dọa chết người già, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến công tác kiểm tra đánh giá phẩm hạnh của bản thân nữa.

Đến trước cửa phòng 501, gõ gõ cửa, một lát sau cửa mở ra. Một người đàn ông đeo kính đen xuất hiện trước mặt Tôn Danh Dương. Anh ta không h ề nói d ối, anh ta đang đứng bằng một chân, còn một chân khác qu ấn băng vải. Anh ta vừa trả ti ền vừa khách sáo nói: “Cảm ơn anh, trễ như vậy còn làm phi ền mọi người.”

Tôn Danh Dương lắc nh ại: “V ề sau ăn sớm một chút, đã giờ này r ồi mà còn ăn khuya. May mà hôm nay tôi đi v ề tr ễ, nếu không cũng không giao

cho anh được đâu.”

“Xin lỗi anh. Ban ngày tôi ngủ quên, đến lúc này mới tỉnh dậy.”

“Ôi, ngủ cả ngày luôn? Thật hạnh phúc quá, tôi không được sướng như vậy.”

Khi nói chuyện, ánh mắt Tôn Danh Dương liếc nhìn máy tính qua khe hở bên cạnh đối phương. Màn hình máy tính vừa hay đối diện với cửa, mắt Tôn Danh Dương rất là tinh, ngay lập tức nhìn thấy chữ trên tệp đang mở: “Dưới giường có ma chương 358: Truyện về A Âm.”

Ánh mắt Tôn Danh Dương ngay lập tức sáng rực lên: “Anh là người viết tiểu thuyết sao?”

Tống Thanh không muốn nói nhiều, chỉ thuận miệng đáp: “Viết linh tinh thôi, không có gì đâu. Cảm ơn anh nhé, tạm biệt.”

Đang chuẩn bị đóng cửa, không ngờ Tôn Danh Dương đã nhanh tay giữ cửa lại, vẻ mặt hưng phấn nói: “Dưới giường có ma là do anh viết sao? Ai nha, nói thật với anh, tôi chính là độc giả trung thành của anh đấy! Mỗi ngày tôi đều bình luận ở khu thảo luận, tên trên mạng của tôi là “Danh Dương sử sách”, anh có ấn tượng không?”

Nghe vậy, sắc mặt Tống Thanh thay đổi: “Anh chính là Danh Dương sử sách”? Ha ha, vinh hạnh, vinh hạnh!”

Tống Thanh có rất nhiều độc giả, thường xuyên bình luận cũng không ít, anh ta không thể nào nhớ hết được. Nhưng “Danh Dương sử sách” này để lại cho anh ta ấn tượng sâu sắc khó quên nhất!

“Dưới giường có ma” đã đăng tải hơn một năm, Tôn Danh Dương là một trong số những fan đời đầu. Cái lúc đó gã còn chưa có quen biết Trình Tiêu Hoa, còn là một con quỷ nghèo khó, không có tiền xem sách bản gốc, chỉ có thể đọc ở mấy trang đăng tải truyện lậu. Xem truyện lậu còn chưa đủ, gã xem xong còn chạy đến khu thảo luận để lại bình luận châm chọc.

Gã không vào được chương VIP, mỗi lần bình luận chỉ có thể ở trong các chương miễn phí và trong khu thảo luận nhưng lại biết rõ hết nội dung các chương VIP. Lâu dần, Tống Thanh cũng nhận ra gã đọc truyện lậu, nên anh ta viết một câu: “Viết truyện không dễ dàng, vui lòng đọc có bản quyền.”

Ai ngờ Tôn Danh Dương trả lời: “Vui lòng chứ, tôi vẫn theo dõi anh mà. Tôi đọc sách lậu xong còn nhớ đến anh, về đây bình luận mấy câu đề xuất ý kiến đây này.”

Tống Thanh tức đến bật cười, cũng không để ý nữa. Mặc dù anh ta không để ý nhưng độc giả thì khác, đùng loạt làm chỗ dựa cho Tống Thanh.

“Chủ thớt bị ngu, đã giám định xong!”

“Anh không có tiền thì có thể âm thầm đọc sách lậu được không? Xem xong còn đến đây bình luận, thật ghê tởm!”

“Một chương mất bao nhiêu tiền, một trăm chương mới mấy bao nhiêu tiền? Bớt đi xem phim, bớt mua mấy bao thuốc lá là đủ rồi đấy?”

Người bình thường bị công kích tập thể như thế thì nếu không yên lặng biến mất cũng sẽ mặc kệ, nhưng Tôn Danh Dương còn đáp trả:

“Mắng ai ngu? Có dám nói tên thật không, chờ sau khi mày chết, tao tìm mày tính sổ!”

“Tôi không hút thuốc, cũng không xem phim. Tiền của tôi đều dùng cho sự nghiệp phản Thanh phục Minh vĩ đại rồi. Các vị nếu có thừa tiền, hoan nghênh trợ lực cho hội. Tại hạ vô cùng cảm kích.”

Đúng vậy, gã không những trả lời bình luận của từng người một mà còn nhắc đến chuyện phản Thanh phục Minh. Gã có thể giảng cho người ta nghe về lịch sử Đại Minh từ lúc khai quốc đến khi diệt quốc. Bình luận dài nhất lên đến cả nghìn từ, lại còn dùng thể văn cổ, những dòng chữ vô cùng cảm xúc.

Sau này, mặc kệ người khác công kích gã như nào, gã vẫn làm theo ý mình, vẫn đi đọc sách lậu vẫn đến khu bình luận thả vài dòng. Bị người mắng thì

mắng lại. Vì thế rất nhiều người đọc truyện xong thì sẽ theo quán tính đi đến phần bình luận đọc bình luận mới nhất của Danh Dương sử sách, thuận tiện mắng một câu, hoặc trào phúng gã.

Sau cùng, Tôn Danh Dương đi theo Trình Tiểu Hoa làm các vụ trừ tà cho người ta, có tiền dư dả, giàu có hơn, hơn nữa cũng chết tâm với việc phản Thanh phục Minh, đối với tiểu thuyết yêu thích nhất trên mạng lại trở lên hào phóng hơn, quay xe đặt cọc toàn bộ tiểu thuyết Tống Thanh viết. Trong phút chốc, cứu vãn được rất nhiều độ hảo cảm.

Dù sao Danh Dương sử sách có thật sự lưu danh sử sách hay không thì không ai biết, còn “Dưới giường có ma” xác thực là một quyển tiểu thuyết cực kì nổi danh.

[Click để xem ảnh](#)

Đây là tiền xu Ngũ đĩ nhé mn

Chương 132

Dưới giường có ma 3

Lúc này, Tống Thanh đột nhiên nhìn thấy “Danh Dương sử sách” người thật giá thật, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Bình luận của anh tôi đều đọc rồi, viết rất hay. Ít nhất tôi không viết ra được những từ hoa lệ, giàu cảm xúc như thế. Tôi nghĩ chắc anh cũng rất có năng khiếu, sau lại phải đi làm shipper? Đừng hiểu lầm, tôi không có ý kì thị công việc của anh, chỉ là cảm thấy anh phù hợp với công việc khác hơn thôi.”

Tôn Danh Dương cũng không biết là làm shipper có gì không tốt, ngoài tiền lương cao ra thì bình thường Trình Tiểu Hoa cũng cho bọn họ rất nhiều phúc lợi. Quan trọng nhất là có thể ôm chân điện hạ, đầu cần phải lo lắng về tiền đò tương lai nữa?

Đương nhiên, gã ta cũng không ngốc, không nói thẳng ra, chỉ nói: “Làm shipper chỉ là nghề tay trái, nghề chính là làm công chức.”

Làm quỷ sai ở Địa phủ tư, quả thật cũng là làm công chức ở Âm Phủ. Gã cũng không nói dối. Trong lòng Tống Thanh đầy nghi ngờ, trước giờ công

chức đều được đãi ngộ rất tốt, nhất là ở những thành phố lớn. Vậy mà giờ còn phải đi làm ngoài giờ? Chẳng lẽ gặp khó khăn gì sao?

Làm fan đòi đòi, Tôn Danh Dương đu truyện rất ác, mấy ngày không thấy chương mới, lại được gặp trực tiếp tác giả, gã tất nhiên sẽ nắm lấy cơ hội hỏi không ngừng:

“Đại thần, chừng nào thì anh cập nhật chương mới? Hiu hiu, anh ngắt chương rất đúng lúc, đúng chỗ gay cấn, làm tôi thao thức mấy đêm không ngủ được.”

“Xin lỗi anh, trong khoảng thời gian này tôi không có cảm hứng lắm.. Nhưng có vẻ hôm nay đã có linh cảm, chờ tôi ăn hoành thánh xong sẽ viết liên tục mấy tiếng, đảm bảo ngày mai mọi người có thể thấy chương mới.”

“Có thể tiết lộ một chút được không, A Âm rốt cuộc sẽ ra sao? Mấy đời trước nàng gặp nhiều chuyện như vậy thì còn có thể gặp lại người nàng yêu hay không?”

“Chuyện này, biết trước kết cục sẽ không còn hứng thú. Anh cứ đợi chương mới đi, rất nhanh sẽ có thôi mà.”

“Vậy được rồi, anh mau ăn đi. Ăn xong thì mau viết!” Tôn Danh Dương nhún vai, tốt bụng đóng cửa lại giúp, lúc đèn phòng biến mất sau cánh cửa, Tôn Danh Dương nhướn mày: “Sau lại có cảm giác âm khí trong phòng rất

nặng nhĩ?” Đang định gõ cửa để tra xét cho rõ ràng thì tiếng di động vang lên, là Thường Tiểu Bạch gọi đến.

“A lô, có chuyện gì thế Tiểu Bạch?”

“Hôm nay anh lại nghỉ làm đấy à? Nay có quan Tu ần kiểm đi kiểm tra đấy, vừa mới kiểm tra khu chúng tôi xong, sau đó ngay lập tức đến khu anh quản lý.”

“Cái gì cơ? Không phải là ngày mai mới đến kiểm tra à? Sao lại đổi thành hôm nay?”

“Chính là hôm nay, anh h ồ đ ờ ờ ấ à? Nể mặt chị Tiểu Hoa, anh tôi bảo tôi nhắc nhở anh một chút. Thế nhá, cúp đây!”

Cấp bậc ở Địa phủ tư được quy định rõ ràng, việc giám sát đối với các quý sai ở cơ sở cũng rất mạnh mẽ. Cách một khoảng thời gian lại có quan Tu ần Kiểm đi kiểm tra các khu vực. Nếu phát hiện có hành vi vi phạm, nhẹ thì trừ lương, linh lực, nặng thì sẽ tống vào luân h ồi. Bởi vậy, tất cả các quý sai đều rất để tâm đến vấn đề này. Tôn Danh Dương cũng không phải ngoại lệ, nhanh chóng thi pháp, chớp mắt đã biến mất khỏi đó.

Ngay lúc gã rời khỏi, bà cụ ở phòng 502 mở cửa phòng ra, khó chịu nói: “Đã khuya như vậy còn đứng ở ngoài nói chuyện điện thoại? Còn nói to như vậy, ần chết đi được!” Nhưng mà sau khi mở cửa ra thì lại không thấy có một bóng người nào. Rõ ràng mới vừa r ấ bà còn nghe thấy tiếng nói

chuyện điện thoại ồn ã. Cho dù có đi khỏi thì ở chỗ cầu thang cũng phải có bóng người hoặc tiếng bước chân chứ? Chẳng lẽ là... Bà lão nhìn qua cửa phòng 501 ở đối diện, đáy lòng run sợ, nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

Ăn xong hoành thánh, Tống Thanh nhảy lò cò đến trước bàn làm việc, bắt đầu sáng tác chương tiếp theo. Tốc độ của anh ta không quá nhanh, sáu nghìn từ mất bốn tiếng hơn mới hoàn thành. Tống Thanh có thói quen viết liên tục đến lúc xong một chương sẽ đọc lại một lần, hài lòng rồi thì mới đăng lên cho độc giả đọc. Lúc này đồng hồ đã chỉ ba giờ sáng. Anh ta nhìn chuỗi ti ồn xu bên cạnh đồng hồ báo thức, trong lòng cảm thấy an tâm. Bởi vì bị trật chân, đi lại bất tiện, anh ta rửa mặt, tắt điện phòng khác rồi nhảy từng bước một về phòng ngủ, tắt điện xong thì cả phòng đều tối om, chỉ còn ánh sáng từ chiếc laptop quên chưa tắt đi thôi.

Tính năng tự tắt của máy tính, chỉ cần một thời gian đủ dài không động đến thì màn hình sẽ tối dần đi, sau đó rơi vào trạng thái ngủ. Sau khi tắt vài phút, màn hình lại đột nhiên sáng bừng lên. Bàn làm việc không có người ngủ rồi nhưng con chuột lại đang di chuyển. Con trỏ chuột nháy nháy trên tệp tin. Trong bóng đêm vang lên tiếp tạch tạch, tệp tin bị mở ra, chỉ chút chữ. Đây là những chữ Tống Thanh dùng bốn tiếng hơn để gõ ra. Nhưng hiện giờ, cùng với tiếng tạch tạch, tệp tin tự bị cắt bỏ một đoạn, cuối cùng chỉ còn là tệp trống....

Bởi vì có lãnh đạo đến kiểm tra, Tôn Danh Dương không dám làm việc qua loa, cả đêm ngoan ngoãn đi bắt hồn đem về Địa phủ, cũng cẩn thận viết xong báo cáo các tháng. Mãi cho đến lúc hừng đông mới hết bận, gã ngáp một cái rồi về ký túc xá ở Minh giới ngủ một giấc ngon lành. Ước chừng ngủ đến hơn mười giờ sáng, gã bừng tỉnh, nhớ đến việc hôm nay truyện mình theo dõi sẽ có chương mới, nên nhanh chóng cầm di động lên xem. Vẫn chưa có chương mới, nhưng bình luận vẫn nhiều hơn.

Gã đoán là tác giả còn chưa có dẫy, chắc phải đợi đến chiều mới có chương mới. Nhìn đồng hồ thấy sắp đến giờ mở cửa ở tiệm hoành thánh Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương sửa soạn bản thân một tý rồi chạy vội đến dương gian. Mười một giờ trưa là khoảng thời gian bận rộn nhất, buổi chiều thì lại cùng Sơn Miêu xem “Tân bạch nương tử truyện kì”. Mãi đến tối, Tôn Danh Dương mới nhớ đến chuyện đi đọc truyện. Đã giờ này rồi, chắc là cập nhật rồi nhỉ?

Tôn Danh Dương cho rằng Tống Thanh ngủ quên, quên không cập nhật chương mới, nên chạy đến nhờ Tống Thanh gõ cửa. Tống Thanh ra mở cửa, sắc mặt không tốt, giữa ấn đường có một vết âm khí luân quần.

Tống Thanh cười yếu ớt: “Anh đến giục chương đúng không? Ngại thật, hôm nay cũng không có chương mới đâu... Có lẽ mấy ngày nữa tôi cũng không tinh tâm để viết được.”

Tôn Danh Dương nói: “Sao lại thế? Tôi thấy sắc mặt anh không tốt, âm khí trong phòng rất nặng. Có phải anh đã đụng chạm đến thứ gì không sạch sẽ đúng không?”

Tống Thanh không muốn nói nhiều nhưng đối phương lại nói toạc ra, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?”

Tôn Danh Dương không thể nói ra thân phận quỷ sai của mình, chỉ có thể nói: “Tôi biết một chút ngũ hành bát quái, để tôi xem giúp anh nhé?”

Mới nãy Tống Thanh cũng định sẽ mời đạo sĩ đến trừ tà, đang lo tìm không được thì có người tự tìm đến cửa đòi giúp anh ta, sao lại từ chối được? Nhanh chóng mở cửa mời Tôn Danh Dương vào.

Tôn Danh Dương nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn chuỗi tiêng xu Ngũ Đế “Thứ này mua đâu đấy?”

Tống Thanh nói: “Mua trên mạng. Tiêng xu Ngũ đế dùng để trừ tà, trấn trạch mà? Mấy hôm trước tôi cảm thấy trong phòng có chỗ không thích hợp, cố ý đặt mua một chuỗi trên mạng. Vốn nghĩ có chuỗi tiêng cổ này trấn áp, có thể yên ổn một chút. Không ngờ, ban đêm vẫn xảy ra chuyện.”

Tôn Danh Dương nói: “Tiêng xu Ngũ đế đúng là có thể trừ tà, nhưng nếu là hàng giả thì chỉ có tác dụng bài trí thôi.”

“Cái gì? Ý của anh là chuỗi kia là giả?”

Tôn Danh Dương lấy một đồng lên xem xét cẩn thận rồi nói: “Mô phỏng rất kĩ đấy nhưng đúng là đồ giả.”

Tống Thanh bực mình, tuy không tốn nhiều tiêng lắm nhưng không áp chế được tà khí mới là việc lớn. Lúc này cũng không so đo gì nữa, chỉ hỏi Tôn Danh Dương: “Giờ phải làm sao bây giờ? Anh có cách nào không?”

Tôn Danh Dương nhíu mày, đắc ý vỗ ngực: “Tôi ra tay, cho dù ma quỷ hung ác cỡ nào cũng phải phục tùng! Còn tình hình như nào anh kể cho tôi nghe xem.”

Tống Thanh nói: “Tôi vốn đã viết xong chương mới, định ngủ dậy thì đăng chương mới. Ai ngờ, ngủ dậy thì thấy chữ nghĩa lộn xộn hết lên. Anh nói xem có tức điên lên không? Không chỉ bức bối mà còn đáng sợ dọa người đấy! Tôi làm gì còn tâm trạng viết gì nữa?”

Tôn Danh Dương vỗ bàn cái bốp, tức giận nói: “Nực cười! Rảnh rồi không có việc gì làm thì đi dọa người cũng dễ hiểu, thế mà dám xóa bản thảo của người ta? Lão Tôn đây theo dõi truyện này có dễ dàng à? Chờ cập nhật chương có dễ dàng à?”

Tống Thanh phẫn nộ nói: “Dọa người cũng không tốt, tôi nhát gan. Nếu anh có cách thì giúp tôi tiễn thầy giáo Nguyễn kia đi đi.”

“Thầy Nguyễn? Anh còn biết lai lịch của con ma à?”

Tống Thanh gật đầu: “Mấy hôm trước tôi nghe hàng xóm nói nhà này của tôi không sạch sẽ. Tôi mua tiền xu Ngũ đế để trấn áp, giờ anh cũng thấy đấy, đồ giả nên không có công hiệu. Đêm hôm kia đang ngủ thì bị bóng đè, giật mình ngã xuống giường nên bị trẹo chân. Sau này tôi đi hỏi thăm hàng xóm xung quanh...”

Tiểu khu Lâm Giang được xây dựng vào những năm 80, ở tại nơi này chủ yếu là người già. Trong phòng của Tống Thanh là một thầy giáo họ Nguyễn, trùng hợp là lúc còn sống, thầy Nguyễn cũng rất thích sáng tác, còn đã từng xuất bản mấy bộ tiểu thuyết r ấ.

Ước chừng khoảng bảy, tám năm trước, thầy Nguyễn qua đời do bị bệnh. Con trai đã mua nhà khác trong thành phố r ấ nên bán căn phòng nhỏ này đi. Trước khi Tống Thanh mua căn phòng này, nó đã qua tay ba người r ấ. Không có ngoại lệ, đều bị thầy giáo kia dọa cho sợ mà chạy mất. Tuy rằng không gây tác hại gì lớn nhưng người bình thường đều không chịu nổi. Những người chủ trước chỉ ở được một năm là lại bán qua tay, giá càng lúc càng rẻ. Cuối cùng đến tay Tống Thanh.

Sau khi nghe chuyện, Tống Thanh xác định thầy giáo già kia là chết tự nhiên, không có oán khí gì lớn, kết luận là chỉ trêu đùa, không quá nghiêm trọng nên chuẩn bị mời người đến lập đàn tiễn bước thầy giáo già đó đi.

Ai ngờ thấy giáo kia không những làm ầm làm ỹ lên mà còn xóa đi bản thảo anh ta khó khăn lắm mới viết xong, làm cho Tôn Danh Dương giận dữ ngút trời. Vốn dĩ khu này là khu vực Thường Tiểu Bạch quản lý, có cá lọt lưới thì cũng nên để anh em Thường Tiểu Bạch đến xử lý. Nhưng nay Tôn Danh Dương lại nhiệt tình quá đáng, nhấn cho Trình Tiểu Hoa một cái tin r ấ ở lại nhà Tống Thanh chờ đợi, chờ đến đêm khuya, ông thầy kia hiện lên thì bắt lại là xong việc.

Chương 133

Dưới giường có ma 4

Trong lúc chờ đợi rảnh rỗi, Tôn Danh Dương cũng không chịu yên. Gã liên tục hỏi thăm Tống Tham về các tình tiết tiếp theo của tiểu thuyết.

“Đang nhàn rỗi không có việc gì làm, hay anh kể cho tôi nghe sau khi thành quý, A Âm trả thù những kẻ hãm hại nàng như thế nào đi?”

“Cái này tôi đang viết, anh đừng có vội.”

“Sao không vội cho được? Trong tiểu thuyết của anh có nhiều ma quỷ như vậy nhưng tôi thích A Âm nhất. Xinh nhất nhưng lại chịu nhiều đau khổ nhất. Thấy nàng chịu khổ mà tôi đau hết cả lòng đây này!”

“Chỉ là truyện thôi mà, anh đừng tưởng thật,…”

“Anh nói cho tôi nghe đi? Vị tướng quân mà nàng đi theo như thế nào? Kiếp trước, kiếp trước nữa của hai người họ đều là bi kịch, đời này có thể

có kết cục viên mãn không vậy?”

“Có lẽ không viên mãn được....”

“Tại sao? Không viên mãn như nào? Anh lại muốn viết là tướng quân chết đấy à? Biểu cảm của anh như vậy là bị tôi đoán trúng rồi à? Ôi, A Âm của ta! Sao lại khổ đến như vậy!”

Bất tri bất giác, Tôn Danh Dương đoán đúng ý của Tống Thanh.

Đợi đến đúng mười hai giờ đêm, sắc mặt Tôn Danh Dương nghiêm lại, không nói nhảm nữa. Liếc nhìn xung quanh, giọng điệu cũng không còn sự thiếu đứng đắn: “Anh tắt hết đèn trong phòng đi, nó sắp tới rồi.”

Tống Thanh thấy thần sắc gã trở nên nghiêm chỉnh, cũng không dám chần chừ, đi tắt đèn, sau đó ngẩng xuống sofa, cố ý ngẩng xuống bên cạnh Tôn Danh Dương.

Lúc này, tuy rằng trong phòng không có đèn, nhưng rèm cửa sổ chưa được kéo kín, đèn đường vẫn rọi vào, có thể mờ mờ nhìn thấy bóng của bàn, ghế dựa và đồ gia dụng.

Hai người không nói chuyện, trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim đồng hồ trên tường, cùng với tiếng hít thở của

Tống Thanh. Khoan đã, vì sao chỉ có tiếng hít thở của bản thân, sao lại không nghe được tiếng thở của Tôn Danh Dương?

Tống Thanh lấy làm lạ, nhin không được mà quay sang nhìn Tôn Danh Dương đang ng ồi bên cạnh, rõ ràng ng ồi g ần như vậy mà lại không nghe được tiếng g ả hít thở.

Trong lòng Tống Thanh hoảng loạn, có một suy đoán lớn mật nảy ra. Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên tiếng Tôn Danh Dương: “Anh dựa sát vào tôi như vậy làm gì? Tôi không có hứng thú với đàn ông, đừng có mà lợi dụng cơ hội sàm sỡ tôi! Thực không thể tưởng tượng được, anh vậy mà lại là tác giả đại th ần!:

Tống Thanh: “..”

Tại sao lúc nãy lại cảm thấy g ả đáng tin nh ỉ?

Anh ta cảm thấy mình quá mức hoang đường, rõ ràng người ta có công việc đàn ông, không thể nào lại không phải là người.

Tống Thanh vứt bỏ tạp niệm, tức giận ng ồi xa ra, hỏi: “Anh Tôn, anh không mang theo pháp khí à?”

“Pháp khí?”

“Mấy cái như kiếm gỗ đào, chân lừa đen ấy?”

Tôn Danh Dương thốt lên: “Mấy cái đồ chơi đó đâu là đồ của người trên dương gian, tôi không cần.”

“À, người trên dương gian? Cái gì... Ý anh là sao?”

Đúng lúc này, có một trận gió nổi lên trong phòng, rõ ràng cửa sổ đã đóng, thế mà đột nhiên lại có gió, rất lạnh, da gà da vịt trên người Tống Thanh nổi hết lên.

Ánh mắt Tống Thanh dõi từ cửa sổ qua bàn học. Trên bàn học có đặt một cái máy tính xách tay, rõ ràng không hề có người mà máy tính lại bị mở ra, màn hình cũng sáng lên, hiển thị đang khởi động. Không bao lâu sau trên mặt bàn phát ra tiếng di chuột chậm rãi. Con trỏ chuột cũng bắt đầu di chuyển, mở một tệp trống ra. Bàn phím cũng kêu tạch tạch, giống như có một đôi tay vô hình đang sử dụng nó. Cùng với tiếng gõ bàn phím, trên màn hình máy tính cũng xuất hiện những chuỗi chữ cái kì quái.

Lòng bàn chân Tống Thanh giật giật, thân thể không kiểm soát được mà sát lại gần Tôn Danh Dương. Tuy rằng anh ta viết truyện linh dị nhưng rất là nhất gan. Đột nhiên thấy cảnh tượng như vậy, cảm giác chính mình sẽ bị dọa đến mức đá ra quần.

Trong bầu không khí quỷ dị, Tôn Danh Dương gào lên: “Đã nói là ông đây không thích đàn ông mà, đừng có đến gần ông đây! Cho dù tôi có là fan của anh cũng sẽ không để anh động vào đâu!”

Tiếng gõ bàn phím im bật.

Tôn Danh Dương hô to: “Chạy đi đâu!” Rồi tung khóa Xích hồn ra, trói chặt hồn ma kia lại.

Nhưng Tống Thanh không nhìn thấy vong hồn kia, anh ta chỉ thấy một dây xích sắt xuất hiện từ trong không trung, có một thứ gì đó đang giãy dụa làm dây xích sắt phát ra tiếng kêu.

Trong tiểu thuyết của mình, Tống Thanh đã viết về vô số yêu ma quỷ quái nhưng đêm nay là lần đầu tiên ở trong hoàn cảnh này, anh ta cảm thấy vô cùng kinh hãi. Lại bởi vì bệnh nghề nghiệp nên muốn nhìn rõ thứ đó, ngay lập tức hỏi: “Tôi có thể bật đèn để xem thử hay không?”

Tôn Danh Dương tiện miệng đáp: “Bật đi. Nhưng mắt của anh là nhục nhãn, có bật đèn lên cũng không nhìn thấy gì.”

Tống Thanh vẫn mở đèn, có ánh sáng cũng sẽ giảm bớt vài phần sợ hãi. Lấy lại bình tĩnh nhìn qua chỗ Tôn Danh Dương nhưng anh ta chỉ thấy Tôn Danh Dương đang nắm một đầu dây xích đen như mực, đầu còn lại đang trói chặt vong hồn, cuốn thành hai vòng ở giữa không trung, sợi dây còn đang run lên từng hồi.

Tống Thanh chỉ vào đầu dây bên kia, cẩn thận hỏi: “Đó là loại ma nào? Anh có thể nhìn thấy à? Nói cho tôi biết đi, coi như có thêm tư liệu sống để viết tiểu thuyết.”

Tống Thanh không nhìn thấy vong hồn đó, nhưng Tôn Danh Dương lại nhìn rõ mười mười. Bị gã bắt là một ông lão sáu mươi, bảy mươi tuổi, cao gầy, tóc đã bạc. Lúc này vì bị Tôn Danh Dương bắt trối lại mà vô cùng tức giận, dựng râu trừng mắt: “Anh là ai, sao lại ở trong nhà tôi?”

“Tôi là người đưa ông bác đến Âm phủ. Ông bác nói xem, bác đã một bó tuổi, chết cũng không đau đớn gì, ngoan ngoãn đi đầu thai không phải tốt hơn à? Sao lại còn mãi lưu luyến dương gian thế hả, lại còn đi sửa bản thảo của người ta. Bác có biết người ta viết tiểu thuyết khó khăn như nào không? Tôi đây chờ chương mới cũng rất là vất vả đấy nhé!”

Vong hồn kia nghe vậy thì sững sờ, nói: “Cậu nói cái gì? Ai, ai chết cơ?”

Rất nhiều hồn ma sau khi chết đều không biết mình đã chết, vẫn còn thực hiện những thói quen lúc còn sống. Quý sai gặp phải trường hợp này thì chỉ cần giải thích một chút là bọn họ sẽ hiểu. Đương nhiên cũng sẽ có những trường hợp cá biệt rất cố chấp hoặc do có chấp niệm mạnh mà không tin mình đã chết, còn phát điên lên.

Ví dụ như thầy Nguyễn. Lúc còn sống, ông rất sợ chết, cũng rất kiêng kỵ việc đàm luận về cái chết. Lúc này nghe Tôn Danh Dương nói mình đã

chết, rất chi là căm tức: “Thằng nhóc này đừng có mà ăn nói bậy bạ? Đang yên đang lành lại đi trù người ta chết? Ai chết? Rõ ràng bác còn đang phê bài tập, phải làm xong để còn phát lại cho học sinh? Sao bác lại chết được? Sao bác lại chết được?”

Tôn Danh Dương nói: “Đặt tay lên ngực xem tim mình còn đập không đi? Nếu không phải đã chết rồi biến thành ma thì sao bác phải đợi đến đêm mới xuất hiện? Ban ngày làm cái gì? Phê bài tập? Phê bài tập gì mà động đến máy tính của người khác luôn?”

Có mấy lời nhắc nhở này, thầy Nguyễn mới phát hiện ra bản thân chỉ buổi tối mới về nhà. Còn ban ngày thì sao? Không nhớ được mình đã đi đâu. Ông đặt tay lên ngực, không thấy tiếng tim đập, còn phát hiện ra bản thân mình giống như không cần thở nữa. Người sống nào lại không cần thở cơ chứ? Đương nhiên chỉ có người chết mới như vậy.

“Chết, tôi thật sự đã chết...” Thầy Nguyễn thì thào tự nhủ, phút chốc không thể chấp nhận được sự thật.

Tôn Danh Dương cũng không vội vã, ngồi xuống ghế sofa, lấy di động ra nhắn tin cho Thường Tiểu Bạch, bảo cô bé lát đến dẫn vong hồn đi.

Nguyên nhân cái chết của thầy Nguyễn cũng không phức tạp. Lúc còn sống, ông là giáo sư, sau khi về hưu thì được trường học thỉnh giảng. Giáo sư như bọn họ thì lượng công việc tất nhiên không nhiều, nhưng vẫn có những chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Trong một lần phê bài, thầy Nguyễn đột ngột phát bệnh mà qua đời.

Sau khi chết, linh hồn cứ vương vấn trong nhà không đi. Lại bởi vì hai anh em Thường Thanh, Thường Tiểu Bạch nhất thời không chú ý để sót nên hồn phách vẫn lưu lại. Bởi vì bệnh chết nên thầy giáo già cũng không có oán khí, càng không làm việc gì gây tổn thương đến người sống. Chỉ là đối với những người ở trước, ông làm vài chuyện tạo ra tiếng động, dọa đến bọn họ mà thôi.

Sau khi được Tôn Danh Dương thuật lại chuyện, Tống Thanh cũng không còn sợ vong hồn nữa. Nói với vong hồn mà mình không nhìn thấy: “Bác sửa bài tập thì cứ sửa đi, nhưng bản thảo của cháu và bài tập của học sinh không giống nhau, sau lại đi sửa bản thảo của cháu làm cái gì?”

Thầy Nguyễn có thể nhìn thấy Tống Thanh, nghe anh ta nói vậy thì khinh thường cười nhạo nói: “Cái thứ đó là do cậu viết à? Tôi còn tưởng là học sinh tôi viết tiểu thuyết. Cậu đã lớn như vậy, chắc cũng tốt nghiệp đại học rồi nhỉ? Sao trình độ viết văn lại kém như vậy? Viết linh ta linh tinh. Quả thực giống như thể loại văn học ba xu, không có một chút ý nghĩa nào. Còn lập ý nữa, tư tưởng trọng tâm của tác phẩm bị cậu ăn mất rồi à? Giáo viên văn của cậu dạy cậu như thế à?”

Tôn Danh Dương thuật lại cho Tống Thanh nghe, trên mặt anh ta có chút xấu hổ.

“Ý nghĩa? Lập dàn ý? Tư tưởng trọng tâm? Cháu chỉ là một người viết tiểu thuyết trên internet, tiểu thuyết trên đó quan trọng là dễ hiểu, kịch tính, cái khác... Được rồi, đương nhiên cũng quan trọng. Tuy rằng bác có ý kiến

với tiêu thuyết của cháu nhưng sao lại sửa chữa thành như vậy, bác sửa như thế sao cháu còn dùng bản thảo đó được nữa?”

Thầy Nguyễn nói: “Tôi chữa bài chẳng lẽ không tối sao? Mượn cách viết của Hồng Lôu Mộng, còn trích dẫn rất nhiều thi từ, ngay cả tư tưởng trọng tâm và lập dàn ý cũng đều soạn giúp cậu, cậu không cảm ơn tôi thì thôi, sao còn bày ra vẻ khó chịu?”

Nghe vậy, Tống Thanh dở khóc dở cười, anh ta ôm lấy máy tính, chỉ vào một đoạn chữ đọc không hiểu nổi: “Hồng lôu, thi từ? Thầy Nguyễn, thầy xem xem mình gõ cái gì đây? Bác xem có hiểu không? Còn cháu là đọc không hiểu rồi đấy!”

Thầy Nguyễn đẩy kính lên, nheo mắt nhìn một lúc rồi lắc đầu nói: “Không phải vậy, rõ ràng tôi viết rất được, sao lại thành cái thứ đọc không hiểu nổi thế này?”

Mọi người có nghĩ Tôn Danh Dương chơi gay khum :v mong lắm ạ

Chương 134

Dưới giường có ma 5

Tôn Danh Dương cười nhạo, nói: “Ông là ma còn máy tính là đồ vật của dương gian, cho nên mấy cái mà ông nghĩ ông sửa lúc xuất hiện cũng sẽ bị sai lệch đi. Muốn sáng tác tiếp à, đề về Minh giới tôi hỏi thăm giúp xem có chỗ nào cần không nhé. Được rồi, quỷ sai ở đây sắp đến, đi cùng tôi xuống dưới tầng đi.”

Tôn Danh Dương kéo xích Khóa hồn đang trói thầy Nguyễn đi, trước khi đi còn không quên nói với Tống Thanh: “Chuyện ma quỷ tôi giúp anh giải quyết rồi, anh nhanh nhanh mà viết chuyện đi. Ngày mai tôi muốn thấy chương mới, không có thì cẩn thận tôi thả mấy con ma đến chơi với anh đấy.”

Cửa phòng đóng lại một cái rầm, Tống Thanh rùng mình. Rốt cuộc gã đó là ai? Tiện tay bắt được một con ma, còn giống như quỷ sai thật, nói đến Minh giới tìm công việc mới cho thầy giáo già kia?

Tôn Danh Dương dẫn thầy Nguyễn đến dưới tầng thì Thường Tiểu Bạch cũng đến. Sau khi bàn giao xong, Thường Tiểu Bạch vẫy tay chào Tôn Danh Dương, chuẩn bị rời đi. Tôn Danh Dương vội kéo tay áo Thường

Tiểu Bạch lại, cười nói: “Tiểu Bạch này, có thấy tôi đối với cô rất là tốt không. Nếu như tôi không kịp thời bắt lấy linh hồn lọt lưới này, để lãnh đạo phát hiện sẽ trách cô thất trách, không cần thận còn trừ tiền lương và linh lực của cô ấy chứ!”

Đôi mắt đen to tròn của Thường Tiểu Bạch cong cong: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh!”

Tôn Danh Dương nói: “Vậy thôi à? Đơn giản nói một câu cảm ơn là xong à?”

Nụ cười của Thường Tiểu Bạch nhạt đi đôi phần: “Vậy anh còn muốn sao nữa?”

Tôn Danh Dương nhếch miệng cười: “Tiểu Bạch này, trong mộ của cô có nhiều bảo vật như vậy, cô cũng không dùng hết được đúng không? Hay là cho tôi một ít đi, cái bình hay cái chậu gì cũng được, tôi không kén chọn gì đâu.”

Thường Tiểu Bạch lạnh lùng: “Đó là đồ anh trai đem chôn cùng tôi, tôi còn luyện tiếc sử dụng đấy. Cho anh? Mơ tưởng!”

Sau đó lại cười nửa miệng: “Muốn cũng được thôi, trừ khi anh đánh thắng tôi!” Nói xong thì làm một cái mặt quỷ với Tôn Danh Dương, dẫn vong hồn đi xa.

Tôn Danh Dương tức điên lên: “Đồ con nít quý, không hiểu cái gì gọi là tri ân báo oán!”

Tôn Danh Dương quay về tiếm hoành thánh, ăn khuya rồi đi đến khu vực mình làm để trực. Bọn Trình Tiểu Hoa tất nhiên là sẽ hỏi thăm gã về chuyện bắt vong hồn. Tôn Danh Dương thêm mắm dặm muối miêu tả lại, nhất là đoạn chính mình dũng mãnh đấu với vong hồn như nào đều miêu tả rất là sống động. Đợi đến lúc gã kể hết, vốn tưởng rằng sẽ được vỗ tay khen ngợi, lại nhìn thấy Trình Tiểu Hoa lắc đầu ngán ngẩm đi vào bếp, không bình luận lấy một lời. Về phần Cảnh Thù, từ đầu đến cuối đều không thèm liếc gã lấy một cái. Nhưng Sơn Miêu rất nể mặt, chỉ là biểu cảm rất kỳ quái.

Tôn Danh Dương nói: “Thế nào? Sao phản ứng của mấy người kì lạ thế?”

Sơn Miêu chán nản nhìn gã: “Một vong hồn không có năng lực biến hóa gì mà anh còn phải đại chiến ba trăm hiệp mới thắng à? Lão Tôn này, từ giờ sau giờ tan tãn anh đừng ngủ nữa, lo mà tu luyện đi. Tôi cảm thấy khả năng linh lực của anh không đến cấp T1 đâu.”

Tôn Danh Dương: “Không phải, tôi....”

Hay lắm, giờ không biết giải thích từ đâu luôn, chừa cái tội nói phét.

Ngày thứ hai, chương mới đã được cập nhật như Tôn Danh Dương muốn nhưng đọc chưa đến ba phút đã hết, lại còn hết đúng chỗ quan trọng. Tiêu thuyết trên mạng đều như thế cả, gã đã quen rồi. Ngoài việc bình luận một câu “quá ngắn” ra thì cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Đêm nay, mới hơn hai giờ, Tôn Danh Dương đã xong công việc, trở lại tiệm hoành thánh, chuẩn bị ăn khuya rồi đợi đến ba giờ thì tan làm. Còn chưa gấp được miếng nào vào miệng đã thấy Tống Thanh chạy vào cửa hàng, vừa chạy vừa gọi: “Anh Tôn, không ổn rồi, trong nhà tôi lại có ma rồi!”

Tiệm hoành thánh này Tống Thanh đã từng đến ăn rồi, chỉ là đến vào ban ngày. Lúc đó cảm thấy hoành thánh khá ngon, cũng không thấy có gì bất thường. Nhưng hôm nay, vừa mới bước vào cửa đã cảm thấy không khí xung quanh rất lạ. Ngoài cảm giác lạnh lẽo thì còn cảm giác bị áp bách. Anh ta không biết, cái cảm giác áp bách đó là do cùng lúc bị bảy, tám vị quỷ sai nhìn chằm chằm mà có.

Bảy, tám vị quỷ sai đang ăn khuya kia, sau khi nhìn lướt qua anh ta thì thôi, lại ăn uống như thường. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên có người sống xông vào, mọi người cũng không bị bất ngờ quá.

Tống Thanh cảm thấy rất quái dị, rõ ràng là đêm hôm khuya khoắt, rõ ràng ở ngoài chỉ nhìn thấy ánh đèn, sao vào bên trong lại có nhiều khách như vậy? Từ khi nào mà tiểu khu Lâm Giang lại có nhiều người sống về đêm như thế?

Tôn Danh Dương thấy Tống Thanh đến, vội hỏi: “Sao thế? Không phải đã giúp anh bắt con ma kia rồi à?”

Tống Thanh tạm bỏ những hiềm nghi kia qua một bên, nói với Tôn Danh Dương: “Anh Tôn, ma giống như còn chưa được bắt hết lại.”

“Trên đời này, chỉ cần còn người thì sẽ không hết ma.” Một quỷ sai ăn xong rồi đứng dậy rời đi, trước khi đi còn làm ra vẻ thâm trầm nói một câu.

“Ma quỷ trong mắt anh chưa chắc đã là ma quỷ, người anh nghĩ là người chưa chắc đã là người.” Lại một quỷ sai khác ra vẻ cao thâm mà đúc rút.

Tôn Danh Dương khó chịu mắng: “Giả vờ giả vịt cái gì? Bình thường cũng không thấy các ông nói chuyện thâm trầm như vậy!”

“Tôn Danh Dương, muốn bắt ma thì đi nhanh đi, đừng có để cái người này đứng chặn ở cửa nữa!” Nói xong liền lập tức đi xuyên qua người Tống Thanh.

Tống Thanh kinh ngạc mở to mắt, lắp ba lắp bắp nói: “Này, này, sao có thế?”

“Chuyện vốn dĩ như vậy, người mà anh coi là người chưa chắc đã là người!” Quỷ sai đi xuyên qua người anh ta kia, Tống Thanh cảm thấy giọng ở ngay sau lưng mình, nhưng đến lúc quay đầu nhìn lại thì thấy không hề có ai cả.

Tống Thanh sợ tới mức ngã ngửa xuống đất, may mắn là được Tôn Danh Dương đỡ. Gã cực kì bất mãn mắng: “Làm cái mẹ gì thế? Không được dọa người, đây là đại thần của ta, hù chết là ta không còn truyện đề mà đọc đâu đấy!”

Tống Thanh được Tôn Danh Dương đỡ, khó khăn lắm mới hoàn hồn thì phát hiện ra cánh tay đang đỡ mình của Tôn Danh Dương lạnh như băng. Lại nhìn người gã, quả thật, quả thật là không có bóng!

“Anh, anh, anh.... Anh là người hay ma!”

Tôn Danh Dương biết không dấu được nữa, cười ha ha nói: “Xem như là ma đi, nhưng anh yên tâm, là người hay ma thì đều là fan anh cả.”

Kết quả là, sau mấy lần bị kinh sợ, lúc này khả năng thừa nhận của tâm lý Tống Thanh đã đạt đến giới hạn, rốt cuộc thì hai mắt nhắm chặt lại, ngất luôn.

Cũng không biết đã hôn mê bao lâu, trong cơn mơ màng nghe được một đoạn nói chuyện.

Đầu tiên là một giọng nữ hơi bất mãn chất vấn: “Lão Tôn, anh có thể đáng tin chút không? Bắt ma thì bắt không hết, còn dọa người ta thành như vậy?”

Tiếng anh Tôn giải thích: “Sao lại không đáng tin? Trước đó tôi đã kiểm tra lại, nhà anh ta quả thật đã không còn vong hồn nào nữa. Ai biết được là có phải anh ta ra ngoài đụng chạm đến thứ gì rồi mang về nhà không.”

Sau đó lại nghe thấy một giọng nam lạnh như băng: “Chăm sóc cho cẩn thận, nếu dọa hồn rời khỏi xác thì bản quân cũng mặc kệ đấy nhé.”

Cuối cùng là giọng một thiếu niên: “Người này có vẻ còn kém hơn cả lão Tôn, mới thế mà đã bị dọa.”

“Cái đờmè ngu ngốc, vậy mà còn dám châm chọc lão Tôn ta? Có tin hay không ta sẽ kể cho Mạnh Mạnh biết người là yêu quái, còn là một con yêu quái từng hại người, để rồi xem Mạnh Mạnh có còn dám chơi với người không!”

“Anh, anh, nếu dám nói lung tung, tôi cào chết anh!”

Tống Thanh nghe đoạn nói chuyện này xong thì mền nhũn cả người. Trong lòng do dự có nên mở mắt ra hay không. Mở ra thì sợ nhìn thấy cái gì đó không nên thấy. Còn cứ nhắm mắt mãi cũng rất là dày vò.

Đúng lúc này thì cảm thấy mình bị đá mấy cái, giọng nam lạnh lùng vang lên: “Tình r ỡ thì mở mắt ra, giả vờ giả vịt cái gì?”

Tống Thanh không tình nguyện mở mắt ra nhìn. Vẫn đang trong tiệm hoành thánh, nhưng mấy thực khách kia có vẻ đều đã ăn xong r ỡ, mấy người này thì Tống Thanh cảm thấy có chút quen mắt.

Trước đây anh ta có đến tiệm ăn mấy l ần, biết đây đều là nhân viên trong tiệm. Lúc đó chỉ cảm thấy cô gái duy nhất trong tiệm rất xinh xắn, có thể đảm đương vai nữ chính trong tiểu thuyết của mình. Vậy mà lại cam tâm làm nhân viên bán hàng ở cửa tiệm này, thật quá đáng tiếc.

Lúc này trời đã sáng, ánh mặt trời từ bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu vào trong phòng, vừa vặn có chiếu đến trên người Tôn Danh Dương.

Tống Thanh nghĩ th ăm, ma quỷ sợ ánh nắng mặt trời, anh Tôn không sợ thì chắc không phải ma quỷ gì r ỡ. Vừa cảm thấy yên lòng thì phát hiện ra gã quả thật không có bóng. Người khác đều có bóng, chỉ có mỗi mình anh Tôn không có!

“Anh, anh rốt cuộc là ma hay người?” Tống Thanh sắp khóc đến nơi r ỡ. Người đến bắt ma cho anh ta vậy mà lại là ma. Cái này cũng quá đáng sợ r ỡ?

Tôn Danh Dương xoa xoa tay, cười nói: “Không dối gạt anh, tôi là quý. Nhưng tôi không phải ma quý bình thường mà là quý sai. Còn nhớ tôi từng bảo với anh tôi là công chức không? Đúng thế, là công chức của Địa phủ.”

Tống Thanh lại chuyển mắt nhìn những người khác: “Còn bọn họ thì sao?”

Tôn Danh Dương xoa đầu Sơn Miêu nói: “Đây là yêu tinh Sơn Miêu, trước kia từng phạm sai lầm, nhưng giờ đã cải tà quy chính, chẳng những không đánh người mà thấy việc nghĩa còn không ngại xả thân. Chú cảnh sát còn từng khen ngợi đấy!”

Gã lại chỉ vào Trình Tiểu Hoa: “Cô ấy giống anh, là người, đoán chừng có lẽ sớm muộn gì cũng sẽ không phải là người nữa.”

Trình Tiểu Hoa lờm Tôn Danh Dương: “Anh mới không phải người! Cả nhà anh đều không phải người!”

Đến lượt giới thiệu Cảnh Thù, Tôn Danh Dương đương nhiên sẽ nhân cơ hội mà nịnh bợ, ra vẻ thân bí trừng mắt nhìn: “Thân phận của vị này không tầm thường, phàm là người đắc tội với vị này, nghe nói kiếp sau đều thành gà trống trong xưởng gà nuôi lấy trứng đấy. Thân phận thật sự tôi không thể tiết lộ, tránh cho anh bị dọa sợ.”

Chương 135

Dưới giường có ma 6

Đối với lời giới thiệu như vậy, Cảnh Thù rất là hài lòng, không những không làm lộ ra thân phận thật sự của hắn mà vẫn thể hiện được sự khác người, còn làm cho người nghe thấp thỏm.

Ai ngờ Tống Thanh nghe xong, ngẫm nghĩ một hồi, thốt ra: “Có thể an bài chuyển thế của người khác, không phải là Diêm vương thì cũng là phán quan?”

Trình Tiêu Hoa kinh thán nói: “Đầu óc linh hoạt thật đấy?”

Tống Thanh vừa âm thầm tự an ủi mình vừa khiêm tốn nói: “Tôi viết tiểu thuyết linh dị, đối với những chuyện này cũng biết một chút.”

Nói xong lại nhận ra có chỗ không ổn, hỏi: “Sao mọi người lại nói với tôi? Người có thân phận đặc biệt trong tiểu thuyết đều giấu kín, không cho ai biết đến. Chẳng lẽ là muốn cho tôi có thêm tư liệu sống để sáng tác?”

Cảnh Thù cười lạnh: “Biết cũng chẳng sao, dù sao cũng bị xóa trí nhớ.”

Tôn Danh Dương an ủi nói: “Đừng sợ, xóa trí nhớ cũng giống như ngủ một giấc thôi, tỉnh dậy thì cái gì nên quên cũng đã quên, không hề đau đớn khó chịu. Chủ yếu là cũng sợ anh chịu đả kích lớn, không chịu nổi.”

Lúc đầu, Tống Thanh cũng sợ hãi thật, nhưng sau khi xác định bọn họ không phải người xấu thì cũng đỡ sợ hãi. Quan trọng nhất là, làm một người viết truyện linh dị, còn có thể thật sự gặp gỡ yêu ma quỷ quái tất nhiên là cơ duyên khó có được, anh ta cũng không muốn bị quên mất.

“Tôi không sợ đâu, thật đấy, tôi cũng chịu nổi. Có thể đừng xóa trí nhớ của tôi có được không?”

Không đợi bọn Cảnh Thù trả lời, Tôn Danh Dương nghiêm túc từ chối: “Đương nhiên không thể! Chẳng may anh truy ền ra ngoài thì làm sao giờ? Địa phủ tư chúng tôi trước giờ làm việc đều bí ấ n, há có thể để anh tùy tiện tiết lộ ra ngoài?”

Về mặt Tống Thanh buồn bã, trong lòng cũng đành chấp nhận. Đối với yêu cầu có phần quá đáng kia cũng không ôm nhiều hy vọng.

Ai ngờ sau đó Tôn Danh Dương lại nói: “Nếu về sau anh viết xong chương mới đầu cho tôi đọc trước thì tôi đồng ý không xóa trí nhớ của anh. Còn có thể cung cấp rất nhiều chuyện linh dị cho anh tham khảo.”

Cảnh Thù sút một phát vào mông Tôn Danh Dương, mắ ng: “Bản quân biết ngay mà!”

Tôn Danh Dương che mông cười: “Điện hạ, anh ta là tác giả đại thần mà lão Tôn tôi yêu thích nhất, dù sao cũng phải chiếu cố hơn một chút chứ?”

Sơn Miêu nghe xong, tròn tròn mắt nói: “Lão Tôn, cho dù không có bạn gái cũng không thể tự bẻ cong mình như thế chứ!”

Tôn Danh Dương tức giận: “Cong cái gì? Cậu học mấy cái này từ bao giờ thế hả?”

Trình Tiểu Hoa cười: “Sơn Miêu này, về sau em đừng xem phim truy ền hình tình cảm nữa đi. Vốn dĩ là một con mèo ngây thơ, xem xong bị dạy hư thành cái gì rồi này? Được rồi, lão Tôn, chỉ cần đại thân của anh không nói linh tinh ở bên ngoài, gây ra chuyện gì không hay thì cứ để anh ta nhớ cũng được.”

Trình Tiểu Hoa đã nói vậy thì Cảnh Thù cũng không thể phản đối nữa. Vốn cũng không phải chuyện gì đáng nghi ngại.

Tống Thanh cũng nhìn ra, chủ nhân chân chính của nơi này là chị gái nhỏ vừa xinh đẹp lại còn dễ nói chuyện kia, nên khách khí cảm ơn Trình Tiêu Hoa.

Tôn Danh Dương nói: “Anh bảo trong phòng lại có chuyện ma quái à? Rồi cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Gã không nhắc thì xem chút nữa Tống Thanh cũng quên luôn rồi.

Trình Tiêu Hoa rót cho anh ta một cốc nước hoa quả, để anh ta ngồi trên ghế vừa uống vừa kể lại.

Đêm đó, sau khi Tôn Danh Dương dẫn vong hồn thầy Nguyễn đi, Tống Thanh đã viết xong chương mới leo lên giường đi ngủ, không hề thấy có cái gì không thích hợp, nên nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc rồi. Ai ngờ, tối ngày tiếp theo, vào lúc anh ta đã viết xong chương truyện, tầm hơn nửa đêm, bởi vì đêm đó uống nhiều nước, nên nửa đêm buồn tiểu.

Nhà vệ sinh ở ngay phòng ngủ, cách phòng khách không xa lắm. Đi tiểu xong rồi, anh ta từ trong nhà vệ sinh đi ra thì nghe thấy tiếng gõ bàn phím tạch tạch từ phòng khách truyền ra.

Tống Thanh cảm thấy không ổn, nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng ngủ ra, nhìn xem là có việc gì, ngay lập tức bị dọa ngã ngửa xuống đất.

Trên bàn học gần cửa sổ, máy tính vốn đóng lại lại bị mở ra, mượn ánh sáng từ màn hình máy tính, anh ta có thể nhìn thấy một cái bóng màu đen đang ngồi trước bàn học, một bàn tay còn đang gõ chữ trên bàn phím, vì thế những chữ mà anh ta gõ ra đầu đã bị cắt bớt.

Đến cuối cùng, đối phương cảm giác được có người đang nhìn trộm, chậm rãi quay đầu nhìn lại, nở một nụ cười kinh dị, mà ánh sáng trên màn hình cũng vừa hay lại tắt vào sừng mặt thứ đó.

Khuôn mặt đó máu thịt lẫn lộn, không có chỗ nào nhăn nhui, máu loãng còn không ngừng chảy tí tách tí tách từ gò má xuống đất. Môi trắng bệch hơi

nhếch lên, rõ ràng là đang cười nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh toàn thân.

Tống Thanh sợ hãi, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh, nghĩ đến cạnh cửa là công tắc đèn liề n ấn mở, đèn sáng thứ kia cũng biến mất không thấy đâu.

Tống Thanh đâu dám tiếp tục ngủ nữa. Thầy Nguyễn là cái chết bình thường, cho dù có thỉnh thoảng trêu chọc thì vẫn không đả thương người. Nhưng mà vừa nhìn thấy dáng vẻ của thứ kia, tuyệt đối không phải là một cái chết thuận tự nhiên. Ai biết được tiếp theo có trực tiếp ra tay với anh ta hay không?

Vừa lúc từ cửa sổ phòng ngủ của anh ta nhìn ra có thể thoáng thấy tiệm hoành thánh dưới tầng vẫn còn đang sáng đèn nên anh ta đi như chạy trốn ra ngoài. Cho dù chỉ tạm dùng được một chân nhưng vẫn có thể nhảy từng bước một từ tầng năm xuống tầng một, lại nhảy vào trong tiệm hoành thánh, có thể thấy đã bị dọa sợ đến mức nào.

Tôn Danh Dương nghe xong còn không tin: “Tôi đã kiểm tra lại, trong phòng rất sạch sẽ, sao lại có ma quỷ được?”

Tống Thanh nói: “Trước đó tôi cũng hỏi thăm rồi, ngoài thầy Nguyễn ra thì trong phòng cũng không có chuyện gì nữa. Mấy ngày này tôi bị trệt chân, đồ ăn đều là gọi từ bên ngoài đem đến, không hề ra khỏi cửa thì làm sao trêu chọc được thứ gì không lành ở bên ngoài. À, đúng rồi! Còn một chuyện quên không kể với mọi người.”

“Chuyện gì?”

“Mấy hôm trước lúc vong hồn thầy Nguyễn còn chưa được đưa đi, có một hôm vào lúc nửa đêm tôi đứng dậy đóng cửa sổ, trên mu bàn chân bị một cái gì đó nắm lại, còn để lại một dấu tay màu đỏ, mãi đến hai ngày sau đó mới biến mất. Giờ ngẫm lại thì cái dấu tay đó giống tay con gái hơn. Không sai, trong phòng tôi nhất định có ma nữ! Anh Tôn, anh là quỷ sai, cho dù là ma nam hay ma nữ anh cũng đều bắt được đúng không?”

Tôn Danh Dương vỗ ngực đáp: “Không thành vấn đề!”

Sau đó cùng Tống Thanh đi về nhà. Gã kiểm tra trong kiểm tra ngoài một lượt, xác định không có chỗ nào không ổn. Trong phòng tuy có chút bừa bộn nhưng bốn phía đều rất sạch sẽ, không có dấu vết của hồn ma. Cho dù bây giờ là ban ngày, không dám hiện thân thì nếu có cũng sẽ vẫn còn dấu vết lưu lại mà? Sao lại không phát hiện ra cái gì nhỉ?

Tôn Danh Dương cảm thấy rất quái dị, lại ngại nói rằng mình không phát hiện ra cái gì cả, chỉ đành nói: “Thứ kia, có thể là do giờ là ban ngày, dương khí mạnh nên nó đi chỗ khác tản bộ rồi. Buổi tối tôi lại đến kiểm tra giúp anh nhé.”

Tống Thanh đã biết sự lợi hại của Tôn Danh Dương, cũng biết thân phận của gã nên vô cùng tín nhiệm gã. Chỉ là trải qua một buổi tối kinh dị, cho dù giờ là ban ngày, anh ta cũng không dám ở một mình trong phòng này, nên đi theo Tôn Danh Dương về tiệm hoành thánh.

Tôn Danh Dương sắp xếp cho anh ta một bàn ở chỗ yên tĩnh, còn nói: “Muốn ăn gì uống gì cứ tự nhiên, nhưng không được ngừng viết chuyện. Tối nay tôi muốn thấy những chương bù lại cho khoảng thời gian trước!”

Tống Thanh nghe vậy thấy rất khổ sở: “Mỗi chương mấy chục nghìn từ, làm sao tôi viết ra được?”

Tôn Danh Dương nói: “Vậy anh cứ viết mười nghìn từ trước đi. Còn không đủ, tôi không bắt ma cho anh! Anh nghĩ cho kĩ đi nhé.”

Tống Thanh: “...”

Tác giả bị độc giả cưỡng ép, thật xấu hổ làm sao!

Tôn Danh Dương sắp xếp ổn thỏa cho Tống Thanh thì chạy vào bếp tìm Trình Tiểu Hoa.

“Tiểu Hoa, giúp với, giúp với!”

Lúc này đã sắp đến giờ cơm trưa, là lúc Trình Tiểu Hoa bận rộn nhất, thấy Tôn Danh Dương thì quẳng cho cái liếc mắt: “Giúp? Hả là anh giúp tôi

mới đúng? Thực phẩm ở bên kia còn chưa rửa sạch, mau giúp tôi rửa đi.”

Tôn Danh Dương nói: “Lát nữa rửa sau. Tiểu Hoa, cô có thể nói với điện hạ là tối nay đến nhà Tống Thanh kiểm tra giúp tôi được không?”

“Anh muốn nhờ anh ấy bắt ma giúp Tống Thanh? Lúc này không phải anh rất tự tin à?”

Tôn Danh Dương thở dài nói: “Vốn cho là một con ma bình thường thôi. Nhưng lúc này tôi đến nhà Tống Thanh lượn vài vòng đều không phát hiện ra gì cả. Có thể ẩn dấu đến mức mà quỷ sai không phát hiện ra thì sẽ là một con ma rất mạnh đấy. Hơn nữa, theo như lời Tống Thanh kể, nó có thể hiện hình trước mặt anh ta, chắc chắn là một con quỷ mạnh như Bạch Triêu Lộ. Bạch Triêu Lộ hung ác như vậy, quỷ sai đều phải báo lên cấp trên để cấp trên phái quan Tuần kiểm đến bắt đấy.”

Trình Tiểu Hoa: “Vậy anh cứ làm theo trình tự đó đi.”

Tôn Danh Dương: “Không được đâu! Ngoài việc thời gian lâu không nói thì tôi đã vỡ ngực cam đoan là sẽ giải quyết xong với Tống Thanh rồi. Giờ hay rồi, chẳng lẽ lại chạy đến nói là con ma đó rất mạnh, tôi đánh không được. Hay là anh chuyển nhà, trốn đi đâu đó một thời gian? Đây rất là mất mặt đấy, vè sau “Danh Dương sử sách” tôi làm còn có chỗ đứng trong giới tiểu thuyết được?”

Trình Tiểu Hoa bị gã nói ngơ luôn. Không rõ gã chỉ là độc giả thì có chỗ đứng gì?

Chẳng qua là đã ở chung lâu như vậy, cô cũng mạch tư duy của Tôn Danh Dương không bình thường, nên cũng lười nghĩ, chỉ nói: “Anh muốn nhờ điện hạ giúp thì tự đi nói với anh ấy là được. Anh cũng đâu phải không quen biết gì anh ấy đâu.”

Tôn Danh Dương nói: “Tính điện hạ như thế, giờ mà tôi nói thẳng với ngài ấy mà ngài ấy không đập tôi một phát thì mới lạ á. Người duy nhất có thể sai điện hạ làm việc, ngoài Diêm Vương ra chỉ có Tiểu Hoa cô thôi ạ.”

Tuy Trình Tiểu Hoa biết gã nịnh bợ mình, nhưng thấy vị trí của mình đã ngang hàng với Diêm Vương thì trong lòng cũng rất vui vẻ.

“Vậy được rồi, tôi sẽ nói với anh ấy giúp anh, nhưng anh ấy có chịu hay không thì tôi không dám chắc.”

“Tiểu Hoa của chúng ta là ai? Bông hoa duy nhất của tiệm hoành thánh đấy! Cô mà nói thì làm sao điện hạ lại không đồng ý cơ chứ! Nếu mà không được thì sau có cũng đừng cho ngài ấy lên giường ngủ!”

Tôn Danh Dương không để ý, Cảnh Thù vừa từ trên tầng đi xuống, nghe được nửa câu cuối, nhướn mày: “Ai không cho ai lên giường ngủ?”

Tôn Danh Dương cả kinh: “Là bạn gái tôi không cho tôi lên giường!”

“Người mà có bạn gái? Lúc nào? Ai bị mù thế? Cảnh Thù nhìn Tống Thanh đang gõ chữ bên ngoài: “Người cong thật rồi à?”

Tôn Danh Dương vội vàng biện giải: “Tôi không... Ngài đừng nói lung tung. Tôi đang nói là bạn gái, bạn gái tương lai, không phải bạn trai!”

Chương 136

Hơn 12 giờ đêm, Tôn Danh Dương lôi Tống Thanh về nhà. Vốn Tống Thanh định chờ trong phòng sạch sẽ mới về nhưng Tôn Danh Dương lại nói: "Nhỡ mà đối phương là nhắm vào anh, anh không về nhà sẽ không xuất hiện, vậy chúng tôi tốn công vô ích rồi."

Mãi cho đến khi đứng trước cửa phòng vẫn không thấy Cảnh Thù đi theo. Đến khi cửa vừa mở thì Cảnh Thù lại đột nhiên xuất hiện.

Tống Thanh vô cùng kinh ngạc, đang muốn hỏi hẵn đến lúc nào, sau đó lại nghĩ lại người ta có thân phận gì, khẳng định là có cách đi đường khác biệt nên cũng không hỏi nhiều, chỉ đón họ vào, mời ngồi rồi đi pha trà cho bọn họ.

"Đừng nhảy nữa, nếu bị bỏng tay thì mấy ngày nữa làm sao mà viết truyện được?" Tôn Danh Dương nhìn thấy khó chịu, kéo Tống Thanh ngồi xuống sofa, nhưng quá dùng sức nên ngã nhào lên người Tống Thanh, cả hai cùng ngã xuống sofa, bốn mắt nhìn nhau, mũi chạm mũi, tư thế vô cùng ái muội.

Tống Thanh đỏ mặt: "Anh, không phải anh nói anh không cong à?"

Tôn Danh Dương như bị sét đánh, vội vàng bật dậy: "Cái gì cơ? Không được nói lung tung!" Sau đó chạy qua ghế đối diện ngồi, nhìn Cảnh Thù nói: "Điện hạ, người nhìn rõ mà đứng không? Tôi chỉ là không cẩn thận thôi."

Cảnh Thù lạnh nhạt nói: "Ừ, là không cẩn thận. Nhưng có phải cố ý không cẩn thận hay không thì bản quân làm sao mà biết được?"

Tôn Danh Dương sốt sắng: "Điện hạ, tôi không..."

Cảnh Thù nói: "Địa phủ Tư không quản lý cuộc sống cá nhân của viên chức, bản quân cũng không cố hủ đến như vậy."

"Không phải..."

Cảnh Thù bỗng nhiên quát: "Bản quân đã bảo là kẻ xác người rồi, nói lắm lời thế? Chẳng lẽ còn muốn để bản quân ngồi đây xem các người chơi trên sô pha à?"

Tôn Danh Dương bị quát, ngoan ngoãn ngồi yên, trong lòng cảm thấy bất lực. Gã không biết trong lòng Cảnh Thù lại càng sâu hơn. Lão Tôn này, tính tình tham lam, không thu tiền của tên tác giả kia mà vẫn tận tâm tận lực đến bắt ma giúp? Cái sự khác thường này, Cảnh Thù vốn cũng không thèm để ý. Đêm nay đến đây cũng là nể mặt Tiểu Hoa, không ngờ lại được chứng kiến... gian... tình.

Tuy rằng Cảnh Thù không kì thị nhưng hẳn vẫn là một tên trai thẳng, vô cùng phản cảm hai người kia ái muội trước mặt mình. Đã thế lại còn làm như hắn bị mù, muốn giải thích, muốn che giấu sự thật nữa chứ. Nếu không phải Tiểu Hoa cũng thích đọc truyện Tống Thanh viết, hy vọng chuyện trong nhà anh ta sớm được giải quyết ổn thỏa để anh ta chuyên tâm viết truyện thì Cảnh Thù sớm đã biến khỏi nơi này rồi.

Đèn trong phòng đã tắt, chỉ còn chút ánh sáng từ cửa sổ len lỏi vào, chiếu vào cảnh vật mờ mờ ảo ảo. Thời gian chậm rãi trôi qua, ba người ngồi ở sô pha, đều có tâm sự riêng nên không ai nói gì. Không biết bao lâu sau, vẫn không có động tĩnh gì. Tôn Danh Dương nhin không được, hỏi nhỏ: "Điện hạ, thứ kia có phải phát hiện ra chúng ta ở đây nên không dám tới không?"

Cảnh Thù nói: "Không phát hiện được, bản quân đã tạo một kết giới ở đây rồi, không thể phát hiện được."

Tôn Danh Dương nói: "Vậy cũng quá kì quái rồi, còn hai tiếng nữa là trời sáng mà nó còn chưa xuất hiện. Chẳng lẽ thứ đó muốn nghỉ một ngày?"

Cảnh Thù ngẫm nghĩ, hỏi Tống Thanh: "Những lần gặp cái thứ kia, anh như thế nào? Có quy luật gì đặc biệt không?"

Tống Thanh nhớ lại, nói: "Cũng không có gì đặc biệt cả. Mỗi ngày tôi viết truyện xong thì về phòng đi ngủ. Một lần gặp phải nó thì đầu là nửa đêm tỉnh dậy rồi thấy. Một lần là túm chân, một lần là sửa bản thảo của tôi. Chẳng lẽ cũng giống như thầy giáo già kia, thích chấm bài tập?"

Tôn Danh Dương nói: "Cũng có thể! Hôm nay anh viết chương mới ở trong tiệm hoành thánh rồi, buổi tối không viết, cũng không thấy đi ngủ nên nó không xuất hiện. Không phí lời nữa, anh mau mở máy tính lên, tùy tiện viết mấy dòng rồi về phòng ngủ đi!"

Vì thế, Tống Thanh đứng dậy mở đèn phòng khách, viết tiếp đoạn ban ngày đang viết dở, sau đó gặp máy tính lại, như mọi ngày về phòng ngủ đi ngủ.

Hai ngày nay ngủ không ngon giấc, ban ngày ở tiệm hoành thánh còn bị Tôn Danh Dương bắt viết một chương dài. Anh ta sắp không trụ được nữa rồi, hơn nữa, lại có Tôn Danh Dương và Cảnh Thù ở đây, nổi bất an, sợ hãi trong lòng cũng bớt đi rất nhiều. Vừa nằm xuống giường không bao lâu đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Lúc này, rèm cửa sổ hơi lay động.

Đêm nay, cửa sổ đã được đóng lại, thế mà trong phòng lại nổi gió, không chỉ làm rèm cửa lay động mà còn khiến ga giường rũ xuống cũng phấp phới theo. Trận gió kia, tựa như từ dưới giường lan ra khắp phòng.

Gió thổi, một cái bóng đen chậm rãi bò từ dưới giường ra, tóc dài quét đất, móng tay cũng rất dài, theo động tác bò mà ma sát với sàn nhà tạo ra thứ âm thanh khó nghe.

Bóng đen bò ra khỏi gầm giường, đứng thẳng lên, chỉ có thể mơ hồ thấy bóng dáng đó đang đứng ở bên giường không động đậy. Tuy rằng không nhìn được biểu cảm, nhưng có thể tưởng tượng ra nó đang nhìn chằm chằm vào Tống Thanh.

Cũng không biết có phải là cảm giác được gì không mà Tống Thanh bừng tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy cái bóng người kia. Mới đầu còn tưởng là Tôn Danh Dương, lại thấy tóc của đối phương rất dài, còn có rất nhiều tóc đang phủ lên mặt, lên cổ mình, lạnh lẽo vô cùng.

Tống Thanh sợ đến mức tim suýt ngừng đập, gào lên: "Anh Tôn cứu với!" Cùng lúc đó, theo bản năng lùi sang một bên, ngã xuống giường một cái rầm.

Lúc này, không biết ai bật đèn, trong phòng nháy mắt đã sáng trưng. Bóng đen đứng cạnh giường bị kinh động, chuẩn bị chạy trốn thì nghe thấy Cảnh Thù quát một tiếng: "Còn dám chạy!"

Còn chưa nói hết câu, hắn đã tóm được con ma đó.

Tôn Danh Dương đi qua ngó một cái, ngạc nhiên nói: "Đây là loại ma quỷ gì thế? Sao không có âm khí?"

Tống Thanh cũng vội bò lên, đánh bạo tiến lên hai bước nhìn xem, thấy Cảnh Thù đang giữ một con ma mặc đồ cổ trang, không biết có bao nhiêu tầng tầng lớp lớp quần áo nhưng vẫn có thể thấy dáng người rất đẹp. Tóc đen mượt như tơ, trên đầu còn có trang sức bằng vàng. Khuôn mặt nhìn nghiêng có chút quen mắt nhưng lại không nhớ qua từng gặp ở đâu. Đúng lúc đó, ma nữ cũng quay đầu, oán hận nhìn anh ta. Ánh mắt tràn đầy oán hận cùng phẫn nộ, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tống Thanh cảm thấy mình nhất định đã chết hơn một nghìn lần.

Nhưng thứ khiến anh ta kinh hãi là khuôn mặt nó. Vốn dĩ là một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng không biết tại sao mà trên khuôn mặt đó lại đầy những vết dao. Chỗ dao khoét sâu máu thịt lẫn lộn làm người ta không dám nhìn thẳng. Chỗ nông thì máu loãng đang không ngừng rỉ ra.

Tống Thanh chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy da đầu gật gật, vội chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

Thứ kia oán hận mở miệng: "Sao mày không dám nhìn tao?"

Tôn Danh Dương thấy lạ: "Cô có mối thù gì với anh ấy? Sao lại ám người ta? Ám thôi còn chưa đủ, còn muốn sửa bản thảo của người ta? Chẳng lẽ cô có đam mê chấm bài tập?"

Thứ kia nói: "Cừu oán? Mấy người xem hẳn biến tôi thành bộ dáng ma quỷ này mà tôi còn không được hận à? Hận mình không có đủ năng lực, bằng không tôi đã giết tên khốn này nghìn vạn lần!"

Lúc nói đến "chết một nghìn lần, một vạn lần" cũng là nghiêng răng nghiêng lợi, dùng hết sức lực mà nói, mỗi một chữ đều làm Tống Thanh sợ hãi.

Tôn Danh Dương càng thấy lạ, hỏi Tống Thanh: "Rốt cuộc anh làm gì đắc tội người ta thế? Chẳng lẽ kiếp trước anh là Trần Thế Mỹ, giết vợ à?"

Tống Thanh vội nói: "Chuyện kiếp trước làm sao tôi nhớ được? Cô nương, có phải cô nhận sai người không? Chuyện kiếp trước tôi không nhớ rõ nhưng tôi cảm thấy bản thân mình không có khả năng làm những việc ác độc như vậy."

Thứ kia nói: "Mày còn không ác độc à? Giết tao còn chưa đủ, còn làm tao bị hủy dung, xương cốt bị nghiền thành tro. Mày không biết tao à? Ha ha, mỗi ngày mày đều hành hạ tao đến chết đi sống lại trong truyện, vậy mà bây giờ lại nói không biết tao là ai à?"

Tống Thanh không hiểu, Tôn Danh Dương choáng váng, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, đờng thanh nói: "Cô là A Âm!"

Đây là lần đầu tiên Tôn Danh Dương gặp phải chuyện này, trong lòng vừa sợ vừa thấy lạ, tò mò nhìn Cảnh Thù.

Cảnh Thù giải thích: "Là linh hồn của chữ viết. Nó có linh khí, có thể ghi lại những hỉ nộ ái ố. Mà tuy rằng truyện Tống Thanh viết chỉ là hư cấu, nhưng do được phổ biến nên tích góp từng chút từng chút một linh khí, cũng giống như có sức mạnh từ tín ngưỡng, lại thêm nó vốn có oán hận và chấp niệm quá nặng nên sinh ra hồn phách. Nhưng thời gian ngắn, lại không có ba hồ sấu phách duy trì nên không quá mạnh. Nếu không thì với sự oán hận mạnh mẽ như vậy, chắc Tống Thanh đã chết từ lâu rồi."

Tống Thanh nghe giải thích, lại nhìn bộ dáng của A Âm, đây không phải là hình ảnh sau khi cô bị hủy dung, chết thảm, hàng đêm đều bò ra từ gầm giường của kẻ thù mà anh ta viết trong truyện sao?

Lúc viết văn, anh ta chỉ quan tâm đến sự kịch tính, đối với nhân vật của mình, đôi lúc anh ta cũng có chút tình cảm nhưng dù sao, anh ta vẫn coi là hư cấu mà thôi. Có đôi khi vì để làm tăng thêm kịch tính và cảm xúc cho độc giả, anh ta cũng sẽ cố gắng viết những dòng bi thảm nhất cho cuộc đời của nhân vật.

Mà nhân vật bị hành hạ thê thảm nhất trong truyện của anh ta chính là A Âm này, hơn nữa, không phải chỉ thảm một kiếp mà là s ầu thảm ba đời ba kiếp luôn!

Cuối năm bận quá mn ạ :3 chương này chém hơi nhiều :v

Chương 137

Dưới giường có ma

Kiếp thứ nhất:

A Âm yêu thầm biểu ca thanh mai trúc mã, nhưng người trong lòng biểu ca lại là con gái của kẻ thù. A Âm biết biểu ca chỉ coi mình là muội muội nên không những không để lộ tâm ý mà còn nhiều lần giúp đỡ biểu ca chuyển thư tình.

Bởi vì gia đình hai bên có thù oán, hai người bọn họ không thể ở bên nhau nên nhờ sự giúp đỡ của A Âm, biểu ca dẫn theo người hấn yêu bỏ trốn. Trong lúc bỏ trốn, một mũi tên bay về phía biểu ca. A Âm lao đến, đẩy biểu ca của nàng ra, đỡ cho hấn một mũi tên. Biểu ca sợ hãi hỏi nàng: "Sao muội lại ngốc như vậy?" A Âm hấp hối, nắm chặt tay biểu ca dùng chút sức lực cuối cùng nói: "Bởi vì muội yêu huynh nên cam tâm tình nguyện".

Kiếp thứ hai:

Kiếp này A Âm là hoa khôi của một thanh lâu còn biểu ca chuyển thế thành con cháu trong gia đình quan lại. Đời này không phải là đơn phương ôm mối tương tư mà hai người họ yêu nhau, yêu đến chết đi sống lại. Nhưng thân phận khác biệt, chàng thiếu niên ấy bị gia nhân bắt nhốt ở nhà. A Âm khổ sở chờ đợi hơn một năm, cuối cùng u uất sinh mệnh mà chết.

Kiếp thứ ba:

Ở kiếp này A Âm là một công chúa, người yêu hai kiếp của nàng trở thành một tướng quân. Thân phận hai người tương xứng lại nhất kiến chung tình nên nhanh chóng được hoàng đế tứ hôn. Nhưng ngay trước ngày diễn ra

hôn lễ, chiến tranh nổ ra. Tướng quân phải xuất chinh, A Âm bị bắt đi hòa thân. Trước ngày thành thân, A Âm biết được quốc gia đã bị diệt vong còn người nàng yêu đã chết trận. Quá mức tuyệt vọng, A Âm đã lựa chọn tự sát. Đáng tiếc, nàng không những không tự sát thành công mà còn làm cho đối phương tức giận. Gã ta dùng mọi biện pháp ác độc nhất tra tấn nàng, rạch mặt nàng. Sau đó ném nàng vào quân doanh làm quân kỹ. Cuối cùng A Âm bị tra tấn đến chết.

Sau khi chết A Âm hóa thành lệ quý, mỗi tối đều từ dưới giường kẻ thù bò ra, mong giải nỗi hận trong lòng.

Tình tiết như vậy đều do Tống Thanh nghĩ ra để thêm phần kịch tích cho câu chuyện nhưng hẳn không thể nào tưởng tượng được, đến cuối cùng A Âm loại bò ra từ dưới giường của chính mình.

Thấy nhân vật mà mình hư cấu cũng có cảm xúc, hơn nữa những thống khổ kia đều do mình thêm tăng thêm cho nàng, Tống Thanh cảm thấy rất áy náy: "Xin lỗi cô. Tôi không hề biết chữ viết cũng có thể có linh hồn."

A Âm không có đủ khả năng tạo ra tổn thương cho Tống Thanh, nàng chỉ có thể dọa唬 một chút, sửa lại bản thảo của hắn, tránh hắn viết thêm cho nàng kiếp thứ tư, kiếp thứ năm đầy thâm.

Nỗi oán hận của nàng không thể nào chỉ vì một câu xin lỗi của hắn ta mà tan biến được, nàng căm hận nói: "Yêu mà không được ở bên nhau còn chưa đủ khổ hay sao? Người còn tìm người hủy dung ta, làm ta bị hàng nghìn hàng vạn người chà đạp, chịu hết mọi tra tấn mà chết. Người càng viết càng hăng. Còn ta thì sao? Ta chịu bao nhiêu bi thảm, bao nhiêu thống khổ, người có biết không?"

Lúc này nếu như không phải Cảnh Thù đã dùng phép Định thân, nếu như không phải khả năng của mình còn yếu, không có cách nào đả thương đến người còn sống, nàng đã nhào qua để cho hắn ta ném thử cảm giác bị rạch mặt sống như thế nào.

Tuy rằng A Âm là nhân vật do Tống Thanh tạo ra, nhưng thấy nàng giương nanh múa vuốt, muốn xé xác mình, hắn vẫn thấy rất đáng sợ. Tống Thanh

không tự chủ được trốn đến sau lưng Tôn Danh Dương: "Anh Tôn có thể nghĩ cách tiễn nàng đi được không?"

Vốn dĩ, Tôn Danh Dương đã đồng cảm với nhân vật A Âm này rồi. Hiện giờ lại còn tận mắt nhìn thấy dáng vẻ của nàng thì càng thêm đau lòng, nhịn không được mà trách cứ Tống Thanh: "Ai bắt anh viết truyện bi thương như vậy làm gì? Lão Tôn ta đã tốn không biết bao nhiêu là nước mắt, giờ anh mới biết viết bi kịch không tốt hả? Hừ! Đáng đời!"

Tống Thanh tội nghiệp nói: "Anh Tôn, cầu xin anh hãy giúp tôi đi mà. Tôi cũng không phải cố ý đâu. Tôi đâu biết được cô ấy sẽ chui từ trong sách ra chứ."

A Âm nói: "Không chỉ mình ta, những nhân vật khác trong truyện của người đều bị người hành hạ đến thâm. Nếu không phải chưa đủ khả năng chui ra thì người đã chết nhìn lẫn rồi!"

Tống Thanh: "Tôi..."

Tuy rằng Tôn Danh Dương thương A Âm nhưng cũng biết A Âm không thể ở trên thế gian lâu được, ngay lập tức hỏi Cảnh Thù: "Điện hạ, tiếp theo nên làm gì bây giờ? A Âm không có đủ ba hồn bảy vía, không thể xuống Âm Phủ được. Chẳng lẽ cứ để cô ấy ở đây tiếp tục hù dọa người khác sao?"

Khi nói chuyện còn không quên nhìn chằm chằm vào Tống Thanh, Tống Thanh sợ run lên, vội nói: "Đừng để cô ấy tiếp tục ở đây. Tôi sợ lắm!"

Nhảm nhí, ai lại đi muốn có một thứ người không ra người, ma không ra ma ở dưới gầm giường của mình cơ chứ? Huống chi A Âm là vì Tống Thanh mà xuất hiện, cho dù hẳn có chuyển nhà thì chắc chắn cô ấy cũng vẫn đi theo.

Cảnh Thù nói: "Biện pháp đơn giản nhất chính là đánh bay hồn phách."

Lúc viết sách, Tống Thanh có thể ngược đãi người ta đến chết đi sống lại nhưng trong đời thực, hẳn lại rất mềm lòng. Nghe vậy thì không nhịn được

mà nói: "Không tốt đâu? A Âm bị tôi làm cho thảm hại như vậy, không thể lại làm vậy với cô ấy được. Dù sao giờ cô ấy cũng đứng trước mặt tôi như này, không phải là con cháu."

A Âm nghe vậy không những không cảm kích mà còn cười lạnh lùng: "Giả nhân giả nghĩa! Người nghĩ là nói như vậy thì ta sẽ không hận người nữa sao? Nếu như ta có thể trưởng thành, đủ khả năng giết người, ta nhất định băm người thành trăm mảnh. Không được, trước khi giết chết người, ta sẽ đem người đến kỹ nam quán, cho người bị người làm nhục!"

Nghe vậy, Tôn Danh Dương run sợ trong lòng. Đúng là không nên đắc tội với phụ nữ!

Gã thở dài: "A Âm, nàng hồ đồ quá. Cho dù trong lòng có nghĩ vậy thì cũng đừng nói ra chứ. Nữ nhân mà, phải vờ đáng thương thì cơ hội sống sót mới cao."

A Âm chỉ hừ lạnh, không thèm để ý đến gã.

Lại thấy Tống Thanh nói: "Nếu như A Âm có thể chịu nhịn cầu toàn thì lúc nghe tin nước mất nhà tan, đã giả vờ yếu đuối sau đó tìm cơ hội trả thù. Như vậy có lẽ tôi đã không viết tình tiết tự sát kia rồi."

Tôn Danh Dương nói: "Anh cũng hiểu nàng quá nhỉ. Thế nào, muốn giữ nàng lại, để nàng tiếp tục cùng anh không?"

Tống Thanh hỏi Cảnh Thù: "Thật sự không còn cách nào khác sao?"

Cảnh Thù nói: "Trừ khi oán niệm của nàng tiêu tan, không có oán niệm làm chỗ dựa, năng lực của nàng ta sẽ suy yếu, không có cách nào tiếp tục ở trong thế giới thực, chỉ có thể quay lại trong sách."

Tôn Danh Dương xoa cằm, lắc đầu thở dài: "Oán hận suốt ba đời ba kiếp, rất là nặng đấy. Lấy gì để triệt tiêu giờ? Chẳng lẽ thật sự phải dùng mệnh của Tống Thanh sao?"

Tống Thanh vẫn còn muốn sống, động não một lát đã nghĩ ra được một cách: "Tôi sửa bản thảo! Xóa hết những bất hạnh trước đó có được không?"

Cảnh Thù nói: "Những đoạn trước đó đều đã được đăng tải, đã nhập vào trí não của người khác. Cho dù anh có sửa cũng chỉ là tạo ra hai kết cục. Cho dù có một nhóm người tin vào cái kết có hậu thì đa số vẫn tin vào kết cục bi thảm như lúc đầu. Sức mạnh của niềm tin vẫn còn."

Tống Thanh suy nghĩ rồi nói: "Có cách rồi. Chuyện của A Âm, kiếp thứ ba là thể thảm nhất. Tôi sẽ sửa lại một ít nội dung của kiếp thứ ba. Ví dụ như tướng quân chưa chết, hẳn biết kết cục bi thảm của A Âm thì tìm một đạo sĩ, triệu hồi linh hồn của A Âm. Từ đó về sau mang theo hồn phách của A Âm, hai người mãi bên nhau. A Âm, cô yêu anh ta ba đời ba kiếp nhưng đều không thể ở bên nhau, tôi biết đây mới là tiếc nuối lớn nhất của cô. So với việc mất nước, bị hủy dung, tin tức tướng quân chết trận càng làm cho cô bi thương hơn."

A Âm rũ mắt, im lặng rồi thấp giọng hỏi: "Ba đời ba kiếp đều bỏ lỡ, còn có thể bên nhau được sao?"

Tống Thanh thấy vẻ mặt này của cô, biết chuyện này vẫn còn cách cứu vãn nên vội nói: "Tôi là tác giả, tôi nói anh ta không chết thì chính là không chết. Tôi nói hai người có thể ở bên nhau thì nhất định có thể ở bên nhau. Chuyện đã xảy ra rồi, tôi không có cách nào vãn hồi nhưng chuyện sau đó, tôi nhất định sẽ cho hai người một kết cục trọn vẹn nhất."

Oán hận trong mắt A Âm có giảm đi một chút, cô hy vọng có thể gặp lại người đàn ông mà cô yêu suốt ba kiếp kia, hy vọng có thể tiếp tục mối duyên cùng chàng.

Suy nghĩ một lát, A Âm lại nói: "Người ma khác biệt, cho dù có thể ở gần nhau thì vẫn sẽ cảm thấy tiếc nuối. Tôi muốn một cuộc đời không có gì phải tiếc nuối!"

Có thể tìm ra mong muốn quan trọng nhất, như vậy càng dễ thương lượng. Tống Thanh vội vàng nói: "Được, được!"

Vừa đồng ý thì lại khổ tâm nói: "Nhưng trong truyện đã viết đến đoạn A Âm chết, còn biết thành quỷ đi giết kẻ thù rồi. Tôi cũng đâu thể viết A Âm chỉ ngất đi được? Ngất đi thì làm sao biến thành quỷ được? Logic như vậy không ổn, độc giả sẽ chửi chết tôi mất!"

A Âm nói: "Người bị chửi chết thì có liên quan gì đến ta đâu? Tóm lại, nếu người không thể làm theo yêu cầu của ta, nổi oán khí trong lòng ta không có cách nào tiêu trừ được đâu!"

Tống Thanh còn chưa kịp nghĩ ra cách đã thấy Tôn Danh Dương vỗ đùi nói: "Này dễ ẹc. Viết tướng quân chết, A Âm cũng chết. Nhưng sau khi tướng quân chết thì trở thành quỷ sai, hơn nữa còn được phân đến bắt hồn ở chỗ A Âm chết. Trong lúc bắt hồn thì bắt được hồn của A Âm. Hai người gặp mặt, biết bao nhiêu là tâm sự đúng không? Kết quả cuối cùng thì là tướng quân nghĩ cách giúp A Âm trở thành quỷ sai. Bởi vậy, không phải chỉ là một đời ở bên nhau mà là đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn bên nhau. Về phần làm thế nào giúp A Âm làm quỷ sai thì phải xem khả năng của anh rồi."

A Âm cũng liên tục gật đầu: "Được, ta muốn cái kết cục này! Làm người quá mệt mỏi, làm quỷ sai tốt hơn."

Tống Thanh nhìn thấy Tôn Danh Dương đắc ý, rất muốn nói một câu: "Đây, bút đây, anh giỏi thì viết đi!"

Nhưng A Âm đã đồng ý, anh ta cũng chỉ có thể chấp nhận. Dù sao cũng không ảnh hưởng đến tổng thể, hơn nữa kết thúc như vậy cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Xuất phát từ áy náy, lại hy vọng sớm giải quyết chuyện này, Tống Thanh mở máy lên, cả ngày hôm đó chỉ ngồi gõ chữ, viết xong câu chuyện của A Âm. Trong câu chuyện, A Âm dùng thuốc của Âm Phủ, khôi phục lại dung mạo cũ, rồi cùng tướng quân nắm tay nhau trở thành quỷ sai.

Việc đến đây coi như đã giải quyết xong, nhưng không được vài ngày, Tống Thanh lại bắt đầu loạn cào cào lên.

Lúc Tôn Danh Dương giận điên lên tìm đến Tống Thanh thì anh ta đau khổ nói: "Câu chuyện tiếp theo tôi không biết phải viết như nào đây. Viết truyện hài hước thì không thống nhất với những truyện đầu. Viết bi kịch thì tôi sợ lại gặp phải một A Âm thứ hai. Trái tim bé nhỏ này của tôi không chịu nổi kích thích lớn đâu."

Tôn Danh Dương ngẫm nghĩ, rồi hai mắt sáng trưng lên: "Có cách rồi! Tôi đây đã làm quý sai suốt mấy trăm nay, đã mắt thấy tai nghe rất nhiều truyện. Tôi cho anh làm tư liệu nhé!"

Tống Thanh vô cùng vui mừng: "Quá tốt rồi! Như vậy tôi sẽ không sợ tình tiết nhảm nhí nữa. Mau, mau kể cho tôi nghe đi!"

Tôn Danh Dương suy nghĩ, háng giọng, chậm rãi kể: "Chuyện đầu tiên nhé, là hơn bốn trăm năm trước, khi đó vẫn là những năm cuối triều đại nhà Minh. Ở một trấn nhỏ tên Lưu Vân, có một tú tài, lớn lên ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, một bụng thi thư, có thể coi là một kì tài hiếm thấy. Tú tài này họ Tôn, tên Danh Dương...."

Tôi đã dùng soạn văn bản bằng giọng nói == mà cực quá các cô ạ. Nên lại gõ gõ. Haiz, tưởng tượng mình edit truyện H mà edit bằng giọng nói thì thật hạn hời nhỉ :v

Chương 138

Trấn Lưu Vân là một thôn trấn nhỏ, không có nhiều dân cư cho lắm. Trong trấn có một trục đường chính xuyên suốt toàn trấn, một nhà đốt pháo thì toàn trấn đều nghe thấy.

Tại trấn này, cái danh hiệu Tú tài mà Tôn Danh Dương đạt được cũng được coi là hiển hách dù rằng từ lúc gã mười tám tuổi đỗ tú tài cho đến suốt bảy, tám năm sau vẫn không đỗ nổi thi Hương. Một chút tiền tài mà tổ tiên gã tích góp được cũng vì khoảng thời gian dài mài kinh sử này mà hao tán hết. Nhưng nhờ cái danh tú tài mà gã vẫn rất được tôn trọng. Cho dù nhà gã nghèo đến mức ngoài bốn bức tường trông không ra thì vẫn có rất nhiều gia đình muốn gả con gái cho gã.

Ví như hôm nay, nương của gã đem hai bức họa vẽ nữ nhi nhà họ Trương đến cho gã xem: "Nhi tử, vì nương thấy hai vị cô nương này không tũ. Con xem thử xem, nếu ưng ai thì nương sẽ đến cửa đề thân giúp con".

Tôn Danh Dương liếc nhìn một cái rồi nói: "Béo quá? Còn có hai má nhô cao, ánh mắt dại ra, tướng mạo không tốt, không thích hợp để lấy làm thê tử".

Tôn mẫu thở dài: "Nhi tử, con đã trưởng thành rồi, Trương Tứ nhà bên kém con hai tuổi mà con nó đã biết cho gà ăn rồi đấy! Con cứ kén cá chọn canh như vậy, khi nào mới có thể thành gia? Vì nương còn đang chờ ôm tôn tử đây này".

Tôn Danh Dương chẳng hề để ý nói: "Nương chớ sốt ruột, chờ nhi tử công thành danh toại thì có thể cưới quý nữ danh môn rồi? Hiện tại đề thân quá sớm, sau này đỗ đạt nếu tể tướng muốn vờ con làm rể, nếu con bỏ vợ để lấy con gái tể tướng thì sẽ bị phỉ nhổ, nhưng nếu bỏ qua cơ hội này để cá

chép hóa r ồng thì lại rất có lỗi với chính mình. Để tránh tình huống rối rắm đó, chi bằng tạm thời không cưới thê tử!"

Tôn mẫu nói: "Con đã thi nhiều lần như vậy mà còn chưa đỗ, sao có thể tính xa như thế? Theo như ý con, nếu sau này vẫn tiếp tục không thi đỗ được thì chẳng lẽ con sẽ không thành thân luôn à?"

Tôn Danh Dương bị lải nhải quá nhiều, gã cảm thấy quá chán nản nên tìm một cái cớ để đi ra ngoài.

Vừa đi đến cổng nhà hàng xóm Trương Tứ đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, không khỏi nhủ thầm: "Ngày thường đến trưa muộn họ mới ăn cơm, sao giờ còn chưa tới trưa đã nấu nướng thế nhỉ?"

Nhà họ Tôn và nhà họ Trương chỉ cách nhau một bức tường, trẻ con hai nhà đều chơi với nhau từ khi còn nhỏ cho đến lớn, cũng được tính là thân quen. Thấy cửa chính nhà họ mở hé, Tôn Danh Dương không hề suy nghĩ mà đi vào, một câu "Trương Tứ ơi" còn chưa kịp gọi đã thấy trên bàn có bày mấy đĩa thức ăn, chay mặn đầy đủ, vô cùng đa dạng. Bốn chén cơm trắng bày bốn bên, giữa bát cơm còn cắm một chiếc đũa.

Vốn dĩ lúc này trong bụng Tôn Danh Dương đang không có gì, lại thấy thức ăn trên bàn nhiều như vậy, cũng không thêm nghĩ nhiều, rút đũa ra gấp một miếng thịt. Lúc vừa nuốt xuống miếng thịt kia, ánh mắt vô tình liếc thấy dưới bàn còn bay mấy cái lư hương, có mấy nén nhang đang cháy.

Tuy rằng Tôn Danh Dương chỉ lo đọc sách, không hiểu rõ những tập tục này nhưng nhìn thấy cảnh này, ngay lập tức nghĩ đến tập tục tế tổ ở mỗi gia đình sau tiết Thanh minh. Ngày hôm qua nương của gã còn làm một bàn đồ ăn để cúng bái cho những người thân đã mất. Mặc dù sau khi cúng xong thì có thể ăn, nhưng nếu hương chưa tắt thì cúng bái chưa xong, thế này là gã đang ăn vụng đồ cúng nhà người ta. Thật có chút không phải phép.

Ngay lập tức, Tôn Danh Dương cầm lại đôi đũa vào bát cơm, cúi đầu nói: "Đầu là hàng xóm láng giềng, các vị chớ trách, chớ trách".

Nói xong thì vội vội vàng vàng đi ra cổng, ai ngờ lại gặp Trương Tứ từ bếp đi ra. Trương Tứ còn mỉm cười nói: "Ôi, người đến vừa đúng lúc. Hôm nay nhà ta tề tề, nấu một bàn đầy đồ ăn. Chờ một lát tổ tiên ăn xong, chúng ta cùng nhau ăn nhé."

Nếu là ngày thường, Tôn Danh Dương sẽ không từ chối, nhưng lúc này đã quá thất lễ, gã làm gì còn tâm tư ở lại chờ ăn? Chỉ đành nói trong nhà đã nấu cơm rồi vội vàng rời khỏi.

Tôn Danh Dương vốn là người đơn giản, ngủ cũng rất tốt, đặt mình xuống giường là ngủ thẳng đến sáng. Nhưng tối hôm nay, gã ngủ không được ngon giấc cho lắm. Trong lúc mơ màng luôn cảm thấy bên tai có tiếng nói chuyện. Hình như có rất nhiều người đang nói với nhau cái gì đấy, nhưng cụ thể thì gã không nghe được. Lúc nửa mê nửa tỉnh, gã mở mắt ra, mượn ánh trăng chiếu qua cửa sổ, có thể lờ mờ thấy hai bóng đen đang ngồi bên giường.

Tôn Danh Dương nói: "Nương, đã khuya như vậy rồi còn tám chuyện gì thế, không để cho người ta ngủ sao?"

Dứt lời thì trở mình, tiếng ngáy lại vang vọng khắp phòng.

Hai bóng đen bên giường ngơ ngác, ngỡ ngàng.

Một cái nói: "Người này sao không sợ chúng ta?"

Cái khác nói: "Hừ, vậy dạy dỗ hẳn thêm chút nữa, xem sau này còn dám ăn vụng đồ của chúng ta nữa không!"

Sáng sớm ngày hôm sau Tôn Danh Dương mới tỉnh dậy, sau khi rửa mặt, gã mở một quyển sách ra, đứng bên cửa sổ, rung đùi đắc ý đọc sách nửa canh giờ, bỗng nghe thấy Tôn mẫu gọi hẳn lại ăn sáng. Tôn Danh Dương và nương gã đều không có thủ đoạn cao minh gì để mưu sinh. May mà có tài sản tổ tiên lưu lại nên mẫu tử hai người mới có thể ăn no mặc ấm.

Sáng nay Tôn mẫu làm bánh bao rau hẹ mà Tôn Danh Dương thích ăn

nhất. Tôn Danh Dương c ãn ãưa lên g ấp một miếng, ãưa lên miệng thổi ph ù ph ù mấy cái, ãang muốn há m òm cắn một miếng thì sau lưng giống như bị người ãẩy, cánh tay run lên, cả bánh bao lẫn ãôi ãũa ãều rơi xuống ãất. Tôn Danh Dương ãau lòng không thổi, nh ấp bánh bao lên, thấy trên mặt ãã phủ một lớp bụi b ấn, nh ấn cũng rơi ra, muốn thổi hết bụi b ấn ãi ãể ấn tiếp cũng không ãược.

Tôn m ấu thấy vậy thì ãẩy ph ần của mình qua: " ãã rơi r ấi thì ãừng ấn nữa. Nương vẫn còn, con ấn ãi!"

Trước nay Tôn m ấu nấu cơm chỉ vừa ãủ ãể tránh lãng phí. Mỗi l ần làm món này cũng chỉ làm hai cái, của nhi tử thì làm lớn hơn, của mình nhỏ hơn một ít, thêm cháo loãng nữa là ãủ ấn no.

Những chuyện khác Tôn Danh Dương có thể không biết ãiều nhưng gã vẫn biết thương nương mình, nên tất nhiên không chịu ấn ph ần kia của nương, chỉ nói: "Sáng nay con cũng không ãói lắm, ấn cháo là ãược r ấi."

ãứt lời bụng chén cháo lên, ãang ãịnh húp một miếng thì bỗng nhiên cảm thấy g ấp giống như bị ai v ỗ mạnh một cái, toàn bộ mặt gã ãều úp vào chén cháo, cháo loãng nóng bảo ãổ hết lên mặt gã, nóng ãến mức gã la lên oai oái. Chén cũng không c ần chắc nữa, choang một tiếng rơi vỡ trên mặt ãấy.

Tôn m ấu cảm thấy quái lạ: "Nhi tử, sáng nay con làm sao thế? Sao ấn một bữa cơm mà cũng không yên vậy?"

Tôn Danh Dương ãùng tay áo lau ãi nước cháo trên mặt, không trả lời câu hỏi của nương gã mà nhìn quanh nhà, không thấy một người ngoài nào. Quái lạ, sao vừa r ấi gã cảm thấy như có người ãẩy mình cơ chứ?

Tôn m ấu cũng chú ý ãến hành ãộng của nhi tử nên hỏi: "Rốt cuộc là làm sao?"

Tôn Danh Dương sợ nương lo lắng, lại cảm thấy chính mình nghi th ần nghi quỷ, mở miệng cười ha ha: "Không sao ãâu nương, có thể là lúc ngủ ãề lên tay, giờ tê m ỗi nên c ần bát ãũa không ãược chắc. Nương cứ ấn ãi

nhé, con đi huyện mua một chút đồ."

Sau khi giúp nương thu thập thỏa đáng, Tôn Danh Dương liền ngõ xe trâu của người trong trấn đi vào huyện thành. Huyện thành cách thôn trấn một đoạn đường, ngõ xe trâu đến giữa trưa mới tới nơi. Tôn Danh Dương không ăn sáng nên giờ đã đói cồn cào. Gã đi tìm một quán ăn nhỏ, chuẩn bị lấp đầy bao tử rồi mới đi mua đồ.

Tiểu nhị đi tới hỏi gã: "Khách quan muốn dùng gì? Chúng ta có mì, bánh bao."

Tôn Danh Dương không kén ăn, mà quán này gã đã đến mấy lần, đồ ăn rất hợp ý. Nhưng lúc này nhìn thấy lồng hấp bánh bao nghi ngút khói bốc lên, một bát mì thơm ngào ngạt được tiểu nhị bung đến cho thực khách, cùng những thực khách đang cầm đũa cầm cõ ăn kia, bỗng nhiên Tôn Danh Dương lại không thấy thèm ăn. Không chỉ thế, trong bụng còn có cảm giác lờm lờm. Dưới ánh mắt kì quái của tiểu nhị, Tôn Danh Dương đi như chạy trốn khỏi nơi đây mùi đồ ăn kia.

Trong huyện có rất nhiều đồ ăn, ăn vặt hay ăn chính đều có. Tôn Danh Dương đi mỗi nhà một lượt, không có ngoại lệ, gã đâu cảm thấy buồn nôn nhưng trong bụng lại đói đến khó chịu. Đầu óc gã càng lúc càng mơ hồ, mơ mơ màng màng mua đồ xong, lại mơ mơ màng màng đi trên đường một hồi cũng không tìm được món muốn ăn, nhưng cảm giác đói trong bụng càng lúc càng dữ dội, đến mức cảnh vật trước mắt đều mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ nữa.

Người đánh xe trâu trong trấn mua xong đồ, vốn muốn gọi Tôn Danh Dương cùng trở về. Tôn Danh Dương lại đi lướt qua người ta, giống như không nghe thấy tiếng gọi, vật vờ mà đi xa, bút, mực, sách mới mua cứ rơi dần theo mỗi bước chân.

Khi mặt trời lặn xuống phía Tây, ống khói của mỗi nhà đều có một tầng khói nhẹ. Tôn mẫu đã làm xong cơm, ngõ ở ghế ngoài cửa một lúc lâu vẫn chưa thấy nhi từ trở về mà cái người đi cùng Tôn Danh Dương kia lại chạy đến báo tin: "Đại thẩm, thẩm mau đi tìm Tôn tú tài đi, hắn có chút không

Ồn! Cháu gọi hấn mà hấn không để ý, một người lấm bẫm đi mất tiêu."

Tôn mẫu nghe vậy thấy không ổn, chạy đi hô hoán hàng xóm giúp tìm nhi tử. Ước chừng đến giữa khuya, đoàn người hơn mười người cuối cùng cũng tìm thấy Tôn Danh Dương trong bãi tha ma.

Đầu tóc gã rối bù, y phục xộc xệch, dựa vào phần mộ người khác làm cái gì đấy. Tôn mẫu đến gần gọi một tiếng, Tôn Danh Dương mới giật mình quay ngoắt lại, mọi người mới thấy gã đang bưng một bát cơm cúng lên ăn. Nhìn thấy có người đến gần, gã sợ người ta tranh đồ ăn, càn và lấy và để, lừa hết đồ ăn trong bát vào miệng. Hành động cùng vẻ mặt tối tăm của gã, quả thực có chút giống ma đói.

Người tới tìm gã đầu bị dọa đến sắc mặt trắng bệnh, mặc dù Tôn mẫu cũng bị dọa sợ nhưng lại càng lo lắng cho nhi tử. Bà vọt qua, hất chén cơm đi, cùng thôn dân lôi hấn về nhà. Dọc đường đi, Tôn Danh Dương luôn miệng kêu lên: "Ta đói, cho ta ăn, cho ta ăn!"

Chương 139

Về tới nhà, Tôn mẩu tìm dây thừng trói chặt Tôn Danh Dương lại, sau đó vội vàng đi tìm bà cốt* trong thôn đến xem giúp

*Bà cốt: Người đàn bà có khả năng đặc biệt, có thể cho thần linh, ma quỷ, hồn người đã chết mượn thể xác (xương cốt) của mình trong chốc lát, qua đó nói các linh hồn này có thể phán bảo, giao tiếp với người đang sống. Bà cốt cùng với ông đổng là những người theo tín ngưỡng đổng cốt.

Bà cốt này rất nổi tiếng trong vùng, phàm là chuyện có liên quan đến tà khí, người trong thôn ngày lập tức nghĩ đến bà.

Sau khi đến, bà cốt chỉ nhìn một cái đã nói là bị ma nhập. Nhờ người tìm đến cảnh liểu, không do dự mà quát lên người Tôn Danh Dương một lúc lâu. Đánh đến mức gãy mấy cành, Tôn Danh Dương kêu rên không dứt, Tôn mẩu khóc lóc mãi. Vất vả một lúc lâu, bà cốt lau mồ hôi trên trán nói: "Được rồi, vong đã bị đánh đuổi đi rồi. Nhưng vẫn phải đốt giấy tiền vàng mã, tránh lại bị ám."

Tôn mẩu vội vàng cảm tạ bà cốt rồi dựa theo lời bà cốt làm những việc còn lại.

Sau đó, Tôn Danh Dương sốt hai ngày hai đêm, đến ngày thứ ba mới tỉnh lại, gã không nhớ được chuyện đã xảy ra, chỉ cảm thấy lúc đó mình rất đói, muốn ăn cơm, sau đó chạy đi tìm cơm ăn.

Tôn mẩu lại dò hỏi một thôi một hồi, Tôn Danh Dương mới kể lại chuyện gã ăn nhàn ở cửa nhà Trương Tứ. Kết quả là không tránh khỏi bị Tôn mẩu trách mắng, nói gã đọc sách đến ngu ngơ luôn, sao ở cửa mà còn không nhận ra.

Chuyện này cứ vậy mà qua đi, Tôn Danh Dương vì kì thi hương kế tiếp mà trở nên rất bận rộn. Gã đã thi hương hai lần rồi. Lần đầu tiên do ăn phải đồ bị ôi thiu mà mới làm được một nửa bài thì bị tiêu chảy, chạy đi chạy lại đến mất cả sức, tất nhiên là cũng không thi đỗ nổi. Lần thứ hai rất thuận lợi nhưng lúc yết bảng, gã vẫn thi trượt. Lần này, đã ba năm trôi qua kể từ lần thi trước, trong ba năm này, Tôn Danh Dương hằng hái đọc sách, muốn đỗ đầu. Nào ngờ đâu đến mấy ngày trước cuộc thi, triều đình ra thông báo hủy thi. Không có cách nào khác, binh lính nhà Thanh đã vượt qua biên giới, nước không yên ổn, nào còn tâm tư thu xếp việc thi cử?

Tôn Danh Dương rất buồn bực, ngày nào cũng mắng chửi quân xâm lược. Chiến trường nhanh chóng lan rộng, không bao lâu đã đánh tới nơi gã ở. Người trong trấn đầu nói, quân xâm lược là ác quỷ hiện hình. Bọn chúng đi đến chỗ nào là cướp của, giết người, đốt nhà, chuyện ác nào cũng làm. Thành chủ vì thủ thành, không đầu hàng, đến lúc bọn chúng vào được thành đã điên cuồng chém giết. Tin tức huyện thành bị chiếm được truyền đến, dân trong trấn vội vàng di tản.

Trước kia, tuy rằng nhà họ Tôn không quá giàu có nhưng dù sao vẫn có thể yên ổn sống qua ngày, Tôn Danh Dương mới có thể ôm mộng khoa cử, cuộc sống tràn đầy hy vọng. Nhưng chiến tranh ập đến, gã không còn nhà nữa, giấc mộng cả đời cũng tan biến chứ đừng nói đến chuyện tiến đầu. Trong quá trình chạy nạn vô cùng vất vả, dưới cái đói khổ, lạnh lẽo, Tôn mẫu nhanh chóng ngã bệnh. Cho dù Tôn Danh Dương vô cùng quan tâm chăm sóc, bà vẫn lưu luyến rời khỏi nhân thế. Tôn Danh Dương nghẹn ngào an táng mẫu thân, thế phải giết hết quân xâm lược, tận trung với Đại Minh. Nhưng thời chiến loạn, một tú tài hủ lậu có thể làm gì được cơ chứ? Ngẫm nghĩ một hồi, Tôn Danh Dương quyết định tòng quân. Đáng tiếc là, gã còn chưa tìm đến được nơi quân triều đình đóng thì đã trượt chân rơi xuống nước mà bỏ mạng. Chỉ còn là một vong hồn du đãng, không biết đã du đãng bao lâu thì bị quỷ sai xích lại, giải đến Minh giới.

Ngoài cửa lớn cao ngất ngưỡng của Minh giới có đặt một bàn gỗ dầu màu nâu đỏ, có một ông lão râu tóc bạc phơ đang ngồi. Ông lão lật quyển sách trên tay, thì thào tự nhủ: "Là một linh hồn bảy kiếp đầu sống lương thiện

đấy, nhưng đời này phẩm đức có chút hao hụt, lý lịch cũng giảm đi."

Nói xong lại nhìn Tôn Danh Dương, sau một hồi suy nghĩ đầy rối rắm, thànghĩ: "Linh hồn lương thiện suốt mười kiếp quá khó tìm, bảy kiếp cũng đành". Sau đó gọi Tôn Danh Dương: "Đợi một chút rồi hãy đi đầu thai". Quý sai bắt hồn có biết ông lão đó là ai, cũng biết phải có lý do thì ông ta mới gọi nên đã dừng lại.

Tôn Danh Dương nhìn ông ta, nói: "Ông là người giữ cửa sao? Ông có từng gặp qua nương của ta không?"

Ông lão đó nhất thời có chút tức giận: "Giữ cửa? Ta là quan của Minh giới, chuyện phụ trách chọn lựa, tiến cử viên chức"

Tôn Danh Dương lại hỏi thêm: "Vậy rốt cuộc người có nhìn thấy nương ta không? Bà ấy mất trước ta một năm, hiện tại đã đầu thai hay chưa?"

Ông lão nói: "Chuyện của nương người chưa vội. Bây giờ Minh giới đang thiếu một lượng lớn quý sai, vốn dĩ cần phải có mười kiếp sống lương thiện thì mới có tư cách trúng cử. Nhưng giờ tình thế cấp bách, mặc dù người mới có bảy kiếp sống lương thiện nhưng cũng miễn cưỡng có thể thành quý sai. Người có bằng lòng hay không?"

Tuy Tôn Danh Dương có chút ngờ nghệch nhưng cũng không ngu ngốc, ngay lập tức hỏi lại: "Thành quý sai có gì tốt?"

Quý sai bên cạnh tiếp lời: "Có chứ, chính là hàng đêm người có thể đến Dương gian bắt hồn, không cần lại chịu nỗi khổ luân hồi."

Tôn Danh Dương nói: "Chẳng phải là giống quan binh ở Nhân giới sao?"

Quý sai nói: "Không sai."

Lúc còn sống, Tôn Danh Dương lập chí muốn làm quan, quan binh trong mắt gã là những người thô lỗ, không có thể diện, quan binh của âm phủ lại càng khỏi phải bàn.

Lúc này kiên quyết cự tuyệt: "Ta đã là người lương thiện suốt bảy thế, kiếp sau có thể đầu thai vào gia đình phú quý, nói không chừng có thể là con cháu vương tôn quý tộc. Vẫn là giữ chức lại cho kẻ khác thì hơn."

Ông lão đã bị vài người cự tuyệt, chỉ cảm thấy tim người càng ngày càng khó, lại còn bị bên trên thúc giục quá nhiều nữa.

Thấy Tôn Danh Dương sắp rời khỏi, ông lão còn chưa cảm lòng, hô lên: "Ôi, đợi chút đã! Người có thể nói yêu cầu, cái gì cũng có thể thương lượng, thương lượng chút đi nào!"

Tôn Danh Dương cũng không thèm để ý, trong lòng thầm nghĩ, kiếp sau sống giàu có không muốn lại muốn đi làm quỷ sai à, ta đâu có gốc đâu?!

Bởi vì Tôn Danh Dương mấy kiếp đầu sống lương thiện, nên sau khi kiểm kê ưu khuyết điểm thì ngay lập tức được cho đi đầu thai. Đến cầu Nại Hà thì gặp một đoàn dài vong hồn bị công xiêng, đang bị quỷ sai quát đi về phía trước.

Tôn Danh Dương thấy vậy thì tò mò, hỏi quỷ sai bên cạnh: "Những người kia sao không đi đến cầu Nại Hà? Bọn họ không đi đầu thai à?"

Quỷ sai cười nhạt: "Người cho là vong hồn nào cũng có thể đi đầu thai? Những thứ kia đầu là người lúc còn sống phạm phải sai lầm, đang chờ bị áp giải đến các tầng địa ngục để chịu phạt."

Tôn Danh Dương ngay lập tức cảm thấy mình có chút ưu việt. Nhưng mà gã còn chưa kịp đắc ý quá nhiều thì đúng lúc đoàn vong hồn đi ngang qua, gã nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Nhi tử, sao con cũng đến nơi này?"

Tôn Danh Dương ngẩng đầu, thấy lão nương mình ở trong đoàn vong hồn, đầu bù tóc rối, mặt mũi nhem nhuộc, trên tay trên chân đầu có xiêng xích nặng nề. Vừa mới nói một câu, bà đã bị quỷ sai áp giải quát cho một roi: "Chuyện lúc sống đã quả, chết thành ma thì chuyện kiếp trước đầu không

còn. Duyên mẫu tử của các người đã hết, đừng gọi lung tung!"

Tôn Danh Dương thấy lão nương mình bị đánh, còn khổ sở hơn chính mình bị đánh, vội vàng hỏi quý sai áp giải: "Nương ta lúc còn sống là người tốt mà, sao chết lại phải chịu nỗi khổ này?"

Quý sai lờm gã, nói: "Người cảm thấy bà ta là người tốt thì chính là vậy sao? Thế thì còn cần Phán quan làm gì?"

Tôn Danh Dương sốt ruột truy vấn: "Nương ta rốt cuộc phạm tội gì?"

Quý sai nói: "Ước chừng là do miệng tạo nghiệp, hoặc là giết hại sinh linh. Hành vi phạm tội không sâu, nhiều nhất là chịu phạt mấy chục năm, sau đó có thể đi đầu thai rồi."

Tôn mẫu biết chính mình không thể tránh khỏi phải chịu đau khổ, chỉ biết khóc rồi dặn con trai phải biết tự chăm sóc mình. Tôn Danh Dương thấy mẫu thân chịu khổ, lại thấy bà khóc thì càng đau lòng.

Đến trên cầu Nại Hà, Mạnh Bà đưa cho gã một bát canh Mạnh Bà, nói với gã: "Uống bát canh này thì sẽ quên hết chuyện kiếp trước, sạch sạch sẽ sẽ đi đầu thai."

Canh Mạnh Bà trong suốt có thể thấy cả đấy, còn có mùi thơm ngào ngạt như dụ dỗ vong hồn mau uống hết nó đi.

Tôn Danh Dương bưng chén canh, nhớ lại lúc còn sống mẫu thân vì gã mà đun nước nấu cơm. Gã không nhớ được lúc đó uống có ngon không, nhưng giờ vĩnh viễn không thể uống được nữa, trong lòng đau đớn chỉ muốn khóc thật to. Đột nhiên gã nhớ lại lời nói của ông lão râu tóc bạc phơ kia, trong lòng có một ý định.

Ông lão râu bạc đang râu rĩ vì không tuyển được đủ người làm, thì thấy Tôn Danh Dương đã đi nay lại quay lại, mừng rỡ hỏi: "Người đã nghĩ thông rồi sao? Thật ra làm quý sai tốt lắm, nếu công tác tốt thì còn được thăng cấp nữa."

Tôn Danh Dương nói: "Lúc này ông có nói, chỉ cần ta đồng ý làm thì sẽ được đáp ứng một yêu cầu đúng không? Ta hy vọng có thể xóa hết tội cho nương của ta, để cho bà ấy có thể đầu thai vào một nơi tốt hơn."

Ông lão khó xử nói: "Yêu cầu mà ta nói là có thể cho người thêm nhiều đơn được hỗ trợ tu hành, hoặc cho người trở về nhìn người mà người thương nhớ một lần nữa. Xóa tội cho vong hồn, có chút vượt quá phạm vi quyên lực của ta. Chuyện đầu thai chuyển kiếp lại càng không phải do ta quyết định."

Tôn Danh Dương nói: "Ta không còn gì vướng bận, ta chỉ lo lắng cho nương ta thôi. Chỉ cần nương của ta có thể đầu thai thì ta đồng ý với ông. Nếu không được thì bỏ đi thôi."

Lão đầu do dự, nói: "Để ta giúp người hỏi cấp trên xem thế nào, nhưng ta cũng không dám chắc có thể thành công đâu đấy."

Cũng may cho Tôn Danh Dương, trên nhân gian đang xảy ra chiến tranh, số người chết tăng rất nhiều, quỷ sai thiếu nhiều, chẳng những Địa phủ tư đặc biệt chiêu mộ gã làm quỷ sai mà còn miễn tội cho nương gã, cho đi đầu thai chuyển kiếp.

Kể xong quá khứ của mình, Tôn Danh Dương ngáp một cái, nói: "Ông lão kia cũng không lừa ta, ta làm quỷ sai bao nhiêu năm, ngoài hơi nghèo ra thì cũng coi như là tự do tự tại. Úi giờ, vì kể chuyện cũ cho anh mà tôi lại còn có thể nghỉ làm. Trời đã sáng, tôi đi về đây."

Tôn Thanh đã ghi chép thật cẩn thận lời Tôn Danh Dương kể, chuẩn bị viết một cuốn tiểu thuyết mới với tư liệu sống. Đối với Tôn Danh Dương, Tống Thanh cảm thấy rất cảm kích gã. Lúc này thấy vẻ mặt gã có chút mệt mỏi, lại biết ký túc xá của quỷ sai là do Minh giới sắp xếp, đi đến tốn nhiều thời gian nên nói: "Nếu không anh cứ ngủ ở nhà tôi đi, đỡ phải đi xa như vậy."

Vừa dứt lời đã thấy biểu cảm của Tôn Danh Dương có vẻ kì quái, Tống

Thanh còn chưa hiểu thì đã thấy hai gò má Tôn Danh Dương đỏ ửng lên, hai cánh tay ôm ngực, khẩn trương nói: "Anh định làm gì? Tôi là loại người đó sao?"

Tống Thanh ngẩn người, chợt hiểu ra, lắp bắp nói: "Không, tôi không có ý đó... Tôi..."

Tôn Danh Dương nói: "Anh đừng có mà có ý định gì với tôi!"

Nói xong vội bay đi, tựa như nơi đây ở sói hang hùm.

Chương 140

Thành phố Vọng Giang là một siêu đô thị loại hai, nhưng vẫn chưa đủ điều kiện để trở thành siêu đô thị loại một. Sau mười một, mười hai giờ đêm, ngoại trừ những quán bar và một vài nơi khác vẫn còn hoạt động thì đa số mọi chỗ đều đã đóng cửa.

Trên con đường vắng lặng, một người phụ nữ đeo túi đeo chéo vội vã chạy về nhà, trông như thể vừa mới tan ca đêm. Đúng lúc này, có một người đàn ông chạy đến cạnh người phụ nữ, một tay cầm dao, một tay túm cổ người phụ nữ:

“Mau! Lấy tiền ra!”

Người phụ nữ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cả người run rẩy. Gã đàn ông nhìn xung quanh, thúc giục:

“Cần mạng hay tiền? Mau đưa đây!”

Con dao lạnh lẽo kề sát cổ người phụ nữ. Cô không dám chần chừ, run rẩy mở túi lấy ra một ít tiền đưa cho tên cướp.

Tên cướp giật lấy tiền, liếc nhìn rồi mắng: “Chỉ có từng này? Mẹ kiếp! Không đủ một bữa!” Gã giật lấy cái túi rồi lật qua lật lại kiểm tra. Ngoài chỗ tiền lẻ kia thì trong túi chẳng còn gì cả. “Mẹ nó! Không có tiền thì dùng thịt!”

Người phụ nữ sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng gã đàn ông đã bịt miệng cô lại, kéo cô vào trong hàng cây xanh ven đường. Bên cạnh con đường này là một khu vực đầy cây xanh, có cả một bãi cỏ lớn. Ban ngày, mọi người thường đến đây tập thể dục nhưng đêm xuống lại là nơi tốt nhất để che

dấu tội ác. Có cây cối che chắn, cho dù có người đi qua cũng không nhìn rõ bên trong có gì, cho dù có nghe thấy tiếng gì thì cũng sẽ nghĩ là mèo hoang, chó hoang kêu mà thôi.

Người phụ nữ bị kéo vào sâu trong bụi cỏ, bị đè lên đám cỏ. Cô muốn kêu lên, nhưng chỉ vừa mới kêu được một tiếng thì đã bị nhét tất vào miệng, chỉ còn lại tiếng rên.

Gã đàn ông nhanh chóng cởi quần của mình rồi kéo váy của người phụ nữ xuống, khi gã chuẩn bị thực hiện hành vi, gã đột nhiên cảm thấy như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào lưng mình, nổi da gà. Gã quay đầu lại thì thấy một dáng người nho nhỏ đang đứng cách đó vài bước. Mượn ánh đèn đường, gã mơ hồ thấy đó là một đứa trẻ ba tuổi, tóc ngắn ngắn, hình như là một bé trai, ánh mắt vô cùng sáng, đang nhìn gã chăm chăm. Không biết có phải vì đã cởi quần ra không, trong nháy mắt, gã cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Nhưng mà chuyện ác gì gã cũng đã làm rồi, nên tất nhiên anh ta sẽ chẳng ngại gì một đứa trẻ, gã quát: “Người lớn đang bận việc, trẻ con nhìn cái gì mà nhìn? Cút đi!” Hắn nghĩ, dù sao loại chuyện này cũng có thể tốc chiến tốc thắng, đợi đứa nhỏ này chạy về nhà gọi người lớn thì gã đã xong việc, đi khỏi đây rồi.

Những đứa trẻ bình thường sẽ sợ hãi bỏ đi, hoặc khóc lóc, nhưng đứa trẻ này không hề sợ hãi khóc lóc, nó còn tươi cười hỏi:

“Hai người đang chơi trò gì vậy? Con thích chơi trốn tìm lắm, hai người có muốn chơi cùng con không?”

Gã đàn ông điên tiết, quát: “Mau cút đi! Không ông đ.âm c.h.ế.t mà bây giờ!”

Cậu nhóc ngẩn ra, rồi khóc toáng lên. Nhưng không chạy đi, chỉ đứng ở đó gào lên, giống như bị dọa sợ.

Gã đàn ông do dự không biết nên làm tiếp hay chạy đi. Đúng lúc này, một

luồng gió thổi qua khiến gã rùng mình một cái, phát hiện ra có thêm một đứa trẻ nữa. Đứa trẻ này khoảng tám tuổi, tóc dài đến vai, mặc một bộ váy trắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã: “Sao chú lại bắt nạt em trai cháu?”

“Tao...” Gã đàn ông chuẩn bị mắng chửi thì đột nhiên phát hiện ra chân của đứa con gái đó cách mặt đất khoảng mười xăng ti mét, nó đang bay,

“Ma! Có ma!” Gã đàn ông không quan tâm đến việc mình vẫn chưa mặc quần, cứ thế vừa hét vừa bỏ chạy. Không biết do hoảng sợ hay do mắt không nhìn thấy mà đập đầu vào một thân cây, ngất đi.

Vốn dĩ người phụ nữ gặp cướp kia đã tuyệt vọng rồi, bỗng nhiên thấy tên cướp bỏ chạy, lại còn tự làm mình ngất đi. Cô khó khăn đứng dậy, nhìn xung quanh nhưng không thấy gì lạ cả, chỉ thấy điện thoại di động vừa bị tên cướp vắt trên mặt đất.

Run rẩy cầm lấy điện thoại, người phụ nữ vừa khóc vừa gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường, buồn cười nhất là tên cướp kia, mãi đến lúc bị cảnh sát mang về đồn vẫn mơ mơ màng màng chưa tỉnh.

Mười giờ sáng hôm sau, tại tiệm hoành thánh 444-1. Giờ vẫn chưa đến giờ cơm chưa nên trong tiệm vẫn chưa có khách, công tác chuẩn bị cũng đã xong rồi. Mọi người đều đang nhàn rỗi nên tự kiếm việc để giết thời gian. Cảnh Thù ngồi chơi điện tử. Trình Tiểu Hoa ngồi bên cạnh lướt Taobao. Không bao lâu, Trình Tiểu Hoa hỏi: “Điện hạ, anh cảm thấy trong hai cái váy này, cái nào đẹp hơn?”

Cảnh Thù đang chơi đến đoạn quan trọng, không biết là không nghe thấy hay là không để tâm nên không thấy trả lời. Mãi cho đến khi Trình Tiểu Hoa lấy khuỷu tay huých một cái vào tay hắn, hắn mới ngừng đầu nói một câu: “Em thích thì mua cả, sao phải hỏi ta?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Mua cả thì hơi lãng phí. Váy màu đỏ này có kiểu dáng rất đẹp, nhưng nếu em mặc thì có chói quá không? Cái còn lại màu xanh nhạt, nhìn rất là đẹp nhưng kiểu dáng bình thường thôi. Anh giúp em chọn một cái đi mà!”

Cảnh Thù tùy tiện chỉ đại một cái: “Váy lấy cái này đi, cái này đẹp!”

Sắc mặt Trình Tiểu Hoa thay đổi: “Anh chỉ cái gì thế hả? Đây là nội y!”

Cảnh Thù ngẩng đầu nhìn, hóa ra trên màn hình có cả hai bộ váy mà Trình Tiểu Hoa thích và một bộ nội y. Cái mà hắn vừa chỉ đại kia, thế mà lại là một bộ nội y ren màu đen, bên cạnh còn viết “nội y gợi cảm.”

Cảnh Thù nhìn nó, rồi nhìn Tiểu Hoa, giọng điệu tha thiết: “Ta nói thật mà, em mặc bộ này vào sẽ rất đẹp. Sao em không mua nó đi? Hết bao nhiêu tiền để ta trả cho!”

Trình Tiểu Hoa đỏ mặt: “Không được, quá gợi cảm!”

Cảnh Thù thở dài: “Tìm vợ mà chỉ được nhìn không được ăn, bản quân thật đáng thương mà!”

Trình Tiểu Hoa cười, lờm hắn: “Người ta còn chưa có gả cho anh đâu.”

Cảnh Thù không chơi điện tử nữa, cầm tay cô lên, hỏi: “Hoa Hoa, khi nào thì em mới chịu gả cho bản quân? Em chọn một ngày đi, bản quân sẽ đến đón dâu, rước em về nhà, đỡ phải khổ sở nữa.”

Mặt Trình Tiểu Hoa càng đỏ hơn: “Anh không nghiêm túc cái hôn, sao em lại phải vội vã kết hôn với anh cơ chứ?”

Thấy Tôn Danh Dương đã đến, Sơn Miêu đi mua đồ cũng đã về, Trình Tiểu Hoa nhanh chóng buông tay Cảnh Thù ra, miễn cho một quỷ một yêu nhàn nhàn chuyện.

Tôn Danh Dương vừa vào cửa hàng, chào hỏi Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa

xong thì ng ỡ bắt chéo chân, lấy điện thoại ra đọc truyện, vừa xem vừa cười. Sơn Miêu thấy gã cười nên tò mò hỏi gã cười gì, Tôn Danh Dương nói: “Đoạn này viết rất hài hước. Rõ ràng là hai người đàn ông nhưng lại tán tỉnh nhau một cách hài hước như thế, lại còn ngọt ời là ngọt, tôi sắp cong luôn r ỡ đây này.”

Sơn Miêu lạnh nhạt nhìn gã: “Lão Tôn, anh là trai cong là chuyện mà mọi người đều biết r ỡ, anh không cần phải nói mãi như thế đâu. Không sao cả, đã là thời nào r ỡ, tư tưởng của mọi người cũng thoáng lắm, mọi người sẽ không chê cười hay kỳ thị gì anh đâu.”

Tôn Danh Dương đơ ra: “Mi nói gì cơ? Ai cong ai thẳng gì ở đây?”

Sơn Miêu nói: “Anh không cong mà ngày nào cũng đi tìm Tống Thanh thế? Hơn nữa giờ anh còn đọc cả truyện đam mỹ. Ôi, cho dù anh không có thừa nhận thì mọi người đều hiểu mà.”

Tôn Danh Dương đánh một cái lên đầu Sơn Miêu: “Biết, biết cái gì cơ? Tôi đi tìm Tống Thanh là vì anh ta thiếu tư liệu để sáng tác, tôi đây kể cho anh ta nghe một chút chuyện, để anh ta viết được nhiều hơn, tôi cũng có cái mà đọc. Thật sự chỉ là nói chuyện bình thường thôi, không có làm cái gì hết!”

Sơn Miêu bị gã đánh, không những không tức giận mà còn rất phối hợp gật đầu: “ừ, ừ, chỉ nói chuyện bình thường, không làm gì cả.”

Tôn Danh Dương tức, cảm thấy không thể nào giải thích với con mèo ngu ngốc này được, chỉ có thể quay sang nhìn Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù: “Điện hạ, Tiểu Hoa, tôi...”

Không đợi gã nói xong, Trình Tiểu Hoa cũng vội vàng phụ họa: “Chúng tôi hiểu mà, chỉ nói chuyện thôi, không làm gì cả.”

Tôn Danh Dương muốn giải thích nhưng lại cảm thấy càng giải thích càng sai nên ngậm miệng lại, giận dữ bỏ đi.

Sơn Miêu theo gã đi ra tới cửa, thấy bóng lưng gã biến mất ở cổng tiểu khu Lâm Giang, lắc đầu nói: “Thích thì nói thích, có sao đâu. Sao lại phải cứng miệng không thừa nhận? Ái dà, chắc chắn là lại đi tìm Tống Thanh. Không biết lần này chỉ tán gẫu hay là vừa tán gẫu vừa động tay động chân đây?”

Trình Tiểu Hoa lôi Sơn Miêu vào trong, dạy dỗ: “Hai người họ đều đã trưởng thành, cho dù có làm gì cũng không trái pháp luật. Em đó, không có việc gì cũng không được nhìn trộm, Manh Manh vẫn còn nhỏ, em đừng có mà làm cái gì cả!”

“Chị Tiểu Hoa, chị nói cái gì thế!” Sơn Miêu lấy điếu khiên ti vi bật phim tình cảm xem, trên màn hình xuất hiện cảnh một cặp đôi đang hôn nhau.

Trình Tiểu Hoa giật lấy điếu khiên, chuyển qua kênh khác, nghiêm túc nói: “Đã nói Manh Manh còn nhỏ mà, em đừng có xem những thứ gây ảnh hưởng không tốt. Đây, xem thời sự đi, quan tâm đời sống người dân tốt hơn nhiều.”

Trên ti vi là kênh của đài truyền hình địa phương, một nữ biên tập viên nói giọng phổ thông tiêu chuẩn đang nói tin tức: “Lúc mười một giờ ba mươi phút đêm qua, trên đường về nhà cô Vương đã bị một người đàn ông lạ mặt cướp của, cô còn bị kéo vào trong hàng cây, định cưỡng h**p. Nhưng tên cướp còn chưa kịp làm gì, đã bị thứ gì đó dọa sợ, vội vàng bỏ chạy. Trong quá trình bỏ chạy còn đập đầu vào thân cây mà ngất đi!”

Sau đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh trích xuất từ CCTV cảnh người phụ nữ gặp cướp, bị kéo vào hàng cây. Sau đó khoảng vài phút, người phụ nữ thất thểu chạy ra khỏi hàng cây và đứng bên đường gọi cảnh sát. Không lâu sau, cảnh sát xuất hiện, áp giải tên cướp đang bất tỉnh kia đi.

Chương 141

Ngoại trừ đoạn CCTV, phóng viên còn liên hệ được với người ở đồn cảnh sát, được cảnh sát kể lại là sau khi tên cướp tỉnh lại, gã nói mình thấy ma, thấy hai đứa trẻ con.

Vì để tìm hiểu đến cùng, phóng viên đã đến hiện trường nơi xảy ra vụ án để đi điều tra. Nhưng xung quanh con đường này không có khu dân cư nào cả, chỉ có hai tòa nhà văn phòng và một bệnh viện. Hơn nữa vào giờ đó sẽ không có đứa trẻ nào xuất hiện ở đó cả,

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phóng viên đã mời đến một chuyên gia tâm lý. Theo chuyên gia phân tích thì trước đây, chắc hẳn gã đàn ông đã thực hiện tội ác gì đó với trẻ con. Bởi vậy lúc phạm tội, vì quá khẩn trương, dưới tác động tâm lý đã xuất hiện ảo giác. Cuối chương trình, nữ biên tập viên nghiêm mặt nói: “Gây ra tội ác không chỉ làm hại người khác mà còn làm hại đến chính mình.”

Người bình thường thấy bản tin này, có lẽ cũng sẽ chỉ thấy là do tinh thần của tên cướp có vấn đề. Nhưng trong mắt mấy người Trình Tiểu Hoa thì đây là một sự kiện linh dị. Bởi vì lúc quay đến hiện trường xảy ra vụ án, bọn họ thấy một đôi chân, là đôi chân trẻ con đang lơ lửng trong không trung. Nhưng mà hình ảnh đó chỉ có những người có năng lực đặc biệt mới nhìn thấy, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không nói gì, nếu không chỉ sợ khi truyền lên mạng sẽ tạo ra sóng to gió lớn.

Sau khi xem xong, Sơn Miêu thấy khó hiểu, hỏi: “Trên đời vốn dĩ là có linh hồn tồn tại sau khi chết, sao lại không thừa nhận chứ? Không những không thừa nhận mà còn cố gắng tìm ra lời giải để phủ nhận nó nữa?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Có lẽ là sợ khủng hoảng đi, với cả không có lợi cho

sự phát triển của xã hội.”

Cảnh Thù tiếp lời: “Nếu để cho mọi người biết xung quanh mình toàn những vong hồn, không bị dọa sợ mới lạ đấy. Đây cũng là lý do vì sao đôi khi quý sai phải xóa đi một đoạn trí nhớ của những người sống có liên quan. Dù sao không phải ai cũng như Tống Thanh, biết rõ Tôn Danh Dương là quý mà vẫn dám để gã đến nhà.”

Đang nói chuyện thì di động của Tiểu Hoa đột nhiên kêu “tinh tinh”, là âm thanh báo có tin tức mới. Vốn tưởng là tin bình thường nhưng mở ra thì thấy là nhiệm vụ mới của app Địa phủ tư

[Đứa trẻ bị lãng quên, không tìm thấy đường về nhà

Độ khó: 2 sao rưỡi

Yêu cầu: Dẫn độ đứa trẻ xuống âm phủ

Khen thưởng: linh lực +10 điểm. Trừng phạt: bị vạn quỷ cắn xé.

Thời gian thực hiện: 10 ngày kể từ ngày nhận được thông báo về nhiệm vụ.]

Bên cạnh nhiệm vụ còn có ảnh chụp của hai đứa trẻ. Một bé gái tám tuổi, nhìn rất đáng yêu và một bé trai khoảng ba tuổi, mặt tròn, mắt to, nhìn rất đáng khinh. Nếu đi trên đường mà gặp đứa trẻ như vậy, Trình Tiểu Hoa nhất định sẽ không nhìn được mà nhìn thật lâu. Thấy hai đứa trẻ xuất hiện trong nhiệm vụ, cô biết hai đứa nhất định đã là vong hồn. Nghĩ đến chuyện còn nhỏ như vậy mà đã không còn, trong lòng Trình Tiểu Hoa có chút thương xót.

Cảnh Thù thấy Trình Tiểu Hoa chau mày, vỗ nhẹ lên vai cô: “C.h.ế.t là kết thúc một đời này mà thôi, nghĩ thoáng một chút thì sẽ thấy không có gì phải đau buồn quá cả.”

Khác với Trình Tiểu Hoa, Cảnh Thù đã quen với việc sinh tử luân hồi, nên

hắn có thể lạnh nhạt quan sát.

- - -

Ban đêm, trời quang trăng sáng, nơi góc phố đèn đường không chiếu đến được, ánh trăng có thể chiếu sáng con đường dưới chân.

Giờ đã là hơn chín giờ tối. Một cô bé mười ba mười bốn tuổi đeo cặp sách, đang đi về phía khu dân cư. Cô bé vừa mới học xong lớp học thêm, trên đường về thấy một sạp hàng có trò chơi trúng thưởng đã vào xem một lúc, nên về muộn hơn so với mọi ngày. Nhà cô bé ở trong một tiểu khu rất rộng, từ cửa đông đi sang cửa tây mất hơn mười phút, mà nhà cô bé chính ở giữa tiểu khu, cho dù đi từ cổng nào vào thì cũng tốn mấy phút. Hôm nay về muộn hơn, cô bé quyết định đi đường tắt để về nhà sớm hơn. Chỉ cần đi xuyên qua đám cỏ trong tiểu khu là có thể về đến nhà rồi.

Chỗ này ban ngày rất náo nhiệt, lúc chạng vạng còn có rất nhiều người mang trẻ con hoặc là thú cưng đến đây vui chơi. Nhưng hơi chín giờ tối thì không còn ai cả. Cũng may là cứ cách một đoạn sẽ có đèn đường, cũng không đến mức quá đáng sợ.

Cô bé đi trên đám cỏ, lúc sắp đến dưới chung cư nhà mình thì nghe thấy tiếng kẻo kẹt từ đâu truyền đến. Quay đầu nhìn lại thì thấy xích đu ở gần đây đang di chuyển. Chỗ đó đã được làm từ khoảng mười năm trước. Qua nhiều năm vì dầm mưa dãi nắng mà nước sơn bong tróc ra thành từng mảng, lộ ra khung, một lần chơi đùa kêu kẻo kẹt nên trẻ con trong tiểu khu không thích chơi. Lúc này, trên bàn dây đu có một cô bé đang ngồi, cô bé mặc váy trắng, tóc hơi rối, một đôi mắt sáng như sao đang nhìn cô.

Cô bé thấy em gái nhỏ ít tuổi hơn mình, lại không có người lớn đi cùng nên hỏi: “Đã muộn như này sao em còn chưa về nhà? Em ở tiểu khu này sao? Sao chị chưa gặp em bao giờ?”

Cô nhóc ngồi trên bàn đu chậm rãi dừng lại, vẫy tay với cô bé, giọng ngọt ngào gọi: “Đến đây đi, đến chơi cùng em đi.”

Cô bé đang vội vã về nhà, nhưng không biết vì sao khi nghe tiếng gọi thì quên mất việc phải về nhà, chậm rãi bước qua phía bên đó.

“Chị giúp em đây đi, em thích nhất là nghe tiếng xích đu đây.”

“Được.”

“Chỉ đẩy cao lên, cao nữa lên”

“Được”

“Em tên Tiêu Tuyết, chị tên gì thế?”

“Chị tên Lưu Duyệt.”

Trong lúc mơ màng, Lưu Duyệt nghe thấy có người gọi mình: “Lưu Duyệt, muộn như này rồi sao con còn ở đó làm cái gì!”

Cô bé xoay người, thấy mẹ đang đứng ở sảnh.

“Tiêu Tuyết, mẹ chị gọi chị về rồi, chị phải về nhà đây, không thể...” Lưu Duyệt quay đầu nhìn lại thì đã thấy trên xích đu trống không, không có gì cả.

Mẹ Lưu Duyệt đã đi đến gần, giọng không vui nói: “Tan học sao không về nhà ngay, con có biết mẹ lo lắng thế nào không hả? Hôm nay ba con đi công tác về rồi đấy, mau về nhà thôi.”

Lưu Duyệt vẫn còn hồ nghi chuyện vừa rồi, cho dù đi trở về cũng vừa đi vừa nhìn lại chỗ xích đu. Xích đu trong đêm tối đu đưa qua lại trước sau, giống như có người ngồi trên đó, lại cũng giống như chưa từng có người ngồi ở đó.

Về đến nhà, quả nhiên thấy bố đang đợi cô bé. Trước tiên là hỏi cô bé vài câu như sao muộn rồi mà không về nhà sớm hơn, không được để mẹ lo lắng. Tuy rằng là nhắc nhở nhưng vẫn đầy tình thương. Nói xong, bố lấy

từ trong túi ra một hộp qua đưa cho cô bé: “Duyệt Duyệt, bố nghe mẹ kể con được điểm cao trong kì thi tháng, nên đã mua quà cho con này.”

Lưu Duyệt mở ra thì thấy là hộp mô hình lâu đài công chúa mà cô bé thích đã lâu. Cô bé vui mừng reo lên, ôm lấy bố rồi hôn một cái lên má ông, làm nũng nói: “Bố xếp cùng con được không ạ?”

Mẹ Lưu nói: “Đã mấy giờ rồi hả? Mai con còn phải đi học đấy, để đến cuối tuần rồi chơi.”

Lưu Duyệt có chút thất vọng, bố Lưu sủng nịnh xoa đầu con gái: “Được rồi, chúng ta ngày ghép nửa giờ, sau đó thì đi ngủ nhé?”

Lưu Duyệt vỗ tay: “Vâng! Bố tốt nhất!”

Mẹ Lưu liếc chững: “Chỉ biết chiều con gái thôi!”

Bố Lưu chỉ cười, giúp con gái bóc hộp đồ chơi ra, hai bố con cùng nhau ghép mô hình. Mẹ Lưu cười bất đắc dĩ, quay đầu lơ đãng nhìn, vừa đúng lúc liếc đến cửa sổ, nhất thời bị dọa sợ đến mức kêu lên. Rèm cửa sổ chỉ kéo một nửa, trên cửa kính có một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dán lên.

Bố Lưu thấy vợ kêu, ngẩng đầu hỏi: “Sao thế em?”

Mẹ Lưu bị dọa sợ, tay bụm mặt không dám nhìn, chỉ run rẩy chỉ chỗ cửa sổ: “Ồ, ở đó có người!”

Bố Lưu, Lưu Duyệt cùng nhìn về hướng của sổ, chỉ thấy đêm tối, trên cửa có phản chiếu lại hình ảnh một nhà ba người mà thôi.

Bố Lưu nói: “Không có gì cả, chắc em hoa mắt rồi. Nhà chúng ta ở tầng bảy, cao như vậy làm sao có ai leo lên được?”

Mẹ Lưu đánh bạo nhìn lại, đúng là không có gì cả.

Bệnh viện nhi thành phố Vọng Giang rất nổi tiếng, những thành phố xung quanh nếu có ca bệnh khó nào đều chuyển đến đây. Ban ngày, đường cạnh bệnh viện luôn rất đông đúc.

Khác với cổng chính luôn đông người, cổng Tây bệnh viện khác hẳn. Cổng này được dùng cho công nhân viên chức trong bệnh viện, cách nơi khám bệnh và khu nội trú đều khá xa nên rất ít xe cộ. Tầm khoảng bảy tám giờ tối là đã có ít xe ra vào rồi. Dọc theo cổng Tây, cách khoảng mấy chục mét, qua hai chỗ rẽ có một tòa nhà màu trắng không quá thu hút. Tòa nhà chỉ có một tầng, hai gian phòng, cửa đều đóng khóa. Trước một gian phòng có một tấm biển nhỏ “Phòng chứa rác thải y tế, không phận sự miễn vào.” Một phòng khác giống như phòng trực ban của công nhân viên, bên trong đã tắt đèn. Người bình thường nhìn khu nhà sẽ không chú ý gì cả. Mà lúc này, Trình Tiểu Hoa đang đứng trước khu nhà này, nhìn qua nhìn lại đánh giá một lúc.

Nhiệm vụ lần này của cô, mục tiêu thường xuất hiện tại đường trong khu dân cư. Lại liên tưởng với vụ cướp gặp ma kia, Trình Tiểu Hoa liên kết hai chuyện này lại với nhau. Gần nơi tên cướp kia gặp ma có một bệnh viện và hai tòa nhà văn phòng. Hai tòa nhà kia, Trình Tiểu Hoa đã kiểm tra rồi, rất sạch sẽ. Chỉ có cổng Tây bệnh viện là âm khí có chút nặng. Mà nơi phát ra âm khí chính là gian phòng trong tòa nhà màu trắng. Rốt cuộc trong này đang che dấu đi đâu gì?

Trình Tiểu Hoa thấy xung quanh không có người, dùng thuật đi xuyên tường, trực tiếp đi vào gian phòng bên trái. Trong phòng không nhiều đồ, góc phòng quả thật có chút rác thải y tế. Ngoài trừ chỗ đó ra thì không còn thấy cái gì nữa cả.

Chẳng lẽ là do phòng bên cạnh? Nghĩ vậy, Trình Tiểu Hoa lại tiếp tục đi xuyên tường, đi sang phòng bên cạnh. Gian phòng này không rộng lắm, đặt một cái giường, một cái tủ với hai cái ghế tựa, rất đơn giản. Nhìn có vẻ chính là nơi nhân viên ở. Nhưng mà gian phòng này, âm khí rất nặng, nhất là ở dưới giường.

Chương 142

Trình Tiểu Hoa cúi người, vén ga trải giường rồi tạo ra một ngọn lửa, nhờ có ánh lửa, cô nhìn thấy một đứa bé đang ngủ say dưới giường. Có lẽ là bị ánh lửa làm cho giật mình, đứa bé đột nhiên mở mắt, đôi mắt sáng nhìn Trình Tiểu Hoa trong giây lát rồi dùng tốc độ cực nhanh lao ra ngoài.

“Đừng chạy!” Trình Tiểu Hoa vội vàng đuổi theo. Cô vừa ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng quát: “Ai đó!”

Một ông lão hơn sáu mươi tuổi xuất hiện. Ông mặc một bộ đồ màu xanh, cổ tay áo, cổ áo đã bị giặt đến bạc màu, có lẽ là đã mặc rất nhiều năm rồi. Thân hình ông gầy gò, mái tóc hoa râm, khoe mắt nhiều nếp nhăn nhưng đôi mắt vẫn còn rất tinh anh, đôi mắt đó đang cảnh giác nhìn Trình Tiểu Hoa: “Cô là ai? Không thấy bên kia có bảng người không phận sự không được vào à? Còn trẻ mà mắt đã kém thế à?”

Trình Tiểu Hoa không thể nói mình đi làm nhiệm vụ do Địa phủ thông báo được, chỉ cười nói: “Cháu đang đi đến khu nội trú thì thấy một con mèo rất giống con mèo cháu nuôi đã bị mất nên cháu mới chạy đến đây theo nó.”

Ông lại nhìn cô mà không nói gì, sau đó đi đến trước phòng trực ban, lấy chìa khóa ra mở cửa. Chờ mở khóa, ông thấy Trình Tiểu Hoa vẫn còn đứng đó thì nhíu mày: “Sao cô vẫn còn đứng đây? Khu nội trú đi hướng đông.”

Trình Tiểu Hoa nhin không được mà hỏi: “Ông ơi, cháu thấy ấn đường của ông biến thành màu đen, phòng ông ở lại có rất nhiều âm khí. Gần đây ông có gặp chuyện gì kì lạ không?” Nhóc con kia đã ẩn thân ở trong phòng trực ban này lâu như vậy, nhất định là phải có một vài chuyện kỳ lạ. Hơn nữa Trình Tiểu Hoa còn thấy ấn đường của ông lão đen đậm, đây không thể là mới có được.

Ông lão nghe câu này thì sắc mặt tr ần xuống: “Chuyện kỳ lạ nhất mà tôi gặp phải chính là cô đây! Nói linh tinh cái gì thế hả? Đây là bệnh viện, chỉ tin vào khoa học, không có mê tín dị đoan gì! Muốn lừa người thì kiếm người khác đi. Nếu cô còn ở đây nói linh tinh thì tôi sẽ gọi bảo vệ đây.”

Trình Tiểu Hoa còn muốn nói mấy câu nhưng ông lão đã lấy một cây chổi ra, giống như muốn đánh cô. Trình Tiểu Hoa ngại rắc rối, chỉ có thể nhanh chóng rời đi. Thấy cô đã đi xa, ông lão mới đi vào phòng rồi đóng cửa lại. Vừa mới kéo chăn xuống, đang chuẩn bị ngủ thì nghe thấy tiếng “két két” ngoài cửa sổ, giống như tiếng móng tay cào lên mặt kính vậy. Nhìn về phía phát ra tiếng động thì thấy một khuôn mặt nhỏ trắng bệch. Đôi mắt tuy sáng nhưng lại rất trống rỗng, dường như không có tiêu cự. Ông lão hơi kinh ngạc nhưng sau đó đã trấn định lại, đi đến mở cửa sổ ra, oán trách nói: “Lại chạy linh tinh à?”

- - -

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trình Tiểu Hoa lại đi dạo xung quanh nhưng không phát hiện ra được gì cả. Thấy đã tối muộn nên cô đành trở về tiệm hoành thánh vậy.

Tiệm hoành thánh đang đúng giờ đông khách, trong tiệm đầy qu ả sai đến ăn khuya. A Phòng cũng đến, đang uống nước dùng. Nhìn thấy Trình Tiểu Hoa đã về thì cười hỏi: “Tiểu Hoa, em cũng trốn việc hả? Chẳng lẽ là bị tên họ Tôn kia lây tính xấu cho à? Chị đã bảo em là đuổi tên đó đi mà em cứ không nghe chị.”

Lúc này, Tôn Danh Dương cũng đang ngồi ăn khuya cách đó không xa, nghe thấy vậy thì không vui nói: “A Phòng, dạo gần đây tôi cũng không trêu chọc gì cô mà, sao cô lại cứ nói xấu sau lưng tôi như thế?”

A Phòng hừ lạnh: “Tôi nói xấu sau lưng lúc nào? Rõ ràng là đang nói trước mặt mà.”

Tôn Danh Dương: “A Phòng, cô!”

Trình Tiểu Hoa vẫy vẫy tay: “Thôi được rồi, hai người đừng khiêu khích nhau nữa. Cùng là đồng nghiệp, lúc nào cũng thấy mặt nhau, làm như vậy thì được gì chứ?”

Cô ngồi xuống cạnh A Phòng, nói: “A Phòng, đúng lúc chị ở đây, em kể cho chị nghe chuyện này nhé. Bệnh viện nhi thành phố nằm trong khu vực quản lý của chị, gần đây, hoặc là mấy năm qua có vong hồn nào quên không bắt không?”

A Phòng nói: “Chắc là không có đâu? Chị làm việc rất nhanh nhẹn đấy, có chút chuyện vặt vãnh gì cũng xử lý ngay. Bao nhiêu năm qua chỉ không bắt được mỗi mình Bạch Triêu Lộ. Nhưng mà là tại vì Bạch Triêu Lộ luôn trốn ở dưới đáy sông Tịch Giang, hơn nữa những năm đầu cô ta đầu rất là ngoan ngoãn, nên chị mới không cảm nhận được gì.”

Trình Tiểu Hoa nói: “Nếu không chị đi kiểm tra lại một lần đi, ở bệnh viện nhi ý có hai vong hồn trẻ con đấy.”

A Phòng thấy cô có vẻ gấp gáp, cũng không nói nữa mà chỉ lấy điện thoại ra, mở mục ghi chép công việc, sau đó đưa cho Trình Tiểu Hoa xem: “Đây, em tự xem đi, đây là những linh hồn mà chị đã bắt trong hai mươi năm gần đây. Đầu là những người chết tại khu vực chị phụ trách. Danh sách này do Địa phủ gửi, chị bắt theo nó. Bắt được rồi thì chị đều ghi chép lại hết. Thật sự không có quên ai.”

A Phòng làm việc rất tỉ mỉ chủ đạo, những vong hồn đó chết lúc nào, khi nào bắt xong đều được ghi lại rất cẩn thận. Quả thật không giống quên bắt ai.

Trình Tiểu Hoa đưa trả điện thoại cho A Phòng, cảm thấy chán nản không thôi. Mỗi lần cô làm nhiệm vụ, cô đều tìm đến nhóm quỷ sai, hỏi thông tin về những quỷ hồn kia, xem trước khi chết đã trải qua những gì, có chấp niệm gì, sau đó giúp họ hóa giải nó, làm họ cam tâm tình nguyện xuống Địa phủ. Lần này vốn cũng tưởng có thể biết được chút chuyện về đứa nhóc kia, sau đó sẽ xử lý một cái dễ dàng. Nào ngờ không nghe ngóng được gì từ

chỗ A Phòng cả.

Cảnh Thù thấy cô mặt mày nhả hết cả lại, đi đến bên cạnh hỏi: “Vẫn còn nhiều thời gian mà, đừng lo lắng như vậy. Cho dù em có không hoàn thành nhiệm vụ, bản quân cũng có thể cam đoan sẽ không có ai dám trừng phạt em hết.”

Trong lòng đang không vui, nghe hắn nói vậy, Trình Tiểu Hoa mỉm cười nhìn hắn: “Hệ thống bảo là nhiệm vụ thất bại sẽ bị trăm nghìn con quỷ cắn xé thân thể đấy. Anh có cách nào xử lý à?”

Cảnh Thù kiêu ngạo hất cằm: “Không phải là chỉ có mấy nghìn con sao? Nếu bọn nó dám thực sự đến gần em, ta đây đập vài cái là hồn bay phách tán hết!”

Trình Tiểu Hoa bật cười: “Em còn tưởng anh có cách gì hay hơn cơ? Hóa ra vẫn là dùng cách bạo lực như vậy.”

Cảnh Thù nói: “Ta chỉ bạo lực với người khác, còn đối với người phụ nữ của ta thì tuyệt đối không động tay động chân gì cả.”

Thấy Trình Tiểu Hoa đã vui hơn chút, tâm trạng của Cảnh Thù cũng tốt hơn, lại nói: “Lúc trước ta có nhờ Quảng Bình giúp đỡ đi điều tra việc em bị trói buộc với hệ thống nhiệm vụ ấy, nãy hắn vừa gửi tin nhắn cho ta, nói đã có kết quả.”

Nghe thấy vậy Trình Tiểu Hoa lại càng vui mừng: “Thật thế sao? Đã tra được gì rồi? Mau nói cho em nghe đi.”

Cảnh Thù nói: “Tên Quảng Bình mất nết kia nói đã có đầu mối, còn cụ thể thế nào thì nhất quyết không chịu nói. Nói là phải xác định lại rồi mới nói cho ta biết. Cho dù ta có đe dọa, uy hiếp như thế nào, hắn cũng không trả lời nữa. Nhưng mà chắc là sẽ sớm có tin chính xác thôi. Chờ giải trừ ràng buộc, ta cũng nên trở về Minh giới.”

“Anh phải về Minh giới?” Trình Tiểu Hoa có chút lạc lõng. Tuy biết Cảnh

Thù là Diêm La, sớm muộn gì cũng phải trở về Nhưng về lại Minh giới, công việc rất nhiều, tất nhiên sẽ không thể giống như lúc còn ở tiệm hoành thánh, chỉ cần muốn gặp là có thể gặp, ở trên tầng gọi một câu, hẳn ở bên dưới sẽ trả lời ngay.

Cảnh Thù véo nhẹ mũi cô: “Nghĩ linh tinh gì thế? Ta về cũng sẽ mang theo vợ ta về. Nhớ đâu em ở lại đây rồi bị tên thối tha nào đó lừa đi mất thì phải làm sao? Hiện giờ, tu vi của em cũng không thấp, hoàn toàn có thể ở lại Minh giới. Đến lúc đó nếu em không muốn an vị thì ta có thể sắp xếp cho em một công việc nhẹ nhàng. Nếu em không muốn làm việc thì bản quán nuôi em cũng được luôn.”

Trình Tiểu Hoa tỉnh ngộ, đúng nhỉ, việc này cũng đâu có gì khó khăn cơ chứ? Mình thật là chỉ biết lo sợ không đâu.

Cô cười then thùng, nói: “Vẫn là nên làm chút việc, chứ nhàn rồi thì em sẽ cảm thấy bức bối lắm. Dù sao em đã là viên chức chính thức của Địa phủ tư, nên đi đâu chuyên công tác chắc không quá khó.”

Chẳng qua đây đều là chuyện sau khi thoát khỏi trói buộc của hệ thống, còn giờ vẫn phải làm xong nhiệm vụ được giao đã. Rõ ràng là không thể ngồi chờ nhiệm vụ thất bại rồi để Cảnh Thù đi giải cứu được.

Trình Tiểu Hoa lại nói với Cảnh Thù: “Vừa rồi em có hỏi A Phòng rồi, chị ấy nói khu vực của chị ấy không có vong hồn nào bị bỏ sót cả, tất nhiên cũng không thể tra được chuyện lúc hai đứa bé kia còn sống. Có lẽ nào là do ngay cả Địa phủ tư cũng không biết nên không có quỷ sai nào đến bắt?”

Cảnh Thù nghi ngờ ngẫm, nói: “Bên phía Dương gian trình báo tử vong thì sẽ xuất hiện trên sổ sinh tử. Ngay sau đó nhóm Quỷ sai sẽ đi bắt hồn. Cho dù những thứ kia mất tích ngoài ý muốn, không có trình báo tử vong, sau khi xác định đã c.h.ế.t thì trên sổ sinh tử cũng sẽ có thông tin. Chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi. Trừ khi là đã c.h.ế.t, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà chuyện đã c.h.ế.t bị che giấu, trên sổ hộ khẩu không gạch tên, cũng không báo tử. Như vậy thì sẽ không xuất hiện trên sổ sinh tử.”

“Nếu là như vậy thì hai đứa bé đó, rất có khả năng là vì một mục đích nào đó nên cái c.h.ế.t bị che giấu, cho nên trên sổ sinh tử mới không có thông tin. Thế nên hệ thống mới nêu là: “Đứa trẻ bị lãng quên, không tìm thấy đường về nhà. Đối với vong hồn mà nói, đường về nhà tất nhiên chính là về lại Âm phủ.”

Cảnh Thù gật đầu: “Có khả năng là như thế. Cho nên, em phải tìm được nguyên nhân trước. Nếu không thì cho dù em có bắt được hai đứa nhóc đó, nhóm Quỷ sai cũng không thể dẫn độ được.”

Trình Tiểu Hoa gật đầu, cô đã khai mở được nhiều hơn. Sau một phen suy xét, Trình Tiểu Hoa quyết định đến bệnh viện nhi kia, gặp ông lão kỳ lạ kia một lần nữa. Có thể là do trực giác mạch bảo, cô luôn cảm thấy ông lão đó có liên quan đến chuyện này.

Chương 143

Sau khi hai bố con Lưu Duyệt cùng trải qua một cuối tuần vui vẻ ở nhà, Bố Lưu lại tiếp tục đi công tác. Công việc của bố Lưu rất bận rộn, ông thường xuyên phải đi công tác, cứ mười ngày nửa tháng mới về nhà một lần, mỗi lần về được hai ba ngày sau đó lại đi tiếp. Lưu Duyệt đã quen với chuyện này nhưng mỗi lần bố đi công tác, cô bé vẫn thấy rất buồn. Thậm chí ngay cả sang ngày hôm sau, tâm trạng của Lưu Duyệt vẫn không được tốt. Công việc của mẹ cô cũng bận rộn không kém, may mà cô đã lớn rồi, có thể tự đi học, không cần mẹ đưa đi đón về Trường học cách nhà cũng không xa lắm, đi tàu điện ngầm khoảng tám trạm là đến nơi, rất thuận tiện.

Lúc này, gần tám giờ tối, Lưu Duyệt vừa mới tan lớp luyện thi, đang đi vào ga tàu điện ngầm, chuẩn bị về nhà. Trên sân ga lúc này cũng khá đông người chờ tàu đến, chủ yếu là nhân viên văn phòng và học sinh, sinh viên.

Lưu Duyệt đứng ở mép vạch vàng, đi vài bước nữa là đến đường tàu điện ngầm. Lưu Duyệt nhìn hai đường ray tối đen như mực, dường như nghe được tiếng tàu đến, quay đầu thì thấy quả nhiên là tàu đang vào sân ga nhưng nhìn có chút mờ ảo, giống như hư ảnh dừng lại trước mặt cô. Tàu đã dừng, cửa mở ra, bên trong hình như có một vài chỗ trống. Tuyến đường này của tàu rất đông đúc, bình thường chỉ cần tàu đến là mọi người đều chen chúc nhau đi lên tàu để chiếm được một chỗ ngồi. Nhưng hôm nay rất kỳ lạ, những người xung quanh vẫn ngồi xem đi động, nói chuyện với nhau, giống như không thấy tàu đã đến, cũng giống như không vội vã muốn lên tàu.

Lưu Duyệt cảm thấy lạ, nhưng vẫn đi về phía trước. Một bước, hai bước rồi ba bước, lúc muốn bước một bước nữa lên tàu, thì đột nhiên bị kéo lại. Giọng một người đàn ông vang lên: “Cháu gái, cẩn thận, đi lên nữa là sẽ ngã xuống đường tàu đấy!” Một câu nói như tiếng sét giữa trời quang, đem

hư ảnh con tàu kia xóa tan. Lúc này Lưu Duyệt mới phát hiện ra, lúc này chỉ là ảo giác, còn bản thân mình thì đang đứng mép sân ga. Nếu không phải được người kéo lại thì giờ mình đã rơi xuống dưới đường tàu. Ngay sau khi bị kéo về, tàu điện ngằn ngằn tiến vào bến. Khi cánh cửa mở ra, những người chờ tàu vội vã đi vào toa của họ. Một số người vô ý đụng phải Lưu Duyệt.

Người đàn ông kéo cô lại lại ân cần nhắc nhở: “Giờ có thể lên tàu rồi. Cháu không sao chứ?”

Lưu Duyệt đã hồi thần, vội vàng nói cảm ơn, sau đó cũng hòa với dòng người chen lấn lên tàu điện ngầm. Sau một vài tiếng bíp bíp thông báo, cửa tàu đóng lại, tàu bắt đầu chạy.

Lưu Duyệt đứng cạnh cửa sổ, trong đầu suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra, ánh mắt vô tình liếc ra ngoài. Đột nhiên, cô bé lại nhìn thấy cô bé mặc váy trắng ngã trên xích đu mấy đêm trước. Cô bé đó đang đứng ở sân ga, mái tóc đen bay loạn trong gió, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cũng đang nhìn chằm chằm vào Lưu Duyệt. Lưu Duyệt tròn tròn mắt, muốn nhìn kỹ lại nhưng lúc này tàu điện đã tăng tốc, sân ga nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Lúc về đến dưới chung cư, Lưu Duyệt không khỏi dừng lại nhìn xích đu trên bãi cỏ cách đó không xa. Chiếc xích đu đó vẫn cũ kỹ và hoen rỉ, một cơn gió thổi qua làm chiếc xích đu đung đưa trong gió. Không biết tại sao Lưu Duyệt lại thấy lạnh hết cả người, cô vội chạy về nhà. Do chạy quá nhanh nên lúc đóng cửa, cô thở hổn hển. Mẹ Lưu sửng sốt hỏi: “Sao thế con? Có người theo đuôi con à?”

Lưu Duyệt muốn nói nhưng lại không biết phải nói như thế nào. Chuyện xảy ra lúc ở ga tàu như một giấc mơ, cô không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. Cô nói: “Mẹ ơi, chùa Tầm Ân rất linh thiêng đúng không ạ? Con muốn đến đó lễ Phật, xin bùa bình an.”

Mẹ Lưu nói: “Con là một đứa trẻ con, sao lại tin mấy chuyện này?”

Lưu Duyệt có vẻ rất vội, lắc lắc tay mẹ mình làm nũng: “Đi mà, đi mà mẹ! Ngày mai mẹ con mình đi đi, cũng không có hại gì mà còn thể hiện lòng kính trọng nữa ạ.”

Mẹ Lưu nói: “Ngày mai con còn phải đi học, mẹ còn phải đi làm. Để cuối tuần rồi đi. Mọi người đều đi vào cuối tuần ấy nên sẽ rất đông nhé.”

“Vây thứ bảy tuần này mình đi nhé mẹ. Đông người cũng không sao hết ạ. Nhiều người thì hương khói vượng, sẽ rất linh!”

- - -

Một giờ sáng, tại bệnh viện nhi thành phố Vọng Giang vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng mới nghe được một hai tiếng trẻ con khóc, ở giữa đêm khuya trở nên vô cùng rõ ràng. Nhưng có thể khóc như vậy, đôi khi cũng là một điều tốt. Bởi vì trên thế giới này, có rất nhiều đứa trẻ không có quyền được khóc.

Trình Tiểu Hoa đặc biệt chú ý đến ông Tạ, hầu hết mọi người đều gọi ông như vậy, tên đầy đủ của ông là gì thì không có mấy người biết.

Ông Tạ đang ngủ trong phòng trực thì bị một cuộc điện thoại đánh thức. Ông ta nhận điện thoại, ừ ừ vài tiếng, trằn mặ cúp máy, sau đó mặc đồ đi ra ngoài. Đến lúc ông ta trở về, trong tay ông ta ôm một đồ vật bị vải trắng che kín lại, nhìn giống như một chiếc gối đầu. Ông Tạ không quay lại phòng trực ban ngủ nữa, mà đi vào phòng chứa rác y tế bên cạnh. Điện phòng được bật sáng lên, lộ ra cảnh bên trong – một nơi tưởng như phải đầy những đồng rác y tế thế mà lại có vẻ hơi trống trải. Ông Tạ đi đến bên một bức tường, kéo rèm cửa sổ lên, lộ ra một cánh cửa bí mật được che dấu đi. Cửa mở, một cầu thang hiện ra phía sau. Ông Tạ từng bước đi dọc theo cầu thang, mỗi bước chân đều vô cùng nặng nề. Cầu thang này dẫn đến một tầng hầm, thoạt nhìn thì không có vẻ gì là đặc biệt cả, cái đặc biệt nhất là ba ngăn tủ màu xanh ẩn phía sau bức tường.

Ông Tạ mở một trong các ngăn tủ, rồi cẩn thận đặt “chiếc gối” trên tay vào trong tủ. Một góc vải vô tình rớt xuống, để lộ ra một khuôn mặt xanh xao,

hốc hác của một đứa bé. Đôi mắt của đứa bé nhắm chặt, đôi môi trắng bệch, dường như nó đang ở trong một giấc ngủ không bao giờ có thể tỉnh lại.

Ông Tạ đắp lại tấm vải trắng lên mặt đứa trẻ, thở dài: “Bé ngoan, hãy yên nghỉ nhé.” Sau đó đóng tủ, ngăn cách âm dương. Lúc này Trình Tiểu Hoa lặng lẽ đứng ở cửa tầng hầm, đã nhìn thấy tất cả những việc này. Cuối cùng cũng đã hiểu rõ, hóa ra phòng kia che giấu một cái nhà xác nhỏ. Còn ông lão kia là người trông nhà xác. Ông lão xử lý xong sự vụ thì rời khỏi căn phòng đó, khóa cửa lại sẽ không có ai tùy tiện xông vào, cũng sẽ không ai biết được căn phòng màu trắng này lại ẩn giấu câu chuyện như vậy.

Ông Tạ bỏ chìa khóa lại vào trong túi, đang đi về phòng trực ban tiếp tục ngủ thì thấy trên đường nhỏ có hai bóng đen, một cao một thấp, hai đứa đang chơi ném đồ, vô cùng vui vẻ. Gánh nặng trong lòng ông Tạ đã được giải, đi qua nói: “Tiểu Tuyết, con đã về rồi à? Mấy nay chạy đi đâu thế?” Đến gần thì thấy là một bé gái xa lạ. Tuổi nhỏ hơn so với Tiểu Tuyết một hai tuổi, bỗng nhiên thấy có người lạ tiến đến, trên mặt có vẻ hoảng sợ. Đứa còn lại là một bé trai khoảng ba tuổi, lúc này đang đứng ở bên cạnh, nhìn ông Tạ cười hì hì nói: “Ông ơi, con tìm được một người bạn mới rồi này!”

Ông Tạ cẩn thận nhìn cô bé kia, mặt đanh lại, hỏi: “Lôi Lôi, chị này ở đâu đến đây?”

Tuy Lôi Lôi còn nhỏ nhưng lại rất thông minh, cảm thấy ông có chút mất hứng nên không cười nữa, bĩu môi, nâng tay chỉ về phía phòng cấp cứu.

“Đêm khuya mà còn đến khám, khẳng định là thân thể không khỏe”. Ông Tạ nói xong, giơ tay sờ trán của cô bé, quả nhiên là nóng bỏng. Lại còn đến nơi này chơi với Lôi Lôi, không biết có phải Lôi Lôi đã dùng cách gì đặc biệt không.

Ông Tạ chuẩn bị tiễn cô bé đi thì thấy một bà mẹ trẻ vội vã chạy tới, lúc nhìn thấy cô bé thì thở phào nhẹ nhõm, ôm con vào lòng rồi trách cứ nói:

“Mẹ đi lấy thuốc, sao con lại chạy ra đây? Dọa chết mẹ rồi đấy”

Lúc được mẹ ôm lấy, cô bé giống như đã hết sức lực mà tựa vào đầu vai mẹ, không quên nói với Lôi Lôi một tiếng: “Em trai, tạm biệt nhé”.

Trong mắt Lôi Lôi có chút buồn bã, vẫy tay, nhỏ giọng nói: “Tạm biệt”.

Mẹ của cô bé nghi hoặc nhìn xung quanh, ngoài một ông lão nhìn giống như người làm ở bệnh viện ra thì cô không thấy có đứa trẻ nào cả, chỉ nghĩ là trẻ con bị sốt đến mơ hồ, liên vội vàng rời đi.

Lôi Lôi nhìn người bạn mới quen phải đi về, cậu bé biết là sẽ không còn gặp lại được. Cậu cúi đầu, buồn bã đến mức muốn khóc òa lên.

Ông Tạ chậm rãi ngẩng đầu xõm xuống trước mặt Lôi Lôi, giải thích với bé: “Chị bé kia và con không phải là người cùng một thế giới, con không thể đi tìm chị ấy chơi cùng được đâu. Chị ấy đang bị bệnh, còn bị sốt nữa. Đêm khuya rồi, chơi với con ở đây sẽ bị lạnh, bệnh sẽ càng nặng hơn đấy”.

Lôi Lôi ủy ủy khuất khuất nói: “Nhưng mà mấy ngày rồi chị Tiểu Tuyết không về, không có ai chơi với con nên con mới, mới...”

Nghe thấy đứa bé nói vậy, ông Tạ mềm lòng, không nổi trách cứ nữa, từ ái nói: “Được rồi, được rồi, ông không trách con. Con ngoan, chị Tiểu Tuyết sẽ mau về thôi”.

Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng ông cũng rất lo lắng. Tiểu Tuyết chạy loạn ở bên ngoài, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, bị thương hoặc là làm người bị thương, như vậy không tốt!

“Nếu không ngày mai ông bớt chút thời gian đi tìm Tiểu Tuyết nhé?” Tuy ông Tạ nói vậy nhưng thành phố Vạn Giang lớn như vậy, biết đi đâu mà tìm đây? Hơn nữa lại là vong hồn, làm sao có thể hỏi thăm được!

Đang trong lúc buồn rầu thì nghe thấy một giọng nữ thanh thúy truyền đến từ phía sau: “Có lẽ cháu có thể giúp ông tìm Tiểu Tuyết về đây ạ”.

Ông Tạ giật mình, xoay người lại thì thấy Trình Tiêu Hoa đang đứng dưới cột đèn cách đó không xa.

Chương 144

Trí nhớ của ông Tạ khá tốt, vừa thấy là Trình Tiểu Hoa thì nhớ tới chuyện lúc trước, cảnh giác hỏi: “Đã khuya như này, bên ngoài không an toàn, một cô gái như cô vẫn nên về nhà sớm một chút”.

Trình Tiểu Hoa chậm rãi đến gần, đứng trước mặt ông Tạ sau đó cúi người nói với Lôi Lôi đang đứng phía sau ông Tạ: “Em tên Lôi Lôi đúng không ạ?”

Lôi Lôi gật đầu, lại có chút thẹn thùng đứng nép vào người ông Tạ.

Ông Tạ càng cả kinh: “Cô, cô có thể thấy Lôi Lôi? Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?”

Trình Tiểu Hoa biết, trên đời này có rất ít người có được đôi mắt âm dương, nhìn thấy ma quỷ. Một số người là bẩm sinh, một số người vì một cơ duyên nào đó mà có được khả năng đó. Ví dụ như ông Tạ đây là trời sinh, còn như Trình Tiểu Hoa là vì vào làm ở Địa phủ tư, có linh lực nên mới mở mắt âm dương.

Trình Tiểu Hoa cũng không muốn che giấu, trực tiếp nói ra thân phận và mục đích của mình: “Cháu là người của Địa phủ, tới đây là muốn mang hai đứa bé đến nơi mà hai đứa nên đến”.

Lôi Lôi vừa nghe thấy là đến để đưa mình đi, càng ông chặt lấy chân ông Tạ, lớn tiếng nói: “Em muốn ở cùng ông cơ, em không đi đâu hết! Không đi đâu!”

Nếu như người khác nghe Trình Tiểu Hoa nói vậy, nhất định sẽ cho là cô nói hươu nói vượn. Nhưng mà ông Tạ không phải là người theo chủ nghĩa

duy vật, ngược lại còn do bẩm sinh đã có mắt âm dương, thấy không ít vong hồn nên đối với một vài chuyện đáng ra phải kinh ngạc thì cũng không kinh ngạc cho lắm.

Ông Tạ nửa tin nửa ngờ: “Cô là người của Địa phủ? Quỷ sai? Nhưng tại sao cô không đến sớm một chút? Mấy đứa nó đã ở đây rất nhiều năm rồi, cô có biết không?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Cháu biết. Trước đó không đến dẫn bọn trẻ đi là vì tên của bọn trẻ không có trên sổ sinh tử. Kỳ thật đến bây giờ cũng vẫn chưa có tên. Đôi khi sẽ xuất hiện tình huống như vậy, khả năng lớn nhất là do trên dương gian không có thông báo tử vong, không bị gạch tên khỏi hộ khẩu. Chỉ có một đi đầu mà cháu không biết là tại sao không có ai trình báo cho bọn trẻ. Ông Tạ, ông có biết không?”

Ông Tạ suy nghĩ một chút, âm thầm đánh giá Trình Tiểu Hoa vài lần, sau đó mới gật gật đầu: “Ông biết. Cô gái, cháu đi theo ông.”

Ông Tạ lại mở căn phòng kia ra, dẫn Trình Tiểu Hoa đến nhà xác dưới tầng hầm. Nhà xác có tổng cộng ba cái tủ lạnh, dùng để chứa đựng thi thể. Ông Tạ kéo ra ngăn tủ lạnh dưới cùng, bên trong có hai cỗ thi thể, một lớn một nhỏ. Nhỏ là Lôi Lôi, lớn là Tiểu Tuyết, đầu được dùng vải trắng che đậy rất kín.

Tuy rằng Trình Tiểu Hoa không hiểu rõ về bệnh viện lắm, nhưng vẫn đại khái biết được, nhà xác bệnh viện giống như một nơi trung chuyển, thi thể trẻ con sẽ được lưu trữ vài ngày, sau đó được người nhà đến nhận rồi đưa đi xử lý hậu sự. Nhưng mà hai cỗ thi thể này, rõ ràng là được để ở đây từ rất lâu rồi.

Ông Tạ nhìn ra được nghi hoặc của cô, thuận tay lấy ra một quyển sổ ghi lại thời gian cho Trình Tiểu Hoa. Quyển đó được ông Tạ ghi lại, trên mặt có ghi rõ tên đứa bé, ngày tháng năm sinh, thời gian tử vong, nguyên nhân tử vong. Mà từ hàng ghi chép về Lôi Lôi kia, có thể thấy đã ở đây bốn năm rồi. Rõ ràng chỉ sống được ba năm hai tháng, vậy mà lại ở đây bốn năm. Lại nhìn qua dòng có tên Tiểu Tuyết, vậy mà đã ở đây tám năm, vừa bằng

số tuổi của cô bé.

Ông Tạ giải thích: “Lôi Lôi lớn lên ở cô nhi viện, sau đó bị bệnh mà chết. Cô nhi viện kia không biết có chuyện gì mà không thấy tới xử lý. Bệnh viện không có quy ền xử lý hậu sự của tụi nhỏ, chỉ có thể để trong nhà xác. Một lần để là đã nhiều năm như vậy rồi.”

Ông lại nhìn hàng tên của Tiểu Tuyết, nói: “Lúc Tiểu Tuyết được đưa tới, ông vẫn còn nhớ rất rõ. Ngày đó cũng là vào lúc nửa đêm, bên khu nội trú gọi điện thoại cho ông tới. Nghe nói khi đó Tiểu Tuyết đã ở khu nội trú mấy tháng rồi. Lúc chết trên người có rất vết lỗ kim, nhưng những lỗ kim đó, những thứ thuốc kia tiến vào trong thân thể mà vẫn không thể cứu sống con bé. Lúc đó, bố của Tiểu Tuyết vẫn còn ở đó, đứng ngây người ra mà khóc. Ông bao bọc cho con bé xong, cậu ấy cũng không đành lòng qua ôm con bé. Ông cũng có thể hiểu được, đưa bé lớn như vậy, nói không còn là không còn, trong lòng ai cũng không dễ chịu. Ông giúp cậu ấy ôm đưa bé đến đây. Bố của con bé đi ền xong giấy tờ rồi mới đến. Cũng không nghĩ tới, cậu ta đi rồi không quay trở về Ôi, sao có thể nhẫn tâm như vậy, nói bỏ là bỏ được luôn?”

Trẻ con mất sớm đối với gia đình mà nói là một đả kích rất lớn. Trên cơ bản, trẻ con đưa đưa đến đây, bố mẹ cũng không thể bỏ được. Nhanh thì một hai ngày, lâu thì là bốn năm ngày là đã đem hậu sự xử lý xong rồi. Cho tới giờ, ông vẫn không thể hiểu được, người đàn ông kia sao lại nhẫn tâm như vậy? Mẹ đưa bé tại sao cũng không quan tâm?

Nội tình ông không biết, cũng không có cách nào biết được. Sau này ông thấy được linh hồn tụi nhỏ. Mới đầu ông cũng có chút sợ hãi, nhưng sau đó lại là đau lòng. Ông cũng từng đi tìm đạo sĩ, hòa thượng, nghĩ thi thể đã không có người nhận thì hồn cũng phải được siêu độ chứ? Nhưng không có ngoại lệ, đến siêu độ cũng không xong, có lẽ cùng cách nói của Trình Tiểu Hoa không khác biệt lắm. Trên dương gian không có trình báo tử vong thì âm phủ không thể thu người được. Rơi vào đường cùng, ông chỉ đành cùng hai tiểu quỷ này ở chung với nhau. Chớp mắt đã thật nhiều năm.

Giờ Trình Tiểu Hoa xuất hiện làm ông cảm thấy cơ hội cho bọn nhỏ tới

rời. Cuối cùng có thể không phải ở lại dương gian chịu khổ. Cho nên, cho dù vẫn còn cảnh giác với cô, ông cũng đành lựa chọn tin tưởng.

Ông nói: “Cháu đã là người của âm phủ, khi nào thì có thể đưa hai đứa bé đi? Còn có Tiểu Tuyết, vừa nãy cháu nói có thể tìm được nó v ẽ?”

Lôi Lôi vẫn yên tĩnh đứng bên cạnh ông, nghe thấy ông nói muốn đưa mình đi, nhất thời mặt kệ hết mọi thứ, khóc rống lên: “Con không muốn, con muốn ông cơ, muốn ở với ông cơ, hu hu...”

Ông Tạ cúi đầu, nhẹ giọng an ủi nói: “Con ngoan, con không thể ở mãi trên dương giới được. Đi đâu thai tốt hơn, sớm đi đi con. Kiếp sau bình an hưởng phúc, so với hiện tại phải cô đơn lẫn vào trong bóng tối tốt hơn rất nhiều.”

Lôi Lôi vẫn còn nức nở: “Con sợ, con sợ lắm...”

Trình Tiểu Hoa nói: “Hiện giờ cũng không có cách nào tiến bước đi ngay được. Ông Tạ, cháu sẽ tìm Tiểu Tuyết về trước, sau đó sẽ giúp ông tra xem cái cô nhi viện kia xảy ra chuyện gì.”

Tạm thời tạm biệt ông Tạ, Trình Tiểu Hoa trở về ti ệm hoành thánh. Chuyện của cô nhi viện bên kia, Trình Tiểu Hoa đã nhờ Tôn Danh Dương giúp đỡ đi ều tra. Tuy rằng Tôn Danh Dương có vẻ l áo nháo nhưng lại quen biết khá nhiều, chuyện đi ều tra cũng rất hợp với gã. Nhờ gã một câu là gã sáng khoái đáp ứng ngay r ồi chạy đi làm luôn.

Trình Tiểu Hoa thì chuyên tâm cho chuyện của Tiểu Tuyết. So với việc của Lôi Lôi, việc tìm được Tiểu Tuyết càng quan trọng hơn. Dù sao Tiểu Tuyết bỗng nhiên mất tích, nhất định là có nguyên nhân. Cô bé đi đâu, có tạo ra chuyện gì hay không cũng là một vấn đề

Những năm gần đây, hai đứa trẻ luôn vất vưởng ở khu vực quanh bệnh viện, tuy rằng coi như có chút khổ sở nhưng cũng rất ngoan ngoãn. Không phạm sai lầm gì, đi đến địa phủ cũng sẽ nhanh chóng được đi ầu thai. Nhưng nếu giờ Tiểu Tuyết làm ác, tạo ra nghiệp xấu, sẽ ảnh hưởng đến

việc đầu thai. Cho dù cô không chủ động trêu chọc người, chỉ dọa người xấu thì cũng gây ra ảnh hưởng không tốt. Ngoài ra Trình Tiêu Hoa còn sợ sẽ có một số người lòng dạ khó lường, chuyên môn bắt hèn trẻ con để làm một số việc vì lợi ích.

Cùng đêm khuya, ở những nơi khác nhau, có người đã ngủ, còn có người trần trọc mất ngủ. Lưu Duyệt vốn đang ngủ, lúc nửa đêm lại thấy trên mặt ngứa ngứa.

Cô bé mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy trong phòng tối tăm, chỉ có một chút ánh sáng, có một bóng người ng ồi ghé vào trên giường cô bé, nửa người nhòm xuống mặt mình, trên má ngoài trừ cảm giác ngứa ngứa ra thì còn thấy có chút lạnh.

Lưu Duyệt sợ hãi, muốn kêu lên lại phát hiện không thể kêu lên được. Chẳng những như thế, thân thể cũng không thể động đậy được, chỉ có ý thức vẫn còn tỉnh táo, càng lúc càng sợ hãi.

Có tiếng cười giống như chuông bạc, quanh quẩn trong phòng tối: “Hí hí hí...”

Lưu Duyệt cực kì sợ hãi, cô yên lặng tự nhủ với mình đây chỉ là mơ, nhất định là mơ. Nhưng mà sao trong mơ mà âm thanh lại rõ ràng như vậy? Cô bé chẳng những nghe được tiếng cười mà còn có thể nghe được đứa bé kia đang nói chuyện, giọng nói giống như cô bé ng ồi trên xích đu hôm nọ: “Mau đứng lên, đi chơi với em đi!”

Cô bé gọi cô đứng lên, thân thể của cô thật sự bị khống chế, chậm rãi ng ồi dậy, vén chăn lên, r ồi xuống giường, từng bước từng bước một đi đến bên cạnh cô bé đó. Ý thức rõ ràng không muốn đi qua nhưng lại không thể khống chế được thân thể.

“Em muốn chơi đồ chơi mới nhất của chị, chị đưa cho em chơi đi.” Bé gái giọng điệu mềm ngọt, lại mang theo vài phần không được phép cự tuyệt. Lưu Duyệt thật sự muốn đi đến trước bàn học, cần mô hình lâu đài công chúa mới cùng bố ghép xong kia đưa đến trước mặt cô bé.

Cô bé đó nhận lấy mô hình, ánh mắt xem xét đánh giá. Lâu đài này có ba tầng, phòng khách, phòng ngủ, thư phòng, phòng bếp, phòng tắm, mỗi một cái phòng đều được trang trí rất hoa lệ. Có được lâu đài này giống như thật sự trở thành công chúa. Cô bé đó càng xem càng vui mừng, ánh mắt cũng càng lúc càng sáng. Nhưng đột nhiên, cô bé giơ mô hình lên cao rồi ném mạnh xuống đất. Trong tiếng va đập chói tai, lâu đài vỡ thành nhiều mảnh, giường công chúa cũng bị vỡ ra. Cô bé cười khanh khách, vừa cười vừa vỗ tay reo lên: “Giấc mộng công chúa tan vỡ rồi, ha ha, rất vui! Giấc mộng của em vỡ rồi, chị cũng phải thế. Chơi vui quá đi!”

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân, sau đó là giọng mẹ Lưu: “Duyệt Duyệt, có việc gì thế?”

Cửa được mở ra, lúc đèn được bật lên, mẹ Lưu sợ đến ngây người. Trong phòng hỗn độn, Lưu Duyệt ngã ở trên đất, mô hình lâu đài công chúa mà cô bé thích nhất bị phân tán thành nhiều mảnh, nhìn không ra dáng vẻ ban đầu.

“Duyệt Duyệt!” Mẹ Lưu bất chấp chạy đến ôm lấy con, gọi vài câu mà không thấy con có phản ứng nên hoang mang lo sợ, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cấp cứu.

Chương 145

Sau một đêm ở lại viện, Lưu Duyệt được cho về nhà. Bác sĩ không phát hiện ra vấn đề gì lớn, nghi ngờ chỉ là do thiếu máu nên mới ngất đi. Tuy nhiên, mấy ngày sau đó, Lưu Duyệt liên tục sốt cao không giảm, nửa tỉnh nửa mê. Lúc ngủ được còn thường xuyên gặp ác mộng, miệng cứ kêu: “Cứu con, cứu với, đừng đến gần tôi...” Lúc tỉnh táo thì ngây người, không nói không rằng, hoặc là ôm lấy mẹ mà khóc, cho dù có hỏi như nào cũng chỉ nói là sợ.

Mẹ Lưu bị trạng thái này của con gái dọa sợ nên đành xin nghỉ phép để ở nhà trông con. Bà ta cũng gọi điện bảo bố Lưu mau chóng trở về nhà. Lúc đầu, bố Lưu chỉ nghĩ là con gái bị sốt thôi, nhưng lúc về đến nhà, ông đã rất sốt và đau lòng khi thấy con gái. Đi bệnh viện mấy lần, bác sĩ vẫn nói là ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không kiểm tra ra là có bệnh gì cả. Ngoài việc bán thuốc hạ sốt, truyền dịch ra thì cũng không còn cách nào khác cả.

Sau cùng là bố Lưu bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: “Không phải em nói hôm trước Lưu Duyệt về nhà còn đòi đi chùa, xin bùa bình an à. Có phải nó gặp phải chuyện gì quái dị rồi không?”

Mẹ Lưu nhìn dáng vẻ con gái bây giờ, có vẻ giống như trúng tà thật rồi? Bà nói: “Em có một người chú họ biết về mấy chuyện này. Để em đi hỏi thăm xem chú ấy có thể đến nhà ta một chuyến hay không.”

Chú họ đến rất nhanh, sau khi xem xét kỹ lưỡng cả bên trong lẫn bên ngoài căn nhà thì lấy cành liễu ra quất liên tục vào trong không khí, rồi lấy mấy tấm bùa dán lên cửa chính và cửa sổ. Nhưng không ngờ được, bùa vừa mới dán lên đã ngay lập tức rồi xuống, đầu tiên là cái dán trên cửa sổ, sau đó là cái dán ở cửa chính. Bố mẹ Lưu thấy vậy, sắc mặt đều trầm xuống.

Ông chú họ vẻ mặt cũng căng lên, lại cặm bùa dán lên tiếp, mãi đến lần thứ ba, sau khi niệm chú xong thì mấy lá bùa mới không rơi xuống nữa.

Ông đưa tay lau mồ hôi lạnh, thở phào một hơi rồi nói với vợ chồng họ Lưu: “Thứ này rất khó đối phó. Cô hồn dã quỷ khác đũa là đi. Nhưng thứ này không biết vì nguyên nhân gì mà lại có chấp niệm rất sâu. Vừa rồi chú mới đũa nó ra ngoài, hai ngày tới Duyệt Duyệt có thể đỡ hơn. Để tránh nạn nhất, hai cháu nên cho thứ đó chút lợi ích gì đó thì hơn.”

Bố Lưu nói: “Lợi ích gì hả chú?”

Ông chú nói: “Mua chút tiền giấy đốt cho người ta, hy vọng đối phương nhận được tiền thì sẽ bỏ qua cho mình.”

Bố Lưu liên tục gật đầu: “Cháu sẽ đi mua ngay. Nhưng phải làm như nào ạ?”

Ông chú bắt đắ dĩ liếc hai vợ chồng này một cái: “Người bây giờ hay thật, cái này mà còn không biết? Chắc là đến tiền giấy trông như nào cũng không biết đâu nhỉ?”

Bố Lưu ngại ngừng gật đầu thừa nhận.

Ông chú nói: “Tiền giấy màu vàng, phải xếp theo thứ tự thì đốt xuống dưới đó mới thành tiền được. Đợi đến lúc tối muộn, không có người thì đem xuống dưới tầng, chỗ nào vắng người mà đốt. Mang theo một cái bìn sứ, thả tiền vàng ở trong đó, đốt đến khi cháy hết thì lật cái bìn ngược xuống, rải tro trên mặt đất rồi đi về. Lúc đi về cho dù nghe thấy gì cũng không được phép quay đầu, không được nhìn lại, cứ tiếp tục đi. Nếu quay lại nhìn hay dừng lại thì người ta sẽ đi theo ám cháu đấy.”

Những lời ông chú nói, bố Lưu đầu ghi nhớ trong lòng. Chuyện như vậy làm người nghe đầu thấy run sợ, cho dù là ban ngày ban mặt, mẹ Lưu vẫn cảm thấy sợ hãi.

Dặn dò xong xuôi mọi việc, ông chú mới rời khỏi nhà họ Lưu, đương nhiên

trước khi đi vẫn nhận một ít tiền. Làm nghề này có một điều lưu ý, cho dù thân quen hay xa lạ thì đều phải trả tiền. Nhưng vì là người nhà nên ông cũng không lấy nhiều lắm.

Lưu Duyệt đã ngủ ngoan hơn, sốt cũng đã giảm, đến tối còn có thể ngồi dậy uống một chén cháo nhỏ. Mẹ Lưu thấy lòng nhẹ nhàng hơn, nhưng không dám kể chuyện đụng phải tà vật, sợ dọa đến con. Bà giục bố Lưu mau đi đốt tiền giấy, nhanh chóng kết thúc chuyện này đi.

Bố Lưu nhìn sắc trời, nói: “Giờ này vẫn còn nhiều người lắm, đợi đến chín, mười giờ rồi anh đi xuống dưới đó.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ vài chén trà, vài câu nói mà thời gian trên đi động đã báo: 21 giờ 35 phút.

Bố Lưu vào phòng nhìn con gái đang ngủ say, báo với mẹ Lưu một tiếng rồi cầm đèn sù, tiền giấy đi ra ngoài. Ông không có đi quá xa, chỉ xuống lối nhỏ ngay cạnh tòa nhà mình ở. Theo lời ông chú dặn dò, bố Lưu xếp những tờ tiền giấy một trăm tệ chồng lên nhau, sau đó dùng bật lửa đốt tiền. Ngọn lửa nhanh chóng lan ra, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt ông, như thể đang giương nanh múa vuốt nhảy nhót. Đốt xong một xấp giấy, ngọn lửa lụi dần, chỉ còn lại một đống tro tàn. Bố Lưu đợi đến khi tắt lửa, úp ngược cái đèn xuống, sau đó chuẩn bị đi về theo lời ông chú dặn. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng kè kệt vang lên từ bên cạnh, chỗ phát ra tiếng động hình như là chỗ xích đu, giống như có ai đang chơi ở đó vậy. Bàn đu dây nằm ngay sau chỗ ông, chỉ cần hơi nghiêng đầu là sẽ thấy được. Đã muộn như vậy, lại còn là chỗ bỏ hoang, sao lại có trẻ con đến chơi? Tuy có thấy kì lạ nhưng nhớ lời dặn của ông chú, bố Lưu cũng không dám quay sang nhìn, đứng dậy đi về phía hàng hiên. Đi được hai bước chân, ông cứ cảm thấy giống như có cái gì đó đi theo mình. Muốn quay lại xem nhưng lại sợ quay lại sẽ gặp rắc rối. Cố nén sự tò mò, người đàn ông đi một mạch về dưới lầu, đang chuẩn bị kéo ra cửa ngách thì nghe thấy tiếng khóc. Tiếng khóc nghe rất rất bi thương, không hiểu sao lại gọi ông nhớ đến lúc con gái lên hai, vì ông phải đi công tác mà con gái đã ôm chặt lấy chân ông, vừa khóc vừa không cho ông đi. Lúc đó, con bé khóc cũng thương tâm như vậy.

“Không được nghĩ linh tinh!” Nhận ra có chỗ không ổn, người đàn ông dùng sức lắc đầu, sải bước đi vào đại sảnh, đèn cảm ứng cũng sáng lên.

Đúng lúc này, một giọng nói đáng thương, nhẹ nhàng vang lên từ sau: “Bố ơi, bố....”

Người đàn ông đứng khựng lại, giọng nói kia, đã bao nhiêu năm rồi ông không được nghe thấy... Lòng ông mềm nhũn, quên sạch những lời dặn dò của ông chú, cứ thế quay đầu lại. Đèn cảm ứng tắt ngay lập tức, cả sảnh chìm vào bóng đêm. Không có đèn, chỉ có ánh trăng chiếu vào, chiếu rõ lên người một cô bé. Đêm ngày cuối thu, thời tiết khá lạnh, cô bé mặc một cái váy màu trắng, chân trần đứng trên nền gạch hoa lạnh lẽo, nhìn rất khổ sở.

Cô bé vừa gọi bố vừa khóc.

“Tiểu Tuyết!” Người đàn ông đã nhận ra đứa bé, vừa muốn chạy tới thì giật mình phản ứng lại, thì thào tự nói: “Khoan đã, năm nay Tiểu Tuyết đã mười sáu tuổi, sao lại còn lại trẻ con được?”

Cô bé nghe thấy ông nói vậy, biểu cảm trên mặt càng trở nên đáng thương: “Bố ơi, bố không nhận ra con sao? Con là Tiểu Tuyết đây mà, bố có con gái khác rồi nên không còn quan tâm con nữa đúng không? Huhu, bố ơi...”

Biểu cảm kia, động tác lau nước mắt kia đầu giống hệt Tiểu Tuyết trong trí nhớ của bố Lưu. Ông nhớ lại cách đây rất nhiều năm, lúc đứa con gái bị người mang đi đã vừa khóc vừa nói: “Con muốn bố cơ, con muốn ở cùng bố mẹ cơ”. Trong nháy mắt đó, không biết là loạn trí hay bị tiếng khóc của đứa trẻ mê hoặc, người đàn ông gạt bỏ những điểm bất thường, quên lời dặn dò của ông chú, một lòng một dạ chạy đến, ôm lấy đứa bé đang khóc thút thít kia, lau nước mắt cho nó... Nhưng lúc chạy đến, thứ ông ôm được chỉ là hư không, như trăng trong nước, không thể chạm vào.

Người đàn ông ngẩn người, gọi: “Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết ơi, con đi đâu rồi?”

“Bố, con ở đây.” Tiểu Tuyết đứng sau lưng ông, nắm lấy tay áo ông, làm nũng nói: “Bố ơi, một mình con cô đơn lắm, con sợ hãi lắm. Bố đi theo con có được không?” Giọng điệu vừa đáng thương vừa bất lực.

Bố Lưu nhìn vẻ mặt khờ sở của con gái lại nhớ đến lúc cô bé năm tuổi, ông chuẩn bị một phòng ngủ xinh đẹp cho cô bé, để cô bé ra ngủ một mình, đêm đó, con gái đợi hai vợ chồng ông ngủ rồi mò về phòng, vẻ mặt đáng thương nói với ông: “Bố ơi, con rất sợ. Bố có thể giúp con không?”

“Được, bố ở cùng con.”

Cô con gái mỉm cười vui vẻ, đuổi tay về phía người đàn ông: “Chúng ta đi thôi bố.”

Người đàn ông giống như bị mê hoặc, đưa tay nắm lấy tay đưa bé, không hề cảm giác dưới tay chỉ là ảo ảnh.

Con gái dắt ông đi qua chỗ xích đu, đi qua công viên, đi đến cái lạch nhỏ bên ngoài tiểu khu...

Đang muốn đi về phía trước thì nghe thấy tiếng quát to: “Lão Lưu! Anh đang làm cái gì thế!” Là mẹ Lưu đuổi đến, kéo ông lại. Ánh mắt ông vẫn còn đang dại dột, chỉ không nghe được mẹ Lưu đang nói gì, chỉ thấy miệng bà cứ đóng mở không ngừng.

Chương 146

Mẹ Lưu thấy ông vẫn chưa tỉnh táo lại thì vỗ mấy cái vào mặt ông. Ba Lưu dần dần tỉnh táo lại, nhìn xung quanh rồi hỏi vợ: “Sao anh lại ở chỗ nào? Em ra đây làm gì thế?”

Mẹ Lưu nói: “Em thấy anh mãi vẫn chưa vì, lo lắng có chuyện gì nên xuống dưới lầu xem xem. Xuống đến nơi thì thấy anh đi ra bên ngoài khu nhà, đi tới chỗ này đây, thấy anh sắp nhảy xuống sông nên chạy đến kéo anh lại. Rốt cuộc là anh làm sao thế hả? Chẳng lẽ anh cũng bị ma ám rồi?” Nói xong câu cuối, mẹ Lưu cũng bị chính mình dọa sợ.

Dù vẫn còn thấy mơ hồ không rõ nhưng người đàn ông vẫn nhớ được mình đã thấy Tiểu Tuyết, nhìn khắp nơi mà không thấy đâu, bèn hỏi vợ: “Tiểu Tuyết đâu rồi? Em có thấy con bé không?”

Người phụ nữ nhú mày, vẻ không vui nói: “Sao anh lại nhắc đến con bé? Đã bao nhiêu năm rồi không có tin tức?”

Người đàn ông nói: “Vừa nãy anh thấy Tiểu Tuyết, con bé vẫn giống như lúc trước, mà không, so với lúc con bé rời khỏi, giống như có lớn hơn một chút, tầm tám, chín tuổi rồi. Nhưng mà đúng là Tiểu Tuyết đấy, nó nói mình cô đơn, sợ hãi, muốn anh đi cùng nó, nên anh...”

Nói tới đây, người đàn ông cảm thấy bất thường: “Liệu có phải Tiểu Tuyết xảy ra chuyện gì rồi không? Nếu không tại sao nhiều năm như vậy mà hai mẹ con con bé không hề liên lạc gì với anh?”

Mẹ Lưu nói: “Anh nói linh tinh gì thế? Mau về thôi, càng nói càng thấy lạnh người mà. Ngày mai, ba chúng ta đi chùa cúng bái, thỉnh Phật về”

Người đàn ông bị vợ lôi kéo, không yên lòng mà đi về. Vừa đến dưới tòa nhà thì có một trận gió mạnh thổi qua. Cây cối lay động, lá rơi đầy đất, rồi lại bị gió cuốn tung lên, phát ra tiếng xào xạc. Bố Lưu cảm thấy trên trán giống như bị cái gì đó dán lên, vốn tưởng là lá cây, đưa tay lên gỡ ra thì thấy không phải, nhìn kỹ lại thì đâu phải là lá cây mà là một lá bùa màu vàng. Nhìn xung quanh thì thấy trên đất rơi đầy bùa. Ông nhận ra đây chính là những lá bùa mà ban ngày ông chú họ giấu ở trong phòng nhà họ, dùng để trấn trạch. Nhưng giờ, bùa rơi hết rồi!

Hai vợ chồng nhìn nhau rồi chạy như điên lên tầng. Trong nhà rất tối, đèn đã tắt hết. Nhưng mẹ Lưu nhớ rõ lúc bà ra khỏi nhà, đã bật hết đèn, đến cả đèn bếp và toilet đều được bật lên. Vì chuyện kia mà trong lòng sợ hãi, nghĩ rằng phòng càng sáng càng tốt. Họ mở cửa phòng, không bật đèn, cũng không quan tâm gì cả, đi thẳng vào phòng con gái. Đèn trong phòng đều đã tắt đi, nhưng cửa sổ mở rộng, gió đêm thổi rèm cửa bay phất phới.

Lưu Duyệt ngồi ở bệ cửa sổ, hai chân buông thõng ra bên ngoài. Làn váy ngủ màu hồng nhạt bị gió thổi nhìn như cánh bướm, có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Mẹ Lưu quát: “Duyệt Duyệt, con làm cái gì thế? Mau xuống đây!”

Bố Lưu muốn đi lên kéo con xuống, nhưng thân thể con gái giống như bị đóng đinh ở đó, kéo thế nào cũng không thấy di chuyển. Mẹ Lưu cũng đi đến kéo, kéo không được, bất lực khóc: “Duyệt Duyệt, có việc gì thì con cứ nói với bố mẹ, đừng làm chuyện dại dột như vậy.”

Duyệt Duyệt chậm rãi quay đầu lại, vẫn là khuôn mặt mà họ quen thuộc nhưng biểu cảm rất kỳ dị, lộ ra tà ác, dùng giọng điệu cực kỳ oán hận nói với mẹ Lưu: “Thì ra bà chính là người phụ nữ đê tiện kia? Bà làm cho mẹ tôi đau lòng, con gái bà cướp bố của tôi. Tôi cũng muốn bà ném thử mùi vị đau lòng khổ sở!”

Mẹ Lưu hoảng sợ, tay đang kéo con gái cũng buông ra: “Mày, mày không phải Duyệt Duyệt?”

Sau một thoáng kinh ngạc, bố Lưu đã nhận ra: “Tiểu Tuyết? Con là Tiểu Tuyết phải không?”

Mặt Lưu Duyệt từ từ xuất hiện vẻ mặt bi thương, ánh mắt nhìn bố vừa yêu thương vừa căm hận: “Bố, bố không cần mẹ, cũng không cần Tiểu Tuyết nữa. Bố cũng không muốn chết theo con, con chỉ đành bắt con gái bố đi theo con thôi.”

Giọng nói của nó rõ ràng hèn nhèn như vậy, nói đến đúng lý hợp tình như vậy nhưng với vợ chồng hai người, đó là những lời cực kỳ kinh khủng.

Bố Lưu sợ con bé sẽ nhảy xuống, đè lại sự sợ hãi trong lòng mà khuyên nhủ: “Tiểu Tuyết, rốt cuộc con đã xảy ra chuyện gì? Mẹ con đâu? Con xuống đây đi, từ từ kể cho bố nghe?”

“Mẹ con?” Nhắc đến mẹ, Tiểu Tuyết đau lòng thì thào nói: “Mẹ chết rồi, con cũng đã chết rồi. Nhưng mẹ không có đưa con đi cùng, bố cũng không cần con. Con rất cô đơn, thật sự rất cô đơn. Con muốn gặp bố mẹ. Bố ơi, con khó khăn lắm mới tìm được bố. Nhưng bố đã có con gái mới rồi, bố không cần Tiểu Tuyết nữa rồi...”

Bố Lưu nghe vậy thì kinh hãi: “Sao có thể như vậy được? Bố thật sự không biết, bố không biết con và mẹ con đã... Tiểu Tuyết, bố không phải không cần con nữa. Những năm gần đây, bố đi khắp nơi tìm con, cũng thường xuyên mơ thấy con. Tiểu Tuyết, con ngoan, xuống đây với bố, để bố ôm con có được không?”

“Bố đi tìm con thật sao? Bố vẫn còn cần con ư?”

Bố Lưu vội gật đầu: “Đúng vậy. Mặc dù bố ly hôn với mẹ con, nhưng bố chưa từng không cần con. Mẹ con hận bố, vì để trừng phạt bố mà không muốn cho con gặp lại bố. Bố nghĩ mặc dù không ở bên bố nhưng ít ra con vẫn sống tốt, không ngờ hai người...”

“Mẹ nói bố không cần mẹ con con, cho nên mẹ con con cũng không cần bố nữa.” Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, Tiểu Tuyết hèn nhèn cười

nói: “Bố ơi, vậy bố đi cùng con đi. Chúng ta cùng đi tìm mẹ có được không bố?”

Bố Lưu ngây ngẩn cả người, ông hiểu rõ ý đi cùng nhau của con gái, chính là muốn ông cùng chết. Chỉ nháy mắt do dự đó cũng không thoát được ánh mắt của Tiểu Tuyết, lông mày con bé cau lại, oán khí lại chiếm lấy.

“Bố không đồng ý đúng không? Bố căn bản không hề thương con đúng không? Vì bố có vợ mới, con mới cho nên không cần con và mẹ, đúng không?”

“Tiểu Tuyết, chuyện người lớn không như con nghĩ đâu. Cho dù bố với mẹ ly hôn thì bố vẫn yêu con mà. Bố...”

“Nói dối!” Tiểu Tuyết đã không còn bình tĩnh nữa, hất tay bố ra rồi đứng dậy, thân thể vì trọng tâm không vững mà lay động, mẹ Lưu nhìn thấy mà kinh hãi vô cùng.

“Bố không cần con thì con cũng không cần bố nữa! Con sẽ cho hai người thấy Lưu Duyệt chết trước mắt mình!” Dứt lời, nhảy xuống dưới.

“Không!” Bố Lưu nhào đến nắm chặt lấy tay cô bé, mẹ Lưu cũng nhanh chóng ôm chặt người bố Lưu, ngăn ông bị quán tính kéo xuống.

Lưu Duyệt lơ lửng giữa không trung, cánh tay bị người đàn ông giữ chặt. Cô bé khóc òa, hỏi ông: “Tại sao đầu là con gái bố, mà bố chỉ thương nó không thương con? Tại sao chỉ có mình con phải chết chứ?”

Bố Lưu vừa cố gắng giữ chặt tay con, vừa nhịn không nổi nước mắt: “Đầu là lỗi của bố, là bố có lỗi với con và mẹ con. Bố đồng ý đi theo con, con tha cho Lưu Duyệt đi, con bé là em gái con mà. Con thả em ra, bố thật sự đồng ý đi theo con, chúng ta cùng nhau đi tìm mẹ con, bố sẽ xin lỗi mẹ mà.”

“Bố, thật sao? Bố vẫn cần con? Đồng ý theo con ư?”

“Con là bảo bối của bố, là công chúa của bố, sao bố có thể không cần con được?”

Trong hoảng hốt, bố con hai người cùng nhớ tới một ngày xưa cũ. Có một lần, cô bé c ần truyện cổ tích đến hỏi bố: “Bố ơi, tại sao nhà mình không có lâu đài, sao bố không phải là quốc vương?”

Người đàn ông bế con gái ng ồi lên chân, cười hỏi: “Sao con lại hy vọng bố là quốc vương? Sao lại muốn ở trong lâu đài vậy?”

Cô bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng giọng nói ngây ngô nói: “Bởi vì như vậy con sẽ là công chúa. Trong truyện cổ tích, công chúa đều có bố là quốc vương, bọn họ sống trong lâu đài. Một ngày nào đó trong tương lai, sẽ có hoàng tử cưới ngựa trắng đến cưới công chúa, sau đó, hai người sẽ sống hạnh phúc bên nhau!”

Người đàn ông bật cười, cứng chi ều néo hai má phính của con gái: “Tiểu Tuyết chính là công chúa của bố mẹ, nhà chúng ta chính là lâu đài. Ba người chúng ta ở bên nhau chính là hạnh phúc.”

Nhưng mà, năm Tiểu Tuyết bảy tuổi, người đàn ông luôn miệng nói “Một nhà ba người chúng ta ở bên nhau chính là hạnh phúc” kia đã ngoại tình, thậm chí còn có con rơi, làm cho gia đình tan tác.

Mẹ Tiểu Tuyết là một người phụ nữ tính tình cương liệt, sau khi ly hôn đã mang theo con gái đến nơi khác sinh sống. Bà hận ch ồng cũ phản bội mình, nên sau khi rời đi đã cắt đứt mọi liên lạc. Bà biết, người đàn ông kia tuy rằng không yêu mình nhưng rất yêu thương con gái. Bà muốn làm cho kẻ bội bạc vĩnh viễn không được gặp lại con gái, coi như là một sự trừng phạt.

Hơn một năm sau, mẹ Tiểu Tuyết tái hôn, gả cho một người đàn ông khác. Không được bao lâu, hai mẹ con bị tai nạn giao thông, một chết, một bị thương.

Tiểu Tuyết không còn mẹ, ở trên giường bệnh mấy tháng thì cũng rời khỏi

thế gian. Cha dựng lúc đầu còn lo tiền thuốc men nhưng sau đó thấy tốn công vô ích không cứu được đứa bé, chuyện hậu sự cũng cần nhiều tiền nên dứt khoát bỏ chạy. Để lại di thể của Tiểu Tuyết cô độc nằm trong nhà xác bệnh viện suốt tám năm. Bệnh viện không có quy định xử lý thi thể, chỉ có thể lưu lại.

Tiểu Tuyết đáng thương vì không được đăng ký tử vong nên vẫn được coi là người ở dương gian, mình giới không thu, hèn phách quanh quẩn tại bệnh viện, không đi đâu được.

Mãi cho đến một ngày, vô tình thấy bố đẻ đưa một bé gái đến bệnh viện khám, sau đó lén theo đuôi. Mới đầu, chỉ là mỗi tối đầu vụng trộm đứng bên cửa sổ nhìn trộm. Nhưng sau đó, thấy bố mình đối với con gái mới chiêu chuộng như vậy, tốt như vậy, giống như ngày xưa đối xử với chính mình. Cô bé ghen tị, phẫn nộ, sức mạnh của tăng lên nhiều.

Tiểu Tuyết ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt bố, ngữ khí lạnh nhạt: “Bố ơi, nhà chúng ta không còn nữa, mẹ mất rồi. Bố đã có nhà mới rồi, một ngôi nhà không thuộc về con. Con không bao giờ còn được làm công chúa nữa. Không có bố mẹ, đứa trẻ làm sao làm công chúa được?”

Người đàn ông đau thắt lòng, áy náy, hơi hận đan xen, nước mắt chảy dài. Nhưng cho dù ông nỗ lực thế nào, bàn tay ông đang giữ chặt cứ từ từ trượt dần khỏi tay ông, từ khuỷu tay đến cánh tay nhỏ bé, cuối cùng đến một ngón tay ông cũng không giữ được nữa...

Chương 147

Ngay giây phút chỉ mảnh treo chuông đó bỗng có một luồng ánh sáng xuất hiện từ hư không, cuốn lấy thân thể hai người đem vào trong phòng.

Mẹ Lưu thở phào nhẹ nhõm, nhưng vì biết linh hồn kia vẫn còn ở trong thân thể con gái nên không dám đi đến ôm con mình.

“Tiểu Tuyết!” Người đàn ông ôm con vào lòng mà khóc. Bao năm mong nhớ lại nhận lại tin dữ con gái đã chết, cùng với tình huống nguy hiểm vừa rồi làm ông không còn giữ nổi bình tĩnh, cũng không quan tâm đến trong phòng vừa có thêm một người lạ mặt là Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa yên lặng đứng trong góc phòng, nhìn hai bố con ở phía đối diện. Cô biết, người đàn ông kia đang rất hối hận, đáng tiếc, trên thế gian này, “hối hận” là hai từ không có tác dụng nhất.

“Bố hối hận rồi. Tiểu Tuyết ơi, Tiểu Tuyết của bố... Đây là lỗi của bố...” Người đàn ông cao lớn lúc này lại khóc như một đứa trẻ. Mà đứa bé trong lòng ông, vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng, chỉ lặp đi lặp lại một câu hỏi: “Bố đừng ý đi với con mà, nói chuyện phải giữ lời chứ ạ.”

“Bố giữ lời, sẽ đi cùng con, cùng con đi tìm mẹ. Tiểu Tuyết, con chờ bố nhé!”

Người đàn ông buông con gái ra, lao đảo đi về phía cửa sổ. Lúc sắp đến cạnh cửa sổ, một bóng đen chắn trước cửa sổ. Đó là một người phụ nữ trưởng thành, tóc ngắn, mơ hồ có thể nhìn thấy ngũ quan hài hòa, gương mặt có vẻ tang thương. Người đàn ông ngăn người, thất thanh gọi ra tên của người kia: “A Oánh?”

A Oánh là người vợ trước của ông, mẹ đẻ của Tiểu Tuyết. Trên đời này, ngoài bố ra thì người thân thiết nhất chính là mẹ. Trình Tiểu Hoa dùng thủ đoạn đặc biệt để đi đầu tra về Tiểu Tuyết lúc còn sống. Cũng biết vì thấy bố nên Tiểu Tuyết mới rời khỏi bệnh viện, đi đến nhà ông. Đến giờ, chấp niệm của cô bé đã rất nặng. Bởi vậy, Trình Tiểu Hoa đi tìm Cảnh Thù, nhờ vào mối quan hệ với Quảng Bình để đưa mẹ Tiểu Tuyết về dương gian một lần.

Tai nạn giao thông năm đó, A Oánh tử vong ngay tại chỗ, lập tức được quỹ sai đưa đi. Trong lòng bà cũng luôn lo lắng cho con gái. Biết con mình cũng đã không qua khỏi, hơn nữa vì hậu sự không được lo liệu thỏa đáng nên không thể xuống Âm phủ. A Oánh vừa đau lòng lại sốt ruột, có thể có một cơ hội hoàn dương gặp con gái, tất nhiên là không chút do dự mà đồng ý. Cũng may mắn đến kịp lúc, ngăn cản Tiểu Tuyết tạo ra bi kịch không thể vãn hồi.

“Mẹ ơi!” Tiểu Tuyết bay ra khỏi thân thể Lưu Duyệt, sau đó lao nhanh như tên vào lòng người phụ nữ tóc ngắn, khóc nói: “Mẹ ơi, cuối cùng mẹ đã đến tìm con ư? Mẹ ơi, con rất nhớ mẹ...”

Ánh mắt người phụ nữ nhìn chông cũ có chút lạnh lùng nhưng vào lúc ôm lấy con gái lại trở nên vô cùng dịu dàng: “Con gái ngoan, để con chịu khổ rồi.”

“Mẹ ơi, bố vẫn còn yêu mẹ con mình. Bố đã đồng ý đi cùng chúng ta rồi, ba người chúng ta lại được ở bên nhau rồi.”

Phía bên kia, mẹ Lưu nhìn chông mình đứng cùng một chỗ với hai mẹ con họ, giống như thật sự muốn đi cùng, nhất thời có chút nóng nảy mà nói: “Anh đi rồi thì mẹ con em phải làm sao đây? Đừng quên, anh còn có Duyệt Duyệt, còn cả em nữa!”

Người đàn ông chần chừ một hồi, quay đầu nhìn người vợ hiện tại: “Xin lỗi em, anh nên trả giá cho sai lầm của mình. Duyệt Duyệt đành giao cho em vậy”

Người phụ nữ bụm miệng khóc nhưng không biết phải ngăn cản như nào. Chuyện năm đó, đúng hay sai thì đâu là việc của người lớn, nhưng nếu giờ người đi rồi, con gái bà sẽ thành đứa trẻ đáng thương không có bố sao?

Đúng lúc này, A Oánh ôm lấy Tiểu Tuyết: “Con ngoan, mẹ đi cùng con nhé. Bố con là người sống, không thể đưa ông ấy đi được. Bằng không chính là nghiệp chướng, sẽ ảnh hưởng đến việc đầu thai của con.”

Tiểu Tuyết nói: “Không, con muốn bố cơ. Bố đã đồng ý đi với chúng ta rồi mà! Mẹ, chúng ta đưa bố đi cùng có được không?”

Nghe con gái nói vậy, A Oánh làm sao có thể không xót con được? Nhưng bà biết, cho dù có đi cùng cũng không thật sự là một nhà ba người ở bên nhau, mà là mạnh ai người nấy đi đầu thai, lúc còn sống là nghiệt hay duyên thì cũng vậy thôi, đã đi qua đó thì hết thủy đầu không còn.

“Tiểu Tuyết, con nghe mẹ nói này. Kỳ thật lúc trước bố mẹ ly hôn là quyết định của cả hai người. Ba con sai trước, nhưng sau khi ly hôn, là mẹ vì hận thù cá nhân mà cắt điện liên hệ giữa con và bố. Là mẹ làm sai. Mặc kệ thế nào, thì bố vẫn là bố con, vẫn yêu thương con. Cho dù ông ấy có bao nhiêu đứa con gái, con vẫn luôn là đứa con gái không thể thay thế được. Nếu như không phải tại mẹ ích kỷ thì con cũng không phải chịu khổ suốt tám năm qua. Tiểu Tuyết, con tha thứ cho bố và mẹ chứ?”

Tiểu Tuyết hết nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, ngoan ngoãn gật đầu.

A Oánh lại nói tiếp: “Dương thọ của bố con vẫn chưa hết, ở trên đây còn rất nhiều chuyện phải làm. Chúng ta không thể dẫn ông ấy đi được, như vậy là phạm lỗi, phạm lỗi sẽ bị chú cảnh sát âm phủ bắt đi, như vậy con không thể cùng mẹ đi đầu thai được, con hiểu chứ?”

Tiểu Tuyết gật đầu, rồi lại lắc đầu, có vẻ không thật sự hiểu hết được. A Oánh xoa đầu con gái, yêu thương nói: “Con ngoan, Âm phủ có cầ Nại Hà, bên cầ Nại Hà có một bà lão nấu canh rất ngon, uống một bát có thể quên hết phiền não. Mẹ dắt con đi, chúng ta cùng đi uống canh nhé?”

Tiểu Tuyết nhẹ nhàng dựa một tiếng, sau đó rúc vào trong lòng mẹ, ngoan ngoãn như một con mèo con. A Oánh ôm Tiểu Tuyết đi đến trước mặt Trình Tiểu Hoa, nói: “Cám ơn cháu đã cho cô có cơ hội được gặp lại con gái, giờ chúng ta có thể đi r ấ.”

Từ đầu đến cuối bà không có nói một câu nào với người đàn ông kia, cho dù khuyên con gái tha thứ cho bố mình nhưng sâu trong lòng, có lẽ tới giờ bà vẫn không thể nào quên đi chuyện năm đó?

“Tiểu Tuyết! A Oánh!” Người đàn ông đuổi theo vợ cũ và con gái, nhưng vợ cũ đã dắt con gái biến một trong màn đêm, trước khi biến mất còn có một tiếng gọi bố văng vẳng truy ền đến, mang theo chút không nỡ làm cho ông càng hối hận hơn.

Người đàn ông quỳ trên mặt đất, cuối cùng khóc nức lên. Chuyện năm đó, ai sai ai đúng, người vô tội nhất vẫn là con trẻ, bị tổn thương sâu nhất cũng là con trẻ.

Trình Tiểu Hoa đứng trước mặt ông, nhắc nhở: “Ngày mai chú nhớ đến trình báo cho Tiểu Tuyết. Thi thể của em ý vẫn còn ở trong nhà xác của bệnh viện nhi, nếu không lo liệu tốt, con bé không thể đi đâu thai được đâu. Đây cũng là chuyện duy nhất mà chú có thể làm cho con bé vào lúc này.”

Sáng sớm ngày hôm sau, người đàn ông đi hoàn thành các thủ tục sau đó đến bệnh viện nhận di thể Tiểu Tuyết. Lúc nhìn thấy khuôn mặt không còn sức sống của đứa con, người đàn ông lại một lần nữa khóc trong đau đớn. Cô công chúa nhỏ mà mình cưng chiều nhất lại nằm trong ngăn kéo tủ lạnh như băng này suốt tám nay, ông lại không hay không biết mà vui vẻ sống suốt tám năm! Đối với ông mà nói, xử lý xong chuyện hậu sự của Tiểu Tuyết, cuộc sống của ông vẫn có thể tiếp tục. Ông vẫn còn vợ, còn con gái. Nhưng tất thảy lại không thể giống như lúc trước, hối hận và áy náy trong lòng không cách nào nhạt đi.

Lôi Lôi thấy Tiểu Tuyết được đưa đi, không nhịn được mà kéo tay áo ông Tạ: “Ông ơi, chị Tiểu Tuyết đi r ấ sẽ không quay lại nữa sao?”

Ở chung cũng nhiều năm, ông Tạ đối với Tiểu Tuyết cũng có tình cảm nhất định nhưng biết hậu sự của con bé đã được xử lý xong, có thể đi chuyển thế thì cũng vui cho con bé.

“Lôi Lôi, chị đã đi đầu thai rồi, sau này sẽ không phải ở đây chịu khổ nữa, chúng ta nên vui cho chị nhé con.”

“Chị đi rồi, không có ai chơi với con nữa..” Đứa bé còn chưa thể hiểu quá nhiều chuyện, nhưng lại vì chỉ còn một mình mà buồn bã. Ông Tạ an ủi nói: “Con ngoan, con cũng sẽ sớm được như Tiểu Tuyết, sẽ được giải thoát thôi.”

Chuyện của Lôi Lôi, Trình Tiểu Hoa nhờ Tôn Danh Dương tra giúp. Lúc cô xử lý xong chuyện của Tiểu Tuyết, Tôn Danh Dương cũng đã tra được thông tin.

Lôi Lôi cũng là một đứa bé đáng thương, mắc bệnh tim bẩm sinh, vừa sinh ra không được bao lâu đã bị bố mẹ vất bỏ, sau đó được đưa vào viện phúc lợi. Trẻ con trong viện phúc lợi thường đi đến hai nơi, hoặc là được gia đình phù hợp nhận nuôi, hoặc là tiếp tục ở trong viện cho đến lúc trưởng thành. Đứa trẻ bị bệnh như Lôi Lôi, gia đình bình thường thường sẽ không nhận nuôi nên cậu bé ở lại viện phúc lợi đến năm ba tuổi, sau đó phát bệnh mà không còn nữa.

Viện trưởng lúc đó được đi đầu động công tác nên rời khỏi viện phúc lợi, trước khi đi không bàn giao công tác đầy đủ. Ông ta cho rằng các đồng nghiệp sẽ lo liệu tốt. Mà đồng nghiệp lại cho rằng ông ta đã làm xong hết rồi. Thế nên vì sự sơ sẩy này, di thể Lôi Lôi đã bị lãng quên ở nhà xác bệnh viện. Phía bệnh viện chỉ biết là Lôi Lôi được đưa đến từ viện phúc lợi mà không biết cụ thể là viện nào, nên không thể liên hệ được với họ, càng không có cách giải quyết. Nếu như đã biết được nguyên nhân thì sẽ có cách giải quyết thôi.

Đêm hôm đó, Trình Tiểu Hoa dẫn Lôi Lôi đi, tìm được viện trưởng thiếu trách nhiệm kia. Sau đó giúp đỡ Lôi Lôi tiến vào trong giấc mơ của ông ta.

Ông ta giật mình tỉnh giấc vừa đúng lúc trời đã sáng. Ngay người một lát rồi nhanh chóng lấy di động gọi cho người đồng nghiệp cũ: “Lão Triệu, ông còn nhớ Lôi Lôi chứ? Bốn năm trước đã qua đời vì bệnh tim, lúc đó tôi đi gấp nên quên an bài hậu sự. Mọi người đã xử lý chưa?”

“Lôi Lôi? À, nhớ chứ. Chuyện của nó không phải do ông xử lý sao? Không phải ông đã xử lý xong hậu sự rồi à? Sao đột nhiên lại nhắc tới thế?”

“Cái gì? Sau đó mấy người không quan tâm à? Đứa bé, di thể đứa bé chẳng lẽ vẫn còn ở bệnh viện?”

“Ông không nói thì ai mà biết? Trong viện nhiều trẻ con như vậy, công việc thì bận rộn, bọn tôi đâu cho rằng đã giải quyết xong rồi!”

Vài ngày sau, người của viện phúc lợi đã đến giải quyết hậu sự cho Lôi Lôi.

Đêm trước ngày phải đi, Lôi Lôi vô cùng đau lòng, bé ôm chặt lấy ông Tạ, không chịu buông tay, gào lên khóc: “Ông ơi, con không đi đâu. Con sợ lắm... Con không đi đâu hết, con muốn ở với ông cơ!”

Bé khóc làm ông Tạ cũng khóc theo. Tuy biết rõ không phải là người, lúc đầu cũng có chút e ngại nhưng ở cùng một chỗ lâu, cho dù là thi thể cũng vậy, vong hồn cũng thế, vẫn là một đứa bé đáng thương mà?

“Con ngoan, ông không thể giữ con được nữa. Con đi đi, đi đâu thì đi thôi. Lôi Lôi à, ông biết mỗi lần thấy mấy đứa trẻ con được bố mẹ ôm trong ngực, con đâu rất đau lòng. Con cũng nhớ bố mẹ con đúng không? Đời này bọn họ không có duyên với con, con không cần nhớ đến họ nữa. Kiếp sau phải đi đâu thì vào một nhà thật tốt, con sẽ có bố mẹ yêu thương, hai người họ sẽ đối xử tốt với con, con sẽ được lớn lên khỏe mạnh như những đứa trẻ khác. Đi thôi, đi thôi nào, con người đừng khóc nữa...”

Trình Tiểu Hoa ôm lấy Lôi Lôi vẫn còn đang khóc nức nở, dịu dàng an ủi nói: “Lôi Lôi, đi nhé. Đừng khiến ông lo lắng cho em thêm nữa. Em nhìn này, chị mang quà đến cho em nè, có thích không?” Trình Tiểu Hoa đưa

cho cậu bé một chiếc xe đi đầu tiên từ xa. Bé trai đầu thích xe, Lôi Lôi cũng không phải ngoại lệ. Trước kia lúc còn ở viện phúc lợi, không có cơ hội chơi loại đồ chơi này. Sau khi tới nơi này, mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ khác chơi đầu vô cùng hâm mộ. Hiện giờ được cầm đồ chơi mà mình muốn, cho dù không lập tức cười thì cũng nín khóc, nhưng vẫn dùng một đôi mắt đăm lẹ, lưu luyến nhìn ông Tạ. Trong cái đầu nhỏ cũng biết, chính mình cho dù có khóc nháo thì cũng sẽ phải đi thôi? Giống như chị Tiểu Tuyết vậy.

Ông lão dừng lại trước cửa, đứng nhìn theo cho đến khi đứa trẻ khuất bóng mới xoay người đi vào phòng trực ban. Trong lòng ông có một nguyện vọng: Hy vọng trong phòng xác nhỏ này sẽ không có đứa trẻ nào bị lãng quên nữa, hy vọng những đứa trẻ bị đưa đến đây sẽ càng lúc càng ít đi...

- - -

Theo như lời cuối chương của tác giả thì phần này là dựa trên tin tức mà tác giả đọc được...

Chương 148

Xử lý xong việc của Lôi Lôi, Trình Tiểu Hoa chuẩn bị quay về tiệm hoành thánh. Bây giờ, thời gian vẫn còn sớm, mới chỉ hơn hai giờ đêm, cô nghĩ về cửa hàng chắc sẽ bận rộn một hồi. Ban đêm Tôn Danh Dương có công việc phải làm, trong cửa hàng chỉ còn lại Cảnh Thù và Sơn Miêu thôi, chắc sẽ rất bận rộn.

Lúc đến trước cửa lại thấy bên trong tiệm tối om, cửa chính cũng khóa, nhìn rất giống những cửa hàng chung quanh, vô cùng yên tĩnh. Trình Tiểu Hoa nhìn đồng hồ, nghĩ thầm: “Còn chưa đến ba giờ mà. Vào giờ này có đôi khi sẽ có quý sai đến ăn khuya, bình thường đều chưa đóng cửa. Hôm nay... Ừm! Nhất định là họ nhân lúc mình không ở đây, không muốn làm việc nên đã đóng cửa đi chơi rồi”. Vừa nghĩ, Trình Tiểu Hoa vừa đẩy cửa bước vào. Không có đèn nên bên trong rất tối, cho dù có đèn đường cũng không làm bên trong sáng lên tý nào. Nhưng thị lực của Trình Tiểu Hoa rất tốt, có thể mờ mờ thấy những chiếc bàn đều bị dịch chuyển, được ai đó xếp sang một bên, tạo ra một khoảng trống ở chính giữa. Có vẻ như cả ngày hôm nay đều không buôn bán gì.

“Điện hạ! Sơn Miêu! Hai người lại trốn việc à?”

Gọi hai người kia mà không có ai trả lời, giống như không hề có nhà vậy. Chẳng lẽ là điện hạ dẫn Sơn Miêu đi xem phim? Không phải chứ? Với cái tính cách xem thường mọi thứ của điện hạ, không ghét bỏ Sơn Miêu đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể dẫn cậu đi chơi cơ chứ?

Trình Tiểu Hoa sờ sạng đi tới chỗ công tắc, đang chuẩn bị bật đèn thì nghe được mấy tiếng tách tách nho nhỏ vang lên, sau đó là vô số tia sáng thoáng hiện, như là mưa sao băng bay vào trong nhà, đồng loạt rơi xuống khoảng trống ở chính giữa căn phòng, sau đó chúng hợp lại thành một đám lửa

màu xanh xếp hình trái tim. Mà giữa ngọn lửa là một dòng chữ tiếng Anh: Love you.

“Đây là...”

Trình Tiểu Hoa còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy mấy chữ cái kia chậm rãi bay lên không trung, quấn lấy nhau thành một bó những tia sáng, sau đó tụ lại thành hình người, là Cảnh Thù.

Hắn mặc một bộ âu phục trắng tinh, tóc cũng đã được sửa sang tỉ mỉ. Lúc hắn lồi thối lệch thếch đã đẹp trai rồi, giờ ăn vận chỉnh chu thì lại càng đẹp trai hơn nữa, nhưng dáng vẻ cao lãnh thì vẫn được giữ nguyên. Lúc này hắn giơ một hộp quà nhỏ bằng nhung có màu đỏ rượu, quỳ một chân, cực kỳ nghiêm túc mà vẫn thâm tình nói với Trình Tiểu Hoa: “Hoa Hoa, hãy gả cho ta nhé!”

Cùng lúc đó, những chỗ trống xung quanh đã xuất hiện rất nhiều người: Tôn Danh Dương, Sơn Miêu, anh em Thường Tiểu Bạch, A Phòng cùng những quý sai thường đến quán. Ngay cả Triệu Mỹ Mỹ cũng có mặt, bọn họ đứng thành một vòng tròn, hô to một cách hưng phấn: “Đồ ông ý đi! Đồ ông ý đi!”

Trình Tiểu Hoa không ngờ vào lúc này, Cảnh Thù sẽ cầu hôn cô. Thật là đột ngột mà! Kinh ngạc qua đi chỉ còn lại niềm vui sướng, được người trong lòng chuẩn bị một tiết mục cầu hôn tỉ mỉ, lãng mạn như thế, có cô gái nào sẽ không vui cơ chứ?

Tôn Danh Dương thấy cô ngây người, còn tưởng rằng cô chưa kịp phản ứng nên nhắc nhở: “Tiểu Hoa, mau đồ ông ý đi. Đây đâu phải lúc ngần người cơ chứ!”

Thật ra Trình Tiểu Hoa không hề ngần người, chỉ là lúc nhận lấy hộp quà tinh xảo kia từ tay Cảnh Thù, không hiểu sao lại nhớ tới cảnh tượng lúc trước hai người ở phòng khách sạn. Khi đó hắn làm cả một căn phòng đầy hoa hồng, cô còn tưởng rằng hắn muốn cầu hôn, lúc nghĩ rằng hắn chuẩn bị lấy nhẫn ra thì hắn lại nhét vào tay cô “áo mưa” khiến cho lúc này đây,

cô có chút nghi ngờ, nếu mở cái hộp này ra liệu có giống như lần đó không? Ở đây nhiều người như vậy, sẽ rất rất xấu hổ.

Chỉ một chút do dự này cũng bị Cảnh Thù nhìn thấu. Hắn mỉm cười đứng dậy, tự mình mở hộp quà ra. May mắn là bên trong không có cái gì quái dị, chỉ là một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương, một viên kim cương hình trái tim to bằng quả trứng bồ câu, xung quanh là những viên nhỏ hơn, giống như chúng tinh phủng nguyệt*, vô cùng đẹp mắt.

*chúng tinh phủng nguyệt: trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, vây quanh, là cái rốn của vũ trụ.

Cảnh Thù tự tay đeo nhẫn vào ngón tay thon dài của Trình Tiểu Hoa, chiếc nhẫn rất hợp với tay cô. Cho dù đang vui vẻ, Trình Tiểu Hoa vẫn không quên hỏi một vấn đề mấu chốt: “Kim cương to như vậy, chắc anh tốn nhiều tiền lắm phải không?” Cô nghe nói những viên kim cương như vậy được các nữ minh tinh đeo có giá từ một triệu đến chục triệu tệ.

Cảnh Thù ghé vào tai cô thì thầm: “Dùng tiền mua không đủ thành ý, đây là bản thân tự mình đi đào đấy. Vốn là đào được một viên to hơn viên này mấy lần nhưng không đủ tinh khiết nên chọn viên này.”

Trình Tiểu Hoa không nhịn được hỏi: “Những viên lớn hơn kia anh mang đi đâu rồi?”

Cảnh Thù lơ đãng nói: “Sao thế? Những viên kia quá lớn, to như trứng đà điểu, ta sợ em đeo nặng, nên thuận tay ném đi rồi.”

Trình Tiểu Hoa cảm thấy vô cùng đau lòng. Hình như từ trước đến nay, chưa có ai đào được viên kim cương nào to như trứng đà điểu mà? Bán đi sẽ được rất rất nhiều tiền đấy? Thế mà hắn thuận tay vứt đi rồi? Cứ vậy mà vứt đi mấy triệu tệ!!

Nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của Cảnh Thù, Trình Tiểu Hoa không thể nói hắn mau chạy đi tìm nó về Haiz, đầu là số rồi! Bỏ đi, không nghĩ nữa, to như trứng bồ câu cũng đủ tốt rồi.

Lúc này, chư vị yêu quý bên cạnh, không biết là ai bắt đầu, đừng thanh hô lên: “Hôn đi! Hôn đi!”

Trình Tiểu Hoa vừa cười vừa xấu hổ che khuôn mặt đỏ bừng.

Cảnh Thù ôm Trình Tiểu Hoa, tốt bụng nói với đám người: “Đừng ồn ào nữa! Muốn hôn cũng không thể cho các người nhìn, vợ ta sẽ ngượng ngùng!”

Mọi yêu quý không những không dừng mà càng ồn ào hơn, tiếng huýt sáo nối nhau vang lên.

Triệu Mỹ Mỹ đứng trong đám quý sai, lấy tay kéo kéo áo Thường Thanh: “Anh nhìn đi, lãng mạn biết bao! Đây bất ngờ vui vẻ! Tiểu Hoa đúng là một cô gái hạnh phúc mà”.

Thường Thanh à một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói: “Cái vòng tròn lửa hình trái tim kia là do U Minh hỏa tạo thành, anh không làm được như vậy. Hay là để lát nữa anh hỏi mượn điện hạ nhé?”

Triệu Mỹ Mỹ lờm trắng mắt: “Không có U Minh hỏa thì có thể dùng nên thay thế cũng được. Quan trọng nhất là tấm lòng thành, anh có hiểu không hả?”

Thường Thanh suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được, lát nữa anh sẽ giúp em tìm nển, em thích màu gì cứ nói với anh. Đừng để đến lúc đó em lại chê này chê kia.”

Triệu Mỹ Mỹ câm nín, nói trước như này thì còn gì là bất ngờ nữa? Nhưng mà nghĩ lại thì Thường Thanh có thể làm như vậy đã tốt hơn so với trước kia rất nhiều rồi nên cũng không oán trách gì cả.

Nghi thức cầu hôn kết thúc, Tôn Danh Dương thức thời đưa mọi quý yêu rời đi, để lại không gian riêng tư cho hai người. Trước khi đi còn không quên vì tốt cho điện hạ, trợ hứng cho Tiểu Hoa mà chọn một bài hát rất

hợp với tình hình: “Hôm nay em phải gả cho anh”.

Cảnh Thù hài lòng nói: “Tôn Danh Dương cuối cùng cũng làm được một việc ra hồn. Bài này không tệ, rất hợp cảnh.”

Trình Tiểu Hoa cúi đầu cười nói: “Hôm nay mới chỉ là cầu hôn, đâu phải kết hôn. Hợp cảnh gì chứ?”

Cảnh Thù: “Đã cầu hôn thành công thì kết hôn còn mấy đâu?”

Trình Tiểu Hoa: “Chắc phải chờ hệ thống không còn khống chế em nữa thì mới kết hôn được. Bằng không, lúc đang tổ chức hôn lễ, nó lại tinh tinh thông báo nhiệm vụ mới, anh nói xem lúc đó, chúng ta nên kết hôn hay là nên đi làm nhiệm vụ?”

Theo lời cô nói, trong đầu Cảnh Thù ngay lập tức hiện ra cảnh tượng sau khi kết hôn, đang lúc chuẩn bị động phòng thì Trình Tiểu Hoa nhận được nhiệm vụ, lúc đó mình sẽ bị đá thẳng xuống giường, thật là bi thảm. Hắn không nhận được mà rùng mình một cái.

“Lần trước Quảng Bình có nói đã ra mặt tra xét việc này, chắc cũng sắp giải quyết được rồi?”

“Sắp?”

“Ừ, sắp..” Cảnh Thù nói mà có chút lo lắng không yên, vỗ bàn nói: “Ta sẽ thúc giục Quảng Bình, việc nhỏ như vậy mà vẫn chưa xong. Nếu không phải ta ở Nhân Gian không tiện thì đã sớm xong xuôi rồi!”

“Quảng Bình làm việc khá đáng tin, ngài ấy nói anh đợi thì chắc hẳn là có lý do. Dù sao chúng ta cũng chưa muốn kết hôn ngay, không cần quá vội vàng”.

Cảnh Thù cũng đành ý tạm bỏ qua chuyện này, nắm lấy tay Trình Tiểu Hoa cười tủm tỉm nói: “Hoa Hoa, trên lầu còn có bất ngờ, ta dẫn em đi xem.”

“Vẫn còn bất ngờ? Điện hạ nhà chúng ta thật biết làm người vui mừng mà!”

Lần hai, phòng Trình Tiểu Hoa đã được trang trí lại hoàn toàn. Ga giường, vỏ chăn, rèm cửa đều được đổi thành màu hồng nhạt, khắp nơi đều có bóng bay màu hồng và trắng, nhìn giống như phòng dành cho một nàng công chúa.

Trình Tiểu Hoa vui vẻ, nhưng lại nghĩ đến tác phong của Cảnh Thù. Biến căn phòng trở nên xinh đẹp như vậy, sau đó nhất định sẽ đòi ngủ cùng. Tuy rằng Trình Tiểu Hoa có chút bảo thủ, nhưng đến bước này, hẳn có yêu cầu về phương diện kia, theo tình theo lý, cô cũng không thể cự tuyệt? Vốn dĩ, tình yêu của người trưởng thành khi đến lúc thì lăn giường cũng là hợp lý.

Nhĩ đến chuyện kế tiếp, khuôn mặt xinh đẹp của cô không khỏi nóng bừng, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Quả nhiên, Cảnh Thù thân mật ôm lấy eo cô, khuôn mặt tuấn tú cũng sát lại gần, bốn cánh môi dây dưa, hơi thở hỗn loạn.

Sau một cái hôn dài, Cảnh Thù bất ngờ dừng lại, dùng cằm cọ xát đỉnh đầu cô, giọng nói khàn khàn lộ ra vài phần tình dục, khó nhịn nói: “Đêm đầu tiên đợi đến khi chúng ta động phòng đi. Hoa Hoa, đến lúc đó em nhất định phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhé, không thể bỏ chạy giữa chừng đâu đấy”.

Đối với một người đàn ông mà nói, đến lúc này mà còn có thể nhịn được, ngoại trừ yét lờ ra thì đó chính là tình yêu chân thành.

Trình Tiểu Hoa cúi đầu, nhịn không được nhìn phản ứng ở phần thân dưới của Cảnh Thù, chỗ đó đã phồng phồng lên, được rồi, hẳn là về sau.

Cái liếc mắt ấy của cô không thể tránh khỏi ánh mắt của Cảnh Thù. Hẳn có chút sững sốt, sau đó hiểu ra thì sạch mặt thay đổi: “Ta khó khăn kìm nén mà em nghĩ ta yếu? Hả? Được, hiện tại sẽ cho em biết bản quân có yếu hay không!”

Chương 149

Dáng vẻ ôn nhu thâm tình của Cảnh Thù hoàn toàn thay đổi, biến thành một kẻ háo sắc. Trình Tiểu Hoa bị dọa sợ tới mức bước lùi mấy bước, đến khi chạm vào tường không thể lùi nữa mới đành nói: “Chờ đến kết hôn đi, chúng ta giữ lại chút chờ mong cho đêm tân hôn, giữ chút chờ mong, ha ha...”

Cảnh Thù không nói gì, chỉ dè Trình Tiểu Hoa vào tường, hung hăng hôn một hồi rồi mới không cam lòng mà dừng lại. Còn bỏ lại một câu: “Có quà ở đầu giường, em tự bóc ra xem đi nhé. Ta đi tắm cho bình tĩnh lại trước đây.”

Sau khi hấn đi khỏi, phải mất một lúc thì nhịp tim của Trình Tiểu Hoa mới trở về bình thường. Sờ hai cánh môi bị hôn sưng lên, lòng có chút sợ hãi. Cái con người này quá mạnh bạo rồi, mới hôn thôi mà môi đã sưng vù lên rồi, nếu làm việc kia chắc phải ba ngày không xuống được giường quá? Thật đáng sợ!

Lúc đi đến cạnh giường thì quả thật có một hộp quà màu đỏ ở trên gối. Trong lòng cô lại thấy ấm áp, người kia có chút lỗ m ăng nhưng vẫn rất chi là có tâm. Nhìn cái hộp này thì có lẽ là quần áo. Chẳng lẽ bên trong là áo cưới sao?

Thôi vậy, cho dù ba ngày không xuống được giường thì cũng phải chịu thôi. Mở hộp quà ra, ấ y, sao lại là màu đen? Chẳng lẽ ở Minh giới thường mặc áo cưới màu đen à? Nhìn lại thì thấy kích thước có vẻ sai sai. Tất lưới màu đen, quần chữ T ren, còn có bra nơ con bướm nửa trong suốt nữa. Mạ! Đây làm gì phải áo cưới, rõ ràng chính là nội y tình thú mà. Mà nhìn có chút giống như lần trước lúc cô đi chọn đồ cho hấn, hấn vô ý chỉ bộ nội y đó. Không ngờ là mua thật =]]] Thật là... quá xấu hổ, thế nhưng cũng có

cảm giác ngọt ngào khó tả.

Lúc thấy bộ đồ này, thoát tiên cô muốn giấu đi, nhưng nghĩ lại, lại muốn biết mình mặc vào có đẹp hay không? Thế nên ma xui quỷ khiến đi thay vào, còn đứng ở trước gương ngắm nghía một hồi. Ừm, rất hợp. Màu đen càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô. Ngực to, mông cong, eo nhỏ. Chỉ có một chỗ không phù hợp, đấy chính là quá lộ, hai hạt nhỏ trước ngực như ẩn như hiện. Không được, nhất định không mặc, cũng không được để hẳn nhìn thấy!

Mới nghĩ vậy thì điện thoại đã vang lên hai tiếng báo tin nhắn đến, là của Cảnh Thù:

“Có thích không? Đêm tân hôn nhất định phải mặc cho ta xem, bản quân rất mong chờ!” Còn có thêm hai emoji rất là háo sắc được gửi kèm theo.

Trình Tiểu Hoa đành trả lời: “Lộ liệu như vậy, ngực còn không che được, em không thèm mặc đâu!”

“Sao em biết là không che được? Chẳng lẽ em mặc thứ r ồi sao? Vợ ơi, chụp một tấm ảnh cho ta xem đi?”

“Chụp cái gì mà chụp, cút cút cút!”

“Em không chụp cũng được, ta tự đi vào xem”

“Không được! Nếu anh dám tiến vào, em sẽ từ hôn!”

“tan nát cõi lòng.jpg”

“khóc.jpg”

“khóc lớn.jpg”

“khóc r ồng.jpg”

Nhìn một loại biểu cảm hẩn gửi đến, Trình Tiểu Hoa phì cười. Cầm di động cân nhắc một hồi, mãi sau mới nhấn một tin: “Được rồi, đêm tân hôn sẽ mặc cho anh xem nhé...”

Ngay lập tức bổ sung một câu: “Chỉ mặc một lần, sau đó vứt nó đi, giữ lại rất rất xấu hổ!”

“Nhớ giữ lời, bản quân chờ nhé!”

Đêm nay, Trình Tiểu Hoa mơ một giấc mơ. Trong mơ, cô mặc một bộ váy cưới trắng tinh, đánh cạnh Cảnh Thù trong một rừng hoa. Xung quanh có rất nhiều người, yêu, quý, bọn họ đều đang chúc mừng hai người. Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy cả người lạnh run, cúi đầu xuống nhìn thì thấy áo cưới đã biến thành nội y tình thú. Trình Tiểu Hoa xấu hổ vô cùng, hai tay che ngực, trách Cảnh Thù: “Đầu tại anh, tại anh bắt em mặc bộ đồ này! Làm sao đây, đầu bị người ta nhìn hết rồi!”

Cảnh Thù cười ha ha: “Đừng sợ, nơi này không có người khác, em chỉ mặc cho bản quân xem mà thôi.”

Trình Tiểu Hoa nhìn xung quanh, những người lúc nãy đã không còn nữa, chỉ còn mình Cảnh Thù đứng bên cạnh cô, cười damdang, sau đó như sói đói nhào về phía cô. Tỉnh lại, đã là sáng hôm sau.

Sau khi rửa mặt, Trình Tiểu Hoa đi xuống dưới, đã thấy Cảnh Thù an vị trong cửa hàng, biểu cảm không vui, giống như đang tức giận, cũng giống như đang áp chế cơn tức giận. Dáng vẻ đó dọa Trình Tiểu Hoa giật cả mình.

“Điện hạ, sao vậy?”

Cảnh Thù hậm hực đưa di động cho Trình Tiểu Hoa xem. Trình Tiểu Hoa cúi đầu nhìn xem, đã thấy trên màn hình là một nhóm chat có tên rất kêu “Đại thần giá lâm”. Trong nhóm có mười một vị, Diêm Vương và mười vị Diêm La.

Trên cùng là một dòng tin nhắn của Diêm Vương tag cả mười vị Diêm La:

“Hội nghị Minh – Thiên giới. Địa điểm: Cửu trùng thiên. Thời gian: Một ngày sau. Đoàn đại biểu yêu cầu phải đến đông đủ. Nhất là người, Cảnh Thù, đừng có mà giả chết với bản vương. Chuyện lần này rất quan trọng, người nhất định phải đi!”

“Một Diêm La bị biếm như ta, có đi hay không cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục. Chư vị, tạm biệt, bản quân không tiễn, nhé!”

Rất rõ ràng, Cảnh Thù đang cáu kỉnh.

Diêm Vương: “Người vẫn còn tự xưng là bản quân, thế mà dám thoái thác chức trách. Chuyện rất quan trọng, mau lên về họp cho ông đây, ngay, trễ một phút, bản vương sẽ đem lý do người bị biếm chiếu cáo cho toàn tam giới đều biết!”

Cảnh Thù: “Bệ hạ, ngài thật là xấu xa! Đường đường là chủ một cõi, thế mà lại đi uy hiếp thuộc hạ!!!!”

Quảng Bình: “@Diêm Vương, ngài cần phải thêm một câu: Bản vương rất thích nhìn dáng vẻ người tức ta nhưng không làm gì được ta đấy!”

Vì thế Diêm Vương thật sự bổ một câu: “Bản vương rất thích nhìn người tức ta nhưng lại không làm gì được ta đấy!”

Sau đó, mấy vị Diêm La khác cũng ào ào phát ngôn, hoặc là chế nhạo hoặc nịnh nọt:

“Lão đại, đừng kì kèo nữa, ý của bệ hạ chẳng lẽ anh không hiểu sao? Rõ ràng là muốn triệu anh trở về họp hành chỉ là “bạc thang” cho anh thôi, anh không nghe theo không phải là hết đường sao?”

“Bệ hạ anh minh! Tội của Cảnh Thù lớn như vậy mà ngài cũng tha thứ? Không hổ là chủ của một cõi, lòng dạ thật quảng đại. Cảnh Thù, ông thấy chưa, còn không mau cảm tạ đi?”

“Ôi d ấ ôi, cuối cùng ông cũng trở về Mau về tiếp quản việc của ông đi, ta bận đến mức không có thời gian ở cùng vợ đây này. Em dâu ông sắp oán chót ta r ấ!”

“Đúng thế, đúng thế. Sinh hoạt vợ chồng của lão thất đầu dựa cả vào ông... Lờn này sao có chút là lạ?”

“L ầ trên, ta đã chụp màn hình, đợi lát nữa sẽ gửi cho vợ lão thất xem.”

Xem xong, Trình Tiểu Hoa đã cười ra nước mắt: “Đường đường là đại thần mà tám chuyện như này hả? Còn có Diêm Vương bệ hạ nữa, sốt ruột là nói loạn xì hết lên. Haha, vui quá đi mất!”

Cảnh Thù thấy cô cười thì vẻ mặt càng thêm tức giận: “Người đàn ông của em bị bắt nạt, thế mà em vẫn còn cười được! Đáng giận mà! Diêm Vương cậy quyền thế đè ép ta! Còn mấy tên kia, một đám miệng chó không mọc được ngà voi, nhất là Quảng Bình, đợi ta gặp lại, nhất định sẽ sút hẳn một phát bay thẳng lên Cửu trọng thiên.”

Trình Tiểu Hoa thôi không cười nữa, ôm cánh tay Cảnh Thù mà hỏi: “Anh thật sự phải đi họp hả? Đi mấy ngày vậy? Hội nghị lần trước không gọi anh đi, sao lần này không có anh lại không được?”

Cảnh Thù thấy vẻ mặt không nỡ của Trình Tiểu Hoa, trong lòng cũng thoải mái hơn chút, nắm tay Trình Tiểu Hoa nói: “Những lần khác đều chỉ là cuộc họp nhỏ. Hội nghị lần này không giống vậy, có liên quan đến tam giới, mười vị chủ thần của Minh giới đều phải đi. Tuy rằng ngoài miệng ta nói không muốn đi, nhưng thật sự không thể không đi được. Còn về thời gian họp bao lâu, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai ba giờ như trước đây thôi. Dù sao thời gian trên trời chênh lệch quá lớn, Minh giới không thể không có người trấn giữ quá lâu được.”

Trình Tiểu Hoa hỏi: “Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất. Hai ba giờ hội nghị, tính ra chắc cũng phải mất một hai tháng nhỉ?”

Cảnh Thù gật đầu: “Cũng khoảng đó.”

“Một hai tháng... Lâu quá đi mất?” Giờ Trình Tiểu Hoa mới thật sự không nở. Dù sao từ lúc bọn họ ở bên nhau chưa từng tách ra lâu như vậy.

Trong lòng Cảnh Thù cũng là không nở nhưng cũng không thể làm gì được. Thân là Diêm La, hắn có trách nhiệm phải gánh vác, không thể liêu lĩnh tùy ý được.

Sau khi an ủi Trình Tiểu Hoa vài câu, Cảnh Thù còn nói: “Sau khi ta đi, nếu như em lại nhận được nhiệm vụ, nhất định phải mang theo Tôn Danh Dương và Sơn Miêu, có thêm bọn họ trợ giúp sẽ an toàn hơn chút. Nếu chẳng may có chuyện gì khó giải quyết, em cứ gửi tin nhắn cho ta nhé.”

Trình Tiểu Hoa gật đầu đồng ý. Cho dù có không nở thì cô cũng sẽ không khóc lóc um sùm không cho hắn đi. Phụ nữ ấy mà, cần phải có tính độc lập.

“Khi nào thì anh đi? Em chuẩn bị chút hành lý. Anh có muốn mang đồ ăn gì đi không, em đi chuẩn bị ngay.”

Cảnh Thù ôm Trình Tiểu Hoa vào lòng: “Không cần chuẩn bị gì cả. Ta cũng không phải người bình thường, đâu có gì cần chuẩn bị? Hoa Hoa, em đừng đi đâu cả, cứ để ta ôm thêm một lúc.”

Trình Tiểu Hoa cũng ôm chặt lấy Cảnh Thù, cố nén cảm giác muốn khóc, trêu đùa nói: “Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn lèm lèm ẽ? Đối với anh mà nói, đi mất có một chút thời gian. Cũng đâu cần phải luyện tiếc như vậy đâu?”

Cảnh Thù nói: “Chênh lệch thời gian quá lớn. Ta chỉ đi một hai ngày, nhưng Hoa Hoa của ta lại phải chia xa ta một hai tháng. Nghĩ như vậy, trong lòng ta thấy rất là khó chịu.”

Hai người đang tình chàng ý thiếp thì Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đi vào. Tôn Danh Dương vội che mặt nói: “Tôi cái gì cũng chưa thấy, không thấy gì hết! Sơn Miêu, đừng đứng đực ra đấy, mau theo anh đây trốn đi,

mau trốn!”

Cảnh Thù buông Trình Tiểu Hoa ra, xoay người lại nói: “Không cần trốn, vào đi, bản quân có việc cần giao phó cho các người.”

Đem chuyện mình phải đi nói cho một yêu một quỷ xong, cuối cùng dặn dò: “Hoa Hoa giao cho các người. Có chuyện gì nguy hiểm, các người cứ xông lên trước! Còn có trong tiệm này nhiều người, phức tạp, chẳng may có kẻ đui mù nào dám có ý với Hoa Hoa, các người biết phải làm gì chưa?”

Sơn Miêu nói: “Ta sẽ khoét mắt hấn ra, làm cho hấn sau này không thể nhìn linh tinh được nữa!”

Cảnh Thù hài lòng gật đầu: “Không tệ!”

Trình Tiểu Hoa khóc không ra nước mắt, này là đang sợ cô bị tên nào đó lừa chạy mất!

“Được rồi, Sơn Miêu, em đừng có hùa theo. Móc mắt người là phạm pháp đấy. Lại còn “không tệ”? Điện hạ, anh cũng không phải không biết Sơn Miêu đơn thuần, đừng có mà cố xúi em nó phạm tội chứ!”

Chương 150

Tôn Danh Dương biết Cảnh Thù sắp phải đi công tác, vốn cũng nghĩ thể hiện lòng trung thành, ai ngờ lại bị con mèo ngốc kia đoạt trước. Gã không vui lờm Sơn Miêu: “Con mèo ngốc này lướt sang một bên! Nếu cậu thật sự làm như vậy chính là gây chuyện cho Tiểu Hoa đấy, có biết không hả? Gặp phải chuyện như vậy, phải âm thầm xử lý, ví dụ như làm tên đó bị oan hồn ám vài ngày, để xem gã còn tâm trạng đi tán gái không! Haha, điện hạ, vẫn là lão Tôn thần nghĩ chu đáo đúng không?”

Quả nhiên, Cảnh Thù cười khen ngợi: “Cuối cùng người cũng có chỗ dùng được.”

Vừa nói xong, Tôn Danh Dương đã “Ui trời” một tiếng, sau đó bi thương khóc to: “Điện hạ ơi, ngài đừng có đi mà! Lão Tôn không nở rời xa ngài đâu! Điện hạ của ta, sao lại đi sớm như vậy...”

Vừa khóc còn vừa định nhào qua ôm đùi Cảnh Thù.

Cảnh Thù giật mình kinh ngạc, không đợi gã đến gần mình đã tung một cú đá: “M* a nó! Ta đây chỉ đi họp thôi, sao người như khóc tang cho bản quân thế hả!?”

Sơn Miêu nhìn chăm chăm mặt Tôn Danh Dương, lắc đầu nói: “Lão Tôn này, cho dù có muốn khóc tang thì cũng phải chuyên nghiệp lên chứ. Anh xem này, khóc một lúc mà không có lấy một giọt nước mắt nào. Chậc chậc, thiếu chuyên nghiệp!?”

Tôn Danh Dương: “Ta, ta có khóc tang đâu, ta chỉ biểu đạt lòng lưu luyến không rời với điện hạ thôi!”

Trình Tiểu Hoa bị bọn họ chọc cười, vốn là chia tay có chút buồn bã, giờ lại thành như diễn hài kịch.

Cảnh Thù nhìn đồng hồ, nói với Trình Tiểu Hoa: “Ta đi đây.”

Trình Tiểu Hoa thối cười: “Bây giờ sao?”

Cảnh Thù nói: “Ừ, đi sớm một chút để gặp Quảng Bình, hỏi hắn tra xét đến đâu rồi. Tránh hắn cứ úp úp mở mở, có một chuyện mà kéo dài mấy ngày, rất là đáng đấm!”

Trình Tiểu Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Vậy cũng tốt, trên đường có bạn đồng hành cũng an toàn hơn.”

“An toàn?” Cảnh Thù cười nhạt “Chẳng lẽ ta còn sợ bị người đánh sao? Trên trời, dưới đất, mấy nghìn năm nay chưa có ai dám động vào bản quân hết.”

Trình Tiểu Hoa thấy cũng đúng, có đi đâu cô thường không tự chủ được mà coi hắn như những người đàn ông bình thường khác.

Chuyện cần dặn dò đầu đã dặn xong, Cảnh Thù phất tay chào tạm biệt Trình Tiểu Hoa rồi xoay người định đi. Bỗng nhiên lại bị cô kéo về, chỉ vào chiếc quần đùi và áo T-shirt hắn đang mặc: “Anh định mặc như này lên trên trời? Cho dù anh không chê lạnh, nhưng như này cũng quá tùy tiện rồi?”

Cảnh Thù vỗ trán: “Đúng rồi, thế mà lại quên mất.”

Dứt lời phất tay một cái, từng luồng sáng thoáng hiện, quần đùi và áo T-shirt trên người hắn biến thành một bộ cẩm bào màu đen có thêu chỉ vàng, chân cũng đi một đôi giày mũi nhọn. Kiểu tóc cũng đã thay đổi, từ tóc ngắn biến thành tóc dài, được kim quan bao lại, nghiêm nhiên giống như nam chính trong kịch cổ trang. Nhưng nam chính kia cũng không thể có phong thái như Cảnh Thù được. Cho dù có dùng bao nhiêu từ ngữ cũng không thể nào miêu tả hết vẻ phong hoa tuyết đại và khí chất bất phàm của hắn được.

Ngay cả Trình Tiểu Hoa – người tự nhận mình đã có kháng thể chống lại nhan sắc của hắn, cũng không khỏi mở to hai mắt nhìn chăm chăm: “Đây, đây mới là bộ dáng vốn dĩ của anh sao?”

Cảnh Thù đắc ý nói: “Đây là khi tham gia các cuộc họp chính thức mới có thể mặc. Bình thường mà mặc như vậy quá gò bó, ta vẫn thích mặc trang phục bình thường hơn. Nhưng nếu như Hoa Hoa thích, về sau ta sẽ mặc như này thường xuyên hơn.”

“Được được! À, không, đừng, nếu mỗi ngày anh đều mặc như vậy đi lại trong tiệm hoành thánh, chắc sẽ có một đám người háo sắc đến tiệm mất. Để em chụp một tấm ảnh, lưu lại xem dần cũng được.” Trình Tiểu Hoa vừa nói vừa cầm điện thoại ra, chụp chính diện, mặt bên, nửa người, toàn thân của Cảnh Thù một lượt.

Nhưng mà chụp xong thì chỉ thấy những bức hình tối đen, không có gì cả.

Cảnh Thù xoa xoa đầu cô, cười nói: “Ta là thần, người bình thường không thể chụp được chân thân của ta.”

Vẻ mặt Trình Tiểu Hoa tràn đầy thất vọng, oán trách nói: “Sao anh không nói sớm? Em đây còn ngốc nghếch chụp một đống, còn muốn để làm màn hình khóa cơ.”

“Bởi vì ta thích nhìn em chụp ảnh cho ta.” Cảnh Thù dứt lời, cũng cầm lấy di động của Trình Tiểu Hoa rồi ôm eo cô “tách” một bức.

Trình Tiểu Hoa lấy di động xem, trong ảnh, cô còn chưa kịp phản ứng, mắt tròn, môi hơi vĩnh, biểu cảm có chút khờ khạo, mà Cảnh Thù hơi nhếch miệng cười, vô cùng đẹp trai.

Cảnh Thù nói: “Ta tự chụp thì có thể thấy. Nhớ gửi cho ta nhé, ta cũng muốn để màn hình khóa.” Nói xong đặt lên trán Trình Tiểu Hoa một cái hôn, thân hình hóa thành những luồng sáng, nhanh chóng bay ra khỏi tiệm hoành thánh.

“Ôi, đợi chút! Tấm này biểu cảm của em xấu quá, có thể chụp lại được không?!”

Thân hình Cảnh Thù đã biến mất, chỉ còn giọng nói từ xa truyền đến: “Đẹp mà! Ta rất thích!”

- - -

Cuối thu, cây trong ruộng đã đến lúc thu hoạch, vàng rực cả một góc trời.

Một người trẻ tuổi xách theo đồng hồ, chậm rãi đi đến cuối ruộng. Tâm trạng có vẻ rất tốt, vừa đi vừa hát. Đi đến một nấm mộ đất, người trẻ tuổi đặt túi đồng hồ trong tay xuống, từ bên trong lấy ra nhang, vàng mã, đồng cúng, rượu cúng. Ở nông thôn, những ngôi mộ không có tập trung trong một khu, chủ yếu là ở trong ruộng nhà mình, nhà nào giàu có một chút thì chọn một chỗ tốt trên núi để an táng.

Đặt xong đồng cúng, người trẻ tuổi đó thì thầm nói với người đã khuất, muốn cho người cha đã khuất biết rằng mình sắp kết hôn, mong ông trên trời có linh, phù hộ cho mọi việc thuận lợi. Trong lúc chờ nhang tàn, người thanh niên thấy trước mộ có nhiều cỏ dại, thuận tay nhổ luôn, tránh quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của người trong mộ.

Cỏ dại ở đằng trước và hai bên đều được nhổ sạch, đến khi ra phía sau mộ, thì nhìn thấy một đám hoa dại màu đỏ không biết đã mọc từ bao giờ. Hoa rất lớn, màu đỏ sẫm như màu máu. Đóa hoa đang nở to hơn cả nắm tay của người trưởng thành, hình dạng cánh hoa như móng rồng dữ tợn hướng lên trời. Dưới hoa không có lá, chỉ có thân cây thẳng tắp.

Đây là hoa của người chết! Thường thích mọc ở mộ phận hay những nơi có nhiều âm khí. Bởi vậy mới có tên là hoa của người chết. Loài hoa này thường nở vào dịp xuân thu, lúc này cũng chính là mùa hoa. Chỉ là không có người nào thích mộ phần người thân bị loài hoa này xâm chiếm.

Người thanh niên không nghĩ nhiều, cúi người nhổ bỏ hết từng đám hoa, tiện tay vất ra xa. Hắn rất không thích cái thứ hoa cổ quái mọc trên phần

mộ cha hắn, được nuôi dưỡng bằng xác thịt của ông này.

Xử lý xong, nhang trước mộ cũng tàn. Tiểu tử lại nói vài câu với bố, sau đó thu dọn đồ đạc, xoay người trở về trên con đường vừa này đi đến. Hắn không hề quay đầu, cho nên không hề thấy được, những đóa hoa bị hắn nhổ kia đang chậm rãi đứng lên bên cạnh mộ, không có gió nhưng lại lay động, vô cùng quý dị.

Rất nhanh đã đến ngày diễn ra đám cưới của người thanh niên đó.

Hôn lễ ở nông thôn càng náo nhiệt hơn hôn lễ ở thành thị. Sáng tinh mơ, pháo nổ, nhạc nổ vang lên không ngừng, xe hoa cũng chậm rãi xuất phát từ thôn, đi đến đón cô dâu về. Đón dâu xong, hai vợ chồng đi đến phòng tân hôn trong tiếng pháo nổ giòn giã.

Sau đó chính là tiệc rượu. Người lớn vui vẻ ăn uống. Bọn trẻ con tuy có tranh cãi ồn ào nhưng cũng làm tăng thêm không khí náo nhiệt. Mãi cho đến hơn mười giờ đêm mới tiễn bước vị khách cuối cùng. Chú rể có chút say rượu, xiêu vẹo đẩy cửa phòng tân hôn ra.

Bên trong đã được trang trí lại hết, chữ đỏ thắm, nhiều dải lụa đỏ, và bức ảnh cưới cỡ đại treo trên tường, cả phòng đều tràn ngập không khí tân hôn.

Lúc này cô dâu đang ngồi trên giường trải ga màu đỏ. Cô dâu mặc một bộ cổ phục thời Đường, trên đầu đội miện tân nương mạ vàng. Kỳ quái là, cô dâu lại ngồi quay lưng về phía cửa, cho nên lúc chú rể đi vào chỉ nhìn thấy bóng lưng yếu điệu.

“Vợ ơi! Mau quay người lại cho anh ngắm chút nào! Hôm nay quá nhiều người, anh không thể không biết xấu hổ mà chạy đi xem vợ xinh đẹp của anh.”

Chú rể cười hi hi bước đến gần nhưng cô dâu vẫn không xoay người lại.

“Vợ ơi vợ! Vợ ngại sao?” Chú rể đi tới, nắm lấy vai cô dâu xoay người lại, nhưng đến khi thấy rõ mặt cô dâu, chú rể sợ hãi ngã ngửa trên mặt đất.

Gương mặt mà hắn quen thuộc kia lại biến thành một đóa hoa của người chết, một đóa hoa đỏ rực! Mơ hồ có thể nhìn đến mắt mũi miệng, giống như vợ hắn lại cũng không phải vợ hắn.

“Em, em...” Chú rể sợ hãi giật lùi về sau, lúc này dưới quần đã chảy ra một bãi.

Cô dâu kia chậm rãi cúi đầu, chậm rãi tới gần, đóa hoa quý dị phóng đại trước mặt người đàn ông, sau đó há to miệng...

-- Tiệm hoành thánh số 444-1

Cảnh Thù đã đi hơn một tháng rồi mà vẫn chưa thấy về Có lúc Trình Tiêu Hoa không nhận được mà gửi tin nhắn cho hắn nhưng không thấy hắn trả lời, trong lòng có chút buồn bã.

Thế mà trước khi đi còn nói có thể gửi tin nhắn cho gã. Kết quả là gửi mấy lần đều không thấy trả lời. Trình Tiêu Hoa không dám gọi đến, sợ ảnh hưởng đến cuộc họp. Nhưng tâm trạng buồn bực, làm gì cũng không vui.

Trước kia lúc chưa yêu đương cũng không cảm thấy thiếu thốn, không hề thấy cuộc sống buồn tẻ một chút nào mà? Sao giờ thấy trong lòng giống như thiếu mất một nửa, trống rỗng, khó chịu không nói lên lời.

Không hiểu sao lúc này cô lại nhớ tới một câu ca: “Không phải vì cô đơn mới nhớ anh, chỉ là nhớ anh nên mới thấy cô đơn.”

Tôn Danh Dương an ủi nói: “Cửu trọng thiên cách nơi này xa như vậy, lại có kết giới bảo vệ. Tin nhắn gửi sẽ chậm hơn nên điện hạ chưa thấy được thôi. Hay là cô đọc truyện đi? Đọc truyện giết thời gian, đỡ phải nhớ thương điện hạ.”

Trình Tiêu Hoa cười gượng một tiếng, cũng không nói gì cả. Cô cũng thử xem phim đọc truyện nhưng không thể nào tập trung được, vẫn thường nhớ đến Cảnh Thù. Đến giờ, cô mới biết được, hóa ra yêu một người sẽ làm

mình nhớ thương người đó nhiều đến vậy. Trước kia cô còn cho rằng người ta chỉ nói quá lên thôi.

Chương 151

Trình Tiểu Hoa lấy di động, mở ảnh chụp chung với Cảnh Thù ra xem. Cô đưa tay chạm vào khóe miệng đang cười của Cảnh Thù trong ảnh mà lòng thấy ấm áp. Tự nhủ, chờ hắn trở về, nhất định phải sờ khuôn mặt đẹp trai kia một lượt.

Đang lúc ngây người, di động kêu “tinh tinh” một tiếng, là chuông báo có tin nhắn mới. Trình Tiểu Hoa giật mình, còn tưởng là Cảnh Thù trả lời. Mở máy lên mới thấy là nhiệm vụ mới được gửi đến:

[Nguy ễn rửa của hoa bỉ ngạn: Thôn bị nguy ễn rửa, đang chìm trong mùi máu tanh.

Độ khó: 5 sao.

Yêu cầu: Phá bỏ nguy ễn rửa;

Khen thưởng: một bất ngờ siêu to khổng lồ. Trừng phạt: bị trăm nghìn con quỷ cắn thân.

Thời gian hoàn thành: trong vòng một tháng kể từ ngày nhận thông báo.]

[Thông báo đặc biệt: Bởi vì nhiệm vụ quá khó khăn nên cho phép mang theo người, giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ.]

Nhìn thấy độ khó năm sao, Trình Tiểu Hoa đơ người. Trước đó, cô chỉ mới trải qua duy nhất một nhiệm vụ có độ khó là bốn sao, nhiệm vụ ở trấn Phụng Minh. Lúc đó có Cảnh Thù ở cạnh mà còn mất nhiều sức lực mới hoàn thành. Lần này nhiệm vụ có độ nguy hiểm năm sao. Rốt cuộc là như thế nào?

Đọc xuống dưới thấy phần thưởng là một bất ngờ siêu to khổng lồ thì suýt nữa nói bậy. Trước đây đâu là khen thưởng linh lực cơ mà? Cũng vì sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ sẽ được nhận linh lực, gia tăng khả năng của bản thân nên Trình Tiểu Hoa mới có động lực hoàn thành nhiệm vụ hơn.

Giờ thì hay rồi, hàm hàm hồ hồ chỉ có một câu “bất ngờ siêu to khổng lồ” cũng không nói cụ thể là cái gì nữa. Nhỡ đâu làm xong chỉ cho cô một câu chúc mừng đơn giản thì không phải là rất quá đáng à?

Nhưng dù sao thì vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ này thôi. Tuy rằng phần thưởng thay đổi, nhưng hình phạt thì không thay đổi tẹo nào.

Nhưng lời nguyền của hoa bỉ ngạn là có ý gì vậy?

Trình Tiểu Hoa ấn vào biểu tượng dấu chấm hỏi ở góc bên phải, bình thường ở đây sẽ có thêm một số thông tin liên quan đến nhiệm vụ, hy vọng lần này cũng có thêm manh mối.

Sau khi ấn vào, màn hình thay đổi, xuất hiện một đoạn video quay cận. Trong video là một biển hoa đỏ rực như máu, cực kỳ chói mắt. Khi được zoom gần, Trình Tiểu Hoa mới nhận ra những bông hoa nở rộ kia là hoa bỉ ngạn. Mà ở đằng xa, hình như là một thôn trang.

Đồng thời có một đoạn giới thiệu nhỏ xuất hiện:

“Thôn Nghênh Hoa – thôn du lịch kiều mẫu của thành phố Bắc Loan, lấy chủ đề biển hoa bỉ ngạn làm trọng điểm du lịch. Mỗi năm, vào hai mùa xuân và mùa thu, hoa bỉ ngạn nở khắp núi đồi, phong cảnh độc đáo, du khách như nêm. Nhưng không ai hay biết, loài hoa xinh đẹp này mang theo lời nguyền rửa”

Ngoài đoạn giới thiệu này ra thì không còn thêm thông tin nào khác nữa.

Trình Tiểu Hoa cũng đã quen với kiểu giới thiệu úp úp mở mở này rồi. So với lần ở trấn Phượng Minh kia, địa chỉ lần này còn được nêu rõ luôn rồi,

không cần phải đoán già đoán non nữa.

Trình Tiểu Hoa biết thành phố Bắc Loan, cách thành phố Vọng Giang hơn năm trăm dặm về phía Bắc, độ phồn hoa không hề thua kém thành phố Vọng Giang.

Còn về thôn Nghênh Hoa, cô không biết. Nhưng không sao, chỉ cần mở đi động ra tra là sẽ có vị trí và lời giới thiệu thôi. Thông tin cơ bản cũng không khác nhiều so với lời giới thiệu trên app.

Nhưng kỳ lạ là, khoảng năm năm trước, thôn này là một thôn làng bình thường, tên gọi lúc đầu cũng không phải là thôn Nghênh Hoa, mà là thôn Đỗ Gia. Sau đó không biết vì sao, quanh thôn hoa bỉ ngạn mọc lên rất nhiều, sức sống cũng vô cùng mãnh liệt, nở rộ mãi không hết. Sau đó, lãnh đạo thôn bàn bạc một phen, quyết định lấy đây làm điểm thu hút khách du lịch của thôn. Quả thật đã thu hút được rất nhiều khách du lịch.

Có đi đâu, trong thôn có một quy định bất thành văn: không tổ chức đám cưới. Nếu người trẻ tuổi trong thôn muốn tổ chức đám cưới thì phải đi nơi khác làm, sau hai tháng mới được trở về.

Nghe nói là vì hoa bỉ ngạn vốn là loài hoa trong truyền thuyết, chỉ mọc ở ven Suối Vàng nơi địa phủ, nếu như tổ chức đám cưới trong thôn thì không khác gì đem tên tuổi hai vợ chồng mới cưới gửi xuống địa phủ, là đi ầm xấu.

Con người đầu có lòng hiếu kỳ, thích tìm hiểu những chuyện kỳ lạ, thêm nữa lại có quy định kỳ lạ, càng làm tăng thêm cảm giác thần bí và sự yêu thích đối với hoa bỉ ngạn mọc quanh thôn. Khách du lịch đến thôn ngày càng đông. Gần đây, thôn Nghênh Hoan đã trở thành thôn du lịch kiểu mẫu của thành phố Bắc Loan.

Mãi chẳng thấy Cảnh Thù trả lời, Trình Tiểu Hoa cũng không thể chờ hẳn giúp đỡ. Chỉ gửi cho hắn một tin nhắn kể sơ qua về tình huống. Sau đó thu dọn, đóng cửa hàng, dắt Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đi đến thôn Nghênh Hoa. Bởi vì không cần sử dụng phương tiện giao thông bình

thường, chỉ cần độn thổ, nên ba người rất nhanh đã đến thôn Nghênh Hoa.

Thôn Nghênh Hoa so với mặt bằng chung vùng nông thôn thì sạch sẽ và có quy hoạch hơn nhiều. Các ngôi nhà đều được sơn tường trắng, lợp mái ngói to. Hai bên đường đều là các cửa hàng của dân bản địa: quán cơm, nhà dân, tiệm tạp hóa, quán nét... rất đầy đủ.

Giờ đang là mùa hoa bỉ ngạn nở rộ nhất trong năm nên rất đông du khách, làm cho thôn nhỏ vốn yên tĩnh lại trở nên rất tấp nập.

Ba người Trình Tiểu Hoa hòa vào dòng người, đi qua một đền thờ. Ngôi đền này đã bị thời gian tàn phá nhất định, những hoa văn cổ xưa đều không còn rõ lắm. Đúng lúc này có một hướng dẫn viên đang cầm loa giới thiệu lịch sử đền: “Đây là “đền thờ trinh tiết” mà phim truyền hình hay nhắc tới. Ngôi đền này đã có hơn một trăm năm mươi năm lịch sử...”

Đi qua đền thờ vào bên trong chính là khu thương nghiệp. Vốn dĩ đây là chỗ ở của người dân trong thôn. Do du lịch phát triển nên mọc lên đủ loại cửa hàng. Nhiều người nắm bắt được sự yêu thích của người ở thành phố nên đã mở ra các phường thuê, phường làm đậu phụ thủ công... cho các khách du lịch nghỉ chân tham quan. Rất nhiều khách du lịch sẵn sàng bỏ tiền ra để mua một vài món đồ chơi mới mẻ được bán ở khu vực này.

Ngoại trừ khu vực này, còn phải kể đến các quán trọ khách sạn đủ loại quy mô trong thôn, tên của các địa điểm này cũng gần gần giống nhau, không tên là khách sạn hoa bỉ ngạn thì lại tên là khách sạn mạn châu sa hoa. So sánh với nhau, Trình Tiểu Hoa quyết định chọn một nhà nghỉ tên là Một Hoa Một Đồi, nghe có vẻ súc tích mà lại văn nhã.

Trước khi đi vào, Trình Tiểu Hoa cũng có tìm hiểu một chút về nhà nghỉ này. Trên trang đánh giá được du khách đánh giá khá tốt, tuy nhiên cũng có vài bình luận không tốt lắm. Trình Tiểu Hoa đã đặt một phòng hai giường, dự định cùng Sơn Miêu, Tôn Danh Dương ở tạm vài ngày.

Bên trong nhà nghỉ này được thiết kế giống như tứ hợp viện, bốn phía đều là nhà tầng, ở giữa có một cái sân nhỏ, có một bộ bàn ghế đá và một chiếc

xích đu khá xinh xẻo. Đi qua sân là đến tòa cho du khách thuê, tổng cộng có ba tầng, phòng của bọn Trình Tiểu Hoa ở tầng 3, phòng 303.

Trang trí không xa hoa, mà rất nhẹ nhàng, tạo cảm giác khoan khoái. Mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy những thửa ruộng và cả đỉnh núi ở phía xa. Đòng ruộng lẫn triền núi đều là hoa bắp ngạn đỏ rực. Nhìn từ cửa sổ phòng có cảm giác như một biển hoa, khiến con người ta có cảm giác như mình đang ở thế giới bên kia.

Trong ruộng hoa có rất nhiều người, đều là bị cảnh đẹp này chinh phục mà đứng trong biển hoa chụp ảnh, chơi đùa. Ngay cả Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng không nhịn được lấy di động ra chụp không ngừng. Trình Tiểu Hoa đứng bên cạnh cửa sổ, chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác khó chịu không nói lên lời. Trong đầu không khỏi nhớ tới Cảnh Thù. Chờ hẳn về sẽ dẫn hắn đến đây ở vài ngày. Không biết khi đó biển hoa này có còn nở rộ hay không?

Bà chủ nhà nghỉ chỉ vào một cửa sổ nói: “Phòng này có phong cảnh đẹp nhất, đứng ở đây có thể nhìn thấy hoa bắp ngạn trải khắp núi đồi. Mọi người cứ ở lại vài ba ngày, nếu như muốn ở lâu hơn thì phải báo lại sớm nhé, vì có thể sẽ không giữ được phòng.”

“Được, chúng tôi sẽ tính toán. Nếu ở lâu hơn sẽ báo lại sớm”

Bà chủ cười nói: “Ở đây không khí sạch sẽ, đồ ăn tươi ngon, ở lâu càng tốt. Có rất nhiều người từ thành phố dắt theo cả nhà già trẻ lớn bé đến đây ở rất lâu, nói nhà nghỉ của chúng tôi còn tốt hơn nhiều chỗ ở thành phố đấy!”

Sau vài câu chuyện phiếm, Trình Tiểu Hoa cố ý nói sang hoa bắp ngạn: “Những bông hoa này là do người trong thôn nhân giống sao?”

Bà chủ nói: “Ai lại đi nhân giống hoa này? Nhìn nó đẹp mắt như vậy thôi chứ hề có gió là lớn lên, đến mùa là nở hoa, không cần người trông hay chăm sóc gì cả.”

“Cháu thấy trên mạng nói là vài năm gần đây mới có nhiều hoa như vậy. Trước kia không hề có sao cô?”

“Trước kia ở bờ ruộng cũng có, nhưng không nhiều. Không giống bây giờ, chỗ nào cũng có.”

“Ui? Sao đột nhiên lại nhiều như vậy cơ chứ?”

“Ai mà biết được hả cháu? Dù sao cũng là đột nhiên mà nhiều như vậy, không có ai đến nghiên cứu xem tại sao cả.”

“Cô ơi, cháu còn nghe nói trong thôn có một quy định bất thành văn là không được tổ chức đám cưới trong thôn. Là như thế nào vậy?”

Nụ cười trên miệng bà chủ hơi cứng lại một chút: “Là lời đồn nhằm nhí thôi. À đúng rồi, buổi tối nếu các cháu muốn ăn cơm thì xuống tầng một nhé. Ở đây nhà cô có cung cấp đồ ăn.”

Có vẻ bà chủ không muốn nói thêm nữa nên đổi đề tài sau đó vội vã rời khỏi.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của bà chủ, Tôn Danh Dương nghi ngờ hỏi: “Bà chủ nhà biết chuyện nhưng không dám nói, bà ấy đáng sợ cái gì nhỉ?”

Trình Tiểu Hoa nói: “Tôi có đi đầu tra qua, thôn này trước kia không giàu có như giờ. Thậm chí là thôn nghèo, đa phần người trong thôn đều ra ngoài làm công kiếm tiền. Sau đó nhờ du khách ngày càng nhiều lên, thôn này cũng trở lên giàu có theo. Tôi đoán bà ấy không nói là sợ sẽ bị truy vấn ra ngoài, ảnh hưởng đến lượt khách đến. Lão Tôn, Sơn Miêu, mau cất hành lý đi, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một vòng, xem có thể nghe ngóng thêm được gì hay không.”

Chương 152

Nhân lúc trời còn chưa tối Tôn Danh Dương và Sơn Miêu cùng đi ra ngoài hỏi thăm tình hình.

Đi được khoảng một giờ đồng hồ, hai người đã lão đảo trở lại. Mỗi người đều mang về một cái túi lớn đựng đủ loại đồ dùng, đồ ăn, uống, đồ chơi.

Trong tay Sơn Miêu còn cầm một bông hoa bỉ ngạn làm bằng nhựa, hỏi Trình Tiểu Hoa: "Chị thấy hoa này có đẹp không? Mạnh Mạnh thích hoa, em định mang về cho em ấy."

Trình Tiểu Hoa dở khóc dở cười: "Bảo hai người đi hỏi thăm tình hình, sao lại mua nhiều đồ về như vậy? Đã tiêu hết tiền trong túi rồi phải không?"

Tôn Danh Dương đặt mấy cái túi lớn trong tay lên bàn, nói: "Làm gì có chuyện hỏi thăm dễ như vậy, người ở đây rất tinh ý! Bọn tôi đi siêu thị nhỏ, còn chưa hỏi được hai câu thì họ đã hỏi bọn tôi có mua gì không? Bọn tôi nghĩ là nếu không mua gì mà cứ hỏi này hỏi kia thì cũng không hay lắm. Nhưng bực mình nhất là, mua một đồng đồ xong, những chuyện khác họ có thể nhiệt tình nói từ trên trời xuống dưới biển mà cứ nhắc tới chuyện quan trọng kia là họ lại câm như hến, cứ như được huấn luyện vậy."

Sơn Miêu cũng phụ họa nói: "Đúng! Bọn em đi từ đầu thôn đến cuối thôn, cửa tiệm nào cũng ghé vào một lát. Nhưng mà không thể hỏi được một câu nào có ích lại còn tiêu hết sạch tiền."

Tôn Danh Dương nói: "Tiểu Hoa, tiền này cô sẽ trả đúng không? Xem như là phí tình báo!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Không hỏi được tí tin tình báo nào, lại còn không biết

xấu hổ tìm tôi đòi phí tình báo?"

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn là trả cho họ.

Không nghe được tin tức hữu dụng từ trong miệng người sống, vậy chỉ có thể hỏi từ miệng người c.h.ế.t.

Vì thế Tôn Danh Dương lại đi tìm quý sai quản lý vùng này, đi gần hết một đêm, cuối cùng tới hừng đông ngày hôm sau mới mang về được vài tin tức hữu dụng.

Năm năm trước, thôn Đỗ gia lúc đó còn chưa đổi tên là thôn Nghênh Hoa thì cũng giống như những thôn bình thường xung quanh. Thanh niên trong thôn đều ra ngoài đi làm thuê kiếm tiền, chỉ còn lại một ít người già, phụ nữ và trẻ em. Xung quanh thôn cũng có một ít hoa bĩ ngạn, mọc rải rác không nhiều. Người dân trong thôn thường gọi loài hoa này với cái tên là: Hoa của người chết. Bởi vì chúng nó thích nhất là mọc ở nơi đồng ruộng ẩm ướt, cũng thường xuyên xuất hiện quanh khu vực mồ mả.

Vào một ngày của năm năm trước, bỗng xảy ra một chuyện kỳ lạ. Một cậu thanh niên trẻ tuổi trong thôn bị dọa ch*t tươi vào đúng đêm tân hôn, mà vợ cậu ta cũng c ãn kéo tutu một cách vô cùng kỳ lạ. Đợi đến khi có người phát hiện ra, chỉ còn là hai th* thể khuôn mặt dữ tợn ở trong một căn phòng đổ chối, nhìn có vẻ vô cùng đáng sợ.

Tuy rằng người trong thôn cảm thấy việc này rất kỳ quái, nhưng cũng không quá để tâm, không được bao lâu thì đã không còn ai nhắc tới nữa.

Nhưng một một tháng sau đó, trong thôn lại có một hộ gia đình làm đám cưới. Cô dâu bị kéo đ.â.m ch*t, chú rể thì phát điên, gặp ai cũng kêu cứu mạng, còn nói cô dâu đã chết của cậu ta là yêu quái! Là quỷ!

Người trong thôn dần dần đã nhận ra có vấn đề, nhưng mà đám cưới cũng không thể không tổ chức.

Tới khi hộ gia đình thứ ba làm đám cưới, đêm đó người thân bạn bè đều cố

ý không đi, bên trong bên ngoài phòng cưới đầu có đầy người ng ồi. Ban đầu họ còn nghĩ là nhiều người như vậy thì dương khí cũng nhiều, cho dù là có tà khí gì đó cũng có thể dọa chúng chạy đi.

Suy nghĩ thì rất hay, đáng tiếc kết quả vẫn bi thương như cũ. Những người ở lại kia, thức đến nửa đêm đầu cảm thấy mệt rã rời nên ngủ quên mất. Cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên bị một tiếng thét thê lương đánh thức, sau đó họ phát hiện ra cô dâu và chú rể đầu biến mất r ồi.

Ngay khi mọi người đang đổ xô đi xung quanh tìm người, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến hai tiếng nổ lớn "Bịch! Bịch!". Đám người chạy đến chỗ phát ra tiếng động, chỉ nhìn thấy cảnh cô dâu, chú rể cùng nhả.y l ầu, cả người nằm trong vũng máu, vô cùng bi thảm.

Từ đó về sau, người trong thôn cũng không dám tổ chức đám cưới nữa.

Mà cùng lúc đó, hoa của người ch*t nở rộ, mọc đầy khắp đ ồi núi. Không những vậy, rất nhiều hoa đầu mọc cả tới tận ruộng, khiến cho người dân không thể nào gieo trồng các cây nông nghiệp nữa. Dù có nhổ bỏ hay dùng thuốc diệt cỏ thì đầu không có hiệu quả mấy. Họ cũng thử đốt bỏ nhưng chưa được bao lâu, chúng nó lại mọc ra nhanh chóng.

Sau này, khi trưởng thôn hiểu rõ tình hình đã đưa ra biện pháp, đó là: nếu đã không diệt được thì phát triển thành điểm du lịch đi. Loại hoa này dân quê không muốn thấy. Nhưng mà, rất nhiều người trẻ tuổi bây giờ bị tiểu thuyết, phim ảnh, truyền thuyết ảnh hưởng, cực kỳ sùng bái loại hoa này.

Sau khi ảnh chụp biển hoa được lan truyền trên mạng internet, quả nhiên đã thu hút được rất nhiều du khách. Mọi người đến đây ngắm hoa, chụp ảnh, vẽ phong cảnh. Thậm chí còn có người ở trong thôn cả một quý tới tận khi hoa tàn, mới lưu luyến rời khỏi.

Mà đối với người trong thôn, du lịch mang đến nhiều tiền tài hơn hẳn việc làm ruộng. Thậm chí những thanh niên trẻ lúc đầu ra ngoài làm thuê nay đầu đã trở lại quê hương để kinh doanh buôn bán.

Nhưng hết thảy những thứ lợi ích này đều không thể xua tan bầu không khí u ám trong lòng họ. Không có gia đình nào dám làm đám cưới, có thể hoãn thì hoãn, có vài mối vì bị hoãn lâu mà đã phải hủy bỏ luôn rồi.

Sau đó, có thanh niên trẻ đi làm thuê ở ngoài, trộm đến nơi khác kết hôn. Lễ cưới được tổ chức nhỏ, mọi khâu đều cẩn thận, may mà không có chuyện khác thường gì phát sinh.

Vì thế người trong thôn như được mở ra một cánh cửa mới, chỉ cần không làm đám cưới ở trong thôn, làm ở bên ngoài xong mới trở về thì sẽ không có chuyện gì cả.

Nhận ra được quy luật này, bỗng nhiên người trong thôn cảm thấy cũng chả có vấn đề gì nghiêm trọng cả. Ngược lại, hoa bỉ ngạn còn mang lại nhiều tiền tài cho bọn họ hơn so với lúc còn làm nông.

Nhưng chuyện này là đơn giản như vậy sao?

Trình Tiểu Hoa lại đẩy cửa sổ ra, lúc này phía xa xa trên đỉnh núi, mặt trời mới nhô lên được một nửa, ánh nắng vàng rực chói mắt vẩy xuống nửa triền núi, ánh lên trên hoa bỉ ngạn trên sườn núi lại càng thêm yêu kiều diễm lệ.

Tổng cộng cả triền núi xa xa chung quanh, cả thêm chỗ này rộng tới mấy trăm mẫu đất, tất cả đều là hoa bỉ ngạn tùy ý mọc, mãi đến gần chỗ ruộng, bông hoa gần nhất cách chỗ khách sạn Trình bọn họ ở chỉ có hai, ba mét. Nhìn bao quát, lại có cảm giác như biển hoa muốn bao vây lấy thôn làng này.

"Không tới năm năm, biển hoa đã bao phủ cả đỉnh núi và đồng ruộng của thôn, phải chăng cuối cùng toàn bộ thôn này đều sẽ bị bao phủ?" Trong lòng Trình Tiểu Hoa chợt lóe lên ý này, bỗng chốc kinh hãi.

Sơn Miêu thúc giục Trình Tiểu Hoa: "Chị Tiểu Hoa, chúng ta đi ra ngoài ăn sáng đi. Em thấy trên mạng nói, đồ ăn sáng ở đây cực kỳ đa dạng. Đặc sắc nhất là mì thịt bò siêu cay, mùi vị tuyệt lắm luôn!"

Tôn Danh Dương nói: "Khẩu vị của cậu nặng thật, sáng tinh mơ đã ăn mì thịt bò siêu cay?"

Ngày hôm qua tới trễ, sau khi đến nơi họ chỉ ăn vội bữa cơm do khách sạn chuẩn bị. Ăn xong, Tôn Danh Dương đã đi tìm hiểu tình hình. Trình Tiểu Hoa mang theo Sơn Miêu đi dạo quanh thôn. Lúc đó trời tối, cũng không phát hiện trong thôn có chỗ nào bất thường. Bây giờ, nắng chiếu rực rỡ, đúng thật là cũng nên đi dạo thêm một chút.

Do còn sáng sớm, các cửa hàng ven đường, trừ bán đồ ăn ra thì phần lớn vẫn chưa mở cửa, khách du lịch cũng còn chưa nhiều.

Sơn Miêu vừa đi vừa dùng mũi đánh hơi, đến trước một quán ăn nhỏ bán mì thịt bò, cười nói: "Chị Tiểu Hoa, cả đường đi em ngửi thấy mì thịt bò của quán này là thơm nhất, chắc chắn là ăn cũng ngon nhất!"

Tôn Danh Dương trêu ghẹo nói: "Cái mũi của cậu không đi làm chó nghiệp vụ thật đúng là đáng tiếc."

Sắc mặt Sơn Miêu đen xì: "Họ mèo chúng tôi là động vật mang huyết thống cao quý vô cùng, sao anh có thể so sánh tôi với loài động vật đê tiện như chó chứ?"

Trình Tiểu Hoa cười nói: "Được rồi được rồi, nhanh chóng đi ăn cơm đi. Ăn xong còn có chuyện nghiêm túc phải làm."

Mì thịt bò ở nơi này đúng là không tệ, tới cả Trình Tiểu Hoa cũng húp sùm sụp, nhanh chóng xử lý xong một bát mì lớn. Tôn Danh Dương vừa rồi còn luôn miệng chỉ trích Sơn Miêu khẩu vị nặng cũng lẳng lặng ăn hết ba bát to. Về phần Sơn Miêu, mười bát vào bụng cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi ăn sáng xong, Trình Tiểu Hoa dẫn theo Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đi dạo trong thôn, đi mãi đến hộ kinh doanh siêu thị nhỏ ở cuối thôn.

Bởi vì trời vẫn còn sớm, khách du lịch xung quanh vẫn còn khá ít, siêu thị

nhỏ nhìn có vẻ hơi ế ẩm.

Trình Tiểu Hoa đi vào tiệm tay mua mấy chai nước, sau khi thanh toán tiền, làm như thuận miệng hỏi câu: "Xin hỏi nơi này là nhà của Đỗ Siêu đúng không?"

Bà chủ khoảng năm, sáu mươi tuổi, tóc g ãn như đã bạc trắng đ ãu, trên mặt đ ãy nếp nhăn, nghe vậy thì sắc mặt kinh hoảng: "Đúng là nhà của Đỗ Siêu, cô là ai?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Chúng cháu là bạn học trước kia của Đỗ Siêu ở trong thành phố, nhân lúc đến nơi này chơi, thuận tiện ghé qua thăm cậu ấy...Dạo này, cậu ấy sao rồi?"

Người phụ nữ nghe vậy thì thở dài một tiếng, nếp nhăn trên mặt hình như lại càng sâu hơn.

"Cháu đi theo cô, cô dẫn cháu đi thăm nó. Nhưng mà hiện giờ nó đã điên nặng lắm rồi, các cháu tốt nhất không nên tới g ãn, lỡ không may lại bị thương."

Người phụ nữ dẫn đường, dắt bọn Trình Tiểu Hoa đi ra cửa sau của siêu thị, đi vào nhà chính của nhà này, lại đi lên tầng hai, rồi dừng lại ở phòng cuối cùng. Cửa phòng bị khóa lại, bà lấy chìa khóa ra, tra vào trong ổ khóa xoay vài vòng, đẩy cửa ra.

Vừa đẩy cửa ra, một mùi khó ngửi xộc vào mũi. Kèm theo đó còn có tiếng dây xích "loảng xoảng".

Trên tường trắng trong phòng còn dán hai chữ "hỉ" đỏ thẫm nay đã phai màu. Nền nhà lát gạch, tuy là mới lau chùi, sàn nhà rất sạch sẽ, nhưng mà bên cạnh mép giường có một đống màu vàng nâu, làm cho toàn bộ căn phòng bốc mùi hôi thối.

"Sao con lại đi vệ sinh trên sàn, mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, bên cạnh có bồn cầu, sao lại không biết dùng vậy hả!" Người phụ nữ lải nhải đi tới chỗ

cửa c ần lấy cái chổi và đ ồ hốt rác, bên trong còn có cả đất cát đ ể hốt đ ồng phân đi sau đó lại quét vài cái, miễn cưỡng coi như sạch sẽ.

Lúc này bọn Trình Tiểu Hoa mới đi lại gần, cũng nhìn thấy người đàn ông nằm trên giường.

Anh ta đang cuộn mình trên giường, dường như vì có người đến mà trở nên lo lắng, hai tay che mặt, thì thào tự nói: "Đừng tới hại tôi! Có quỷ, có yêu quái! Mẹ, mẹ ơi mau cứu con aaaaa!"

Người phụ nữ có lẽ đã quen bộ dạng này của anh ta, xích lại gần nói: "Tiểu Siêu, bạn học của con đến thăm con đó. Con nhìn xem, còn nhận ra bọn họ không?"

Thanh âm của anh ta dừng lại một chút, hai tay nhích xuống, lộ ra ánh mắt hoảng sợ, sau đó lại kêu lớn lên: "Đi ra! Cút ra! Đừng hại tôi! Yêu quái cút đi!!!"

Dây xích dưới chân cũng vì động tác của anh ta mà lắc lư càng mạnh hơn.

Người phụ nữ quay đầu lại, xấu hổ cười cười: "Nó đã dở dở điên điên được năm năm rồi, có khi cả cô cũng không nhận ra. Cám ơn các cháu đã đến thăm nó, nhưng... Ôi, đúng là cái nợ mà!"

Chương 153

Đỗ Siêu này, vốn đã kết hôn vào năm năm trước. Nếu như mọi chuyện thuận lợi, hiện tại anh ta chắc cũng đã có con r ồi. Nhưng đêm tân hôn đó, không biết vì sao lại đột nhiên phát điên, vợ mới của anh ta thì ch*t thảm. Từ l ần đó trở đi, trong thôn lại xảy ra thảm án tương tự. Đến sau này đã không còn nhà nào dám làm đám cưới ở thôn nữa.

Đêm qua Tôn Danh Dương nghe ngóng được chuyện nhà Đỗ Siêu, biết trước khi anh ta gặp chuyện không may từng học đại học ở thành phố Vịnh, sau khi tốt nghiệp cũng làm việc ở nơi đó hai năm. Vốn dĩ anh ta có một tương lai tươi sáng cùng cuộc sống tốt đẹp, làm sao có thể ngờ được, cuối cùng lại sẽ diễn biến thành bi kịch như vậy.

Trình Tiểu Hoa nói với người phụ nữ: "Cô ơi, dưới l ầu hình như có người đến mua đồ. Cô đi làm việc trước đi, chúng cháu nói chuyện với Đỗ Siêu một lát r ồi ra."

"À được được, vậy cô đi xuống trước trông coi cửa hàng. Cháu cứ đứng xa xa ở bên cạnh nói chuyện, tuyệt đối đừng tới quá gần, nó mà điên lên là sẽ đánh người đó." Người phụ nữ dặn dò xong r ồi mới vội vàng đi.

Trình Tiểu Hoa nói khẽ: "Lão Tôn, anh đi trông cửa, Sơn Miêu, em ở lại hỗ trợ."

Tôn Danh Dương tất nhiên hiểu "Trông cửa" là có ý gì, lên tiếng li ền đi.

Sơn Miêu vén tay áo lên chuẩn bị hướng về phía trước, Trình Tiểu Hoa l ời đầu cậu lại: "Em muốn làm gì?"

Sơn Miêu nói: "Chặt đứt dây xích của anh ta chứ gì? Không phải chị định

trộm người hả?"

Trộm...trộm người? Trình Tiểu Hoa cạn lời, mạch não Sơn Miêu có khi cũng rất là không giống ai. Lại còn trộm người, không sợ bị cái người lòng dạ hẹp hòi kia nghe được?

Trình Tiểu Hoa nói: "Sơn Miêu, chị nhớ là trước khi em đến tiệm văn thán, đã nhất chị ở trong mơ, có nhắc đến lúc Tiểu Hắc còn sống."

Sơn Miêu cười ngượng: "Chị Tiểu Hoa, chuyện cũ rồi sao chị vẫn còn nói nữa. Không phải em đã cải tà quy chính rồi sao?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Em có thể không chế giấc mơ của chị, vậy em có cách nào thăm dò trí nhớ của Đỗ Siêu không? Ví dụ như, khiến anh ta mơ lại chuyện lúc trước một lần, sau đó em lại nhân cơ hội đi vào trong giấc mơ xem xét. Chị muốn biết đêm anh ta kết hôn đã xảy ra chuyện gì."

Sơn Miêu gãi gãi đầu, có chút khó xử, "Người đang mơ là lúc dễ lợi dụng sơ hở. Nhưng người này tinh thần đã rối loạn, giấc mơ chắc chắn cũng rất loạn."

Trình Tiểu Hoa liếc nhìn Đỗ Siêu đang vì sợ hãi mà theo bản năng cuộn tròn mình lại, run run, đưa tay vuốt nhẹ đỉnh đầu anh ta, nhẹ nhàng nói: "Đỗ Siêu, có thể mơ lại một lần chuyện lúc trước không? Để tôi nhìn xem, cũng có thể dễ tìm ra hung thủ hại anh hơn."

Cũng không biết có phải là đối phương nghe hiểu được lời cô nói hay không, hoặc là giọng nói của cô có sức mê hoặc, Đỗ Siêu từ từ yên tĩnh lại, ánh mắt ngờ ngác nhìn về phía Trình Tiểu Hoa, trong con ngươi đen sẫm phản chiếu khuôn mặt trong trẻo, xinh đẹp của cô.

Trên bàn tay của Trình Tiểu Hoa từ từ tản ra một bông hoa ánh sáng màu trắng, chiếu sáng lên trên đầu, trên mặt, trên người Đỗ Siêu, làm cho anh ta cảm thấy như đang đắm mình trong ánh nắng ấm áp giữa mùa đông. Hai mắt cũng dần nhắm lại, giống như đang được phơi nắng, thoải mái tới mức ngủ thiếp đi.

Trình Tiểu Hoa thu tay lại, nói với Sơn Miêu: "Anh ta đã ngủ rồi, bây giờ tới lượt em."

Sơn Miêu gật đầu, đưa ra hai ngón tay, linh lực theo đó chậm rãi kết tụ lại. Cậu đưa ngón tay dừng lại ở giữa trán Đỗ Siêu, cả người anh ta run lên một chút, sau đó càng lâm vào giấc ngủ sâu hơn.

Mà Sơn Miêu cũng nhắm hai mắt lại, trước mắt cậu lại không phải là bóng tối, mà là cảnh trong mơ của Đỗ Siêu.

Giấc mơ của Đỗ Siêu bắt đầu từ một mảng màu đỏ, một mảng sương mù màu đỏ từ từ ngưng tụ lại thành một đóa hoa bỉ ngạn ma mị mà diễm lệ, lẳng lặng đứng sừng sững ở trên phần mộ. Đỗ Siêu khom lưng, dơ tay chặt đứt cơ hội sinh trưởng của nó không chút thương tiếc, đem nó ném ra xa.

Một đóa, hai đóa, ba đóa,... Anh ta liên tục nhổ hơn mười đóa hoa bỉ ngạn. Tới khi thấy phần mộ sạch sẽ mới hài lòng cười, sau đó nói với phần mộ một câu: "Ba, con đi trước nha. Chờ sau khi cưới vợ, con lại đưa cô ấy tới thăm ba."

Đỗ Siêu dần dần đi xa, cảnh tượng trước mắt cũng dần trở nên không rõ ràng, lại lần nữa trở thành một mảng màu đỏ như sương, như mây.

Tới khi cảnh vật một lần nữa trở nên rõ ràng, một gian phòng cưới xuất hiện trước mắt Sơn Miêu.

Phòng cưới nhìn giống như căn phòng Sơn Miêu, Trình Tiểu Hoa bọn họ hiện tại đang đứng, chỉ là sàn sạch sẽ hơn, chữ Hỷ đỏ thắm trên tường cũng càng thêm đỏ tươi vui mừng.

Bên cạnh giường cưới trải ga giường đỏ thắm, một cô dâu đang đứng, mặc váy cưới đỏ thắm, trên đầu còn đội trang sức mạ vàng sáng long lanh.

"Phanh!" Đỗ Siêu đẩy cửa ra, mang theo mùi rượu đầy người, lung lay lao đảo đi vào phòng, cười hì hì nói: "Vợ ơi! Xích lại đây, cho anh nhìn xem!"

Hôm nay đông người, anh cũng không dám không biết xấu hổ nhìn cô vợ xinh đẹp của anh nhiều quá."

Cô dâu vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng quay lưng về phía anh ta, mặt hướng về phía bức ảnh cưới lớn ở đầu giường. Trong ảnh chụp, cô dâu mặc váy lụa trắng xấu hổ nép vào trong lòng chú rể, chú rể thì cúi đầu, về mặt dịu dàng nhìn người con gái trong lòng.

Đỗ Siêu gọi vài tiếng cũng không thấy cô ấy quay đầu lại, nên đi qua nắm lấy bả vai cô dâu, kéo lại gần mình. Vì thế, gương mặt cô ta bất thành hình xuất hiện trước mắt Sơn Miêu ____

Đó là một khuôn mặt thế nào nhỉ, nói là mặt người thì lại giống như một đóa hoa bị ngạt chèn chúc thành mặt người. Đôi mắt còn xoay tròn lộn cộc trong hốc mắt, xuống chút nữa không có cái mũi, chỉ có một cái miệng rộng há to ra, còn đang cười "ha ha ha". Theo tiếng cười, cánh hoa trên mặt lả tả bong ra, rơi xuống thành máu thịt, dính dính, vô cùng ghê tởm.

"A!" Đỗ Siêu sợ tới mức hét lên, Sơn Miêu cũng theo đó "Á!" một tiếng, mở mắt ra, từ cảnh trong mơ về tới hiện thực, còn không ngừng vỗ ngực mình.

"Ui trời đất ơi, hù ch*t mèo r ồi!"

Trình Tiểu Hoa vội vàng che mắt Sơn Miêu, "Nhanh quay lại nhìn tiếp đi! Một con yêu quái như em, làm sao mà nhát gan như vậy?"

"Thật sự là rất kinh khủng, sao mà lại có người xấu tới như vậy chứ?" Sơn Miêu vừa nói th ần vừa nhắm hai mắt lại tiếp tục xem.

Trong mơ, Đỗ Siêu đã sợ tới mức ngã sừng sờ trên mặt đất, không biết từ khi nào mà trên tay nhặt được cây kéo chặn trước người, lắp ba lắp bắp nói: "Cô, cô đừng lại đây! Đừng lại đây!"

Người phụ nữ kì dị, xấu xí kia đang từng bước tới gần, miệng còn gọi: "Anh Siêu, anh Siêu..."

Cô ta gọi bầy, tám tiếng, tiếng kêu càng ngày càng thê lương, ngay cả thân là người xem như Sơn Miêu cũng nhin không được nổi hết cả da gà, cảm giác như muốn nôn ra mà không nôn được.

"Cứu... Cứu mạng..." Anh ta muốn kêu cứu, nhưng mà âm thanh như là bị nghẹt lại trong cổ họng, kêu ra cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Người phụ nữ kia đã cúi xuống, dí gương mặt xấu xí xuống cách mũi Đỗ Siêu chỉ khoảng hai tấc, há to miệng, như thể muốn một ngoạm nuốt luôn đầu anh ta.

Đỗ Siêu bị dọa đến chết khiếp, ngược lại gan lại lớn lên, cần kéo không quan tâm khua loạn lên: "Đi ra! Mặc kệ mày là yêu hay là quỷ, tao giết mày! Giết! Giết!"

Lời cuối cùng vừa nói xong, cây kéo kia phập một cái đâm mạnh vào giữa cổ người phụ nữ. Máu, phun ra như suối, tung tóe lên mặt người đàn ông, nóng hổi.

Sau đó anh ta nhìn thấy mặt người phụ nữ bị anh ta đâm trúng từ từ thay đổi, biến thành khuôn mặt bình thường của một cô trẻ.

Biểu cảm trên mặt cô ấy rất đau đớn, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, cô ấy không thể tin được chính chú rể của mình lại tự tay giết mình. Hai tay cô ấy cố gắng bịt kín miệng vết thương, có thể cảm nhận được sự sống cùng máu đang cùng nhau nhanh chóng chảy trôi mất.

Cuối cùng, người phụ nữ ngã vào trong vũng máu. Mà người đàn ông thì lại cần cây kéo, cười điên điên: "Chết chết! Quỷ bị tôi giết chết, ha ha!"

Người đàn ông trên giường cũng tỉnh lại từ giấc mơ đầy máu me kia, cuộn tròn thân thể càng chặt hơn, cười điên điên giống như trong mộng: "Chết, quỷ bị tôi giết chết, ha ha!"

Nghe xong Sơn Miêu kể lại hết thủy xong, Trình Tiểu Hoa nhin không

được thở dài. Ánh mắt nhìn về phía người đàn ông, có thật nhiều đồng cảm. Thay vì nói là bị dọa phát điên, cô cảm thấy Đỗ Siêu hẳn là không chấp nhận được sự thực chính mình đã giết vợ nên mới phát điên.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh Tôn Danh Dương cố gắng nói lớn: "Cô ơi, nhà vệ sinh ở chỗ nào? Ôi u, ôi u, cháu đau bụng quá! Cô dẫn cháu đi, cháu sợ không tìm được."

"Nhà vệ sinh ngay tại chỗ rẽ cầu thang, đứng đây cũng nhìn thấy được mà, sao có thể tìm không thấy?"

"Nhìn thấy được? Ở đâu cơ, sao cháu lại không thấy?"

Trình Tiểu Hoa đã xong việc, cùng Sơn Miêu đi ra khỏi căn phòng, "Lão Tôn, anh làm sao vậy?"

Tôn Danh Dương vốn đang còn giả vờ đau bụng, vừa nhìn thấy Trình Tiểu Hoa, tinh thần lập tức liền tỉnh táo: "A, mấy người trò chuyện xong rồi?"

Trình Tiểu Hoa chào tạm biệt mẹ Đỗ, sau đó mang Tôn Danh Dương và Sơn Miêu rời đi.

Mẹ Đỗ cảm thấy có chút kỳ lạ, người kia không phải nói là vô cùng đau bụng sao? Sao mà bỗng nhiên lại hết đau rồi?

Sau khi đi ra ngoài, Sơn Miêu vẫn còn đang cười nhạo Tôn Danh Dương: "Anh muốn lấy cớ, có thể lấy cái cớ nào thật thật một chút được không? Đau bụng muốn đi toilet? Nếu lỡ bà ấy dẫn anh đi nhà xí thật, thì ai thay bọn tôi canh chừng?"

Tôn Danh Dương nói: "Tôi, tôi ngay từ đầu cũng đâu có để ý là nhà vệ sinh cách gần như vậy, bà ấy mà thật sự chịu không nổi mà dẫn tôi đi nhà xí, tôi sẽ giả vờ ngất xỉu."

Trình Tiểu Hoa nói tiếp: "Anh mà ngất xỉu thật, bà ấy chắc chắn sẽ hô to lên kêu bọn tôi tới."

Tôn Danh Dương xua xua tay: "Được rồi được rồi, dù sao cũng qua rồi. Chỗ các cô thế nào, có moi được thông tin gì từ Đỗ Siêu không?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Là thế này, Sơn Miêu đã đi vào giấc mơ của anh ta, trông thấy được tất cả. Thứ đòkia không biết là yêu hay ma, nhìn không ra được chân thân. Nếu như là yêu, ở xã hội hiện tại, yêu quái thành tinh trên núi càng ngày càng ít, năng lực cũng kém xa so với trong truyện thần thoại. Nếu như không có nguyên nhân đặc biệt gì, sẽ không tự dưng hại người. Nếu như là ma, năng lực cũng hơi quá mạnh rồi."

Nếu như là vì Đỗ Siêu lúc trước nhổ hoa trên mộ, chọc tới yêu tinh gì đó, cũng không thể trả thù cả người khác được. Quan trọng nhất là, nhà Đỗ Siêu là người bị hại thứ hai. Cho nên chuyện nhổ hoa, cũng có khả năng chỉ là trùng hợp. Có thể nói là, cho dù anh ta có nhổ hay không thì đều bị theo dõi thôi. Tiếc là, hai đôi vợ chồng còn lại đều đã chết hết, không thể hỏi ra được cái gì nữa. Cảnh Thù cũng không có ở đây, không giúp tra tư liệu của Địa phủ được."

Sơn Miêu nói: "Tiểu Hoa, Lão Tôn, hai người thật sự nên được tận mắt thấy cái thứ kia xấu đến mức nào, tới tôi thân là yêu mà cũng không chịu nổi nữa đây này. Khuôn mặt kia, thật sự giống như một đóa hoa thật lớn chen chúc tạo thành mặt, lại mang theo vài phần giống quỷ. Nghĩ lại thấy thật kinh tởm. Có phải là hoa yêu đang gây chuyện không?"

Đã là hoa yêu, hơn nữa lại cảm thấy khuôn mặt người phụ nữ bị ám rất giống một đóa hoa lớn, hoa bị ngạt chen chúc lại tạo thành, vậy có phải thứ kia đang tiềm tàng trong biển hoa ở ngoài thôn không?

Vì thế Trình Tiểu Hoa, Sơn Miêu, Tôn Danh Dương cùng nhau đi đến chỗ biển hoa.

Chương 154

Lúc này vẫn còn đang buổi sáng, ánh mặt trời vừa phải, không nóng cũng không lạnh, đúng là thời gian đẹp nhất để ngắm hoa. Trên sườn núi, dưới chân núi, khắp nơi đâu có thể nhìn thấy người.

Có cô gái yêu hoa, ngắt hoa cài lên tóc, chụp ảnh lưu niệm trong biển hoa. Có cặp đôi yêu nhau đang đuối bắt nô đùa trong biển hoa. Còn có người phổ cập tri thức về hoa bị nạn cho bạn đường hành: "Tương truyền, hoa bị nạn chỉ nở rộ ở bờ sông Hoàng Tuyền. Khi hoa tàn, lá mới mọc, hoa và lá đời đời kiếp kiếp không bao giờ gặp nhau..."

Bởi vì hoa nở rất dày, mỗi bước đi đâu sẽ đạp phải hoa. Có thể nói là loại hoa này rất bền, cho dù là giày xéo thế nào đi nữa, cũng sẽ không tan tác, người trong thôn cũng không làm gì bảo vệ chúng. Vì thế, những con người tự xưng là yêu hoa, thích hoa kia, đang cố ý hoặc vô ý đạp lên hủy hoại vài cọng hoa dưới chân.

Trình Tiểu Hoa cũng đang đi giữa một mảng hoa ở nơi này, kỳ quái là, khi cô bước vào nơi này bước đầu tiên, hoa xung quanh dường như có cảm ứng, đóa hoa lay động, cành hoa nghiêng sang hai bên, xa xa nhìn giống như hoa bị gió thổi đẩy ra. Nhưng mà Trình Tiểu Hoa lại cảm ứng được chúng nó đúng là nhường đường cho cô. Bởi vì sau khi cô bước qua, hoa ở phía sau cũng dần dần khép lại.

Trong phút chốc, Trình Tiểu Hoa không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Loại hoa này, không ngờ lại có linh tính như vậy. Một đường đi đến trung tâm biển hoa, Trình Tiểu Hoa đều không cảm giác được có nhiều yêu khí lắm. Loại hoa này, cũng chỉ giống như hoa bình thường, chúng nó sẽ nở rộ, cũng sẽ phát ra âm thanh "sạt sạt" tựa như đang rên rỉ khi bị du khách đạp trúng.

Trình Tiểu Hoa lại có một chút không đành lòng. Nếu không phải bây giờ định lực của cô đã mạnh hơn, cô đã muốn chạy tới đuổi những du khách đang giày xéo hoa kia đi.

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng đi vào trong biển hoa, một yêu một quỷ này cũng không phát hiện ra nơi này có yêu khí hay hiện tượng linh dị nào.

Tôn Danh Dương nói: "Thời gian xảy ra chuyện kia đã qua gần năm năm, có lẽ thứ đã chạy từ lâu rồi."

Trình Tiểu Hoa lắc lắc đầu, vẻ mặt nặng nề "Tôi vẫn cảm thấy biển hoa này có liên quan đến thứ đó. Tuy là tôi không nhìn ra được biển hoa này có gì không đúng, nhưng tôi cảm thấy chuyện này vẫn còn chưa kết thúc đâu."

Sơn Miêu nói: "Hay là buổi tối chúng ta lại đến lần nữa. Ban ngày nhiều người, dương khí cũng nhiều, thứ đó có lẽ không dám ra đây?"

Trình Tiểu Hoa nói: "Buổi tối cũng có không ít người đóng quân dã ngoại ở trong ruộng hoa, cũng không nghe ai nói có chuyện gì xảy ra."

Tôn Danh Dương nói: "Đáng tiếc bây giờ người trong thôn cũng không còn ai dám làm đám cưới, không thì chúng ta đã có thể ôm cây đợi thử."

Trình Tiểu Hoa nghe vậy, mắt sáng ngời. Đúng rồi! Nếu trong thôn có đám cưới, nó sẽ xuất hiện. Chỉ cần làm một cái đám cưới không phải là xong rồi à?

Nhưng mà, tình huống hiện tại là người trong thôn không ai dám tái phạm kiêng kỵ này, người ngoài cũng không thể tùy tiện kéo đến đây thử nguy hiểm. Đã như vậy, chỉ có thể...

Trình Tiểu Hoa vừa nghĩ vừa nhìn về phía Sơn Miêu và Tôn Danh Dương.

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương không hẹn mà cùng cảm thấy ớn lạnh phía

sau lưng, cùng cảm thấy có điềm không lành.

Gần đây Thôn Nghênh Hoa đang muốn tổ chức một đám cưới.

Địa điểm tổ chức ngay tại khách sạn Một Hoa Một Đời. Nghe nói, chú rể và cô dâu là một cặp đôi từ nơi khác đến đây du lịch, vô cùng yêu nhau. Bởi vì đầu si mê hoa bĩ ngạn, cho nên quyết định địa điểm hôn lễ ở tại thôn Nghênh Hoa.

Việc này tới tai du khách, phần lớn đều nhận được một lời chúc phúc, buôn chuyện xong, cũng không có mấy ai còn quan tâm nữa.

Nhưng mà, truyề đến tai người bản địa trong thôn Nghênh Hoa, không có ai là không sợ hãi. Năm năm trước, ba đám cưới kia, là ba vụ thảm án máu chảy đầ đầ, chuyện kia đã bị người trong thôn cố gắng quên đi, nay lại lần lượt hiện lên trong đầu họ.

Đến nỗi kinh động tới cả trưởng thôn, trưởng thôn còn cố ý chạy tới tận tình khuyên nhủ bọn họ thay đổi địa điểm tổ chức hôn lễ. Sau khi khuyên hết nước hết cái mà vẫn không có kết quả, trưởng thôn đã nói thẳng cả ba huyết án năm năm trước ra, hi vọng lấy chuyện đó dọa bọn họ thay đổi kế hoạch.

Không ngờ tới, cô dâu, chú rể nghe xong chẳng những không sợ, ngược lại còn cảm thấy rất kích thích, còn nói cái gì mà muốn gắn camera ở trong phòng, xem có thể quay được cái gì đó hay không. Có vẻ như xem những chuyện kia thành truyề thuyết, căn bản không tin.

Trưởng thôn hết cách, đành sử dụng quyền lực của trưởng thôn, thầ ra thông báo cho các khách sạn, nhà hàng trong thôn, cấm họ nhận tổ chức đám cưới này.

Thật ra cũng không cần thôn trưởng lên tiếng thì cũng không có ai đầng ý nhận việc làm ăn này. Ai lại muốn cho trên chính địa bàn nhà mình xảy ra một vụ huyết án, cân nhắc thiệt hơn thì một chút lợi lộc trước mắt này có đáng gì đâu?

Nhưng mà không ai đoán trước được là, khách sạn Một Hoa Một Đồi lại lẳng lặng nhận tiệc cưới lần này. Hơn nữa trước đó cũng không hề lộ ra một tí thông tin nào, đợi đến khi mọi người biết được, khách sạn đã kèn trống vui mừng rợp trời, cô dâu chú rể mấy ngày nữa sẽ báỉ đường. Đúng, không sai, là một hôn lễ theo phong cách cổ xưa.

Bởi vì chỉ có phong cách cổ xưa, cô dâu mới dùng khăn voan lớn màu đỏ để che mặt lại.

Phía dưới khăn voan đỏ là mặt của Sơn Miêu, không có ai biết, quá trình tổ chức hôn lễ đã gây ám ảnh tâm lý với cậu đến mức nào. Kết hôn giả thì thôi đi, đối tượng còn là lão quý Tôn Danh Dương kia. Trong lòng Sơn Miêu ngàn lần vạn lần không đồng ý!

Tương tự, Tôn Danh Dương cũng không đồng ý. Gã đã hơn bốn trăm tuổi, đến nay cũng chưa từng cưới vợ. Thế mà, không may, lần đầu kết hôn, lại là cưới một con mèo ngọc. Tuy rằng cũng có khăn trùm, trang phục cô dâu rộng rãi nhưng vẫn khó lòng che được dáng người cao lớn!

Lúc Trình Tiểu Hoa đưa ra ý kiến này, một yêu một quý sai này đều đồng thanh phản đối, to nhất là giọng của Tôn Danh Dương.

Vì thế Trình Tiểu Hoa đành nói: "Vậy được rồi, anh không đồng ý cưới Sơn Miêu, vậy cưới tôi, dù sao cũng là giả, tôi không để ý đâu nha."

Mạch não của Tôn Danh Dương quả thật không phải bình thường, nhưng mà đại sự sống chết ở trước mắt, gã vẫn rất là tỉnh táo nhé. Đúng là Trình Tiểu Hoa không để ý, nhưng vị hôn phu của cô rất để ý nha. Cho dù là giả, gã cũng không có cách nào tưởng tượng được cảnh sau khi Cảnh Thù điện hạ biết việc này sẽ có hậu quả thế nào.

Tôn Danh Dương không còn ý kiến gì nữa, Trình Tiểu Hoa lại mỉm cười nhìn về phía Sơn Miêu: "Cho cậu hai con đường: một, gả cho Lão Tôn; hai, cưới chị!"

Sơn Miêu không chút do dự trả lời: "Em gả cho Lão Tôn!"

Ghép đôi thành công. Tiếp theo đương nhiên là thông báo, sau đó làm đám cưới. Không có người dám nhận làm tiệc mừng này cũng không làm khó được bọn họ. Sơn Miêu ra tay, dùng thuật mê hồn ảo ảnh, tác động đến sóng điện não của bà chủ khách sạn, làm bà ấy đồng ý là được.

Qua loa thực hiện xong các khâu trong hôn lễ, sau đó trở lại trong phòng tân hôn, cô dâu chú rể mặc lễ phục kê vai ngồi bên giường.

Ngồi một lúc, tay Sơn Miêu thò ra từ tay áo rộng, cười cười lôi lôi Tôn Danh Dương.

Tôn Danh Dương đang ngồi thần thờ, hồn phách trên mây, giật mình né sang bên cạnh: "Làm cái gì đấy, đừng có mà động tay động chân! Cậu đã có bạn gái rồi, phải biết tự trọng, biết chưa?"

Sơn Miêu lại rút tay trở về, nhẹ giọng nói: "Lão Tôn, tôi có thể lấy khăn trùm đầu xuống không? Tôi không thấy gì cả, ngồi đây cũng nhàm chán quá. Ngồi thêm lúc nữa tôi sợ mình sẽ ngủ mất."

Tôn Danh Dương lườm cậu một cái: "Cậu cho là tôi không muốn nói chuyện à? Vừa mới tôi cũng ngủ gật. Thứ đồ quý kia rớt quá đi mất, tôi chờ hết cả kiên nhẫn."

Tôn Danh Dương nói xong, lại ngáp một cái thật dài.

Ngồi một chỗ đến chán ngấy, gã liền đứng lên lắc hông, xoay cổ. Lúc vừa đi đến cửa sổ, còn thuận tay đẩy mở ra. Bên ngoài tối đen sì, nhưng thị lực của gã rất tốt, có thể mơ hồ nhìn thấy cách đó không xa, một mảng biển hoa bở ngạn nhẹ nhàng mà lay động.

Vốn mùi hoa bở ngạn không nồng, chỗ gã đang đứng cũng không thể ngửi thấy mùi được. Nhưng cũng không biết có phải vì đêm nay có gió, hay là mũi gã bỗng nhiên thính lên mà Tôn Danh Dương lại cảm thấy mùi hoa đang quanh quẩn bên chóp mũi càng ngày càng đậm, càng ngày càng đậm

hơn...

Mắt Tôn Danh Dương từ từ biến thành màu đỏ tươi, khoe môi tà tà gọi lên một nụ cười lạnh.

Gã xoay người, từ từ đến gần bên giường, đưa hai tay ra bóp chặt cổ Sơn Miêu.

Sơn Miêu không kịp phòng ngừa bị gã bóp cổ, mắt lại bị khăn trùm đầu che khuất, tuy là không rõ tình huống gì, cũng biết sự tình không ổn, hai cái tay mèo bắt ngược lấy tay của Tôn Danh Dương, muốn gỡ tay gã ra.

Xét về thực lực, Sơn Miêu mạnh hơn Tôn Danh Dương rất nhiều. Nhưng mà trước mắt lại không biết vì sao, chỉ cảm thấy sức lực của Tôn Danh Dương lớn đến kỳ lạ. Sơn Miêu dùng hết sức cũng không gỡ được tay gã ra, ngược lại chính mình lại bị bóp càng ngày càng chặt, hoàn toàn không thể thở nổi.

Đúng lúc này, Trình Tiêu Hoa trốn trong ngăn tủ kịp thời chạy ra, hóa ra hai luồng lửa bắn về phía Tôn Danh Dương, hai tay Tôn Danh Dương đều bị đốt, nhưng mà gã vẫn là không buông tay ra.

Trình Tiêu Hoa lại sợ lửa ngưng ra từ linh lực của mình thật sự làm bị thương đến Tôn Danh Dương, sau khi bắn ra hai luồng lửa lại cũng không dám đốt tiếp. Ngưng hết toàn bộ linh lực, vờ một chưởng về phía ấn đường gã.

Một giọng nữ thể lương đột nhiên vang lên, ngay sau đó một thứ sương mù màu đỏ như máu bay ra khỏi người Tôn Danh Dương.

Tôn Danh Dương giật mình, chợt tỉnh táo lại. Vừa tỉnh táo lại, gã đã cảm thấy hai cánh tay vừa nóng vừa đau, không quan tâm đến thứ gì, nhanh chóng vừa dập tắt lửa, vừa kêu oai oái: "Thiên chết tôi rồi, đau chết mất!"

Nhìn thấy Sơn Miêu bên cạnh đã tự mình vén khăn trùm đầu ra, đang thở hổn hển, mặt còn bị nghẹn đến đỏ bừng, nhìn giống như suýt ch*t ngạt.

Tôn Danh Dương có chút không hiểu: "Sao lại thế này? Sao lại thế này?"

Trình Tiểu Hoa trầm giọng quát: "Người rốt cục là thứ gì? Vì sao không dám hiện nguyên thân ra?"

Đám sương màu đỏ kia bay bay ở trong phòng, hết tan ra rồi lại hợp lại, nếu như không phải là màu sắc khác lạ, có thể làm cho người ta hiểu lầm là một đám mây trắng không cần thận bay lạc vào.

"Ha ha ha..." Trong đám sương màu đỏ truyên đến một điệu cười âm u lạnh lẽo, sau đó chầm chậm bay về hướng cửa sổ.

Sơn Miêu vừa mới hồi hồn lại, thấy thế đã nhanh chóng bỏ nhào vào bên cửa sổ, kịp thời đóng cửa lại.

Trình Tiểu Hoa đang muốn khen Sơn Miêu một câu "thông minh", nhưng mà kế tiếp lại thấy đám sương màu đỏ kia chui xuyên qua cửa sổ.

Sơn Miêu lấy móng vuốt vồ lấy muốn bắt, nhưng sương không hình không dạng, cậu có vồ nữa cũng chỉ phí công.

Nhìn thấy sương đỏ sắp trốn mất, Sơn Miêu mở cửa sổ ra muốn đuổi theo lại bị Trình Tiểu Hoa chặn lại: "Đừng đi!"

Chương 155

Sơn Miêu sốt ruột nói: "Chị Tiểu Hoa, nó trốn về trong biển hoa, chúng ta nhanh chóng đuổi theo đi!"

"Chúng ta phải nghĩ cách khác, chị vẫn cảm thấy thứ đó kia hình như đang dụ chúng ta đến biển hoa." Trình Tiểu Hoa đứng bên cửa sổ nhìn chăm chăm biển hoa đằng xa kia, trong lòng không hiểu sao có chút bất an.

Lúc ban ngày, cô đứng trong biển hoa cảm giác được những thứ hoa kia khá thân thiết, ít nhất là không có nhiều tà khí lắm. Nhưng mà bây giờ, bọn chúng lại cho cô cảm giác khác. Trong bóng đêm, chúng nó như là đang giơ những bàn tay ác ma lên giường nanh múa vuốt, chờ đợi bọn họ chui đầu vào lưới.

Tôn Danh Dương lúc này cũng mặc kệ cánh tay đau, vén tay áo lên nói: "Dụ chúng ta đi? Vậy đi! Lão Tôn ta đây còn thật sự không tin, cả ba chúng ta không đánh lại được thứ đó!"

Sơn Miêu cũng gật đầu mạnh một cái: "Chị Tiểu Hoa, vừa rồi nó suýt nữa là bóp chết em. Thù nào ắt phải báo!"

Trình Tiểu Hoa hỏi Sơn Miêu: "Sao vừa nãy lúc Lão Tôn bóp cậu, cậu không phản kháng?"

Sơn Miêu nói: "Sao em lại không phản kháng? Nhưng không biết sao lại như vậy, em giãy thế nào cũng không thoát được. em..."

Nói tới đây, cậu mới chậm rãi phản ứng lại, nhìn về phía Tôn Danh Dương: "Có thể dễ dàng nhập vào người Lão Tôn, vậy thực lực chắc chắn phải vượt xa Lão Tôn. Ngay cả em cũng không thể tránh thoát, nói cách khác,

thực lực cũng hơn xa so với em sao?"

Trình Tiểu Hoa bổ sung thêm: "Hiện tại linh lực của tôi đã đến cấp T3, vừa rồi tôi sử dụng hết sức đánh một phát, cũng chỉ có thể đuổi nó ra khỏi thân thể Lão Tôn, lại không hề tổn hại đến nó tí nào. Nói cách khác, thứ này cho dù chúng ta có hợp lực lại, có khả năng cũng không đánh nổi nó."

Khó trách trong ghi chú nhiệm vụ có nói, hệ số khó khăn là 5 sao. Quả nhiên, hệ thống cho dù có nhiều lỗ hổng đi nữa, trong phương diện phán đoán vẫn là rất chuẩn.

Tôn Danh Dương xuyên qua cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời, tình thâm ý thiết nói: "Nếu điện hạ ở đây thì tốt rồi. Yêu ma quỷ quái cái gì, điện hạ chỉ cần một bàn tay là có thể giải quyết hết."

Trình Tiểu Hoa đặt tay lên cằm, thì thào tự nói: "Có biện pháp, nhất định có biện pháp..."

Một cái hôn lễ giả, tuy rằng thành công dẫn ra thứ đồ kia, nhưng cuối cùng vẫn phí công.

Có đi đâu, theo như người trong thôn, sau hôn lễ thế mà không xuất hiện án mạng. Vậy có phải có nghĩa là, cái lồng nguy hiểm rửa trên đầu người trong thôn đã biến mất hay không?

Đoàn người Trình Tiểu Hoa ban ngày ở phạm vi hơn mười chỗ trong thôn Nghênh Hoa tìm kiếm một hồi lâu, vẫn không có chuyện gì khác thường xảy ra, cũng không tìm được biện pháp nào khắc chế thứ đồ kia.

Thấy cách thời gian hoàn thành nhiệm vụ chỉ còn có mười ngày, ngay cả Sơn Miêu cũng đứng ngẩn không yên: "Chị Tiểu Hoa, hay là chúng ta lại tổ chức hôn lễ một lần nữa đi? Lần này chuẩn bị đầy đủ hơn chút, có lẽ có thể tóm được thứ đồ kia."

Trình Tiểu Hoa nói: "Đã bị dính bẫy một lần rồi, chắc nó sẽ không trúng kế lần thứ hai đâu. Quan trọng là, nó có đến thật thì chúng ta cũng không chắc

có thể giữ nó lại được."

Cô dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Thật ra muốn tìm nó cũng không khó, ban đêm trong biển hoa có hơi thở của nó. Tuy là cực kỳ nhạt, mà sau lần trước, chị có thể nhận ra được nó. Nhưng mà, hình như ban đêm là lúc nó mạnh nhất. Ban ngày, hơi thở sẽ nhạt đi rất nhiều. Tuy nhiên vào ban ngày nó lại ẩn nấp cũng càng kĩ hơn, hoàn toàn không thể tìm được."

Đang lúc khó khăn, điện thoại lại kêu lên "tinh tinh" không đúng lúc.

Mở ra thì thấy là tin nhắn chỉ dẫn nhiệm vụ của Địa Phủ Ty: [Địa Phủ Ty nhắc nhở ấm áp: Cách thời gian hết hạn nhiệm vụ chỉ còn lại mười ngày, nếu quá thời gian vẫn chưa xong, tương lai sẽ phải nhận trừng phạt nghiêm khắc.]

Ấm áp con mẹ nhà nó!

Tất nhiên là Trình Tiểu Hoa không cam lòng chờ đợi thất bại, ban ngày lại cùng Sơn Miêu và Tôn Danh Dương đi dạo hết một lượt xung quanh ở trong trong ngoài ngoài thôn Nghênh Hoa, hi vọng có thể tìm được biện pháp phá giải.

Hôm nay, đang đứng ở trên sườn núi, nhìn xuống biển hoa phía dưới cùng với thôn trang trông xa xa như là cũng bị hoa vây quanh.

Lúc này, ở lối ra vào thôn, xa xa có một đội người đi tới. Mặc trang phục màu trắng, nâng quan tài, chầm chậm đi đến, còn có thể nghe được tiếng khóc nức nở, cùng với tiếng nhạc buồn bi thương. Làm cho người ta vừa nhìn qua là đã biết đây là đội ngũ đưa ma.

Đội ngũ đưa ma đi thẳng một đường tới trong ruộng hoa, lại đi theo bờ ruộng hoa đến sườn núi nở đầy hoa, sau đó đi qua núi, đến đỉnh núi phía xa bên kia. Trên đỉnh núi bên kia, thế mà không hề có hoa bỉ ngạn. Hình như là lấy cái đỉnh núi kia làm ranh giới, vừa đến nơi đó, liền không thấy chút vết tích nào của hoa. Từ xa nhìn lại, phân biệt rõ ràng.

Trình Tiểu Hoa cảm thấy có chút kỳ lạ, sau khi hỏi thăm mới biết được, đỉnh núi hạ táng người kia là thôn kế bên. Bởi vì đất của thôn Nghênh Hoa hầu như bị hoa bỉ ngạn chiếm đóng, người trong thôn có người thân qua đời, phần lớn lại không đồng ý an táng thân nhân ở phía dưới hoa, để không bị làm thành phân bón hoa. Vì thế, mọi người cùng nhau mua một đỉnh núi của thôn kế bên, chuyên dùng để hạ táng người.

Vừa nghe được chuyện này, Trình Tiểu Hoa chợt đã hiểu ra. Người mới chết không hạ táng ở phía dưới hoa, vậy thì người trước đó thì thế nào? Quý Hồn lúc trước, liệu có phải là bị thứ hoa này ảnh hưởng, biến thành ác quỷ, hay là có thể nói là ác quỷ y vào mượn chút lực lượng của loài hoa này, mới gây ra việc này?

Từ tình huống trước đó gặp phải có thể thấy được, sát khí của thứ đồ kia rất nặng, yêu khí và quỷ khí cũng đều rất nhiều. Có quỷ khí, tất nhiên là phải có liên quan đến Quý Hồn.

Nếu như từ chỗ này, tìm được thứ đồ kia là Quý Hồn nào mượn lực, cộng thêm nơi an giấc ngàn thu của Quý Hồn kia, chặt đứt liên hệ giữa quỷ và hoa, có lẽ có thể làm suy yếu lực lượng của thứ đồ kia.

Nghĩ là làm, Trình Tiểu Hoa nhanh chóng nói với Sơn Miêu và Tôn Danh Dương, sau đó cùng nhau đi tìm phần mộ khả nghi ở xung quanh.

Phần mộ bình thường, chính là nơi an táng tro cốt. Mà Quý Hồn đã sớm mất, cho dù là có chút âm khí, cũng sẽ không thể quá mức nồng đậm.

Nếu như là không bình thường, cho dù có giấu sâu đến cỡ nào đi nữa, tóm lại là vẫn có manh mối có thể tìm ra.

Ba người liên tục tìm từ buổi sáng, đến khi mặt trời lên cao, rồi lại tới lúc trời chiều ngả về tây, mới tìm ra được hai nơi phần mộ bất thường.

Hai ngôi mộ này, một cái là cái mộ mới, cái còn lại là mộ cổ, đều là xây trong núi, xung quanh trừ hoa bỉ ngạn ra, cách đó hai mươi mét còn có vài cây hòe già.

Cây hòe có tác dụng tụ âm, vốn đã dễ dàng đưa tới những thứ không sạch sẽ. Mà vài cây hòe này, tuy là cách phần mộ có chút xa, nhưng lại mọc thành hàng, thành hình nửa vây quanh mộ, trong vô hình, đem mộ phần vây lại ở bên trong, cũng tương đương với việc đem quẻ nhất lại ở chỗ này. Hơn nữa hoa bỉ ngạn là một loài thực vật rất đặc biệt, nở ở bên bờ sông Vong Xuyên, có thể giao tiếp với Quỷ Hồn.

Hơn nữa, nơi này chôn hai ngôi mộ, hai cái cách nhau có hơn mười thước, một cái mộ mới, một cái là mộ cổ. Nghe nói đầu chôn nữ giới.

Cái mộ mới cũng đã được xây cách đây sáu năm. Nghe nói, trong thôn có một cô gái hơn hai mươi tuổi, tên là Đỗ Tiểu Nhã, vì tình mà tự sát. Cô gái này cha mẹ đều đã không còn, chú bác xây mộ không quá để tâm đến, cũng không cần thận xem phong thủy, chỉ là chọn đại một chỗ rồi chôn xuống.

Phần mộ cổ ước chừng đã được xây từ hơn một trăm năm trước. Khi đó vẫn là nhà Thanh, thôn vẫn còn gọi là thôn Đỗ gia.

Trong thôn Đỗ gia, trong hộ gia đình giàu có nhất thôn có một đứa con trai, từ nhỏ thân thể yếu ớt nhiều bệnh, năm mười tuổi cưới một cô dâu nuôi từ nhỏ mười tám tuổi, nhưng không may là thành hôn chưa được một năm, con trai nhà kia đã bị bệnh chết.

Người trong nhà cảm thấy là cô con dâu mới kia mệnh không tốt, khắc chết con trai nhà mình, đối đãi với Phụng Nhi rất khắc nghiệt. Rõ ràng là nhà giàu, kẻ hầu người hạ không ít, lại bắt Phụng Nhi làm những công việc nặng nhất, đồ ăn ít nhất, trải qua cuộc sống còn thảm hơn cả người hầu. Một bên thì ngược đãi, một bên lại còn chỉ vào Phụng Nhi bắt phải bảo vệ trinh tiết vì con trai, muốn nàng được lập đền thờ trinh tiết.

Đền thờ trinh tiết ở thời đại kia ngoài việc tượng trưng cho vinh dự ra, còn được miễn giảm thuế má tương ứng, lời nói cũng có trọng lượng hơn. Ở cái thời đại mà hoàng quyền không tới được những tuyến dưới huyện, lời nói có trọng lượng, cũng chẳng khác nào có quyền lực.

Lợi ích lớn như vậy nào ai lại quan tâm đến chuyện sau đèn thờ trình tiết là huyết lệ và thanh xuân của bao nhiêu người phụ nữ?

Phượng Nhi tuổi còn trẻ, không cam lòng cứ như vậy mòn mỏi hết cả đời. Nàng ấy đã yêu một người hầu trong nhà, hai người cùng nhau bỏ trốn. Nhưng mà còn chưa chạy ra được cửa thôn, đã bị người phát hiện.

Tối hôm đó, toàn bộ chó trong thôn điên cuồng sủa inh ỏi. Tất cả người dân trong thôn đều tụ tập ở ngoài cửa thôn, chỉ trỏ, nói tam tòng tứ đức, thậm chí còn nhổ nước miếng trào phúng nàng. Không có một ai đứng ra nói một câu giải vây cho Phượng Nhi. Ở trong mắt của bọn họ, người phụ nữ này làm ô uế cả thôn.

Sau khi Phượng Nhi bị mang về nhà, người đàn ông nàng yêu bị đánh chết tươi trước mặt nàng. Cho dù Phượng Nhi có cầu xin kêu khóc như thế nào, cũng không có người để ý tới, không có người mềm lòng.

Cuối cùng, dưới sự nhất trí của cả nhà, để tránh Phượng Nhi lại lần nữa làm ra hành vi làm nhục mặt mũi của gia đình, nàng bị treo cổ, sau đó tuyên bố với bên ngoài là tuẫn táng theo chồng. Từ trên xuống dưới thôn Đỗ gia toàn bộ thôn thống nhất giấu nhẹm đi chuyện Phượng Nhi trộm bỏ trốn cùng người khác. Sau khi chết, Phượng Nhi vẫn bị coi như tấm gương để giáo dục những người phụ nữ có chồng về trình tiết, nhận nhiều khen ngợi, ở chỗ cửa thôn còn dựng lên một đèn thờ trình tiết.

Chớp mắt đã hơn một trăm năm trôi qua, đèn thờ trình tiết vẫn còn đứng sừng sững ở cửa thôn như cũ, hiện tại đã biến thành một tòa kiến trúc cổ của thôn Nghênh Hoa, hấp dẫn du khách tới dừng chân tham quan.

Biển hoa bỉ ngạn của thôn Nghênh Hoa, ban ngày là một biển hoa đỏ như lửa, giống như tuyết sắc giai nhân trang điểm mỹ lệ, yêu kiều động lòng người. Mà buổi tối thì lại là một cảnh tượng khác. Sau khi đêm đen buông xuống, những đóa hoa chỉ còn lại một cái bóng màu đỏ, những cái bóng hợp lại thành một mảng, như là một mảng biển màu đen, che dấu những thứ thần bí không biết tên.

Đến ban đêm cũng có không ít người đến du lịch đêm, lại càng không ít người dựng lều trại, trực tiếp dùng chân ban đêm tại biển hoa.

Trình Tiểu Hoa đi ở trong bụi hoa, cúi đầu nhìn những đóa hoa lay động, ngẩng đầu lại có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao lộng lẫy lóa mắt.

Cô đi một đường xuyên thẳng qua ruộng hoa, lại đi tiếp tới chỗ sườn núi không người. Sau đó nhắm hai mắt lại, dùng linh lực khởi động Minh Âm Linh.

Thanh âm của tiếng chuông có linh lực phóng đại, khắp núi đồi đều có thể nghe được. Đây là Trình Tiểu Hoa đang vận dụng lực lượng của Minh Âm Linh để triệu hồi.

Thứ cô muốn triệu hồi chính là thứ thần bí mà một mảnh biển hoa bí ngạn này đang che giấu.

Năm ngày trước, cô bảo Sơn Miêu lặng lẽ vào ban đêm đi vào giấc mơ của mấy vị cán bộ trong thôn, tạo ra giấc mơ Quỷ Hồn báo mộng rằng mộ phần không yên, yêu cầu di chuyển phần mộ.

Thôn trưởng bọn họ vốn chỉ biết là thôn này bị quỷ ám, chỉ là vì vài năm gần đây vẫn thái bình, thôn làm du lịch, lại phát triển được kinh tế không ít, cho nên cũng không nghĩ nhiều đến việc đó. Nay mơ thấy giấc mơ kia, lúc này đầu hoảng sợ, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Chương 156

Ngày hôm sau, thôn trưởng lập tức tìm người thông thạo phong thủy đến xem, quả nhiên vị trí của hai mộ phần kia đều không ổn. Cũng không dám kéo dài, nhanh chóng triệu tập người đi chuyển mộ. Tới khi đào phần mộ ra, tất cả mọi người đều choáng váng. Hai cái quan tài đều bị rễ của hoa bỉ ngạn quấn quanh, đâm thủng. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, ai cũng không dám tin, loài hoa bỉ ngạn cao không quá nửa người, nhìn còn có vẻ khá nhỏ yếu này, làm sao có thể sinh ra bộ rễ vừa to vừa dài như vậy.

Mọi người tốn rất nhiều công sức mới dọn sạch sẽ rễ cây, dời quan tài đến đỉnh núi không có hoa bỉ ngạn.

Phần mộ đã dời đi, không có trận pháp phong thủy của chỗ này trợ giúp. Cho dù là Quỷ Hồn vẫn còn ở lại, sức mạnh của nó cũng sẽ yếu đi rất nhiều. Cũng là bởi vì như vậy, Trình Tiểu Hoa mới dám đến đây vào ban đêm.

Tiếng chuông vang lên tới gần mười phút, gió đêm dần trở nên hung dữ lên, toàn bộ ruộng hoa đều đang phát ra âm thanh sần sật.

Trong một mảnh tiếng sần sật, một bóng người đột nhiên xuất hiện. Quần lụa mỏng bó thắt lưng màu trắng tinh, theo gió nhẹ nhàng lay động, làn váy phất qua hoa bỉ ngạn, như là mềm nhẹ âu yếm.

"Cô ra rồi?" Trình Tiểu Hoa thu linh lực lại, tiếng chuông cũng chầm chậm ngừng lại. Cô âm thầm đánh giá cái bóng dáng kia, chỉ cảm thấy nàng ta dù giống yêu nhưng lại là Quỷ Hồn, bởi vì là quay lưng về phía cô, nhìn không thấy mặt nàng ta, chỉ cảm thấy được cả người nàng ta đều là sát khí dày đặc.

"Hi hi hi..." Đáp lại cô chỉ có một tiếng cười, mang theo mùi phàn trào phúng.

Nhưng mà Trình Tiểu Hoa hiểu rõ ràng vì sao nàng ta lại cười. Nàng ta hẳn là vẫn chưa biết m ô m ả của chính mình đã bị di d ời đi r ấ i, còn tưởng rằng năng lực của mình mạnh hơn xa so với Trình Tiểu Hoa, cho nên hoàn toàn không biết sợ, thậm chí có khả năng vẫn còn đang chờ chính mình dâng đến tận cửa.

"Trước khi ra tay, có thể nói với tôi vì sao cô chuyên chọn cô dâu chú rể xuống tay không?"

"Tại sao tôi phải nói cho cô biết?" Người phụ nữ cả người là sát khí kia chậm rãi quay đầu lại, vì thế Trình Tiểu Hoa cũng thấy rõ mặt nàng ta, không có xấu xí kh ửng bố như trong tưởng tượng, ngược lại, đó là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp trong sáng. Mặt trái xoan, mắt hoa đào, mũi thẳng, môi mỏng. Nếu không phải trên người nàng ta đang cuộn cuộn sát khí, gần như là sẽ làm người ta có ảo giác nàng ta chỉ là một người phụ nữ xinh đẹp bình thường.

Trình Tiểu Hoa híp híp mắt, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ: "Cô là... Đỗ Tiểu Nhã?"

Đỗ Tiểu Nhã ngược lại là có chút ngoài ý muốn: "Cô biết tôi sao?"

Vốn là, Trình Tiểu Hoa cho rằng Đỗ Tiểu Nhã chết chưa được nhiều năm, tuy rằng chôn ở vị trí không tốt. Nhưng còn chưa mạnh mẽ đến mức có thể thành như vậy, bị Minh Âm Linh triệu hồi tới hẳn là Quỷ Hồn Phượng Nhi mới đúng.

Đương nhiên, tuy rằng biết Đỗ Tiểu Nhã xác suất thấp, nhưng mà Trình Tiểu Hoa vẫn không quên đi thăm hỏi chuyện của cô ta.

Đỗ Tiểu Nhã chính là bạn gái trước của Đỗ Siêu, hai người chẳng những cùng thôn, thậm chí còn cùng nhau đi học nhà trẻ, tiểu học, trung học.

Sau khi học trung học, Đỗ Tiểu Nhã đi vào thành phố làm thuê, mà Đỗ Siêu tiếp tục học trung học, đại học.

Hai người đã yêu đương nhiều năm, sau này không biết vì sao lại chia tay. Đỗ Siêu lại còn muốn kết hôn với bạn học đại học của anh ta, mà Đỗ Tiểu Nhã ở nửa năm trước khi anh ta kết hôn đã tu.

Nguyên nhân có hơi cũ rích, không ngoài việc đàn ông ruồng bỏ phụ nữ, ngược lại lựa chọn cô gái trong thành phố, người có thể trợ giúp tiền đồ của anh ta.

Nhưng mà chỉ vì nguyên nhân như vậy, hại Đỗ Siêu còn chưa tính, cô gái trong thành phố kia, còn có hai đôi vợ chồng trẻ kia đâu là vô tội lại chết thảm. Cái này thì đã có chút quá đáng.

"Sinh tiền cô bất hạnh, không phải cái có để cô đi làm đi đâu ác. Đỗ Tiểu Nhã, đi đến nơi cô nên đi đi!"

"Hừ!" Đỗ Tiểu Nhã hừ lạnh một tiếng, vươn vuốt quỷ ra, mỗi một cái móng tay đều dài tới 10cm, một màu đen sì, lại vô cùng sắc nhọn, dùng tốc độ cực nhanh đánh úp về phía Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa chợt lắc mình, tránh được một trảo này. Đồng thời, lấy Minh Âm Linh xuống, biến thành hình một cái xích Khóa Hồn, nhưng mà so với xích Khóa Hồn của quỷ sai bình thường lại không giống là, Minh Âm Linh biến ra cái này tỏa ra ánh sáng màu bạc lóng lánh, phía cuối còn có một cái linh đàng. Đây cũng là một kỹ năng mới sau khi linh lực của cô không ngừng tăng thêm. Minh Âm Linh có thể trực tiếp hóa lớn, trở thành vũ khí của cô.

Minh Âm Linh vung lên, đập vào trên quỷ thân Đỗ Tiểu Nhã, phát ra âm thanh "Đình đình đàng đàng", thanh thúy mà lại chói tai.

Ngay cả những du khách cắm trại ở cách đó không xa đều nghe được âm thanh lạ, chui ra khỏi lều.

Vừa ra khỏi lều, mọi người ngay lập tức cảm giác được âm khí rất nặng. Nhiệt độ không khí dường như hạ xuống hơn mười độ, làm cho người ta nhìn không được nổi cả da gà.

"Có phải là trở trời rồi không?"

"Không được, tôi vẫn cảm thấy nơi này thật đáng sợ, hay là chúng ta về trong thôn ở lại đi?"

Tất cả mọi người đều thu dọn đồ vật, vội vàng rút lui.

Trình Tiểu Hoa giao đấu với Đỗ Tiểu Nhã mười phút, thế mà đánh ngang nhau. Trình Tiểu Hoa không khỏi cảm thấy kỳ lạ, Đỗ Tiểu Nhã là một con quỷ mới chết, cho dù oán niệm có hơi lớn một chút, làm thế nào mà lại mạnh như vậy? Huống chi lúc trước đã đem phần mộ của cô ta dời đi rồi, chặn lại chút ảnh hưởng tinh khí của hoa đối với cô ta. Nếu không, chắc là chính cô sẽ bị móng vuốt của đối phương móc mất tim.

"Thu!" Trình Tiểu Hoa bỗng quát to một tiếng, Minh Âm Linh vội vàng lách mình trở về, mà Trình Tiểu Hoa đồng thời cũng bay vọt đến phía sau Đỗ Tiểu Nhã.

Đỗ Tiểu Nhã theo bản năng cho rằng cô muốn đánh lén bất ngờ sau lưng, vội vàng quay lại nghênh chiến. Trong nháy mắt ngay khi cô ta xoay người, trong ruộng hoa vụt một cái bay ra hai cái bóng đen, một cái là hình người, một cái thì là hình một con mèo.

Móng vuốt trong đệm thịt của Sơn Miêu đều duỗi ra, ngay cả răng nanh trong miệng cũng chìa ra sáng loáng, động tác nhanh như một tia chớp, còn chưa thấy rõ hình dáng của cậu, cậu đã bổ nhào vào người con nữ quỷ kia, mở mồm to ra hung hăng cắn xuống.

Nữ quỷ bị đau, quay lại nắm lấy thân mèo vút nó sang một bên. Nhưng theo sát sau đó, một cái dây thừng màu đen bay đến, lúc tưởng chừng sắp trói được nữ quỷ, nữ quỷ lại gào lên một tiếng, dùng tay không xé đứt sợi dây.

Tôn Danh Dương cũng bị lực lượng to lớn kia đánh cho gục ngã ở ruộng hoa, còn chưa kịp bò lên đã mở miệng mắng: "Bà nội mày, xích Khóa Hồn ông đây dùng mấy trăm năm cứ vậy mà đứt?! Mày không xong với ông đâu!"

Lúc này gã không hề sợ hãi, đứng lên tiếp tục đánh. Mà Sơn Miêu cũng lại nhảy trở về, vừa xé lại cần nữ quý.

Trình Tiểu Hoa cũng gia nhập ở trong đó, liên tiếp vung lên xích bạc do Minh Âm Linh biến ra, đánh vài phát vào trên người nữ quý, làm cho cô ta đau đến nỗi không ngừng thét lên.

Ba đánh một, hơn nữa còn là đánh lén. Tuy rằng thủ đoạn là có chút bỉ ổi, nhưng mà loại thời điểm này, thu phục nữ quý là mấu chốt. Bỉ ổi? Thì bỉ ổi đi, tóm lại còn tốt hơn làm cho nữ quý lại làm hại một phương là được rồi.

Dưới tình trạng ba đánh một, rõ ràng nữ quý kia đã rơi xuống thế yếu. Cuối cùng lại bị Trình Tiểu Hoa phát hiện ra sơ hở, vung một cái xích bạc qua, nữ quý kia đã bị đánh bay ra xa, đập xuống đất một cái bịch, làm gãy đập một mảng lớn hoa bị nạn.

Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương, Sơn Miêu nhanh chóng chạy lại phía đó, thế mà thấy Đỗ Tiểu Nhã té nằm sấp hình chữ "đại" ở đó, không hề nhúc nhích, giống như là sức mạnh đã bị tiêu hao hết vậy. Xích Khóa Hồn của Tôn Danh Dương đã bị hủy, không thể dùng được nữa, cũng may Minh Âm Linh của Trình Tiểu Hoa cũng có công năng bắt hồn.

Nhưng mà, ngay khi cô chuẩn bị bắt Đỗ Tiểu Nhã lại, Đỗ Tiểu Nhã bắt đầu chuyển động, tóc sau gáy hướng về phía hai bên tách ra, lộ ra một khuôn mặt khác. Một khuôn mặt của một người phụ nữ khác.

Khuôn mặt kia lớn lên cực kỳ xinh đẹp, thậm chí còn xinh đẹp hơn vài lần so với Đỗ Tiểu Nhã, nhưng mà sát khí giữa mày cũng rất nặng.

Minh Âm Linh của Trình Tiểu Hoa muốn tới gần, thân thể của đối phương

bắn lên mạnh mẽ, "Phanh" một cái, c***ng bức phá mở Minh Âm Linh ra. Liên lụy tới Trình Tiểu Hoa đang đi đều khiến Minh Âm Linh cũng bị luồng lực lượng lớn này đẩy lui vài bước.

Sơn Miêu và Tôn Danh Dương cũng có chút ngạc nhiên. Rõ ràng Đỗ Tiểu Nhã đã sắp bị thu phục, sao lại sinh ra thêm thứ quái này nữa?

Dù trong lòng nghi hoặc nhưng động tác lại không chút do dự, một yêu một quỷ phối hợp với nhau, tấn công từ cả trái lẫn phải. Tôn Danh Dương đá chân qua một cái, thứ đó không sút mẻ chút nào, ngược lại còn hất bay Tôn Danh Dương ra xa.

Mà khi Sơn Miêu bỏ nhào qua, muốn cản xé cổ của đối phương, chỉ cảm thấy giống như cản phải một cục sắt, cứng muốn gãy cả răng.

"Ha ha ha!" Từ trong thân thể thứ đòkia phát ra tiếng cười kỳ quái, nghe rùng rợn làm người ta dựng đứng cả lông tơ lên.

Sơn Miêu không cam lòng, không cản được cổ, cậu lại cản ở trên người, nhưng cho dù là cản ở chỗ nào cũng không thể cản nổi.

Ngay lúc này, đầu của thứ đó từ từ quay một vòng, mặt của Đỗ Tiểu Nhã quay ra đằng sau lưng, mà khuôn mặt quỷ xinh đẹp kia quay lại phía trước, việc này cũng có nghĩa là hiện tại nàng ta đang chiếm thế chủ động.

Trình Tiểu Hoa nhận thấy thứ đòkia rất mạnh, vội vàng kêu: "Sơn Miêu! Trở về! Rút lui trước!"

Nhưng mà đã không còn kịp rồi. Sơn Miêu bị tay của thứ đó bóp cổ, nó chỉ bóp nhẹ một cái, tròng mắt Sơn Miêu đã lồi ra, đầu lưỡi mèo màu hồng cũng thè ra mềm oặt ở một bên.

Tôn Danh Dương rống lên một tiếng: "Tiểu Hoa, cô chạy đi, tôi đi cứu Sơn Miêu!"

Vừa nói xong gã đã xông lại, đầu tiên là dậm vài cái lên gương mặt quỷ

xinh đẹp kia. Chỗ đấm vào như là tường đồng vách sắt, đối phương không hề sứt mẻ gì, thậm chí gương mặt quý kia vẫn tươi cười như cũ, nhưng mà chính gã lại vì đau tay mà kêu oai oái.

Đánh không có tác dụng, Sơn Miêu lại sắp bị bóp chết tới nơi, ngay cả hai chân sau cũng sắp không còn sức mà gãy giữa nửa, Tôn Danh Dương lại quay sang cạy cái tay quý kia, muốn cứu Sơn Miêu ra.

Không đợi gã cạy ra được, một cái tay quý khác đã túm lấy cổ gã. Tuy rằng gã là quý, không cần phải hô hấp, nhưng yết hầu vẫn là điểm yếu, nếu yết hầu bị cắt đứt, gã cũng sẽ bị hồn phi phách tán.

Ngay lúc này, Minh Âm Linh kêu liên hồi.

"Đình linh linh, đình linh linh..." Âm thanh bị phóng đại vô hạn, không chỉ là sườn núi, sơn dã, ngay cả thôn Nghênh Hoa ở xa xa cũng có thể nghe được rõ ràng. Mọi người đang ngủ bị đánh thức, nghi ngờ hỏi lẫn nhau: "Đây là âm thanh gì thế?"

Tôn Danh Dương cố nhìn về phía Trình Tiểu Hoa, miệng khó khăn nói ra một câu: "Tiểu Hoa, đi! Cô gặp chuyện bất trắc gì điện hạ sẽ... sẽ tức giận..."

Trình Tiểu Hoa đương nhiên không thể rời đi.

Minh Âm Linh là bảo vật của Minh giới, không thể phát huy được năng lực lớn nhất, chỉ có thể là do linh lực của cô vẫn chưa đủ mạnh.

Cho nên, hiện tại đi đâu cô cần phải làm là dùng biện pháp hao tổn linh hồn, trong khoảng thời gian ngắn tăng linh lực lên mức tối đa. Cái gọi là linh lực, đương nhiên là cần linh hồn lực để khống chế. Mà linh hồn là gốc rễ của con người, ẩn chứa năng lực to lớn, ở thời điểm tất yếu, có thể kích phát linh hồn lực để làm linh lực tăng lớn.

Nhưng mà phương pháp này cực kỳ nguy hiểm, vô ý một cái, đừng nói đến thân thể, linh hồn cũng có khả năng sẽ bị hồn phi phách tán.

Chương 157

Tiếng chuông của Minh Âm Linh dưới sự tác động linh lực của Trình Tiểu Hoa, tiếng chuông cực vang. Tiếng chuông truyền vào tai của thứ kia, cuối cùng sinh ra áp chế nàng ta. Nàng ta ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, giơ hai tay lên vút Tôn Danh Dương cùng với Sơn Miêu ra xa, bay ngược lại đánh về phía Trình Tiểu Hoa.

Sơn Miêu rớt xuống ruộng hoa vẫn không nhúc nhích, Tôn Danh Dương bị thương nhẹ hơn một chút, gắng gượng vài lần mới có thể quay được người lại, ngẩng đầu về phía Trình Tiểu Hoa.

Trình Tiểu Hoa đã lao vào đánh nhau với thứ kia, Minh Âm Linh còn đang rung lên linh linh, có đi đầu âm thanh yếu hơn trước đó rất nhiều. Trình Tiểu Hoa đã thu hồi hết linh lực lại, tránh cho việc linh hồn tự bạo mà chết.

Linh lực thu lại một ít, năng lực của cô sẽ yếu đi rất nhiều, chỉ là miễn cưỡng chống cự được với thứ kia, không hề có khả năng đánh trả.

Cô vừa ra sức chống đỡ vừa hét lên: "Lão Tôn, mau mang Sơn Miêu chạy đi! Ch*t một người còn tốt hơn là ch*t cả ba!"

Tôn Danh Dương cắn răng, mò điện thoại ra, lấy tốc độ nhanh nhất gửi tin nhắn cho A Phòng: "Lão Tôn tôi chắc là sẽ hi sinh, cô mau nghĩ cách liên lạc với điện hạ đi, nhanh lên! Nếu không ngay cả hồn phách của Tiểu Hoa cũng không cứu lại được!"

Dứt lời, ném điện thoại sang một bên, chạy về trợ chiến.

Tuy rằng hai người hợp sức lại vẫn không phải đối thủ của thứ kia. Nhưng mà, anh nạo chỗ này một chút, tôi đá bên kia một cái, vẫn hơn. Minh Âm

Linh của Trình Tiểu Hoa cũng có thể nhân cơ hội quất được vài cái lên người nàng ta.

Minh Âm Linh không hổ là chí bảo của Âm giới, mặc dù thực lực của Trình Tiểu Hoa hiện giờ vẫn còn yếu, nhưng dùng toàn lực quất vào, thứ kia cũng phải nhịn không được mà kêu lên một tiếng.

Sau khi lại bị quất thêm một cái nữa, thứ kia cuối cùng cũng nổi giận, hai tay vung lên, đánh cho Tôn Danh Dương ngã vào trong ruộng hoa.

Tôn Danh Dương đang muốn bò dậy, toàn ruộng hoa lại giống như là sống lại, mỗi bông hoa bẻ ngạn thành như một cánh tay, tranh nhau bắt lấy tay, chân gã. Rõ ràng chỉ là bông hoa mềm yếu, nhưng lúc này lại có sức mạnh to lớn, cho dù Tôn Danh Dương có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Trình Tiểu Hoa không còn người trợ giúp, chỉ vài chiêu đã bị đánh ngã xuống đất. Toàn thân cũng bị hoa, rễ bẻ ngạn quấn chặt, bị trói trên mặt đất, ngẩng đầu lên, không thể động đậy.

Người phụ nữ xinh đẹp kia từ từ cúi xuống, nét cười trên mặt ngày càng tăng lên: "Sắp phải chết rồi, có sợ không?"

Lúc này trong mắt nàng ta, Trình Tiểu Hoa giống như con chuột đang nằm im dưới móng vuốt mèo, chỉ cần nàng ta hơi dùng sức một chút, sẽ chết.

Trình Tiểu Hoa trừng mắt nhìn nàng ta, hỏi: "Cô là Phượng Nhi?"

Ánh mắt người phụ nữ xinh đẹp chợt lóe lên, tiếp tục cười: "Không thể ngờ trên đời này lại vẫn còn có người có thể nhận ra ta."

Trình Tiểu Hoa nói: "Cô tạo ra một biển hoa ở đây là muốn làm gì?"

"Làm gì?" Phượng Nhi phóng tầm mắt nhìn ra biển hoa bẻ ngạn xung quanh: "Người không thấy sao? Nực cười, lũ người trong thôn kia còn tưởng rằng có thể dựa vào biển hoa này kiếm bộn tiền. Ha ha! Không bao

lâu nữa, biển hoa này sẽ hoàn toàn bao phủ thôn này. Thôn Đỗ gia đừng mơ có ai còn sống! Bọn họ đâu sẽ trở thành vong hồn dưới hoa, vĩnh viễn viễn, đời đời kiếp kiếp bị nhốt ở dưới biển hoa, trải qua đau khổ giống như ta!"

Quả nhiên, giống như trước đó Trình Tiêu Hoa đã nghĩ.

"Người năm đó đâu đã chết hết rồi, những người trong thôn bây giờ cũng không phải họ, cho dù cô có hại chết hết bọn họ thì cũng được gì?"

"Không còn là những người trước kia? Ha ha! Nhưng mà bọn họ cũng đáng giận y như nhau!" Lần này là Đỗ Tiểu Nhã nói chuyện, trong giọng nói của cô ta tràn ngập oán độc. Có lẽ là cảm thấy Trình Tiêu Hoa nay đã là cá nằm trên thớt, cô ta cũng sẵn lòng nói thêm vài câu.

"Cô đừng cảm với người trong thôn, đừng cảm với Đỗ Siêu. Nhưng mà vì sao không có ai thương tiếc cho tôi? Tôi nghỉ học sớm đi ra ngoài làm thuê, kiếm tiền học phí cho tên khốn nạn này. Học phí trung học, đại học của hắn đều là do tôi đi sớm về khuya, bán mồ hôi xương máu kiếm về. Hắn đã từng nói, chờ hắn tốt nghiệp đại học, kiếm được công việc tốt trong thành phố sẽ cưới tôi, cho tôi cuộc sống tốt đẹp hơn. Tôi chờ, tôi đợi, vất vả lắm mới chờ tới lúc hắn tốt nghiệp, cuối cùng lại chờ được lời hắn đòi chia tay. Chỉ vì người phụ nữ kia là người trong thành phố, nhà có quan hệ, có thể sắp xếp cho hắn một công việc tốt, hắn đã vứt bỏ tôi không chút lưu tình! Ngay cả mẹ hắn cũng không phải người tốt đẹp gì! Hừ, lúc trước đối xử với tôi rất tốt, sau khi biết tôi không thể mang thai thì ngay lập tức thay đổi thái độ. Tại sao tôi lại không mang thai được, còn không phải kiệt tác của con trai bà ta sao? Đỗ Siêu bỏ tôi, tất cả mọi người trong thôn đều nói tôi là cái giày rách, bị người ta chơi xong rồi bỏ. Ngay cả người nhà cũng oán trách tôi, mắng tôi..."

Hơi dừng một lát, ngữ điệu của Đỗ Tiểu Nhã từ oán độc biến thành bi thương: "Đêm hôm đó, tôi nằm ở trong này, sao trên trời cũng như đêm hôm nay, xinh đẹp, lộng lẫy. Xa xa là thôn làng, ánh đèn từ trong nhà hắt ra. Chỉ có tôi cô đơn một mình nằm ở nơi mặt đất lạnh như băng này. Tôi cắt đứt cổ tay của mình, máu chảy rất nhiều, tôi rất lạnh, rất rất lạnh..."

Máu của cô ta từ trong cơ thể chảy ra, ngấm vào trong đất, cũng chảy vào rễ của một gốc cây bĩ ngạn nở rộ ở bên cạnh.

Hoa bĩ ngạn, nở rộ ở âm phủ. Theo truyền thuyết, có thể gọi lên hồn ức của người chết, nhưng nếu như hồn ức quá đau khổ cũng sẽ gọi lên oán hận.

Trùng hợp là, năm đó sau khi Phương Nhi chết, oán khí quá lớn, hấp dẫn đến Hoa yêu ở bên bờ đối diện, Hoa yêu hút xương thịt của Phương Nhi, đồng thời cũng hút oán hận của nàng ta. Nỗi oán hận kia trải qua trăm năm tích tụ lại bị oán hận của Đỗ Tiểu Nhã kích hoạt. Hơn nữa, không khéo, phần mộ của Đỗ Tiểu Nhã và Phương Nhi cách nhau rất gần. Hai linh hồn có nỗi oán hận vô cùng lớn, cuối cùng dung hợp với Hoa yêu ở bờ đối diện, biến thành thứ đờyêu không ra yêu, quỷ không ra quỷ, lại có năng lực mạnh kinh người.

Đỗ Tiểu Nhã kể xong chuyện, đầu quay ngoắt lại, lại chuyển tới mặt của Phương Nhi. Phương Nhi cười khanh khách nói: "Chuyện cũ đã nghe xong, bây giờ người đã có thể yên tâm đi ch*t r ồi đấy!"

Nói xong, nàng ta đưa tay ra, không chút lưu tình nào bóp chặt cổ Trình Tiểu Hoa.

Hô hấp của Trình Tiểu Hoa cứng lại, cô có thể cảm giác được da thịt mịn màng ở cổ bị móng tay cào rách. Máu đỏ ch ần chậm chảy ra, dính lên cái tay kia lại giống như là axit sunfuric ăn mòn, khiến cho Phương Nhi giật mình thu tay lại.

"Sao, sao lại thế này?" nàng ta kinh ngạc nhìn thấy tay của mình bởi vì dính phải m*u của Trình Tiểu Hoa mà bị ăn mòn nhanh chóng.

Vết thương trên cổ của Trình Tiểu Hoa tuy rằng phạm phải động mạch, nhưng mà m*u vẫn đang không ngừng chảy ra ngoài.

M*u chảy tới trên đóa hoa đang quấn quanh cổ cô, đóa hoa kia hơi lay động, sau đó nhanh chóng buông cô ra.

Máu chảy xuống mặt đất lại bị vô số đóa hoa xung quanh hấp thu, tất cả đóa hoa đều hơi lay động, chậm rãi cong cành hoa xuống, như là đang thẩn phục.

Mùi máu lan tỏa khắp không trung, truyền đến chỗ xa, ngay cả hoa phía bên kia sườn núi cũng như là bị hấp dẫn, từ từ lay động trong bóng đêm.

Phượng Nhi không thể tin nổi nhìn mọi thứ trước mắt, thì thào hỏi: " Cô là ai? Rốt cuộc cô là ai?"

Trình Tiểu Hoa cũng có chút không hiểu, nhưng cô không rảnh nghĩ nhiều, nhanh chóng bò lên, tiếp tục chuẩn bị ứng chiến.

Đột nhiên Phượng Nhi cảm thấy cả người co rút, một khối màu đỏ như sương như mây, nhanh chóng bóc ra từ trong cơ thể nàng ta.

Mà sau đó đám khối màu đỏ kia bay đến trước mặt Trình Tiểu Hoa, lượn quanh mấy vòng. Bên trong sương màu đỏ dường như có một khuôn mặt, một khuôn mặt nửa người nửa hoa, nửa hư nửa thực.

Phượng Nghi thấy vậy, vô cùng tức giận quát: "Người đã đồng ý thay ta báo thù! Mau trở lại, ta cần sức mạnh của người!"

Hoa yêu như không để ý đến nàng ta nữa, ở trước mặt Trình Tiểu Hoa lượn vài vòng, sau đó bỗng nhiên một trận gió thoảng qua, Hoa yêu tan biến trong không khí.

"Này! Người đi đâu vậy! Tại sao người lại ruồng bỏ ước định của chúng ta!"

Hoa Bỉ Ngạn có linh khí. Lúc trước Hoa yêu bỉ ngạn cảm giác được oán niệm của Phượng Nhi, đồng ý giúp nàng ta báo thù. Cũng bởi vì có sự trợ giúp của hoa yêu, quỹ lực của nàng ta mới có thể mạnh đến như thế. Hiện tại Hoa yêu đi rồi, quỹ lực của Phượng Nhi tất nhiên giảm xuống vài lần.

Trình Tiểu Hoa không chút do dự, nhân cơ hội tung Minh Âm Linh ra, lại một lần nữa đánh nhau với Phượng Nhi. Lần này, chênh lệch giữa hai bên hoàn toàn đảo chiều. Không tới vài phút, Minh Âm Linh đã quấn lên người Phượng Nhi, khiến cho nàng ta không thể động đậy.

Mãi đến lúc này, Trình Tiểu Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Được rồi, chuyện này kết thúc, các người có thể xuống âm phủ, nơi đó mới là nơi mà các người nên đi."

Phượng Nhi bị chế trụ, tự biết có xuống âm phủ cũng không có kết cục tốt, lạnh giọng nói: "Xuống nơi đó chịu khổ, không bằng làm cho ta hồn phi phách tán đi!"

Một mặt khác Đỗ Tiểu Nhã cũng nói: "Chỉ có thể hận chúng ta không thể gì*t sạch toàn bộ người trong thôn!"

Trong lòng Trình Tiểu Hoa biết oán niệm của cô ta quá nặng, chính mình cũng bất lực, cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ đành chờ lát nữa liên hệ đến Quỷ Sai của vùng này, mang bọn họ đi. Về phần đến âm phủ sẽ chịu hình phạt gì, đây không phải là chuyện cô có thể quản. Lấy ác chế ác tóm lại cũng không phải là phương pháp giải quyết sự việc đúng đắn, cho dù là người hay quỷ, cũng phải phụ trách gánh chịu tội nghiệt chính mình tạo ra.

Lúc này, Tôn Danh Dương gào lên: "Tiểu Hoa, mau cứu tôi ra đi! Lão Tôn tôi sắp bị cái hoa này thắt cổ chết tươi rồi này!"

Trình Tiểu Hoa đi đến gần, thấy Tôn Danh Dương đang nằm ngửa mặt lên trời, hoa xung quanh đó bao phủ khắp người gã, chẳng những làm gã không thể nhúc nhích, ngay cả trên mặt cũng bị hoa che khuất, chỉ còn chỗ miệng có chút khe hở để có thể kêu cứu.

Trình Tiểu Hoa nghĩ đến một cảnh tượng lúc nãy, lập tức ngẩng đầu xồm xuống, nâng tay chạm nhẹ vào những bông hoa kia, nhẹ lắm lắm: "Nói ra đi."

Những bông hoa kia dường như có thể hiểu được lời của cô, lần lượt trườn khỏi người Tôn Danh Dương.

Tôn Danh Dương nhanh chóng ng ỡ dậy, há miệng thở h ỗn h ỗn: "Xém chút nữa là bị đám hoa này thắt cổ ch ếc! Chờ lát sau tôi nhất định phải châm lửa đốt hết đ ồng hoa này!"

Trình Tiểu Hoa nói: "Anh đốt chúng nó làm cái gì? Bản tính của hoa cỏ đ ầu là hi ền lành, chỉ là bị oán niệm của quý h ồn lợi dụng thôi. Thu Quý h ồn, hoa này cũng không khác hoa bình thường ____ đúng r ấi, còn Sơn Miêu!"

Vừa r ấi Sơn Miêu bị Ph ượng Nhi bóp cổ một cách tàn nhẫn, lúc đó đã không còn đ ộng đ ậy đ ược, không biết bị thương thế nào.

Tình trạng của Sơn Miêu còn nghiêm trọng hơn so với họ t ưởng.

Đến khi tìm đ ược, toàn bộ thân mèo đã m ềm nh ũn ngã vào trong bụi hoa, mắt mèo khép chặt, miệng hơi hơi hé, cái l ưỡi màu h ồng vô lực treo ở bên ngoài.

Tôn Danh Dương đ ẩy Sơn Miêu một cái, không h ề có phản ứng, nhưng thân thể có chút lạnh.

Trình Tiểu Hoa cũng trở lên căng thẳng, Tôn Danh Dương nhào vào trên người Sơn Miêu khóc r ồng lên: "Con mèo ngọc này, sao lại ch ếc dễ như vậy hả? Ồi, mèo của tôi, cậu muốn làm Lão Tôn tôi đau lòng ch ếc luôn hả? Lão Tôn tôi rất xin lỗi cậu. Trước kia tôi dành ti vi với cậu còn thấy cậu thành thật mà bắt nạt, hay đem việc của mình đ ẩy cho cậu làm. Còn bởi vì ghen tị cậu có bạn gái mà lén lút nguy ền rửa cậu bị đá..."

Đang khóc đến h ăng say, thân thể Sơn Miêu bỗng co gi ật một chút, mắt mèo từ từ mở ra "Anh lại nguy ền rửa tôi bị đá!"

Tôn Danh Dương ng ẩng đ ầu ngạc nhiên nhìn Sơn Miêu r ấi lại ôm lấy Sơn Miêu, vui mừng khóc: "Cậu không có ch ếc! Ai nha mẹ ơi, dọa ch ếc Lão Tôn r ấi. Cậu mà ch ếc thật, sau này tôi bắt nạt ai đây?"

Bốn cái móng vuốt của Sơn Miêu cào loạn lên nói: "Buông, buông ra! Tôi không bị quý giết chóc thì cũng bị anh làm bần chếc!"

Chương 158

Sau khi lệ quỷ Phượng Nhi và Đổ Tiểu Nhã bị bắt trở về âm phủ, sự việc ở thôn Nghênh Hoa cũng hoàn toàn kết thúc.

Hôm nay, Trình Tiểu Hoa đang thu dọn hành lý ở khách sạn, chuẩn bị trả phòng trở về Bà chủ khách sạn dẫn trưởng thôn đến.

Trưởng thôn bắt chuyện vài câu, sau đó vòng vo hỏi về chuyện đêm đó Tôn Danh Dương kết hôn với Sơn Miêu. Đương nhiên ông ta không biết Tôn Danh Dương với Sơn Miêu kết hôn giả, càng không biết đó là hai người đàn ông giả trang.

Chuyện mà ông ta quan tâm nhất là vào hôm đó kết hôn có xảy ra chuyện tà môn gì hay không.

Trình Tiểu Hoa cười cười nói: "Không có chuyện gì cả."

Trưởng thôn và bà chủ liếc nhau một cái, đầu thấy được sự vui mừng trong mắt đối phương. Bọn họ không xảy ra chuyện gì, vậy có phải là lời nguyền của thôn Nghênh Hoa đã được giải rồi đúng không? Sau này người trong thôn không cần phải sầu lo vì chuyện kết hôn nữa hay không? Không chỉ như thế, thôn Nghênh Hoa bọn họ còn có thể kinh doanh dịch vụ tiệc cưới, nâng lợi ích và hiệu quả kinh tế của thôn lên một tầm cao mới!

Có lẽ Trình Tiểu Hoa cũng đoán được ý tưởng trong lòng bọn họ, nhưng cô chỉ cười cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Quay đầu nhìn về phía cửa sổ, hoa bĩ ngạn vẫn nở đầy núi như cũ, vẫn yêu kiều diễm lệ, vẫn xinh đẹp như thế.

Nhưng mà, Trình Tiểu Hoa biết, hoa nở xong một đợt này, sẽ không còn nở rộ trên diện tích lớn như vậy nữa. Hoa yêu đã rời khỏi đây, mất đi yêu khí của Hoa yêu, dĩ nhiên biến hoa cũng không thể tiếp tục tồn tại. Thôn Nghênh Hoa sẽ nhanh chóng trở về như trước kia, chắc chắn không thể làm kinh doanh du lịch được nữa.

Sau khi rời khỏi thôn Nghênh Hoa, Trình Tiểu Hoa cùng với Tôn Danh Dương, Sơn Miêu về tiệm.

Lần này, bọn họ không độn thổ nữa mà ngồi trên một chiếc xe xuất phát từ huyện, chạy thẳng đến bến xe lớn của thành phố Vọng Giang.

Sau đêm đó, tuy rằng Trình Tiểu Hoa đã cố gắng nghỉ ngơi hai ngày nhưng cơ thể vẫn vô cùng hư nhược, thật sự không muốn lại phải độn thổ. Dù sao thời gian cũng không gấp, chậm mất nửa ngày cũng không cần lo lắng.

Dĩ nhiên nhiệm vụ của cô coi như hoàn thành trọn vẹn. Có đi đâu, khen thưởng của nhiệm vụ lại chưa tới.

Trong lòng Trình Tiểu Hoa không tránh khỏi nghĩ thầm: chắc hệ thống Địa Phủ Tư không keo kiệt đến nỗi ngay cả khen thưởng cũng không muốn cho luôn chứ? Vậy nhiệm vụ thập tử nhất sinh lần này là làm không công rồi sao?

Ngoài chuyện khen thưởng ra, còn có một việc làm cho Trình Tiểu Hoa không hiểu, sao đột nhiên Hoa yêu bị ngạn kia lại rời đi, trước khi đi lại còn tỏ vẻ có thiện chí đối với cô?

Còn có máu của mình, nếu như cô không nhớ nhầm, đêm hôm đó, lúc cô suýt chút nữa bị bóp chết, tay con quỷ kia chỉ vì đụng phải máu của mình đã buông tay ngay lập tức. Giống như máu của cô có hiệu quả khắc quỷ còn tốt hơn cả Minh Âm Linh.

Minh Âm Linh chỉ có thể khắc âm quỷ, mà đối với yêu lại không có tác dụng mấy. Đây cũng là lí do khi đánh nhau với Phượng Nhi có Hoa yêu trên người, nàng ta lại không hề sợ hãi Minh Âm Linh.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên cô lại nghĩ đến hơn một năm trước, chuyện cô gặp được Bạch Triêu Lộ ở Tịch Giang.

Lần đó, Bạch Triêu Lộ tạo ra một cơn lốc xoáy to lớn giữa sông, khi thuyền sắp bị nước xoáy kéo xuống đáy sông, Trình Tiểu Hoa vô ý ngã nhào một cái, bàn tay bị trầy xước, chảy một ít máu. Máu lại chảy theo ván thuyền vào trong nước, ngay sau đó dòng nước xoáy kia giống như mất đi không chế, từ từ trở lại bình thường.

Lúc đó Trình Tiểu Hoa còn tưởng rằng Bạch Triêu Lộ thu tay, bây giờ nghĩ lại, dường như có liên quan đến máu của cô. Chẳng lẽ máu của cô rất đặc biệt?

Hơn nữa hình như mỗi lần cô chảy máu, sẽ cảm thấy cực kỳ suy yếu. Lần đó chỉ là bàn tay trầy một ít da, cô cũng phải nghỉ ngơi cả một ngày mới trở lại bình thường.

Lúc đó còn tưởng rằng là bị sát khí của quý ảnh hưởng nên suy yếu. Ngược lại với lúc làm những nhiệm vụ khác, dù nửa đêm mới xong thì ngày hôm sau, tinh thần đã phấn chấn trở lại, tiếp tục bán văn thần.

Mà hiện giờ, cô lại bị thương, lại chảy máu, còn nhiều hơn so với lần trước, thân thể suy yếu càng rõ ràng hơn. Vậy có phải có nghĩa là máu của cô tuy đặc biệt, nhưng lại không thể tùy tiện chảy? Nếu không sẽ khiến cho thân thể không khỏe? Nhưng mà có bí mật gì ẩn giấu đằng sau chuyện này đây?

Trình Tiểu Hoa càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, càng nghĩ càng không rõ tại sao.

Cô quay đầu nhìn về phía Tôn Danh Dương đang ngồi gập bên cạnh, bỗng nhiên lóe lên một ý tưởng: Tôn Danh Dương cũng là quý, nhỏ hai giọt máu lên người gã, gã sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Vì thế, Trình Tiểu Hoa cắn chặt răng, lặng lẽ bấm rách ngón tay mình, cẩn thận nặn ra một giọt máu. Vì phòng ngừa sẽ gây tổn thương cho Tôn Danh

Dương, cô lại đem giọt máu kia hòa vào một chai nước khoáng. Nước trong chai cũng không vì có thêm một giọt máu mà đổi màu, vẫn trong suốt không màu như trước.

Trình Tiểu Hoa đổ một ít nước ra nắp chai, sau đó nhỏ lên tay Tôn Danh Dương.

Tôn Danh Dương tiếp xúc đến giọt nước, nhảy dựng lên: "Ôi đau quá! Ai đâm tôi? Ai đâm tôi?!"

Lấy Lão Tôn làm thí nghiệm, Trình Tiểu Hoa có hơi chột dạ, theo bản năng nhét bình nước vào trong túi.

Tôn Danh Dương cúi đầu nhìn tay của mình, trừ hơi đỏ một chút, hơi đau một chút ra, cũng không có gì khác. Nên cho là bị con côn trùng gì cắn, không thèm để ý nữa. Quay đầu lại thì đúng lúc nhìn thấy Trình Tiểu Hoa đang nhét một chai nước chưa uống vào trong túi, nên ngay lập tức giật lấy: "Đúng lúc đang khát nước, cái này chưa có ai uống phải không?"

"Không được uống!" Nhưng mà, không kịp ngăn cản rồi, Tôn Danh Dương cầm chai nước khoáng, tu ừng ực một hơi hết nửa chai, nếu không phải Trình Tiểu Hoa sợ gã xảy ra chuyện không may giật lại chai nước, có lẽ gã đã uống hết cả chai luôn.

Bị giật mất nước, Tôn Danh Dương có chút không vui: "Tiểu Hoa, sao cô keo kiệt thế? Có chai nước mà cũng tiếc!"

Nói tới đây, cuối cùng gã cũng cảm giác có gì đó không đúng. Rõ ràng là uống nước để giải khát, nhưng mà lại có cảm giác nóng cháy từ cổ họng xuống tới trong bụng. Gã vừa mở miệng ra đã ợ lên một đám khói trắng. Khi nói chuyện, âm thanh lại càng khàn khàn hơn nữa: "Sao, sao lại thế này?"

Hành khách phía trước cũng nhìn thấy khói trắng, không hài lòng nhắc nhở: "Trên xe không được hút thuốc, có ý thức một chút được không?"

Tôn Danh Dương cũng không rảnh đáp lại, chỉ lo vuốt cổ họng chính mình.

Trình Tiểu Hoa nhanh chóng đưa cho gã chai nước sạch: "Anh uống chai nước này pha loãng ra xem có đỡ hơn chút nào không. Đã nói đừng uống, anh lại cứ muốn uống cơ. Trong nước kia có pha một giọt máu của tôi."

Tôn Danh Dương uống hết nguyên chai nước kia, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Gã thở phào một tiếng, hỏi: "Tiểu Hoa, cô muốn làm gì? Máu của cô có uy lực lớn đến như vậy?"

Trình Tiểu Hoa nói ra nghi ngờ của mình. Tôn Danh Dương vừa nghe xong còn tức giận hơn: "Tiểu Hoa, cô quá đáng quá, lại lấy tôi ra làm vật thí nghiệm!"

Trình Tiểu Hoa cười xin lỗi: "Tôi thấy Phượng Nhi dính nhiều máu của tôi như vậy, chỉ bị ăn mòn mất một tay. Tôi cũng chỉ nhỏ một giọt máu, lại còn dùng cả bình nước pha loãng, cứ nghĩ sẽ không gây ra tổn thương gì với anh cơ. Tôi cũng không ngờ tới anh lại uống linh tinh thế. Lão Tôn, bây giờ anh cảm thấy thế nào? Tuyệt đối đừng hèn phi phách tán đấy, nếu không tôi sẽ áy náy ch*t mất."

"Cảm giác hiện tại... Ừm, cổ họng vẫn còn bỏng rát. Tiểu Hoa, máu của cô rất trâu bò, có sức sát thương quý, sau này tôi phải cách xa cô một chút." Tôn Danh Dương nói xong liền đánh thức Sơn Miêu đang ngủ ở tầng trước, đổi chỗ với cậu ấy, cách xa Trình Tiểu Hoa.

Khi về tới tiệm văn thần, đã là chạng vạng tối.

Thân thể Trình Tiểu Hoa vẫn còn hơi yếu, hơn nữa Sơn Miêu và Tôn Danh Dương bị thương ít nhiều, nên cô nói: "Hai ngày tới chúng ta không mở cửa, dưỡng thương cho tốt rồi tính sau. Lão Tôn anh mà ngại về Địa Phủ xa, lên tầng ngủ cùng với Sơn Miêu đi. Dù sao đồ đạc cũng đầy đủ hết."

Tôn Danh Dương ừ một tiếng đồng ý, đang chuẩn bị khóa cửa lại, tránh cho có khách vào, ai ngờ lại có khách đến.

Người tới rất trẻ, không đến ba mươi tuổi, trên người mặc một bộ tây trang màu xám bạc, phối với áo sơ mi trắng tinh, thắt cà vạt chỉnh tề. Cho dù không biết hàng hiệu gì, nhưng mà nhìn chất liệu, hình dáng của trang phục kia cũng biết không phải đồ giá rẻ.

So với quần áo ngăn nắp, thứ càng làm cho người ta không thể xem thường là diện mạo của anh ta, rất bình thường. Không có một tí vẻ đẹp trai nào hết á:)) Nếu như nói ai có bên ngoài có thể so được với anh ta, chắc cũng chỉ có Cảnh Thù với Quảng Bình.

Không giống Cảnh Thù lạnh lùng, cũng không giống Quảng Bình ấm áp, khoe môi người kia tuy luôn hơi có ý cười, nhưng vẫn không mất đi uy nghiêm. Ngay cả Tôn Danh Dương trước nay không được nghiêm túc mấy, dưới đôi mắt cười của người kia, cũng không nhịn được muốn trở nên nghiêm túc.

Nghiêm túc thì nghiêm túc nhưng gã cũng không quên việc Trình Tiểu Hoa giao, nói: "Xin lỗi, hôm nay chúng tôi không mở cửa."

Người kia liếc Tôn Danh Dương một cái, nói: "Tôi không đến ăn vắn thần, tôi đến tìm người. Tiểu Hoa có ở đây không?"

Chỉ một cái liếc mắt thoáng qua mà không hiểu sao Tôn Danh Dương lại có cảm giác như bị nhìn thấu hết tất cả.

Nhưng mà nghe đối phương nói đến tìm Tiểu Hoa, lại còn gọi thân mật như thế làm cho Lão Tôn trở nên cảnh giác hơn. Nhớ đến trước khi đi Cảnh Thù đã dặn dò, cần phải bảo vệ tốt Tiểu Hoa, không được để cho tên ất ơ nào nhòm ngó đến.

Nên Tôn Danh Dương chặn cửa càng chặt hơn, ngữ khí nghi ngờ hỏi: "Anh là ai? Có quan hệ gì với Tiểu Hoa? Tìm Tiểu Hoa nhà tôi làm gì?"

"Xin nhường đường." Người nọ vẫn nói chuyện khách khí, nhưng mà giọng nói có chút không vui. Trong phút chốc, Tôn Danh Dương đã cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên có sự thay đổi lớn, khiến cho gã phải

dùng linh lực để chống đỡ toàn thân, tránh bị ảnh hưởng tâm thần.

Anh ta là ai? Là yêu hay là quỷ?

Tôn Danh Dương vừa mới thất thần một chút, người nọ đã không hề phí sức lướt qua gã, đi vào cửa hàng.

Trình Tiểu Hoa ở bên trong nghe được đối thoại, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đi đến, nhân tiện nói: "Xin lỗi, hôm nay chúng tôi không mở cửa, hai ngày nữa ngài hãy quay lại nhé."

Người kia đứng trước mặt Trình Tiểu Hoa, cười nói: "Ta không phải tới để ăn cơm, ta tới đây tìm con, Tiểu Hoa."

Chương 159

Trình Tiêu Hoa nghe thấy anh ta thế mà có thể biết tên mình, có chút kỳ quái hỏi: "Anh quen tôi à?"

Chẳng lẽ là khách hàng trước kia tới, nghe thấy người khác gọi cô là Tiêu Hoa, cho nên biết?

Nhưng mà trí nhớ Trình Tiêu Hoa cũng không tở, nhất là loại người nhan sắc, phong độ, khí chất đều hơn xa người bình thường này, cô tin là cho dù ai đã từng thấy qua cũng khó mà quên được, chính mình cũng sẽ nhớ rõ.

"Đúng vậy, ta biết con, biết từ rất lâu, rất lâu rồi." Người kia nói chuyện cực kỳ dịu dàng, ánh mắt khi nhìn cô lại càng mang theo cảm xúc đặc biệt nào đó mà cô nhìn không hiểu. Khi nói chuyện, còn nâng tay xoa đầu Trình Tiêu Hoa, như đã quen thuộc từ lâu.

Càng kỳ lạ hơn là thường thì Trình Tiêu Hoa chắc chắn đã phát hiện ra, sẽ không cho người lạ đụng vào người mình. Không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của người kia, sâu trong đáy lòng dâng lên một cảm giác đặc biệt, nói không rõ là cảm giác gì mà ngay cả khi bị đối phương đụng vào lại không thấy phản cảm.

Lúc này, Sơn Miêu vừa mới đem hành lý chuyển lên phòng tầng hai xong, quay xuống dưới đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mắt mèo cũng kinh hãi trợn to lên. Tôn Danh Dương kéo Sơn Miêu lại nói: "Mèo ơi, không thích hợp nha. Một tên ất ơ nào đến, hình như đang đùa giỡn Tiêu Hoa!"

Sơn Miêu cũng thấy không thích hợp, vén tay áo lên nói: "Vậy anh còn ngây ngốc ở đó làm gì? Đánh hắn thôi!"

Tôn Danh Dương nói: "Không phải là tôi không muốn đánh, nhưng mà đối phương có vẻ như rất mạnh, tôi mới bị anh ta liếc một cái thôi mà cả người đã run c ãn cập."

Sơn Miêu suy nghĩ một chút: "Hay là, lại làm chút th ãn tiên tả trũng trị anh ta?"

"Đúng r ã! Vẫn là cậu suy nghĩ chu đáo! Ai quan tâm anh ta là yêu ma quý quái gì, trước tiên tả anh ta một chút. Chờ điện hạ quay về, r ã trũng trị anh ta sau!" Tôn Danh Dương vỗ trán, nhanh chóng chạy ra sau bếp, c ãn một bình đ ùuống bỏ thuốc vào.

Lúc này Trình Tiêu Hoa hỏi người kia: "Anh quen tôi hả? Còn rất lâu r ã? Hình như tôi chưa gặp anh bao giờ mà?"

Tôn Danh Dương mạnh mẽ xen ngang, đưa bình nước cho người kia: "Đây đây đây, uống miếng nước r ã nói chuyện tiếp, tránh khô miệng khô lưỡi nói không lưu loát."

Người kia hơi nghiêng đầu nhìn gã một cái, nhưng không có ý định nhận lấy.

Trước giờ da mặt Tôn Danh Dương vốn dày, thế mà lúc nào lại có phần chột dạ, cố nặn ra một nụ cười gượng: "Uống, uống một miếng đi?"

Người kia hỏi: "Cậu bỏ cái gì vào trong?"

Hỏi cực kỳ tùy ý, Tôn Danh Dương vốn định nói: Làm gì có cái gì, chỉ là nước bình thường thôi. Nhưng mà đầu lưỡi lại không chịu khống chế, tự chuyển động, thế mà lời nói ra lại là: "Bỏ một ít th ãn tiên tả."

Lời vừa ra khỏi miệng, chính gã cũng muốn vả chết mình. Sơn Miêu cũng đi lại trách gã: "Lão Tôn anh sao lại khờ khạo như vậy? Sao mà chưa đánh đã khai r ã thê?"

Người kia lại không để ý nhiều tới bọn họ, chỉ nói với Trình Tiểu Hoa một câu: "Tiểu Hoa, chúng ta đi nói chuyện một lát nhé."

Không đợi Trình Tiểu Hoa đồng ý, người kia đã nắm lấy bả vai Trình Tiểu Hoa, trong chớp mắt hóa thành hai tia sáng, vụt cái biến mất trong không khí.

Trên chín tầng trời, gió cuốn mây bay, xa xa có thể thấy được hai tia sáng bạc một trước một sau bay tới.

Tia sáng bạc đằng trước đáp lên trên một đám mây, hóa thành Quảng Bình. Một tia sáng khác theo sát mà đến, cũng rơi xuống đám mây kia, hóa thành Cảnh Thù.

Quảng Bình nói: "Vừa mới tan họp cậu không thể để cho tôi thờ một tý à? Đuổi theo bản quân lâu như vậy, người khác không biết, còn tưởng là tôi với cậu có quan hệ gì không đứng đắn cũng nên."

Cảnh Thù "hừ" một tiếng, nói: "Ai có quan hệ với cậu? Nhảm ít thôi, tôi hỏi cậu chuyện nên nói với tôi thôi? Trước khi họp hỏi cậu, cậu cứ giấu giấu giếm giếm, nói cái gì mà không kịp đi họp rồi, chút nữa nói sau. Bây giờ họp xong rồi, nói cái gì thì nói nhanh lên. Hôm nay cậu mà không nói, tôi sẽ không thả cậu đi đâu!"

Quảng Bình nói: "Đang chuẩn bị đến tiệm văn thần của cậu, trước mặt Tiểu Hoa nói luôn một thể. Cậu giục tôi làm gì?"

Hai vị đại tôn thần cưỡi một đám mây nói chuyện tào lao đến tiệm văn thần 444.

Vừa vào cửa hàng, Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đã chạy ra đón. Cả hai khóc lóc nỉ non, giống như là cha mẹ chết vậy.

Cảnh Thù quát lên một câu: "Làm sao? Dừng ngay! Hoa Hoa đâu?"

Tôn Danh Dương lau nước mắt nói: "Điện hạ ời, sao bây giờ ngài mới

đến? Tiểu Hoa bị người ta bắt cóc đi rồi! Hu hu hu..."

Cảnh Thù nghe đến đó, sắc mặt đại biến, vội vàng hỏi rõ: "Đối phương là ai? Đào tẩu theo hướng nào? Các người đều chết hết à, sao lại không ngăn cản?"

Tôn Danh Dương gào càng lớn tiếng: "Ngăn không được ý! Người kia quá lợi hại, vèo một cái đã không thấy tăm hơi."

Sơn Miêu cũng mắt nhắm mũi nói: "Điện hạ, ngài mau chóng nghĩ cách cứu chị Tiểu Hoa đi. Người kia không biết lai lịch ra sao, thật sự rất lợi hại. Tôi với Lão Tôn còn chưa thấy rõ, hẳn đã trốn thoát mất rồi."

Cảnh Thù vừa tức vừa vội, nhất thời cũng có chút rối rắm. Cũng may Quảng Bình vẫn còn bình tĩnh, đề Cảnh Thù đang chuẩn bị lao ra đi tìm xung quanh lại, nói: "Hỏi cho rõ ràng trước rồi nói. Cậu không hỏi rõ phương hướng như vậy đã loạn lên đuổi theo sao được? Tôn Danh Dương cậu mau trình bày xem nào."

Tôn Danh Dương lau nước mắt, kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện. Cuối cùng còn nói thêm một câu: "Người kia cấp bậc rất cao, có thể vô hình không chế được tâm thần của tôi, làm cho tôi nói dối cũng không dám nói."

Quảng Bình hiểu rõ cười cười: "Cậu dám tính kế trước mặt người đó, đúng là muốn chết."

Cảnh Thù nói: "Cậu biết hẳn là ai à?"

Quảng Bình nói: "Nếu như tôi đoán không sai, hẳn là Diêm Vương."

Cảnh Thù nhíu nhíu mày: "Sao cậu lại đoán là ông ấy? Tuy là nghe Lão Tôn miêu tả thực lực của anh ta ít nhất tương đương chúng ta, nhưng mà có khả năng là người của thiên giới đến, hoặc là Diêm La mấy điện khác. Vì sao cậu lại kết luận là Diêm Vương?"

Quảng Bình nói: "Bởi vì chỉ có Diêm Vương mới có thể chú ý tới cô ấy như vậy."

"Là sao?"

"Không phải cậu liên tục nhờ tôi đi điều tra giúp tại sao Tiểu Hoa lại bị ràng buộc với hệ thống, vì sao luôn phải làm nhiệm vụ à? Sau này tôi tra được hết thảy mọi việc đều là do Diêm Vương âm thầm khống chế. Tất cả nhiệm vụ, đều là từ máy tính của Diêm Vương phát ra. Lúc đầu tôi tra được cái này, cũng không tin mấy đâu. Diêm Vương là ai? Sao lại rảnh rỗi đến nỗi đi làm loại chuyện này? Cho nên tôi không nói thẳng với cậu, sợ cậu sẽ xúc động. Tôi đang nghĩ đi điều tra lại lần nữa, xem có chỗ nào có sai sót gì không. Nhưng cho dù là tra lại mấy lần, đều chỉ có một kết quả."

"Lúc ở trên trời sao cậu không nói với tôi? Cậu mà nói sớm, tôi đi tìm Diêm Vương đối chất luôn. Hoa Hoa chỉ là một người phạm, ông ấy rảnh rỗi nhảm vào cô ấy làm gì?"

"Lúc ở trên trời không nói, không phải vì sợ với cái tính tình nóng nảy này của cậu sẽ không nhịn được gây gỗ với Diêm Vương à? Vốn nghĩ chờ sau khi xuống sẽ nói rõ mọi chuyện trước mặt Tiểu Hoa, rồi lại nghĩ cách, xem là nên đi tìm Diêm Vương nói thẳng hay là thế nào. Không ngờ được Diêm Vương lại đến trước một bước, đem Tiểu Hoa đi. Nhưng mà ông ấy tốn công sức như vậy, là vì mục đích gì?"

Tôn Danh Dương nghe thấy nói người kia là Diêm Vương, ông chủ lớn nhất của chính mình, kinh hãi không thôi. Sau lại cảm thấy may mắn vì Diêm Vương nhìn thấu mưu kế của mình. Nếu không mà uống phải thần tiên tử của gã, vậy lão Tôn gã không được làm quỷ sai nữa rồi.

Lại nghe được Diêm Vương vậy mà vẫn âm thầm liên hệ với Trình Tiểu Hoa, còn một lời không hợp là bắt Trình Tiểu Hoa đi luôn, không khỏi có chút tức giận, bất bình. Tuy rằng là ông chủ lớn của gã thật đấy, nhưng mà chức quan của ông có lớn, cũng không thể tùy tiện bắt nạt cấp dưới là nữ như thế được.

Vì thế gã nhện không được chen vào một câu: "Chắc chắn là Diêm Vương thấy Tiểu Hoa nhà chúng ta lớn lên xinh đẹp, sinh ra sắc tâm với Tiểu Hoa. Các ngài không thấy được đâu, ánh mắt Minh Vương nhìn Tiểu Hoa kia đúng là cực kỳ sắc! Nếu không phải đến lúc quá đáng, tôi cũng sẽ không xúc động mà hạ thần tiên tả cho ngài ấy. Điện hạ, tuy là Diêm Vương lớn hơn ngài, nhưng mà đoạt vợ của cấp dưới cũng không hay ho gì, ngài ngàn vạn không thể chịu thua, nhất định phải cứu Tiểu Hoa ra nha!"

Vốn dĩ Cảnh Thù đã rất tức, lúc này bị Tôn Danh Dương nói mấy câu, càng tức điên lên. Mặt hần hầm hầm, xoay người đi ra ngoài.

Quảng Bình vội vàng kéo anh lại: "Cậu đi làm gì? Muốn đi tìm Diêm Vương đánh nhau thật đấy à?"

Cảnh Thù nói: "Nếu ông ta dám cướp vợ tôi, tôi sẽ đánh với ông ta! Quảng Bình, việc này không liên quan gì tới cậu, cậu tránh sang một bên, tôi không muốn liên lụy đến cậu!"

Quảng Bình cười lạnh: "Liên lụy? Tôi mẹ nó chịu liên lụy còn ít sao? Cậu đi tìm Diêm Vương không sai, nhưng mà cậu phải đi nói chuyện đàng hoàng, nhất thiết phải hỏi rõ lí do, không thể mất bình tĩnh được."

Cảnh Thù nói: "Được rồi, tôi đã biết."

Hai vị đại thần vừa nói chuyện vừa hóa thành một tia sáng bạc, bay đi xa.

Theo truyền thuyết, nước sông Vong Xuyên là máu màu vàng, bên trong toàn là những si hồn oán quỷ không đồng ý đi đầu thai chuyển thế, cam tâm tình nguyện ở trong lòng sông, vĩnh viễn chịu giày vò.

Trình Tiểu Hoa chưa từng nghĩ tới, sông Vong Xuyên lại đẹp đến vậy. Tuy rằng nước sông là máu màu vàng, nhưng hóa ra lại trong suốt, vô cùng yên ả, nhìn qua giống như một mảnh thủy tinh nhuộm màu. Từng đám từng đám hoa bỉ ngạn mọc ven bờ sông, trải dài đến chân núi phía xa.

Nhưng mà lúc này, Trình Tiểu Hoa không có tâm trạng đi thưởng thức cảnh

sắc nơi này, chỉ nghi hoặc nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt: "Rốt cục anh là ai? Vì sao lại mang tôi tới nơi này? Nơi này... Là sông Vong Xuyên? Là Âm giới!"

Tuy là cô chưa bao giờ đến Âm giới, cũng chưa từng tận mắt thấy dòng Vong Xuyên, nhưng đã từng được nghe Cảnh Thù miêu tả.

Cảnh Thù nói, bầu trời ở Âm giới không giống như bầu trời ở Nhân giới có trời xanh mây trắng, bầu trời ở nơi đó tối tăm mờ nhạt, ngẩng đầu lên nhìn không thấy thứ gì. Nước sông Vong Xuyên có vẻ tĩnh lặng, nhưng mà trong sông có vô số si hồn oán quỷ. Tuyệt đối không được đi vào, nếu không linh hồn sẽ bị nhốt ở bên trong.

Người đàn ông nhìn Trình Tiểu Hoa, không đáp mà hỏi lại: "Chẳng lẽ cho tới bây giờ con cũng không tự hỏi tại sao hệ thống của Địa Phủ Tự lại lựa chọn con?"

Trình Tiểu Hoa nhún mày: "Chẳng lẽ không phải là vì hệ thống bị lỗi?"

"Con ngây thơ quá rồi, thế gian làm gì mà có chuyện hời như vậy?" Người đàn ông cười nhẹ: "Chẳng lẽ con chưa từng cảm thấy, hệ thống chính là bàn tay vàng của con hả? Quỷ sai khác hẳn phải tu luyện mấy trăm năm mới tăng linh lực, còn con chỉ làm nhiệm vụ có hơn một năm, linh lực đã tăng tới cấp T3?"

Chương 160

Ban đầu lúc Trình Tiểu Hoa nhận nhiệm vụ, bởi vì không quen với việc phải giao tiếp với quý, lại thêm năng lực chênh lệch, bởi vậy liên tục cảm thấy hệ thống này đúng là tồn tại chỉ vì hố cô. Nhưng mà càng về sau này, khi năng lực của cô ngày càng cao lên, khó khăn khi làm nhiệm vụ đối với cô mà nói cũng không tính là gì. Rất nhiều nhiệm vụ nhỏ, thậm chí cô còn không cần phải có trợ giúp.

Không phải Trình Tiểu Hoa chưa từng nghi ngờ, nhưng mà nghĩ mãi không ra nguyên nhân là gì, nên cứ nghĩ là lỗi hỏng hệ thống. Hiện tại nghĩ lại, cái lỗi hỏng kia cũng không khỏi quá khéo rồi, giống như làm riêng cho cô vậy.

Lúc này nghe xong lời nói của người kia, mới cảm thấy kỳ lạ trong đó: “Chẳng lẽ hết thảy những việc này đều do anh làm ra? Anh là... Chẳng lẽ ngài là Diêm Vương?”

Ánh mắt người đàn ông hơi sáng lên, ý cười bên môi càng sâu: “Thật là một đứa trẻ thông minh, mới đó đã đoán được thân phận của ta. Thế nào, có kinh hãi hay không? Có ngoài ý muốn hay không?”

Khóe miệng Trình Tiểu Hoa giật giật, nhớ tới trong nhiệm vụ hoa bỉ ngạn có đề cập tới khen thưởng là niềm vui siêu lớn. Có lẽ chắc là được diện kiến Diêm Vương?

Trình Tiểu Hoa nói: “Thực ra cái này cũng không khó đoán. Bởi vì về hệ thống, Cảnh Thù và Quảng Bình cũng không rõ là chuyện gì. Sau đó hẳn là Quảng Bình đã tra ra được cái gì đó, nhưng lại như e dè đi đâu gì nên không dám nói rõ. Có thể làm cho Quảng Bình phải e sợ, trừ Diêm Vương ra chắc cũng không còn ai khác. Nhưng mà Ngài là chủ của một giới cao cao tại thượng, làm sao lại có thể hứng thú với một người phàm như tôi?”

Ban đầu, lúc Trình Tiểu Hoa mới vào nhậm chức, trong nhóm chat Địa phủ, Diêm Vương còn chủ động tag cô, tỏ vẻ hoan nghênh. Lúc đó Trình Tiểu Hoa mới đến, cũng không nghĩ nhiều, hiện tại mới nhớ tới, quả thật là cách đối đãi bất thường.

Nhìn ra xa, bốn phía đều là hoa bỉ ngạn nở rộ, giống như nhận ra đi đâu gì cảnh hoa hơi lay động.

Diêm Vương nói: “Mang con tới nơi này, là bởi vì nơi đây từng là nơi con sinh ra. Chắc hẳn con cũng cảm nhận được con có liên hệ đặc biệt với loài hoa này. Loại năng lực này là trời sinh, trước đó con còn là người phạm, năng lực bị ngăn chặn. Sau khi trải qua vài nhiệm vụ, linh lực của con tăng mạnh, năng lực cũng từ từ mà bộc lộ ra ngoài.”

Nghe vậy Trình Tiểu Hoa sợ hãi mở to mắt nhìn: “Ngài nói cái gì? Sinh ra ở đây? Chẳng lẽ tôi là Hoa yêu ở bờ đối diện? Không đúng, trước kia Quảng Bình điện hạ tra sổ sinh tử, trên đó cũng không ghi tên tôi. Quảng Bình điện hạ nói có thể là năm đó lúc Tôn Ngộ Không đại náo Địa phủ đã xóa cả tên tôi khỏi sổ sinh tử. Sao hiện tại tôi lại từ khi biến thành hoa? Quá là khác biệt rồi!”

Diêm Vương bị lời cô nói chọc cho cười phá lên: “Khỉ con? Vậy mà bọn họ cũng nghĩ ra được. Đương nhiên con không phải là hoa yêu, loại yêu quái nhỏ bé như hoa yêu con đã thấy qua ở thôn Nghênh Hoa rồi đấy, không đáng nhắc đến. Con là hậu duệ của thần, mẹ con là Hoa thần Bỉ ngạn, mà ta là bố của con.”

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Quá là kinh hãi rồi, Trình Tiểu Hoa cảm thấy trong đầu mình như bị sét đánh. Đánh tới mức cô ngoài khét trong sống.

Sau một hồi kinh ngạc mới hết hoảng cười gượng: “Diêm Vương bệ hạ, không phải là ngài đang đùa đấy chứ? Tôi là con gái của ngài? Nhưng mà rõ ràng tôi là một người phạm bình thường ý? Còn ngày là Diêm Vương,

cho dù con gái ngài có muốn đi lịch kiếp, ngài cũng có thể chọn cho tôi đi đầu thai vào một chỗ tốt hơn mà? Còn nữa, sao mấy người Cảnh Thù lại không hay biết? Ngài có muốn bịa chuyện cho vui, cũng phải bịa cái có độ đáng tin cao một chút chứ?”

“Bịa chuyện?” Diêm Vương bu ãn cười lắc đầu, “Nếu con không phải con gái của ta, sao ta lại phải tốn công sức chế tạo riêng cho con một cái hệ thống để làm nhiệm vụ? Vì bảo đảm an toàn cho con, còn đá cả Cảnh Thù ra. Có đi đâu ta không ngờ là, tên Cảnh Thù láo toét kia lại dám xuống tay với con gái yêu của ta. May là nó còn chưa làm ra việc không đứng đắn gì, không thì... Hừ!”

Trình Tiểu Hoa không thấy bu ãn cười, càng nghe càng thấy việc này giống như không phải đùa giỡn. Vận dụng hết các tế bào thần kinh, cô bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: "Ngài nói vậy là sao? Cảnh Thù bị ngài đá ra? Vậy chuyện anh ấy trộm cái yếm của Mạnh Bà cũng là ngài... Ngài bôi đen cấp dưới của mình như vậy cũng được sao?”

Minh Vương mất tự nhiên ho một tiếng, vội chuyển đề tài đi: “Đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, con gái, con đã biết ta là bố con, chẳng lẽ không nên xúc động kêu một tiếng, sau đó hai bố con ôm ấp thân tình thăm thiết một cái hả?”

Xúc động? Còn ôm ấp thân tình thăm thiết nữa?

Trình Tiểu Hoa cười trừ: “Phiên ngài nói rõ chuyện về thân thế của tôi trước, sau đó chúng ta mới nói đến việc có xúc động hay không nhé.”

Biểu cảm của Diêm Vương trở nên nghiêm túc hơn, tuy rằng đã nghìn năm trôi qua nhưng ở trong lòng ông, truyện cũ kia chỉ như vừa mới đây.

Tương truyền, hoa bỉ ngạn là loài hoa của người chết, có thể gọi lại ký ức của người chết lúc còn sống. Thuở ban đầu, Trì Hoa - Hoa thần Bỉ Ngạn là thần ở Thiên giới, bởi vì thương tiếc Âm giới hiu quạnh mà đi đến Minh giới, hi vọng có thể mang đến một chút màu sắc cho các cô hồn dã quỷ trên đường đi luân hồi.

Sau này, Diêm Vương bất ngờ gặp gỡ Hoa thần, sau đó lại dần dần ở bên nhau.

Lúc đó Yêu giới đang đà lớn mạnh, mưu đồ thay thế Âm giới, lúc ban đầu Thiên giới giữ thái độ bàng quan đứng nhìn, sau đó phái một vị thần nhỏ nhỏ đến tham dò thực lực của Âm giới để quyết định xem Thiên giới nên đứng về phía nào. Sau đó lại xảy ra việc Thập điện Diêm La đánh nhau với thần tiên của Thiên giới. Nhìn có vẻ như là việc tư nhưng thực chất lại liên quan đến sự yên ổn của Âm giới. Thập điện Diêm La dùng thực lực chứng minh sức mạnh của Âm giới, Diêm Vương và Thiên Đế đạt thành hiệp định chung. Ngay lúc hai bên định giảng hòa, Yêu giới nhân lúc Âm giới không người đã đến đánh lén. Lúc đó, các lão đại của Âm giới không có ở đây, Trì Hoa chỉ đành dẫn người đến chống lại. Trận chiến đó, Âm giới tổn thất nghiêm trọng.

Đợi đến khi Diêm Vương và Thập điện Diêm La trở về, Thần nữ Trì Hoa đã hy sinh. Lúc đó, trong bụng nàng đã có cốt nhục của Diêm Vương, nhưng thai nhi vẫn còn nhỏ, không thể sinh hạ được. Diêm Vương không giữ được người yêu, chỉ lưu lại được bốn phần hồn phách của thai nhi. Nhưng cũng cực kỳ yếu ớt. Diêm Vương đã phải mất một ngàn năm dùng linh lực nuôi dưỡng bảo vệ mới giữ được phần hồn phách đó không tiêu tan. Cách duy nhất để đưa bé sống lại là mang nó đi luân hồi chuyển thế. Nhưng vì hồn phách quá yếu, trong lúc luân hồi rất dễ bị hao tổn, đến mức không thể đợi đủ ngày đủ tháng mà buộc phải sinh non.

Vì vậy, Diêm Vương đành tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng tìm được bố mẹ ở kiếp này của Trình Tiểu Hoa. Mấy nghìn năm trước, đôi vợ chồng nghèo khổ đó là tiên nhân. Sau vì phạm sai lầm mà bị phạt. Trải qua mấy lần luân hồi, tuy đã trở thành người phàm từ lâu nhưng hồn phách của tiên vẫn cứng cõi hơn người thường, nên càng thích hợp để Trình Tiểu Hoa đầu thai vào.

Tuy rằng bố mẹ ở kiếp này của cô đã sớm qua đời, nhưng vì để cảm tạ công ơn của họ, Diêm Vương đã cố ý cho họ được một kiếp sau phú quý hơn.

Lúc trước, Trình Tiểu Hoa từng nhờ Cảnh Thù tra giúp kiếp sau của bố mẹ cô, Cảnh Thù còn cảm thấy bất ngờ khi họ được đầu thai vào chỗ tốt như vậy. Hẳn đâu ngờ đây là do Diêm Vương chiếu cố đặc biệt.

Sau khi Trình Tiểu Hoa trưởng thành, dĩ nhiên Diêm Vương không thể để cô trải qua một cuộc đời bình thường rồi lại đi đầu thai được nên đã chế tạo cho cô một hệ thống làm nhiệm vụ, hy vọng sau khi lịch kiếp trở về có thể cứng cáp hơn. Đương nhiên, linh lực mà cô nhận được cũng là phúc lợi do Diêm Vương thêm vào.

Nghe xong, tuy Trình Tiểu Hoa cảm thấy có chút khiếp sợ nhưng cuối cùng vẫn là bố con, hơn nữa Diêm Vương đã hao tổn nghìn năm linh lực bảo vệ, nuôi dưỡng cô nên cho dù cô đã đầu thai chuyển kiếp, không nhớ được gì vẫn cảm nhận được tình cha bao la.

Nghe đến đoạn Hoa thần Trì Hoa hy sinh, khóe mắt cô cũng ửng đỏ.

Diêm Vương ôm cô vào lòng, an ủi: "Con ngoan, trở về là tốt rồi."

Đối với Diêm Vương mà nói, tiếc nuối lớn nhất của ngài là không thể cứu được người mình yêu. Nhưng ngài cũng vui mừng vì giữ được kết tinh tình yêu của hai người.

Trình Tiểu Hoa lại nói: "Kẻ thù hại chết mẹ con đang ở đâu? Người đã báo thù cho mẹ con chưa?"

Diêm Vương nói: "Khi thế lực Âm giới vững vàng, bố lập tức đem quân đánh Yêu giới. Yêu Hoàng chếc, con dơi yêu đánh lên mẹ con năm đó, con đã từng gặp rồi đấy."

"Ý người là con dơi bị phong ấn bên ngoài trấn Phượng Minh?"

Diêm Vương gật đầu, trong mắt vẫn còn hận ý: "Năm đó nó từng quỳ trước mặt ta, xin ta giết nó đi. Nhưng sao ta có thể dễ dàng buông tha cho nó như vậy được? Ta phế bỏ hơn nửa công lực của nó, phong ấn nó trong cái động

kia, khiến nó phải chịu nỗi cô đơn vô cùng vô tận. Hơn nữa, ta cũng muốn con tự tay báo thù cho mẹ. Đáng tiếc, ta tính đi tính lại cũng không tính được đến cuối cùng lại bị thằng nhóc Cảnh Thù kia xen ngang, giết nó dễ dàng như vậy!"

Nghe vậy, Trình Tiểu Hoa có chút xấu hổ. Lúc đó cô còn cảm thấy con dơi yêu kia chết oan, không ngờ nó là hung thủ hại chết mẹ cô.

Đúng lúc này, Cảnh Thù, Quảng Bình đã đuổi đến nơi.

Từ xa Cảnh Thù đã thấy Diêm Vương đang ôm Trình Tiểu Hoa, tuy rằng chỉ là một cái ôm nhẹ, nhưng ánh mắt kia, động tác thân mật kia, vẫn làm cho hắn sôi máu. Hắn gào lên một tiếng, không nói không rằng lao đến đâm cho Diêm Vương một cái.

Diêm Vương mãi nói chuyện với con gái yêu, nên ăn trọn một đám này của Cảnh Thù. Tuy rằng không để lại thương tích nhưng vẫn kinh ngạc: "Cậu dám đánh bản vương?"

Cảnh Thù kéo Trình Tiểu Hoa ra sau lưng, vô cùng giận dữ: "Cô ấy là người phụ nữ của ta, cho dù ngài là Diêm Vương, dám đụng vào cũng bị đánh!"

Quảng Bình thấy Cảnh Thù động thủ cũng không kịp kéo lại. Nhưng đánh cũng đánh rồi, anh chỉ đành giảng hòa, trước hết là lờm Cảnh Thù: "Đã giận không được manh động, sao cậu không kiềm được cái tính nóng như lửa thế hả?"

Sau đó quay sang nói với Diêm Vương: "Bệ hạ, chắc ngài chưa biết chuyện phải không? Tiểu Hoa là vị hôn thê của Cảnh Thù. Tam giới có nhiều mỹ nữ như vậy, hay là ngài chọn người khác đi? Tranh giành phụ nữ với thuộc hạ, truyền ra ngoài cũng không hay, ngài nói có phải không?"

Diêm Vương nghe vậy, xù lông lên rồi: "Cái hôn? Bản vương không đồng ý, ai dám nói nó là vị hôn thê của cậu ta!"

"Sao phải cần ngài đồng ý? Ta...." Cảnh Thù xắn ống tay lên, dáng vẻ như lại muốn đánh tiếp. Trình Tiểu Hoa không cản được, chỉ có thể nói: "Ông ấy là bố em, anh không được đánh ông ấy nữa!"

"Bố cũng không được cướp... Đợi đã, em nói cái gì cơ?" Động tác xắn tay áo của Cảnh Thù bị tạm dừng, không thể tin nổi nhìn Trình Tiểu Hoa, rồi lại nhìn sang khuôn mặt đang sa sầm của Diêm Vương bệ hạ.

Chương 161

Chuyện năm đó giữa Diêm Vương và Trì Hoa không có ai biết, lúc Trì Hoa hạ sinh, Diêm Vương đau lòng khôn nguôi. Đến lúc đó bọn Cảnh Thù mới biết chuyện. Lúc đó Yêu hoàng vẫn còn sống, để tránh rủi ro, Diêm Vương cũng che giấu luôn chuyện về thai nhi. Thế nên, mấy người Cảnh Thù không biết Diêm Vương và Trì Hoa còn có một đứa con.

Vốn dĩ Quảng Bình còn lo lắng Cảnh Thù và Diêm Vương bất hòa, nghe đến đó thì hiểu ngay, là việc nhà thôi, anh cũng không tiện can thiệp nên nói: "Bệ hạ, Tiểu Hoa, chúc mừng hai bố con được đoàn tụ. Còn tên dở hơi Cảnh Thù đây, ngài có thể đá hấn bao nhiêu tùy thích, không cần giữ mặt mũi cho cậu ta đâu. Ta cáo từ!"

Lời còn chưa dứt đã không thấy bóng dáng đâu.

"Mợ nó, Quảng Bình, cậu không có nghĩa khí. Nãy còn nói muốn giúp ta một tay cơ mà? Sao giờ đã chạy rồ?" Cảnh Thù sao có thể gọi Quảng Bình lại được? Hấn chỉ đành nở một nụ cười thiện lành, len lén nhắn tin cho Tôn Danh Dương "Nhất thời xúc động đánh bố vợ tương lai, ta phải làm sao đây?"

Nào ngờ một giây hoảng hốt lại gửi nhầm vào nhóm nhân viên Địa phủ.

Quần chúng hóng hớt không rõ chân tướng, sau vài giây hoảng hốt đầu spam:

[Trời móa, mị không nhìn lầm đâu nhỉ? Là đại diện hạ? Thỉnh an đại diện hạ ạ!"]

[Có thể làm bố vợ của đại diện hạ, người kia chắc đã tu luyện phúc phần

mười kiếp mất. Nhưng mà, sau này điện hạ ngài tuyệt đối không thể đánh bố vợ đâu... Cho dù ngài có là Diêm La thì cũng vẫn phải chú ý vấn đề trên dưới lễ phép.]

[Bố vợ của điện hạ? Ừa, không phải Tiểu Hoa là cô nhi à? Hay điện hạ ngài đối bạn gái r ồi? Lúc đó c ài hôn tôi cũng có mặt, cho dù ngài là Diêm La cũng không thể bội tình bạc nghĩa, bắt nạt Tiểu Hoa được!]

....

Đến lúc Cảnh Thù phát hiện thì đã có một đồng người đọc tin, cho dù nhi ều người nhắc nhưng lại không ai đưa ra được ý gì hay cả. Tin nhắc còn bị Diêm Vương và Trình Tiểu Hoa nhìn thấy. Cảnh Thù cảm thấy ớn lạnh, muốn thu h ồi tin nhắc mà không được.

Trình Tiểu Hoa nhìn người bố mới nhận của mình, sau đó thở dài nói:
"Con đã hiểu tại sao người lại sút Cảnh Thù lên nhân giới r ồi!"

Chuyện lúc đó, nếu như là Quảng Bình, chắc chắn anh sẽ không thèm để ý nói một câu "Không phải chuyện của bản quân" r ồi không thềm quan tâm nữa. Diêm Vương cũng sẽ không có cơ hội bắt chẹt. Cũng chỉ có Cảnh Thù dễ xúc động lại coi trọng thể diện mới vì một lỗi sai mà hủy nửa điện Diêm La, bị Diêm Vương gán cho cái tội bất kính r ồi biếm đến nhân gian thôi.

Lúc này Diêm Vương cũng vô cùng hối hận vì quyết định của mình lúc đó.

Ngài hiểu Cảnh Thù, biết tuy tính tình hấn không tốt nhưng lại rất bao che khuyết điểm. Vốn tưởng rằng, sắp xếp cho hấn ở cùng Trình Tiểu Hoa sẽ dễ dàng chăm sóc nhau. Ai ngờ, hấn chăm sóc đến mức biến bình rượu mơ nhà mình thành vị hôn thê của hấn luôn. Giống như mình tr ồng một chậu hoa, trải qua bao nhiêu vất vả, tưới nước, bón phân mãi mới thấy hoa sắp nở thì hay r ồi, bị một tên nhóc láo toét hốt đi, còn hốt luôn cả chậu!

Làm sao Diêm Vương có thể không tức giận được chứ? Ngài nắm tay Trình Tiểu Hoa, nét mặt tức giận: "Tiểu Hoa, chọn đàn ông nhất định không được chọn loại tính tình nóng nảy, muốn tìm cũng phải tìm người như

Quảng Bình. Đúng lúc Quảng Bình không có người yêu. Sau này hai đứa nên đi lại nhiều hơn."

Trình Tiểu Hoa thấy nhức nhức cái đầu: "Dù sao Người đường đường là Diêm Vương, gán ghép linh tinh cũng không ổn đâu ạ? Tuy rằng điện hạ tính tình hơi không tốt nhưng đối xử với con rất tốt ạ."

Lúc này Cảnh Thù đã biết đi nhiều hơn, vội nói: "Đúng vậy, ta đối với Hoa Hoa rất tốt. Hơn nữa, Quảng Bình là anh em của ta, cậu ta cũng biết Hoa Hoa là vợ ta, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện cướp vợ của anh em đâu. Mới nãy đánh ngài là ta sai, ta chân thành xin lỗi ngài. Hay là ngài đánh lại ta mấy cái đờc không? Không sao đâu, ta xương cốt cứng cõi, ngài cứ mạnh dạn đánh nhé."

Thế là Diêm Vương cũng thật sự giơ chân định đá cho hấn một trận, nhưng Trình Tiểu Hoa xót người, vội chắn trước mặt Cảnh Thù: "Có gì mình từ từ nói, đầu là người một nhà, không nên động tay động chân đâu ạ. Nếu lão nhân gia người đá làm anh ấy có vấn đề gì, không phải người chịu thiệt vẫn là con gái người sao ạ?"

Diêm Vương đành hạ chân xuống, thở dài thườn thượt: "Con gái lớn không thể giữ mà, còn chưa có kết hôn mà đã bênh chững chặc rồi!"

Cảnh Thù mặt dày nói: "Bệ hạ, à không! Bõ vợ, ngài cứ yên tâm, con nhất định sẽ đối tốt với Hoa Hoa. Dù sao chúng ta cùng ở Âm giới, ngài gả con gái gần, ngày ngày đều được gặp không phải rất tốt sao?"

"Tốt cái rắm!" Đường đường Diêm Vương cũng nhịn không được mà nói bậy: "Ông đây còn chưa đồng ý gả con gái cho đâu, đừng có mà gọi linh tinh."

Nói chuyện với Cảnh Thù, mặt Diêm Vương vô cùng khó coi nhưng khi quay sang Trình Tiểu Hoa thì lại dịu dàng cực kì: "Tiểu Hoa à, đã nhận bố thì con chuyển về Âm giới sống đi. Ta đã cho người chuẩn bị phòng cho con rồi, tất cả đều là đồ mới. Nếu con không thích thì cũng không sao hết, con muốn sửa sang thế nào cũng được."

Đối diện với Diêm Vương dạt dào tình cha, trong lòng Trình Tiểu Hoa rất cảm động, cũng thấy ấm áp vô cùng. Cô lau khóe mắt ướt át: "Bố chuẩn bị chắc chắn đều là thứ tốt nhất. Chỉ là ở nhân giới, con còn phải thu xếp một chút. Ở đó con còn có bạn bè, con cũng phải chào tạm biệt họ rồi mới dọn về nhà được."

Cảnh Thù nói: "Ta trở về cùng Hoa Hoa, xử lý xong sẽ cùng nhau về lại đây." Vốn dĩ lần này sau khi xong việc ở Thiên giới, Cảnh Thù sẽ được về lại vị trí cũ. Hắn còn đang tính toán nên cho Trình Tiểu Hoa làm chức vụ gì để tiện ở lại Âm giới, không ngờ Trình Tiểu Hoa lại có hậu thuẫn lớn như thế.

Diêm Vương có thể nói gì được nữa? Chỉ có thể để cô đi thôi.

Trong tiệm văn thần, vì chuyện của Trình Tiểu Hoa, Tôn Danh Dương và Sơn Miêu còn đang xoắn hết cả lên. Tôn Danh Dương không có tâm trạng động đến điện thoại chứ đừng nói là đọc tin Cảnh Thù gửi.

Sơn Miêu đang mài móng vuốt, chuẩn bị hỗn chiến.

Nhìn thấy Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù cùng trở về, một yêu một quỷ đều vô cùng khiếp sợ.

Tôn Danh Dương theo bản năng nịnh nọt Cảnh Thù: "Vẫn là điện hạ của chúng ta lợi hại, nhanh như vậy đã cưới được Tiểu Hoa về! Chậc chậc, Diêm Vương thì sao? Diêm Vương cũng không thể cướp được người phụ nữ của điện hạ!"

Sắc mặt Cảnh Thù có chút xấu hổ, hắng giọng: "Nói linh tinh cái gì thế? Tránh qua một bên đi."

Trình Tiểu Hoa không rõ sao bọn họ lại hiểu lầm đến mức đó. Chẳng lẽ vì bố nhà mình nhìn trẻ tuổi lại còn đẹp trai? Nhưng đối với thần mà nói, việc trẻ mãi không già chẳng là chuyện gì to tát cả.

Vì thế cô đành nói qua về mối quan hệ của cô với Diêm Vương. Dù sao cũng không phải người ngoài, cho bọn họ biết trước cũng không sao cả.

Tôn Danh Dương và Sơn Miêu đang nghe cho vui nhưng đến khi Cảnh Thù thừa nhận, bọn họ mới chấp nhận tin tưởng cái tin còn viễn tưởng hơn cả phim khoa học viễn tưởng này là thật.

Tôn Danh Dương nhanh chóng tiêu hóa tin tức, sau khi khiếp sợ thì chuyển sang lấy lòng Trình Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa à, cô có thể về hỏi Diêm Vương bệ hạ xem người có sót một đứa con trai nào không được không? Rơi ở trấn Lưu Vân, bốn trăm năm trước ý?"

Trình Tiểu Hoa lờm trắng mắt: "Tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi đấy."

Tôn Danh Dương vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Nếu không, cô lại đi hỏi xem ngài ấy có muốn nhận con nuôi không? Cô thấy tôi thế nào? Có thể làm anh của cô được không?"

Trình Tiểu Hoa hạn lời nhìn gã: "Được, tôi sẽ hỏi giúp anh nhé."

Tôn Danh Dương nghe vậy thì vô cùng vui mừng.

Sau lại nghe thấy Trình Tiểu Hoa bổ sung một câu: "Nhưng mà tôi cũng phải nhắc nhở anh một chút nhé, người bố tính tình không quá tốt mà tôi mới nhận có lẽ sẽ còn nhớ chuyện anh cho người uống thần tiên tả đấy. Lúc người tức giận, ngay cả Cảnh Thù còn bị đá. Anh xác định mình chịu được một đá của người chứ?"

Tôn Danh Dương lập tức rụt cổ, không dám ho he gì nữa, vội vàng chạy đi làm việc.

Tuy rằng làm thân thất bại nhưng trong lòng Lão Tôn vẫn rất vui vẻ nhé. Vốn chỉ có thể nương nhờ Cảnh Thù, giờ tốt rồi, còn có Tiểu Hoa nữa. Con gái của Diêm Vương, không phải là công chúa của Âm giới sao? Ừm, Tiểu Hoa thích người chăm chỉ, giống như con mèo ngọc kia kìa, vì chăm chỉ mà được Tiểu Hoa chiếu cố rất nhiều. Nên gã cũng sẽ chăm chỉ làm

việc nhé.

Đương nhiên, chuyện thân phận thật sự của Trình Tiểu Hoa chỉ có A Phòng, Thường Tiểu Bạch có quan hệ tốt với cô biết thôi. Những quý sai khác, không phải cô muốn giấu mà là cảm thấy nói ra có chút rêu rao quá đáng.

Lại nói, lúc nhận việc ở tiệm văn thần, Trình Tiểu Hoa còn không quá hài lòng, cảm thấy bị ép uổng. Giờ nghĩ đến việc phải rời khỏi đây lại thấy không nỡ. Cô đã ở đây hơn một năm, đã coi chỗ này là nhà của mình mất rồi.

Cảnh Thù thấy tâm trạng cô không tốt cũng đoán được nguyên nhân. Hắn ôm cô, vui đùa nói: "Chỗ Diêm Vương chuẩn bị cho em nhất định tốt hơn chỗ này trăm lần. Đợi đến lúc em gả cho ta, toàn bộ Diêm La điện cũng thành của em. Sao lại không còn tiếc tiệm văn thần nho nhỏ này cơ chứ?"

"Ở nơi này, em gặp gỡ, quen biết anh, Lão Tôn, Tiểu Bạch, A Phòng, có nhiều kỷ niệm đẹp. Là luyện tiếc quãng thời gian đã qua đó."

"Về sau sẽ càng có nhiều thời gian hơn. Hơn nữa Âm giới không có ai hạn chế tự do của em cả, em muốn về thì có thể về bất cứ lúc nào. Khi nào rảnh rồi em cũng có thể đến đây bán văn thần vài ba ngày."

"Nói vậy là tiệm văn thần số 444-1 này vẫn còn được giữ lại? Em còn sợ em đi rồi thì chỗ này sẽ phải đóng cửa."

"Đương nhiên phải giữ lại! Không phải ở Nhân giới có rất nhiều nơi ở của các danh nhân trở thành địa điểm được bảo vệ sao? Bản quân đã từng làm việc ở đây, là vinh dự lớn như nào cơ chứ? Ai dám đóng cửa chỗ này?"

"Đúng đúng đúng! Một ngày nào đó, trước cửa tiệm sẽ có một cái bảng: Nơi Diêm La điện hạ từng làm việc, đến tham quan vui lòng mua vé vào cửa, giá mười tệ."

Cảnh Thù hát mặt: "Đây cũng là một cách kiếm tiền đấy, không tệ, không tệ!"

Chương 162

Bởi vì chuẩn bị rời khỏi nên Trình Tiểu Hoa thương lượng với Cảnh Thù, muốn tổ chức một buổi tiệc cáo biệt. Hiện giờ Cảnh Thù chưa biết làm thu ngân sẽ rất mất mặt nên vui vẻ đồng ý.

Buổi tối, quý sai đến ăn khuya nhiều hơn trước kia rất nhiều.

A Phòng, Thường Tiểu Bạch đều tặng quà chia tay cho Trình Tiểu Hoa, dặn cô nếu rảnh rồi nhất định phải về chơi.

Nhóm quý sai còn lại thì quan tâm hơn đến việc có phải tiệm vẫn thán sẽ có cửa hàng trưởng mới, nhân viên mới hay không? Nếu thay đổi thì đồ ăn có phải sẽ lại giống như trước đây hay không?

Trình Tiểu Hoa nói với bọn họ, sau khi cô rời đi, tiệm vẫn thán này sẽ do Sơn Miêu quản lý. Khả năng bếp núc của Sơn Miêu đã tốt hơn nhiều, các món ăn bán chạy nhất trong tiệm đều có thể nấu được.

Nhóm quý sai biết Sơn Miêu tiếp tục đứng bếp nên yên tâm hơn.

Đã gần ba giờ sáng, người trong cửa tiệm vẫn còn cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt. Bởi vì có kết giới, nên từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy trong cửa hàng có ánh đèn, không nhìn thấy người yêu quý quái đang ngồi kín bên trong, cũng không nghe được tiếng mọi người trò chuyện huyên náo.

Mà lúc này, ở đối diện cửa hàng có hai bóng dáng thậm thụt lén lút, nhìn không rõ mặt nhưng có thể thấy rõ một béo một gầy. Bọn họ nhìn chằm chằm vào cửa tiệm, thì thà thì thẩn:

"Anh này, sao cửa hàng gì mà bé tí thế? Có khi chả có mấy tiền đâu."

"Chúng ta cứ bắt đầu từ nhỏ trước đi. Sau có cơ hội sẽ kiếm chỗ to hơn. Anh vừa xem qua rồi, chỗ này sắp đến giờ đóng cửa, là lúc lơ là nhất, thời cơ của anh em ta đây."

"Anh, anh suy nghĩ thật chu đáo. Nhưng mà cướp xong rồi để em ăn một bát nhé, em thích ăn vằn thắn nhất."

Hai tên này thương lượng xong xuôi, thấy sắp ba giờ nên lấy mặt nạ ra trùm vào sau đó xách dao chạy vào tiệm vằn thắn.

"Mẹ nó, cướp đây! Ngoan ngoan một tý cho ông đây!" Gào lên một tràng gã mới thấy không ổn.

Trước hết, xông vào cửa hàng đã cảm thấy lạnh lẽo, khó thở. Sau đó là sao trong này lại nhiều người như thế? Lúc này ở ngoài chỉ thấy có hai, ba người, nhìn giống như nhân viên cửa hàng thôi mà. Hơn nữa, hai gã đã đợi ở ngoài cả một buổi tối, cũng không thấy có khách vào, sao giờ trong này lại có mấy chục người thế này?

Mấy chục người kia đều là quý sai vùng Vọng Giang này, vốn dĩ bọn họ đến đây ăn uống, tán phét, thậm chí vì không có đủ chỗ mà còn có nhiều người đang đứng. Giờ thấy hai gã con người xa lạ vọt vào, mọi tiếng động đều ngưng bật, tất cả các cặp mắt đều không hẹn mà nhìn chằm chằm hai gã đeo mặt nạ, đang cầm dao kia.

Sau khoảng hai giây sửng sốt, đám người lại tiếp tục ồn ào:

"Tiểu Hoa ơi, mau ra đây đi, có cướp tìm cô này."

"Hế nhô, hai người không đi nhầm chỗ đấy chứ? Không phải là nên đến ngân hàng các kiểu ờ? Đến tiệm vằn thắn cướp cái gì zợ? Vằn thắn à?"

"Đêm nay trời cao trăng sáng, có hai con chim gõc vào cửa. Ủa, khờ thật."

Hai tên cướp không hề nghĩ đến sao chỗ này âm khí lại nặng như vậy. Hai gã chỉ nghĩ nhiều người như này, không đánh lại được, vì thế nên chuẩn bị chạy.

Hai gã còn chưa kịp chạy về phía cửa, cửa chính đã "rầm" một tiếng đóng lại. Không có người đóng cửa, không có gió, cửa tự động đóng lại.

Lúc đầu nhìn mặt nạ quỷ trên mặt hai gã, Trình Tiểu Hoa còn tưởng là cô hồn đã quỷ vào nhàn, nhưng lại không cảm nhận được hơi thở của cô hồn, nhìn kỹ lại thì thấy là mặt nạ mà thôi. Cô quát lên: "Thích vào thì vào, thích đi thì đi? Coi chỗ này là chỗ nào? Sơn Miêu!"

Sơn Miêu dạ một tiếng, nhảy vèo một cái từ trong đám quỷ sai ra, tước vũ khí, lột mặt nạ, xé túi đồ sau lưng, không kiêng dè đá một cái làm cho hai gã quỳ rạp trên mặt đất, không thể cựa quậy chỉ có thể luôn miệng nói: "Tha mạng, tha mạng!"

Cảnh Thù không vui nói: "Mất hứng. Sơn Miêu, nay bản quân khai ân, thưởng cho nhà ngươi một bữa!"

"Nhưng tôi đồng ý với chị Tiểu Hoa không ăn thịt người nữa rồi." Sơn Miêu hơi ngập ngừng: "Hay là cứ ăn cho đỡ thèm, sau đó không ăn nữa?"

Hai tên kia thấy Sơn Miêu dùng khinh công bay ra, giờ lại còn nói muốn ăn thịt mình thì sợ run như cầy sấy. Cũng không biết là gã nói, sợ đến đ*ì cả ra qu*ân, mùi khai sực lên trong tiệm.

Sơn Miêu ghét bỏ bịt mũi lại: "Ghê quá đi, tôi không thèm loại này."

Trình Tiểu Hoa thấy trong túi hai tên kia vác có thuốc mê, súng bắn điện các kiểu, vô cùng đầy đủ, không giống như nhất thời nảy ra ý định ăn cướp, cô cảm thấy vô cùng tức giận, quát hỏi: "Bọn mày từ đâu đến, sao lại vào đây cướp? Trước kia làm bao nhiêu chuyện xấu mau khai ra. Nếu dám không thành thật thì cứ liệu hồn xung quanh!"

Vì thế hai tên cướp ngẩng đầu nhìn xung quanh, không nhìn còn đỡ, vừa

nhìn đã sợ run,

Thiếu niên đang khống chế bọn gã, lông trên mặt dài ra, lỗ tai cũng biến thành nhọn nhọn, răng nanh sắc nhọn đang đối diện với bọn gã. Còn những người đang đứng xem kia, một đám không xanh mặt thì chính là thè lưỡi, lã mắt. Còn có một người phụ nữ xinh đẹp có đuôi hờly.

Hai tên cướp sợ đến suýt chếc ngất, nhưng không biết Cảnh Thù dùng cách gì làm cho hai gã không có cơ hội ngất đi, chỉ có thể kể hết những hành vi phạm tội đã làm.

Hai gã này một tên Trương Tam, một tên Lý Tứ, chơi bài bạc nên quen biết nhau. Cả hai đều mê cờ bạc, vì cờ bạc mà vợ con ly tán, còn gánh một đống nợ. Đường cùng, cả hai hợp mưu, muốn dựa vào việc cướp bóc mà đổi đời.

Kế hoạch của hai gã rất lớn. Lúc ban đầu muốn cướp bóc minh tinh, vì minh tinh có nhiều tiền, hơn nữa nhìn cái là nhận ra ngay. Cho nên hai gã không quản đường xa chạy tới thủ đô, đến khu biệt thự nhiều minh tinh ở.

Nhưng những nơi xa hoa như vậy đều được quản lý nghiêm ngặt, không có chủ đồng ý, người lạ không được vào. Hai gã ở bên ngoài lượn vài vòng cũng không gặp được minh tinh nào, còn khiến cho bảo vệ chú ý. Để tránh bại lộ chỉ đành từ bỏ.

Kế hoạch này không thành, cả hai có kế hoạch khác.

Trương Tam nói: "Nếu đã làm thì làm một mẻ lớn. Nghe nói người giàu nhất nước ta là Mã Vân, vậy chúng ta đi Alibaba làm một mẻ. Ông ta nhiều tiền mà, cướp vài triệu không có vấn đề gì đâu."

Lý Tứ cũng gật đầu đồng ý: "Được, làm một mẻ lớn."

Vì để cướp mà hai gã còn tra xe Maybach Mã Vân chuyên dụng biển số như nào. Nhưng lúc đứng trước Alibaba, hai gã kinh ngạc không thôi. Cũng quá là lớn rồi, cửa chính có mấy cái luôn. Bảo an nghiêm ngặt, không hẹn

trước không thể vào. Ngồi canh cửa hai ngày, đừng nó cướp, ngay cả xe của ông ta còn không thấy.

Cuối cùng, kế hoạch thất bại, lộ phí cạn kiệt. Hai gã đói bụng mấy ngày, cuối cùng đến trước cửa tiệm văn thần 444-1, quyết định cướp ít tiền lẻ, giải quyết vấn đề sinh hoạt rồi mới tính chuyện lớn.

Nào ngờ, vào tiệm văn thần gặp phải yêu ma quỷ quái.

Trương Tam nén sợ, thành khẩn nói: "Vốn dĩ chúng tôi chướng mắt cái tiệm bé tí này của các người. Nhưng thật sự quá đói, mà người anh em này của tôi lại thích văn thần, nên mới... Các người tha cho chúng tôi lần này đi."

Đám người nghe xong chuyện hai gã kể, đều bật cười.

A Phòng cười khanh khách, kiến nghị: "Ta thấy các người nên đi cướp tổng thống Mỹ ấy, khả năng thành công rất cao"

Lý Tứ nghe vậy, hai mắt sáng ngời, quay sang thương lượng với Trương Tam: "Anh, em biết tổng thống Mỹ, chúng ta cướp của ông ta đi?"

Trương Tam trịnh trọng lắc đầu: "Nước Mỹ quá xa, đi sang đó tốn quá nhiều tiền."

Cuối cùng, hai kẻ dở hơi này được Trình Tiểu Hoa tiễn đến đồn công an bằng một cuộc điện thoại. Cho dù chưa cướp được nhưng cũng bị truy cứu trách nhiệm hình sự, chỉ có cửa nhà giam là mở rộng đón hai gã vào thôi.

Đêm cáo biệt kết thúc.

Lúc bình minh lóe rạng, Trình Tiểu Hoa và Cảnh Thù rời khỏi Nhân giới về Âm giới trong sự lưu luyến của Sơn Miêu và tiếng khóc nức nở của Tôn Danh Dương.

Một năm sau, Âm giới long trọng cử hành hôn lễ. Chú rể là người đứng

đầu Thập điện Diêm La: Cảnh Thù điện hạ. Cô dâu là con gái mới tìm về của Diêm Vương: Trình Tiêu Hoa.

Diêm Vương muốn để con gái ở bên cạnh vài chục năm nhưng Cảnh Thù nào có chịu? Mỗi ngày đều ở trước mặt Trình Tiêu Hoa và Diêm Vương dọa qua dọa lại. Diêm Vương thấy con gái lớn khó giữ, cố giữ được một năm rồi buộc phải gả con gái đi trong nước mắt.

Hôn lễ được cử hành theo lễ cổ, sau hàng tá nghi thức rườm rà, Trình Tiêu Hoa an tĩnh ngồi trên giường chờ đợi.

Còn Cảnh Thù phải tiếp rượng các quan khách.

Hôm nay khách khứa nhiều vô kể, ngoài các đại lão Minh giới, quan viên ra thì cũng không thiếu đại thần, tiểu tiên của Thiên giới. Hơn một nghìn bàn tiệc!

Chương 163: Hoàn

Là chú rể, Cảnh Thù không tránh được việc phải kính rượu.

Mặt ngoài, hắn cười cười, nhưng nội tâm đang phát điên: Ai nghĩ ra cái quy củ này? Hơn một nghìn bàn, mời tới bao giờ?

Nhưng lúc này, hắn không thể cảm tính được.

Vất vả lắm mới mời xong một nghìn bàn tiệc, tiệc rượu cũng nên kết thúc rồi. Cảnh Thù đang muốn thở phào nhẹ nhõm, lại bị vài vị Diêm La chặn lại.

Quảng Bình cười tủm tỉm nói: "Âm giới chúng ta lâu lắm rồi mới có việc vui như này, không uống mười ngày mười đêm là không nể mặt tình cảm mười anh em ta rồi?"

Cảnh Thù hơi cáu: "Uống mười ngày mười đêm? Sao ta còn có thể động phòng được? Quảng Bình, đừng có mà giở trò xấu xa, nếu không lúc cậu kết hôn, ta cũng nháo động phòng chéc cậu!"

Quảng Bình cười: "Cậu nhịn được cả tám nghìn năm rồi, thêm mười ngày nữa có là cái gì đâu cơ chứ? Nào, nào, nào, bản quân đã rót tám nghìn chén rượu, cậu phải uống cho xong, bằng không có chín người bọn ta ở đây, ta sẽ cậu vào động phòng như nào!"

Vài vị Diêm La khác cũng hô hào, nói rằng tám nghìn chén rượu này là tám nghìn năm độc thân của Cảnh Thù, chỉ có uống hết mới cho vào động phòng.

Nếu là trước đây, Cảnh Thù đã trở mặt từ lâu. Nhưng hôm nay là ngày vui,

chỉ cười r ồi vung tay áo, tám nghìn chén rượu bị cuốn lên không trung, hòa thành một khối. Cảnh Thù há miệng, rượu kia như thác nước, rót vào trong miệng hắn.

Đến khi giọt rượu cuối cùng vào bụng, Cảnh Thù cười, chỉ vào vài vị Diêm La nói: "Mấy cậu đầu xấu..." Lời còn chưa nói hết đã ngã gục trên bàn rượu.

Quảng Bình đẩy đẩy Cảnh Thù: "Sao lại gục r ồi! Mau đứng lên đi, chúng ta còn phải đại chiến mười ngày mười đêm cơ mà!"

Cảnh Thù vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là say r ồi.

Vừa lúc Diêm Vương xuất hiện: "Được r ồi, có chừng mực chút đi. Cảnh Thù say rượu rất mất nết, nhờ đâu làm ra cái chuyện trộm yếm thì con gái ta phải làm sao bây giờ?"

Rất rõ ràng, người muốn cột chặt Cảnh Thù với án oan năm xưa. Dù sao cũng không được để cho người khác biết mình vu oan giá họa, nếu không mặt mũi người biết để đi đâu?

Diêm Vương đã nói vậy, bọn Quảng Bình cũng phải nể mặt. Vì thế, Cảnh Thù đang say bất tỉnh nhân sự kia được Diêm Vương sai người h ầu đỡ đi r ồi.

Rời xa nơi ồn ào, khi gần đến cửa phòng tân hôn, Cảnh Thù bỗng nhiên lại thanh tỉnh, cho hai người h ầu lui đi, sau đó nhổ ra một hạt châu màu trắng.

Hắn đỏ mặt, th ần đắc ý: May mà bản quân đã lường trước nên ngậm Tị Tửu Châu (viên châu tránh rượu). Nếu không lại say mất vài ngày thì còn động phòng hoa chúc kiểu gì đây?

Cảnh Thù vui vẻ rạo rức xoa tay: "Vợ ơi, ta đến r ồi đây!"

Sảnh ngoài có rất nhiều thị nữ, phòng ngủ trướng rủ màn che, không biết Hoa Hoa có sốt ruột không nữa.

Cảnh Thù cho thị nữ lui ra, giấu kín cửa chính sau đó vui mừng như điên đi vào phòng ngủ. Vừa đẩy cửa ra đã nghe tiếng Trình Tiểu Hoa hỏi: "Ai?!"

Sau đó, Cảnh Thù nhìn thấy trên giường, trên đất, đâu đâu cũng là bao lì xì, hộp quà cưới. Mà Trình Tiểu Hoa đang ngồi trên giường cười rộng hai mét, tay cầm một xấp bao lì xì đỏ đếm đến đếm đi, thấy là Cảnh Thù thì thở phào nhẹ nhõm: "Làm em sợ chếc được, còn tưởng là vị khách nào vào cơ."

Nếu để người ngoài thấy cảnh cô sốt ruột đếm tiền mừng, chẳng phải rất là xấu hổ sao?

Cảnh Thù bị cảnh trong phòng làm cho sửng sốt: "Em đang làm gì vậy?"

Trình Tiểu Hoa vén váy nhảy xuống giường, cười không khép được miệng: "Điện hạ, chúng ta giàu rồi! Rất rất nhiều tiền! Nhiều quà cưới lắm luôn ý! Những vị khách này thật sự quá hào phóng! Sớm biết có thể nhận được nhiều như này, em đã kết hôn sớm hơn chút rồi."

Trong nháy mắt, Cảnh Thù thấy trong hai mắt Trình Tiểu Hoa không phải là hình ảnh phản chiếu của mình mà là vàng bạc sáng chói.

Tâm trạng của Cảnh Thù có hơi kém đi một chút: "Ta còn sợ em chờ sốt ruột, nên..."

Hắn chưa nói xong, Trình Tiểu Hoa đã líu lo: "Không sốt ruột tí tẹo nào luôn. Em mới đếm được có một chút thôi, trên đất còn chưa có đếm ý. Em nói cho anh biết này, lần này ngay cả lão Tôn cũng mừng siêu nhiều luôn. Còn có Sơn Miêu, tuy rằng không có tiền mừng nhưng quà thăng bé tặng cũng rất được nhé, là một cái áo khoác lông."

Nói xong cô xoay người cầm lấy một cái áo khoác lông màu xám tro từ bàn bên cạnh, khoác lên người: "Lúc đầu nhận quà em còn sợ em ý sẽ tặng mình một đống chuột chết, lúc mở quà còn lo lắng không thôi. May là không phải chuột chết. Điện hạ, em khoác cái áo này nhìn đẹp không?"

Cảnh Thù nhìn cái áo khoác lông màu xám tro kia, uyển chuyển nhắc nhở cô: "Không lẽ em không cảm thấy cái màu áo này rất rất quen hả?"

"Có chút quen quen, nhưng mà nhìn đẹp mà."

"Em không cảm thấy, lông này sờ lên có chút giống loài động vật nào đó em vừa nói hả?"

"Vừa rồi em có nói đến động vật nào hả? Anh là nói đến Sơn Miêu hả? Nhưng em ý hóa hình người lâu rồi mà, không tính là động vật. Hơn nữa, em ấy cũng sẽ không đem lông của mình đến làm áo cho em đâu. Ngoài cái này ra thì..." Nói đến đây Trình Tiểu Hoa bỗng nhiên dừng lại, từ từ bỏ cái áo ra xa, cả người run rẩy như bị điện giật: "Thằng nhóc thối này, không bỏ được mấy con chuột mà!"

Tâm ý của Sơn Miêu chắc là muốn đem thứ mình thích nhất tặng cho chị Tiểu Hoa mình yêu quý nhất, nhưng mà Trình Tiểu Hoa không tiêu hóa nổi, chỉ cảm thấy ghê tởm thôi.

Cô nhảy vồ giường, tiếp tục ôm một đống lì xì đỏ, nói: "Em lại đếm tiền cho đỡ sợ vậy. Kinh quá đi!"

Cảnh Thù ra vẻ tội nghiệp kéo góc váy Trình Tiểu Hoa: "Vợ ơi, đừng đếm tiền nữa, nhìn ta này?"

Trình Tiểu Hoa đã rút ra một xấp tiền xanh xanh đỏ đỏ, hai mắt phát sáng: "Lại là một xấp dày, sắp giàu rồi! Nếu không ngày nào đó chúng ta lại cưới lần nữa đi?"

Cảnh Thù nói: "Em hoàn toàn không thèm để ý đến ta!"

"Chờ chút, anh đừng có vội, để em thu tiền xong đã."

Cảnh Thù chỉ đành nhấc tay, đem toàn bộ lì xì đỏ trong phòng cuốn ra khỏi cửa.

"Ôi, ôi, tiêng của em!" Trình Tiểu Hoa nhảy dựng lên, muốn đuổi theo thì bị Cảnh Thù chặn lại, ôm ngang người rồi trấn an nói: "Ta đã bỏ nó vào kho rồi, tất cả đều là của em, không cần chạy!"

Lúc nói chuyện, hắn ghé sát miệng lại, dán vào tai Trình Tiểu Hoa, hơi thở mang theo mùi rượu lướt qua chỗ mẫn cảm, ngứa ngứa. Cô nhìn hắn, cho đến khi trong con ngươi toàn là hình bóng xinh đẹp của chính mình. Trình Tiểu Hoa ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, hai má đỏ ửng, cúi gầm mặt, che giấu thẹn thùng.

Cảnh Thù ôm Trình Tiểu Hoa đặt lên giường, bản thân cũng đè lên, chu miệng muốn hôn.

Trình Tiểu Hoa giơ tay che miệng hắn, thẹn thùng hỏi: "Em nghe nói lần đầu tiên sẽ khó chịu, còn có thể đau nữa. Em có chút, có chút sợ...."

Cảnh Thù hôn tay cô, cười: "Sẽ không đau đâu, ta sẽ nhẹ nhàng..."

Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng mà dây dưa, từ môi đến mặt, lỗ tai, cổ rồi đến trước ngực, động tác cũng dần nôn nóng...

Giường, nhẹ nhàng đung đưa, chưa được bao lâu đã lung lay, thậm chí cả căn phòng còn lắc lư lên....

Trong điện Diêm La, một nghìn bàn tiệc đã sớm tan, chỉ còn lại bàn ghế hỗn độn. Khách khứa đã về, chỉ còn có một bàn có hai vị khách chưa rời đi, một người vẫn đang uống, một người vẫn đang ăn.

Sơn Miêu vừa cắn chân giò kho tương vừa hỏi: "Lão Tôn này, sao nay anh lại hào phóng thế? Mừng một bao lì xì siêu to ý?"

Tôn Danh Dương cười tủm tỉm: "Ở quê tôi có quy định, người nào kết hôn trước, nhận lễ của người ta, đến khi người ta kết hôn thì phải trả nhiều hơn. Tôi mừng Tiểu Hoa và điện hạ như vậy, sau này với thân phận của điện hạ chắc gặp mấy lần ý? Đây là đầu tư, hiểu không?"

Sơn Miêu khiếp sợ hỏi: "Nói vậy là lão Tôn anh cũng muốn kết hôn hả? Với ai? Tống Thanh hả? Nhưng luật pháp nước ta không cho phép kết hôn đễng giới đâu."

Tôn Danh Dương khinh thường hừ lạnh: "Cậu ngốc hả, nước ta không cho phép nhưng châu Âu có nhiều nước đã cho phép từ lâu rồi... Khoan đã, ai bảo với cậu là tôi muốn kết hôn? Cậu đừng có nói linh tinh, ăn chân giò của cậu đi!"

Sơn Miêu phẫn nộ "à" một tiếng, cắn hai miếng chân giò sau đó ánh mắt chậm rãi hướng lên trên, nhìn thấy rõ từng đám bụi rơi từ mái nhà xuống. Sơn Miêu vội vàng kéo tay Tôn Danh Dương: "Lão Tôn, anh xem có phải nóc nhà đang rung lắc không? Động đất hả?"

Tôn Danh Dương cẩn thận xem xét, cười nói: "Ở đây là Âm giới, Âm giới làm gì có động đất?"

"Vậy sao nóc nhà lại rung lắc như kia? Lão Tôn, anh xem kìa, chén rượu đễ hết rồi."

"Giống nhĩ... Nhưng chưa từng nghe Âm giới có động đất đâu?"

Lúc một yêu một quỷ còn đang thấy kỳ quái, lỗ tai Sơn Miêu vểnh lên, nghe được một tiếng hét thảm.

"Điện hạ! Tôi nghe thấy tiếng điện hạ kêu! Chẳng lẽ là có thích khách?"

Sơn Miêu sốt ruột muốn chạy vào bên trong, nhưng bị Tôn Danh Dương kéo lại: "Nếu giờ cậu mà chạy vào, điện hạ sẽ lột da mèo của cậu đấy! Thích khách? Vậy mà cậu cũng nghĩ ra được! Nếu có người thật sự có thể "ám sát" được điện hạ, cũng chỉ có Tiêu Hoa thôi."

Trong phòng tân hôn, Cảnh Thù đỡ lưng bò lên giường, bất mãn nói: "Vợ ơi, sao em lại đá ta xuống giường?"

Trình Tiểu Hoa kéo chăn, che thân thể lỏa lồ, nói: "Anh dám nói không đau, chảy cả máu đấy! Hic... Đau quá đi! Trên mạng nói, lời nói dối lớn nhất của đàn ông là "không đau đâu". Quả nhiên, anh cũng vậy!"

Cảnh Thù mặt dày leo lên giường: "Lần này ta cam đoan sẽ nhẹ chút, không làm đau em. Vợ ơi, tám nghìn năm qua ta giữ mình trong sạch, khó khăn lắm mới cưới được em về, emỡ lòng nào để mặc ta sao?"

Sau một hồi lời ngon tiếng ngọt, Trình Tiểu Hoa mới miễn cưỡng để hắn lại đến một lần.

Lần này, Cảnh Thù không dám mạnh bạo, động tác cũng nhẹ nhàng hơn. Hắn không chớp mắt, chăm chú nhìn Trình Tiểu Hoa, chỉ cần cô hơn nhú mày là Cảnh Thù lại thấy vô cùng lo lắng, trên trán đẫm mồ hôi. Đợi đến khi lần đầu tiên kết thúc hoàn hảo, Cảnh Thù cuối cùng cũng nếm được tư vị mất hồn. Còn Trình Tiểu Hoa đã mệt đến mức mơ mơ màng màng, nằm sấp trên giường chuẩn bị ngủ.

Cảnh Thù ôm Trình Tiểu Hoa vào lòng, dịu dàng hỏi: "Vợ ơi, lúc này trừ thấy đau, em còn cảm thấy gì không?"

Lúc này, hắn sướng rảnh nên cũng muốn để ý đến cảm nhận của Trình Tiểu Hoa, hắn cũng muốn biết cô có hài lòng với biểu hiện của hắn hay không.

Trình Tiểu Hoa mơ mơ màng màng đáp một câu: "Anh tự cần "gậy gộc" của mình sau đó đâm vào cúc hoa là sẽ hiểu cảm giác của em thôi."

Cảnh Thù: "..."

*cúc hoa là đút nhoa quý dị =)))

- ----- Hết truyện-----

Nội dung từ **Chương 1: App Địa phủ** đến **Chương 163: Hoàn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)